உ

சிவமயம்

[illegible]

224 [illegible] திருக்கழுக்குன்றம்

[illegible]

1912 ல் செப்டம்பர் [illegible]

[illegible]

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்.

இஃது

சில வித்வான் களைக்கொண்டு எழுதிவித்த உரையுடன்.

இதன் விலை ரூபா. 3-4-0.

சென்னை-இட்டா

பார்த்தசாரதிநாயுடு

அவர்களாற்றமது.

ஸ்ரீபத்மநாபவிலாச அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1910.

M.D. PRESS, PERIAMET.

உ

கடவுள்துணை.

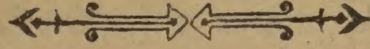
தாயுமானசுவாமிகள்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருப்பாடற்றிரட்டு.

மூலமும் நூதன உரையும்.

திருவருள்விலாசப்பரசிவவணக்கம்.

1. அங்கிங் கெனாதபடி யெங்கும்ப்ர காசமா
 யானந்த பூர்த்தியாகி
அருளொடு நிறைந்ததெது தன்னருள் வெளிக்குளே
 யகிலாண்ட கோடியெல்லாம்
தங்கும் படிக்கிச்சை வைத்துயிர்க் குயிராய்த்
 தழைத்ததெது மனவாக்கினில்
தட்டாம னின்றதெது சமயகோ டிகளெலாந்
 தந்தெய்வ மெந்தெய்வமென்
றெங்குந் தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதெது
 வெங்கணும் பெருவழக்காய்
யாதினும் வல்லவொரு சித்தாகி யின்பமா
 யென்றைக்கு முள்ளதெதுமேல்
கங்குல்பக லறநின்ற வெல்லையுள தெதுவெது
 கருத்திற் கிசைந்ததுவே
கண்டன வெலாமோன வுருவெளிய தாகவுங்
 கருதியஞ் சலிசெய்குவாம்.

(பதவுரை.) அங்கு இங்கு எனாதபடி - (அண்டாண்ட பிரமாண்டங்களாகிய) தூரத்திலுள்ளது (பூமி பாதலங்களென்னும்) சமீபத்திலுள்ளது என்று கண்டித் துரைக்கப்படாமல், எங்கும் பிரகாசமாய் – (மேல் - கீழ் - உள்-புறம்-நடு-பக்கமாகிய) எல்லாவிடத்திலும் பரவி விளங்கும் பேரொளியாகி, ஆனந்த

பூர்த்தியாகி - (அவ்விதமே) அகண்டபூரணனந்தமாகி, அருளொடு நிறைந்த தெது-(தனது திருமேனியாகிய) பேரருளுடன் வியாபித்திருப்பது எப்பொருள், தன் அருள் வெளிக்குளே - தனது கருணைவடிவாகிய ஆகாயத்திலே, அகில அண்டகோடி எல்லாம் தங்கும்படிக்கு - (அனந்தகோடி) அண்ட புவனங்களனைத்தும் நிலைத்திருக்கும்படி, இச்சைவைத்து உயிர்க்கு உயிராய்த் தழைத்தது எது (அருளைக்கருதி ஆசைவைத்து உயிர்கட்குள் உயிராகி விரிந்துள்ளது) எப்பொருள், மனவாக்கினில் தட்டாமல் நின்றது எது-மனதாலும் வாக்காலும் (இத்தன்மைத்தென நினைத்தற்கும் இன்னதென உணர்த்துதற்கும் முடியாவண்ணம்) அதீதமாய் நின்றது எப்பொருள், சமயகோடிகள் எலாம்-பல்வேறு சமயங்கள் யாவும், தம் தெய்வம் எம் தெய்வம் என்று தமது தமது தெய்வம் எமது எமது தெய்வம் என்று முறையிட்டு, எங்கும் தொடர்ந்து எதிர்வழக்கிடவும் - எவ்வெவ்விடங்களிலும் ஒருவரோடொருவர் விடாதுபற்றி எதிர்த்து வழக்கிடுமாறும், நின்றது எது (அவ்வச்சமயங்கடோறும்அவரவர்கள் கடவுளராய்)விளங்குகின்றதுஎப்பொருள்,எங்கணும் பெருவழக்காய்-எல்லாவிடத்தும் (அறிதிசெய்தொழியாத) பெருவழக்காகி, யாதினும் வல்ல ஒரு சித்தாகி எவ்வகைத் தொழிலினும் வல்லதாகிய ஒப்பற்ற ஞானவுருவாகி, இன்பம் ஆய் என்றைக்கும் உள்ளது எது-பேரின்பவடிவாகி எக்காலத்தும் நித்தியமாய் விளங்குவது எப்பொருள், மேல் கங்குல் பகல் அறநின்ற எல்லை உளது எது-மேலும் இராப்பக லில்லாதிருந்த ஒரு நிலைக்களத்தே யுள்ளது எப்பொருள், அது கருத்திற்கு இசைந்தது-அந்த வஸ்துவே (பதிவர்க்கம்-பசுவர்க்கங்களின்) கருத்துக்கு ஒப்பமுடிந்தது, அதுவே கண்டது எலாம் - அந்தப்பொருளே (தூலசூக்குமங்களாற்) காணப்பட்ட (பூத பௌதிகங்களாகிய) விஷயபதார்த்தங்கள் அனைத்தும், (ஆதலால்) மோன உருவெளியது ஆகவும் கருதி அஞ்சலிசெய்குவாம்-(அந்தப்பொருளை) மௌனரூபமான வெளிப்பாடாகவும் தியானித்துக்கைகூப்பி (யாம் எப்பொழுதும்) வணங்குவாம், என்றவாறு.

'அங்கிங்கெனுதபடி' எனக்கூறியதால் இனம்பற்றி 'உங்கு' எனவுங்கூட்டி 'அவற்றிற்கிடை வெளியின்கணுள்ளது' எனவும் பொருள் கொள்க. 'அருளொடு நிறைந்தது' என்பதில் அருள் என்றது அபின்னசத்தியை. நிறைவுஆவது ஆதி மத்தியாந்தமற்று முக்காலத்து முள்ளதாய்ப் பரந்து நிற்குந்தன்மை. இத்தன்மையைப் பூரணமெனவும் விபுவெனவுங் கூறுப. இதனை இந்நூலிலே 'அண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி ஆனந்தமானபரமே' என்றும் பார்க்குமிடமெங்குமொரு நீக்கமறநிறைகின்ற பரிபூரணனந்தமே' என்றும் வருவனவற்றானறிக.

'அங்கிங்கெனுதபடி' என்றதற்கு வீடுபேருகிய அம்மைக்கண்ணும் உயிர் வாழ்க்கைக்கு இடமாகிய இம்மைக்கண்ணும் எனப்பொருள் கூறினும்பொருந்தும். அங்குள்ளது என்ருல் இங்கில்லே யெனவும், இங்குள்ளது என்ருல் அங்கில்லே யெனவும், அங்கு இங்கு உள்ளது என்ருல் உம்மைத் தொகையாகக் கொண்டு அங்கும் இங்குமாகிய இரண்டிடத்தும் உள்ளதேயன்றி எங்கும் இல்லது எனவும் ஐயப்பொருள்தந்து, ஓரிடத்திருந்து ஓரிடத்தில்லாதொழியின் 'அகண்டம்-பூரணம், முதலிய சொற்பொருளாக விளங்காது கண்டப்பொருளாய் முடியுமாதலால் அதனையொழித்து 'அங்கிங்கெனுதபடி' எங்கும் பிரகாசமாய் ஆனந்தபூர்த்தியாகி' என்ருர். அன்றியும் 'அங்கிங்கெனுதபடி' என்றதால், சத்தினேயும், 'எங்கும் பிரகாசமாய்' என்றதால், சித்தினேயும், ஆனந்தபூர்த்தியாகி' என்றதால், ஆனந்தத்தையுங் குறித்து அந்தச் சத்து-சித்து-ஆனந்தமே திருமேனியாகவுடைய பரம்பொருளே 'ஒருசித்தாகி என்றைக்கு முள்ளது, என அநுவதித்ததாயிற்று. 'தன்னருள்வெளிக்குளே' என்பதில் அருள்வெளி என்றது தனது சந்நிதானம். சந்நிதான மாத்திரத்தாலே எல்லாவுலகமுந்தோன்றி விரிந்து அடங்குமென்ருராகலின் "தன்னருள் வெளிக்குளே அகிலாண்டகோடியெல்லாந் தங்கும்படிக்கு" என்றும், அருட்சத்தியானது இச்சை ஞானம் கிரியைகளாகி மலபந்தப்பட்டுள்ள ஆன்மாக்களே அருள்செய்யவைத்த கிருபையை 'இச்சைவைத்து' என்றும், ஞானசத்தியால் அவர்கள் நலத்தைத்திருப்பி அறிதலே 'உயிர்க்குயிராய்' என்றும், கிரியாசத்தியால் தனுகரண புவன போகங்களேப் புசிப்பித்தலே 'தழைத்தது' என்றும் கூறினுர்.

இச்சைவைத் துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்தது என்பதை.

'ஒன்றதாயிச்சைஞானக்கிரியையென்ருெருமூன்ருகி
நின்றிடுஞ்சத்தியிச்சையுயிர்க்கருணேசமாகும்
நன்றெலாஞானசத்தியானயந்தறிவனுதன்
அன்றருட்கிரியைதன்னுலாக்குவனகிலமெல்லாம்'

என்னுஞ் சிவஞான சித்தியாராலும்,

சந்நிதானத்தில் முத்தொழிலும் நிகழ்தலே.

'சங்கேந்துமலர்க்குடங்கைப்புத்தேளுமறைக்கோவுந்தழல்கால்சூல
மங்கேந்துமம்மானுந்தத்தமதுதொழிறலேநின்ருற்றச்செய்தோர்
பங்கேந்துபெருமாட்டிவிழிகளிப்பவிருமுனிவர்பணிந்துபோற்றக்
கொங்கேந்துமணிமன்றுட்குனித்தருளும்பெருவாழ்வைக்குறித்துவாழ்வாம்

என்னுங் காஞ்சிப்புராணத்தானும் அறிக.

வாக்கு என்பது நால்வகைத்து. சூக்குமை - பைசந்தி - மத்திமை-வைகரி யெனப்படும். விந்துவினுள்ளே அரும்புவது சூக்குமை. இதயத்தில் மயிலின் முட்டையுட்சலம்போன்று மலர்வது பைசந்தி. கண்டத்துள் சவிகற்பமா யுண ரத்தக்க ஒலியாய்க் காய்ப்பது மத்திமை. வாயினின்றுஞ் செவியிற் கேட்கப்ப டுவதாய்ப் பொருள்தருமொலியாய்க் கனிந்து வெளிப்படுவது வைகரி. மன மும் வாக்குஞ் சடமாதலால் அவை சித்தாகிச் சிவத்தை யறியாவென வுணர் த்தி 'மனவாக்கினிற் றட்டாமனின்றது' என்றார்.

மனவாக்கினிற் றட்டாமனின்றது என்பதை.

'பூதங்களல்லபொறியல்லவேறுபுலனல்லவுள்ளமதியின்
பேதங்களல்லவிவையன்றிநின்றபிறிதல்லவென்றுபெருநூல்
வேதங்கிடந்துதடுமாறும்வஞ்சவெளி'

என்னுந் திருவிளையாடற்புராணச் செய்யுளானறிக.

சமயகோடிகள் என்றது சைவம்-பாசுபதம்-வாமம்-வைரவம் - மாவிரதம்—காளாமுகம் இவை உட்சமயம். உலகாயுதம்-பௌத்தம்-சமணம் - மீமாஞ்சை-மாயாவாதம் - காஞ்சராத்திரம் இவை புறச்சமயம் இச்சமயவாதிகள் பலவாறு வாதித்து, தாம் ஒவ்வொரு வகையாகவஸ்து நிர்ணயஞ் செய்வராதலின் 'சமய கோடிகளெலாந் தந்தெய்வமெந்தெய்வமென் றெங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கி டவுநின்றது' என்றார். வழக்கிடவுமென்றதனால் வழக்கிடுதலுடன் சிந்திக்கவும் வாழ்த்தவும் வணங்கவும் நின்றது எனவுங்கொள்க.

சமயங்கடோறு நின்றது என்பதை.

"யாதொருதெய்வங்கொண்டீரத்தெய்வமாகியங்கே
மாதொருபாகனார்தாம்வருவர்"—என்றும்,
"நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமாலென் றோராதார்
கற்கின்றதெல்லாங்கடை"—

என்றும் மேலோர் கூறியதானும்,

'மைவிடாதெழுநீலகண்டகுருவேவிஷ்ணுவடிவானஞானகுருவே
மலர்மேவிமறையோதுநான்முகக்குருவேமதங்கடொறுநின்றகுருவே'

என இந்நூலாசிரியர் கூறியதனாலுமுணர்க.

"ஆதியுத்தேசத்தானு மிலக்கண|வமைதியானுஞ் - சோதனை வகைமை யாலுஞ் சொன்னநூலநுவாதித்து" என்றார்போல, உத்தேசம் - இலக்கணை-சோதனைகளால் வாதிக்கப்பட்டும், அநுவாதிக்கப்பட்டும், தோல்வி வெற்றிகள

டையப்பட்டும்ஒழியாதிருத்தலால் 'எங்கணும்பெருவழக்காய்' என்றும், சிருட்டியாதிபஞ்ச கிருத்தியங்களிலும் வல்லதாக நிற்றலின் 'யாதினும் வல்லது' என்றும், இரப்பு நிகழ்வு எதிர்வென்னும் முக்காலத்தும் தனக்கோர் கேடின்றி விளங்கி 'இன்பமாயென்றைக்கு முள்ளது' என்றும், நினைப்பாகிய சகலமும், மறப்பாகிய கேவலமும், இராப்பகல் என்று, 'இராப்பகலற்ற விடத்தேயிருக்கை யெளிதல்ல, என்றார்போல (கங்குல்பகலறநின்ற வெல்லையுளது'என்றும், அத்தகையபொருள் எதுவோ அதுவே மனதிற்கு ஒப்பதுஎன்பார் 'எது அதுவே கருத்திற் கியைந்தது' என்றும், எங்குஞ் சிவமொழியவில்லை யவன்றன்னுணை' என்றபடி 'கண்டனமெலாமோன வுருவெளியதாகவும்' என்றும், அத்தகைய பொருளையென்றுந் தியானித்துப் பணியவேண்டுமென்பார் உலகினரையும் உடன்கூட்டி உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மையாக 'கருதியஞ் சலிசெய்குவாம்' யென்றுங் கூறினர்.

,மௌனவுருவெளி' என்பதில், பிரணவமாகிய மூலமனுவி விருந்து சிவம் சத்திகள் திருநோக்கத்தால் வெளிவந்தருளிய முதற்கடவுள் என்பதும் அமைந்துகிடந்தவாறு முணர்க. யோகிகள் மூலமனுவை மௌநாக்ஷரமென்பர். முதற்கடவுளென்பது மூத்தபிள்ளையார்; விநாயகர் அன்றியும் இந்நூலாசிரியர் பலவிடங்களில் "மௌனகுருவே" என்று தமது ஆசிரியரைத் துதிக்கின்றாராகலின், சிவமே தன்னையாட்கொள்ள மேற்கூறிய திருமூலநாயனர் மரபில் ஆசிரியத் திருவுருக்கொண் டெழுந்தருளிவந்து ஞானேபதேசஞ்செய்துபாசமோசனஞ் செய்தாராகலின் அவரைஈண்டு வணக்கஞ்செய்ததாகவுங் குறிப்பாற் புலப்படுவதுகாண்க.

மூத்தபிள்ளையார் வரலாறு.

சிவபெருமான் உமாதேவியுடன் திருக்கைலாயகிரிக்கருகிலுள்ள சித்திரச்சாலையை யடைந்து அங்கு விசுவகன்மனு லெழுதப்பட்ட மந்திரவடிவமாகிய சித்திரங்களைப் பார்ப்பதியாருக்குக்காட்டி 'பெண்ணே முதலிலுள்ள பிரணவாகாரமாகிய இரண்டியானைகளில் முற்பட்டது திரிமூர்த்திகளையுந்தந்தது. அது எனதுவடிவம். அடுத்தது சக்திகள் மூவரையும் பெற்றது. அது உனது வடிவம்' 'ஆதலின்' யாம் அச்சித்திரங்களின் வடிவமாகுதும். என்று திருவாய்மலர்ந்தருள உமாதேவியாரும் அக்கருத்துக்கிசைந்தனர், அப்பொழுது இறைவர் ஆங்கோர் திருவிளையாடல்செய்ய அதனுல் அப்பிரணவ வடிவத்தினின்றும் **மூத்தபிள்ளையார்** திருவவதாரஞ் செய்தனர். என்பது இதின்விபரம் விநாயக புராணத்திற் பரக்கக்காண்க.

திருமூலநாயனர் வரலாறு.

திருமூலநாயனர் என்பவர் திருக்கைலாயகிரியில் திருநந்திதேவர் கடாக்ஷத்தினுல் அஷ்டசித்திகளும் பெற்ற ஒரு சிவயோகி, அவர் அகத்திய மூனிவர்

பால் வைத்த அன்பால் அவருடன் சிறிதுகாலம் வாசஞ்செய்யநினைத்து, திருக்கைலையை யகன்று, சிதம்பரமுதலிய தலங்களைத்தரிசித்து, திருவாவடுதுறையில் சிவபிரானைப் பணிந்து அங்கே சிறிதுகாலம் வாழ்ந்திருக்கக்கருதி, காவிரிநதிக் கரையிலுள்ளஒருவனத்தில் வருகையில், அங்கே தம்மை மேய்த்துக்கொண்டிருந்து காலஞ்சென்ற மூலன் என்னும் பெயருடைய ஓர் இடையனைப்புடைசூழ்ந்து கதறிக்கொண்டிருந்த பசுமந்தையைப்பார்த்து மனம்வருந்தி அவற்றை மகிழ்வெய்துவிக்க, தமதுடலை ஒரிடத்திற் பதனப்படுத்தி அவனுடலிற் பிரவேசித்துப் பசுக்களை அன்றுமுழுதும் மேய்த்துப் பின்பு பொழுதுபோக, அததனிடங்களில் அவற்றைப்போக்கி, புருஷன் இறந்தது தெரியாத அவ்விடையன் மனைவிவந்தழைக்கவுந் தடுத்துவிட்டு. தாம் பத்திரப்படுத்திய விடத்திற்குச்சென்று தமதுடலைப்பார்க்க, தமதுடல் அங்கில்லாத்து பார்த்து, தாம் பரகாயப்பிரவேசஞ்செய்த மூலனென்னும் இடையன் உடலோடு திருவாவடுதுறையில்சிவபெருமானைத் தரிசித்துச் கோயிலின் மேற்புறத்துள்ள அரசமரத்தின் நீழலில் வீற்றிருந்து நிஷ்டைகூடி வருடத்திற்கோர்பாசுரமாக மூவாயிரந் திருமந்திரம் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இவரது அநுக்கிரகமடைந்த ஆதீனத்தின் சம்பந்திகள் இந்நூலாசிரியராகிய தாயுமானவர்.

[''எங்கும் பிரகாசமாயானந்தபூர்த்தியாகி யருளொடு நிறைந்ததும்,'' ''இச்சைவைத் துயிர்க்குயிராய்த் தழைத்ததும்,'' ''மனவாக்கினிற் றட்டாமனின்றதும்'' ,,எங்குந்தொடர்ந்தெதிர் வழக்கிடவு நின்றதும்,'' ''யாதினும் வல்லவொருசித்தாகி இன்பமா யென்றைக்குமுள்ளதும்,'' ''கங்குல்பகலறநின்றவெல்லையுள்ளதும்,'' ஆகிய இவ்வறுவகைத் தன்மைத்தாயபொருளொன்றே ஞேயத்தழுந்தினஜீவன்முத்தர் கண்டனவெலாமாகுமாதலின் அதனை ''மௌனவெளியதாகவுங்கருதியஞ்சலி செய்குவாம்'' என முடித்துக்கொள்க. —இவ்வாறனையும் வாய்பாடுகளாகக்கொண்டு,''பரிபூரணனந்தம்என்னும் தொடர்நிலைமுதல்'' சிற்சுகோதயவிலாசம்,'என்பதிறுதியாகிய பன்னிருதொடர் நிலைகளினும் அதன்வியாக வியாப்திகளை ஒவ்வொன்றிற் கிவ்விரண்டாக ஒருவாறு குறிப்பித்து அம்மெய்ப்பொருளைப் பழிச்சல்செய்கின்றாராக.]

இச்செய்யுளில் யாம் என்னும் எழுவாய் எஞ்சி நின்றது. (க)

2\. ஊரனந் தம்பெற்ற பேரனந் தஞ்சுற்று
முறவனந் தம்வினையினால்
உடலனந் தஞ்செயும் வினையனந் தங்கருத்
தோவனந் தம்பெற்றபேர்

சீரனந் தஞ்சொர்க்க நரகமு மனந்தநற்
றெய்வமு மனந்தபேதம்
திகழ்கின்ற சமயமு மனந்தமத னுன்ஞான
சிற்சத்தி யாலுணர்ந்து
காரனந் தங்கோடி வருஷித்த தெனவன்பர்
கண்ணும்விண் ணுந்தேக்கவே
கருதரிய வானந்த மழைபொழியு முகிலைநங்
கடவுளைத் துரியவடிவைப்
பேரனந் தம்பேசி மறையனந் தஞ்சொலும்
பெரியமௌ னத்தின்வைப்பை
பேசருமனந்தபல ஞானவா னந்தமாம்
பெரியபொரு ளைப்பணிகுவாம்.

(பதவுரை.) ஊர் அனந்தம் - (நான்பிறந்த) ஊர்களோ அளவில்லாதன, பெற்றபேர் அநந்தம்– (அப்பிறவிகள்) கொண்டுள்ள பேர்களோ அளவில்லாதன, சுற்றும் உறவு அனந்தம் - (அவற்றைச்) சூழ்ந்துவருகின்ற உறவாதிகள் அளவில்லாதன, வினையினல் உடல் அனந்தம்-இருவினைகாரணமாகத் தோற்றும் உடல்களோ அளவில்லாதன, செயும் வினை அனந்தம்-(அவ்வுடல்களோடு கூடிய உயிர்கள்) செய்யுஞ் செய்கைகளோ அளவில்லாதன, கருத்தோ அனந்தம் - (தேகிகள் எண்ணும்) எண்ணங்களோ அளவில்லாதன, பெற்றபேர் சீர் அனந்தம் -(மேற்சொன்னஊர்-பேர்முதலியவற்றைஇருவினைக்கீடாய்)அடையப் பெற்றவர்களது செல்வமுதலானவையோ அளவில்லாதன, சொர்க்கம்நரகமும் அனந்தம் - (தேகிகள் அவ்வவ்வந்தத்திலடையும்) மோக்ஷ நரகங்களும் (தனித்தளி) அளவில்லாதன, நல் தெய்வமும் அனந்தபேதம் - (அவரவர்தொழுதுவழிபடும்) நன்மையுள்ள தெய்வங்களோ அளவில்லாதனவாகிய பேதங்களாம், திகழ்கின்றசமயமும் அனந்தம் - விளங்குகின்ற சமயங்களோ அளவில்லாதன, அதனல் (மேற்கூறிய ஊர்முதலியபேதங்கள் அளவில்லாதனவாயிருக்கின்) அதனலே, ஞானசிற்சத்தியால் உணர்ந்து-ஞானரூபமாகிய பராசத்தியருளால்(மேற்கூறியவற்றினையும் சொரூபத்தையும்)பாகுபாட்டாலறிந்து கார் அனந்தம் கோடிவருஷித்தது என - எண்ணிறந்த மேகசாலங்கள் (ஒன்றுகூடி ஓயாமல்) பொழிந்தனபோலு மென்னும்படி, அன்பர் கண்ணும்விண்ணும்தேக்க-அன்பர்களது கண்ணும்-விண்ணும் தேங்கும்படி. கருதரிய ஆனந்த மழைபொழியும் முகிலை-நினைத்ததற்கரிதாகிய ஆனந்தவருஷத்தை வருஷிக்கும் நிலைமைத்தாகிய மேகத்தை, நம்கடவுளை-நமது கடவுளை, துரியவடிவை -துரிய

ஞான சொரூபத்தை, பேர் அனந்தம் பேசி மறைஅனந்தம் சொலும் - அள வில்லாதனவாகிய பேர்களை யெடுத்து எண்ணிறந்தனவாகிய வேதசிவாகமங் கள் துதியாநின்ற பெரிய மௌனத்தின் வைப்பை - பெருமை பொருந்திய மௌன நிக்ஷேபத்தை, பேசரும் அனந்தபதஞான ஆனந்தம் ஆம்-பேசற்கரிய முடிவில்லாததான பதமும் (முடிவில்லாததான) ஞானமும் (முடிவில்லாத தான)ஆனந்தமுமே தனது திருமேனியாகின்ற,பெரியபொருளை பணிகுவாம் பரமகர்த்தாவைத் தொழுவாம், எ-று.

'சுற்றும் உறவு' என்றதால் அளவில்லாதனவாகிய பகைமுதலியவுங் கூட் டிக்கொள்க. உறவாதிகள்—மனைவி—மக்கள்—தாய் - தந்தை முதலானோர். 'சீர் அனந்தம்" என்றதால், செல்வமுதலியவற்றின் எதிராகிய வறுமைமுதலிய பேதங்களும் உடன்கொள்க. சொர்க்கம்· இந்திராதிபோகங்கள். நரகம்-இரௌ ரவம் - அள்ளல் - கும்பிபாகம் கூடசாலம்முதலியன. சொர்க்க நரகமும்' என க்கூறியதனானே புண்ணியத்தானடையும் சொர்க்கத்திற்கும், பாவத்தானடை யும் நரகத்திற்கும் நடுவாகிய கன்மபூமியுங்கொள்க. அதாவது அவ்விரண்டை யுஞ் சமமாக அனுபவிக்குமிடம்.'நற்றெய்வம்' என்றது, தம்மை வழிபடுவோர் க்குத்தக்கபடி பலனளிப்பது நோக்கியென்க. 'சிற்சத்தியாலுணர்ந்து' என்ற து, உயிர்க்குப் பரிபாகமேற, தனு முதலியவற்றைத்தந்து பண்டைய விஷய மறைப்பை நீக்கவும், அவ்விருவகை ஞானங்களையுந் தருவது அருட்சத்தியே யாகலான் சம்வர்த்தம் ஆவர்த்தம்புஷ்கலாவர்த்தம் முதலியசப்தமேகங்களும்ம ணிபொன் முதலியவற்றைப் பொழியுமன்றி ஆனந்தமழையைப் பொழியமாட் டாதாதலாலும், அவ்வானந்தமழை பொழியக்கண்ட அடியார்க்கு ஒருவகை நினைவுண்டாய்ச் சலியாததாலும் "கருதரிய வானந்தமழை பொழியு முகிலை" என்றார். கடவுள்-எல்லாவற்றையுங் கடிந்துள்ளது. துரியம்-மேலான ஞானம். நின்மலாவத்தையில் தற்சொரூபதரிசனந் தோன்றுவது துரியமென்பர்அஃது அறிவின்மயமாம். மறை அனந்தம் என்பதனானே நான்கு வேதங்களேயன்றி அவற்றின் சாகைகளும் இருபத்தெட்டு மூல ஆகமங்களும் இவற்றின் பிரிவுக ளும் உபாகமங்களும் இவற்றின் பகுதி விகுதிமுதலியவும் உடன்கொள்க. மௌனத்தின்வைப்பு, என்பது சனகாதி நால்முனிவர்கட்குக் கல்லாலமரநி ழலில் தருமார்த்த காமிய மோக்ஷங்களைப் போதித்து அப்பொருள் இவ்வாறி ருப்பதென வுணர்த்தி அது நாமேயெனத் தெளிவித்த தக்ஷிணாமூர்த்தியென ப்பொருள் கூறினும் பொருந்தும்.

ஊர்முதற் சமயமிறுவாயுள்ள விடயங்கள் பல்வகைப்பேத முடையன அவற்றின் தோற்றநாசங்களைச் சிற்சத்தியாலுணர்ந்து, ஆனந்தமழைபொழிய

லும் அனந்தானந்தமும்' ஆகிய 'பெரிய பொருளைப் பணிகுவாம்' என முடித்துக்கொள்க.

இது சிவத்தைப் பணிந்ததாம்.

'ஞானசிற்சத்தியாலுணர்ந்து' என்பதை, தாயுடன் சென்று பின் தாதையைக்கூடிப் பின் தாயை மறந்து' என்ற மேலோர்வாக்கானுணர்க.

"முன்னம் பிறந்த பிறப்போ முடிவில்லை" என்றும்.

"எத்தனையூரெத்தனைபேரெத்தனைதாய்பெற்றவர்கள்
எத்தனைபேரிட்டழைக்கவேனென்றேன்" என்றும்,

"அன்னை யெத்தனை யெத்தனை யன்னையோ
அப்ப னெத்தனை யெத்தனை யப்பனோ
பிள்ளை யெத்தனை யெத்தனை பிள்ளையோ
பெண்டி ரெத்தனை யெத்தனை பெண்டிரோ
முன்ன மெத்தனை யெத்தனை சன்மமோ
மூடனு யடியேனு மறிந்திலேன்
இன்ன மெத்தனை யெத்தனை சன்மமோ
என்செய் வேன்கச்சி யேகம்ப நாதனே" என்றும் மேலோர்
கூறிய கருத்து இச்செய்யுளிற்போந்து கிடந்தவாறறிக.

'தெய்வமு மனந்தபேதம்' என்பதிலுள்ள பேதம் என்னுஞ் சொல்லை இடைநிலைத் தீவகமாகக்கொண்டு "ஊரோ அனந்தபேதம்" "பேரோ அனந்தபேதம்" என முறையே ஒவ்வொன்றோடு மொட்டிப் பொருள்கூறிக்கொள்க.

3. அத்துவித வத்துவைச் சொற்பிரகா சத்தனியை
அருமறைகண் முரசறையவே
அறிவினுக் கறிவாகி யானந்த மயமான்
ஆதியை யநாதியேக
தத்துவ சொரூபத்தை மதசம்ம தம்பெறாச்
சரலம்ப ரகிதமான
சாசுவத புட்கல நிராலம்ப வாலம்ப
சாந்தபத வ்யோமநிலையை
நித்தநிர் மலசகித நிஷ்பிரபஞ் சப்பொருளை
நிர்விஷய சுத்தமான

நிர்விகா ரத்தைத் தடத்தமாய் நின்றொளிர்
நிரஞ்சன நிராமயத்தைச்
சித்தமறி யாதபடி சித்தத்தி னின்றிலகு
திவ்யதே சோமயத்தைச்
சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரம தானபர
தேவதையை யஞ்சலிசெய்வாம்.

(ப - ரை.) அத்துவித வஸ்துவை-இரண்டறக்கலந்துள்ள பொருளை சொல்பிரகாசத்தனியை-மந்திரரூபமான பேரொளிப் பிழம்பாகிய ஒன்றை, அருமறைகள் முரசு அறைய-அரியவேதங்கள் (யாவருமுணரும்படி) முழங்காநிற்க அறிவினுக்கு அறிவாகி ஆனந்தமயமான ஆதியை-சீவான்மாக்களிடத்தே (எல்லாம் விளங்கிய) பரமான்மாவாகிப் பேரின்பமயமாகிய ஆதிசத்தியை, அநாதி ஏகதத்துவ - சொரூபத்தை - ஆதியந்தமற்றதாகிய சிவமே தானாகியும் தானே சிவமாகியும் விளங்கும் ஒன்றாயுள்ள தத்துவ சொரூபத்தை, மதசம்மதம்பெறா-(பல) மதங்கட்குள் சம்மதமடையாது சொல்லப்படும், சாலம்ப ரகிதமான-சாலம்ப ரகிதமாகிய, சாசுவத புட்கல நிராலம்ப ஆலம்ப சாந்தபத வியோமநிலையை-(அவைக்கதீதமான) சாலம்ப ரகிதமும், சாசுவதமும், புட்கலமும், நிராலம்பமும் ஆலம்பமுமான சாந்தபதமென்னும் பரவெளியை, நித்தம் நின்மலசகிதம் நிஷ்பிரபஞ்சப்பொருளை-நித்யதத்துவ மும்மல ரகிதமும் பிரபஞ்சாவத்தை கடந்துள்ள பொருளை, நிர்விஷய சுத்தமான நிர்விகாரத்தை - விஷயப்பற்றுகளொன்று மற்றதாய்ச் சுத்தமாகிய யாதொன்றின் வயத்துந்தானெய்தாமல் யாவுந் தன்வயமெய்த வுள்ளதாகிய ஒன்றை, தடத்ததாய் நின்று ஒளிர் நிரஞ்சன நிராமயத்தை - பொதுவாயிருந்து விளங்குகின்ற பற்றற்றதும் அவத்தையற்றதுமாகிய பொருளை, சித்தமறியாதபடி சித்தத்தில் நின்று இலகு திவ்யதேசோமயத்தை-சித்தம் (இன்னபடித்தென) அறியாவகை அச்சித்தத்தினிடத்தே நின்று (உள்ளும் புறம்புமாய்ப்) பிரகாசிக்கின்ற உயர்வினுளுயர்வான தேஜோராசியை, சிற்பர வெளிக்குள்வளர் தற்பரமதான பரதேவதையை-பரமாகாயத்தில் (பூரணாகாரமாக) இருக்கும் மேலானதேவதையாகிய சிவசத்தியை, அஞ்சலிசெய்வாம் - கைகூப்பி வணங்குவாம், எ - று.

மணியும் ஒளியும், பூவும் வாசமும் வேறாகாததுபோல, பரசிவத்துடன் அபேதமாகச் சத்தி கலந்திருப்பது நோக்கி "அத்துவிதம்" என்றார். அவ்வாறன்றிச் "சிவத்துடன் ஆன்மாக்களை அத்துவிதமாகக் கலக்கச்செய்யும்" எனப் பொருள் கூறினும் பொருந்தும். கடவுள் ஒருகாலத்தில் பஞ்சப்பிரமமந்திரமே தமக்குரிய வடிவமாகக்கொண்டு விளங்குதலின் 'சாணமந்திரவடிவாஞ்

சதாசிவ சரணம்' என்றார்போல "மசாற்பிரகாசத்தனியை" என்றார். இதனை மந்திரோபநிஷத் "தர்மாவஹம்பாவ நரம்பஹேஸம்" எனவும், வேறோர் மந்திரம் "ஸர்வாநநசிரோக்ரீவ: ஸர்வபூதகுஹாஸய: ஸர்வஸ்யாபீஸபகவாந் தஸ்மாத் ஸர்வகத: சிவ:" என்றும் வருவனவற்றானறிக. "சிவமெனும் பொருளுமாதி சத்தியொடு சேரினெத்தொழிலும் வல்லதாம்" என்னுஞ் சௌந்தரியலகரியின்படி "அறிவினுக்கறிவாகி ஆனந்தமயமான ஆதி" என்றார். இதனை.

சிவஞான சித்தியார்.

"சிவஞ்சத்திதன்னையீன்றுஞ்சத்திதான்சிவத்தையீன்று
முவந்திருவரும்புணர்ந்திங்குலகுயிரெல்லாமீன்றும்
பவன்பிரமசாரியாகும்பான்மொழிகன்னியாகுந்
தவந்தருஞானத்தோர்க்கித்தன்மைதான்றெரியுமன்றே."

என்பதனானறிக.

"சாலம்பரகிதமான சாசுவதபுட்கல நிராலம்ப ஆலம்ப சாந்தபதவியோக நிலைமை" என்பதில், சாலம்பம் - ஆதாரத்தோடு கூடியது. சாலம்பரகிதம்-தானென்றேடும் பிடிப்பில்லாதது, சாசுவதம்-முதலு முடிவுமில்லாதது. புட்கலம்-நிறைவு. நிராலம்பம்-தன்னினும் பிறிதொன்று இயற்கையாக இல்லாதது. ஆலம்பம்-எல்லாவற்றிற்குந் தானே ஆதாரமாயிருப்பது. சாந்தயதவிபோமநிலை - ஆங்காராதிகளில்லாத தானமாகிய ஆகாயம் எனப்பொருள்.

"தடத்ததாய் நின்றெளிர் நிரஞ்சன நிராமயத்தை" என்பதில், தத்தம்-பொதுவாயிருத்தல். நிரஞ்சனம் - பற்றற்றிருத்தல். நிராமயம் - நோயற்றது. (ஆமயம் நோய்) நிர் - எதிர்மறை வடமொழி உபசர்க்கம் என்பர். "சிற்பரவெளிக்குள் வளர் தற்பரமதான பரதேவதையை" என்றது சிவசத்தியை. சிற்பரவெளி-பரமாகாயம். அது சிவம். அவ்வகைய சிவத்தோடு உட்கிடையாய் விளங்கும் தேவதை என்றது சத்தியென்க. இதனை.

சிவஞான சித்தியார்.

"அருளதுசத்தியாகுமரன்றனக்கருளையின்றித்
தெருள்சிவமில்லையந்தச்சிவமின்றிச்சத்தியில்லை
மருளினையருளால்வாட்டிமன்னுயிர்க்களிப்பன்கண்கட்
கிருளினையொளியாலோட்டுமிரவியைப்போலவீசன்."

என்பதனானறிக.

இது சத்தியை வணங்கியதாம். (ரு)

பரிபூரணனந்தம்.

4. வாசாக யிங்கரிய மன்றியொரு சாதன
மனோவாயு நிற்கும்வண்ணம்
வாலாய மாகவும் பழகியறி யேன்றுறவு
மார்க்கத்தி னிச்சைபோல
நேசானு சாரியாய் விவகரிப் பேனந்த
நினைவையு மறந்தபோது
நித்திரைகொள் வேன்றேக நீங்குமென வெண்ணிலோ
நெஞ்சந் துடித்தயருவேன்
பேசாத வானந்த நிட்டைக்கு மறிவிலாப்
பேதைக்கும் வெகுதூரமே
பேய்க்குண மறிந்திந்த நாய்க்குமொரு வழிபெரிய
பேரின்ப நிட்டையருள்வாய்
பாசா டவிக்குளே செல்லாதவர்க்கருள்
பழுத்தொழுகு தேவதருவே
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே.

(ப - ரை.) வாசா கயிங்கரியம் அன்றி - கயிங்கரியங்களில் வாசிகத்தாலல்லாது, மனோவாயு நிற்கும்வண்ணம் - மனமும் வாயுவும் சலனமற்றிருக்கும் வகையாக, ஒரு சாதனம் - ஒரு அப்பியாசத்தை, வாலாயமாகவும் - தடையில்லாமல், பழகி அறியேன் - அப்பியாசஞ்செய் தறிந்தேனிலன், துறவுமார்க்கத்தின் துறவறத்திலே, இச்சைபோல - அன்புடையவன்போல, நேசானுசாரியாய் விவகரிப்பேன் அன்பர்கட்கு அனுகூலமுடையவனாக விவகாரஞ்செய்வேன், அந்த நினைவையு மறந்தபோது:—நித்திரைகொள்வேன்-சயனிப்பேன், தேகம் நீங்குமென எண்ணிலோ நெஞ்சம்துடித் தயருவேன் - உடல் ஒழியுமென்று நினைத்தாலோ மனம் பதைத்து வருந்துவேன், பேசாத ஆனந்த நிட்டைக்கும்-சொல்லமுடியாத இன்பத்தைக் கொடுக்கும் நிஷ்டைக்கும், அறிவிலாப் பேதைக்கும் வெகுதூரமே - விவேகமில்லாத பேதையேனாகிய அடியேனுக்கும் நெடுந்தூரமே யாம், (ஆனாலும்) பேய்க்குணம் அறிந்து-பேதைமைத் தன்மையையறிந்து இந்த நாய்க்கும்-இந்த நாயினேனுக்கும், ஒருவழி பேரின்பநிட்டையருள்வாய்-ஒப்பற்ற நெறியாகிய மிகப்பெரிய இன்பத்தைத்தரும்

நிட்டையை அநுக்கிரகிப்பாய், பாச அடவிக்குள்ளே செல்லாதவர்க்கு-ஆசையாகிய காட்டில் நுழையாதவர்களுக்கு, அருள்பழுத்தொழுகு தேவதருவே அருளாகிய கனிபழுத்து (ஆனந்தமாகிய தேன்) ஒழுகப்பெற்ற கற்பகவிருக்ஷமே பார்க்கும் இடமெங்கும்-பார்க்கத்தக்க இடமெல்லாம், ஒரு நீக்கம் அறநிறைகின்ற - கொஞ்சமும் நீங்குதலில்லாமல் நிறைந்து விளங்குகின்ற பரிபூரண ஆனந்தமே - நிறையாகிய சுகமே, எ - று.

கயிங்கரியம்—மானதம் - வாசிகம் - காயிகம் எனமூவகைத்து.

"மானதமேவாசிகமேகாயிகமேயெனவகுத்த
வீனமில்சீர்த்தவமூன்றுமிவற்றின்மானதந்தரும
தானமிசைமதிவைத்தறயவுபொறைமெய்சிவனை
மோனமுறத்தியானித்தலேந்தடக்கன்முதலனந்தம்.

வாசிகமைந்தெழுத்தோதன்மனுப்பஞ்சசாந்திமறை
பேசுசதவுருத்திரந்தோத்திரமுரைத்தல்பெருந்தமருங்
காசமலவெடுத்தோதன்முதலனந்தங்காயிகங்க
ளீசனருச்சனைகோயில்வலஞ்செய்கையெதிர்வணங்கல்.

நிருத்தனுறைபதிபலபோய்ப்பணிதல்பணிநிறைவேற்ற
றிருத்தன்முடிநதியாதிதீர்த்தயாத்திரைச்பால்மெய்
வ்ருத்தமுறவாடலிவைமுதற்பல."—
என வருவனவற்றானறிக.

வாசாஞானமே யன்றி விஷயஞானமே யடைந்தேனில்லை யென்றும், அவ்வகைய பழக்கம் எய்தும் வண்ணந் தக்கோருடன் அளவளாவினேனில்லையென்றும், ஏகாந்தமாக இருக்க நேர்ந்துழி நித்திரையாதி துன்பங்கள் வருந்துகின்றன என்றும் அடியேனுக்கும் பேரானந்த நிஷ்டைக்கும் நெடுந்தூரமாக விருத்தலின் அஃது கைகூடவேண்டுமென்றும் பிரார்த்தித்தாம், மனோவாயு என்றது, மனம்விஷய வாதனையில் எஞ்ஞான்றும் சுழல்வதேயன்றி நிலைத்திராமை கருதியென்க. அவ்வகைய மனோவாயு நிற்கும் வண்ணம் யாது வேண்டுவது எனின் ஒரு சாதனம் என்றார். சாதனம் ஈண்டுயோகத்தை யுணர்த்தியது. யோகம் எனவகைத்து அது இமயம்-நியமம்-ஆதனம்-பிராணயாமம்-பிரத்தியாக்காரம்-தாரணை. தியானம்-சமாதி யென்பன. துறவு என்பது இம்மை மறுமைப்பலன்களையும் மண் பெண் பொன் முதலிய ஈஷணத்திரயங்களையும் உள்ளபடி வெறுத்தல். இதனை "அற்றவரென்பாரவாவற்றார்" என்னுந் தேவர்

குறளானறிக. "தேக நீங்கு-மென வெண்ணிலோநெஞ்சந் துடித்தயருவேன்" என்றது தேகாபிமானத்தை யுணர்த்தியது.

"பேய்" எனவும் "நாய்" எனவுங் கூறியது பேய் அலைவுற்றுத் திரிவது போல மனமலைவதாலும், நாய் இரைந்து யாவரையுந் துன்புறுத்து வதுபோலப் பந்தபாசத்தால் உறவும் பகையுமெனக்கொண்டு தீமைசெய்து வருதலாலும் என்க. அவ்வகைய தீயேனுயினும் நினது கடாக்ஷத்தினுல் பிதா மைந்தனை உச்சீவிக்கச் செய்யுமாறு, பரமபிதாவாகிய தேவரீர் அடியேனும் பிழைக்குமாறுசெய்தல், ஆவசியகமெனப் பிரார்த்தித்து "பேய்க்குண மறிந்திந்த நாய்க்கு மொருவகை பெரிய பேரின்ப நிட்டையருள்வாய்" என்று கூறினுர். நாய்க்கும் என்றதிலுள்ள உம்மை இழிவுச் சிறப்புப் பொருளது. (௪)

5. தெரிவாக வூர்வன நடப்பன பறப்பன
செயற்கொண் டிருப்பனமுதல்
தேகங்க ளத்தனையு மோகங்கொள் பௌதிகஞ்
சென்மித்த வாங்கிறக்கும்
விரிவாய பூதங்க ளொன்றென்டொன் ருயழியு
மேற்கொண்ட சேடமதுவே
வெறுவெளி நிராலம்ப நிறைசூன்யமுபசாந்த
வேதவே தாந்தஞானம்
பிரியாத பேரொளி பிறக்கின்ற வருளருட்
பெற்றோர்கள் பெற்றபெருமை
பிறவாமை என்றைக்கு மிறவாமை யாய்வந்து
பேசாமை யாகுமெனவே
பரிவா யெனக்குநீ யறிவிக்க வந்ததே
பரிபாக காலமலவோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.

(ப - ரை.) தெரிவாக - தெளிவுடன், ஊர்வன நடப்பன பறப்பனசெயல் கொண்டு இருப்பனமுதல் - ஊர்வனவும் நடப்பனவும் பறப்பனவும் செய்கையைக்கொண் டிருப்பனவும் முதலாகிய, தேகங்கள் அத்தனையும் - சரீரங்கள் முழுதும், மோகங்கொள் பௌதிகம் - (மோகமாகிய) இச்சையைத்தரும் பௌதிகமென்று சொல்லப்பட்டு, சென்மித்தவாங்கு இறக்கும்-தோற்றியமு

றையே லயமடையும், விரிவாய பூதங்கள்-பரந்துள்ள பஞ்சமகாபூதங்கள், ஒன்றொடு ஒன்றாய் அழியும் - ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக (தோற்றக்கிரமப்படி) ஒடுக்கமாம், மேற்கொண்ட சேடம் அதுவே-இவற்றிற்கு அதீதப்பட்ட அந்தப்பொருளே, வெறுவெளி-வெற்றவெளி, நிராலம்பம்-ஆதாரமற்றது, நிறை சூன்யம்-சுத்தசூன்யம், உபசாந்தவேத வேதாந்தம்-உபசாந்தத்தைத்தரும் வேதவேதாந்தங்களாற் சொல்லும் ஞானம், பிரியாத பேரொளிபிறக்கும் அருள்-நீங்கா நிலையாகிய பேரொளிப்பிழம்பில் தோன்றிய திருவருள், அருள்பெற்றோர்கள் பெற்றபெருமை-திருவருளடையப் பெற்றோர்கள் பெற்றபெருமை, பிறவாமை-பிறப்பின்மை, இறவாமை - இறப்பின்மை, ஆய் - ஆகிய (மேற்கூறிய வெறுவெளிமுதல் உள்ள) வைகளாய், பேசாமை ஆகும் என-மௌனநிலை யாகுமென்று, பரிவாய் நீ எனக்கு அறிவிக்க வந்தது-ஆசைகொண்டு தேவரீர் அடியேனுக்குத் தெரிவிக்குமாறு எழுந்தருளிவந்தது, பரிபாககாலம் அலவோ-என் பரிபக்குவ காலத்தில் பலமல்லவோ, பார்க்கும்,—எ - று.

ஊர்வன-எறும்புமுதலியன. நடப்பன நாற்காலிகளாகிய மிருகங்கள். பறப்பன - பறவைகள். இருப்பன - தாவரமாகிய மரங்கள். காற்றினால் அசைதல் முதலிய செயல்களை மேற்கொண் டொழுகலின் 'செயல் கொண்டிருப்பன' என்றார்.

'ஊர்வன செயல்கொண்டிருப்பனமுதல் தேகங்கள்' என்றது "ஞானமஞ் ஞானமத்தால் ஈனமார் வினையிரண்டாம் இருவினையா லுடம்பாம்" என்றமேலோர் சொற்படி, இருவினைவசத்தா லெடுத்த தேகங்களெனக்கொள்க. அவை எழுவகைத் தோற்றம் எண்பத்து நான்குலக்ஷம் யோனிபேதமாகிய பிராணிகள் இவற்றின் விரிவு.

"ஊர்வபதினொன்றுமொன்பதுமானுட
நீர்ப்பறவைநாற்காலோர்பப்பத்து—சீரிய
பந்தமாந்தேவர்பதினாலயன்படைத்த
அந்தமில்சீர்த்தாவரநாலைந்து" என்பதனாலறிக.

"சென்மித்த வாங்கு இறக்கும்" என்றது "தோற்றமுண்டேல் மரணமுண்டாந் துயரமனவாழ்க்கை" என்ற திருநாவுக்கரசு நாயனார் திருவாக்கின்படி காணப்பட்ட பொருள்களெல்லாம் அழியுமென்றும், அவ்வாறழிவதும் தோன்றிய அந்தவிடத்தே லயமாகும் என்றுங் கொள்க. இதனை, சிவஞானபோதம்.

முதல் சூஸ்திரம் உதாரணம்.

“இலயித்ததன்னினிலயித்ததாமஃத்தா
லிலயித்தவாறுளதாவேண்டு—மிலமித்த
தத்திதியிலென்னினழியாதவையழிவ்
தத்திதியுமாதியுமாமாங்கு” என்பதனுனறிக.

விரிவாய பூதங்கள் என்பது.

‘ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து தேயுவும், தேயுவிலிருந்து அப்பும், அப்புவிலிருந்து பிரிதிவியும், தோன்றி அத்தோன்றிய அடைவே பிரிதிவி அப்பு விலும், அப்பு தேயுவிலும் தேயு வாயிவிலும், வாயு ஆகாயத்திலும், தோன்றிய விடமாகலின் லயமடையு மென்பர். அன்றியும் அவற்றின் குணங்களே,

உண்மைவிளக்கம்,

“மண்கடினமாய்த்தரிக்கும்வாரிகுளிர்ந்தேபதமா
மொண்கனல்சுட்டொன்றுவிக்குமோவாமல்—வண்கால்
பரந்துசலித்துத்திரட்டும்பார்க்கிலாகாயம்
நிரந்தரமாநிற்குநிறைந்து” என்பதனுனறிக.

“பரிவாயெனக்குநீ யறிவிக்கவந்ததே பரிபாககாலமலவோ” என்றது ஆணவம் - கன்மம் மாயையென்னும் மும்மலங்களுள், ஆணவ மொன்றினையே யுடைய விஞ்ஞானகலர்க்கு அவருள்ளத்து அருண்மயமாகவே நின்று அநுக்கிரகித்தும், ஆணவகன்மங்களாகிய இருமலமுடைய பிரளயாகலர்க்கு மான்மழு சதுர்ப்புஜத்துடன் எழுந்தருளித் திருவருள்புரிந்தும். அம்மூன்றினையும் ஒருங்கேயுடைய சகலர்க்கு மானேக்காட்டி மானேப் பிடிப்பதுபோல ஆசாரியத் திருவுருவங்கொண்டு ஆன்மாக்களின் பாசவீக்கம் போக்குவதும் இயற்கையாதலின்யென்க இதனே.

போற்றிப்பஃறொடை.

“நன்னெறிவிஞ்ஞானகலர்நாடுமலமொன்றினையும்
அந்நிலேயேயுண்ணின்றறுத்தருளி—பின்னன்பு
மேலாவிளங்கும்ப்ரளயாகலருக்குத்
தேவாய்மலகன்மந்தீர்த்தருளிப்—பூவலயந்
தன்னின்றுநீங்காசகலர்க்கவர்போல
முன்னின்றுமும்மலந்தீர்த்தாட்கொள்கை—யன்னவனுக்
காதிகுணம்,, எனவருவனவற்றுனறிக.

6. ஆராயும் வேளையிற் பிரமாதி யானுலு
   மையவொரு செயலுமில்லை
அமைதியொடு பேசாத பெருமைபெறு குணசந்த்ர
   ராமென விருந்த பேரும்
நேராக வொருகோப மொருவேளை வரவந்த
   நிறைவொன்று மில்லாமலே
நெட்டுயிர்த் துத்தட் டழிந்துளறு வார்வசன
   நிர்வாக ரென்றபேரும்
பூராய மாயொன்று பேசுமிட மொன்றைப்
   புலம்புவார் சிவராத்திரிப்
போதுதுயி லோமென்ற விரதியரு மறிதுயிற்
   போலே யிருந்துதுயில்வார்
பாராதி தனிலுள்ள செயலெலா முடிவிலே
   பார்க்கினின் செயலல்லவோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
   பரிபூர ணானந்தமே.

(பதவுரை.) ஆராயும் வேளையில் - ஆலோசிக்குஞ் சமயத்தில், பிரமாதி ஆனுலும் - இரணியகற்பன்முதல் யாவராயினும், ஐய ஒருசெயலும் இல்லை - ஐயனே ஒருசெய்கையும் உடையோரிலர், பேசாத பெருமைபெறு - மௌனமாகிய பெருமைபெற்ற, குணசந்திரர் ஆம் என இருந்தபேரும் - குணத்தால் சந்திரன்போன்றவர் இவராவர் என்று சொல்லும்படி விளங்கினவர்களும், நேராக ஒரு கோபம் ஒருவேளை வர-சிறிது கோபமானது ஒருசமயம்நேர்ந்தால் அந்த நிறைவு ஒன்றும் இல்லாமலே-அந்நிலையமைதி சிறிதும் இல்லாமல்(நிலைகுலைந்து என்றபடி,) நெட்டுயிர்த்து தட்டழிந்து உளறுவார் - பெருமூச்சுவிட்டுத் தடைகெட்டுக் குழறுவார்கள், வசன நிர்வாகர் என்ற பேரும் - சொல்லிய வார்த்தையை நிர்வாகஞ் செய்தலில் வல்லவர்கள் என்றுபிறரால் சொல்லத்தக்கவர்களும், பூராயமாய் ஒன்று பேசுமிடம் ஒன்றை புலம்புவார்-ஆதியந்தமாக ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி வசனிக்கையில் பிறிதொன்றினை (இடையேதவறி பேசுவார்கள், சிவராத்திரிப்போது துயிலோம் என்ற விரதியரும்-சிவராத்திரி காலத்தில் நித்திரை செய்யமாட்டோம் என்று மேற்கொண்ட விரதிகளும், அறிதுயில்போலே இருந்து துயில்வார்-யோக நித்திரைபோல இருந்து சிறிது தூங்குவார்கள், (ஆகையால்) பார் ஆதி தனில் உள்ள செயல் எல்லாம்-பிரிதி

விமுதல் நாதமிறுதியாக தத்துவங்களிலெல்லாம் உள்ள செயல்கள்யாவும், முடிவிலேபார்க்கில் நின்செயல் அல்லவோ-முடிவில் ஆலோசித்துப்பார்க்கையில் தேவரீரது செயல்களல்லவோ, பார்க்கும் - எ-று.

"பிரமாதியானுலும்" என்றது இரணியகர்ப்பபிபீலிகாதி பரியந்தமுள்ள ஆன்மாக்களை. அமைதியொடு பேசாதபெருமை என்றது மௌனநிலை. குண சந்திரர் என்றது சந்திரன் யாவரையு மொப்ப நோக்கி, தன்னிடத்து நட்பூப் பகை முதலியன வின்றித் தண்ணென நிற்குமாறு, எவ்லோரிடத்துங்கருணை நோக்கு உடையவர்களை யுணர்த்தி நின்றது. கோபம் அத்தன்மையருக்கும் விலக்கமுடியாத பொருளாய் ஒருவேளை "உள்ளியதெள்ளியராயினும் ஊழ்வினை பையநுழைந்துவிடும்" என்றூர்போலவும், "குணமென்றுங்குன்றேறி நின்றூர்வெகுளி கணமேனுங் காத்தலறிது" என்ற திருவள்ளுவநாயனூர்திருவாக்கின் படியும், வினைவசத்தாற் கோபமுறுவ ராகலின் "நேராக ஒருகோபம் * * * தட்டழிந்துளறுவார்" என்றூர்.

சிவராத்திரி யென்பது சிவபிரான் ஆலாலவிஷபானஞ்செய்த தினமென்பர் இது மாசிமாதத்தில் வரக்கூடியது. அன்றியும் மாதத்தில்வரும் திரயோதசித்திதிகளை மாதசிவராத்திரிகளெனவும், ஒவ்வொரு தினமும் உதயாதி இருபத்தாறேகால் நாழிகைமுதல் இரவு மூன்றேமுக்கால் நாழிகைவரையும் ஆகிய நாழிகை ஏழரையில் ரஜனிமுக்காலத்தில் சம்பவிக்கும் பிரதோஷத்தைச் சிவராத்திரி காலமென்றுங் கூறுவர். "விரதியரு மறிதுயில்போலேயிருந்துதுயில்வார்" என்பதைவிரதியரும் மறி துயில் எனப்பதம்பிரித்து ஆடுபோலசொல்ப நித்திரையெனப்பொருள் கூறுவாருமுளர்.

"தன்வயத்தவன்றூயவுடம்பினன்-ருனியற்கையுணர்வினனுகுதல்
பன்னுமுற்றவுணர்தலியல்பினன்-பாசநீக்குதல்பேரருளாகுதல்
மன்னுமீறிலவாற்றலுடைமையும்-வரம்பிலின்பமுமாகியவெண்குணம்
இன்னதாகச்சைவாகமமோதுமெம்-மீசன்ருளையெப்போதும்வணங்குவாம்."

என்றபடி இவ்வகைய எண்குணமுடையவனுகலின் "பாராதிதனிலுள்ள செயலெலாமுடிவிலே பார்க்கினின் செயலல்லவோ பார்க்குமிட மெங்கும் * * * பரிபூரணனந்தமே" என்றூர். (௩)

7. அண்டபகி ரண்டமும் மாயாவி காரமே
யம்மாயை யில்லாமையே
ஆமெனவு மறிவுமுண் டப்பானு மறிகின்ற
வறிவினை யறிந்துபார்க்கின்

எண்டிசை விளக்குமொரு தெய்வவரு ளல்லாம
　லில்லையெனு நினைவுமுண்டிங்
கியானென தறத்துரிய நிறைவாகி நிற்பதே
　யின்பமெனு மன்புமுண்டு
கண்டன வெலாமல்ல வென்றுகண் டனைசெய்து
　கருவிகர ணங்களோயக்
கண்மூடி யொருகண மிருக்கவென் றூற்பாழ்த்த
　கன்மங்கள் போராடுதே
பண்டையுள கன்மமே கர்த்தா வெனும்பெயர்ப்
　பட்சநா னிச்சிப்பனோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
　பரிபூரணானந்தமே.

(பதவுரை,) அண்டபகிரண்டமும்-அண்டாண்ட பிரமாண்டங்களும், மாயாவிகாரமே - மாயாசம்பந்த வுருவமேயாகும், அம்மாயை இல்லாமையே ஆம் எனவும் - அந்த மாயையென்னும் வஸ்துவானது பொய்யே யாகுமென்றும், அறிவும் உண்டு - பேரறிவும் உளது, அப்பாலும் அறிகின்ற அறிவினை அறிந்துபார்க்கின்-அதன்மேலும் அறியத்தக்க அறிவைஉற்றுணர்ந்துபார்க்கும்பொழுது, எண்திசை விளங்கும் ஒருதெய்வ அருள் அல்லாமல் - அட்டதிக்குகளிலும் பிரகாசிக்கும் ஒப்பற்ற தெய்வத்தினது கருணையல்லாது, இல்லை எனும் நினைவும் உண்டு - (பிறிதொன்றும்) இல்லையென்று சொல்லப்படும் எண்ணமும் உளது, இங்கு - இவ்வண்ணமே. யான் எனதுஅற - யான் என்னும் தற்போதமும் எனது என்னும் பாசபந்தமும் அகலும்படி. துரிய நிறைவு ஆகி நிற்பதே - துரிய பதவியில் பூரணமாக விளங்கி நிற்பதே, இன்பம் எனும்அன்பும் உண்டு - இன்பம் என்று சொல்லும் அன்பும் உளது, கண்டன எலாம் அல்ல என்று கண்டனைசெய்து - பார்க்கப் படட்டன வெல்லாம் பரம்பொருளல்லவென்று கண்டித்து (ஒழித்து), கருவி கரணங்கள் ஓய - கருவிகளும்கரணங்களும் அடக்கமாக, கண்மூடி ஒருகணம் இருக்க என்றால் - கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒருவிநாடிகாலம் (நிஷ்டைகூடி) இருக்கலாமென்றால், பாழ்த்த கன்மங்கள்போராடுதே-பாழ்படுங்கன்மங்கள்வந்து போராட்டமிடுகின்றனவே, (அவற்றின் வரலாறென்னின்) பண்டை உளகன்மமே - ஜன்மாந்தரத்திலே அமைந்துள்ளனவாகிய கன்மங்களே, கர்த்தா எனும் பெயர் பக்ஷம்—கடவுள் என்கிற பெயரினது பக்ஷமாக, நான் இச்சிப்பனோ - அடியேன் விருப்ப முறுவேனோ பார்க்கும். எ-று.

அண்டம்-என்பது துரியஅளவு. துரியமாவது அஃதோர் பதவி.

துருவன் வரலாறு.

பூர்வம் சுவாயம்பு மனுவின் புதல்வனுகிய உத்தானபாதன் என்னுமரசன் சுருதி சுநீதி யென்பவர்களை மணஞ்செய்து வாழ்ந்துவருகையில் சுருதி என்பவள் உத்தமனென்னும் புத்திரனையும், சுநீதியென்பவள் துருவன் என்பவனையும் பெற்றுர்கள், அவ்விரு புதல்வர்களும் வளர்ந்து வருகையில், சுருதிமைந்தனுகிய உத்தமனைப்பல ஆபரணமணிவித்து உத்தானபாதன் தன் மடியின்பேரில் வைத்துக்கொண்டு சிங்காதனத்தி லிருக்கக்கண்ட சுநீதி தன்மகன் துருவனையும் அலங்காரஞ் செய்துவிடுக்க, அவன் தந்தையிடஞ்சேர்ந்து சிங்காதனத்துஏற எத்தனிக்கையில், சுருதி யென்பவள்கண்டு தடுத்து „குழந்தாய் ! நீ சிங்காதனத்தி லேறப்படாது. என்மைந்தனே அதற்குத் தக்கவன்,, என விலக்க, துருவன் தன் தாய்பாற்சென்று நடந்ததை முறையிட்டு வருந்தி அவள் பட்டமகிஷியாகலின் அவள் மைந்தனுக்குள்ள பாக்கியம் உனக்கு இல்லையென்று சொல்லிப் புலம்பக்கேட்டு, உடனேதாயைத்தேற்றி விடுத்து,உலகஇச்சையை வெறுத்து "நிலைபேருகிய செல்வத்தை யடைவேன்" என்று விடைகொண்டு, தபோவனத்தை யடைந்து அருந்தவஞ்செய்துபெறுதற்கரிய பெறும்பேருகிய துருவசக்கரத்தைக் கைப்பற்றி மேருமலையி னுச்சியில் வீற்றிருக் கின்றனன். துருவசக்கரத்தில் நவக்கிரகமுதலியனவும் இருபத்தேழுநக்ஷத்திரங்களும் பன்னிரண்டு இராசிகளும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன வென்றும், அது ஒரு மழையறிகருவி யென்றுங் கூறுவர். இஃதோர் உயர்பதவி யெனக்கொள்க.

அண்டம் - துருவசக்காத்துக் குட்பட்டது. பகிரண்டம்-வெளி அண்டம்; அது துருவசக்காத்துக்கு வெளிபட்டது. துரியம்-சீவன் முத்தர்க்குரியபதம். அது "அல்லையீ தல்லையீ தெனமறை களுமன்மைச் சொல்லினுற் றுதித்திளைக்கு மிச்சுந்தரன்" என்பதனுனுணர்க. சுருவி - அகக்சருவி புறக்கருவிகள் காணங்கள் - மணம் முதலிய அந்தக் கரணங்கள்.

"தோற்றமுண்டேல் மரணமுண்டாம்" என்ற மேலோர்சொற்படி நாமரூபப் பொருள்கள் அத்தனையும் அழிவும் இயல்பின ஆயினும் காண்கின்றமையால் மெய்யே என்பாரை மறுக்க, "கண்டனவெல்லாம் அல்லவென்று கண்டனைசெய்து" என்றுர். கருவிகரணங்கள் ஒய்வதற்குக் கண்மூடியிருத்தல் காரணமாதலாலும், அவ்வாருநிற்கினும், கருவி கரணங்கள் ஒய்தல் அருமையாதலாலும், அவ்வாறு நில்லாமைக்குக் காரணம் ஊழ்வினை யாதலாலும், "கருவிகரணங்களோயக் கண்மூடி யொருகண மிருக்கவென்றுல் பாழ்த்த கர்மங்கள் போராடுதே" என்றுர். (௬)

8. சந்ததமு மெனதுசெய னினதுசெய லியானெனுந்
தன்மைநினை யன்றியில்லாத்
தன்மையால் வேறலேன் வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சுபாவமிதுவே
இந்தநிலை தெளியநா னெக்குருகி வாடிய
வியற்கைதிரு வுளமறியுமே
இந்நிலையி லேசற் றிருக்கவென் றான்மடமை
யிதசத்ரு வாகவந்து
சிந்தைகுடி கொள்ளுதே மலமாயை கன்மந்
திரும்புமோ தொடுவழக்காய்ச்
சென்மம்வரு மோவெனவும் யோசிக்கு தேமனது
சிரத்தையெனும் வாளுமுதவிப்
பந்தமற மெய்ஞ்ஞான தீரமுந் தந்தெனைப்
பாதுகாத் தருள்செய்குவாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே.

(பதவுரை.) சந்ததமும் - எக்காலமும், எனதுசெயல் -எனதுதொழில்கள், நினது செயல் - உனது தொழில்களே, யான் என்னும் தன்மை - நான் என்கிற தன்மை, நின்னை அன்றி இல்லாத்தன்மையால் - உன்னை யல்லாமல் (வேறு) இல்லாத தன்மையினால், வேறு அல்லேன் - நான் உன்னைவிட வேறல்லாதவனாய் இருக்கிறேன், இதுவே - இந்தத் தன்மையே, வேதாந்த சித்தாந்தசமரச சுபாவம்-வேதாந்த சித்தாந்தங்களின் சமரசமான இயற்கை ஆகும், இந்த நிலைதெளிய - இந்த நிலைமையை அறிய, நான் நெக்கு உருகிவாடியஇயற்கை-நான் மனம் நெகிழ்ந்து உருகிவாடிய தன்மையை, திருவுளம் அறியுமே -தேவரீரது திருவுளம் அறிந்திருக்குமே, இந்நிலையிலே - இந்த நிலையிலே - தானே, சற்று இருக்கவென்றால் - சற்றுநேரம் இருக்கலாமென்றால், மடமை - அறியாமையானது, இதசத்ருவாக வந்து-இதத்தைச் செய்கின்ற விசுவாச காதகனாகியபகைவனைப்போல வந்து, சிந்தைகுடி கொள்ளுதே-என்எண்ணத்தில் வாசஞ் செய்கின்றதே, மலம் மாயை கன்மம்-மலமாயா கன்மங்கள், திரும்புமோ எனவும்-திரும்பவும் வந்துவிடுமோ வென்றும், தொடுவழக்காய் -தொடர்வழக்காகி-சென்மம் வருமோ எனவும் - பிறவி உண்டாமோ என்றும், மனது யோசிக்குதே, என்மனமானது எண்ண மிடுகின்றதே, (ஆதலால்) சிரத்தை என்னும் -

சிரத்தையென்று சொல்லப்பட்ட, வாளும் உதவி—வாளையுங்கொடுத்து, பந்தம் அறபிறவித்தொடக்கு ஒழிய, மெஞ்ஞானதீரமும் தந்து - மெய்ஞ்ஞானமாகிய தைரியத்தையுங் கொடுத்து, என்னைப்பாதுகாத்து அருள் செய்குவாய் - என்னை இரக்ஷித்தருள்வாய், பார்க்குமிடம், எ - று.

மானுடர் சூத்திரப்பதுமைபோல விளங்குதலின் அந்தப்பதுமை யசைவிக்குஞ் சூத்திரிகன் எக்காலத்தும் இறைவனாதலால், "சந்ததமு மெனது செயனினது செயல்' என்றும், அவன் சர்வவியாபகத்தில்உயிர்கள் வியாப்பியமாகலின் யானெனுந்தன்மை நினையன்றியில்லாத் தன்மையால் "வேறலேன்" என்றும், இதுவே வேதாகமங்களின் உட்கிடையாதலால் "வேதாந்த சித்தாந்த சமரசசுபாவமிதுவே" என்றும், இந்நிலையிலழுந்தி சிந்தித்துத் தெளியப்பழகியது திருவருள் வசத்ததாதலின் "இந்த நிலைதெளிய நானெனக் குருகிவாடிய வியற்கை திருவுளமறியுமே" என்றும், இந்நிலையிலே நிற்கையில் பழயவாசனைப் பழக்கத்தால் அறியாமைவந்து தாக்கலின் "இந்நிலையிலேசற்றிருக்க வென்றால் மடமை இதசத்ருவாகவந்து சிந்தைகுடி கொள்ளுதே" என்றும், அறியா கன்மங்கள் சேரலின் "மலமாயாகன்மந் திரும்புமோ தொடுவழக்காய்" என்றும்,பிறவி மாயைகாரணமாகத் தோன்றுதலின் "சன்மம்வருமோவெனவும் யோசிக்குதே" என்றும், "அதுகேள்விமுயலலாகிய சிரத்தையென்னும் வாளினாலல்லது களையப்படாதாகலின், சிரத்தையெனும் வாளுமுதவி பாதுகாத்தருள்செய்குவாய்" என்றும் கூறினார்.

மலமாயை கன்மமென்பன மூவகைப் பாசவிசேடங்களை. சிரத்தையெனும்வாளென்றது தீரமில்லாதவர்க்கு வாளிருப்பினும் 'வயப்படை மற்றென்பயக்கு மாணல்லவர்க்கு" என்னுங் குமரகுருபரசுவாமிகள் திருவாக்கின்படியே அதுபயன்படாதாதலின். இதசத்ரு - புறத்தில் நட்புள்ளவன்போல் நடித்து அகத்தில் விரோதமுள்ள பகைவன். புறநட்டகம் வேர்ப்பார் நச்சுப்பகைமை என்றாற்போல. தொடுவழக்கு - தீராவழக்கு. வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சுபாவம் - வேதாந்தசித்தாந்தங்களை ஒரு நிகரனவாகக்கொள்ளு மியற்கை.

"ஆட்டுவித்தாலாரொருவராடாதாரே
யசைவித்தாலாரொருவரசையாதாரே,, என்றும்,
"என்செயலாவதியாதொன்றுமில்லையினித்தெய்வமே
உன்செயலேயென்றுணரப்பெற்றேன்"

என்றும்கூறிய' மேலோர்போல, யெனதுசெயல், நினதுசெயல்,, என்றார்.

9 பூதலய மாகின்ற மாயைமுத லென்பர்சிலர்
பொறிபுல னடங்குமிடமே
பொருளென்பர்சிலகரண முடிவென்பர் சிலர்குணம்
போனவிட மென்பர்சிலபேர்
நாதவடி வென்பர்சிலர் விந்துமய மென்பர்சிலர்
நட்டநடு வேயிருந்த
நாமென்பர் சிலருருவ மாமென்பர் சிலர்கருதி
நாடிலரு வென்பர்சிலபேர்
பேதமற வுயிர்கெட்ட நிலயமென் றிடுவர்சிலர்
பேசினரு ளென்பர்சிலபேர்
பின்னுமுன் னுங்கெட்ட சூனியம தென்பர்சிலர்
பிறவுமே மொழிவரிவையாற்
பாதரச மாய்மனது சஞ்சலப் படுமலாற்
பரமசுக நிஷ்டைபெறுமோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரண னந்தமே.

(பதவுரை.) பூதலயம் ஆகின்ற - பூதஅடக்க முண்டாவதற்குத் தானமாகிய மாயை - மாயையே, முதல் - என்பர் - முதற்பொருளென்பார்கள், சிலர் சிலபேர், பொறிபுலன் அடங்கும் இடமே பொருள் என்பர் - ஐம்புலன்களும் அவற்றின் விஷயங்களும் அடங்குமிடமே பொருளென்பார்கள், சிலர் - சிலபேர் கரணமுடிவு என்பர்-அந்தகரணநாசமே (பொருள்) என்பார்கள், சிலர்-சிலபேர் குணம்போன இடம் என்பர் - முக்குணங்களும் நசித்த இடமேபொருளென்பார்கள், சிலர் - சிலபேர், நாதவடிவு என்பர்-நாதரூபமே பொருளென்பார்கள், சிலர் - சிலபேர், விந்துமயம் என்பர் விந்துரூபமே பொருளென்பார்கள், சிலர் - சிலபேர், நட்டநடுவே இருந்த நாம் என்பர்-நடுமையத்திலிருந்த (ஆன்ம வஸ்துவாகிய) நாமே பொருளென்பார்கள், சிலர்-சிலபேர், உருவம் ஆம் என்பர் - உருவமே பொருளென்பார்கள், சிலர் - சிலபேர், கருதி நாடில் அருவு என்பர் - நன்றாக ஆலோசிக்குமிடத்தில் அருவமே பொருளென்பார்கள், சிலர் - சிலபேர், பேதம் அற உயிர்கெட்ட நிலயம் என்றிடுவர் - வேற்றுமை நீங்கும்படி சீவபோதம் நசித்த இடமே பொருளென்பார்கள் சிலபேர் - சிலபேர், பேசின் அருள் என்பர் - சொல்லுமிடத்துத்திருவருளே பொருளென்பார்கள், சிலர் பின்னுமுன்னுங்கெட்ட சூனியம் என்பர் - சிலபேர்பின்னும்

முன்னுமில்லாத பாழே பொருளென்பார்கள், (சிலர்) பிறவும்மொழிவர்-சிலர்-வேறுநிலைகளையும் பொருளென்பார்கள், இவையால்-இவற்றால், மனது பாதரசமாய் சஞ்சலப்படுமேலால் - மனமானது பாதரசம்போல (துன்புற்று) சலிக்குமல்லாமல், பரமசுக நிஷ்டை பெறுமோ - மேலான ஆனந்த நிஷ்டையை அடையுமோ, பார்க்குமிடம் எ-று.

பொறி - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என ஐந்து. புலன்-ஸ்பரிசம் ரசம், ரூபம், கந்தம், சப்தம் என ஐந்து. கரணம் - மனம் புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என நான்கு. முக்குணம் - ராஜஸம், தாமஸம், சாத்துவிகம் என்பன. பாதரசம் - சூதம். சூனியம் - வெட்டவெளி. (சு)

10. அந்தகா ரத்தையோ ரகமாக்கி மின்போலென்
னறிவைச் சுருக்கினவரார்
அவ்வறிவு தானுமே பற்றினது பற்றா
யழுந்தவுந் தலைமீதிலே
சொந்தமா யெழுதப் படித்ததார் மெய்ஞ்ஞான
சுகநிஷ்டை சேராமலே
சோற்றுத் துருத்தியைச் சதமெனவு முண்டுண்டு
தூங்கவைத் தவரார்கொலோ
தந்தைதாய் முதலான வகிலப்ர பஞ்சந்
தனைத்தந்த தெனதாசையோ
தன்னையே நோவனோ பிறரையே நோவனோ
தற்கால மதை நோவனோ
பந்தமா னதுதந்த வினையையே நோவனோ
பரமார்த்த மேதுமறியேன்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.

(பதவுரை.) அந்தகாரத்தை - (அஞ்ஞானமாகிய) இருளை, ஒரு அகம் ஆக்கி - ஒரு வீடாக்கி, மின்போல் - மின்னலைப்போல, என் அறிவைச் சுருக்கினவர் ஆர் - என்னறிவைச் சுருங்கச்செய்து (அதனிடத்து) அமைத்து வைத்தவர் யார், அவ்வறிவுதானும் - அந்த அறிவும், பற்றினது பற்றாய் அழுந்தவும்-தான்பிடித்ததையே ஆதா வாகக்கொண்டு அதில் மூழ்கவும், தலைமீதிலே - யென் சிரத்தின்பேரில், சொந்தமா யெழுத-சொந்தமாக யெழுதிவைப்பதற்கு, படித்தது ஆர் - கற்றது யார், மெய்ஞ்ஞான சுகநிஷ்டை சேராமல் - உண்மையாகிய ஞானானந்தங்களுக் கேதுவாகிய நிஷ்டையைப் பொருந்தாமல்

சோற்றுத் துருத்தியை - சோற்றுத் துருத்தியாகிய தேகத்தை, சதம்எனவும் சாசுவதமென்று நினைத்தும், உண்டு உண்டு - பலகாற்புசித்து, தூங்கவைத்த வர் ஆர் - உறங்கச்செய்தவர் யார், தந்தைதாய் முதலான - பிதா மாதா முதலா கிய, அகிலப்ரபஞ்சம்தனை-பிரபஞ்ச முழுவதையும், தந்தது-உண்டாக்கின தற் குக் காரணம், எனது ஆசையோ - என்விருப்பமோ, தன்னையே நோவனோ- என்னை நானே வெறுத்துக் கொள்வேனோ, பிறரையே நோவனோ - மற்றவர் களை வெறுத்துக் கொள்வேனோ, தற்காலமதை நோவனோ - (இவைகளெல் லாம் நிகழ்தற்கிடமாகிய) தற்காலத்தை வெறுத்துக் கொள்வேனோ, பந்தமான துதந்த வினையையே நோவனோ- பிறவித்தளையை யுண்டாக்கின பூர்வகன்மங் களைத் தான்நொந்து கொள்வேனோ, பரமார்த்தம் ஏதும் அறியேன் - மேலான பொருள் சிறிதும்உணர்ந்திலேன், பார்க்குமிடம்—எ-று.

துருத்தி என்பதற்குத் தோற்பை என்றுபொருள். உடலாகிய தோற்பை நிரம்பச் சோறுகறி முதலியவைத்து அடைக்கப்படுதலின் அதனை சோற்றுத் துருத்தி,, எனக்கூறினர். இதைச் ,,சோற்றுலெடுத்தசுவர்,,எனக்கூறும் உல கவழக்கத்தானறிக.

அவாவென்ப வெல்லாவுயிர்க்கு மெய்ஞ்ஞான்றும் - தவாஅப் பிறப்பீனும் வித்து, என்றபடி அவாவின்காரணமாகத் தந்தைதாயர் முதலிய சகலபிரபஞ்ச ங்களும் தோன்றலின் 'தந்தைதாய் முதலான வகிலப்ரபஞ்சந் தனைத்தந்தெ னதாசையோ' என்றார், இவ்வாறு அவாவினால் இடர்ப்படுகின்றவர் அநுபவத் தால் தான், பிறர், காலம், வினையாகிய இவற்றுள் யாரைநோவேனென்பார்'' த ன்னையேநோவனோ பிறரையேநோவனோ தற்காலமதைநோவனோ எனப் பல படக்கூறினார், (எ)

11. வாரா தெலாமொழிய வருவன வெலாமெய்த
மனதுசாட் சியதாகவே
மருவநிலை தந்ததும் வேதாந்த சித்தாந்த
மரபுசம ரசமாகவே
பூராய மாயுணர வூகமது தந்ததும்
பொய்யுடலை நிலையன்றெனப்
போதநெறிதந்ததுஞ் சாசுவத வானந்த
போகமே வீடென்னவே
நீராள மாயுருக வுள்ளன்பு தந்ததும்
நின்னதரு ளின்னுமின்னும்
நின்னையேதுணையென்ற வென்னையே காக்கவொரு
நினைவுசற் றுண்டாகிலோ

பாராதி யறியாத மோனமே யிடைவிடாப்
பற்றாக நிற்கவருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணானந்தமே.

(ப – ரை.) வாராத எலாம்ஒழிய-கைவாராதவை யெல்லாம் கைவாராமலே யொழிக, வருவன எல்லாம் எய்த-கைவருவன எல்லாம் கைவந்தேதீர்க, (என்று) மனது சாட்சியதாக மருவ - மனமானது நடுவுநிலைமையான சாட்சியாகப் பொருந்தும்படி, நிலைதந்ததும் - (மேலான) நிலையைக் கொடுத்ததும், வேதாந்தசித்தாந்த மரபுசமரசமாக - வேதாந்த மரபும் சித்தாந்தமரபும் (ஆகிய இவை) சமானமாயிருக்கிறதாக, பூராயமாயுணர-ஆதியந்தமா யறியும்படி, ஊகமது தந்ததும் - ஊகத்தைக் கொடுத்ததும், பொய்உடலை நிலை அன்றெனஎன - பொய்யாகிய தேகத்தை நிலையுள்ள தல்லவென்று தீர்மானிக்க போதநெறி தந்ததும்- ஞானமார்க்கத்தை அனுக்கிரகித்ததும், சாசுவத ஆனந்தபோகமே வீடென்ன- நித்தியாநந்தாநுபவமே மோக்ஷமென்று, நீராளமாய் உருக - நீரின் தன்மையா யுருகும்படி, உள்ளன்பு தந்ததும் - மனதில் அன்பைக் கொடுத்ததும், நின்னது அருள்-உனது திருவருளென, இன்னும் இன்னும் - மேன்மேலும். நின்னையே துணைஎன்ற-உன்னையே துணையாகப்பற்றின, என்னையேகாக்க - என்னையே காப்பதற்கு, ஒருநினைவு- ஒப்பற்றதிருவுளம், சற்று உண்டாகிலோ-சிறிதுஉண்டானால், பாராதி அறியாதமோனமே-நிலமுதல் (நாதமிறுதியாகக் கிடந்த)தத்துவங்களால் அறியப்படாத மௌனநிலையே, இடைவிடா பற்று ஆக நிற்க- இடையறாத பற்றுக் கோடாகக்கொண்டு (நான் அந்த நிலையில் நழுவாது)நிற்கும்படி, அருள்வாய்-கிருபைசெய்வாய், பார்க்குமிடம்.—எ - று.

“வாராதெலாமொழிய வருவனவெலாமெய்த” என்றது“வருந்தியழைத்தாலும் வாராதவாரா பொருந்துவன போமினென்றாற் போகா” என்றும், “அளந்தனபோகமவரவராற்றால் விளங்காய்திரட்டினாரில்லை களங்கனியைக் காரெனச் செய்தாருமில்” என்றுங்கூறிய மேலோர் திருவாக்குகளானறிக. மனதைச் சாக்ஷிவைத்தாலன்றி அது துணிவெய்தாததலின் “மனதுசாட்சியதாகவே” என்றும், தான் அடையநின்றது சிவானுபவச் செல்வமாதலாலும், அவ்வுயர்நிலை வேதாந்த சித்தாந்த சமரசமாதலாலும், அச்சமரசம் மெய்யுணர்வால் அடையவேண்டுவ தாதலாலும், அம்மெய்யுணர்வால் உடல் பொய்யென்த்தோன்றுமாதலாலும், பிரபஞ்சம் நிலையல்லவெனத் தோன்றியதால் முத்தி கைவருமாதலாலும், அதுகைகூட மெய்யன்பே உருவமாகக் கரைய வேண்டுதலாலும் இவையாவும் இறைவன் திருவருள் வசத்ததாதலாலும், “மனது சாட்சியதாகவே நீராளமாயுருக வுள்ளன்பு தந்ததும் நின்னதருள்” என்றார், “பாராதி யறியாத மோனமே யிடையறாப்பற்றாக நிற்கவருள்வாய்” என்றது இன்னும் அடியேனைப்பிறவி யடையாமற் காக்கவேண்டுமானால், தத்துவாதீதமான மௌனநிலை தந்தருள வேண்டுமெனப் பிரார்த்தித்ததாம். (அ)

2. ஆழாழி கரையின்றி நிற்கவிலை யோகொடிய
வாலமமு தாகவிலையோ
அக்கடலின் மீதுவட வனனிற்க வில்லையோ
வந்தரத் தகிலகோடி
தாழாம னிலைநிற்க வில்லையோ மேருவுந்
தனுவாக வளையவிலையோ
சப்தமே கங்களும் வச்ரதர ஞணையிற்
சஞ்சரித் திடவில்லையோ
வாழாது வாழவே யிராமனடி யாற்சிலையு
மடமங்கை யாகவிலையோ
மணிமந்த்ர மாதியால் வேண்டுசித் திகளுலக
மார்க்கத்தில் வைக்கவிலையோ
பாழான வென்மனங் குவியவொரு தந்திரம்
பண்ணுவ துனக்கருமையோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூர ணனந்தமே.

(ப - ரை.) ஆழ் ஆழி கரையின்றி நிற்க இலையோ - ஆழ்ந்த சமுத்திரமானது அணை யில்லாமலே தன்னளவு கடவாது அடங்கியிருக்க வில்லையோ, கொடிய ஆலம் அமுது ஆக இலையோ-கொடிய விஷமானது (சிவபெருமானுக்கு) உணவாகி யமையவில்லையோ, அக்கடலின்மீது - அந்தச் சமுத்திர மத்தியில், வடவனல்நிற்க இல்லையோ - வடவைத்தீயானது அவியாமல் நிலைபெற்றிருக்க வில்லையோ, அந்தரத்து-ஆகாயத்தில், அகிலகோடி-அண்டகோடிகள், தாழாமல் நிலைநிற்கஇல்லையோ- நிலைகுலையாமல் ஒரே தன்மைத்தாய் இருக்கவில்லையோ, மேருவும் தனுஆக வளையஇலையோ - மேருமலையும் சிவபெருமானால் வில்லாக வளைக்கப்பட வில்லையோ, சப்தமேகங்களும் - மேகங்களேழும், வச்ரதரன் ஆணையில் - வச்சிராயுதத்தைத் தாங்கிய இந்திரனது ஆக்கினையி லடங்கி, சஞ்சரித்திட இல்லையோ - வாழவில்லையோ, வாழாது வாழ - வாழாமல் வாழும்படி, இராமன் அடியால் - ஸ்ரீராமனது பாததூளியால், சிலையும் - பாறையும், மடமங்கை ஆக இல்லையோ - இளம்பெண்ணாகிய அகலிகையாக ஆகவில்லையோ, மணிமந்த்ரம் ஆதியால்-மணிமந்த்ரம் முதலானவைகளால், வேண்டுசித்திகள் அவரவர் விரும்பின இஷ்டசித்திகள், உலகமார்க்கத்தில் வைக்க இல்லையோ, லௌகிகநெறியில் ஸ்தாபிக்கப்பட் டிருக்கவில்லையோ, பாழ் ஆன என் மனம் குவிய-பாழாகிய என்மனது உள்ளுக்குள்ளே குவியும்படி, ஒருதந்திரம் பண்ணுவது - ஒரு உபாயஞ்செய்வது, உனக்கு அருமையோ- (எல்லாவற்றிற்கும் வல்லதலைவனாகிய) உனக்கு அருமையாகுமோ, பார்க்குமிடம்.—எ-று.

வடவை - பெட்டைக் குதிரையின் முகம்போன்ற வடிவாகிய தீ. கடவுளால் படைக்கப்பட்டுக் கடலினடுவில் நீரானது தன்னெல்லை கடவாதமைந்து நிற்கும்படி யமைத்து வைக்கப்பட்டது. சப்தமேகங்கள் - சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம், சங்காரித்தம், துரோணம், காலமுகி, நீலவர்ணம் என்பன. இவை முறையே மணியையும், நீரையும், பொன்னையும், பூவையும், மண்ணையும், கல்லையும், நெருப்பையும் பொழிவனவாம். மணி-குளிகை.

ஆலம் அமுதானதாவது.

தேவர் சிவாக்கினைபெறுமல் க்ஷீராப்திமர்த்தனஞ் செய்தபொழுது மந்த்ரகிரியாகிய மத்திற்குப்பூட்டிய வாசுகியென்னும் பாம்பு தேவாசுரர்தன்னைத்தலைப்புறத்தும் வாய்புறத்தும் பற்றியீர்க்கும் வருத்தமாற்றாது தனது வாய்தோறும் விஷஞ்சொரிய, அவ்விஷம் ஒல்லெனப்பரந்து உலக முழுவதும் தகித்தழிக்க எத்தனிக்கையில் தேவர் திருக்கைலையை யடைந்து சிவபெருமான்பால் விண்ணப்பஞ்செய்து அதனை யடக்குமாறு முறையிட, சிவபிரான் தமதருகிருந்த சுந்தரரால் அவ்விஷத்தைத்தருவித்து உட்கொண்டு தேவர் துயரைத்தொலைத்தனரென்பது புராணசரிதம்.

மேருதனுவாக வளைந்ததாவது.

திரிபுரவாசிகள் செய்த துன்பத்தைச் சகியாத தேவர்கள் திருமாலைத் தமக்குத் தலைவராகக் கொண்டு, சிவபெருமான்பால் முறையிட்டு அவர்களாலெய்துந் துன்பத்தை யகற்றும்படி வேண்ட, இறைவர் "போர்க்குரிய கருவிகளைச் சித்தஞ்செய்க" என, தேவர்கள் அவ்வாறே பூமியே தேராகவும், சூரிய சந்திரர் சக்கரமாகவும், வேதங்கள் நான்கும் நான்கு குதிரைகளாகவும், பிரமன் இரதசாரதியாகவும், பிரணவமே குதிரை தூண்டுங் கோலாகவும், மற்றையதேவர்கள் பிறகருவியாகவும் அமைத்து, மேருமலையை வில்லாகவும், ஆதிசேடன் நாணாகவும், திருமாலே பாணமாகவும், வாயு அம்பின் சிறகாகவும், அக்கினி அம்பின் கூர்வாயாகவும் அமைத்துச் சிவபெருமானுக்கு அறிவிக்க, இறைவர் அதிலேறி ஆயுதப்பிரயோகம் செய்யாமல் திரிபுரத்தைச் சிரித்தெரித்தனர். என்பது - இதனை,

"மேருவிலாயதிணைரவாயொருவெங்கணைமாலரியாய்
விரிதலையுலகந்தேராயதிலுறும்குசகடிருசுடராய்
ஆரணநாலும்பரியாயம்புயனமைவுறுசாரதியா
யதினீயுற்றிகலழியாமுப்புரமட்டிமெந்நாளிற்
சீருறுமூவர்களழியாதுன்னடிசேராநின்றனரால்" என்பதனுணர்க

இராமனடியாற்சிலை மடமங்கையானது.

கௌதமமுனிவர் மனைவியாகிய அகலிகையின் ரூபத்திற்களிகூர்ந்த இந்திரன் அவளைவஞ்சித்து கௌதம ருருவேற்றுப்புணர்ந்து செல்லுகையில் அவர்கண்டு இந்திரனைநோக்கி "நீஒருபெண் குறியை விரும்பினதால் உனதுஉட

ல்முழுதும் பெண்குறியடைக." எனச் சபித்து, அகலிகையை "பாறையாக' எனச் சபித்தனர், இந்திரன் உடல் முழுதும் பெண்குறி யடைந்து தனதுலகு சேர தேவர்கண்டு அவ்விந்திரனுடன் கௌதமமுனிவரைப் பணிந்து சாபத்தைவிலக்கும்படி வேண்ட, "அவை கண்களாக விளங்குக" என அகற்றினர். அகலிகை தன் நாயகனைப்பணிந்து "என் பாறைவடிவு எப்பொழுது அகலும் என, "திருமால் தசரதபுத்திரராய் இராமாவதாரஞ்செய்வார் அவர் பாததூளி உன்மேல்படும் அக்காலத்தில் அகலும்" என்றனர். அவ்வாறே ஸ்ரீராமர் விஸ்வாமித்திர முனிவருடன் அவ்வழிவருகையில் அவர் பாததூளியால் அகலிகை பெண்ணுருவடைந்து கௌதமருடன் கூடிவாழ்ந்தனள். என்பது. (கூ)

13. ஆசைக்கொ ரளவில்லை யகிலமெல் லாங்கட்டி
யாளினுங் கடன்மீதிலே
ஆணைசெல வேநினைவ ரளகேச னிகராக
வம்பொன்மிக வைத்தபேரும்
நேசித்து ரசவாத வித்தைக் கலைந்திடுவர்
நெடுநா ளிருந்தபேரும்
நிலையாக வேயினுங் காயகற் பந்தேடி
நெஞ்சுபுண் ணாவரெல்லாம்
யோசிக்கும் வேளையிற் பசிதீர வுண்பது
முறங்குவது மாகமுடியும்
உள்ளதே போதுநா னானெனக் குளறியே
யொன்றைவிட் டொன்றுபற்றிப்
பாசக் கடற்குளே வீழாமன் மனதற்ற
பரிசுத்த நிலையையருள்வாய்
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற நிறைகின்ற
பரிபூரணானந்தமே.

(ப-ரை.) அகிலம் எல்லாம் - உலகங்கள் எல்லாம், கட்டி ஆளினும் - தன்வசப்படுத்தி அரசுசெய்தாலும், கடல்மீதில் ஆணைசெல்ல நினைவர் - சமுத்திரத்தின் மீதும் தமது ஆக்கினைசெல்லும்படியாக விரும்புவார்கள், அளகேசன் நிகர் ஆக-அளகாபுரிக்கரசனான குபேரனைப்போல, மிக அம்பொன் வைத்தபேரும்- மிகுதியாக சிறந்த பொன்னை (தம்மிடத்தில்) வைத்திருக்கிறவர்களும், ரசவாதவித்தைக்குநேசித்து அலைந்திடுவர் - இரசவாத வித்தையை விரும்பி யுழல்வார்கள், நெடுநாள் இருந்தபேரும் - (இவ்வுலகத்தில்) நீடூழிவாழ்ந்த விருத்தர்களும், இன்னும் நிலையாக - மேலும் (இவ்வுடம்பு) நிலைத்திருக்கும்படி, காயகற்பம்தேடி-காயசித்திக்குரிய கற்பமுறைகளைத் தேடி,(அவைகிடைக்கப்பெறுமையால்) நெஞ்சுபுண் ஆவர்-மனம்புண்பட்டு வருந்துவார்கள்ஆசை

க்கு ஓர் அளவுஇல்லை -(ஏனெனில்) ஆசைக்குஒரு எல்லை இல்லை, எல்லாம் - இவைகளையெல்லாம், யோசிக்கும் வேளையில் - ஆலோசிக்குங்காலத்தில், பசிதீரஉண்பதும் - பசிநீங்கப்புசிப்பதும், உறங்குவதும்ஆக - தூங்குவதுமாகவே முடியும் - முடிவுபெறும், (ஆதலால்) உள்ளதே போதும் - எனக்குத்தற்காலம் இருப்பதே அமையும், நான் நான் என குளறி - நான் நான் என்றுஅகங்கரித்துளறி, ஒன்றைவிட்டு ஒன்றுபற்றி - ஒன்றைவிட்டு ஒன்றைத்தொட்டு, பாசக்கடற்குள்ளே ஆசையாகிய சமுத்திரத்தில், வீழாமல்-வீழ்ந்து வருந்தாமல் மனதுஅற்ற - மனமிறந்த பரிசுத்தநிலையை - பரிசுத்தமாகிய மௌன நிலையாகிய (மரக்கலத்தை), அருள்வாய்-கிருபைசெய்வாய், பார்க்குமிடம்—எ-று.

கடல்மீதில் ஆணைசெலுத்தினது ஸ்ரீராமபிரான் முதலியவரிடத்துக் காண்க. கட்டி-கைக்கொண்டு.

ஆசையே பிறவிக்கு வித்தாதலாலும் உயிர்க்குணமாதலாலும் "ஆசைக்கோரளவில்லை" என்றும், நிலம் பொன் பெண் முதலிய ஆசைகளில் ஒருவன் ஏக சக்ராதிபதியாய் பூமி அரசுமுழுதும் புரியினும் மேலும் அரசு செய்ய நினைப்பானாதலாலும், ஒருவன் குபேரன்போலப் பெருஞ் செல்வமடைந்திருப்பினும் மேலும் இரசவாதஞ்செய்து பொன்செய்ய நினைப்பானாதலாலும், "மனிதர்க்கு வயது நூறல்லதில்லை" என்றபடி ஏறக்குறைய நூறுவயதிருந்தவனும் மேலுஞ் சீவித்திருக்க முயல்வானாதலாலும் "அகிலமெல்லாங் கட்டியாளினும் * * * காயகற்பந்தேடி நெஞ்சுபுண்ணவர்" என்றார்.

நெஞ்சுபுண்ணுதல் தாம்கருதியபடி மேலும் அடையப்பெறாமல்.

இஃதிவ்வாறிருக்கக் கடைசியில் யோசித்துப் பார்த்தால் 'அத்தமும் வாழ்வுமகத்துமட்டே, என்ற மேலோர் சொற்படி தனக்கோர் பிரயோசனமற்றதாய்முடியுமாதலின் "உண்பதும் உறங்குவதுமாக முடியும்" என்றும், கிடைத்தவரையில் திருப்தியடையவேண்டுமென்பார்"உள்ளதேபோதும்" என்றும்,கூறினர். மற்றவை வெளிப்படை. அளகேசன்-குபேரன்-இவனை நவநிதிச்செல்வனென்பர்.

பொருள்வணக்கம்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

14. நித்தியமாய் நிர்மலமாய் நிட்களமாய் நிராமயமாய்
நிறைவாய் நீங்காச்
சுத்தமுமாய்த் தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த் துரியநிறை
சுடரா யெல்லாம்

வைத்திருந்த தாரகமா யானந்த மயமாகி
மனவாக் கெட்டாச்
சித்துருவாய் நின்றவொன் றைச் சுகாரம்பப்பெருவெளியைச்
சிந்தை செய்வாம்.

(ப - ரை.) நித்தியமாய் - எப்பொழுதும் உள்ளதாகி, நிர்மலமாய்-மலமற்றதாகி, நிஷ்களமாய் - உருவற்றதாகி, நிராமயமாய்-நோயற்றதாகி, நிறைவாய்-பூரணமாகி, நீங்கா சுத்தமுமாய் - நிறையுறு புனித முடையதாகி, தூரமும் ஆகி, சமீபமும்ஆய்-சமீபமும்ஆகி, துரியநிறை சுடர் ஆய் - துரியபதத்தில் பூரணமாயிருக்கின்ற சோதியாகி, எல்லாம் வைத்திருந்த தாரகம் ஆய் - எல்லாப் பொருளையும் தன்னகத்தில் அடங்கியிருந்த ஆதாரப்பொருளாகி, ஆநந்த மயம் ஆகி - சுகசொரூபமாகி, மனவாக்கு எட்டாசித்து உருவாய் - மனோவாக்குகளால் எட்டப்படாத ஞானரூபமாகி, நின்ற - நிலைபெற்றிருந்த, ஒன்றை - ஒரு பொருளை, சுகாரம்பப்பெருவெளியை - ஆநந்தத்தொடக்கத்தையுடைய பேராகாயத்தை, சிந்தைசெய்வாம் - தியானிப்போம் (யாம்), எ-று.

மெய்யுணர்வாற் காணப்படுவதாதலாலும் அநாதியே மலநீக்கமுடைய தாதலாலும், மலநீக்கமுடையாராற் காணப்படுவ தாதலாலும், ஜநநமரணங்களற்ற தாகலாலும், யாண்டும் பரிபூரணமாதலாலும், என்றுந் தூய்மையுடைய தாதலாலும், "நித்தியமாய் நிர்மலமாய் நிட்களமாய் நிராமயமாய்நிறைவாய் நீங்காச் சுத்தமுமாய்" என்றும், மெய்யன்பிலார்க் கெட்டாத தாதலாலும், மெய்யன்புடையார்க்குக் கிட்டப்படுவதாதலாலும், துரியநிலையில் விளங்குவ தாதலாலும், "தூரமுமாய்ச் சமீபமுமாய்த் துரியநிறைசுடராய்" என்றும், சகலசேதனசேதனங்கட்கு மிடமாதலின் "எல்லாம் வைத்திருந்த தாரகமாய்" என்றும், சுகரூபமாய்த் தோன்றுதலின் "ஆநந்தமயமாகி" என்றும், அது மனவாக்கிறந்ததாதலாலும், அறிவேவடிவாதலாலும், அதனை இன்னதென்று சுட்டப் படாமையாலும், "மனவாக்கெட்டாச் சித்துருவாய்நின்ற ஒன்றை" என்றும், அதுஇன்பப்பெரு வெளியாகலின் "சுகாரம்பப் பெருவெளி" என்றும், அதனைச்சிந்தித்தாலல்லது பேறெய்த லரிதாகலின் "சிந்தைசெய்வா" மென்றுங்கூறினார். (க)

15. யாதுமன நினையுமந்த நினைவுக்கு நினைவாகி
யாதின் பாலும்
பேதமற நின்றுயிருக் குயிராகி யன்பருக்கு
பேரா னந்தக்
கோதிலமு தூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன் றறத்தன்னைக்
கொடுத்துக் காட்டும்
நீதில்பரா பரமான சித்தாந்தப் பேரொளியைச்
சிந்தை செய்வாம்.

(ப - ரை.) யாது மனம் நினையும் - எந்தவஸ்துவை மனமானது நினைக்குமோ, அந்த நினைவுக்கு நினைவுஆகி - அந்த எண்ணத்துக்கு எண்ணமாகி, யாதின்பாலும் - எல்லாப் பொருளினிடத்தும், பேதம் அற நின்று - வேறுபாடு இல்லாமல் ஒன்றி நின்று, உயிருக்கு உயிராகி - ஜீவான்மாவுக்கு உள்ளீடாகிய பரமாத்மாவாகி, அன்பருக்கு - தனது அடியார்களுக்கு, கோது இல் - குற்றமில்லாத பேரானந்தஅமுது - பேரின்பத்தைத் தருகின்ற அமிர்தமானது, ஊற்றுஅரும்பி - ஊற்றுபோலச் சுரந்து, குணம் குறிஒன்று அற - குணம் குறிகள்சிறிதும் இல்லாதொழிய, தன்னைக்கொடுத்துக் காட்டும்- (அறப்பெறும்பொருளாகிய) தன்னை அளித்து (அகக்கண்ணுக்குப்புலப்படுமாறு) காட்டாநிற்கும் தீதுஇல் -கெடுதிஇல்லாத, பராபரம்ஆன பராபரமாகிய சித்தாந்தப் பேரொளியை (வேத வேதாந்தங்களால் அநுவாதித்து இதுவே பரம்பொருளென்று) சித்தாந்தப் படுத்தப்பட்ட பெருஞ்சோதியை, சிந்தைசெய்வாம் - தியானிப்போம்(யாம்)—, எ - று.

"யாதுமன நினையுமந்த நினைவுக்கு நினைவாகி" என்றது மனமெதனையும் நினைக்குங் கருவியாகலின் அதனை நினைப்பிப்பவன் இறைவனே என்றும், "யாதின்பாலும் பேதமற நின்று உயிருக்கு உயிராகி" என்றது, யாண்டும் அவன் பரிபூரணனாகலின் அவ்வவ்வுயிரையு மியங்குவிப்பவனவனே யென்றும், "அன்பருக்கே பேரானந்தக்கோதிலமு தூற்றரும்பிக் குணங்குறியொன் றறத்தன்னைக் கொடுத்துக்காட்டும்" என்றது இவ்வாறிருக்கு மிறைவன் தன்னை வழிபடு மெய்யன்பினரைக் கவர்ந்து தன்னைக் காட்டிக்கொண்டு நிற்பனென்றும், இவ்வகை விளங்கிநிற்பான் வேதசிவாகமங்களி னுச்சியிற் கிடந்த சிவபரஞ்சுடரேயென்றும், "தீதில்பராபரமான சித்தாந்தப் பேரொளி" என்றார். சிந்தைசெய்வாமென்றது அவனது திருவடிதொழுவதே பெரும்பேறென்றும் புலப்படக்கூறினதாம். (௨)

16. பெருவெளியா யைம்பூதம் பிறப்பிடமாய்ப் பேசாத
பெரிய மோனம்
வருமிடமாய் மனமாதிக் கெட்டாத பேரின்ப
மயமாய் ஞானக்
குருவருளாற் காட்டிடவு மன்பரைக்கோத் தறவிழுங்கிக்
கொண்டப் பாலும் (ஞ
தெரிவரிதாய்க் கலந்ததெந்தப் பொருளந்தப் பொருளினையா
சிந்தை செய்வாம்.

(ப - ரை.) பெருவெளியாய் - பெரிய ஆகாயமாகி, ஐம்பூதம் பிறப்பு இடமாய் - பஞ்சமஹா பூதங்களுக்கும் தோன்றுதற்குரிய இடமாகி, பேசாதபெரியமோனம் வரும் இடமாய் - எடுத்துச் சொல்லுதற்கரிய பெரிதான மௌந

நிலையுண்டாதற்குரிய இடமாகி, மனமாதிக்கு எட்டாத - மனாதிகளுக்கு எட்டாத, பேரின்பமாய் - பேரானந்த ரூபமாகி, ஞானகுரு - ஞானசாரியர், அருளால் காட்டிடவும் - தமது பெருங்கருணையாற்(சுட்டிக்)காட்டிடவும், அன்பரைகோத்து - தன்னிடத் தன்புசெய்வோரை மூடி, அற - (அவர்களுடைய சீவபோதங்) கெடும்படி, விழுங்கிக்கொண்டு - தன்னகப் படுத்திக்கொண்டு, அப்பாலும் - அதன்மேலும், தெரிவு அரிது ஆய் கலந்தது - அறிதற்கரிதாகிக் கலந்து நின்றது, எந்தப்பொருள் - எந்தவஸ்து, அந்தப்பொருளினை - அந்த வஸ்துவை, யாம் சிந்தைசெய்வாம் - நாம் தியானஞ்செய்வோம்—, எ - று.

ஞானகுரு அருளால் காட்டிட என்றது.

குட்டித் திரட்கரடி யாரெருழிகக் கோன்குதித்துக்
கட்டிப் புதைந்த கதையாகும்—துட்டமலப்
பித்திலே மூத்தவர்கள் பேப்பிதற்றும் பேதையர்க்குப்
புத்திபோற் காட்டும் பொருள்.—என்றபடி

பரமாகாச சொரூபி யாதலாலும், நில நீர் தீ கால் வெளியென்னு மைம்பூதங்கட் கிடமாகலாலும், ஐம்பூதம் பிறப்பிடமாய் சிவானுபூதிச்செல்வர் பெறும் பேருகி மோனநிலையே தோன்றுமிடமாதலாலும், அது மனவாக்கிறந்த தாதலாலும் அது ஞானசிரியர் திருவருளாற் காட்டப்பட்டும் அவரையும் தான் விழுங்கி நிற்பதாதலாலும் அப்பொருளே பரம்பொருளாகலின் அதனைச் சிந்தித்தாலல்லது இறுதியில் வீடுகிட்டுவ தரிதாகலாலும் அதுதுணிதற்பொருட்டு "பெருவெளியா யைம்பூதப்பெருக்கா * * * அப்பாலுந் தெரிவதாய்க் கலந்தது எந்தப்பொரு ளந்தப்பொருளினையாஞ் சிந்தைசெய்வாம்" என்று வினவிடை முகத்தானுங் கூறினர். (௫)

17. இகபரமு முயிர்க்குயிரை யானெனதற் றவருறவை
யெந்தநாளும்
சுகபரிபூ ரணமான நிராலம்ப கோசரத்தைத்
துரிய வாழ்வை
அகமகிழ வருந்தேனை முக்கனியைக் கற்கண்டை
யமிர்தை நாடி
மொகுமொகென விருவிழிநீர் முத்திறைப்பக் கரமலர்கண்
முகிழ்த்து நிற்பாம்.

(ப - ரை.) இகபரமும் - இகபரங்களிலுமுள்ள, உயிர்க்கு உயிரை - உயிர்களுக்குயிரா யிருப்பதை, யான் எனது அற்றவர் உறவை - யானென்னும் அக

ங்காரமும் எனது என்னும் பாசமும் ஒழித்தவர்களுக்கு உறவாயிருப்பதை, எந்நாளும் - எக்காலமும், சுகபரிபூரணமான - இன்பநிறைவாகிய, நிராலம்ப கோசரத்தை - பற்றுக்கோடில்லாததாய்த் தோன்றுவதை, துரியவாழ்வை-துரியபதத்தில் விளங்குவதை, அகம் மகிழ வரும் தேனை - மனமகிழும்படி துளிக்கின்ற தேனை, முக்கனியை-முக்கனிபோன் றிருப்பதை-கற்கண்டை-கற்கண்டுபோலச் சுவையுடையபொருளை, அமிர்தை-அமிர்தத்தை, நாடி-மனத்தினுல் சிந்தித்து, இருவிழி - இருகண்களும், மொகு மொகு என - மொகு மொகென்று, நீர்முத்து இறைப்ப - நீர்த்துளிகளாகிய முத்துகளையுதிர்க்க, கரமலர்கள் முகிழ்த்து நிற்பாம்-கைம்மலர்களைக் கூப்பி நிற்போம். (யாம்)—, என்றவாறு.

நாவிற்குச் சுவைபயக்குந் தேனையொழித்தற்கு "அகமகிழ வருந்தேனை" என்ருர். வாழை, மா, பலா என்பன முக்கனிகள். மொகு மொகு - ஒலிக்குறிப்பு. இத்தன்மைத்தாகிய பொருளைக்குறித்து முகிழ்க்கப்படுதலால் தம் கைகளைக் கரமலர்கள் என்ருர். அமிர்து - மிருத்துவை யொழிப்பது. மிருத்து-மரணம்.

இம்மையினும் மறுமையினும் உயிர்க்குயிராய் யாவும் இயக்கலின், 'இகபரமு முயிர்க்குயிரை' யென்றும், அங்ஙனங் கண்டார்க்குச் சுகபரிபூரணமாக விளங்கலின், 'சுகபரிபூரணமான நிராலம்ப கோசரத்தை' யென்றும், அது துரியநிலையாதாகலின், துரிய வாழ்வை' யென்றும், அது கண்டார்க்கு என்றுமினிப்பதாய் வெறுக்காத சுகப்பேருக நிகழ்தலின், அதனைப் பலபடவியந்து, "அகமகிழ வருந்தேனை முக்கனியைக் கற்கண்டை யமிர்தை" யென்றும், அவர்கள் சுகப்பேற்றைக்கண்டு ஆனந்த பாஷ்பம் சோர மெய்ம்மயிர் புளகிக்க, இருகைகளையும் குவித்து வணங்கலின் "நாடி மொகுமொகென விருவிழிநீர் முத்திறைப்பக் கரமலர்கண் முகிழ்ந்து நிற்பாம்" என்றுங் கூறினர். (௪)

18. சாதிகுலம் பிறப்பிறப்புப் பந்தமுத்தி யருவுருவத்
தன்மை நாமம்
ஏதுமின்றி யெப்பொருட்கு மெவ்விடத்தும் பிரிவறநின்
றியக்கஞ் செய்யும்
சோதியைமாத் தூவெளியை மனதவிழ நிறைவான
துரிய வாழ்வைத்
தீதில்பர மாம்பொருளைத் திருவருளே நினைவாகச்
சிந்தை செய்வாம்.

(ப - ரை.) சாதி - சாதியும், குலம் - குலமும், பிறப்பு இறப்பு - உற்பத்தி அழிவுகளும், பந்தம்முத்தி - பந்தமோக்ஷங்களும், அரு உருவத்தன்மை - அருவும் உருவுமாந்தன்மைகளும், நாமம் - பேரும், (ஆகிய) ஏதும் இன்றி - யா

தொன்றுமில்லாமல், எப்பொருட்கும் - எந்தப்பொருளுக்கும் எவ்விடத்தும்-இயங்குவிக்கின்ற, சோதியை - ஒளிப்பிழம்பை, மாதூவெளியை - மிகவும்புனிதமான ஆகாயத்தை, மனது அவிழ நிறைவு ஆன துரியவாழ்வை - (அன்பருடைய) மனக்கமலம் விகசிக்கும்படி நிறைந்த துரியவாழ்வினை, தீது இல்பரம்பொருளை - குற்றமற்ற மேன்மையாகிய வஸ்துவை, திருவருளே நினைவு ஆக - திருவருளையே நினைத்தற்குக் கருவியாகக்கொண்டு, சிந்தைசெய்வாம்-மனனம் பண்ணுவோம்—, எ - று.

சாதிகுல மாதியவற்றைநாடாது எங்கும் எப்போதும் பிரிவறவத்து விதமாய் நிற்றலின், பராஞ்சுடர்த்தனிமுதல் "சாதிகுலம் பிறப்பிறப்பு * *,சோதியை" என்றும், அது பரமாகாய சொரூபமாதலின் 'தூவெளியை' என்றும், அது உள்ளும் புறமும் பரிபூரணமாய் நிறைந்த துரியங்கடந்த தனிமுதலாதலின், அதனைப் பலபடவியந்து "மனதவிழ நிறைவான துரியவாழ்வை" என்றும், அது தோஷரகிதமாய் மேம்படுபொருளாதலின், "தீதில்பரமாம்பொருளை" என்றும், அது "அவனருளாலே யவன்றாள்வணங்கி" என்றார்போலத் திருவருளே துணைவாகப் பெறவேண்டுதலின் "திருவருளே நினைவாகச் சிந்தைசெய்வாம்" என்றும் கூறினர். (௬)

19. இந்திரசா லங்கனவு கானலினீ ரெனவுலக
மெமக்குத் தோன்றச்
சந்ததமுஞ் சிற்பரத்தா லழியாத தற்பரத்தைச்
சார்ந்து வாழ்க
புந்திமகி ழுறநாளுந் தடையறவா னந்தவெள்ளம்
பொலிக வென்றே
வந்தருளுங் குருமௌனி மலர்த்தாளை யநுதினமும்
வழுத்தல் செய்வாம்.

(ப - ரை.) இந்திரசாலம் (என) - இந்திரசால வித்தைபோலவும், கனவு (என) - சொப்பனம் போலவும், கானலின் நீர் என - கானற்சலத்தைப்போலவும், உலகம் - இவ்வுலகமானது, எமக்குத்தோன்ற - எமக்குத்தோன்றும்படியாக, சந்ததமும் - எக்காலமும், சிற்பரத்தால் - ஞானபக்ஷத்தினால், அழியாத தற்பரத்தை - நித்தியமான தற்பரவஸ்துவை, சார்ந்துவாழ்க - பொருந்திவாழக்கடவை, புந்தி மகிழுற - மனமகிழ வெய்தும் வகையாக, நாளும் - நாள்தோறும், தடை அற - அட்டியில்லாமல், ஆநந்தவெள்ளம் பொலிக என்று - இன்பப்பெருக்கானது பொலிகவென்று, வந்தருளும்—(என்னையொரு பொருளாக மதித்து) வந்து கிருபைசெய்கின்ற, குருமௌனி - மௌனகுருவினது, மலர்த்தாளை - தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை அநுதினமும்-நாள்தோறும், வழுத்தல் செய்வாம் - துதிசெய்வோம்—,எ - று.

'இந்திரசாலங்கனவு கானலினீரெனவுலக மெமக்குத் தோன்ற' என்றது உலகம் மாயாகாரிய மாதலாலும் மாயையின் காரியமாகிய அது இல்பொருள் என்பதுதோன்றக் கூறினர் சிவத்தையடையும் பெருவாழ்வினும் பேறின்மை கலின் 'சந்ததமுஞ் சிற்பரத்தா லழியாத தற்பரத்தைச் சார்ந்து வாழ்க' என்றும், அச்சிவத்தை யடைதலால் ஆனந்ததோற்றமும், ஆனந்தாதீதமும் கைவருமாகலின் 'புந்திமகிழுற நாளுந் தடையற வானந்தவெள்ளம் பொலிக' என்றும், இத்தனையும் அடையப்பெற்றது குருவருளாலாதலின் 'வந்தருளுங் குரு மௌனி மலர்த்தாளை யநுதினமும் வழுத்தல் செய்வாம்' என்றும் கூறினார். இந்திரஜாலம் - அற்புதங்களைக்காட்டும் வித்தை. இது பொய்மையென்னுங் குறிப்பிது. (௬)

20. பொருளாகக் கண்டபொரு ளெவைக்குமுதற் பொருளாகிப்
போத மாகித்
தெருளாகிக் கருதுமன்பர் மிடிதீரப் பருகவந்த
செழுந்தே னாகி
அருளானோர்க் ககம்புறமென் றுன்னாத பூரணவா
னந்த மாகி
இருடீர விளங்குபொரு ளியாதந்தப் பொருளினையா
மிறைஞ்சி நிற்பாம்.

(ப - ரை.) பொருளாகக் கண்டபொருள் எவைக்கும் - வஸ்துக்களாகக் காணப்பட்ட வஸ்துக்கள் யாவற்றுக்கும், முதற்பொருள் ஆகி - முதன்மையான வஸ்துவாகி, போதம் ஆகி - ஞானமாகி, தெருள் ஆகி - (அவ்வறிவினால் உணர்த்தப்பட்ட) சாரமாகி, கருதும் அன்பர்மிடிதீர பருகவந்த நினைக்கின்ற அடியாரது வறுமை நீங்க நுகரவந்த, செழுந்தேன் ஆகி-செழுமையான தேனாகி, அருள் ஆனோர்க்கு- தன் அருள்பெற்ற அன்பருக்கு, அகம் புறம் என்று உன்னாத-உள்ளென்றும் புறமென்றும் நினையாத பூரண ஆநந்தம்ஆகி நிறைவாகிய சுகரூபமாகி, இருள் தீர-அஞ்ஞான இருள்நீங்கும்படி, விளங்கு பொருள் யாது - பிரகாசிக்கின்ற பொருள் எது அந்தப்பொருளினை - அந்தப்பொருளை யாம் இறைஞ்சி நிற்பாம் - நாம் வணங்கி நிற்போம்—,எ-று.

முதற்பொருளாகி ஒன்றும் போதமாகிஎன்றும், ஆநந்தமாகி என்றும்கூறினமையால் சச்சிதானந்தப் பொருளைவணங்கினார். முதற்பொருள்சத்தும்போதம் சித்தும் ஆனந்தம் இன்பமும் எனக்கொள்க. (௭)

21. அருமறையின் சிரப்பொருளாய் விண்ணவர் மாமுனிவர்சித்த
ராதி யானோர்
தெரிவரிய பூரணமாய்க் காரணங்கற் பனைகடந்த
செல்வ மாகிக்

கருதரிய மலரின்மண மெள்ளிலெண்ணெ யுடலுயிர்போற்
கலந்தெந் நாளுந்
துரியநடு வூடிருந்த பெரியபொரு ளியாததனைத்
தொழுதல் செய்வாம்.

(பதவுரை.) அருமறையின் சிரப்பொருளாய்-அரியவேதத்தின் முடியில் விளங்கும் பொருளாகி, விண்ணவர் மாமுனிவர் சித்தர் ஆதி ஆனோர் - தேவர்கள் பெருமை பொருந்திய முனிவர்கள் சித்தர்கள் முதலானவர்களால்,தெரிவு அரிய பூரணம் ஆய்-தெரிந்துகொள்ளுதற் கருமையாகிய நிறைவாகி,காரணம் கற்பனைகடந்த செல்வம் ஆகி-காரண வஸ்துவையும் கற்பனையையுங் கடந்து நின்ற ஐசுவரியமாகி, கருது அரிய - நினைத்தற்கரிய, மலரின் மணம்(போல்) பூவின் வாசம்போலவும், எள்ளில் எண்ணெய் (போல்) - எள்ளில் எண்ணெய்போலவும், உடல் உயிர்போல் - உடலில் உயிர்போலவும், கலந்து - கலந்து நின்று, எந்நாளும் - எக்காலத்திலும், துரியநடுவூடு இருந்த - துரியபதத்தின் இடையில் விளங்கும், பெரியபொருள் யாது - பெரியவஸ்து எது, அதனை - அந்த வஸ்துவை, தொழுதல் செய்வாம் - வணங்குவோம் (யாம்)—,எ-று.

வேதத்திற் கூறப்படும் முடிந்தபொருள் பரம்பொருளே யாகலின்"அருமறையின் சிரப்பொருளாய்" என்றார். கடவுளை மனனஞ்செய்வோர் முனிவர் அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்வம் என்னும் அட்டசித்திகளும் கைவந்தபெரியோர் சித்தர்.இனி யோகாப்பியாச முடையவர் என்னலுமாம். காரணம் - ஆதி - கற்பனை - இல்லாததையுண்டாக்குதல். (அ)

22. விண்ணாதி பூதமெல்லாந் தன்னகத்தி லடக்கிவெறு
வெளியாய் ஞானக்
கண்ணாரக் கண்டவன்பர் கண்ணூடே யானந்தக்
கடலாய் வேறொன்
றெண்ணாத படிக்கிரங்கித் தானாகச் செய்தருளு
மிறையே யுன்றன்
தண்ணாருஞ் சாந்தவரு டனைநினைந்து கரமலர்க
டலைமேற் கொள்வாம்.

(பதவுரை.) விண்ணாதி பூதம் எல்லாம் – ஆகாயம் முதலான பூதங்களையெல்லாம், தன் அகத்தில் அடக்கி - தனக்குள்ளே யொடுக்கி, வெறு வெளி ஆய் - வெட்டவெளியாய் ஞானக்கண் ஆர-ஞானக்கண் நிறை வெய்தும்படி கண்ட அன்பர்-தரிசித்த அடியார்களது, கண்ணூடு - (அந்த) ஞானக்கண்ணினிடத்து, ஆநந்தக்கடலாய்-இன்பசாகரமாய், வேறு ஒன்று எண்ணாதபடிக்கு

இரங்கி-(அந்த அன்பர்கள்) பிறிதொன்றையும் நினையாத வகையாக (அவர்களிடத்தில்) மனமிரங்கி, தானாகச்செய்தருளும் இறையே - தானாகச் செய்தருளாநின்ற தலைவனே, உன்றன்-உனது, தண் ஆரும்-குளிர்ச்சி பொருந்திய, சாந்த அருள்தனை நினைந்து - சாந்த ரூபமான கிருபையை நினைந்து, கரமலர்கள் - கைம்மலர்களை, தலைமேல்கொள்வாம்-சிரத்தின்மீது கூப்பிப்பணிவோம் (யாம்)—எ—று.

விண்ணாதி பூதமெல்லாந் தன்னகத்திலடக்கி என்றது மூலப் பிரகிருதியிலடக்கி யென்றபடி. தனக்குக்காரணம் ஒன்றுமின்றிச் சுயம்புவாய்த்தன்னிடத்தே விண்முதலிய எல்லாப் பூதங்களையும் அடக்கி யுள்ளதுஎன்பார்'' விண்ணாதி பூதமெல்லாம் தன்னகத்திலடக்கி வெறுவெளியாய்'' என்றார். தோன்றிய விடத்தே ஒடுங்கவேண்டியும், ஒடுங்கியவிடத்தே தோன்று முறையானும் பூதங்கள் அடங்குதற்கு இடம் தானாகலின் அவைகளின் தோற்றத் திற்கும்இடம்தானே என்றுணர்க. மாயாபாசத்தில்கட்டுண்டு வருந்தும்ஆன்மகோடிகளுக்கு இறைவன் பரிபாக காலமறிந்து தானாகவந்து அருள்செய்யு மென்பார் 'வேறொன் றெண்ணாதபடிக் கிரங்கித் தானாகச்செய்தருளு மிறையே''என்றார் இறை எல்லாப் பொருளுக்குந்தலைவன். (௬)

23\. விண்ணிறைந்த வெளியாயென் மனவெளியிற் கலந்தறிவாம்
வெளியி னூடும்
தண்ணிறைந்த பேரமுதாய்ச் சதானந்த மானபெருந்
தகையே நின்பால்
உண்ணிறைந்த பேரன்பா லுள்ளுருகி மொழிகுழறி
யுவகை யாகிக்
கண்ணிறைந்த புனலுகுப்பக் கரமுகிழ்ப்ப நின்னருளைக்
கருத்தில் வைப்பாம்.

(பதவுரை.) விண் நிறைந்த வெளி ஆய்-(பூத) ஆகாயம் நிறைதற்குரிய (பரம) ஆகாயமாகி, என்மன வெளியில் கலந்து - எனதுஇதயாகாயத்திற் சேர்ந்து, அறிவுஆம் வெளியினூடும் - ஞானாகாயத்திலும், தண்நிறைந்த பேரமுதாய் - குளிர்ச்சி மிகுந்த பெரிய அமிர்தமாகி, சதாநந்தமான, பெருந்தகையே இடையறாதிலகும் இன்பமயமான பெருந்தகமை யுடையோனே, நின்பால்—உன்னிடத்தில், உள் நிறைந்த பேரன்பால் - தனக்குள்ளே நிறைந்த பேரன்புடன், உள் உருகி - மனங்கரைந்து, மொழிகுழறி - சொல்தடுமாறி, உவகை ஆகி—ஆனந்தமடைந்து, கண்—விழிகள், நிறைந்த புனல் உகுப்ப(தம்மிடத்து) நிறைந்த நீரைச்சொரிய, கரம் முகிழ்ப்ப—கைகள் குவிய, நின் அருளைகருத்தில் வைப்பாம்—உன் கருணையை எமது கருத்திலிருத்துவோம்(யாம்) எ-று.

பரமாகாயமாகிய இறைவன் ஆன்மகோடிகளின் அந்தக் கரணங்களிற் கலந்து சதாநந்தமயமாய் இருக்கின்றான் என்பார் ''விண்ணிறைந்த வெளி

யாய் *** சதாநந்தமானபெருந்தகையே" என்றார். சதாநந்தப் பரம்பொருளை மனம், மொழிமெய்களால் வணங்க அவ்விறைவனது திருவருளை நாடுவேன் என்பது கருத்து.

உவகையால் மனம்விழுங்கப்பட்டு மொழி தழுதழுத்தலை மொழிகுழறி என்றார். (௧௦)

எண்சீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

24. ஆதியந்தங் காட்டாத முதலாமெம்மை
யடிமைக்கா வளர்த்தெடுத்த வன்னை போல
நீதிபெறுங் குருவாகி மனவாக் கெட்டா
நிச்சயமாய்ச் சொச்சமதாய் நிமல மாகி
வாதமிடுஞ் சமயநெறிக் கரிய தாகி
மௌனத்தோர் பால்வெளியாய் வயங்கா நின்ற
சோதியையென் னுயிர்த்துணையை நாடிக் கண்ணீர்
சொரியவிரு கரங்குவித்துத் தொழுதல்செய்வாம்.

(பதவுரை) ஆதி அந்தம் காட்டாத முதல் ஆய் - தோற்றம் லயங்களையுடைய தல்லாத முதற்பொருளாய், எம்மை - எங்களை, அடிமைக்கா - தனது திருத்தொண்டுக்காக, வளர்த்தெடுத்த அன்னைபோல - வளர்த்தெடுத்த மாதாவைப்போல, நீதிபெறுங் குரு ஆகி - நீதியையுடைய ஆசாரியனாய், மனவாக்கு எட்டா - மனோ வாக்குக்களால் எட்டப்படாத, நிச்சயம் ஆய் - சாசுவதப்பொருளாய், சொச்சமது ஆய் - களங்க ரஹிதமாய், நிமலமது ஆய் - மலமற்றதாய், வாதம் இடும் - தர்க்கவாதஞ் செய்கின்ற, சமய நெறிக்கு அரியதாகி - சமய மார்க்கங்களுக்கு அரியவரிதாய், மௌனத்தோர் பால் - மௌன நிலையையுடைய ஞானிகளிடத்து, வெளி ஆய் வயங்கா நின்ற - வெளிப்பட்டு விளங்கும் சோதியை - ஒளிப்பிழப்பை, என் உயிர்த்துணையை - என்னுயிர்க்குத் துணையாயிருப்பதை, நாடி - குறித்து, கண்ணீர் சொரிய - கண்கள் நீரைச்சிந்த, இருகரம் குவித்து இருகைகளையுங் கூப்பி, தொழுதல் செய்வாம்-வணங்குவோம் யாம்—எ-று.

தோற்ற நாசங்களற்ற முதற்பொருளாகிய பரம்பொருள் ஆத்மகோடிகளை அடிமைகொள்ள வென்றே உயிர்களுக்குத் தாய்போல் அன்பு மிகுந்து, சற்குரு வடிவங் கொண்டுவந்து சமயாதீதப்பட்ட மௌனநிலையுடைய ஞானியர்பால் விளங்கும் என்றார். (௧௧)

25. அகரவுயி ரெழுத்தனைத்து மாகி வேறு
யமர்ந்ததென வகிலாண்ட மனைத்து மாகிப்
பகர்வனவெல் லாமாகி யல்ல தாகிப்
பரமாகிச் சொல்லரிய பான்மை யாகித்

துகளறுசங் கற்பவிகற் பங்க ளெல்லாந்
தோயாத வறிவாகிச் சுத்த மாகி
நிகரில்பசு பதியான பொருளை நாடி
நெட்டுயிர்த்துப் பேரன்பா னினைதல் செய்வாம்.

(ப – ரை.) அகர உயிர்-அகரவுயிரானது, எழுத்து அனைத்தும் ஆய்-எல்லாவெழுத்துக்களுந் தானேயாகி, வேறு ஆய் அமர்ந்தது என - அவற்றிற்கு வேறாகியும் அமைந்து நிற்கும்வகைபோல, அகிலாண்டம் அனைத்தும் ஆகி-சகலாண்டங்களும் அவற்றிலுள்ள சராசரங்களும்தானே ஆகி, பகர்வனஎல்லாம் ஆகி - சொல்லப்படுவனவாகிய பொருள்களெல்லாமாய், அல்லது ஆகி - அவையல்லாததாய், பரம் ஆகி - எல்லாப் பொருள்களுக்கும் மேலானபொருளாய், சொல் அரிய பான்மை ஆகி - சொல்லுதற்கரிய தன்மையுடையதாய், துகள் அறுசங்கற்ப விகற்பங்கள் எல்லாம்-குற்றமற்ற சங்கற்பமும் விகற்பமுமாகிய ஒவ்வொன்றிலும், தோயாத அறிவு ஆகி-படியாத ஞானவுருவாய், சுத்தம்ஆகி-புனிதமாய் நிகர் இல் பசுபதிஆன பொருளை-ஒப்பற்ற ஆன்மாக்களுக்குஇறைவனாகிய பொருளை, நாடி - உத்தேசித்து, நெட்டுயிர்த்து - பெருமூச்சுவிட்டு பேரன்பால் - பெரிதான அன்புடன், நினைதல் செய்வாம் - தியானிப்போம் (யாம்)—எ-று.

நாதமாத்திரையாகிய இயல்பாற்பிறக்கும் அகரவொலி எழுத்துக்கள் அனைவத்தினுங் கலந்தும், வேறாய்த் தனித்தும் நிற்பதுபோல், பரம்பொருள் அண்டமுழுவதிலுமுள்ள ஒவ்வொரு தனிப்பொருளும் தானேயென்று சொல்லவும் ஆம் என்பார். "அகரவுயி ரெழுத்தனைத்துமாகி" முதலியவாகக்கூறினார். அகரத்தின் செய்தியை - "அ ஆ அங்காப்புடைய" எனக்கூறியதனானே வாயையங்காந்தவுடனே பிறக்கும் இயல்புடைய அகரமானது "அகரமுதலவெழுத்தெல்லாம்" என்றபடி நின்றும். பிறவற்றையுச்சரிக்க வாயைத் திறக்கும் போதே தோன்றி அவை ஒவ்வொன்றிற்கும் முன்னின்று விளங்கலின் என்க.

துகளறுசங்கற்பம்-சுத்தசங்கற்பம். விகற்பம்-வேறுபாடு. "அகரவுயிர்போலறிவாகி யெங்கும் நிகரி லிறைநிற்கு நிறைந்து" என்பது திருவருட்பயன்.

சின்மயானந்தகுரு.

பன்னிருசீர்க்கழிநெடி லாசிரியவிருத்தம்.

26. அங்கைகொடு மலர்தூவி யங்கமது புளகிப்ப
வன்பினு ளுருகிவிழிநீர்
ஆறாக வாராத முத்தியின தவேச
வாசைக் கடற்குண்மூழ்கிச்

சங்கர சுயம்புவே சம்புவே யெனவுமொழி
தழுதழுத் திடவணங்கும்
சன்மார்க்க நெறியிலாத் துன்மார்க்க னேனையுந்
தண்ணருள் கொடுத்தாள்வையோ
துங்கமிகு பக்குவச் சனகன்முதன் முனிவோர்கள்
தொழுதருகில் வீற்றிருப்பச்
சொல்லரிய நெறியையொரு சொல்லா லுணர்த்தியே
சொரூபானு பூதிகாட்டிச்
செங்கமல பீடமேற் கல்லா லடிக்குள்வளர்
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணு மூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே.

(ப - ரை) அம் கைகொடு மலர்தூவி - அழகிய கைகளால் மலர்களைக் கொண்டருச்சித்து, அங்கமது புளகிப்ப - உடல் மயிர்க்குச் செறியும்படி, அன்பினுல் உருகி - அன்புடன் மனங்கரைந்து, விழிநீர் ஆறு ஆக - கண்ணீர் ஆருகிப் பெருக, ஆராத - தெவிட்டாத, முத்தியினது ஆவேச ஆசை கடற்குள் மூழ்கி - மோக்ஷாவேசத்தோடு கூடிய ஆசையாகிய கடலிலே முழுகி, சங்கர சங்கரனே, சுயம்புவே - சுயம்புவாயிருப்பவனே - சம்புவே - சம்புவாயிருப்பவனே, எனவும் - என்று துதித்தும், மொழிதழு - தழுத்திட - சொல் குழலும்படி, வணங்கும் - பணிகின்ற, சன்மார்க்கநெறியில்லா - நன்னெறி யொழுக்கமில்லாத, துன்மார்க்கன் எனையும் - துன்மார்க்கனுகிய அடியேனையும், தண் அருள்கொடுத்து ஆள்வையோ - குளிர்ச்சியாகிய கிருபைசெய்துஆண்டருள்வாயோ, துங்கம் மிகு பக்குவம் - பரிசுத்த மிகுந்த பக்குவத்தையுடைய, சனகன் முதல் முனிவோர்கள் - சனகன் முதலாகிய முனிவர்கள்(நால்வரும்)தொழுது அருகில்வீற்றிருப்ப - வணங்கிச் சமீபத்தில் வீற்றிருக்க, சொல் அரிய நெறியை சொல்லுதல் அருமையாகிய(ஒப்பற்றஞான)மார்க்கத்தை, ஒருசொல்லால்உணர்த்தி - ஒருமொழியால் அறிவுறுத்தி, சொரூபானுபூதி காட்டி - சொரூபாநு பவத்தைக்காட்டி, செங்கமலபீடம்மேல் - செவ்விய பத்மாசனத்தில், கல்லால் அடிக்குள்வளர் - கல்லாலின்கீழ் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, சித்தாந்தம் முத்திமுதலே - முடிவுசெய்யப்பட்ட மோட்சப்ரதமான முதற்பொருளே, சிரகிரி விளங்கவரு சிரகிரியின்கண் ஆன்மாக்கள் பிரகாசிக்க எழுந்தருளிய, தக்ஷிணுமூர்த்தியே - சின்மயம் ஆநந்தம் குருவே - ஞானனந்தங்களைக்கொடுக்கிற சற்குருவே—எ-று.

சங்கரன் சுகத்தைக்கொடுப்போன், சுயம்பு - தானே யுண்டானவன், சம்பு - சுகமுண்டாதற் கிடமாயிருப்பவன், மலர்தூவப் பெற்றமையால் அங்கை

யென்றார். இவ்வாறன்றி அகங்கை என்பது "அகமுனர்ச் செவிகைவரினிடையான கெடும்" என்றபடி அங்கை என நின்றது என்றலுமொன்று. ஆதியாத்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம் என்னும் தாபத்ரயத்தால் தபிக்கப்பட்டவராதலால், அந்தத் தாபந்தணியத் தண்ணிய அருள்வேண்டுமென்பார், "தண்ணருள் கொடுத்தாள்வையியர்" என்றார், மந்தம், மந்ததரம், தீவிரம், தீவிரதரம் என்னும் பக்குவம் நான்கனுள் தீவிரதரத்தை "துங்கமிகுபக்குவம்" என்றார். சனகன்முதன் முனிவோர்கள் நால்வராவார்.—சனகன், சனந்தனன், சனற்குமாரன், சனாதனன் என்பவர், இந்நால்வரும் பிரமபுத்திரர். ஒருசொல் என்பது குருமுகத்தா லறியத்தருவது. சிரகிரி விளங்கவரு என்பதற்குச் சிரகிரியானது பிரகாசிக்கும்படி எழுந்தருளிய என்றுரைத்தலுமொன்று. சிரகிரி - சிராமலை. (திருச்சிராப்பள்ளி) அது பூர்வத்தில் திரிசிரனால் ஆளப்படுதலின் அப்பெயர் பெற்றது. பதுமாசனமாவது இரு தொடைமேலும் இரண்டுள்ளங்காலையும் மாறித்தோன்றவைத்தல். பூர்வம் பிரம புத்திரர்களாகிய சநகன்சனந்தனன் சநற்குமாரனென்னும் முனிவர் நால்வரும் வேதாகமங்களைக் கற்றுணர்ந்தும் மனமொடுங்காமையின் திருக்கைலாய கிரியையடைந்து திருநந்தி தேவர்பால் விடைபெற்று மகாதேவரைச் சேவித்து நின்று 'அடியேங்கள் மனமொடுங்கும் வண்ணம் அனுக்கிரகஞ் செய்க" எனப்பிரார்த்திக்க, இறைவர் தனித்துக் கல்லாலின் கீழ் வீற்றிருந்து, அவர்கள் நால்வரையும் திருவடிக் கீழிருத்தி,வேதமுடிவாகிய சித்தாந்தத்தைப்போதிக்க அவர்கள் அடியேங்கள் மனமொடுங்குமாறு அருள்புரிய என மீண்டும்பணிய இறை ":அப்பொருளின் தன்மை இவ்வாறு" என்று சின்முத்திரையுடன் கணப்பொழுது யோகத்திருந்தனர். அதனால் முனிவர் நால்வரும் ஞானமடைந்து சிவபிரான்பால் விடைபெற்றுத் தமதிச்சையின்படி சென்று நிஷ்டாபரராய்ச் சீவன் முத்தர்களானார்கள் என்பது புராணசரிதம். (க)

27. ஆக்கையெனு மிடிகரையை மெய்யென்ற பாவிநா
னத்துவித வாஞ்சையாதல்
அரியாகொம் பிற்றேனை முடவனிச் சித்தபடி
யாகுமறி வவிழவின்பம்
தாக்கும்வகை யேதிநாட் சரியைகிரி யாயோக
சாதனம் விடுத்ததெல்லாம்
சன்மார்க்க மல்லவிவை நிற்கவென் மார்க்கங்கள்
சாராத பேரறிவதாய்
வாக்குமன மணுகாத பூரணப் பொருள்வந்து
வாய்க்கும் படிக்குபாயம்
வருவித் துவட்டாத பேரின்ப மானசுக
வாரியினை வாய்மடுத்துத்

தேக்கித் திளைக்கநீ முன்னிற்ப தென்றுகாண்
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(ப - ரை) ஆக்கையென்னும் இடிகரையை - சரீரமென்கிற இடிகரையை, மெய்யென்ற பாவிநான் - உண்மையென் றெண்ணியிருக்கிற பாவியாகிய, நான், அத்துவித வாஞ்சை ஆதல் - அத்துவிதப்பொருளின்மேல் இச்சை கூறுதல்அரிய கொம்பில் தேனை - எட்டுதற்கரிய கொம்பிற்கட்டப்பட்டிருக்கின்றதேனை (உண்ண) முடவன் இச்சித்தபடி ஆகும் - முடவன் விரும்பினவிதமாகும், (இவ்வாறாயின்) அறிவு அவிழ - (எனது) அறிவானது மாறும்படி, இன்பம்தாக்கும்வகை ஏது - சுகமுண்டாகும் வகையாது, இந்நாள் - இன்றுவரை, சரியைகிரியாயோகசாதநம் விடுத்தது எல்லாம் - சரியை கிரியையோகம் என்பவற்றின்அப்பியாசத்தைவிட்டு விட்டதெல்லாம், சன்மார்க்கம் அல்ல - நல்ல நெறியன்று, இவை நிற்க - இவை (இம்மட்டு) நிற்கட்டும், எம்மார்க்கங்கள் சாராக பேரறிவதாய் - எத்தன்மையாகிய மார்க்கங்களும் அணுகாத பெரிய அறிவுருவாகி, வாக்குமனம் அணுகாத - வாக்கும் மனமும் பொருந்தாத, பூரணப்பொருள் - பரிபூரணவஸ்துவானது, வந்துவாய்க்கும்படிக்கு - வந்துகிடைக்கும்பொருட்டு, உபாயம் வருவித்து - உபாயத்தை யுண்டாக்கி, உவட்டாத - தெவிட்டாத, பேரின்பமான - பேரானந்தமான, சுகவாரியினை - இன்பக்கடலை, வாய்மடுத்து - வாய்வைத்து (பருகி), தேக்கித்திளைக்க - நிறைய அநுபவிக்க, நீ முன்நிற்பது என்று - நீ எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாவது எக்காலம், சித்தாந்த முத்திமுதலே எ - று.—

இடிகரை - ஆற்றோரத்தில் வெள்ளத்தால் கீழறுக்கப்பட்டு நின்றகரை பொய்யாகிய உடலை மெய் என்றது உபசாரவழக்கு, இதுகாறும் தேகாதிப் பிரபஞ்சமே மெய்யென்றெண்ணி யிருந்தேனாதலால் "ஆக்கையெனு மிடிகரையை மெய்யென்ற பாவிநான்" என்றும், நான் ஒன்றிரண்டெண்ணாத வுண்மைநெறியைவிரும்பியது "அரியகொம்பிற்றேனை முடவனிச்சித்தபடி யாகும்" என்றும், அஃதிவ்வாறெனின் இன்பநிலைகிடைப்ப தில்லையென்பார் "அறிவவிழ வின்பந் தாக்கும் வகையேது" என்றும், அது கைவரச் சரியை யாதிகளைச் செய்துவந்தும் கிட்டாமையால் "சரியை கிரியாயோக சாதனம் விடுத்ததெல்லாம் சன்மார்க்கமற்ற" என்றும் அச்சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாய அந்தமிலின்பத் தழிவில் வீடுபேற்றை அருள் செய்யவேண்டும் என்பார் "நீ முன்னிற்ப தென்றுகாண்" என்றும் கூறினார். (உ)

28. ஔவிய மிருக்கநா னென்கின்ற வாணவ
மடைந்திட் டிருக்கலோபம்
அருளின்மை கூடக் கலந்துள் ளிருக்கமே
லாசாபி சாசமுதலாம்

வெவ்விய குணம்பல விருக்குமென் னறிவூடு
  மெய்யனீ வீற்றிருக்க
விதியில்லை யென்னிலோ பூரண னெனும்பெயர்
  விரிக்கினுரை வேறுமுளதோ
கவ்வுமல மாகின்ற நாக பாசத்தினற்
  கட்டுண்ட வுயிர்கண்மூர்ச்சை
கடிதகல வலியவரு ஞானசஞ் சீவியே
  கதியான பூமிநடுவுள்
செவ்விதின் வளர்ந்தோங்கு திவ்வியகுண மேருவே
  சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
  சின்மயா னந்தகுருவே.

(ப - ரை) ஒள்வியம் இருக்க - பொறாமையானது இருக்கவும், நான் என்கின்ற ஆணவம் - நான் என்கிற ஆணவமானது, அடைந்திட்டிருக்க - சேர்ந்திருக்கவும், லோபம் - லோபகுணமும், அருள் இன்மைகூட - கிருபையில்லாமையும், கலந்து உள் இருக்க - கலந்து உள்ளே இருக்கவும், மேல் - பின்னும், ஆசாபிசாசம் முதல் ஆம் - ஆசையாகிய பேய்முதலாகிய, வெவ்வியகுணம் - தீக்குணங்கள், பல இருக்கும் - அனேகம் பொருந்தியிருக்கின்ற, என் அறிவூடு—என்னறிவினிடத்தில், மெய்யன் - சத்தியனாகிய, நீ வீற்றிருக்க - நீ எழுந்தருளியிருக்க, விதியில்லை என்னில் - நியாயமில்லையென்று சொல்வாயாயின், பூரணன் என்னும்பெயர் - சர்வபரிபூரணன் என்கிற (உன்) திருநாமத்தை, விரிக்கில் - விரித்தால், உரை - அதின் பொருளானது, வேறும்உளதோ - வேறாயும் இருக்குமோ(இல்லை), கவ்வும் மலம் ஆகின்ற - பற்றுகின்ற மும்மலமாகிய, நாகபாசத்தினால் - நாகபாசத்தால், கட்டு உண்ட - கட்டுப்பட்ட, உயிர்கள் - உயிர்களது, மூர்ச்சை - மூர்ச்சித்துக் கிடக்கிறநிலை, கடிது அகல - விரைவாக ஒழியும்படி, வலியவரும் - பிரார்த்தியாமலே வந்த, ஞானசஞ்சீவியே - ஞானசஞ்சீவினியே, கதிஆன பூமி நடு உள் - மோக்ஷமென்கிற நிலத்தின் மத்தியில், செவ்விதின் வளர்ந்து ஓங்கு - செவ்வையாக வளர்ந்துயர்ந்த, திவ்யம் - தெய்விகமான, குணமேருவே - குணமலையே, சித்தாந்த முத்திமுதலே—எ - று.

மெய்யனாகிய நீ ஒளவிய முதலான தீக்குணத் தொகுதியோடு வீற்றிருப்பது தகுதியன்றாயினும் பூரணநாமப்பொருள் விரிக்குமிடத்து நீ வீற்றிருந்தே தீரவேண்டுமென்றாயிற்று. ஆன்மாக்கள் மும்மலங்களால் அனாதியே கண்டிருத்தலால் அதனை உருவகப்படுத்தி "கவ்வுமலமாகின்ற நாகபாசத்தினற் கட்டுண்டவுயிர்கள்" என்றும், அந்நாகபாசம் சஞ்சீவியாலல்லது நீங்காதென்பர். அம்மலமாயா கன்மங்களை நீக்கும் இறைவனை கடிதகல வலியவரு ஞானசஞ்சீவி" என்றுங் கூறினர். (ரு)

29. ஐவகை யெனும்பூத மாதியை வகுத்ததனு
ளசரசர பேதமான
யாவையும் வகுத்துநல் லறிவையும் வகுத்துமறை
யாதிநூ லையும்வகுத்துச்
சைவமுத லாமளவில் சமயமும் வகுத்துமேற்
சமையங் கடந்தமோன
சமரசம் வகுத்தநீ யுன்னைநா னணுகவுந்
தண்ணருள் வகுக்கவிலையோ
பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணாத காட்சியே
பொய்யிலா மெய்யரறிவில்
போதபரி பூரண வகண்டிதா காரமாய்ப்
போக்குவர வற்றபொருளே
தெய்வமறை முடிவான பிரணவ சொரூபியே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே.

(ப - ரை) ஐவகையெனும் - ஐந்துவகையென்று சொல்லப்படுகிற, பூதம் ஆதியைவகுத்து - பூதங்கள் முதலானவற்றைப் படைத்து, அதனுள் - அதனிடத்தில், அசரம் சரம் பேதம் ஆன - அசரம் சரம் என்று வேறுபட்டிருக்கிற, யாவையும் வகுத்து - (உயிர்கள் எல்லாவற்றையும் படைத்து, நல் அறிவையும் வகுத்து - (அவைகளுக்கு) நல் உணர்வையுஞ் சிருஷ்டித்து! மறை ஆதி நூலையும் வகுத்து - வேதம் முதலான நூல்களையும் படைத்து, சைவம் முதல் ஆம் சைவம் முதலாகிய, அளவில் சமயமும் வகுத்து - அளவில்லாத சமயங்களையும் ஏற்படுத்தி, மேல் - அதற்குமேல், சமயம்கடந்த - சமயாதீதமான, மோனசமரசம்வகுத்த நீ - மோனமாகிய சமரசநிலையை யுண்டாக்கிய நீ, உன்னை நான் அணுகவும் - உன்னையான் அடையவும், தண் அருள் வகுக்க இலையோ - குளிர்ந்த கிருபையை யுண்டு செய்யவில்லையோ. பொய்வளரும் நெஞ்சினர்கள் - பொய்யானது விருத்தி யடைகின்ற மனத்தையுடைய அஞ்ஞானிகள், காணாத காட்சியே - காணமுடியாத காட்சியே, பொய் இல்லா மெய்யர் அறிவில் - பொய்யில்லாத மெய்யரது அறிவினிடத்து, போதபரிபூரண அகண்டித ஆகாரமாய் - ஞான பரிபூரண அகண்ட ரூபமாகி, போக்குவரவு அற்றபொருளே - போக்குவரவுகள் இல்லாதிருக்கிற (நித்திய) வஸ்துவே, தெய்வமறை முடிவு ஆன - தெய்விகமான வேதத்தின் முடிவாக விளங்கும், பிரணவ சொரூபியே- ஓங்கார சொரூபனே, சித்தாந்த முத்திமுதலே—எ - று.

பஞ்சபூதாதிகளைப் படைத்த நீ, உன்னை நான் அணுகுமாறு வகுத்திலையாதலால் உனது சர்வ சக்திக்குப் பங்கம் நேரிடுமென் றையுற்றிரங்கா நின்றே

னென்பது கருத்து. இதனால் அவ்வாறு வகுக்கவேண்டுமென்பது பிரார்த்தனை செய்தபடி. (ச)

30. ஐந்துவகை யாகின்ற பூதபே தத்தினு
லாகின்ற வாக்கைநீர்மேல்
அமர்கின்ற குமிழியென நிற்கின்ற தென்னநா
னறியாத காலமெல்லாம்
புந்திமகி ழுறவுண் டுடுத்தின்ப மாவதே
போந்தநெறி யென்றிருந்தேன்
பூராய மாகநின தருள்வந் துணர்த்தவிவை
போனவழி தெரியவில்லை
எந்தநிலை பேசினு மிணங்கவிலை யல்லா
லிறப்பொடு பிறப்பையுள்ளே
எண்ணினு னெஞ்சது பகீரெனுந் துயிலுறா
திருவிழியு மிரவுபகலாய்ச்
செந்தழலின் மெழுகான தங்கமிவை யென்கொலோ
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரிவிளங்கவரு தக்ஷிணு மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(ப - ரை) ஐந்துவகை ஆகின்ற - ஐந்துவகையா யிருக்கிற, பூதபேதத்தினுல் - பூதங்களின் விகற்பத்தால், ஆகின்ற ஆக்கை - உண்டாக்கப்படுகிற சரீரமானது, நீர்மேல் அமர்கின்ற - நீரின்மீது அமைந்த, குமிழி என-மொக்குள் போல, நிற்கின்றது என்ன-நிற்கிறதென்றும், நான் அறியாதகாலமெல்லாம் - நான் உணராத காலமுழுதும், புந்தி மகிழ் உற - மனமகிழ்ச்சி கொள்ளும்படி உண்டு உடுத்து இன்பம் ஆவதே - புசித்து உடுத்து இன்பம் நுகர்வதே, போந்த நெறி என்று இருந்தேன் - கைவந்த (நல்ல) மார்க்கமென்று கருதியிருந்தேன், நினது அருள் வந்து - உன் திருவருள்வந்து, பூராயமாக உணர்த்த - ஆத்யந்தமாகத் தெரிவிக்க, இவை - இவைகள், போனவழி தெரிய இல்லை - போனவழி (இன்னதென்று) தோற்றவில்லை, எந்த நிலைபேசினும் - எந்தநிலையை எடுத்துப்பேசினுலும், இணங்க இல்லை-சம்மதிக்கஇல்லை, அல்லால் - அல்லாமலும், இறப்பொடு பிறப்பை - மரணத்துடன் ஜனனத்தையும், உள்ளே எண்ணினுல் - மனத்தில் நினைத்தால். நெஞ்சது - மனமானது, பகீர் எண்ணும் பகீரென்கின்றது. இருவிழியும் - இரு கண்களும், துயில் உறாது - நித்திரை செய்யா, அங்கம் - உடலானது, இரவுபகலாய் - இராப்பகலாக, செந்தழலில்—செந்தீயில் இட்ட, மெழுகு ஆனது - மெழுகா யுருகுகின்றது. இவை என் - இத்தன்மைகள் என்னிடத்துண்டாவதற்குக் காரணம் யாது, சித்தாந்த முத்தி முதலே—எ - று.

பூதபஞ்சீகரணத்தா லாக்கப்படுகின்ற சரீரமென்றபடி "ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதத்தினுலாகின்ற ஆக்கை" என்ருர்.

நிலமுதலிய பஞ்சபூதபரிணமம் சரீரமாகையால் " ஐந்து வகையாகின்ற பூதபேதத்தினுலாகின்ற வாக்கை" என்றும், அது நிலையின்மை யென்றுகொள்ளாமற் காலங்கழித்தே னென்பார். நீர்மேல்மலர்கின்ற குமிழியென நிற்கின்றதென்ன நானறியாத காலமெல்லாம் புத்திமகிழுற வுண்டுடுத்தின்பமாவதே போந்தநெறியென்றிருந்தேன் "என்றும் இவ்வாருகக் காலங்கழித்தவெனக்குச் சத்திநிபாதம் வருவித்து என்னையும் உன்னையும் உணர்ந்த மலவாசனையொழிந்தது தெரியாதென்பார் "நினதருள்வந் துணர்த்தவைபோனவழிதெரியவில்லை', என்றும், இனிப் பிறப் பிறப் புக்களான் வருந்துன்பங்கள் இல்லையாதலால் அவற்றை நோக்கின்நெஞ்சந் துணுக்குறலால் "இறப்பொடு பிறப்பை யுள்ளே எண்ணினல் நெஞ்சது பகீரெனுந் துயிலுரு திருவிழியும்" என்றும், இதனல் உடல் குழம்ப வருந்துகின்றேன் அதற்குக்காரணமென்னவென்பார் "செந்தழலின் மெழுகான தங்கமிவையென்" என்றும் கூறினர். (ரு)

இது "சென்றநாட்கிரங்கவும் வருமே" என்ருர் சொற்படி கூறியதாம்.

31. காரிட்ட வாணவக் கருவரையி லறிவற்ற
கண்ணிலாக் குழவியைப்போல்
கட்டுண் டிருந்தவெம் வெளியில்விட் டல்லாங்
காப்பிட்ட தற்கிசைந்த
பேரிட்டு மெய்யென்று பேசுபாழ்ம் பொய்யுடல்
பெலக்கவிளை யமுதமூட்டிப்
பெரியபுவ னத்தினிடை போக்குவர வுறுகின்ற
பெரியவிளை யாட்டமைத்திட்
டேரிட்ட தன்சுருதி மொழிதப்பி னமனைவிட்
டிடருற வுறுக்கியிடர்தீர்த்
திரவுபக லில்லாத பேரின்ப வீட்டினி
லிசைந்துதுயில் கொண்மினென்று
சீரிட்ட வுலகன்னை வடிவான வெந்தையே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணு மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(ப-ரை) கார்இட்ட - கருமையாகிய, ஆணவக்கரு அறையில் - ஆணவமல நிறைந்த கருப்பாசயமாகிய சிறுவீட்டில், அறிவு அற்ற - உணர்ச்சியில்லாத, கண் இல்லா-கண்ணற்ற, குழவியைப்போல்- குழந்தையைப்போல , கட்டுண்டு

இருந்தஎம்மை - பிணிபட்டிருந்த எங்களை, வெளியில்விட்டு - வெளியில் வரச் செய்து, அல்லல் ஆம் காப்பு இட்டு - துன்பமாகிய காவலை அமைத்துஅதற்கு இசைந்த பேர் இட்டு-அதற்குப்பொருத்தமான நாமகரணஞ்செய்து, மெய்யென்றுபேசு - உண்மையென்று பேசப்படுகின்ற, பாழ்,பொய் உடல் - பாழாகிய நிலையற்ற சரீரமானது, பெலக்க- வலிமைபெறும்படி, விளை அமுதம் ஊட்டி விளைகின்ற (பலவகை) உணவுகளை உண்பித்து, பெரிய புவனத்தினிடை-பெரிதாகிய பூலோகத்தில். போக்குவரவு உறுகின்ற - இறப்புப் பிறப்புகளாகப் பொருந்துகின்ற, பெரியவிளையாட்டு அமைத்திட்டு -பெரிதாகிய திருவிளையாடலை யமையச்செய்து, ஏர்இட்ட - அழகுபொருந்திய, தன்மொழி - தன்சொல்லாகிய, சுருதி - வேதமார்க்கத்தில் தப்பில்-தவறினால் (அவர்களை)நமனைவிட்டு - யமனை அனுப்பி, இடர் உற உறுக்கி - துன்பம் மிகும்படி தண்டித்து இடர்தீர்த்து - (பின்னர்) அத்துன்பத்தையும் நீக்கி, இரவுபகல் இல்லாத - இராப் பகல்கள் அற்ற, பேரின்பவீட்டினில் இசைந்து - பேரானந்த வீட்டில்பொருந்தி துயில்கொண்மின் என்று - (இளியேனும்) தூங்குங்கள் என்று, சீரிட்ட (எல்லாச் சிறப்புகளையும்) அமைத்துவைத்த, உலகு அன்னை வடிவு ஆனஎந்தையே உலகமாதாவின் ரூபமான எமது தந்தையே, சித்தாந்தமுத்தி முதலே —எ- று,

இருளொளிகளின்றி யெப்பொழுதும், தேஜோராசியாய்விளங்குமோர் ஒளிப்பிழம்பு என்பார். ''இரவுபகலில்லாத பேரின்பவீடு'' என்றார் இதனைச் சுயஞ்சோதி யென்பார். (சு)

32. கருமருவு குகையனைய காயத்தி னடுவுட்
களிம்புதோய் செம்பனையயான்
காண்டக விருக்கநீ ஞானவனன் மூட்டியே
கனிவுபெற வுள்ளுருக்கிப்
பருவம தறிந்துநின் னருளான குளிகைகொடு
பரிசித்து வேதிசெய்து
பத்துமாற் றுத்தங்க மாக்கியே பணிகொண்ட
பக்ஷத்தை யென்சொல்லுகேன்
அருமைபெறு புகழ்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்த
மாதியா மந்தமீதும்
அத்துவித நிலையரா யென்னையாண் டுன்னடிமை
யானவர்க ளறிவினூடும்
திருமருவு கல்லா லடிக்கீழும் வளர்கின்ற
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரிவி ளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(ப - ரை) கருமருவு குகை அனைய - நருப்பாசயத்திற் பொருந்திய குகையைப்போன்ற, காயத்தின் நடு உள் - உடலினடுவில், களிம்புதோய்செம்பு அனைய - களிம்பு பற்றிய தாமிரத்தைப்போன்ற, யான்-நான், காண்கத இருக்க - காணலாம்படி இருக்க, நீ ஞான அனல் மூட்டி - நீ ஞானக்கினியை மூள்வித்து. கனிவுபெற - இளகும்படி, உள் உருக்கி-உள்ளேதானேஉருகச்செய்து பருவமது அறிந்து - பக்குவமுணர்ந்து, நின் அருள்ஆன - உன் திருவருளாகிய, குளிகைகொடு பரிசித்து - குளிகையினால் தீண்டி, வேதிசெய்து - வேதித்து, பத்துமாற்றுத் தங்கம் ஆக்கி - பத்துமாற்றுப் பசும் பொன்னாகச் செய்து பணிகொண்ட - (என்னை) அடிமையாகக் கொண்ட, பட்சத்தை - (உனதுபெருங்) கருணையை, என்சொல்லுகேன் - என்னென்றுரைப்பேன், அருமைபெறு - அருமையைச் கொண்ட, புகழ்பெற்ற கீர்த்தியையடைந்த, வேதாந்த சித்தாந்த - வேதாந்த சித்தாந்தங்களாகிய, ஆதியாம் அந்தமீதும் - முதலீறுகளின் மேலும், அத்துவிதநிலையராய் - அத்துவிதநிலையையுடையராகி,என்னை ஆண்டு - என்னை ஆட்கொண்டு, உன்அடிமைஆனவர்கள் - உனக்குஅடிமைப்பட்டவர்களது, அறிவின் ஊடும் அறிவினிடத்தும், திருமருவு - அழகுபொருந்திய கல்லால் அடிக்கீழும் - கல்லாலமரத்தின் அடியிலும், வளர்கின்ற - வாழ்ந்திராநின்ற, சித்தாந்த முத்தி முதலே —எ - று.

தன்மாயாசம்பந்தப்பட்டு இருந்தமையால் தன்னைக் களிம்பொடு கூடிய செம்பாகவும், அவ்வாறாகிய தன்னை, களிம்பை நெருப்பிலிடுவது போலஞானக்கினியில் தகிப்பித்து பின்பு அச்செம்பினைப் பக்குவமறிந்து குளிகையால் வேதிப்பதுபோல, அருளான குளிகையாற் பரிசித்துவேதி செய்து பின்பு அது பத்துமாற்றப்பசும்பொன்னாவதுபோல,மலகேவலியாக்கி யாண்டமுறைமைநோக்கி "கருமருவுகுகையனைய * * * * * * பத்து மாற்றுத் தங்கமாக்கியே பணிகொண்ட பட்சத்தை யென் சொல்லுவேன்,, என்றார். வேத முடிவாகிய உபநிடதப்பொருளும் ஆகமாந்தமாகிய சித்தாந்தப்பொருளுமே யவ்விறைவனிடமென்பார், வேதாந்த சித்தாந்த மாதியா மந்தமீதும் என்றும், அவன் மெய்யுணர்ந்தா ருள்ளத்தும் கல்லாலடியினு மிகுந்தா னென்பார் ,,அத்துவித நிலையரா யென்னை யாண்டுன்னடிமை யானவர்க ளறிவினூடும் திருமருவுகல்லாலடிக்கீழும் வளர்கின்ற" என்றுங் கூறினர். இச்செயுள் தம்மை யடிமை கொண்ட முறைமையைக் கூறியவாறென்க.

தங்கம்ஆக்குதல் பணிசெய்தற்காதலால் தங்கமாக்கிப் பணிகொண்டஎன வேறுமொரு பொருள் தோன்றுமாறு கூறினர். வேதி தரிசவேதி பரிசவேதி யென இருவகைத்து. இவற்றுள் தரிசவேதி இரும்பு முதலியவற்றின் முன் காட்டப் பொன்னாக்குவது, பரிசவேதி பிறஉலோகங்களைத் தொடப் பொன்னாக்குவது. (எ)

33. கூடுத லுடன்பிரித லற்றுநிர்த் தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன் விரிதலற்றுக்
குணமற்று வரவினொடு போக்கற்று நிலையான
குறியற்று மலமுமற்று
நாடுதலு மற்றுமேல் கீழ்நடுப் பக்கமென
நண்ணுதலு மற்றுவிந்து
நாதமற் றைவகைப் பூதபே தமுமற்று
ஞாதுருவின் ஞானமற்று
வாடுதலு மற்றுமே லொன்றற் றிரண்டற்று
வாக்கற்று மனமுமற்று
மன்னுபரி பூரணச் சுகவாரி தன்னிலே
வாய்மடுத் துண்ட வசமாய்த்
தேடுதலு மற்றவிட நிலையென்ற மௌனியே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(ப-ரை.) கூடுதலுடன் பிரிதல் அற்று-சேருதலோடு பிரிதலும் இல்லாததாகி, நிர்த்தொந்தம் ஆய்-தொந்த மில்லாததாகி, குவிதலுடன் விரிதல் அற்று கூம்புதலும் இல்லாததாகி, குணம் அற்று-நிர்க்குணமாகி, வரவினொடு போக்கு அற்று-வருகையும் போக்கும் இல்லாததாகி, நிலையான குறி அற்று-நிலையாகிய அடையாளம் இல்லாததாகி, மலமும் அற்று—மலரகிதமாகி, நாடுதலும் அற்று-நினைத்தலும் இல்லாததாகி, மேல் கீழ் நடு பக்கம் என-மேல் கீழ் நடு பக்கமென்று. நண்ணுதலும் அற்று-(சொல்லப்) பொருந்துதலும் இல்லாததாய், விந்து நாதம் அற்று விந்துநாதங்கள் இல்லாததாய் ஐவகை பூதபேதமும் அற்று-பஞ்சபூத விகற்பங்களும் இல்லாததாய், வாடுதலும் அற்று-வாட்டமடைதலும் இல்லாததாய், மேல்-மேலும், ஒன்று அற்று-ஒன்றுந்தன்மை இல்லாததாய், இரண்டு அற்று-இரண்டாந்தன்மை இல்லாததாய், வாக்கு அற்று-வார்த்தைஇல்லாததாய், மனமும் அற்று - மனமும் இல்லாததாய். மன்னு-நிலைபெற்ற பரிபூரணம்-பரிபூரணமாகிய, சுகவாரி தன்னில்-இன்பக்கடலில், வாய்மடுத்து உண்டு-வாய்மடுத்துக்குடித்து, அவசமாய்-பரவசமாய், தேடுதலும் அற்ற இடம்-தேடுதலும் இல்லாத இடம், நிலை என்ற - உண்மைநிலையென்று உபதேசித்த; மௌனியே - மௌனகுருவே, சித்தாந்த முத்திமுதலே—எ - று.

ஞாதுரு - காண்பவன். ஞானம் - காணும்கருவியாகிய அறிவு.

எல்லாப் பொருள்களிலும் ஒட்டியும் ஒட்டாதிருத்தலை "கூடுதலுடன் பிரிதலற்று' என்றும், சுகதுக்கங்களில்லாமையை, 'நிர்த்தொந்தமாய்' என்றும்,

விருத்தி க்ஷயமில்லாமையை, 'குவிதலுடன் விரிதலற்று' என்றும், பிறப்பிறப்பின்மையை 'வரவினொடு போக்கற்று' என்றும், நாமரூபமின்மையை 'நிலையான குறியற்று' என்றும், சுத்தமாயையின்நீக்கத்தை 'விந்து நாதமற்று' என்றுங்கூறினர். (அ)

34. தாராத வருளெலாந் தந்தருள மௌனியாய்த்
 தாயனைய கருணைகாட்டித்
தாளிணையென் முடிசூட்டி யறிவிற் சமாதியே
 சாசுவத சம்ப்ரதாயம்
ஓராமன் மந்திரமு முன்னுமன் முத்திநிலை
 யொன்றோ டிரண்டெனுமல்
ஒளியெனவும் வெளியெனவு முருவெனவு நாதமா
 மொலியெனவு முணர்வுறுமல்
பாராது பார்ப்பதே யேதுசா தனமற்ற
 பரமவனு பூதிவாய்க்கும்
பண்பென் றுணர்த்தியது பாராம லந்நிலை
 பதிந்தநின் பழவடியர்தம்
சீரா யிருக்கநின தருள்வேண்டு மையனே
 சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
 சின்மயா னந்தகுருவே.

(ப - ரை.) தாராத அருள் எல்லாம் - அனுக்கிரகிக்கக் கூடாத உனது திருவருள் முழுதும், தந்து அருள் - அனுக்கிரகிக்கும்படி, மௌனி ஆய் - மௌனகுருவாகி, தாய் அனைய - தாயைப்போன்ற, கருணைகாட்டி-கிருபைசெய்து தாள் இணை - உபய திருவடிகளையும், என் முடிசூட்டி – என்சிரசில் தரித்து, அறிவில் சமாதியை - அறிவினிடத்துக் கூடும் நிஷ்டையே, சாசுவத சம்ப்ரதாயம் (என்று) - நிலையாகிய சாம்பிரதாயமென்றும, ஓராமல் - பகுத்தறியாமலும், மந்திரமும் உன்னமல் - மந்திரத்தை நினைக்காமலும், முத்தி நிலை-மோக்ஷநிலையானது, ஒன்றோடு இரண்டு என்னுமல் - ஒன்று இரண்டு என்று (பேதப்பட) சொல்லாமலும், ஒளி எனவும் ஒளியென்றும், வெளி எனவும் - வெளியென்றும், உரு எனவும் - உரு என்றும், நாதம் ஆம் ஒலியெனவும் - நாதமாகிய ஒலியென்றும், உணர்வு உறுமல் - அறியாமல், பாராது பார்ப்பதே - காணுமற் காண்பதே, ஏது சாதனம் அற்ற - எவ்வகைப்பட்ட சாதனங்களும் இல்லாத, பரம அநுபூதி வாய்க்கும் பண்புஎன்று - மேலானஅநுபூதி கிடைத்தற்குயப உபாயமென்றும், உணர்த்தியது - நீ அறிவுறுத்தினதை, பாராமல்-பகுத்தறியாமல், அந்நிலைபதிந்த - அந்த நிலையிற்றங்கிய, நின் பழ அடியர்தம்

உனது பழைய அடியார்களது, சீர் ஆய் இருக்க - சிறப்பை யடைந்திருக்க, நினது அருள் வேண்டும் - உன் திருவருள் வேண்டும், ஐயனே-கடவுளே, சித்தாந்த முத்தி முதலே—எ - று.

தற்போதத்தை முன்னிட்டுப்பாராமல் திருவருளை முன்னிட்டுப்பார்ப்பதைப்பாராது பார்ப்பதென்றார்.

மானைக்காட்டி மானைப் பிடிப்பார்போல் நின்திருவருள் ஞானம்பெற, மௌனகுருவாகிய இருவுருவங் கொண்டெழுந் தருளிவந்தாய் என்பார் 'தாராதவருளெலாந் தந்தருள மௌனியாய்த் தாயனைய கருணை காட்டி' என்றும், அங்ஙனம் காக்ஷிதந்தது மன்றித் திருவடி தீக்ஷைசெய்தானென்பதுந் தோன்ற, 'தாளிணையென்முடிசூட்டி' என்றும், அறிவிடத்துக்கூடும் சமாதியே வேண்டுமென்பதை யறியாமலிருந்தேன் என்பார் "அறிவில் சமாதியே சாசுவதசம்ப்ரதாயம்" என்றும், அதன்றி மந்திரமுன்னுமலும், முத்தி நிலையை ஒன்றென்றும் இரண்டென்றும் சொல்லாமலும் இன்னம் பலபடக் கொள்ளாமலும் பாராமற் பார்க்குநெறியே சிவானுபூதிச் செல்வனென்பார் 'ஏது சாதனமற்ற பரமவனுபூதிவாய்க்கும் பண்பு' என்று அதனை அறிவுறுத்தியும், தனக்கு அவனருள் வேண்டும் என்பார், 'உனதருள்வேண்டும்' என்றும் கூறினார். (௬)

35\. போதமா யாதிநடு வந்தமு மிலாததாய்ப்
புனிதமா யவிகா ரமாய்ப்
போக்குவர வில்லாத வின்பமாய் நின்றநின்
பூரணம் புகலிடமதா
ஆதரவு வையாம லறிவினை மறைப்பதுநி
னருள்பின்னு மறிவின் மைதீர்த்
தறிவித்து நிற்பதுநி னருளாகி யெளியனேற்
கறிவான தேதறிவிலா
ஏதம்வரு வகையேது வினையேது வினைதனக்
கீடான காயமேதென்
இச்சாசு தந்தரஞ் சிறிதுமிலை யிகபர
மிரண்டினுண் மலைவுதீரத்
தீதிலருள் கொண்டினி யுணர்த்தியெனை யாள்வையோ
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(ப - ரை.) போதமாய் - ஞானவடிவமாகி, ஆதி நடு அந்தமும் இல்லாதது ஆய் - முதலிடையீறற்றதாய், புனிதமாய்- பரிசுத்தமாய் அவிகாரம் ஆய்-விகாரமற்றதாய், போக்குவரவு இல்லாத இன்பம் ஆய் - போக்குவரவற்ற சுகவடி

வாய், நின்ற - நிலைபெற்ற, நின் பூரணம்-உனது பரிபூரண நிலையையே, புகல் இடமது ஆ - அடைக்கலத் தானமாகக்கொண்டு, ஆதரவு வையாமல் - அதனிடத்து அன்புவைக்காது, அறிவினை மறைப்பதும்—என்னறிவைத் தடுப்பதும், நின் அருள் - உன் திருவருளே, பின்னும் இன்னும், அறிவு இன்மை தீர்த்து- அறியாமையை நீக்கி, அறிவித்து நிற்பதும் - (என் மனதில்) உணர்த்தி நிற்பதும், நின் அருள் - உன் திருவருளே, ஆகில்-ஆனால், எளியனேற்கு - எளியேனுக்கு, அறிவு ஆவது எது-அறிவாவது யாது, அறிவு இல்லா ஏதம் வருவகை எது - அறிவில்லாத குற்றம் உண்டாகும் வகையாது, வினை எது - (அறிதற்குக் காரணமான) வினையாது, வினை தனக்கு ஈடான காயம் எது — வினைக்கு இடமான சரீரம் யாது, என் இச்சாசுதந்தரம் - என்னுடைய இச்சாசுதந்தரங்கள், சிறிதும் இல்லை - கொஞ்சமும் இல்லை, இகபரம்இரண்டினுள் - இகபரம் என்னும் இரண்டிடத்தும், மலைவு தீர-எனது மயக்கமகல, தீது இல் அருள் கொண்டு - குற்றமற்ற திருவருளால், இனி உணர்த்தி - இனியேனும் அறிவுறுத்தி, என்னை ஆள்வையோ — என்னை அடிமை கொள்வையோ, சித்தாந்த முத்திமுதலே—, எ - று.

"அறிவினை மறைப்பது நின்னருள், அறிவின்மை தீர்த்தறிவித்து நிற்பதுநின்னருள்" என்றது, திரோபவாநுக்கிரஹகாரணன் நீயெனக் கூறியதாம்.

ஞானசொரூபமே இறைவனது பூரணநிலையி னிலக்கணம் என்பார்'போதமாய், என்றும், அதற் கடிநடுமுடி யென்பன வொன்றுமில்லை யென்பார் 'ஆதிநடு வந்தமு மிலாததாய்' என்றும், அது தூயதும் நிர்விகாரத்ததும் என்பார் 'புனிதமாய் அவிகாரமாய்' என்றும் இவ்வகை இலக்கண முடையதனைச் சிறிதேனும் புகலிடமாகக் கொள்ளாவகை, அறிவை மறைப்பதும் அறிவைவிளக்குவதும் நின்திருவருளே யென்பார், ஆதரவுவையாம லறிவினை மறைப்பது நினருள் பின்னும் அறிவின்மை தீர்த்து அறிவித்து நிற்பதும் நினருள்' என்றும், அஃதாயின் யான் சுதந்தரஹீனனாதலால் ,எளியனேற் கறிவாவதேது, என்றும், அவ்வறிவின்மையால் 'ஏதம்வரு வகையேது' அவ்வறி வறியாமைகட்குக் காரணமான வினையேது' அவ்வினைப்போகமாகிய 'காமமேது,என்றும் எனக்கெனச் செயலொன் றில்லையாதலால், என்னிச்சாசுதந்தரஞ் சிறிதுமிலை என்றும், எல்லாம்உன்திருவருட்பாரமென்பார் 'தீதிலருள் கொண்டினியுணர்த்தியென்னை யாள்வையோ' என்றும் முறையே யொன்றன்பி னொன்றாக வரிசைபடக் கூறினார். (கo)

36. பத்திநெறி நிலைநின்று நவகண்ட பூமிப்
பரப்பைவல மாகவந்தும்
பரவையிட மூழ்கியு நதிகளிடை மூழ்கியும்
பசிதாக மின்றியெழுநா
மத்தியிடை நின்றுமுதிர் சருகுபுனல் வாயுவினை
வன்பசி தனக்கடைத்தும்

மவுனத் திருந்துமுயர் மலைநுழை தனிற்புக்கு
 மன்னுதச நாடிமுற்றும்
சுத்திசெய் தும்மூல ப்ராணனே டங்கியைச்
 சோமவட் டத்தடைத்தும்
சொல்லரிய வமுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்க
 டோறுநிலை நிற்கவீறு
சித்திசெய் துஞ்ஞான மலதுகதி கூடுமோ
 சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
 சின்மயா னந்தகுருவே.

(ப - ரை) பத்திநெறி நிலைநின்றும் - பத்திமார்க்கத்தில் நிலையாய் நின்றும், நவகண்ட பூமிபரப்பை - ஒன்பது கண்டங்களாகப்பிரிந்த பூமியின் விஸ்தீரணத்தை, வலமாகவந்தும் - பிரதக்ஷிணமாய்ச் சுற்றியும், பரவை இடை மூழ்கியும் - சமுத்திரத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்தும், நதிகள் இடைமூழ்கியும் - நதிகளில் ஸ்நாநஞ்செய்தும், பசி தாகம் இன்றி - பசிதாகங்களில்லாமல், எழுநாமத்தி இடை நின்றும் - அக்கினியின் மத்தியினின்றும், உதிர் சருகு-உதிர்கின்ற உலர்ந்த இலைகளையும், புனல் வாயுவினை - ஜலத்தையும் வாயுவையும், வன்பசி தனக்கடைத்து - வலிய பசிக்கு வயிற்றில் நிரப்பி. மவுனத்து இருந்தும்-மௌனநிலையில் இருந்தும், உயர்மலை நுழைதனில் புக்கும் - உயர்ந்த மலைக்குகைகளில் பிரவேசித்தும், மன்னு - நிலைபெற்ற, தசநாடி முற்றும் - தசநாடி முழுதையும், சுத்திசெய்தும் – சுத்தப்படுத்தியும், மூலப்ராணனோடு - மூலாதாரத்திலுள்ள ப்ராணவாயுவுடன், அங்கியை - அக்கினியை, சோமவட்டத்து அடைத்தும் – சந்திரமண்டலத்திற் செலுத்தியும், சொல் அரிய - சொல்லுதற்கரிதாகிய, அமுது உண்டும் - அமிர்தத்தைப் புசித்தும், அற்ப உடல் - அற்ப சரீரம், கற்பங்கள் தோறும் நிலைநிற்க - ஊழிக்காலங்கள் தோறும் நிலைநிற்கும்படி, வீறு - மேலான, சித்தி செய்தும் - சித்தியை யடைந்தும், ஞானம் அலது- ஞானமுண்டானாலல்லது, கதி கூடுமோ - மோக்ஷம் சித்திக்குமோ, சித்தாந்த முத்தி முதலே—எ - று.

முத்தடைதீர்ந்த ஞான முதித்தால் அன்றி ஒருவற்கு முத்தி சித்தியாதென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது. அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்கள் முத்தடை யெனப்படும்.

கீழ்விதேகம், மேல்விதேகம், வடவிதேகம், தென்விதேகம். வடவிரேபதம், தென்னிரேபதம், வடபாதம், தென்பாதம், மத்திமகண்டம் என்பன நவகண்டங்கள். சுழுமுனை, இடை, பிங்கலை, காந்தாரி, அத்தி, சிகுவை, அலம்புடை, புருடன், குரு, சங்கினி, என்பன தசநாடிகள். தீக்கடவுளுக்கு நாக்கள் ஏழாதலால், தீ எழுநா வெனப்பட்டது. கற்பங்களுண்டு நாடிகளின் மலிநமகற்றலே தசநாடி சுத்திசெய்தலென்பார்.

ஞானம் வாயிலாக முத்தியெய்தற்பாலதாகலான், பூப்பிரதக்ஷிணம் செய்தும், தீர்த்த ஸ்நாநஞ்செய்தும், பஞ்சாக்கினி மத்தியில் நின்றும், சரு கருந்தியும், சலபக்ஷணம், வாயுபக்ஷணம்செய்தும், எண்வகை யோகவுறுப்பினைப் பயின்றும், மதியமுதமுண்டும், எண்வகைச் சித்திபெற்றும் முத்தி யில்லையென்பார், "ஞானமலது கதிகூடுமோ" என்றார், "மூல நிலத்தி லதோ முகமாய் முகிழ்த்து விழியின்பொடுதுயி லு-மூரிப் பாம்பைக் காலனலை மூட்டி யெழுப்பி நிலமாறும். சிலமொடும்போய்த் தெரிசித்துச் செழுமாமதியி னமுதகடல் - தேக்கித்திளைத்து" என்றபடி "மூலப்ராணனோ டங்கியைச் சோமவட்டத்தடைத்தும்" என்றார். மூலாதாரம், சுவாதிட்டானம், மணிபூரம்,அநாகதம், விசுத்தி, ஆக்ஞை என்பவை ஆறு ஆதாரங்கள்.

மௌனகுரு வணக்கம்.

37\. ஆசைநிக ளத்தினை நிர்த்தூளி படவுதறி
யாங்கார முளையையெற்றி
அத்துவித மதமாகி மதமாறு மாறுக
வங்கையின் விலாழியாக்கிப்
பாசவிரு டன்னிழ லெனச்சுளித் தார்த்துமேற்
பார்த்துப் பரந்தமனதைப்
பாரித்த கவளவாய்ப் பூரிக்க வுண்டுமுக
படாமன்ன மாயைநூறித்
தேசுபெற நீவைத்த சின்முத் திராங்குசச்
செங்கைக்கு ளேயடங்கிச்
சின்மயா னந்தசுக வெள்ளம் படிந்துநின்
றிருவருட் பூர்த்தியான
வாசமுறு சற்சார மீதென்னை யொருஞான
மத்தகஜ மெனவளர்த்தாய்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(ப-வுரை.) ஆசை நிகளத்தினை - ஆசையாகிய விலங்கை, நிர்த்தூளிபட உதறி - தூளியாகும்படி உதறி, ஆங்கார முளையை யெற்றி - ஆங்காரமாகிய அங்குரத்தைப் பிடுங்கி யெறிந்து, அத்துவித மதம்ஆகி - அத்துவிதமென்கிற மதத்தை மேற்கொண்டு, மதம் ஆறும் - ஆறுமதங்களும், ஆறு ஆக - நதிகளாக, அங்கையின் விலாழியாக்கி - துதிக்கையின் நுரையாகச்செய்து, பாச இருள் - பாசமாகிய இருள். தன்நிழல்என- தந்நிழலென்று நினைத்து, சுளித்து கோபித்து, ஆர்த்து ஆர்ப்பரித்து, மேல் — மேலே, பார்த்து பரந்த - நோக்கிப் பரவிய, மனதை - மனத்தை, பாரித்த கவளமாய் - பெருங்கவளமாய், பூரிக்க உண்டு - நிறையப்புசித்து, முகபடாம் அன்ன - நெற்றிப்படத்தை யொத்த மாயை நூறி - மாயையை அரைத்து, தேசுபெற - ஒளிபொருந்த, நீவைத்த -

நீஅமைத்த, சின் முத்திராங்குசம்-சின் முத்திரையாகிய அங்குசத்தைத் தரித்தசெங்கைக்குள்ளே அடங்கி – செங்கையில் அடங்கி, சின்மயானந்தசுக வெள்ளம் படிந்து -ஞானமாகியபேரானந்த இன்பவெள்ளத்திற்குளித்து, நின் திரு அருள் பூர்த்தியான - உனது திருவருளின் நிறைவாகிய! வாசம் உறு சற்சாரம் மீது - வசித்தல் பொருந்திய நல்ல கூடத்தில், என்னை - அடியேனை, ஒரு ஞானமத்தகஜம்என வளர்த்தாய் - ஒப்பற்றஞானமதத்தையுடைய யானை போல வளர்த்தனை, மந்த்ரகுருவே மந்த்ராசாரியனே, யோகதந்த்ரகுருவே-யோகதந்த்ராசாரியனே, மூலன் மரபில்வரும்- திருமூலரது மரபில்வந்த, மௌனகுருவே - மௌனகுருவே—எ-று.

யோகதந்த்ரம் - யோகநூல். திரு மூலர் பூர்வம் சித்தராயிருந்து, பிறகு அணிமாமுதலிய அஷ்டசித்திகளு முடையராய், மூவாயிரவருடம் நிஷ்டை கூடி, அந்த நிஷ்டானுபவத்தை மூவாயிரம்பாடலாகத் திருமந்திரம் என்றொருநூல்செய்தவர் இது சைவரது பத்தாம் திருமுறை.

தன்னை யானையாகவுருவகஞ்செய்ததற்கேற்பபிறவிக்கு வித்தாகும்ஆசையைச் சங்கிலியாகவும், தன்னைக்கெடுப்பதாகிய ஆங்காரத்தை முளையாகவும், ஒன்றிரண்டென்னு நிலைமதமாகவும், ஏனைச்சமயங்களை விலாழியாகவும், பாசவிருளைச் சுளிப்பதையே தன்னிழலைச் சுளிப்பதாகவும், மனத்தையேகவளமாகவும், மாயையே நெற்றிப்பட்டமாகவும், ।சின்முத்திரையாகிய ஞானமுத்திரையையே அங்குசமாகவும் ஒற்றுமைகருதி யுருவகஞ் செய்தனர்.

இங்கு மதம் ஆறு என்றது உலகாயதம், புத்தம், சமணம், மீமாஞ்சை, பாஞ்சராத்திரம், பாட்டசாரியம் என்பன இவை புறச்சமயங்களாம். விலாழி-அரை. குதிரை தன்வாயாலும், யானை தன் துதிக்கையாலும் உட்கொண்டு உமிழும் நீர் எனவுங்கூறுவர். (௧)

நிகளம் - விலங்கு, கவளம் - வாய்கொண்டவுணவு.

38. ஐந்துவகை யாகின்ற பூதமுத னாதமு
மடங்கவெளி யாகவெளிசெய்
தறியாமை யறிவாதி பிரிவாக வறிவார்க
ளறிவாக நின்றநிலையில்
சிந்தையற நில்லென்று சும்மா விருத்திமேற்
சின்மயா னந்தவெள்ளம்
தேக்கித் திளைத்துநா னதுவா யிருக்கநீ
செய்சித்ர மிகநன்றுகாண்
எந்தைவட வாற்பரம குருவாழ்க வாழவரு
ளியநந்தி மரபுவாழ்க
என்றடியர் மனமகிழ வேதாக மத்துணி
பிரண்டில்லை யொன்றென்னவே

வந்தகுரு வேவீறு சிவஞான சித்திநெறி
மௌனோப தேசகுருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(ப - ரை.) ஐந்துவகை ஆகின்ற பூதம் முதல் நாதமும் அடங்க - (பிருதிவிமுதலிய) பஞ்சபூதங்கள் முதல் நாதத்துவம் இறுவாயுள்ள தத்துவங்கள் முப்பத்தாறையும், வெளியாக வெளிசெய்து - பஹிரங்கமாக வெளியிட்டு, அறியாமை அறிவு ஆதி - அறியாமை அறிவு முதலியவற்றை, பிரிவு ஆச அறிவார்கள் - வேறு பிரித்தறியவல்லார், அறிவாகநின்ற நிலையில் - அறிவுவடிவாக நின்ற நிலையின்கண், சிந்தை அற நில் என்று - மனமிறநிற்பாயென்று சும்மா இருத்தி - வாளா இருக்கும்படிசெய்து, மேல் - அதன்மேலும், சின்மயானந்த வெள்ளம் - ஞானமயமாகிய ஆனந்தப் பெருக்கில், தேக்கி திளைத்து - நிறைய அநுபவித்து, நான் அது ஆய் இருக்க - நான் தன்மயமாயிருக்கும்படி, நீ செய்சித்ரம் - நீசெய்த விசித்திரம், மிக நன்று, மிகவும் நன்று, எந்தை-எமது தந்தையாகிய, வடவால் - வடவானிழற்கீழெழுந்தருளிய பரமகுருவாழ்க — பரமாசாரியர்வாழ்க, வாழ அருளிய - அப்படிவாழ்வெய்த அருளிச்செய்த, நந்தி மரபுவாழ்க என்று - நந்திதேவரது திருமரபு வாழ்கவென்று, அடியர் அன்பர்கள், மனமகிழ - மனமகிழும்படி, வேதாகமத்துணிபு வேதாகம நிச்சியமே, இரண்டு இல்லை-இருவகையாயிருக்கவில்லை ஒன்று என்னவே - ஒன்றென்று அருளிச்செய்தற்காகவே, வந்த குருவே - எழுந்தருளிய ஆசாரியனே, வீறு - விஞ்சிய, சிவஞானசித்திநெறி - சிவஞானசித்தி யடைதற்குரிய வழியைத் தரத்தக்க, மௌனோபதேச குருவே - மௌனோபதேசஞ் செய்யவந்த ஆசாரியனே, மந்த்ரகுருவே,—எ - று.

"பூதமுத னாதம்" என்றது பிருதிவிமுதல் நாதாந்தமான முப்பத்தாறுதத்துவத்தை, இதனை "ஆறாறையு நீத்ததன்மே னிலையை" என்னும் அருணகிரிநாதர் திருவாக்கானறிக. அவை ஆன்ம தத்துவம் இருபத்துநான்கு, வித்யாதத்துவம் எழு, சிவதத்துவம் ஐந்து என்பனவாம்.

தத்துவ முப்பத்தாறையுங் கடந்த பகுத்தறிவுடைய பெரியோர் தன்னையுந் தலைவனையுங் காண்டற்குரியராகலின், அவர் தம் சிந்தையிலே சும்மாவிருந்து அறியும்வண்ணம் 'ஐந்துவகையாகின்ற * * * சும்மாவிருத்தி' என்றும், அங்ஙனம் சும்மாவிருந்தறியும் காலத்தில் தோன்றும் சுகாநந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கி அதுவாயிருக்க நீ கருணை செய்வயோ சொல்லுநதரமல்லவென்பார்'மேல்சின்மயானந்த வெள்ளந் தேக்கித் திளைத்து நானது வாயிருக்க நீ செய்சித்ர மிகநன்றுகாண்' என்றும் கூறினர். (உ)

39. ஆதிக்க நல்கினவ ராரிந்த மாயைக்கெ
னறிவன்றி யிடமில்லையோ
அந்தரப் புஷ்பமுங் கானலின் னீருமோ
ரவசரத் துபயோகமோ
போதித்த நிலையையு மயக்குதே யபயநான்
புக்கவரு டோற்றிடாமல்
பொய்யான வுலகத்தை மெய்யா நிறுத்தியென்
புந்திக்கு ளிந்த்ரசாலம்
சாதிக்குதே யிதனை வெல்லவு முபாயநீ
தந்தருள்வ தென்றுபுகல்வாய்
சண்மத ஸ்தாபனமும் வேதாந்த சித்தாந்த
சமரசநிர் வாகநிலையும்
மாதிக்கொ டண்டப் பரப்பெலா மறியவே
வந்தருளு ஞானகுருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(ப – ரை.) இந்த மாயைக்கு - (பிறவிப்பிணியைப் பெருக்குகின்ற) இந்தமாயைக்கு; ஆதிக்கம் நல்கினவர் ஆர் - (இவ்வளவு) ஏற்றம்கொடுத்தவர் எவர் என் அறிவு அன்றி இடம் இல்லையோ - (இதற்கு) என்னறி வல்லது (நிற்றற்கு) வேறிடமில்லையோ, அந்தரப்புஷ்பமும் - ஆகாயத்தாமரையும், கானலின்நீரும் - கானற்சலமும். ஓர் அவசரத்து உபயோகமாமோ போதித்த நிலைமையும - நீ எனக்குபதேசித்த நிலைமையும், மயக்குதே - மயங்கப்பண்ணுகின்றதே, நான் அபயம் புக்க - நான் அடைக்கலம் அடைந்த, அருள் தோற்றிடாமல் — திருவருள் சிறிதுந் தோற்றுவண்ணம், பொய்யான உலகத்தை — மித்தையாகிய பிரபஞ்சவாழ்வை, மெய்யாநிறுத்தி - உண்மையா.ஸ்தாபித்து, என் புந்திக்குள் - என் அறிவினிடத்தில் இந்த்ரசாலம் - இந்த்ரஜாலத்தை, சாதிக்குதே - நிலைநிறுத்துகின்றதே, இதனைவெல்லவும்-இதைச் செயித்தற்சாகவும்-உபாயம் - (ஒரு) தந்திரத்தை, நீ தந்தருள்வது-நீ உபதேசித்தருள்வது.என்று எந்நாள், புகல்வாய் - சொல்வாய், சண்மதஸ்தாபனமும் - ஆறு மதங்களையும்நிலைப்படுத்தும்வகையும், வேதாந்த சித்தாந்தசமரச நிர்வாக நிலையும் - வேதாந்த சித்தாந்தங்களைச் சமரசமாக நிர்வாகஞ்செய்யத்தக்க அநுபூதி நிலையையும், மாதிக்கொடு - பெரிய திசைகளுடன் கூடிய, அண்டப் பரப்புஎல்லாம் - லோக விஸ்தீர்ணமுழுதும், அறிய - அறியும்படி, வந்தருளும் - வந்து அடியேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்த, ஞான குருவே-ஞானசாரியனே, மந்த்ரகுருவே,—எ-று.

இங்குச் சண்மதம் என்றது வைணவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம். பாசுபதம், சைவம் என்பவற்றை. இவ்வாறும் அகச்சமயம்.

மாயை யாவரையும் மயக்கத்தக்க மிக்க வல்லமை யுடையதாதலின் அதற்கென் நெஞ்சிடந் தந்தார் யார் என்பார் 'ஆதிக்க நல்கினவராரிந்த மாயைக்கென் னறிவன்றி யிடமில்லையோ' என்றும், அம்மாயா காரியமாகிய உலகம் பொய்யாயிருந்தும் அதை மெய்யாகக்கருதிக் காலங்கழிக்க அமையுமோ என்பார் 'அந்தரப் புட்பமுங் கானலின் னீருமோ ரவசரத் துபயோகமோ' என்றும், அம்மாயையின் வசப்பட்டழியும் அடியேனுக்கு உண்மை ஞானம்பெறவுபாயந் தரவேண்டுமென்பார்'இதனை வெல்லவு முபாயம்நீ தந்தருள்வதென்று புகல்வாய்' என்றும் கூறினர்.

அந்தரப்புட்பம் - கானலினீர் - என்பன இல்பொருள்கள். (௩)

40. மின்னனைய பொய்யுடலை நிலையென்று மையிலகு
விழிகொண்டு மையல்பூட்டும்
மின்னார்க ளின்பமே மெய்யென்றும் வளர்மாட
மேல்வீடு சொர்க்கமென்றும்
பொன்னையழி யாதுவளர் பொருளென்று போற்றியிப்
பொய்வேட மிகுதிகாட்டிப்
பொறையறிவு துறவீத லாதிநற் குணமெலாம்
போக்கிலே போகவிட்டுத்
தன்னிகரி லோபாதி பாழ்ம்பேய் பிடித்திடத்
தரணிமிசை லோகாயதன்
சமயநடை சாராமல் வேதாந்த சித்தாந்த
சமரச சிவானுபூதி
மன்னவொரு சொற்கொண் டெனைத்தடுத் தாண்டன்பின்
வாழ்வித்த ஞானகுருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(ப - ரை.) மின் அனைய - (தோற்றம் லயம்முதலியவற்றால்) மின்னல் போன்ற, பொய் உடலை - பொய்யாகிய தேகத்தை, நிலையென்றும் - நிலையுள்ளதென்றும், மை இலகு விழிகொண்டு - மை தீட்டப்பெற்று விளங்குகின்ற கண்களால், மையல்பூட்டும் - காமமயக்கமிட்டுத் தளைசெய்கின்ற, மின்னார்கள் இன்பமே - மாதர்சுகமே மெய்யென்றும் - உண்மை யென்றும், வளர் மாடம் - உயர்ந்த மாளிகைகளின், மேல்வீடு - மேலுப்பரிகைகள், சொர்க்கம் என்றும் - சொர்க்கலோகம்என்றும் பொன்னை-சுவர்ணத்தை அழியாது வளர் பொருள் என்றும் - அழியாமல் வளர்கின்ற பொருளென்றும், போற்றி- பாதுகாத்து. இப்பொய்வேட மிகுதிகாட்டி - இந்தப் பொய்வேஷத்தின் பெருமையைப்பலர்க்கும் வெளிப்படுத்தி, பொறை - பொறுமை, அறிவு - ஞானம், துற

வு-(இருவகைபற்றையுந் துறத்தல், ஈதல் - கொடை, ஆதி முதலாகிய, நல்குணம் எல்லாம் - சற்குணங்க ளெல்லாவற்றையும், போக்கிலே போகவிட்டு - (அவை) செல்லும்வழியில் (வீணே) செல்லவிட்டு, தன் நிகர் இல் - தனக்கொப்பில்லாதலோபாதி – உலோபகுணம் முதலாகிய பாழ் பேய் பிடித்திட - பாழாகிய பிசாசம் பற்றிக்கொள்ள, தரணிமிசை-உலகில், லோகாயதன்-லோகாயதனது, சமயநடைசாராமல் - சமயவொழுக்கத்தைப் பொருந்தாமல், வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சிவானுபூதி மன்ன - வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சிவானுபூதி நிலேக்கும்படி, ஒருசொல்கொண்டு, என்னைத்தடுத்து ஆண்டு - ஒருமொழியால் என்னைத் தடுத்தாட்கொண்டு, அன்பின் வாழ்வித்த - அன்போடு வாழச்செய்தருளின, ஞானகுருவே - ஞானசாரியனே, மந்த்ரகுருவே—எ - று.

"மின்னனையை பொய்யுடலை நிலையென்று" என்றது, தன்னை உலோகாயதமதஞ்சாரா வண்ணம் சிவானுபூதிப் பெருஞ்செல்வம் வேண்டியிரத்தலின், மின்தோன்றி நின்றழிவதுபோன்ற தேகம் நிலையாமையினை நோக்கி நிற்றலின்அவர்கள் மாதர்போகமேமுத்தி யென்பா ராதலின். 'மையிலகுவிழிகொண்டுமையல்பூட்டும் மின்னார்கள் இன்பமே மெய்யென்றும், என்றும், அவர்கள் கலவிசெய்தற்கிடமாகிய மாடமாளிகையையே சொர்க்கலோகமாகக் கருதுவதனால் 'வளர் மாட மேல வீடு சொர்க்கமென்றும்" என்றும், அப்போகத்துக்குவேண்டும் உபகரணங்கள் பொன்னுதலால் பொன்னையழியாது வம்பொருளென்றும்' என்றும் அதனையேபோற்றி நின்று பொய்வேட்ங்காட்டி யொழிதலின் 'போற்றி இப்பொய்வேட மிகுதிகாட்டி' என்றும், அச்செய்கையால் பொறையுடமை, மெய்யுணர்ச்சி துறவு. ஈகையுடைமை முதலிய நற்குணமெல்லாம் போக்கலின் 'பொறையறிவு துறவீத லாதிநற்குணமெல்லாம் போக்கிலே போகவிட்டு, என்றும், இத்துணைக்கொடுமை புரியவல்ல உலோகாயதமதத்திற் சேர்வது. பிறவிநோய்க்கிடமாகலின் தன்னிகரிலோபாதி பாழ்ம்பேய்ப் பிடித்திடத் தரணிமிசை லோகாயதன் சமயநடை சாராமல்" என்றும், யான் வேதாந்தம் ஆகமாந்தமாகிய சமரசநிலைபெற வேண்டுகின்றேன் அதுஒருமொழியாகிய உபதேசவகையால் அன்றிக்கிட்டாதாகலான் 'வேதாந்த சித்தாந்தசமரசசிவானுபூதி மன்னவொருசொற்கொண்டு' என்றும், இறைவனல்லது என்னைத் தடுத்தாண்டபின்வாழ்வித்த ஞானகுருவே' என்றும்,கூறினார். உலோகாயதன் தேகமேயான்மா, போகமேமுத்தி என்பன். இதனை.

"வாசமார் குழலி னார்கண் மணியல்குற் றடத்தே மூழ்கி
நேசமார் குமுதச் செவ்வா யமுதினை நிறையவுண்டு
தேசுலா மணிமென் றோண்மேற் சேர்ந்துவீற் றிருந்தி டாத
மாசுலா மனத்தோ ரெல்லா மறுமைகொண் டறிவர் மன்னோ"—என்றும்.
"மதிநிலா நுதலா ரோடு மணிநிலா முன்றி லேறி
முதிர் நிலா வெறிப்பச் செவ்வா யிளநிலா முகிழ்ப்ப மொய்த்த
கதிர்நிலா வடங்கொள் கொங்கைக் கண்கண்மார் பகல மூழ்கும்
புதுநிலா விநயன் போகம் விடுவர்புன் சமயத்தோரே"—என்றும் வரும்

சிவஞான சித்தியார் பரபக்கத் திருவிருத்தங்களால் உலோகாயதன் கொள் கையை யறிக. (ச)

41. போனக மிருக்கின்ற சாலையிடை வேண்டுவ
புசித்தற் கிருக்குமதுபோல்
புருஷர்பெறு தர்மாதி வேதமுடனாகமம்
புகலுமதி னுலாம்பயன்
ஞானநெறி முக்யநெறி காட்சியனு மானமுத
னனவிதங்க டேர்ந்து
நானு னெனக்குழரு படைபுடை பெயர்த்திடவு
நான்குசா தனமுமோர்ந்திட்
டானநெரி யாஞ்சரியை யாதிசோ பானமுற்
றணுபக்ஷ சம்புபக்ஷம்
ஆமிரு விகற்பமு மாயாதி சேவையு
மறிந்திரண் டொன்றென்னுமோர்
மானத விகற்பமற வென்றுநிற் பதுநமது
மரபென்ற பரமகுருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(ப - ரை.) போனகம் இருக்கின்ற சாலையிடை - அன்னமானது (சேக ரிக்கப்பட்டு) இருக்கும் சத்திரத்தில், புசித்தற்கு வேண்டுவ - உண்ணுதற்கு வேண்டிய பொருள்க ளெல்லாம், இருக்குமதுபோல் - இருக்கும் வகைபோல புருஷர்பெறு-புருஷரால் அடையப்படுகின்ற, தர்மாதி - அறம் பொருள் இன் பம் வீடு என்னும் (சதுர்வித) புருஷார்த்தங்களும், வேதமுடன்ஆகமம் - (நா ன்கு) வேதத்துடன் (இருபத்தெட்டு) ஆகமங்களும் புகலும் அதினல் ஆம்ப யன் - சொல்லுகின்ற அதனுலுண்டாகும் பலனும், ஞானநெறி முக்யநெறி - ஞானவழியாகிய முக்கியவழியும், காட்சி அனுமானம் - காட்சி அனுமானம்எ ன்கிற பிரமாணங்களும், முதல்-முதலாகிய, நானுவிதங்கள் தேர்ந்து- பலவகை மார்க்கங்களையு மாராய்ந்து, நான் நான் என் நான் நான் என்று, குழறுபடை- குளறுபாட்டை, புடை பெயர்த்திடவும் தூளிசெய்யவும், நான்கு சாதனமும் ஓர்ந்திட்டு - சாதந சதுஷ்டயத்தையும் விசாரித்தறிந்து, ஆனநெறிஆம்சரியை ஆதி சோபனம் உற்று - நல்ல நெறியாகிய சரியை - முதலாகிய படித்தாங்க ளை யடைந்து, அணுபக்ஷ சம்புபக்ஷம் ஆம் இருவிகற்பமும் - அணுபக்ஷம் சம் புபக்ஷம் என்கிற இரண்டுவித வேறுபாடுகளையும், மாயாதி சேவையும் - மாயா திகளுடைய தரிசனத்தையும் அறிந்து - (ஐயந்திரிபற) உணர்ந்து, இரண்டு ஒன்றுஎன்னும் - இரண்டு ஒன்றுஎன்கின்ற, ஓர் ஒப்பற்ற மானத விகற்பம் அற - மனோவிகற்பம் அறவே நீங்க, வென்று நிற்பது - ஜயித்து. நிற்பதே, நம

து மரபென்று உபதேசித்தருளிய, பரமகுருவே - பரமாசாரியனே, மந்த்ரகுருவே—எ - று.

நித்யா நித்யவஸ்து விவேகம், இகமுக்தார்த்த பலபோகவிராபம் சமாதி ஷட்கசம்பத்தி, முமுக்ஷுத்வம் என்னும் நான்குஞ் சாதனசதுஷ்டயமெனப்படும்.

சோபானம்-மேலிடத்தேற அமைத்தபடிக்கட்டு ஆன்மாக்கள் தாமேபக்குவப்பட்டடையும் வழிஅணுபக்ஷம். இறைவன் திருத்தப்பக்குவபட்டடையும் வழி சம்புபக்ஷம். அணுபக்ஷ மென்பதற்குப் பிரோகப்படுபவை யென்றும் அபரமென்றும், சம்புபக்ஷ மென்பதற்குப் பிரோகக்கருவியென்றும் பரமென்றும் கூறுதலுமுண்டு.

சமயற்கட்டில் உண்டற்குரிய பண்டங்களனைத்து மிருப்ப துபோல, வேதாகமங்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பவற்றை அவ்வவ்வதிகாரிகள் அநுட்டித்து நடக்கக் கூறலின் 'போனக மிருக்கின்ற சாலையிடைவேண்டுவ புசித்தற் கிருக்கு மதுபோற் புருடர்பெறு தர்மாதி வேதமுடனாகமம் புகலும்' என்றும், இதனைக்காட்சி, அனுமானம், உவமானம் முதலிய அளவைகளால் நன்குணறவேண்டுதலின் 'காட்சியனுமானமுதல் நானுவிதங்கடேர்ந்து' என்றும் அந்த ஞானம் பெறுதற்கு ஆங்காரமுடைய யறக்களைந்து விட்டுச் சோபானங்களாகிய சரியைகிரியாயோகங்களை யனுபவிக்க வேண்டு மாகலின் 'நானு னெனக்குழறு படைபுடை பெயர்த்திடவு' நான்கு சாதனமு மோர்ந்திட்டு' என்றும் அங்கே அணுபக்ஷ சம்புபக்ஷங்களை யறிந்து மாயாதி சேவைசெய்து இரண்டொன் றென்னுத சிவானுபூதிப் பெருஞ் செல்வமெய்தவேண்டுதலின் 'அணுபக்ஷ சம்புபக்ஷமா மிருவிகற்பமு மாயாதி சேவையு மறிந்திரண்டொன் றென்னுமோர் மானதவிகற்பமற' என்றும், இவ்வாறு பெற்று நிற்பதே நமது குருமரபு என்பார். 'வென்று நிற்பதுநமதுமரபு' என்றும். இவ்வகைய அரிய விஷயங்களை யுபசித்தலின் 'என்ற பரமகுருவே' என்றுங் கூறினர். (௫)

சரியை கிரியா யோகங்கள் ஞானம் பெறுதற்குச் சோபானமென்பதனை 'விரும்புஞ் சரியைமுதல் மெய்ஞ்ஞான நான்கும் - அரும்புமலர் காய்கனிபோலன்றே' என்ற இவ்வாசிரியர் கூற்றானுணர்க. 'அளவை காண்டல் கருதலுரையபாவம் பொருளொப்பா றென்பர், அளவைமேலு மொழிபுண்மையை திகத்தோடியல்பென நான் களவைகாண்ப ரவையிற்றின் மேலுமறைவ ரவையெல்லாம், அளவைகாண்டல் கருதலுரையென் றிம்மூன் றினடங்கிடுமே' என்ற சுபக்கத்தளவைச்சூத்திரத்தாற் "காட்சியனுமானமுதல்" என்றதையறிக

42\. கல்லாத வறிவுமேற் கேளாத கேள்வியுங்
கருணைசிறி தேதுமில்லாக்
காட்சியுங் கொலைகளவு கட்காம மாடசியாக்
காதலித் திடுநெஞ்சமும்

பொல்லாத பொய்ம்மொழியு மல்லாது நன்மைகள்
  பொருந்துகுண மேதுமறியேன்
புருஷர்வடி வானதே யல்லாது கனவிலும்
  புருஷார்த்த மேதுமில்லேன்
எல்லா மறிந்தநீ யறியாத தன்றெனக்
  கெவ்வண்ண முய்வண்ணமோ
இருளையிரு ளென்றவர்க் கொளிதா ரகம்பெறு
  மெனக்குநின் னருடாரகம்
வல்லா னெனும்பெய ருனக்குள்ள தேயிந்த
  வஞ்சகனை யாளநினையாய்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
  மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(ப-ரை.) கல்லாத அறிவும் - (ஞானநூல்களை) கல்லாமல் உண்டாகின்ற ஞானமும், மேல் - அதற்குமேல், கேளாத கேள்வியும் - (குருமுறையால்) சிரவணம் செய்யாத கேள்வியும், சிறிது ஏதும் கருணை இல்லா காட்சியும் - மிகச் சிறிதும் தயையில்லாத அறிவும், கொலை களவு கள் காமம் - கொல்லுதல் திருடுதல் கள்ளுண்டல் பிறர்மனை விரும்பல் ஆகிய இவைகளை, மாட்சி ஆ-மேலான பொருள்களாகக் கருதி, காதலித்திடும் - (அவற்றின்கண்) விருப்பத்தைச் செய்கின்ற, நெஞ்சமும்-மனமும், பொல்லாத பொய் மொழியும்- தீமைசெய்யத்தக்க பொய்வார்த்தையும், அல்லாது - அல்லாமல், நன்மைகள் பொருந்து குணம் - நன்மை பொருந்தியகுணங்கள், ஏதும் அறியேன் - சிறிதும் உணர்ந்திலேன், புருஷர்வடிவு ஆனதே அல்லாது-ஆண் வடிவுடன் பிறந்ததேயன்றி, கனவிலும்–சொர்ப்பனத்திலும், புருஷார்த்தம் ஏதும் இல்லேன்-சிறிதும் புருஷார்த்தம் உடையனல்லேன், எல்லாம் அறிந்த நீ அறியாதது அன்று - இது சர்வஜ்ஞனாகிய நீ அறியாதது அல்ல, எனக்கு - அடியேனுக்கு, எவ்வண்ணம் உய்வண்ணமோ - எந்தவகை உச்சீவிக்கும் விதமோ (அறிகிலேன்), இருளை இருள் என்றவர்க்கு - இருளை இருளென்று கொண்டவர்களுக்கு, ஒளிதாரகம் ஒளியானது ஆதாரமா யிருக்கும், (அதுபோல) பெறும் எனக்கு - உன்னையடைந்த அடியேனுக்கு, நின் அருள் தாரகம்-உன் திருவருளே ஆதாரம் ஆகும் வல்லான் என்னும்பெயர் - சர்வசக்தன் என்னும் பெயரானது, உனக்கே உள்ளது-உனக்கே உண்டாயிருக்கின்றது. (ஆதலால்) இந்தவஞ்சகனை ஆள நினையாய்-இந்தவஞ்சகனை ஆண்டருள நினைவாயாக மந்த்ரகுருவே. எ-று.

புருஷார்த்தம் - புருஷனால் தேடப்படுவது. தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என நான்கு புருஷார்த்தமெனப்படும் இதனைச் சதுர்வித புருஷார்த்தமென்பர் வடநூலார். கல்லாதாரது ஞானம் ஞானமன்றென்றும், அவ்வாறே அறிஞர்பாற் சென்று கேளாததோற் கேள்வி கேள்வியெனப் படுதவன்றென்றும், உணர்த்தக் ‘கல்லாதவறிவுமேற் கேளாதகேள்வியும்’ என்றும் தயா

மூலதன்மமே பெற்றிருப்பது அறிஞர்கள் தன்மையாதலின் அது பெற்றிராமையைக் ‘கருணைசிறி தேது மில்லாக் காட்சியும்’ என்றும், கொலை, களவு, கட்குடி, பிறர்மனை நயத்தல் என்பனவாகிய இவைகளை மேற்கொண்டொழுகினேனென்பார் ‘கொலை களவு கட்காம மாட்சியாக் காதலித்திடு நெஞ்சமும்’ என்றும், இப்பெருந்தீமைக்கும் பொய்ம்மையே இடமாகலின் ‘பொல்லாத பொய் மொழியும்’ என்றும், இவை யல்லது வேறு நன்மையை விரும்புந் தன்மையேனல்லேனென்பார் அல்லாமல் நன்மைகள் பொருந்துகுணமேது மறியேன்’ என்றும், மானிடதேகம் பெற்றதன்றிப் புருடார்த்த மென்பது சிறிதுமில்லேனென்பார் ‘கனவினும் புருடார்த்த மேதுமிய்லேன்’ என்றும். சர்வஞ்ஞனாகிய நீ யறியாத தொன்று மில்லை என்பார் ‘எல்லா மறிந்த நீ யறியாததென்று’ என்றும், நீயே யுய்வித்தாலன்றி யுய்கிலேன் என்பார், ‘எனக்கெவ்வண்ண முய்வண்ணமோ’ என்றுங் கூறினர். (சு)

43. கானக மிலங்குபுலி பசுவொடு குலாவுநின்
கண்காண மதயானைநீ
கைகாட்ட வுங்கையா னெகிடிக் கெனப்பெரிய
கட்டைமிக வேந்திவருமே
போனக மமைந்தென வக்காமதேனுநின்
பொன்னடியி னின்றுசொலுமே
புவிராஜர் கவிராஜர் தவராஜ னென்றுனைப்
போற்றிஜெய போற்றியென்பார்
ஞானகரு ணாகர முகங்கண்ட போதிலே
நவநாத சித்தர்களுமுன்
நட்பினை விரும்புவார் சுகர்வாம தேவர்முதன்
ஞானிகளு முனைமெச்சுவார்
மானகமு மண்ணகமும் வந்தெதிர் வணங்கிடுமுன்
மகிமையது சொல்லவெளிதோ
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(ப-ரை.) கால்நகம் இலங்குபுலி-காலில் நகங்கள் விளங்குகின்ற புலியானது பசுவொடு குலாவும்-பசுவோடு கூடிவிளையாடும், நின் கண்காண-உன்கண் காணும்படி, மதயானை-மதம்பொழியும் யானையானது, நீகைகாட்டவும்-நீகை காட்டின அளவில், கையால் துதிக்கையினால், நெகிடிக்கு என-நெகிடிக்காக, பெரியகட்டை-பெருங்கட்டைகளை, மிக ஏந்திவரும்-மிகவும் தாங்கிவரும், அக்காமதேனு-அந்தக்காமதேனுவானது, நின் பொன் அடியில் நின்று-உன் திருவடியிற்பணிந்து, போனகம அமைந்தது என சொல்லும்-உணவுசித்தமாயிருக்கிறது என்றுசொல்லாநிற்கும். புவிராஜர் பூலோகமன்னரும், கவிராஜர் - கல்வி

மான்களும், உன்னை தேவரீரை, தவராஜன் என்று-தபோநிதியென்று, போற்றி-நமஸ்காரம், ஜய - ஜயவிஜயீபவ, போற்றி - நமஸ்காரம் என்பார் - என்று புகழ்ந்துரைப்பார்கள், ஞான கருணாகர முகம் - ஞானத்துக்கும் கருணைக்கும் பிறப்பிடமாயிருக்கிற (உனது) திருமுகத்தை, கண்டபோதிலே - கண்டபொழுதிற்றானே, நவநாத சித்தர்களும் - (சத்தியநாதர்முதலிய ஒன்பது) சித்தர்களும் உன் நட்பினை விரும்புவார்-உனது சிநேகத்தை யிச்சிப்பார்கள், சுகர் வாமதேவர்முதல் ஞானிகளும்-சுகர் வாமதேவர் முதலாகிய ஞானவான்களும், உன்னை மெச்சுவார் - உன்னைமெச்சிக்கொள்வார்கள், வானகமும் மண்ணகமும் வந்து-விண்ணுலகததாரும் மண்ணுலகத்தாரும் வந்து, எதிர் வணங்கிடும்-எதிரே நின்றுபணியும், உன்மகிமையது-உன்பெருமையாகிய அதனை, சொல்ல எளிதோ-புகழ்ந்து சொல்லுதற்கு இலேசாகுமோ, மந்த்ரகுருவே. எ-று.

கானகமிலங்கு என்பதை, கானகம் இலங்கு எனப்பிரித்து காட்டில் வசிக்கின்ற எனப் பொருளுரைத்தலும் ஒன்று நெகிடி-குளிர்காயு நிமித்தம் எரிக்கப்படும் தீ மூட்டம்.

காமதேனு-தேவலோகப்பசு. இது பெண்முகமும் பசுவினுடலும் பறவையின் சிறகும் மயிலின் கலாபமுடைய ஓர் அற்புதரூபமுடையது ஆகாரம்-பிறப்பிடம்.

ஆசாரியன் சந்நிதானத்தினது பெருமை இன்னதென்று சொல்லவந்தவர் பகைமையின்றி யாவரும் நட்புகொண்டு விளங்குவரெனக்காட்ட 'கானகமிலங்குபுலிப்சுவொடுகுலாவும்' என்றும், நெகிடியைக் கண்டஞ்சும் யானையும் அந்நெகிடிக்காகக் கட்டையை யேந்திவருமென்பார், மதயானை நீ கைகாட்டவுங் கையால் நெகிடிக்கெனப்பெரியகட்டைமிக வேந்திவரும் என்றும், உனக்கு அறியதோர் பொருளில்லை யென்பார். போனக மமைந்ததெனவக் காமதேனுநின் பொன்னடியினின்று சொலும்' என்றும், அரசச்செல்வமும் கல்விச்செல்வமும் உடையாரும் உன் தவச்செல்வத்தின் பெருமையைக்கண்டு வணங்குவா ரென்பார், 'புவிராசர் கவிராசர் தவராச னென்றுனைப் போற்றி ஜய போற்றி யென்பார்' என்றும் உன் திருமுகங்கண்ட மாத்திரையே நவசித்தர்களும் உன்நட்பினை வேண்டுவார் என்பார் 'ஞானகருணாகர முகங்கண்டபோதிலே நவநாத சித்தர்களுன் னட்பினை விரும்புவார்' என்றும், மெய்ஞ்ஞானிகளும் மகிழ்வாரென்பார், சுகவாமதேவர் முதல் ஞானிகளு முனைமெச்சுவார்' என்றும், ஆதலால் ஏனையோர் உனைவந்து பணிவது சொல்லவேண்டுவதில்லை யென்பார், 'வானகமும் மண்ணகமும் வந்தெதிர் வணங்கிடு முன்மகிமையது சொல்லவெளிதோ' என்றுங்கூறினர். வானகமு மண்ணகமும் வந்தெதிர்வணங்குமென்பதை ஞால முண்டவன் றலைமிசைச்சுமப்பன் மெய்ஞ்ஞானி வேண்டுவ வெல்லாம், ஆலமுண்டவ னவன்பினே திருகுவன், என்னுந் திருவாக்கானறிக. (எ)

44\. சருகுசல பக்ஷிணிக ளொருகோடி யல்லாற்
சகோர பக்ஷிகள்போலவே
தவளநில வொழுகமிர்த தாரையுண் டழியாத
தன்மையா னந்தகோடி
இருவினைக ளற்றிரவு பகலென்ப தறியாத
வேகாந்த மோனஞான
இன்ப நிஷ்டையர்கோடி மணிமந்த்ர சித்திநிலை
யெய்தினர்கள் கோடிசூழக்
குருமணி யிழைத்திட்ட சிங்கா தனத்தின்மிசை
கொலுவீற் றிருக்குநின்னைக்
கும்பிட் டனந்தமுறை தெண்டனிட் டென்மனக்
குறையெல்லாந் தீரும்வண்ணம்
மருமல ரெடுத்துனிரு தாளையர்ச் சிக்கவெனை
வாவென் றழைப்பதெந்நாள்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(ப-ரை.) சருகுசல பக்ஷணிகள் ஒருகோடி - உலர்ந்த இலைகளையும் நீரையும் உண்டு சீவிப்போர் ஒருகோடி பேர்களும், அல்லால்-அல்லாமல் சகோர பட்சிகள்போல - சகோர பட்சிகளைப்போல, தவள நிலவு ஒழுகு - வெண்மையாகிய சந்திரிகையோடு பிரகாசிக்கின்ற, அமிர்ததாரை உண்டு-(சந்திரனிடத்துள்ள) அமிர்த வருஷதாரைகளை யுண்டு. அழியாததன்மையர் - இறவாத தன்மையை யுடையவர்கள், அநந்தகோடி - அநேககோடி பேர்களும், இருவினைகள் அற்று - இருவினைப் பற்றுகள் நீங்கி, இரவு பகல் என்பது அறியாத- இராப்பகல் உணராத, ஏகாந்த மோனஞானம் - தனிமையும் மௌன ஞானங்களுமுடைய, இன்பநிஷ்டையர் கோடி - சுகநிஷ்டையை யுடையவர்கள் கோடிபேர்களும், மணிமந்த்ர சித்திநிலை எய்தினர்கள் கோடி - மணிமந்த்ர சித்திநிலைகளைப் பெற்றவர்கள் கோடிபேர்களும், சூழசுற்றிநிற்க, குருமணி இழைத்திட்ட - நிறமுள்ள ரத்நங்களாற் செதுக்கிய, சிங்காதனத்தின் மிசை- சிம்ஹாசனத்தின் பேரில், கொலுவீற்றிருக்கும் நின்னை-கொலுக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கின்ற உன்னை, கும்பிட்டு - கைகூப்பி, அனந்தமுறை தெண்டனிட்டு - அனேகந்தரம் நமஸ்காரஞ்செய்து, என் மனக்குறை யெல்லாம்- என் மனத்தின் கண்ணுள்ள குறைகளெல்லாம், தீரும் வண்ணம் - நீங்கும் விதம், மருமலர் எடுத்து - வாசனைபொருந்திய மலர்களை (விதிப்படி) எடுத்து, உன் இருதாளை அர்ச்சிக்க - உன் இரண்டு திருவடிகளையும் பூசைசெய்யும்பொருட்டு, என்னை வா என்று அழைப்பது-என்னை வாவென்று தேவரீர் அழைத்தருளுவது, எந்நாள் - எந்தக்காலமோ, மந்த்ரகுருவே. எ-று.

சகோரபக்ஷ என்பது சந்திரகிரணத்தையுண்டு ஆகாயத்திற்றனே சஞ்சரிப்பதோர் பறவை. சூருமணி - மாணிக்கமெனினுமாம்.

சருகுசல முண்டாலும் தேகம் பாதுகாக்க வியலுமாகலின், அச்சருகு சலபக்ஷணஞ்செய் துயிர்காத்துத் தவஞ்செய்வாரை முன்னும், அதனினும் மதியினமுதுண்டு சுகிப்பாரை 'சகோரபக்ஷிகள் போலவே தவள நிலவொழு கமிர்த தாரையுண்டழியாத தன்மைய ரனந்தகோடி' என அவர்கள் பின்னும், இவர்கள் தேகவாஞ்சை யுடையராதலின் அவ்வாஞ்சையற்றவரை 'இருவினைகளற்றிரவு பகலென்ப தறியாத வேகாந்தமோனஞான வின்ப நிஷ்டையர்கோடி' என்று அவர்கள் பின்னும், அவர்களினும் எண்வகைச் சித்திபெற்றோர் சிலராதலின் 'மணிமந்த்ர சித்திநிலை யெய்தினர்கள்கோடி' என்றவர் பின்னும், இவ்வாறு அவர்கள் சூழக் கொலுவீற்றிருக்கும் உன்னை யருச்சிக்க என்குறையெலாந் தீருமாதலின் வாவென்றென்னை யழைப்ப தென்றோ என்பார் கும்பிட்டநந்தமுறை தெண்டனிட் டென்மனக் குறையெலாந் தீரும் வண்ணம், மருமலரெடுத்துனிரு தாளையர்ச்சிக்கவெனை வாவென்றழைப்ப தெந்நாள்' என்றுங்கூறினர். இருவினை யென்றது நல்வினை தீவினைகளை இரவுபகல் என்றது கேவல சகலங்களை. (அ)

45. ஆங்கார மானகுல வேடவம் பேய்பாழ்த்த
வாணவத் தினும்வலி து காண்
அறிவினை மயக்கிடும் நடுவறிய வொட்டாதி
யாதொன்று தொடினுமதுவாய்த்
தாங்காது மொழிபேசு மரிகரப் பிரமாதி
தம்மொடு சமானமென்னும்
தடையற்ற தேரிலஞ் சுருவாணி போலவே
தன்னிலசை யாதுநிற்கும்
ஈங்கா ரெனக்குநிக ரென்னப்ர தாபித்
திராவணா காரமாகி
இதயவெளி யெங்கணுந் தன்னரசு நாடுசெய்
திருக்குமித னுடேநாமும்
வாங்கா நிலாதடிமை போராட முடியுமோ
மௌனோப தேசகுருவே
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(ப-ரை.) ஆங்காரம் ஆன - ஆங்காரமாகிய, குலவேடவெம்பேய் - குலவேடரைப்போன்ற வெவ்விய பேயானது, பாழ்த்த ஆணவத்திலும் வலிது - பாழாகிய ஆணவப்பேயினும் வலியுடையது, (அது) அறிவினை மயக்கிடும் -

என்னறிவை மயக்கிவிடும், நடு அறியவொட்டாது - நடுவு நிலைமையை உணரவொட்டாமல், யாதொன்று தொடினும் - ஏதொரு பொருளைப் பற்றினாலும், அது ஆய் - அது தானேயாகி நின்று, தாங்காது மொழிபேசும் - சகிக்காமல் வார்த்தைசொல்லும், அரிஅர பிரமாதி தம்மொடு சமானம் என்னும் - ஹரிஹர ப்ரஹ்மாதிகளோடு நான் சமமாவேனென்று சொல்லும், தடை அற்றதேரில்-தடையறச் செலுத்துகின்றதேரினிடத்து, அஞ்சுறு ஆணிபோல - அச்சாணியைப்போல, தன்னில் அசையாது நிற்கும் - தன்னிடத் தசைவில்லாதிருக்கும், ஈங்கு - இவ்வுலகத்தில், எனக்கு நிகர் ஆர் என்னப் பிரதாபித்து - எனக்கொப்பு யாவரென்று ப்ரஸ்தாபித்து, இராவணாகாரம் ஆகி - இராவணரூபங் (கருநிறங்) கொண்டு, இதயவெளி எங்கணும் — இதயாகாசமெல்லாம். தன்னரசுநாடு செய்து இருக்கும் - தன்னரசு நாடாகச்செய்து கொண்டிருக்கும், இதனொடு - இதனுடன், எந்நேரமும் எப்பொழுதும், வாங்காநில்லாது - நீங்கில்லாமல், அடிமை - உனதடிமையாகிய நான், போராட முடியுமோ - போர் செய்ய இயலுமோ, மௌனோபதேசகுருவே - மௌனநிலையை உபதேசித்தருளுகின்ற குருவே, மந்த்ரகுருவே—ஈ - று.

இராவணாகாரமாகி - இருளுருவாகி. அவனது நிறம் கருமையாதலால் இவ்வாறு கூறப்பட்டது. இது தமோகுணப் பெருமையை வெளியிட்டு நின்றது.

தற்போத வொழிவு ஆங்காரங் கெட்டவிடத்தே யாகலால், 'ஆங்காரமானகுல வேடவெம்பேய்பாழ்த்த வாணவத்தினும் வலிதுகாண்' என்றும், மெய்யுணர்ச்சி அது இருக்குந்துணையும் தோன்றாமையின் 'அறிவினைமயக்கிடும்நடுவறியவொட்டாது' என்றும், எதைக்குறித்துப் பேசினும் அது தானேயாகித் தருக்கலான் 'அதுவாய்த் தாங்காது மொழிபேசும்' என்றும், இதனோடகலாது முத்தொழிற் கர்த்தாக்களையும் ஒரு அணுவாகக் கருதச் செய்யுமென்பார் 'அரிகரப்பிரமாதி தன்னொடு சமானமென்னும்' என்றும். இதுவுமன்றி அச்சாணி அசையாது நின்று தேரைச் செலுத்துவதுபோல, தான் சலியாமல் நின்று பொறிமுதலிய வியக்கலான் 'தடையற்ற தேரிலஞ் சுறுவாணி போலவே தன்னிலசையாது நிற்கும்' என்றும், தன்னறிவு முழுவதுங் கொள்ளை கொண்டு இதயவெளி யெங்கணுந் தன்னரசு நாடு செய்திருக்கும்' என்றும், இதனொ டெந்நேரமும் போராட முடியாதென்பார் 'எந்நேரமும் வாங்கா நிலாதடிமை போராட முடியுமோ' என்றுங் கூறினர். 'தன்னரசு நாடு" என்பது "தன்னடித்த நாடு, என இக்காலத்து வழங்குகின்றது இது இஷ்டப்படி காரியங்களை நடத்தல் எனப் பொருள்படும். (கூ)

46. பற்றிவெகு விதமாகி யொன்றைவிட் டொன்றனைப்
பற்றியழல் கிருமிபோலப்
பாழ்ஞ்சிந்தை பெற்றநான் வெளியாக நின்னருள்
பகர்ந்துமறி|யேன் றுவிதமோ

சிற்றறிவ தன்றியு மெவரேனு மொருமொழி
திடுக்கென் றுரைத்தபோது
சிந்தை செவியாகவே பறையறைய வுதரவெந்
தீநெஞ்ச மளவளாவ
உற்றுணர வுணர்வற்றுன் மத்தவெறி யினர்போல
வுளறுவேன் முத்திமார்க்கம்
உணர்வ தெப்படியின்ப துன்பஞ்ச மானமா
யுறுவதெப் படியாயினும்
மற்றெனக் கையநீ சொன்னவொரு வார்த்தையினை
மலையிலக் கெனநம்பினேன்
மந்த்ரகுரு வேயோக தந்த்ரகுரு வேமூலன்
மரபில்வரு மௌனகுருவே.

(ப - வுரை.) பற்று - பற்றுதற்குரிய இடம், வெகுவிதம் ஆதி - அநேக வகைகளாகக்கொண்டு,ஒன்றைவிட்டு ஒன்றனைப்பற்றி - ஒன்றைநீக்கி மற்றொன்றைப் பிடித்து, உழல் - சுழல்கின்ற, கிருமிபோல - புழுவையொத்து, பாழ் சிந்தை பெற்ற நான் - கொடுமையாகிய மனதையடைந்த நான், வெளியாக - வெளிப்படையாக, நின் அருள் - உன் திருவருளை பகர்ந்தும் அறியேன் - புகழ்ந்து மறியேன், துவிதமோ சிற்றறிவு - துவிதநிலையோ சிற்றறிவாய் முடியும், அது அன்றியும் - அதையல்லாமலும், எவர் எனும் - யாவராயினும், ஒரு மொழி - ஒருசொல்லை, திடுக்கென்று உரைத்தபோது - திடுக்கென்று சொன்னபொழுது, செவியே சிந்தையாக - காதே மனமாக, பறை அறைய - பறையறையவும், வெம் - கொடிய, உதரத்தீ - உதராக்கியானது, நெஞ்சம் அளவளாவ - மனத்தைக் கலக்கும்படி, உற்று - பொறுந்துவதனுல, உணர உணர்வு அற்று - அறிய அறிவும் அற்று, உன்மத்த வெறியினர்போல - உன்மத்தங் கொண்ட பித்தரைப்போல, உளறுவேன்-குழறுவேன், (இப்படிப்பட்ட நான்) முத்திமார்க்கம் உணர்வது எப்படி - முத்தி வழியை அறிவதுஎவ்வாறு, இன்பதுன்பம் - சுகதுக்கங்கள், சமானமாய் உறுவது எப்படி - சமானமாகப் பொருந்துவது எவ்விதம், ஆயினும்-ஆனாலும், ஐய - ஐயனே, நீ எனக்குசொன்ன- நீயெனக்குபதேசித்தருளிய, ஒரு வார்த்தையினை - ஒருசொல்லை, மலைஇலக்கு என நம்பினேன் - மலையைக் குறியாகக் கொண்டாற்போல (மிகுதியும்)நம்பியிருக்கிறேன், மந்த்ரகுருவே.—எ - று.

கிருமியோரிடத்து நில்லாது பலவிடங்களைப் பற்றுதலான் அதை மனத்துக்கு உவமையாகக்கொண்டு ‘பற்றுவெகு விதமாகி யொன்றைவிட்டொன்றனைப் பற்றியுழல் கிருமிபோலப் பாழ்ஞ்சிந்தை பெற்றநான்’ என்றும், அவ்வாறு பெற்றநான் வீடுபேறு திருவருள்ஞானத்தால் என்றறியா திருந்தேனென்பார் ‘வெளியாக நின்னருள் பகர்ந்துமறியேன்’ என்றும், துவிதஞானமானது அத்துவிதமாகிய இரண்டன்மைபோலச் சிறந்த தன்றென்பார் ‘துவிதமோ

சிற்றறிவது' என்றும், ஏதேனும் ஒருமொழி சொன்னபொழுது சிந்தை செவியாய்ப் பறையறைய உதாரக்கினி நெஞ்சங்கலக்க உணர்வற்று உன்மத்தன் போல வுளறுவேன் என்றும், முத்திநெறி இருவினை யொப்பு கிடைத்தாலன்றி அமையாதென்பார், 'இன்ப துன்பஞ் சமானமாயுறுவதெப்படி' என்றும், நீ சொன்ன உபதேச மொழியையன்றிப் பிறிதொன்றையுங் கருதே னென்பார் 'ஐய நீசொன்ன ஒரு வார்த்தையினை மலையிலக்கென நம்பினேன்' என்றுங் கூறினார். (௪0)

கருணாகரக்கடவுள்.

47. நிர்க்குண நிராமய நிரஞ்சன நிராலம்ப
நிர்விஷய கைவல்யமா
நிஷ்கள வசங்கசஞ் சலரகித நிர்வசன
நிர்த்தொந்த நித்தமுக்த
தற்பரவிஸ் வாதீத வ்யோமபரி பூரண
சதானந்த ஞானபகவ
சம்புசிவ சங்கர சர்வேச வென்றுநான்
சர்வகாலமு நினைவனே
அற்புதவ கோர்சர நிவர்த்திபெறு மன்பருக்
கானந்த பூர்த்தியான
அத்துவித நிச்சய சொரூபசா க்ஷாத்கார
வனுபூதி யனுகூதமும்
கற்பனை யறக்காண முக்கணுடன் வடநிழற்
கண்ணூ டிருந்தகுருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே.

(ப - ரை.) நிர்க்குண - குணமற்றவனே, நிராமய — நோயற்றவனே, நிரஞ்சன - களங்கரகிதமானவனே, நிராலம்ப - பற்றுக்கோடில்லாதவனே, நிர்விஷய - விஷயரகிதனே, கைவல்யமாம் நிஷ்கள - மோக்ஷரூபமான கலாசூந்யனே, அசங்க - சங்கரகிதனே, சஞ்சலரகித - சஞ்சலமற்றவனே, நிர்வசந - வசநாஹிதனே, நிர்த்தொந்த - தொந்தமற்றவனே, நித்த - எப்பொழுது முள்ளவனே, முத்த - பாசவிமுக்தனே, தற்பர - தற்பரனே, விஸ்வாதீத-லோகமுதல்வனே, வ்யோமபரிபூரண - பரமாகாசத்தில் நிறைவாயுள்ளவனே, சதாநந்த-எப்பொழுதும் ஆநந்தத்தையுடையவனே, ஞான-ஞானத்தையுடையவனே, பகவ-பகவச்சப்தத்தின் பொருளாயிருப்பவனே, சம்பு - சம்புவே, சிவ - சிவனே, சங்கர-சங்கரனே, சர்வேச - சர்வேச்சுரனே, என்று - என்றுசொல்லி, நான்சர்வகாலமு நினைவனே - நான் - எப்பொழுதும் உன்னை த்யாநிப்பேனோ, அற்

புத - ஆச்சர்யபூதனே, அகோசர - யாவராலும் அறியப்படாதவனே, நிவர்த்தி பெறும் அன்பருக்கு - நிவ்ருத்திமார்க்கத்தை யடைந்த அடியார்களுக்கு, ஆனந்தபூர்த்தியான - இன்பநிறைவாகிய, அத்துவித நிச்சய - அத்துவித நிலையாகிய உண்மையை யுடையவனே, சொரூப சாக்ஷாத்கார அநுபூதி அநுகூதமும் - பரப்பிரம சொரூபத்தையும் அதன் பிரத்தியக்ஷத்தையும் அதனது அநுபவ சித்தியையும், கற்பனை அற - பொய்மையொழிய காண - (முகக்கண்ணால்) சேவிக்கும்படி, முக்கண்ணுடன் — மூன்றுகண்களோடு, வடநிழற் கண்ணூடு இருந்த - கல்லாலினிழலி லெழுந்தருளியிருந்த, குருவே — ஞானசிரியனே, கருது அறிய — நினைத்தற்கு அறிதாகிய, சிற்சபையில் — சிற்றம்பலத்தில், ஆனந்த நிர்த்தம் இடு — ஆனந்தத் திருநடனஞ்செய்கின்ற, கருணாகரக்கடவுளே — கருணைக்குப் பிறப்பிடமாயிருக்கிற கடவுளே.—எ - று.

பகவன் என்பதற்கு, ఐశ్వర్యస్య సమగ్రస్య వీర్యస్య యశస(శ్రియః-జ్ఞాన) వైరాగ్యయోశ్చైవ షణ్ణాం భగ ఇతీరణః॥ என்றபடி ஐசுவரியம், வீரியம், புகழ் திரு. ஞானம், வைராக்கியம் என்னும் அறுகுணங்களை யுடையவனென்பது பொருள், அநுஸ்யூதம் என்னும் வடமொழி அநுகூதமென நின்றது. கடவுள் ப்ருதிவ்யாதி நாதாந்தமாயுள்ள தத்துவங்களைக்கடந்து நின்றவன். தற்பரன் — ஆன்மாக்களிடத்தில் பிரியமுள்ளவன். சம்பு — சுகத்தை யுண்டாக்குவோன், அன்றிச் சுகரூபியாயிருப்பவன் என்னலுமாம், சிவன் மங்களத்தோடு கூடியிருப்பவன் என்று பொருள்படும். சங்கரன் — சுகத்தைச்செய்கிறவன்; வேதமானது ப்ரவ்ருத்திமார்க்கம் நிவ்ருத்திமார்க்கம் என இருவகைப்படும், அவற்றுள் நிவ்ருத்திமார்க்கம் — மோக்ஷநெறியை யுணர்த்தும். வடநிழற்கண்ணூடு என்பதற்கு ஆலநீழலாகிய இடத்தில் என்றுரைப்பினுமாம். கேவலத்தின் வுண்மை கைவல்யம். (க)

48. மண்ணாதி யைந்தொடு புறத்திலுள கருவியும்
வாக்காதி சுரோத்ராதியும்
வளர்கின்ற சப்தாதி மனமாதி கலையாதி
மன்னுசுத் தாதியுடனே
தொண்ணூற்றொ டாறுமற் றுள்ளனவு மௌனியாய்ச்
சொன்னவொரு சொற்கொண்டதே
தூவெளிய தாயகண் டானந்த சுகவாரி
தோற்றுமதை யென்சொல்லுவேன்
பண்ணாரு மிசையினொடு பாடிப் படித்தருட்
பான்மைநெறி நின்றுதவருப்
பக்குவ விசேஷராய் நெக்குநெக் குருகிப்
பணித்தெழுந் திருகைகூப்பிக்

கண்ணாறு கரைபுரள நின்றவன் பரையெலாங்
கைவிடாக் காட்சியுறவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணாகரக் கடவுளே.

(ப - ரை) மண் ஆதி ஐந்தொடு – பிரிதிவிமுதலிய பஞ்சபூதங்களுடன், புறத்தில் உள கருவியும் – புறக்கருவிகளும், வாக்கு ஆதி சுரோத்ராதியும் – வாக்குமுதலான (கர்மேந்த்ரியம்) ஐந்தும் சுரோத்திரம் முதலான (ஞானேந்திரியம்) ஐந்தும் வளர்கின்ற சப்தாதி –விருத்தியடையாநின்ற சப்தமுதலான (விஷயம் ஐந்தும்), மனம் ஆதி – மனம்முதலான (அந்தக்கரணம்) நான்கும் கலை ஆதி – கலைமுதலான (வித்தியாதத்துவங்கள்) ஏழும், மன்னு சுத்தாதியுடனே – நிலைபெற்ற சுத்த தத்துவத்துடனே, தொண்ணூற்றொடு ஆறும் – தொண்ணூற்றாறும். மற்று உள்ளனவும் – இன்னும் முள்ளவைகளும், மௌனி ஆய் – மௌனகுருவாகி, சொன்ன – நீ(வந்து) சொன்ன, ஒரு சொல்கொண்டதே – ஒருமொழியை உட்கொண்டபொழுதே, தூ வெளியதாய்– பரிசுத்தமான ஆகாயமாகி, அகண்ட ஆநந்த சுகவாரி – இடையறாத இன்பசுக சாகரம் தோற்றுமதை என் சொல்லுவேன்–காணப்படுவதை யென்னென்று சொல்லுகேன், பண் ஆரும் இசையினொடுபாடி பண்ணிறைந்த இராகத்துடன் பாடி, படித்து அருள்பான்மை நெறிநின்று –திருவருட்பான்மை வழிநின்று, தவறு பிழையாத, பக்குவ விசேஷர் ஆய் – (தீவிரதர)பக்குவத்தை யுடையவர்களாய், நெக்குநெக்குஉருகி – நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்துருகி, பணிந்து எழுந்து – வணங்கியெழுந்து, இருகைகூப்பி - இரண்டுகைகளையுங் குவித்து, கண் ஆறுகரைபுரளநின்ற - கண்ணீராலாகியநதியானது கரைபுரண்டோடநின்ற, அன்பரை எல்லாம் - அடியார்களை யெல்லாம், கைவிடாகாட்சி உற - கைவிடாத சேவையை யடையும்படி, கருது அரிய சிற்சபையில்.—எ - று.

திருவருணெறிநின்ற அன்பர்கள் சேவிக்கச் சிற்சபையில் நடிக்கின்ற நீ என்னளவில் அகண்டாநந்தசுகவாரி தோற்றும்படி கிருபைபுரிந்ததைக் குறித்து என்னசொல்லிப் புகழ்வேன் என்பது கருத்து.

மண்ணாதி ஐந்தாவன:—பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாயம் வாக்காதி ஐந்து:—வாக்கு, பாதம், பாணி, பாயு, உபத்தம, இவற்றைக் கன்மேந்திரியமென்பர். சுரோத்திராதி ஐந்து:—சுரோத்திரம், தொக்கு, சட்சு, சிங்குவை, ஆக்கிரானம், இவற்றை ஞானேந்திரியமென்பர். சப்தாதி ஐந்து:—சத்தம்,பரிசம், ரூபம், இரசம், கந்தம்; இவற்றை ஐம்புலனென்பர். மனமாதி நான்கு:—மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம்; இவற்றை அந்தக்கரணமென்பர். கலையாதி ஏழு:—காலம், நியதி, கலை, வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை; இவற்றை வித்தியாதத்துவமென்பர்,சுத்தாதி நான்கு:—சுத்தவித்தை, ஈசுரம், சாதாக்கியம்,சத்தி. சிவம்; இவற்றைச் சுத்ததத்துவ மென்பர், இன்னும் விரிக்கிற்பெருகுமாதலின் 'தொண்ணூற்றொடாறு மற்றுள்ளனவும்' என்றுகூறினர். இவற்றைச் சாத்திரங்களுட் பரக்கக்காண்க. (உ)

49. எல்லாமு னடிமையே யெல்லாமு னுடைமையே
எல்லாமு னுடையசெயலே
யெங்கணும் வியாபிநீ யென்றுசொலு மியல்பென்
றிருக்காதி வேதமெல்லாம்
சொல்லான் முழக்கியது மிக்கவுப காரமாச்
சொல்லிறந் தவரும்விண்டு
சொன்னவையு மிவைநல்ல குருவான பேருந்
தொகுத்தநெறி தானுமிவையே
அல்லாம லில்லையென நன்று வறிந்தே
னறிந்தபடி நின்றுசுகநான்
ஆகாத வண்ணமே யிவ்வண்ண மாயினே
னதுவுநின தருளென்னவே
கல்லாத வறிஞனுக் குள்ளே யுணர்த்தினை
கதிக்குவகை யேதுபுகலாய்
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே.

(ப - ரை.) எல்லாம் உன் அடிமையே – (எவ்விடத்துமுள்ள) எல்லாரும் உன்னடிமைகளே, எல்லாம் உன் உடைமையே – எல்லா வஸ்துக்களும் உன் சுதந்தரங்களே, எல்லாம் உன்னுடைய செயலே – எல்லாச்செயல்களும் உன் செய்கைகளே, எங்கணும் வியாபி நீ - எவ்விடத்தும் வியாபித்திருப்பவன் நீயே, என்று சொல்லும் இயல்பு என்று-என்னுகூறு மியல்பையுடையதென்று இருக்குஆதிவேதம் எல்லாம்- இருக்குமுதலான வேதங்கள் யாவும், சொல்லால்முழக்கியது - சொல்லினுற் பிரதிபாதித்தது! சொல்லிறந்தவரும்-பேச்சிறந்தவர்களாகிய (மௌன) ஞானிகளும்; மிக்க உபகாரம்ஆ - மிகுந்த வுபகாரமாயெண்ணி-விண்டுசொன்னவையும் இவை விவரித்துச் சொன்னவைகளுமிவையே, நல்ல குருவானபேரும் - சற்குருவான பேர்களும், தொகுத்தநெறி தானும் இவையே அல்லால் - தொகுத்துரைத்த மார்க்கங்களும் இவையேயன்றி; இல்லையென - வேறில்லையென்று, நன்று அறிந்தேன் - தெளிவாகத் தெரிந்தேன்-அறிந்தபடி நின்று-உணர்ந்த வண்ணம் இருந்து, நான்சுகம்ஆகாதவண்ணம் - நான் இன் புறுமல், இவ்வண்ணம் ஆயினேன்-இப்படியானேன் அதுவும் - நினது அருள்என்ன - உன்திருவருளேயென்று, கல்லாதவறிஞனுக்கு உள்ளே உணர்த்தினை-கல்லாதவறியேனுக்கு உள்ளத்திற்குள்ளேயறிவித்தாய், கதிக்குவகைஏதுபுகலாய் - மோக்ஷகதிக்கு வழியாதுசொல்லாய், கருதரியசிற்சபையில்—,எ-று.

உலகிலுள்ளார்க் கெல்லாந்தானேகருத்தாவாகவின்'எல்லாமுனடிமையே என்றும், எல்லாந்தானே யுடையவனாகலின் 'எல்லாமுனுடைமையே' என்றும் அவனசைந்திடி லுலகசைந்திடு மென்றபடி'எல்லாமுனுடைய செயலே' என்றும் ஹிரண்ணியகற்ப பிபிலிகாபரியந்தம் சர்வபரி பூரணனாக விளங்கலின் எங்கணும் வியாபி நீ'என்றும், இவ்வாறவேதமுதலிய ஆப்தகலைகள் கூறியதல்லது மெய்யுணர்ச்சியுடையா ரனுபவமுமிதுவே என்பதுநோக்கி'இருக்காதி வேதமெல்லாம் சொல்லான் முழக்கியது மிக்கவுபகாரமாகச்|சொல்லிறந்தவரும்விண்டு சொன்னவையுமிவை'என்றும், உத்தம ஆசிரியபரம்பரையார் உபதேசித்த நெறியிதுவே யென்பதுபற்றி' நல்லகுருவானபேருந் தொகுத்தநெறி தானுமிவையே யல்லாமலில்லை' என்றும்,இதனைநன்றாக வாராய்ந்து அறிந்தும்அவ்வாறு சுகாரம்ப நிலைபெறாது வீணிற்காலஞ்செலுத்தினேன் என்பது பற்றிச்சென்ற நாட்கிரங்கி நன்றா அறிந்தே னறிந்தபடி நின்று சுகநானாகாத வண்ணமே 'யிவ்வண்ணமாயினேன்' என்றும், அதுவு நின்னருளல்ல தில்லை யென்றெனக்குணர்த்தினை யென்பது கருதி, அதுவு நினைதருளென்னவேகல்லாதவறிஞனுக்குள்ளே யுணர்த்தினை' என்றும் "பிறவி தாங்கடத்தாரக்கடத்துமென்றேற்றுதலிற் பயனில்லை" ஆகலின், எனக்கு நின்னையல்லது பேரின்ப வீடெய்த வளிப்பாரெவர் என்பார், கதிக்குவகை யேதுபுகலாய், என்றுங்கூறினார். எல்லாமுனுடையசெயலே என்றது,சிவன்செயலாலே யாதும்வறமெனத்தேறேன், என்றிவ்வாசிரியர் கூறுவதனாலு முணர்க.

இருக்காதி வேதமென்றது. இருக்கு - யசுர் - சாமம் - அதர்வணம் என நான்கு.

50. பட்டப் பகற்பொழுதை யிருளென்ற மருளர்தம்
பக்ஷமோ வெனதுபக்ஷம்
பார்த்தவிட மெங்கணுங் கோத்தநிலை கொலையாது
பரமவெளி யாகவொருசொற்|
றிட்டமுடன் மௌனியா யருள்செய் திருக்கவும்
சேராம லாராகநான்
சிறுவீடு கட்டியதி னடுசோற்றை யுண்டுண்டு
தேக்குசிறி யார்கள்போல
நட்டனைய தரக்கற்ற கல்வியும் விவேகமும்
நன்னிலய மாகவுன்னி
நானென்று நீயென் றிரண்டில்லை யென்னவே
நடுவேமுளைத்த மனதைக்
கட்டவறி யாமலே வாடினே னெப்போது
கருணைக் குரித்தாவனோ
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே.

(ப - ரை.) பட்டப்பகற்பொழுதை - நடுப்பகற்காலத்தை, இருள்என்ற- இருட்பொழுதென்னும், மருளர்தம்பக்ஷமோஎனதுபக்ஷம், அறியாதவரதுபக்ஷந்தானோ எனதுபக்ஷம், பார்த்த இடம் எங்கணும் கண்ட இடங்களெல்லாம், கோத்தநிலை குலையாது - என்னை விழுங்கினநிலைதவறாமல், பரமவெளி ஆக- பரமாகாயமாக, ஒருசொல் – ஒருமொழியை, மௌனி ஆய் – மௌனியாகிய, திட்டமுடன் அருள்செய்திருக்கவும்-திருத்தமா யருள்செய்திருந்தும், சேராமல்—அதையடையாமல், நான் ஆர் ஆக-நான் யாராகக்கருதி, சிறு வீடு கட்டி– சிறியமணல்வீடுகட்டி, அதின் அடுசோற்றைஉண்டு உண்டு- அதில் சமைத்த மணற்சோற்றைப் பலகாலுண்டாற்போலநடித்து, தேக்கு சிறியார்கள்போல ஏப்பமிடுகின்ற சிறுர்கள்போல, நட்டணைய தாக்கற்ற – நடுவு நிலைமையாகக் கற்றறிந்த, கல்வியும்—கல்வியையும், விவேகமும்—கேள்வியறிவையும் 'நல்நிலயமாகவுன்னி—நல்லநிலையிடமாக நினைத்து, நான் என்றும் நீ என்றும் – நானென்றும் நீயென்றும் இரண்டு இல்லையென்ன-இரண்டு பதார்த்தங்க ளில்லையென்று துணிந்து, நடுவேமுளைத்தமனதை - நடுவிலுண்டான எண்ணத்தை, கட்டஅறியாமல் - புறம்போகாது தளையிடவறியாமல், வாடினேன் - மெலிந்தேன், எப்போது கருணைக்கு உரித்தாவனோ·எக்காலத்தில் உன் கிருபைக்குப்பாத்திரமாவேனோ, கருதரியசிற்சபையில்—,எ–று.

பட்டப்பகல் - கடும்பகல் - நடுப்பகல் என்பன ஒருபொருளென இதனை நீதிநெறிவிளக்கம்.

> "நெடும்பகற் கற்ற வவையத் துதவா
> துடைந்துளா ருட்குவருங் கல்வி - கடும்பகல்
> ஏதிலான் பாற்கண்ட வில்லினும் பொல்லாதே
> தீதென்று நீப்பரி தால்,,—என்பதனுனறிக.

"சினமிறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெலாம் பெற்றாலு - மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே" எனத் தாமேகூறியபடி, மனத்தைத் தடுக்க, அறிந்தால் கருணைக்குரித்தாதல் திண்ணம். அதைத் தடுக்கவறியாமையால் எப்போது கருணைக்குரித்தாவனோ என்றார்.

நேர்நின்று காக்கை வெளிதென்பார்போல, நடுப்பகற்காலத்தை யிருளென்பார் மதம் தான்கொண்ட மதமல்ல வென்பதனுல் 'பட்டப்பகற்பொழுதை யிருளென்ற மருளர்தம் பக்ஷமோ வெனது பக்ஷம்' என்றும் இறைவன் சத்தி வியாபகப்பட்டு யாண்டும் பரிபூரணமாகிய நிலையை மௌனகுருவாகவந் துபதேசித்திருக்கவும், தான் கண்டு கேட்டு உண்டுடுத்துக் காலங்கழிக்குங் கயவர் போன்று கல்வியுங் கேள்வியுமாகக் கலக்குற்றமையால் பார்த்தவிடமெங்கணும்கோத்தநிலைகுலையாது*****நட்டணைய தாக்கற்ற கல்வியும் விவேகமுநன்னிலயமாக வுன்னி'என்றும்' நானீயென நின்ற பேதங்க ளொழித்து நடுவே தோன்றிய மனத்தை என்வயப்படுத்தாமல் வருந்தினேன் என்பது கருதி,நா

னென்று நீயென் றிரண்டில்லை யென்னவே நடுவேமுளைத்த மனதைக்கட்ட வறியாமலே வாடினேன்'என்றும், அப்படிப்பட்ட நான் உனது திருவருளைப் பெறுவது எந்நாளோ வென்பதுகருதி 'எப்போது கருணைக்குரித்தாவனோ' என்றுங்கூறினர். 'கருத்தடங்கின் முத்தியது கையகலிற்கட்டாகும்' என்றதே விகாலோத் தரத்தின்படி மனதைத் தடுத்தாலன்றி முத்திகை கூடாதாகலின் "மனதைக் கட்டவறியாமலே வாடினேன்" என்றார். (ச)

51. மெய்விடா நாவுள்ள மெய்யரு ளிருந்துநீ
மெய்யான மெய்யையெல்லாம்
மெய்யென வுணர்த்தியது மெய்யிதற் கையமிலை
மெய்யேது மறியாவெறும்
பொய்விடாப் பொய்யினே னுள்ளத் திருந்துதான்
பொய்யான பொய்யையெல்லாம்
பொய்யெனு வண்ணமே புகலவைத் தாயெனிற்
புன்மையே னென்செய்குவேன்
மைவிடா தொழுநீல கண்டகுரு வேவிஷ்ணு
வடிவான ஞானகுருவே
மலர்மேவி மறையோது நான்முகக் குருவே
மதங்கடொறு நின்றகுருவே
கைவிடா தேயென்ற வன்பருக் கன்பாய்க்
கருத்தூ டுணர்த்து குருவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணு கரக்கடவுளே.

(ப - ரை.) மெய்விடா நாஉள்ள - உண்மையொழியாத நாவினையுடைய மெய்யர் உள்நீ இருந்து - உண்மையினரிடத்தில் நீ(சந்நிதிசெய்து) இருந்து மெய்ஆன மெய்யை எல்லாம் உண்மையான உண்மைப்பொருள்களை யெல்லாம், மெய்என உணர்த்தியது மெய்-சத்தியமாக விளக்கிக் காட்டினதுசத்தியமே, இதற்கு ஐயம் இல்லை-இதற்குச் சமுசயமில்லை,மெய் ஏதும் அறியா-உண்மையை இலேசமுமுணராத, வெறும் பொய்விடா-வெறும் அசத்தியத்தை நீங்காத, பொய்யினேன்-பொய்யினனுகிய எனது உள்ளத்து இருந்து - மனத்தின்கண் வீற்றிருந்து, பொய்யானபொய்யையெல்லாம் அபத்தமாகியபொய்ப்பொருள்களையெல்லாம், பொய் எனுவண்ணம் -பொய்யென்றுசொல்லாதபடி; புகலவைத்தாய் எனின் - (மெய்யென்று)சொல்லும்படி(நியமித்து)வைத்தனையாயின், புன்மையேன் என்செய்குவேன் - அற்பனுகிய நான்(இதற்குக் கைம்மாருக)என்செய்யவல்லேன், மைவிடாதுஎழும் நீலகண்குருவே-கருமைநிறம் நீங்காது வளர்கின்ற நீலகண்டத்தையுடைய (சிவரூபமாகிய)ஆசிரியனேவிஷ்ணுவடிவு ஆன ஞானகுருவே - திருமாலுருவாகிய ஞானசிரியனே, மலர்மேவி

தாமரைமலரை வாசஸ்தானமாக வீற்றிருந்து,மறைஓதும்-வேதாத்யநம் பண்ணுகிற, நான்முகக்குருவே-பிரமனுருவாகிய ஆசிரியனே, மதங்கள்தொறும் நின்றகுருவே-எல்லாச்சமயங்களிலும்(அவரவர் கருதியபடி)நின்றஆசிரியனே கைவிடாதே என்ற அன்பருக்கு-(எம்மை)கைவிடவேண்டாமென்று பிரார்த்தித்தஅன்பர்கட்கு, அன்புஆய்-அன்புருவாகி, கருத்தூடு-(அவரது)உள்ளத்தினுள்ளே, (இருந்து)உணர்த்துகுருவே - (அறியவேண்டுவன யாவும்) அறிவித்த ஆசிரியனே, கருதரிய—எ-று.

நாவுள்ளமெய்யருள் என்பதை நாஉள்ளம் மெய்யருள் எனப் பதம்பிரித்து,(மெய்நீங்காத)நாவினையும் உள்ளத்தினையு முடைய மெய்யரிடத்தில் எனப்பொருள் கூறினும் பொருந்தும். மெய்யானமெய் - முழுமெய், பொய்யான பொய் - முழுப்பொய். இதனால் ஆசிரியனே முத்தொழில் நடாத்து முதல்வராயிருப்பவனென்பது கூறப்பட்டது. 'நான் சுரன் ஞானியாமென்பது நன்றல, பிரமமே ஞானியாம் பேதமின்றென்பது' என்றார் பிறரும்.

குருவே சிவபரம்பொருளும், திருமாலும், நான்முகனுமென்பது பற்றி மைவிடாதெழுநீலகண்டகுருவே விஷ்ணுவடிவான ஞானகுருவே, மதர்மேவி மறையோது நான்முகக்குருவே'என்றும், எம்மதப்பொருளுமா யிருப்பதுபற்றிமதங்கடொறு நின்றகுருவே' என்றும், நீ மெய்யன்பராவார்க் குள்ளத்திலுணர்த்தி நிற்கின்றனை யென்பதுபற்றிக்' கைவிடாதே யென்றவன்பருக்கன்பாய்க் குருத்தூடுணர்த்து குருவே, என்றுங் கூறினர்.

மைவிடாதெழு நீலகண்டகுருவே யென்பதிலுள்ள சரிதம்.

யாதொரு தெய்வங்கொண்டீரத் தெய்வமாகியங்கே மாதொருபாகனார்தாம்வருவர் எனவும், நிற்கின்றதெல்லா நெடுமாலென்றோராதார், கற்கின்றதெல்லாங்கடை, என ஆழ்வாருங்கூறியபடி சிவவிஷ்ணு 'பிரமரூபங்களாக உள்ளவனென்றார் எனினுமமையும். (௬)

52. பண்ணே னுனக்கான பூசையொரு வடிவிலே
  பாவித்திறைஞ்ச வாங்கே
பார்க்கின்ற மலரூடு நீயே யிருத்தியப்
  பனிமல ரெடுக்கமனமும்
நண்ணே னலாமலிரு கைதான் குவிக்கவெனி
  னாணுமென் னுளநிற்றிநீ
நான்கும்பி டும்போ தரைக்கும்பி டாதலா
  னான்பூசை செய்யன் முறையோ
விண்ணே விணுதியாம் பூதமே நாதமே
  வேதமே வேதாந்தமே
மேதக்க கேள்வியே கேள்வியாம் பூமிக்குள்
  வித்தே யவித்தின் முளையே

கண்ணே கருத்தேயெ னெண்ணே யெழுத்தே
கதிக்கான மோனவடிவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா காக்கடவுளே.

(ப—ரை.) உனக்கு ஆன பூசைபண்ணேன்—உனச்குச் சம்மதியான பூசையைச்செய்யேன், ஒருவடிவிலேபாவித்து இறைஞ்ச—ஒருருவத்தில் (நீ வீற்றிருப்பதாக) பாவனைசெய்து பணிய, ஆங்கே—அதற்காகவே, பார்க்கின்தமலருடும் — பார்க்கிற மலர்களெல்லாவற்றுள்ளும், நீயே இருத்தி — நீயே விளங்குகிறாய், (ஆதலால்) அப்பனிமலர் எடுக்க மனமும் நண்ணேன்—அந்தத்தட்பாகிய மலர்களைப்பறிக்கவும் மனங்கொள்ளேன், அல்லாமல்—அன்றியும், இருகைகுவிக்க எனின்—இருகை-சேர்க்கவென்றால், நீ என் உள்ளம் நிற்றி—நீயென்மனத்திலிருக்கிறாய், (ஆதலால்) நாணும்—என்மனம் நாணுகின்றது, (அப்படியொருமைப்பாடின்றி) நான் கும்பிடும்போது—நான் நமஸ்கரிக்கும்போது, அரைக்கும்பிடு ஆதலால்—(அது) அரை நமஸ்காரமாகையால், நான்—பூசைசெய்யல் முறையோ—நான் பூசனை புரிதல் நியாயமாகுமோ, (ஆகாது) விண்ணே—ஆகாயமே, விண் ஆதி ஆம்பூதமே—விண்முதலாகிய (ஆகாயம், வாயு, தேயு, அம்பு, பிருதுவியென்னும் பஞ்ச) பூதமே, நாதயே—நாததத்துவமே, வேதமே வேதாந்தமே—வேதமே வேதமுடிவே, மேதக்ககேள்வியே—மேன்மைபொருந்திய கேள்வியே, கேள்வி ஆம் பூமிக்குள் வித்தே—அக்கேள்வியாகிய நிலத்தில் முளைக்கின்ற விதையே, அவ்வித்தின் முளையே—அவ்விதையினின்று முண்டாகிற அங்குரமே, கண்ணே—கண்ணே, கருத்தே—மனமே, என் எண்ணே—என்தருக்கமே, எழுத்தே — இலக்கணமே, கதிக்கு ஆன மோனவடிவே—மோக்ஷத்திற்கேதுவாகிய மௌனரூபமே, கருதரிய, எ — று.

ஒருவடிவு—கல், மரம், செம்பு, மண் முதலியவற்றாற் செய்யப்பட்ட விக்ரஹங்களில் ஒன்று. பூதமே நாதமே என்றாரேனும் ப்ருதிவ்யாதி நாதாந்தமாகிய தத்துவத்தொகுதியா யிருப்பவனேயென்றதாகக்கொள்க. பதார்த்த தரிசநத்துக் கேதுவாய் நன்மை தீமைகளைப்பகுத்துணர்த்தலின்கண் என்றார். தீமைகளையொழித்து நன்மைகளை எண்ணுதற்குக் கருவியா யிருத்தலின் கருத்து என்றார்.

சிவாகமங்களிற் கூறியபடி செய்யும் பூசையை நான் அறியேன் என்பார் 'பண்ணேனுனக்கான பூசை' என்றும், அப்படிச்செய்வதும் பரமசிவத்தின் நவபேதங்களுள் ஒரு மூர்த்தியினுருவைப் பாவித்துப் பூசிக்க வேண்டுமென்பார் 'ஒருவடிவிலே பாவித்திறைஞ்ச' என்றும், அவன் சர்வபரிபூரணனுதலின் யான் அருச்சிக்கு மலரிலும் இருக்கின்றான் என்பார் 'ஆங்கேபார்க்கின்ற மலரூடு நீயேயிருத்தி' என்றும், ஆதலால் அம்மலரினைக்கொண்டு அர்ச்சிப்பதெவ்வாறென்பார், 'அப்பனிமலரெடுக்க மனமு நண்ணேன்' என்றுங் கூறினார். அகமும் புறமுமாக அமர்ந்திருத்தலின் அவனை வணங்குவ தெவ்வாறென்பார், 'நான் கும்பிடும்போ தரைக்கும்பிடாதலால் நான்பூசைசெய்தல் முறை

யோ' என்றார். பிரமன், விஷ்ணு, உருத்திரன், மகேச்சுரன், சதாசிவன், நாதம், விந்து, சத்தி, சிவமென்பவை நவந்தருபேதம் கண்ணே கருத்தே என்றது கட்புலனுக்குத் தோன்றும் பொருள்களிலும், மனத்திற்கு விஷயமாகும் பொருள்களிலும் இருப்பதுபற்றி. வேதங்களிற் கூறப்படும் எல்லாப்பொருள்களையும் ஒருவனுணர்தற்குத் தருக்கமும் இலக்கணமுமாகிய கருவியன்றியுணரப்படாமையின் 'எண்ணே யெழுத்தே' என்றார். சத்தப்பிரமத்தை நாதமென்றார்.

53. சந்ததமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது
தான்வந்து முற்றுமெனலால்
சகமீ திருந்தாலு மரணமுண் டென்பது
சதாநிஷ்டர் நினைவதில்லை
சிந்தை யறியார்க்கிது போதிப்ப தல்லவே
செப்பினும் வெகுதர்க்கமாம்
திவ்யகுண மார்க்கண்டர் சுகாதி முனிவோர்கள்
சித்தாந்த நித்யரலரோ
இந்த்ராதி தேவதைகள் பிரமாதி கடவுள
ரிருக்காதி வேதமுனிவர்
எண்ணரிய கணநாதர் நவநாத சித்தர்க
ளிரவிமதி யாதியோர்கள்
கந்தருவர் கின்னரர்கண் மற்றயர்க ளியாவரும்
கைகுவித் திடுதெய்வமே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே.

(ப—ரை.) வேதமொழி — வேதவாக்கியமானது, சந்ததமும் — எப்பொழுதும், யாதொன்றுபற்றின்—யாதொன்றிலாகிலும் பற்றுவைத்தால், அதுதான் வந்து முற்றும் எனலால்—அதுவேவந்து முடிவுபெறுமென்று சொல்லுதலால், சகமீது இருந்தாலும்—உலகத்திலிருப்பினும், மரணம் உண்டு என்பது—மரணமுளதென்பதை, சதாநிஷ்டர் நினைவது இல்லை-சதாநிஷ்டர்கள் நினைப்பதேயில்லை, ஈது—இது, சிந்தை அறியார்க்கு—மனதிலுணராதவர்க்கு, போதிப்பது அல்ல—அறிவுறுத்திக் கூறுவதன்று, செப்பினும் — (அப்படி அவர்கட்கு)—அறிவுறுத்தினும், வெகுதர்க்கம் ஆம் — அநேகமாகிய வாதுகள்விளையும், திவ்யகுணம்—தெய்விகமான குணத்தையுடைய, மார்க்கண்டர் சுகர் ஆதி முனிவோர்கள்—சுகர்முதலாகிய முனிவர்களும், சித்தாந்த நித்யர் அல்லரோ?— முடிவுசெய்யப்பட்ட நித்யாத்மாக்களல்லரோ, இந்த்ராதி தேவதைகள் — இந்திரன் முதலான (சாமாந்ய) தேவர்களும், பிரமாதி கடவுளர் — பிரமன் முதலான—(விசேஷ) தேவர்களும், இருக்கு ஆதிவேதம் முனிவர்-இருக்குமுதலிய வேதங்களை

(ஐயந்திரிபற) உணர்ந்த முனிவர்களும், எண் அரிய கணநாதர் – எண்ணுத லருமையாகிய கணதிபதிகளும், நவநாதசித்தர்கள் - ஒன்பது சித்தர்களும், இரவிமதி ஆதியோர்கள் - சூரியன் சந்திரன் முதலானவர்களும், கந்தருவர்– கந்தருவரும், கிந்நரர்கள் - கிந்நரரும், மற்றையர்கள் யாவரும் - வேறுளோரெல்லாரும், கைகுவித்திடு தெய்வமே - கைகூப்பிப் பணிதற்குரிய தெய்வமே, கருதரிய, எ–று.

ஜகம் - தோன்றியழிதன் மாலையவாகிய வுலகங்கள். யாரொருவர் எப்பொருளை யிடைவிடாது மநநம்பண்ணுகிறார்களோ அவரப்பொருளாகவே முடிவரென்பது வேதநூற் றுணிபாதலாலும், மரணமுண்டென்னு நினைப்பே மரணத்தை யுண்டாக்குமாதலாலும், சுகர் முதலானோர் பூததேஹத்தோடு சிதாகாயத்தை யடைந்ததனுலும் குமாரதேவர் முதலானோர் சுத்தசாதகம் முதலிய நூல்களில் இவ்வாறு கூறுதலாலும் மரணமுண்டென்பது சதாநிஷ்டர் நினைவதில்லையென்றார்.

'சந்ததமும் வேதமொழி யாதொன்று பற்றினது தான்வந்து முற்றும்' என்றது, நான்குவேத மகாவாக்கியங்களில் எந்தவேத மகாவாக்கியத்தையனுசந்திக்கினும் அதுவாகவே முடிவுபெறலாலும் 'சகமீதிருந்தாலும் மரணமுண்டென்பது சதாநிஷ்டர் நினைவதில்லை' என்றது, அதுபற்றி யுலகின்கண் உடம்பொடு கூடியிருக்கினும் சீவன் முத்திபெற்று மரணமுண்டென்ப தறியாராகலாலும், சிந்தையறி யார்க்கிது போதிப்பதல்லவே செப்பினும் வெகுதர்க்கமாம்' என்றது, பிறர்க்குப் போதிப்பினும் தர்க்கிக்கவிடந்தரலாலும், 'திவ்யகுண மார்க்கண்டர் சுகராதி முனிவோர்கள் சித்தாந்த நித்யரலரோ' என்றது, இத்தகைய அரியதவங்கைகூடினோர் மார்க்கண்டேயர் சுகர்முதலான முனிசிரேஷ்டராதலாலும் எனக்கொள்க. (எ)

54. துள்ளுமறி யாமனது பலிகொடுத் தேன்கர்ம
துஷ்டதே வதைகளில்லை
துரியநிறை சாந்ததே வதையா முனக்கே
தொழும்பனன் பபிஷேகநீர்
உள்ளுரையி லென்னுவி நைவேத்தி யம்ப்ராண
னேங்குபதி தூபதீபம்
ஒருகால மன்றிது சதாகால பூசையா
வொப்புவித் தேன்கருணைகூர்
தெள்ளிமறை வடியிட்ட வமுதப் பிழம்பே
தெளிந்ததே னேசீனியே
திவ்யரச மியாவுந் திரண்டொழுகு பாகே
தெவிட்டாத வானந்தமே

கள்ளனறி வூடுமே மெள்ளமெள வெளியாய்க்
கலக்கவரு நல்லவுறவே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே.

(ப—ரை.) துள்ளுமறியாமனது - விஷயாதிகளிற் றுள்ளிப்பாயும் ஆடாகியமனதை, பலிகொடுத்தேன் - பலியிட்டேன், (ஆதலால்) கர்மதுஷ்ட தேவதைகள் இல்லை—பாபரூபமாகிய துஷ்டதேவதைகள் (இனி யென்னைவருத்த) உளவான அல்ல, துரியம் நிறை - துரியபதத்தில் நிறைந்த, சாந்ததேவதை ஆம் உனக்கே - சாந்ததேவதையாகிய, உனக்கே, தொழும்பன் அன்பு - உன் தொண்டனாகிய அடியேனது அன்பானது, அபிஷேக நீர் - திருவபிஷேக தீர்த்தமாகும், உள் உறையில் - தேவரீர் என் மனத்திற்றங்கினால், என் ஆவி—என்னுயிரானது, நைவேத்தியம்-(தேவரீருக்கு)-நைவேத்யமாகும், ப்ராணன்—ப்ராணவாயுவும், ஓங்கும்மதி - உயர்ந்த அறிவும், தூபதீபம் - தூபதீபங்களாகும், இது-(இவ்வாறு அடியேன் பூசனைபுரிவதாகிய)-இது, ஒருகாலம் அன்று-ஒருபொழுதில் மாத்திரமே யல்ல, சதாகாலபூசை ஆ ஒப்பிவித்தேன்-எக்காலமுமுள்ள பூசையாக ஒப்பிவித்தேன், (ஆதலால்) கருணைகூர்-மிகுந்த கிருபையைச்செய், மறைதெள்ளிவடியிட்ட - வேதங்களால் தெளிவித்து வடிக்கப்பட்ட - அமுதப்பிழம்பே அமிர்தத்தொகுதியே, தெளிந்த தேனே - தெளிந்த தேனே, சீனியே - சீனிசர்க்கரையே, திவ்யரசம்யாவும் - மதுரமான சுவைகளெல்லாம், திரண்டு ஒழுகுபாகே—ஒருசேரக்கூடி யொழுகாநின்றபாகே, தெவிட்டாத ஆநந்தமே—வெறுக்கப்படாத ஆனந்தமே, கள்ளன் அறிவூடும்—கள்வனாகிய என்னறிவினிடத்தும், மெள்ள மெள்ள—பையப்பைய, வெளியாய்க் கலக்கவரும்—வெளிப்படச் சேரவருகின்ற, நல்லவுறவே—நன்மைதரத்தக்க சுற்றமே, கருதரிய—,எ - று.

பிராணவாயு புகைரூபமாதலால் அதனைத் தூபமாகவும், மதி ஒளிரூபமாதலால் அதனைத்தீபமாகவுங் கூறினார். கள்ளனறிவூடும் என்னும் உம்மை இறந்தது தழீஇயது, கள்ளமற்றவர் அறிவூடு பலத்தலேயன்றி யெனப்பொருள் தருதலால். மனது பலிகொடுத்தல்—மனதை நசிப்பித்தல் என்பதாம்.

'சங்கற்ப நாசத்தா லெளிதாக மனநாசந் தானேயெய்தும்
அங்குற்ற மனமிறக்கிற் சனனமரணங்களெனு மரமுமாயும்'
என்றார் மேலோர்.

"துள்ளுமறியாமனது" என்பதை, துள்ளும் அறியா மனது எனச்சொல்வகைசெய்து பொருள்கொள்ளினும் பொருந்தும். பிறவுயிர்களைக்கொன்று பலியிடல் துர்த்தேவதைகட் காதலாலும், இறைவன் மெய்யுணர்ந்தா ருள்ளத்தே தோன்றுகின்றவ னாதலாலும், மனத்தைப் பலியிட்டதாக 'துள்ளுமறி யாமனது பலிகொடுத்தேன்' என்றும், ஆதலால் இனிஎன்னைத் துர்த்தேவதைகள் த

ருத்தா வென்பதுணர்த்திக் கர்மதுஷ்ட 'தேவதைகளில்லை' என்றும், மனத்தைப் பலியிடும்பொருளாக உருவகஞ் செய்ததற்கேற்ப அன்பேயபிடேக நீராகக் கொண்டாரென்பார் 'துரியநிறை சாந்ததேவதையா முனக்கே தொழும்பனன்பபிஷேகநீர்' என்றும், அதற்கு நைவேத்தியமாக 'உள்ளுறையு மென்னுவி நைவேத்தியம்' என்றும், தூபதீபம் 'பிராண னோங்குமதி தூபதீபம்' என்றும், இது சதாகால பூசையாகச்செய்து வருகின்றேன் என்பார் ஒருகால மன்றிது சதாகாலபூசையாய் 'ஒப்புவித்தேன்' என்றும், ஆதலால் நீ யருள்செய்ய வேண்டுமென்பார் 'கருணைகூர்' என்றுங்கூறினர். (அ)

55\. உடல்குழைய வென்பெலா நெக்குருக விழிநீர்க
ளூற்றென வெதும்பியூற்ற
வூசிகாந் தத்தினைக் கண்டணுகல் போலவே
யோருறவு முன்னியுன்னிப்
படபடென நெஞ்சம் பதைத்துண் ணடுக்குறப்
பாடியா அக்குதித்துப்
பனிமதி முகத்திலே நிலவனைய புன்னகை
பரப்பியார்த் தார்த்தெழுந்து
மடலவிழு மலரனைய கைவிரித் துக்கூப்பி
வானேய வானிலின்ப
மழையே! மழைத்தாரை வெள்ளமே நீடூழி
வாழியென வாழ்த்தியேத்தும்
கடன்மடை திறந்தனைய வன்பரன் புக்கெளியை
கன்னெஞ்ச னுக்கெளியையோ
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே.

(ப-ரை.) உடல்குழைய—தேகம் இளகவும், என்பு எல்லாம் நெக்கு உருக—எலும்புகள்யாவும் நெகிழ்ந்துருகவும், விழிநீர்கள் ஊற்று என வெதும்பி ஊற்ற—கண்ணீர் (மணற்கேணி) ஊற்றென்னலாம்படி கொதித்தொழுகா நிற்கவும், ஊசிகாந்தத்தினைக்கண்டு அணுதல்போல—இருப்பூசியானது காந்தக் கல்லினைக்கண்டு (அதனிடத்துச்சென்று) பொருந்துதல்போல, ஓர் உறவும்உன்னி உன்னி ஒப்பற்ற (ஆத்ம) உறவாகியவுன்னையும் நினைத்து நினைத்து, நெஞ்சம் படபடென பதைத்து—மனம் படபடெனத்துடித்து, உள் நடுக்குற—மனம் நடுக்கமடையவும், பாடி ஆடி குதித்து—பாடி ஆடி (களிப்பால்) துள்ளி, பனிமதி முகத்திலே நிலவு அனைய—தட்பம்பொருந்திய சந்திரனிடத்தி லுண்டாகுஞ் சந்திரிகைபோன்ற, புன்னகை பரப்பி புன்சிரிப்பை விரித்து, ஆர்த்து ஆர்த்து எழுந்து — பலகா லாரவாரித் தெழுந்து, மடல் அவிழும் மலர் அனைய கை — இதழ்கள் விரியாநின்ற தாமரைமலர்போன்ற கைகளை, விரித்து கூப்பி — விரித்து குவித்து, வானே—சிதாகாயமே, அவ்வானில் இன்ப மழையே—அப்பரமா

காயத்திநின்றுஞ் சொரிகின்ற ஆநந்தவருஷமே மழைதாரை வெள்ளமே—அந் தமழைத்தாரைகளா லுண்டாகும் வெள்ளப்பெருக்கே, நீடூழிவாழியென—நீடூ ழிகாலம் வாழ்கவென்று, வாழ்த்தி எத்தும்—திருப்பல்லாண்டு பாடித்துதிக்கின் ற, கடல்மடை திறந்தனைய – கடலானது மடைதிறந்து பாய்ந்தாற்போன்ற, அன்பர் அன்புக்கு எளியை – அன்பரது அன்புக்கு எளியையாயிருக்கிறாய்; கல்நெஞ்சனுக்கு எளியையோ—இக் கல்மனமுடையேனுக்கு எளியையா யிரு ப்பாயோ, கருதரிய—,௭ - று.

என்புருகுதற்குக் காரணம் இவரது அன்பெனக்கொள்க. ஊற்றுநீரும் கண்ணீரும் வெதும்புத லியற்கையாகலின் ஊற்றுஎன வெதும்பி என்றார் ம திமுகத்துக்கும் நிலவு புன்னகைக்கும் உவமையாக்கப்பட்டன. ஒருவரால் கா ரியங்கொள்வோர் அவரை வாழ்த்துதல் பெருவழக்காதலால், தமக்கெளியனுக் குகைக்கு நீடூழிவாழி யென வாழ்த்துவாராயினர். இதனை ‘வாழ்த்துவதும் வா னவர்கள் தாம் வாழ்வான் மனநின்பால்—தாழ்த்துவதும் தாமுயர்ந்துதம்மையெ லாந் தொழவேண்டி’ என்னுந் திருவாசகத்தானறிக. (௬)

56. இங்கற்ற படி யங்கு மெனவறியு நல்லறிஞ
ரெக்கால மும்முதவுவார்
இன்சொறவ ருர்பொய்ம்மை யாமிழுக் குரையா
ரிரங்குவார் கொலைகள்பயிலார்
சங்கற்ப சித்தரவ ருள்ளக் கருத்திலுறை
சாக்ஷிநீ யிகபரத்தும்
சந்தாத கற்பகத்தேவா யிருந்தே
சமஸ்தவின் பமுமுதவுவாய்
சிங்கத்தை யொத்தெனைப் பாயவரு வினையினைச்
சேதிக்க வருசிம்புளே
சிந்தாகு லத்திமிர மகலவரு பானுவே
தீனனேன் கறையேறவே
கங்கற்ற பேராசை வெள்ளத்தின் வளருட்
கனவட்டக் கப்பலே
கருதரிய சிற்சபையி லானந்த நிர்த்தமிடு
கருணா கரக்கடவுளே.

(ப—ரை.) இங்கு அற்றபடி—இப்பிறப்பில் அற்றுத் தீர்ந்தவகை, அங்கு ம் என அறியும்—மறுபிறப்பிலு மாமென்றறிகின்ற, நல் அறிஞர் – பேரறிவா ளர், எக்காலமும் உதவுவார்—எக்காலத்திலும் பிறருக்கு உதவிசெய்வார்கள், இ ன்சொல்தவருர்—மதுரமொழி பிசகார்கள், பொய்ம்மை ஆம் இழுக்கு உரையா ர்—பொய்யாகிய வழு உச்சொற்களைச் சொல்ல, இரங்குவார் – (ஜீவர்கள்மேல்) இரக்கங்கொள்வார்கள், கொலைகள் பயிலார்—ஜீவஹிம்சை செய்யமாட்டார்கள்,

சங்கற்பசித்தர்—சங்கல்பமனத்தை யுடையவராகிய, அவர் — அவரது, உள்ளக் கருத்தில்—மனக்கருத்தில், உறை — வாசஞ்செய்கின்ற, சாக்ஷிநீ — சாக்ஷிபூதனுகிய நீ, இகபரத்தும்—இம்மை மறுமைகளிலும், சந்தானம் கற்பகம் தேவு ஆய் இருந்து — சந்தான விருக்ஷம்போலவும் கற்பக விருக்ஷம்போலவும் உள்ள கடவுளா யிருந்து, சமஸ்த இன்பமும் உதவுவாய் — எல்லாச் சுகங்களையுந் தருவாய், சிங்கத்தை ஒத்து—சிங்கத்தைப்போன்று, எனை பாயவரு வினையினை-என்னைப் பாயவருகின்ற வினைகளை, சேதிக்க வருசிம்புளே—கிழித்தெறிதற்காக வருகிறசரபமே, சிந்தா ஆகுலம் திமிரம் அகலவரு—மனக்கிலேசங்களாகிய இருள் நீங்க வருகின்ற, பானுவே-சூரியனே, தீனனேன்—எளியேனுகிய நான், கரைஏற — (பிறவிக்கடலைக்கடந்து) கரை ஏறும்படி, கங்கு அற்ற—வரம்புகடந்த, பேராசை வெள்ளத்தின்வளர்—எனது பேரன்பாகிய நீர்ப்பக்கத்திற் சஞ்சரிக்கிற, அருள் ககனம் வட்டம் — கிருபையுடைய ஆகாயவட்டத்தில் (உலாவுகிற), கப்பலே—மரக்கலமே, கருதரிய—,எ - று.

இங்கற்றபடி அங்கும் என அறிதலும், உதவுதலும், இன்சொல்தவருமையும், பொய்யுரையாமையும், உயிர்கட்கிரங்குதலும், கொலைகள் பயிலாமையும் ஆகிய ஏற்பாட்டை, மனத்தில் அமைத்துக் கோடலையுடையாரை சங்கற்ப சித்தர் என்ருர். சந்தானம் கற்பகம் என்பன பஞ்சதருக்களில் இரண்டு. பஞ்சதருக்களாவன—சந்தனம்—கற்பகம் மந்தாரம்—அரிசந்தனம்—பாரிசாத மென்பன. அவை அவ்விடத்துச் சென்றவர்க்கே எல்லா இன்பங்களையும் உதவுதற்கு உரியனவேயன்றி, கடவுள்போல இகத்தும் பரத்தும் எல்லா இன்பங்களையும் உதவுதற்குரியனவாகா என்பதுதோன்ற இகத்தும்பரத்தும் சமஸ்த இன்பமும் உதவுவாய்என்ருர். சரபம் என்பது எட்டுக் கால்களையுடைய ஒருபட்சி. அதுசிங்கத்தை மிகவும் எளிதாகக் கவர்ந்து உண்பது என்பர். ஆகாயவட்டம்—ஆகாய மண்டலம் பூமண்டலம் என்பதுபோல.

இம்மை மறுமை இன்பநுகர்ச்சி யுயர்ந்த மெய்யுணர்ச்சி யுடையோர் ஈகை, இன்சொல், பொய்யாமை, சீவகருணை, கொல்லாமைமுதலிய நற்குணங்கள் கூடிவாழ விளங்குபவராதலாலும், அவர்கள் இக்குணங்களையே சங்கற்பமாகவுடையாராகலாலும், அவருள்ளத்தில் அவர் நினைத்த வடிவொடுஞ் சென்றெய்தலாலும் அவர் வேண்டிய வேண்டியாங் கெய்தவுதவு கின்றதாலும், அப்படிப்பட்ட நீயென் வினையை நீக்கவேண்டு மென்பதற் குருவகமாக்கி "இங்கற்ற படியங்கு மெனவறிபுநல்லறிஞ ரெக்காலமும்முதவுவார், இன்சொறவருர்பொய்ம்மையா யிழுக்குரையா ரிரங்குவார் கொலைகள்பயிலார், 'சங்கற்ப சித்தரவருள்ளக்கருத்திலுறை சாக்ஷிநீயிகபரத்தும், சந்தான கற்பகத்தேவாயிருந்தே சமஸ்தவின்பமுமுதவுவாய், சிங்கத்தையொத்தெனைப் பாயவரு வினையினைச் சேதிக்க வருசிம்புளே' என்றும், மனக்கவலையை யகற்றவேண்டும் என்பார் 'சிந்தாகுலத்திமிர மகலவருபானுவே' என்றும், யான் பிறவிக்கடல் கடப்பதற்கோர் புணையாயினை என்பார் 'தீனனேன் கரையேறவே கங்கற்றபேராசைவெள்ளத்தின் வளரருட் ககனவட்டக் கப்பலே' என்றுங் கூறினர். (கo)

சித்தர்கணம்.

57. திக்கொடு திகந்தமும் மனவேக மென்னவே
சென்றோடி யாடிவருவீர்
செம்பொன்மக மேருவொடு குணமேரு வென்னவே
திகழ்துருவ மளவளாவி
யுக்ரமிகு சக்ரதர னென்னநிற் பீர்கையி
லுழுந்தமிழு மாசமனமா
வோரேழு கடலையும் பருகவல் லீரிந்த்ர
னுலகுமயி ராவதமுமே
கைக்கெளிய பந்தா வெடுத்துவிளை யாடுவீர்
ககனவட்டத்தை யெல்லாம்
கடுகிடை யிருத்தியே யஷ்டகுல வெற்பையுங்
காட்டுவீர் மேலுமேலும்
மிக்கசித் திகளெலாம் வல்லநீ ரடிமைமுன்
விளங்கவரு சித்தியிலிரோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(ப - ரை.) திக்கொடு திக் அந்தமும் – அஷ்டத்திக்குகளிலும் அத்திக்குகளின் முடிவிலும், மனவேகம் என்ன–மனோவேகம் என்று சொல்லும்படி, சென்று – (விரைந்து) சென்று, ஓடி ஆடி வருவீர் – ஓடியும் விளையாடியும் வருவீர்கள், செம்பொன் மகமேருவோடு–செம்பொன்னாகிய மகம் மேரு மலையோடு, குணமேரு என்ன நற்குணமாகிய மேருமலை என்றுசொல்ல, திகழ் விளக்குகின்ற, துருவம் அளவு அளாவி – துருவமண்டலத்தின் அளவும்போய், உக்ரமிகு – வேகம் மிகுந்த சக்ரதரன் என்ன–சக்ராயுதத்தை ஏந்திய திரிவிக்கிரமன்போல, நிற்பீர்–நிலைத்திருப்பீர், கையில் உழுந்து - கையில் உள்ள உழுந்தினளவாக, அமிழும் ஒரேழுகடலையும்-ஆழ்ந்த சப்த சமுத்திரங்களையும், ஆசமனமாபருகவல்லீர்–ஆசமன நீராகக் குடிக்கவல்லீர்கள், இந்த்ரன் உலகும் ஐராவதமும்–இந்திரலோகத்தையும் அதிலுள்ள ஐராவதமென்னும்யானையையும் கைக்கு எளிய பந்தாஎடுத்து–கைக்கு இலேசான பந்துபோல எடுத்து, விளையாடுவீர்-விளையாட்டுச் செய்வீர்கள், ககனவட்டத்தைஎல்லாம்–ஆகாய மண்டலங்கள் முழுவதையும், கடுகிடை இருத்தி – கடுகைத் தொளைத்து (அதில்) புகட்டி, அஷ்டகுலவெற்பையும்–அஷ்டகுலபர்வதங்களையும், காட்டுவீர்–காணச்செய்வீர்கள், மேலுமேலும் – மென்மேலும், மிக்க சித்திகளெலாம்–மிகுந்த சித்திகளை யெல்லாம், வல்லநீர்– (செய்துகாட்ட) வல்ல நீங்கள், அடிமைமுன் விளங்கவரு சித்தியிலிரோ – உங்கள் அடிமையாகிய எனக்கு எதிரில் பலருமறிய வாராநின்ற சித்தியையுடையீர் அல்லீரோ, வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநல் நிலைபெற்ற–வேதாந்தத்தையும் சித்தாந்தத்தையும் சமரசமாகப் பாவித்தலாகிய

சிறந்த நிலையை யடைந்ததனல் உண்டாகிய, வித்தகம் – ஞானத்தையுடைய, சித்தர்கணமே–சித்தர் கூட்டமே—எ - று.

சக்ரதரன் எனப் பொதுப்படக் கூறினும் துருவம் அளவளாவி என்றதனுல் பேருருக்கொண்ட திரிவிக்கிரமாவதாரத்தை உணர்த்தி நின்றது ஆசமனம்–சந்த்யாவந்தனகாலத்தில் மூன்றுதரம் அள்ளிக்குடிப்பதாகிய நீர். "ககன வட்டத்தை யெல்லாம் கடுகிடை யிருத்தி அஷ்டகுல வெற்பையுங் காட்டுவீர்" என்றதனுல் அண்டத்தை அணுவாகவும் அணுவை அண்டமாகவும் செய்ய வல்லவர் என்றதாயிற்று.

இதனுல் அச்சித்தர் பெருமை கூறினர்–இவ்வாசிரியற்குப் பரமாசிரியராகிய திருமூலர், சித்தர் மரபினராதலின் என்க.

எழுகடல்–உவர்நீர், பால், தயிர், நெய், கருப்பஞ்சாறு, தேன், என்பனவாம். இதனை "பரவுமிவ் வுலகி லுப்பு பால் தயிர் நெய்யே கன்னல், இரதமா மது நீராகு மெழுகட லேழு தீவும்" என்னுங் கந்தபுராணத்தானறிக. ஐராவதம்–பாற்கடலி அமுதொடுபிறந்த நாற்கோட்டு வெள்ளையானை. இது கீழ்த் திசைக் களிறனவும் படும், அட்டகுலவெற்பு-கயிலை, இமயம், மந்தரம், விந்தம், நிடதம், ஏமகூடம் நீலகிரி, கந்தமாதனம் என்பனவாம்.

வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநிலையாவது-வேதாந்தத்தின் கருத்தையும் சித்தாந்தத்தின் கருத்தையும் ஒரு நிகரானவாகக் கருதுதல். மிக்க சித்திகளென்றது அணிமாமுதலிய அஷ்ட சித்திகளையும். (க)

58. பாட்டளி துதைந்துவளர் கற்பகந னீழலைப்
பாரினிடை வரவழைப்பீர்
பதுமநிதி சங்கநிதி யிருபாரிசத்திலும்
பணிசெயுந் தொழிலாளர்போல்
கேட்டது கொடுத்துவர நிற்கவைப் பீர்பிச்சை
கேட்டுப் பிழைப்போரையும்
கிரீடபதி யாக்குவீர் கற்பாந்த வெள்ளமொரு
கேணியிடை குறுகவைப்பீர்
ஓட்டினை யெடுத்தாயி ரத்தெட்டு மாற்றுக
வொளிவிடும் பொன்னுக்குவீர்
உரகனு மிளைப்பாற யோக தண்டத்திலே
யுலகுசுமை யாகவருளான்
மீட்டிடவும் வல்லநீரென்மனக் கல்லையனன்
மெழுகாக்கி வைப்பதரிதோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே,

(ப - ரை.) பாட்டு அளி துதைந்து வளர் - பண்பாடுதலையுடையவண்டுகள் நெருங்கி வளரும், கற்பக நல் நீழலை-கற்பக விருக்ஷத்தினதுநல்லநீழலை,பாரின் இடை வரவழைப்பீர்—உலகத்தில் வரும்படி செய்வீர்கள், பதுமநிதிசங்கநிதி-பதுமநிதியும் சங்கநிதியும், இருபாரிசத்திலும்-இரண்டு புறத்திலும், பணிசெயும் தொழிலாளர்போல் - வேலைசெய்கின்ற ஊழியக்காரர்போல, கேட்டது கொடுத்துவர-கேட்ட வஸ்துக்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு வருதற்காக, நிற்கவைப்பீர் - நிற்கும்படி செய்வீர்கள், பிச்சை கேட்டுப் பிழைப்போரையும்-பிச்சை கேட்டு (வாங்கி) புசித்து உயிர்வாழ்வோரையும், கிரீடபதி ஆக்குவீர் - முடிமன்னராகச் செய்வீர்கள், கற்பாந்தவெள்ளம் - கற்பமுடிவில் உண்டாகிற பிரவாகத்தை, ஒரு கேணியிடை குறுகவைப்பீர்-ஒரு கிணற்றினிடத்துச் சுருங்கி அடங்கவைப்பீர்கள், ஓட்டினை எடுத்து - (மட்கலம் சிதைந்த) ஓட்டை எடுத்து, ஆயிரத்தெட்டு மாற்றாக ஒளிவிடும் - ஆயிரத்தெட்டு மாற்றுள்ளதாகப் பிரகாசிக்கிற, பொன் ஆக்குவீர்-சுவர்ணமாகச் செய்வீர்கள், உரகனும் இளைப்பாற - ஆதி சேஷனும் இளைப்பாறும்படி, உலகு - உலகத்தை, யோகதண்டத்திலே சுமையாக - யோகதண்டத்தில் சுமையாய்நிற்க, அருளால் மீட்டிடவும் வல்ல நீர் - கிருபையினால் மீட்கவும் வல்லமையுடையீராகிய நீங்கள், என் மனக்கல்லை-என் மனமாகிய பாறையை, அனல் மெழுகு ஆக்கிவைப்பது அரிதோ—நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல் உருகும்படி செய்துவைப்பதாகிய இது உங்களுக்கு அரிதாமோ, வேதாந்த—எ - று.

பத்மநிதி-தாமறைவடிவினதாகியநிதி சங்கநிதி-சங்கின்வடிவினதாகியநிதி இவ்விரண்டுந் திருப்பாற் கடல்கடைகையில், அதில்தோன்றிக் குபேரனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டவை அவை எடுக்குந்தோறுங் குறைபடாது வெள்ளியையும் பொன்னையுங் கொடுக்குமென்பர்.

கற்பகநிழலைப் பாரினிடை வரவழைத்தல் முதலிய செயற்கரிய செயல்களைச் செய்யவல்லவுங்களுக்கு என்மனம் குழையும்படி செய்தல் அருமையோ என்பது கருத்து. (உ)

59. பாரோடுநன் னீராதி யொன்றொடொன் றாகவே
பற்றலிய மாம்போதினில்
பரவெளியின் மருவுவீர் கற்பாந்த வெள்ளம்
பரந்திடி னதற்குமீதே
நீரினுறை வண்டாய்த் துவண்டுசிவ யோகநிலை
நிற்பீர் விதற்பமாகி
நெடியமுகி லேழும் பரந்துவரு ஷிக்கிலோ
நிலவுமதி மண்டலமதே
ஊரென விளங்குவீர் பிரமாதி முடிவில்லிடை
யூர்தியரு ளாலுலவுவீர்

உலகங்கள் கீழ்மேல வாகப் பெருங்காற்
றுலாவினற் றாரணையினுல்
மேருவென வசையாம நிற்கவில் லீருமது
மேதக்க சித்தியெளிதோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(ப—ரை.) பாரொடு நல் நீர் ஆதி—பூமியோடு நீர் முதலியவைகளும், ஒன்றொன்றொன்றாகவே பற்றி - ஒன்றொடொன்றாகத் தொடர்ந்து, லயம் ஆம் போதினில்—ஒடுக்கமுறுங்காலத்தில், பரவெளியில் மருவுவீர் — பரமாகாயத்தில் பொருந்தியிருப்பீர்கள், கற்பாந்தவெள்ளம் பரந்திடின்—யுகாந்த காலவெள்ளம் பரவினல், அதற்குமீது—அதற்குமேல், நீரில் உறை — நீரில்வாசம்பண்ணுகிற, வண்டு ஆய் துவண்டு வண்டுபோலச்சுழன்று, சிவயோக நிலைநிற்பீர்-சிவயோக நிலையில் வீற்றிருப்பீர்கள், நெடிய முகில் ஏழும்—பெரிதான சப்தமேகங்களும், விகற்பமாகி — வேறுபட்டு, பரந்து — பரவி, வருஷிக்கில் — மழைபொழிந்தால், நிலவு — சந்திரிகையை யுடைய, மதிமண்டலமதே — சந்திரமண்டலமே, ஊர் என விளங்குவீர் — ஊராகக்கொண்டு பிரகாசிப்பீர்கள், பிரமாதி முடிவில் — பிரமன் முதலானோருடைய முடிவு காலத்தில், விடையூர்தி அருளால் — இடபவாஹனனுகிய பரமசிவனது கிருபையால், உலவுவீர்-சஞ்சரிப்பீர்கள், உலகங்கள்-உலகங்களெல்லாம், கீழ்மேலவாக-கீழ்மேலாகும்படி, பெருங்காற்றுஉலாவின்-ஊழிக்காற்றாகிய பிரசண்ட மாருதம் வீசினுல், நல்தாரணையினுல்—நல்லதாரணை யோகத்தினுல், மேருவென அசையாமல் நிற்கவல்லீர்-மேருமலைபோன்று சலிக்காமல் நிற்கவல்லீர், உமது — உம்முடைய, மேதக்க — மேன்மைபொருந்திய, சித்தி — சித்தியானது, எளிதோ — சொல்லுதற் கெளிதாகுமோ, வேதாந்த—எ - று.

கற்பாந்தகாலத்தை 'பாரொடுநனீராதி யொன்றொடொன்றாகவே பற்றிலய மாம்போது' என்றார். பார் நீரினும், நீர் அனலிலும், அனல் காற்றினும், காற்று ஆகாயத்திலும் ஒடுங்கு முறைமை கற்பாந்த காலத்திலென்க. பிரமாதி முடிவில் என்பது பிரமன் முதலான தேவர்கள் முடியும் காலத்தை இதனை நூறுகோடிபிரமரு நுங்கினர்-ஆறுகோடி நாராயணரங்கனே, - மாறில் கங்கை மணலெண்ணிலிந்திரர்—ஈறிலாதனீசனொருவனே, என்ற திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரத்தானும், "செத்துப்பிறக்கின்ற தெய்வங்கண் மணவாள" என்ற மேலோர் திருவாக்கானுமறிக. தாரணை-எண்வகையோக வுறுப்பினுள் ஒன்று. அதுகண்டம்-இதயம் நெற்றி—கபாலம்—நாபி இவற்றிலொன்றிற் சந்ததஞ் சிந்தைவைப்பதாம்.

ஐம்பூதங்களும் ஒன்றிலொன்று ஒடுங்குங்காலத்துக்கற்பாந்தவெள்ளத்தில் வண்டாய் உலவுதல் முதலிய சித்திகளைச் செய்யவல்ல வுமது பெருமையை யெம்மாற் சொல்ல முடியுமோ என்பது கருத்து. (ரு)

60. எண்ணரிய பிறவிதனின் மானுடப் பிறவிதா
னியாதினும் மரிதரிதுகாண்
இப்பிறவி தப்பினு லெப்பிறவி வாய்க்குமோ
வேதுவருமோ வறிகிலேன்
கண்ணக னிலத்துநா னுள்ளபொழு தேயருட்
ககனவட் டத்தினின்று
காலூன்றி மழைபொழியு மானந்த முகிலொடு
கலந்துமதி யவசமுறவே
பண்ணுவது நன்மையின் னிலைபதியு மட்டுமே
பதியாயிருந்த தேகப்
பவுரிகுலை யாமலே கவுரிகுண் டலியாய்
பண்ணவித னருளினாலே
விண்ணிலவு மதியமுத மொழியாது மொழியவே
வேண்டுவே னுமதடிமைநான்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(ப-ரை) எண்ணரிய பிறவிதனில்-எண்ணுதற்கரிதாகிய பிறப்புகளில் மானுடப்பிறவிதான் – மனிதப்பிறப்பே, யாதினும் – எல்லாப் பிறவிகளினும், அரிது அரிது – கிடைத்தற்கு மிகவும் அரியது, இப்பிறவி தப்பினுல் – இந்த ஜன்மந் தவறினுல், எப்பிறவி வாய்க்குமோ–எந்த ஜன்மம் கிடைக்குமோ, ஏது வருமோ-என்ன தீமைகளுண்டாகுமோ, அறிகிலேன்–தெரிகிலேன், (ஆதலால்) கண்ணகல் நிலத்து – இடமகன்ற பூமியில், நான் உள்ளபொழுதே – நான் இருக்கும்பொழுதே, அருள் ககனவட்டத்தில் நின்று – திருவருளாகிய ஆகாய மண்டலத்தில் நின்றும், காலூன்றி ஆனந்த மழை பொழியும்-நிலைத்து நின்று இன்பமழையைச் சொரிகின்ற, முகிலொடு-மேகத்துடன், கலந்து – கூடி, மதி அவசம் உற பண்ணுவது நன்மை - என் அறிவானது பரவசப்படும்படி செய்வது நன்மையாகும், இந்நிலைபதியும் மட்டும்–இந்நிலை கைகூடுகிறவரைக்கும், பதியாய் இருந்த-எனக்கு இடமாயிருந்த, தேகப்பவுரி குலையாமல்–தேகமாகிய பவுரிக்கூத்துக் கலையாமல், கவுரி–கௌரி யாகிய, குண்டலி ஆய்-குண்டலி சத்தி என்கிற, பண்ணவிதன் அருளினாலே - மாதேவியினது கிருபையினால், விண் நிலவும் மதி அமுதம்-சிதாகாசத்தில் நிலை பெற்றிருக்கிற சந்திரனிடத்துள்ள அமிர்தமானது, ஒழியாது பொழிய - இடை யறாது பெய்ய, உமது அடிமை நான் வேண்டுவேன் - உமதடிமைத் திறத்தை நான் விரும்புவேன், வேதாந்த—எ - று.

ஞானவாசிட்டம் "எறியுங் கடலின் நுகத்துளையி னியாமைக் கழுத்துப் புகுவதுபோல், பொறிவெம் பிறவி யநேகத்தாற் புருடன் விவேகி யெனப் பிறப்பான்" எனக் கூறப்படுதலின், "எண்ணரிய பிறவிதனின் மானிடப் பிறவிதானியாதினும் அரிதரிது" என்றார். குண்டலி சக்தி-மூலாதாரத்தில் பாம் புருவமாய் இருப்பதாகிய ஓர் சத்தி பவுரி-ஓர்வகைக்கூத்து.

அண்டசம் - சுவேதசம் - உற்பீசம் - சராயுசம் என்பவை நால்வகை யோனியும், தேவர் - விலங்கு - புள் - நீர்வாழ்வன - ஊர்வன - பறப்பன — மானுடர் என்பன எழுவகைத் தோற்றமுமாகிய எண்பத்துநான் கிலக்கம் யோனிபேதத்தும் பிறந்திறந்திளைத்து, புண்ணிய மிகுதியால் மானுடப்பிறவி வாய்த்தமையால் 'எண்ணரிய பிறவிதனின் மானுடப்பிறவிதா னியாதினும் மரிதரிது காண்' என்றும், இப்பிறவியொழியின் இன்னபிறவி வருமென்று தெரியக் கூடாமையால், 'இப்புறவி தப்பினா லெப்பிறவி வாய்க்குமோ வேது வருமோ வறிகிலேன்' என்றும், ஆகையால் இவ்வுடலொடுகூடி யிருக்கையிலேயே இரண்டறக்கலக்கும் சிவானுபூதிச் செல்வம் பொருந்த வருளவேண்டலின் 'கண்ணக னிலத்துநா னுள்ளபொழுதேயருட் ககனவட்டத்தினின்று காலூன்றி மழைபொழியு மானந்த முகிலொடு கலந்துமதி யவசமுறவே பண்ணுவது நன்மை' என்றும், அவ்வனுபூதி கிடைப்பதற்கு முன் இத்தேக நீங்கிவிடின் அது பெறுதற்கரிதாதலின் 'இந்நிலைபதியுமட்டுமே பதியாயிருந்த தேகப் பவுரிகுலையாமலே கவுரிகுண்டலியாயி பண்ணவிதனருளினாலே விண்ணிலவு மதியமுதமொழியாதுபொழியவே வேண்டுவேன் உமதடிமைநான்' என்றும் கூறினார்.

61. பொய்திகழு முலகநடை யென்சொல்கே னென்சொல்கேன்
பொழுது போக்கே தென்னிலோ
பொய்யுட னிமித்தம் புசிப்புக் கலைந்திடல்
புசித்தபின் கண்ணுறங்கல்
கைதவ மலாமலிது செய்தவம தல்லவே
கண்கெட்ட பேர்க்கும்வெளியாய்க்
கண்டதிது விண்டிதைக் கண்டித்து நிற்றலெக்
காலமோ வதையறிகிலேன்
மைதிகழு முகிலினங் குடைநிழற் றிடவட்ட
வரையினொடு செம்பொன்மேரு
மால்வரையின் முதுகூடும் யோகதண்டக்கோல்
வரைந்துசய விருதுகாட்டி
மெய்திகழு மஷ்டாங்க யோகபூ மிக்குள்வளர்
வேந்தரே குணசாந்தரே
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகர் சித்தர்கணமே.

(ப-ரை.) பொய் திகழும் உலக நடை—பொய் மிகுந்து விளங்கும் உலக வொழுக்கத்தைப்பற்றி, என்சொல்கேன் என்சொல்கேன்-என்னென்று சொல்வேன் என்னென்று சொல்லுவேன், (ஆயினும் ஒருசிறிது சொல்லுகின்றேன்) பொழுது போக்கு எது என்னிலோ — (இவ்வுலகத்தார் காலங்கழித்தல் எப்படி யென்றாலோ, பொய் உடல் நிமித்தம் புசிப்புக்கு அலைந்திடல் - பொய்யுடம் பினைப் (பாதுகாத்தற்) பொருட்டு உணவுதேடுதற் காகத்திரிதல் புசித்தபின் கண்ணுறங்கல் - உண்டபின் தூங்குதல், (ஆகிய இவைகளாலேயே) இது கைதவமலாமல் - இது பொய்யொழுக்கமன்றி செய்தவம் அல்லவே —.செய்தற்குரித்தாய (உயிர்க்குறுதி கொடுப்பதாகிய) தவமல்லவே, கண்கெட்ட பேர்க்கும் — குருடருக்கும், வெளியாய்க் கண்டது இது -"வெளிப்படையாய்த் தெரியப்பட்டது இவ்வொழுக்கம், இதை கண்டித்து விண்டு நிற்றல் எக்காலமோ இக் - குருட்டொழுக்கத்தைக் கண்டித்து விட்டு நிற்பது எந்தக்காலமோ, அதை அறிகிலேன் - அதனையுணரு மாற்றலில்லேன், மை திகழும் முகிலினம் குடைநிழற்றிட - கருமை விளங்குகின்ற மேகக்கூட்டம் குடைபோல நிழல்செய்ய, அட்டவரையினொடு - அஷ்டகுலா சலங்களோடு, செம்பொன்மேரு மால்வரையின் முதுகூடும் - செம்பொன்மலையாகிய பெரிய மேருவின் புறத்தும், யோகதண்டக்கோல் வரைந்து—யோகதண்டமாகிய கோலை யெழுதி, ஜயவிருது காட்டி-வெற்றிவிருதாகக்காட்டி-மெய்திகழும்-உண்மை விளங்குகின்ற, அஷ்டாங்க யோகபூமிக்குள்வளர் - அஷ்டாங்கங்களையுடைய யோக நிலத்தில் விருத்தியடையாநின்ற, வேந்தரே-அரசரே, குணசாந்தரே-சாந்தகுணசீலரே, வேதாந்த—எ - று.

என்சொல்கேன் என்சொல்கேன்என்ற அடுக்கு இரக்கப்பொருளது,அவ்விடங்களிலெல்லாம் யோகம்பயின்றன ரென்பதையுணர்த்தி, அஷடகுலகிரிகள் மீதும் மேருவின் மீதும் யோகதண்டக்கோல் வரைந்து ஜயவிருதுகாட்டி என்றார்.

அட்டாங்கயோகங்களையே பூமியாகவுருவகஞ்செய்ததற்கேற்ப இவர்களை அவ்வரசாண்டுவரும் வேந்தரென்றும், அரசன் வெண்கொற்றக் குடை நிழலினிருக்கவேண்டு மாகலானும், 'மைதிகழு முகிலினம் குடைநிழற்றிட, என்றும், அவன் ஆணையை மேருவிற்பொறித்துவிருதுமேற்கொண்டிருக்குமாகலின் அட்டவரையினொடு செம்பொன்மேரு மால்வரையின் முதுகூடும், யோகதண்டக்கோல்வரைந்து சயவிருது காட்டி' என்றும், கூறினர். (ரு)

62. கெசதுரக முதலான சதுரங்க மனமாகி
கேள்வியி னிசைந்துநிற்பக்
கொடிகொண்ட தலமாறு மும்மண்ட லத்திலுங்
கிள்ளாக்குச் சொல்லமிக்க
தெசவிதம தாய்நின்ற நாதங்க ளோலிடச்
சிங்காச னாதிபர்களாய்த்

திக்குத் திகந்தமும் பூரண மதிக்குடை
　திகழ்ந்திட வசந்தகாலம்
இசையமலர் மீதுறை மணம்போல வானந்த
　மிதயமேற் கொள்ளும் வண்ணம்
என்றைக்கு மழியாத சிவராச யோகரா
　யிந்த்ராதி தேவர்களெலாம்
விஜயஜய ஜயவென்ன வாசிசொல வேகொலு
　விருக்குநும் பெருமையெளிதோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
　வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(ப-ரை.) கெசதுரக முதலான—யானை குதிரை முதலான, சதுரங்கம்—சதுரங்கங்களாக, மனமாதி – மன முதலிய அந்தக்கரண நான்கும், கேள்வியின் இசைந்து நிற்ப – (வேண்டிய) பணிவிடைக்கு இணங்கி நிற்கவும், கெடிகொண்டதல மாறும்—ஊரின் றன்மையமைந்த ஆறு ஆதாரங்களினும், மும்மண்டலத்தினும்—மூன்று மண்டலங்களினும், கிள்ளாக்கு செல்ல-கிள்ளாக்குச் செல்லவும், மிக்க தெசவிதமதாய்நின்ற நாதங்கள் ஓலிடமேலாகிய பத்துவகைப்பட்டு நின்றநாதங்கள் முழங்கிநிற்கவும், சிங்காசனாதிபர்களாய்— சிங்காசனாதிபதிகளாய், திக்கு திகந்தமும்-திக்குகளிலும் திக்குகளின்முடிவுவரையிலும் பூரணமதிக்குடை திகழ்ந்திட-பூர்ணசந்திரன் போன்ற குடையானது பிரகாசிக்கவும், வசந்தகாலம் இசைய—வசந்தகாலம்வர, மலர்மீது உறைமணம்போல—பூவிலிருக்கிற வாசனைபோல, ஆநந்தம் இதயமேற்கொள்ளும் வண்ணம்-இன்பமானது இதயத்தில் குடிகொள்ளும் விதம், என்றைக்கும் அழியாத - எப்போதுங்கெடாத, சிவராஜயோகராய் - சிவராஜயோகத்தையுடையராகி, இந்திராதி தேவர்களெலாம்-இந்திரன்முதலான தேவர்கள்யாவரும், விஜயஜயஜயஎன்ன ஆசி சொல்ல- விஜயஜயஜய வென்று மங்கலாசாசனஞ் செய்யவும், கொலு இருக்கும்-கொலுவீற்றிருக்கிற, நும்பெருமை எளிதோ-உமது பெருமையானது (சொல்லுதற்கு) எளிதாகுமோ, வேதாந்த—எ - று.

அரசச்செல்வத்திற் பிறந்தவனுக்கு யானை முதலிய சதுரங்கங்களும்பணிகேட்டல், சுவர்க்கமுதலிய மூன்றுலகங்களினும் கிள்ளாக்குச் செல்லுதல், பேரி சின்னம் தாரை முதலான பத்து வாத்தியங்களும் முழங்குதல், சிங்காசநாதிபர்களாதல், திசையின் முடிவுவரையில் தன் பூர்ணசந்திரன் போன்ற வெண்கொற்றக் குடைநிழற்றல், ஆநந்தம் நிறைந்த மனதையுடையராதல், இந்த்ராதியர் ஆசிகூறல் ஆகிய இவைகள் அமைந்திருத்தல்போல, நீங்களும் சிவராஜயோகிகளாதலால் மனமாதிகள் சதுரங்கங்களாகவும்,ஆறாதாரங்களும் மும்மண்டலங்களும் கிள்ளாக்குச்செல்லும் இடங்களாகவும், சிரத்திற்றோன்றும் தசவிதநாதங்கள் வாத்யங்கள் ஆகவும், மதிமண்டலமே வெண்கொற்றக் குடையாகவும் கொண்டு, ஆனந்த நிறைந்த ஹ்ருதயராய், என்றைக்கும் அழியாது

இந்த்ராதி தேவர்களெலாம் விசயசயவென்ன ஆசிசொல்ல, கொலு இருக்கின்றீர்கள் என்றாரயிற்று. மனமாதிகள் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பன, மும்மண்டலங்கள் — சந்திரமண்டலம், சூர்யமண்டலம், அக்நிமண்டலம் என்பன. தசவிதநாதங்கள் சிணிநாதம், சிணிசிணீநாதம், கண்டாநாதம், சங்கநாதம், வீணாநாதம், தாளநாதம், முரளீநாதம், பேரீநாதம், மிருதங்கநாதம், மேகநாதம் என்பனவாம். பூரணமதி — நிறைந்த அறிவு என்னலுமாம், கெடிகொண்ட தலம் என்பது ராஜபாரமாம் போது அவர்க்குக் காவலாயுள்ள படைகுடி கூழ் அமைச்சு நட்பரணுறையு மென்று கொள்க. கிள்ளாக்கு—சிற்றிலே. அதாவது, பூர்வகாலத்தில் கல்விகற்கும் இளஞ்சிறார் தம்வீடுகளில் இரவிற்படித்ததற் கறிகுறியாக அவர்களுடைய தாய்தந்தையர் எழுதிக்கொடுத்த சிறுசீட்டு. இது நறுக்கெனவும் வழங்கும். (சு)

63. ஆணிலே பெண்ணிலே யென்போல வொருபேதை
யகிலத்தின் மிசையுள்ளதோ
ஆடிய கறங்குபோ லோடியுழல் சிந்தையை
யடக்கியொரு கணமேனும்யான்
காணிலேன் றிருவருளை யல்லாது மௌனியாய்க்
கண்மூடி யோடுமூச்சைக்
கட்டிக் கலாமதியை முட்டவே மூலவெங்
கனலினை யெழுப்பநினைவும்
பூணிலே னிற்றைநாட் கற்றதுங் கேட்டதும்
போக்கிலே போகவிட்டுப்
பொய்யுலக னாயினே னாயினுங் கடையான
புன்மையே னின்னமின்னம்
வீணிலே யலையாமன் மலையிலக்காகநீர்
வெளிப்படத் தோற்றல்வேண்டும்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(ப-ரை) ஆணிலே பெண்ணிலே—ஆண் பெண் ஆகிய இருபகுப்பனுள், என்போல ஒருபேதை—என்னைப்போல ஒரு அறிவற்றவன், அகிலத்தின் மிசை உள்ளதோ—பூமியிலுண்டோ, ஆடியகறங்குபோல்—சுழலாநின்ற காற்றாடிபோல், ஓடி உழல் சிந்தையை — (விஷயங்களின்மேல்) விரைந்துபோய் வீழ்ந்து (அவற்றின் கண்ணே) சுழலாநின்ற மனத்தை, அடக்கி — (அவ்வாறு செல்லாது) தடுத்து, திருவருளை ஒருகணமேனும் யான்காணிலேன் - திருவருளை ஒருக்ஷணப் பொழுதாயினும் யான்கண்டிலேன், அல்லாது - அன்றி, மௌனியாய் — மௌந நிலையை யுடையேனாகி, கண்மூடி — கண்ணிதழ்களைக் குவித்து, ஓடும் மூச்சைகட்டி — ஓடும் இயற்கையுள்ள ப்ராணவாயுவை நிறுத்தி,

கலாமதியை முட்ட - சோடசகலைகள் நிறைந்த சந்திரனைத் தொடும்படி, மூலவெம்கனல் வினை எழுப்ப - மூலாக்கினியை எழுப்புதற்குரிய, நினைவும் பூணிலேன் - கருத்துங் கொண்டேனிலன், இற்றைநாள் - இத்தனை நாள்வரையில், கற்றதும் கேட்டதும்-நான் கற்றகல்வியையும் கேட்ட கேள்வியையும், போக்கிலே போகவிட்டு - அவை இச்சைவழியிற் செல்லவிட்டு, பொய் உலகன் ஆயினேன்-பொய்யுலகவாழ்க்கையன் ஆயினேன், நாயினும் கடையான புன்மையேன் - நாயினும் அற்பத்தன்மையை யுடையவனுகியநான், இன்னம் இன்னம் - மேன்மேலும், வீணிலே அலையாமல் - வீண்காரியங்களிற் பிரவேசித்துத் திரியாமல், மலை இலக்கு ஆக - மலைக்குறிபோல, நீர் - நீங்கள், வெளிப்பட தோற்றல் வேண்டும் - பகிரங்கமாகத் தரிசனங் கொடுத்தருள வேண்டும், வேதாந்த,—எ - று.

கறங்குதல் - சுழலல், காற்றூடி சுழலுந் தன்மையதாகலின் அப்பெயர் பெற்றது. போக்கிலே போகவிட்டு என்றது மறந்தென்றபடி, உலகத்திலுள்ள ஆண்பெண் என்னும் இருபகுப்பினுள் என்போல ஒரு மூடப்பிறவியுண்டோ, சுழலாநின்ற காற்றூடி போல அலைகின்ற மனத்தை யடக்கித் திருவருளை ஒருக்ஷணகாலமாயினும் கண்டிலேன், அன்றியும் மௌநியாகிக் கண்மூடி அலையாமல் சந்திரமண்டலத்தை முட்ட, மூலாக்நியை யெழுப்புங் கருத்துமில்லேன், இதுகாறுங் கற்றகல்வியையும் கேட்ட கேள்வியையும் மறந்து பொய்யாகிய உலகவாழ்வை யுடையேனுயினேன். நாயினுங் கடையேனுகிய நான் மேலுமேலும் பயனற்றகாரியங்களில் பிரவேசியாமல் மலையிலக்குப்போல நீயெனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாக வேண்டும் என்பதாம்.

சிந்தையை நிறுத்தினு லன்றித் திருவருள் கிட்டாதாகலின் ஆடிய கறங்குபோ லோடியுழல் சிந்தையை யடக்கியொரு கணமேனும் யான் காணிலேன் றிருவருளை, என்றூர். கற்றதும் கேட்டதும் ஆசிரியர் இன்பநிட்டையுருதவிடத்துப் பயனின்மையாய்ப் போதலின், கற்றதுங் கேட்டதும் போக்கிலே போகவிட்டு, என்றதென்க. இதனைக் கற்றதுங் கேட்டதுந்தானே யேதுக்காகக் கடபடமென் றுருட்டுதற்கோ, என் றிவ்வாசிரியர் கூறலானுமறிக.

(எ)

64. கன்னலமு தெனவுமுக் கனியெனவும் வாயூறு
கண்டெனவு மடியெடுத்துக்
கடவுளர் கடந்தகல வழுதழுதூ பேய்போற்
கருத்திலெழு கின்றதெல்லாம்
என்னதறி யாமையறி வென்னுமிரு பகுதியா
லீட்டுதமி ழென்றமிழினுக்
கின்னல்பக ராதுலக மாராமை மேலிட்
டிருத்தலா லித்தமிழையே

சொன்னவனி யாவனவன் முத்திசித் திகளெலாந்
 தோய்ந்தநெறி யேபடித்தீர்
சொல்லுமென வவர்நீங்கள் சொன்னவவை யிற்சிறிது
 தோய்ந்தகுண சாந்தனெனவே
மின்னல்பெற வேசொல்ல வச்சொல்கேட் டடிமைமனம்
 விகசிப்ப தெந்தநாளோ
வேதாந்த·சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
 வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(ப - ரை.) கன்னல் அமுது எனவும் - கருப்பஞ்சாற்றின் சுவை என்று சொல்லவும், முக்கனியெனவும் — முக்கனிகளின் சுவை என்று சொல்லவும், வாய் ஊறு கண்டு எனவும் - நா ஊறு தற்குக் காரணமான கற்கண்டு என்று சொல்லவும், அடி - (சுவையுள்ள) அடியானது, கடவுளர்கள் எடுத்துத் தந்தது அல்ல-கடவுளரால் எடுத்துக் கொடுக்கப்பட்டதல்ல, பேய்போல் அழுது அழுது — பேய்போல மிகவும் அழுது, கருத்தில் எழுகின்றது எல்லாம் - என்மனத்தில் உண்டாவதாகிய யாவும், என்னது அறியாமை அறிவு என்னும் - எனது உணர்வின்மை உணர்வு என்கிற, இருபகுதியால் - இருபகுப்புகளால், ஈட்டு தமிழ் - சொல்லிய தமிழ்மாலையாகும், என்தமிழினுக்கு - (அப்படி) என்னாற் சொல்லப்பட்ட தமிழ்மாலைக்கு, ஆராமைமேலிட்டிருத்தலால்_ பேரன்பு அதிகப்பட்டிருத்தலால், உலகம் இன்னல்பகராது-உலகமானது குற்றங் கூறாது (அதுநிற்க), முத்திசித்திகளெலாம் தோய்ந்த-முத்திசித்திகளெல்லாம் பொருந்திய, நெறியே - மார்க்கத்தையே, படித்தீர்-படித்தவர்களே, இத்தமிழையே-இந்தத் தமிழ்மாலையே, சொன்னவன் அவன்யாவன்-சொல்லினவனாகிய அவன் எவனென்று, அவர்—அவ்வுலகத்தார், சொல்லும் என—சொல்லுங்களென்று வினவ, நீங்கள் சொன்ன அவையில்—நீங்கள் (அவர்வினவுக்கு விடையாகக்) கூறிய அவ்வார்த்தைகளினல், சிறிதுதோய்ந்த குணசாந்தன் என சாந்தகுணம் சிறிது அமைந்தவன் என்று, மின்னல்பெற சொல்ல - பிரகாசம் உண்டாகப்புகழ, அடிமை-அடியேன், அச்சொல்கேட்டு—அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, மனம் விகசிப்பது - மனமகிழ்ச்சியடைவது, எந்த நாளோ — எந்தக் காலமோ, வேதாந்த,—எ — று.

கடவுளர்கள் அடியெடுத்துத் தந்தன. "உலகெலா முணர்ந் தோதற்கரியவன்" "திகடசக்கரச் செம்முகமைந்துளான்" என இறைவனு லடியெடுத்துக் கொடுக்கப்பட்ட பெரியபுராணம் கந்தபுராணமுதலாயின. சித்தர்களே என் தமிழ்ப்பாடலின் வரலாற்றை உலகத்தார் உங்களை வினவ, நீங்கள் சொல்லக் கேட்டு உலகத்தார் என்னைப்புகழ, அச்சொல்லை அடியேன் கேட்டு மனமகிழ்வது எந்தக்காலமோ என்பதாம்.

உலகம்—உலகிலுள்ளாரை யுணர்த்தியதால் இடவாகுபெயர். உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டு, என்பதனுனறிக. மின்னல் என்பது இச்செய்யுளில் புகழ் எனப் பொருள் படும். (அ)

65. பொற்பினெடு கைகாலில் வள்ளுகிர் படைத்தலாற்
போந்திடை யொடுக்கமுறலால்
பொலிவான வெண்ணீறு பூசியே யருள்கொண்டு
பூரித்த வெண்ணீர்மையால்
எற்பட விளங்குகக னத்தி லிமையாவிழி
யிசைந்துமே னேக்கமுறலால்
இரவுபக லிருளான கனதந்தி படநூறி
யிதயங் களித்திடுதலால்
பற்பல விதங்கொண்ட புலிகலேயி னுரியது
படைத்துப்ர தாபமுறலால்
பனிவெயில்கள் புகுதாம னெடியவான் றெடர்நெடிய
பருமர வனங்களாரும்
வெற்பினிடை யுறைதலாற் றவராஜ சிங்கமென
மிக்கோ ருமைப்புகழ்வர்காண்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

(ப-ரை.) பொற்பினெடு - அழகாக, கைகாலில் - கைகால்களில், வள் உகிர்படைத்தலால் - கூர்மையாகிய நகங்களைப் படைத்தலாலும், இடைபோந்து ஒடுக்கம் உறலால் — இடையானது சுருங்கிவந்து இருத்தலாலும், பொலிவு ஆன வெண்ணீறு பூசி—பிரகாச முள்ள திருவெண்ணீற்றைத் தரித்து அருள்கொண்டு பூரித்த - திருவருள் பெற்று இறுமாந்த, எண் நீர்மையாய் - மதிக்கத்தக்க குணத்திலும், எல்பட விளங்குககனத்தில் - பிரகாசம் உண்டாக விளங்குகின்ற சிதாகாயத்தில், இமையாவிழி இசைந்து—இமையாத கண்கள் பொருந்தி, மேல்நோக்கம் உறலால் - ஊர்தவபார்வையைப் பொருந்துதலாலும், இரவுபகல் - இரவினும் பகலினும், இருள் ஆன — அஞ்ஞான இருளாகிய, கனதந்திபட நூறி - பெரிய யானையானது இறக்கும்படி அரைத்து, இதயம் களித்திடுதலால் - மனம் செருக்கடைந் திருத்தலானும், பற்பலவிதம்கொண்ட - எண்ணிறந்த விதமான, புலி கலையின் உரிபடைத்து-புலித்தோலையும் மான்தோலையும் (ஆசனங்களாகப்) படைத்து, ப்ரதாபம் உறலால் - மனோபலவைபவத்தைப் பெற்றிருத்தலாலும், பனிவெயில்கள் புகுதாமல் - பனிவெயில் முதலியவைகள் அடையப்பெறாமல், நெடியவான்தொடர் - விசாலமான ஆகாயத்தை அளாவிய, நெடிய - உயரமான, பருமரவனங்கள் ஆரும் — பருத்த மர

ங்கள் அடரப்பெற்றகாடுசெறிந்த, வெற்பின் இடை உறைதலால்—மலையினிடத்துவாழ்தலாலும், தவராச சிங்கம்என - தவராசசிங்கம் என்று, மிக்கோர்—மேலோர்கள், உம்மைபுகழ்வர்-உம்மைக் கொண்டாடுவார்கள், வேதாந்த.

இதில் சிங்கத்துக்கும் தவசிகட்கும் செம்மொழிச்சிலேடை கூறப்பட்டிருத்தலால், மேல்தவசிகட்குக் கூறியகுணங்கள்யாவும் சிங்கத்துக்கும் பொருந்தக்கூறிக்கொள்க. அவைஆகாயத்திற் பொருந்தும்படியான மேற்பார்வையையுடையதாதலும், இரவும்பகலும் இருள்நிறமுள்ள மேகம்போன்றயானை யிறக்கும்படி அதனைக்கொல்லுதலும், அதனையழித்த வெற்றியால் மனங்களித்தலும்ஆகிய இக்குணங்கள் சிங்கத்துக்கு வேறாகவும், கைகாலில் வள்ளுகிர் படைத்தல் முதலிய ஏனையகுணங்கள் சித்தர்கட்கும் சிங்கத்துக்கும் சமமாகவு முள்ளன.

66. கல்லார்த பேர்களே நல்லவர்க ணல்லவர்கள்
கற்றுமறி வில்லாதவென்
கர்மத்தையென்சொல்கேன் மதியையென்சொல்லுகேன்
கைவல்ய ஞானநீதி
நல்லோ ருரைக்கிலோ கர்மமுக்கியமென்று
நாட்டுவேன் கர்மமுமொருவன்
நாட்டினு லோப்பழய ஞானமுக் கியமென்று
நவிலுவேன் வடமொழியிலே
வல்லா னொருத்தன்வர வுந்த்ரா விடத்திலே
வந்ததா விவகரிப்பேன்
வல்லதமி ழறிஞர்வரி னங்ஙனே வடமொழியின்
வசனங்கள் சிறிதுபுகல்வேன்
வெல்லாம லெவரையு மருட்டிவிட வகைவந்த
வித்தையென் முத்திதருமோ
வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலைபெற்ற
வித்தகச் சித்தர்கணமே.

ரை. கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள் - நூல்களைக் கல்லாதவர்களே நல்லவர்கள் நல்லவர்கள், கற்றும்-நூல்களைக் கற்றும், அறிவுஇல்லாத—விவேகமில்லாத, என்கர்மத்தை என்சொல்கேன்-என் கன்மபலத்தை என்னென்று சொல்லுவேன், கைவல்யஞானநீதி-கைவல்யபதவியைக் கொடுக்கத்தக்க ஞானநீதியை, நல்லோர்உரைக்கில் - மேலோர்கள்சொன்னால், கர்மம்முக்கியம் என்றுநாட்டுவேன் - கர்மமேமுதன்மையானதென்று (கல்விவலியால்) நிலைநிறுத்துவேன், ஒருவன் கர்மம்நாட்டினல்—ஒருவன்கர்மத்தை நிலைநிறுத்தினல், பழையஞானம்முக்கியம் என்றுநவிலுவேன்-முன்சொல்லிய ஞானமார்க்கமே-

முதன்மையானதென்று நிலைநிறுத்துவேன், வடமொழியிலே வல்லான் ஒருத்தன்வரவும்-வடமொழியில் வல்லனாகிய வொருபண்டிதன்வரினும், த்ராவிடத்திலே வந்ததாவிவகரிப்பேன் - தமிழ்ப்பாஷையில் கைவந்தவன்போல விவகரித்துப்பேசுவேன், வல்லதமிழ் அறிஞர்வரின் - தமிழ்வல்லவராகிய கவிஞர்வந்தால், அங்ஙனே- (வடநூல்வல்லானுக்கு தமிழ்வசனங்கள்சொன்ன) அதுபோலவடமொழியின் வசனங்கள் சிறிதுபுகல்வேன் - வடமொழீவாக்கியங்கள் சிலவற்றை யெடுத்துப்பேசுவேன், வெல்லாமல் - (நியாயவாயிலால்) வெல்லாமல், எவரையும் மருட்டிவிட வகைவந்த–யாவரையும் மருளும்படிசெய்யவகையேற்பட்டதற்கு காரணமான, வித்தை - வித்தையானது, என்–என்னபயன்தரும், முத்திதருமோ-மோக்ஷத்தைக்கொடுக்குமோ, வேதாந்த. எ-று.

கற்றும் அறிவில்லாத என்றமையால் கல்வி அறிவை கொடுக்குமென்றதாயிற்று. சிறிது–சில.

கற்றும் கற்றதற்குப் பயனடையாமல் ஞானநீதிஉயர்ந்ததென்பவர்களைக் கர்மம் உயர்ந்ததென்று மருட்டலும், கர்மம்உயர்ந்ததென்பவர்களை ஞானம்உயர்ந்ததென்று மருட்டலும், தமிழ் வல்லார்வரின், அவர்களை வடமொழியால்மருட்டலும், வடமொழி வல்லார்வரின், அவர்களைத் தமிழ்மொழியால் மருட்டலும்ஆகிய இச்செய்கைகளை மேற்கொண்டொழுகுதலாகிய இவ்வித்தை முத்தியைக் கொடுக்குமோ கொடாது. ஆகலின் கல்லாதபேர்களே நல்லவர்கள் எனக்கூறினர்.

ஆனந்தமானபரம்.

67\. கொல்லாமை யெத்தனை குணக்கேட்டை நீக்குமக்
குணமொன்று மொன்றிலேன்பால்
கோரமெத் தனைபட்ச பாதமெத் தனைவன்
குணங்களெத் தனைகொடியபாழ்ங்
கல்லாமை யெத்தனை யகந்தையெத் தனைமனக்
கள்ளமெத் தனையுள்ளசற்
காரியஞ் சொல்லிடினு மறியாமை யெத்தனை
கதிக்கென் றமைத்தவருளில்
செல்லாமை யெத்தனை வீர்தாகோஷ்டி யென்னிலோ
செல்வதெத் தனைமுயற்சி
சிந்தையெத் தனைசலன மிந்திரஜாலம்போன்ற
தேகத்தில் வாஞ்சைமுதலா
அல்லாமை யெத்தனை யமைத்தனை யுனக்கடிமை
யானே னிவைக்குமாளோ
அண்டபகிரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

ப-ரை. கொல்லாமை - கொலைசெய்யாமையாகிய குணம், எத்தனைகுணக்கேட்டை நீக்கும்-எத்தனை துர்க்குணங்களை யொழிக்கும் அக்குணம் ஒன்றும்ஒன்றிலேன்பால் - அங்குணம்சிறிதும் பொருந்தாதவனுகிய என்னிடத்தில், கோரம்எத்தனை-கோரமான நடக்கைகளெத்தனை, பக்ஷபாதம் எத்தனை-பக்ஷபாதங்கள்எத்தனை, வன்குணங்கள்எத்தனை, வலியகுணங்கள் எத்தனை, கொடியபாழ்கல்லாமைஎத்தனை - கொடியனவும் பாழ்படுதற்குக் காரணமாவனவுமாகியகல்லாமைக் குணங்கள் எத்தனை, அகந்தைஎத்தனை-அகங்காரகுணங்கள் எத்தனை, மனக்கள்ளம் எத்தனை, மனக்குற்றங்கள் எத்தனை, உள்ள சற்காரியம்சொல்லிடினும் அறியாமை எத்தனை - உளதாகிய சற்காரியத்தைச் சொன்னலும் அதையறிந்து கொள்ளாமையாகிய துர்குணங்கள்எத்தனை, கதிக்கென்றமைத்த அருளில் செல்லாமை எத்தனை - மோக்ஷத்துக்கென் றமைக்கப்பட்ட அருட்குணங்களில் பிரவேசியாமையாகிய குணங்கள் எத்தனை, வ்ருதாகோஷ்டிஎன்னில்செல்வது எத்தனை, பயனற்றகூட்டமென்றால் அதில்பிரவேசித்தற்குக்காரணமாகிய கரணங்கள்எத்தனை, முயற்சி சிந்தைஎத்தனை,(பயனில்லாத) முயற்சியிற்செல்லுஞ் சிந்தைகள்எத்தனை, சலனம் இந்திரஜாலம்போன்ற தேகத்தில்-கெடும் இயற்கையில் இந்ராஜாலத்தை யொத்தசரீரத்தில், வாஞ்சைமுதலாஅல்லாமை எத்தனை, அமைத்தனை-விருப்பம் முதலியனவாகத் தகாமையாகிய குணங்கள் எத்தனை (ஆகிய இவ்விபரீதங்களை) அமைவித்தாய், உனக்கு அடிமைஆனேன்—தேவரீருக் கடிமையானேன், இவைக்கும் ஆளோ-(கோரம் முதலிய மேற்கூறிய) இத்தீகுணங்களுக்கும் நானுளாகவோ, அண்டபகிரண்டமும் - இவ்வண்டங்களும் இவற்றின் புறத்திலுள்ள பகிரண்டங்களும், அடங்க—தன்னுள்ளடங்கும்படி, ஒருநிறைவுஆகி, ஒருபரிபூரணமாகி, ஆநந்தம்ஆனபரமே-சுகவடிவமான பரம்பொருளே. எ-று.

கோரம்-கொடுமை. பக்ஷபாதம்-ஒருசார்புடமை. கொல்லாமை ஒன்றுமட்டுமிருக்குமாகின் அக்குணம் அனேகந் தீமைகளை யொழித்து நன்மைகளைத் தருமென்பது கருத்து.

68. தெருளாகி மருளாகி யுழலுமனமாய்மனஞ்
சேர்ந்துவளர் சித்தாகியச்
சித்தெலாஞ் சூழ்ந்தசிவ சித்தாய் விசித்ரமாய்த்
திரமாகி நானுவிதப்
பொருளாகி யப்பொருளை யறிபொறியு மாகியைம்
புலனுமா யைம்பூதமாய்ப்
புறமுமா யகமுமாய்த் தூரஞ் சமீபமாய்ப்
போக்கொடு வரத்துமாகி
இருளாகியொளியாகி நன்மைதீ மையுமாகி
யின்றாகி நாளையாகி

என்றுமா யொன்றுமாய்ப் பலவுமா யாவுமா
யிவையல்ல வாயநின்னை
அருளாகி நின்றவர்க ளறிவதல்லாலொருவ
ரறிவதற் கெளிதாகுமோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்தமானபரமே.

ப-ரை. தெருள்ஆகி—தெளிவாகி, மருள் ஆகி—மயக்கமாகி, உழலும்மனம் ஆய்- அலைகின்றமனதாகி, மனம்சேர்ந்து வளர்சித்துஆகி- மனமானது சேர்ந்து வளர்தற்கிடமாகிய அறிவாகி, அச்சித்தெல்லாஞ் சூழ்ந்த சிவசித்தாய்—அந்தச்சித்தெல்லாஞ் சூழப்பெற்ற சிவஞானமாகி, விசித்திரமாய்—ஆச்சரியகரமாகி, திரமாகி—உறுதியாகி, நானுவிதப்பொருள்ஆகி—பலவகை வஸ்துக்களாகி, அப்பொருள்களை யறிகின்ற ஐம்பொறிகளுமாகி, ஐம்புலனும்ஆய் - (அவற்றிற்குவிடயங்களாகிய) ஐம்புலன்களுமாகி, ஐம்பூதம்ஆய்— பஞ்சபூதங்களாகி, புறமும்ஆய்-வெளியுமாகி, அகமும்ஆய்-உள்ளுமாகி, தூரம்சமீபம் ஆய்—தூரமுஞ் சமீபமுமாகி, போக்கொடுவரத்தும்ஆகி - செலவொடுவரவுமாகி, இருள் ஆகி—அந்தகாரமாகி, ஒளிஆகி—பிரகாசமாகி, நன்மைதீமைகளுமாகி - நன்மைதீமைகளுமாகி, இன்ருகி- இன்ருகி, நாளை ஆகி—நாளையாகி, என்றும்ஆய் - என்றுமாகி, ஒன்றும்ஆய்-ஒன்றுமாகி: பலவும்ஆய்-அனந்தமாகி, யாவும்ஆய் - எல்லாமாகி, இவை அல்லஆயநின்னை - இவைகளல்லாதனவுமாகிய உன்னை, அருளாகி நின்றவர்கள்-உன்திருவருளுக் கிலக்காகிநின்றஞானிகள், அறிவதுஅல்லால் - அறிவதேயன்றி, ஒருவர்வேறொருவர், அறிவதற்கு - உணர்வதற்கு, எளிதுஆகுமோ-இலோசாகக்கைகூடுமோ, அண்டபகி. எ-று.

சிவசித்து - சிவஞானம். ஒகாரம்எதிர்மறை. தெருள்மருள் முதலியனவாகியும், அவையல்லனவாகியும்விளங்கும்உன்னை, உன்திருவருள்பெற்ற மேலோரன்றி மற்றையர் அறிதல்கூடுமோ என்பதாம். இதனை,

"மைப்பொலியங் கண்ணுளுந்தானுங் கச்சிமயானத்தான் வார்சடையான் மாசொன்றில்லான், ஒப்புடையனல்ல னொருவனல்ல னோரூரனல்லனுவமையில்லி, யப்படியுமவ்வுருவு மவ்வண்ணமு மவனருளே கண்ணுகக் காணினல்லால், இப்படியனிவ்வுருவ னிவ்வண்ணத்தனிவ னிறைவனென்! றெழுதிக்காட்டொணதே" என்னுந் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாக்காலும், "அவனருளாலே யவன்றுள்வணங்கி" என்னுந்திருவாசகத்தானுமறிக. (உ)

69. மாறுபடு தர்க்கந் தொடுக்கவறி வார்சாண்
வயிற்றின் பொருட்டதாக
மண்டலமும் விண்டலமு மொன்ருகி மனதுழல
மாலாகி நிற்கவறிவார்
வேறுபடு வேடங்கள் கொள்ளவறிவாரொன்றை
மெணமெணென் றகம்வேறதாம்

வித்தையறி வாரெமைப் போலவே சந்தைபோன்
மெய்ந்நூல் விரிக்கவறிவார்
சீறுபுலி போற்சீறி மூச்சைப் பிடித்துவிழி
செக்கச் சிவக்கவறிவார்
திரமென்று தந்தம் மதத்தையே தாமதச்
செய்கைகொடு மூளறவறிவார்
ஆறுசம யங்கடொறும் வேறுவே ருகிவிளை
யாடுமுனை யாவரறிவார்
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மான பரமே.

ப—ரை. மாறுபடு தர்க்கம் தொடுக்கஅறிவார் - மாறுபடுதற்குரிய தர்க்கஞ் செய்ய அறிவார்கள், சாண்வயிற்றின் பொருட்டதாக - சாண்வயிற்றின்காரணமாக, மண்தலமும் விண்தலமும் ஒன்றுஆகி மனதுஉழல - மண்ணுலகமும் விண்ணுலகமும் ஒன்ருகப்பாவித்து மனஞ்சுழலாநிற்க, மால்ஆகி நிற்கஅறிவார்- மயக்கமுற்றுநிற்கஅறிவார்கள், வேறுபடுவேடங்கள் கொள்ளஅறிவார் - வெவ்வேறுவகைப்பட்ட வேஷங்கள்தரிக்க அறிவார்கள், ஒன்றை மெண மெணஎன்று-ஒருமந்திரத்தை மெணமெணஎன்று (நாவினுல் உச்சரியாநின்றே', அகம்வேறுஆம்—மனம்வேருதற்குரிய, வித்தைஅறிவார்-வித்தையை யறிவார்கள், எம்மைப்போலவே - எங்களைப்போலவே, சந்தைபோல்-சந்தையில் பலபண்டங்களைப் பரப்பி வைப்பதுபோல, மெய்நூல் விரிக்க அறிவார்—உண்மை நூற்பொருள்களைப் பரப்பஅறிவார்கள், சீறுபுலிபோல்சீறி—கோபிக்கின்ற புலியைப்போலக் கோபித்து, மூச்சைப்பிடித்து—சுவாச பந்தனஞ்செய்து, விழிசெக்கச்சிவக்க அறிவார்—கண்கள் மிகவுஞ்சிவக்க அறிவார்கள், தம்தம் மதத்தையே திரமென்று—தங்கள் தங்கள் மதத்தையே மேன்மையென்று, தாமதச்செய்கைகொடும்உளர அறிவார்-தாமசகுணத்தை மேற்கொண்டு உளற அறிவார்கள், ஆறுசமயங்கள்தொறும் - ஆறுசமயங்களிலும், வேறு வேறுஆகி, வெவ்வேறுருக்கொண்டு, விளையாடும் உன்னை-விளையாடாநின்ற வுன்னை, யாவர் அறிவார்அறியவல்லார் எவர் - (ஒருவருமிலர்,) அண்டபகி—எ-று.

மூச்சடக்கல் சீறுதற்கும் விழி சிவத்தற்கும் காரணமாதலால், "சீறுபுலி போற்சீறி மூச்சைப்பிடித்துவிழி செக்கச்சிவக்க அறிவார்,, என்ருர். தர்க்கம் பேசல் முதலியவை செய்ய அறிவார்களேயன்றி, ஆறுசமயங்களிலும் வெவ்வேறு வடிவுகொண்டு விளையாடும் உன்னை யறிபவர்கள் யாவர் என்பது கருத்து.

70. காயிலை யுதிர்ந்தகனி சருகுபுனன் மண்டிய
கடும்பசிதனக்கடைத்தும்
கார்வரையின் மூழையிற் கருங்கல்போ லசையாது
கண்மூடி நெடிதிருந்தும்

தீயினிடை வைகியுந் தோயமதின் மூழ்கியுந்
தேகங்க ளென்பெலும்பாய்த்
தெரியநின் றுஞ்சென்னி மயிர்கள் கூ டாக்குருவி
தெற்றவெயி லூடிருந்தும்
வாயுவை யடக்கியு மனதினையடக்கியு
மௌனத்தி லேயிருந்தும்
மதிமண்ட லத்திலே கனல்செல்ல வமுதுண்டு
வனமூடிருந்து மறிஞர்
ஆயுமறை முடிவான வருணாடி ஞரடிமை
யகிலத்தைநாடன் முறையோ
அண்டபகி ரண்டமுமடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்தமானபரமே.

ப-ரை. உதிர்ந்த காய் இலை கனி சருகு புனல்-உதிர்ந்த காயையும் இலையையும் பழத்தையும் சருகையும் சலத்தையும், மண்டிய கடும்பசி தனக்கு அடைத்தும் - மிகுந்த கடும்பசிக்கு உண்பித்தும், கார்வரையின் மூழையில்-கருமையாகிய மலைக்குகையில் (உள்ள) கருங்கல்போல் அசையாது-கருங்கல்லைப்போலச் சலிக்காமல், நெடிது கண்மூடி இருந்தும்-நெடுங்காலம் கண்மூடியிருந்தும், தீயினிடை வைகியும்-பஞ்சாக்நி மத்தியிற்றங்கியும், தோயமதில் மூழ்கியும் புண்யதீர்த்தங்களில் நீராடியும், தேகங்கள் சரீரங்கள், என்பு-எலும்பு ஆய்த்தெரிய நின்றும்—எலும்பெலும்பாய்த் தெரியத் தவநிலையில் நின்றும், சென்னி மவிர்கள் கூடு ஆ—தலைமயிர்களைக் கூடாகக்கொண்டு, குருவிதெற்ற-குருவிகளலைக்க, வெயிலூடு இருந்தும்-வெயிலினிடத் திருந்தும், வாயுவை அடக்கியும்-(உசுவாச நிசுவாசமாகவுள்ள) வாயுவைத் தடுத்தும், மனதினை அடக்கியும்-மனத்தைத் தடுத்தும், மௌனத்திலே யிருந்தும்-மௌன நிலையிலிருந்தும், கனல் செல்ல மதிமண்டலத்திலே அமுது உண்டு வனத்தில் வசித்தும் மூத்தாபந்தணியும்படி சந்திர மண்டலத்திலுள்ள அமிர்தத்தையுண்டுகாட்டிற்றங்கியும், அறிஞர்-ஞானியர்கள், ஆயும்-ஆராயப்பட்ட, மறைமுடிவான பொருள் நாடினர் - வேதமுடிவாகிய பொருளை விரும்பித் தேடினர்கள், அடிமை-அடிமை யொருவனும், அகிலத்தை நாடன் முறையோ—உலகவாழ்வை இச்சித்தல் முறைமை யாமோ, அண்டபகி,—எ—று.

கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு. வடக்கு என்னும் நான்கு திசையிலும் வளர்க்கப்பட்ட நெருப்புடன் உச்சியில் சூரியகிரணக்கியையுஞ் சேர்த்து, பஞ்சாக்நியென்பர். ஆதியாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்பன, மூத்தாபம். இவை முறையே தன்னாலும் பிறவுயிர்களாலும் தெய்வத்தானும் உளவாந்துன்பங்கள். மதிமண்டலத் தமுதுண்டார்க்குப் பிறவியில்லையாதலும், அஃதின்றாகவே பிறவித் துன்பங்களென்று சொல்லப்படுவனவாகிய தாபத்திரயங்களில்லை யாதலும் காண்க.

இச்செய்யுளின் கருத்தை,—பட்டினத்துப்பிள்ளையார்,

" மலர்தலை யுலகத்துப் பலபலபாக்கள்
மக்களை மனைவியை யொக்கலையொரீஇ
மனையும் பிறவுந் துறந்து நினைவருங்
காடு மலையும் புக்குக் கோடையிக்
கைம்மே னிமிர்த்துக் காலொன்று முடக்கி
ஐவகை நெருப்பி னழுவத்து நின்றும்
மாரி நாளிலும் வார்பனி நாளினும்
நீரிடைமூழ்கி நெடிது கிடந்தும்
சடையைப் புனைந்துந் தலையைப் பரித்தும்
உடையைத் துறந்து முண்ணு துழன்றும்
காயுங் கிழங்குங் காற்றுதிர் சருகும்
வாயுவு நீரும் வந்தன வருந்தியும்
களரிலுங் கல்லிலுங் கண்படை கொண்டும்
தளர்வுறு மாக்கை தளர்வத் தாங்கவர்
அம்மை முத்தி யடைதற் பொருட்டு
தம்மைத் தாமே சாலவுமொறுப்பர்—,,என்பதனுணறிக, (ச)

71. சுத்தமு மசுத்தமுந் துக்கசுகபேதமுந்
தொந்தமுடனிர்த்தொந்தமும்
தூலமொடு சூக்குமமு மாசையு நிராசையுஞ்
சொல்லுமொரு சொல்லின் முடிவும்
பெத்தமொடு முத்தியும் பாவமோ டபாவமும்
பேதமோ டபேதநிலையும்
பெருமையொடு சிறுமையு மருமையுடனெளிமையும்
பெண்ணினுட னுமற்றும்
நித்தமு மனித்தமு மஞ்சன நிரஞ்சனமு
நிஷ்களமு நிகழ்சகளமும்
நீதியு மநீதியு மாதியோ டனாதியும்
நிர்விஷய விஷயவடிவும்
அத்தனையு நீயலதெள் ளத்தனையு மில்லையெனின்
யாங்களுனை யன்றியுண்டோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

ப-ரை. சுத்தமும் அசுத்தமும்-சுத்தாசுத்தங்களும், துக்கசுகபேதமும்—துக்கசுக பேதங்களும், தொந்தமுடன் நிர்த்தொந்தமும் - சம்பந்தா சம்பந்தங்களும், தூலமொடு சூக்குமமும் ஸ்தூல சூக்குமங்களும், ஆசையும் நிராசையும் ஆசையும் ஆசையின் மையும், சொல்லும் ஒரு சொல்லின் முடிவும் - வேதமும் வேதாந்தமும், பெத்தமொடு முத்தியும் – பந்த மோக்ஷங்களும், பாவமொடு அபாவமும்—நினைப்புமறப்பும், பேதமொடு அபேதநிலையும்—பேதாபேத நிலைகளும், பெருமையொடு சிறுமையும்—உயர்வு தாழ்வுகளும் அருமையுடன் எளிமையும்-அருமை எளிமைகளும். பெண்ணினுடன் ஆணும்—பெண்மை யாண்மைகளும், மற்றும்—மேலும். நித்தமும் அநித்தமும் - நித்யா நித்யங்களும். அஞ்சன நிரஞ்சனமும் - தோஷமும் தோஷரகிதமும். நிஷ்களமும்-கலைகளுக்குமேற்பட்டதும். நிகழ் சகளமும்—கலைகளோடு கூடினதும். நீதியும் அநீதியும்-நீதியோட நீதிகளும், ஆதியொடு அநாதியும் - ஆதி அநாதிகளும், நிர்விஷய விஷயவடிவும் - ஒருவர்க்கு விஷயமாகாமையும் ஆதலுமாகிய வடிவங்களும், அத்தனையும் - (ஆகிய) யாவும், நீ அல்லது-நீயன்றி, எள் அத்தனையும் இல்லையெனின் - எள்ளளவும் – (நீயில்லாப் பொருள்பிறிது) இல்லையாயின். யாங்கள் உன்னை அன்றி உண்டோ-நாங்கள் உன்னை யன்றி (வேறே) உளமாவோமோ. அண்டபகி—எ-று.

பேதம்-வேறுபாடு. சுத்தாசுத்தம் முதலிய எல்லாம் நீயன்றி இல்லனவாகலின், நாங்களும் உன்னையன்றி வேருவோமோ என்பதாம்.

திருவாசகம்.

"நிலநீர் நெருப்புயிர் நீள்விசும்பு நிலாப்பகலோன்
புலனுய மைந்தனோ டெண்வகையாய்ப் புணர்ந்துநின்றான்
உலகே ழெனத்திசை பத்தெனத்தா னொருவனுமே
பலவாகி நின்றவா தோணோக்க மாடாமோ"-என்பதனுணர்க.

சாக்கரம், சொப்பநம், சுழுத்தி, துரியம் என்னு நான்கும் ஒவ்வொன்றும் நந்நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பதினாறு ஆம். இவைகளைக் கலைகளென்று கூறுவர். அவை:—சாக்கர சாக்கரம், சாக்கர சொப்பநம், சாக்கர சுழுத்தி, சாக்கர துரியம், சொப்பந சாக்கரம், சொப்பந சொப்பநம்: சொப்பன சுழுத்தி, சொப்பநதுரியம், சுழுத்திசாக்கரம், சுழுத்திசொப்பநம், சுழுத்தி சுழுத்தி, சுழுத்திதுரியம். துரியசாக்கரம், துரியசொப்பநம். துரியசுழுத்தி. துரிய துரியம் என்பன. ஓங்காரம் - பிரதிபாதகம். பிரம்மம்-பிரதிபாத்யம் இந்தப்பிரணவம் அகாரம். உகாரம், அர்த்தமாத்ருகை என நான் காகி. ஒவ்வொன்றும் நன்நான் காகப் பிரிக்கப்பட்டு பதினாறும்: இவைகளும் கலைகளென்று சொல்லப்படும். ஸ்தூல சூக்கும காரண மாகாரணம் என்னு நான்கு சரீரங்களும் அவ்வாறே நன்நான்காகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பதினாறாகிக் கலைகளெனப்படும். இந்தக் கலைகளுக்கு மேற்பட்டதாகிய பரப்பிரம வஸ்து அவித்யாபாத வித்யாபாத

ஆநந்தபாத துரியபாதங்கள் என நான்கு பாதங்களையுடையது. இப்பாதம் நான்கும் பசுவின் கால்போல்வதன்று. பொன் வெள்ளி நாணயங்களின் கால்பாகம் போல்வது.

72\. காராகு மாணவக் காட்டைக் களைந்தறக்
கண்டகங் காரமென்னும்
கல்லைப் பிளந்துநெஞ் சகமான பூமிவெளி
காணத் திருத்தி மேன்மேல்
பாராதி யறியாத மோனமாம் வித்தைப்
பதித்தன்பு நீராகவே
பாய்ச்சியது பயிராகு மட்டுமா மாயைவன்
பறவையணு காதவண்ணம்
நேராக நின்றுவிளை போகம் புசித்துய்ந்த
நின்னன்பர்கூட்டமெய்த
நினைவின் படிக்குநீ முன்னின்று காப்பதே
நின்னருட்பாரமென்றும்
ஆராரு மறியாத சூதான வெளியில்வெளி
யாகின்ற துரியமயமே
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொருநிறைவாகி
யரனந்தமானபரமே.

ப—ரை. கார் ஆரும் ஆணவக் காட்டைக் களைந்து - இருள் நிறைந்த ஆணவக்காட்டை வேரற வெட்டி. அறக்கண்டு - வெட்டவெளியாக்கி. அகங்காரம் என்னும் கல்லைப்பிளந்து - அகங்காரமென்கிற கல்லைப் பிளந்தெறிந்து. நெஞ்சகமான பூமிவெளிகாண திருத்தி - மனமாகிய நிலமானது வெளியாய்க்காணும்படி திருத்தமிட்டு. மேன்மேல் - மேலு மேலும். பாராதிஅறியாத மோனம் ஆம் வித்தை பதித்து - பூலோகத்தார் முதலானவர்கள் அறியாத மோநநிலை யென்கிற விதயைப்பதித்து. அன்பு நீராக பாய்ச்சி-அன்பாகிய நீரைப் பாயவிட்டு. அது பயிர் ஆகுமட்டும்-அது பயிராகுமளவும். மாமாயை வன் பறவை அணுகாதவண்ணம் - பெரிய மாயையாகிய வலியபறவை சேர்ந்து அழிக்காவிதமாக. நேராக நின்று - (தமது முயற்சியினளவிற் குறையால்) செவ்வேநின்று (அப்பயிரைக்காத்து.) விளைபோகம் புசித்து உய்ந்த-விளைந்த சிவபோகத்தை நுகர்ந்து உஜ்ஜீவித்த. நின் அன்பர் கூட்டம் எய்த-உன்னடியார் கூட்டத்தை நான் சேரும்படி. நினைவின்படிக்கு-என்கருத்தின்படி, நீ முன்னின்று காப்பது - நீ எனக்குப் பிரத்யக்ஷமாகி நின்றுகாப்பாற்றுவது, நின் அருட்பாரம்—உன் திருவருட்குரியகடமையாம், என்றும் - எப்பொழுதும், ஆராரும் அறியாத - எவ்வகைப்பட்ட மேலோரும்உணராத, சூது ஆனவெளியில்

ரஹஸ்யமான சிதாகாயத்தில், வெளிஆகின்ற துரியமயமே - வெளிப்படத்தோற்றுகின்ற துரியவடிவே, அண்டபகி,—எ-று.

துரியம்-ஜீவன் முத்தர்க்குரிய பூமி. உலகவின்பம் புசித்தற்கு நிலந்திருத்தும் பெத்தாத்மாக்கள்போலச் சிவபோகம் புசித்தற்கு முக்தாத்மாக்களும்தம்மனநிலந் திருத்தவேண்டுவோராதலால் இவ்வாறு கூறப்பட்டது.

73. வானாதி பூதமா யகிலாண்டகோடியாம்
மலையாகி வளைகடலுமாய்
மதியாகி யிரவியாய் மற்றுள வெலாமாய
வான்கருணை வெள்ளமாகி
நானாகி நின்றவனு நீயாகி நின்றிடவு
நானென்ப தற்றிடாதே
நானானெனக்குளறி நானாவி காரியாய்
நானறிந் தறியாமையாய்ப்
போனா லதிட்டவலி வெல்லவெளி தோபகற்
பொழுதுபுகு முன்கண்மூடிப்
பொய்த்துயில்கொள் வான்றனை யெழுப்பவச மோவினிப்
போதிப்ப தெந்த நெறியை
ஆனாலு மென்கொடுமை யனியாய மனியாய
மார்பா லெடுத்து மொழிவேன்
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

ப-ரை. வானாதி பூதமாய் - ஆகாயமுதலிய ஐம்பூதங்களாய், அகிலஅண்டகோடியாய் - சமஸ்தமான அண்டகோடிகளாய், மலை ஆகி - மலைகளாய், வளை கடலுமாய் – (உலகத்தை) வளைந்து கடல்களுமாகி, மதி ஆகி-சந்திரனாய், இரவியாய்-சூரியனாய், மற்று உள்ள எல்லாம் ஆகி-வேறுள்ளபொருள்களெல்லாமாய், வான்கருணை வெள்ளமாகி - மேலான கருணைப்ரவாஹமாய், நான் ஆகி நின்றவனும்-நானாகிநின்றவனும், நீ ஆகி நின்றிடவும்-நீயாகி நிற்கச்செய்தேயும், நான் என்பது அற்றிடாதே - நானென்பதை நீங்காமலே நான் நான் என குளறி-நான் நான் என்று குளறி, நானா விகாரி ஆய்-பலவகைவேறுபாடுள்ளவனாகி, நான் அறிந்து அறியாமை ஆய் - நானறிந்தும்அறியாமையுள்ளவனாகி, போனால்-(மனம்போனபோக்கில்) போனால், (அது) அதிட்டவலி-எனது அத்ருஷ்டபலமேயாகும், வெல்ல எளிதோ-(அதனை) ஜயித்தற்கு எளிதாகுமோ, பகற்பொழுது புகுமுன் - பகற்காலம் அஸ்தமிக்குமுன்னமே, கண் முடிக்கொண்டு, பொய்துயில் கொள்வான்தனை-பொய்த்தூக்கந் தூங்குபவனை, எழுப்பவசமோ - நித்திரைநீக்க (ஒருவர்க்கு)சாத்தியமாகுமோ, இனி எந்த நெறியை போதிப்பது - இனி எந்தமார்க்கத்தை போதிப்பது, ஆனாலும்-ஆயினும், என்

கொடுமை - என் கொடுமையைப்பிறர் கேட்கச் சொல்லின், (அது)அநியாயம் அநியாயம் - அநியாயமே அநியாயமே, (அங்ஙனமாதலால்) ஆர்பால் எடுத்து மொழிவேன் – (அதை) எவர்பக்கலில் எடுத்துச் சொல்லுவேன், அண்டப கி—ஏ-று.

என்கொடுமை என்னை இவ்வாறுக்கினதைக்கண்டு வைத்தும் பிறர்க் கெடுத்துரைத்து அவரையும் இவ்வாறுக்குதல் பாவமென்றஞ்சி ஆர்பாலெ டுத்து மொழிவேன் என்றார் போலும். நானறிந்தறியாமையாய் என்றதைப் பற்ற. பொய்த்துயில் கொள்வான்றனை யெழுப்பவசமோ என்றார். 'வானாதி என்று யுலகனைத்துமானார்தாமே, என்றபடி பூதமாயகிலாண்ட கோடியாய் என்றார்.

74\. பொய்யினேன் புலையினேன் கொலையினே னின்னரு
புலப்பட வறிந்துநிலையாப்
புன்மையேன் கல்லாத தன்மையே னன்மைபோற்
பொருளலாப் பொருளைநாடும்
வெய்யனேன் வெகுளியேன் வெறியனேன் சிறியனேன்
வினையினே னென்றென்னைநீ
விட்டுவிட நினைவையேற் றட்டழிவ தல்லாது
வேறுகதி யேதுபுகலாய்
துய்யனே மெய்யனே யுயிரினுக் குயிரான
துணைவனே யிணையொன்றிலாத்
துரியனே துரியமுங் காணு வதீதனே
சுருதிமுடி மீதிருந்த
ஐயனே யப்பனே யெனுமறிஞ ரறிவைவிட்
டகலாத கருணைவடிவே
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

ப—ரை. பொய்யினேன்-பொய்யையுடையேன். புலையினேன் - புலால்புசி த்தலையுடையேன், கொலையினேன்-கொலைத் தொழிலையுடையேன், நின் அரு ள்புலப்பட அறிந்தும்-உன் திருவருட்டன்மையைவெளிப்பட அறிந்தும் நிலை யா - நிலைத்திராத, புன்மையேன் - அற்பத்தன்மையை யுடையேன், கல்லாத தன்மையேன்—கல்லாத தன்மையுடையேன், பொருள் அல்லாபொருளை—பொ ருட்டன்மை யுடையதல்லாத (பொய்ப்) பொருளை நன்மைபோல்நாடும் - நன் மையாயெண்ணி இச்சிக்கின்ற, வெய்யனேன் - கொடியகுண முடையேன், வெகுளியேன்-கோபமுடையேன், வெறியனேன் - பித்தகுண முடையேன், சிறியனேன் - சிறுமையையுடையேன், வினையினேன் என்று - தீவினையையு டையேன் என்று, என்னைநீவிட்டுவிட நினைவையேல், என்னை நீ கைவிட்டுவி

டநினைப்பாயானல், தட்டழிவது அல்லாது - தடுமாறுவதேயன்றி, வேறுகதி யேது -வேறுதிக்கு (எனக்கு) யாது. புகலாய்-(நீயே) சொல்வாய், துய்யனே- பரிசுத்தனே, மெய்யனே– உண்மையானவனே, உயிர்க்கு உயிர்ஆன துணைவனே-உயிர்க்குயிராகிய சஹாயபூதனே, இணைஒன்று இல்லாதுரியனே-சமானமொன்றுமில்லாத துரியசொரூபனே, துரியமுங்காணு அதீதனே, சுருதிமுடி மீது இருந்தஐயனே, வேதத்தின் முடிவிலிருந்த இறைவனே, அப்பனே-உபகாரகனே, என்னும் - என்றிப்படி பலவகையாய்த் துதிக்கின்ற அறிஞர்-அறிவுடையோரது, அறிவை–அறிவாகிய இடத்தை, விட்டுஅகலாத–விட்டுநீங்காதகருணைவடிவே - கருணாரூபியே, அண்டபகி—எ-று.

ஐயனே என்பதற்கு அழகனே எனவும் பொருள். (அ)

75. எத்தனை விதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினுமென்
 னிதயமு மொடுங்கவில்லை
யானெனு மகந்தைதா னெள்ளளவு மாறவிலை
 யாதினு மபிமானமென்
சித்தமிசை குடிகொண்டதீகையோ டிரக்கமென்
 சென்மத்து நானறிகிலேன்
சீலமொடு தவவிரத மொருகனவி லாயினுஞ்
 தெரிசனஞ் செய்துமறியேன்
பொய்த்தமொழி யல்லான் மருந்துக்கு மெய்ம்மொழி
 புகன்றிடேன் பிறர்கேட்கவே
போதிப்ப தல்லாது சும்மாவிருந்தருள்
 பொருந்திடாப் பேதைநானே
அத்தனை குணக்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா
 அவனிமிசை யுண்டோசொலாய்
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
 யானந்த மானபரமே.

ப-ரை. எத்தனைவிதங்கள் கற்கினும்கேட்கினும் - எத்தனை வகைகளாகக் கற்றாலும் கேட்டாலும், என் இதயமும் ஒடுங்கவில்லை–என்மனமு மடக்கமுறவில்லை,யான் என்னும் அகந்தைஎள்ளளவும்மாறவில்லை–யானென்கிற இறுமாப்பானது எள்ளளவாயினும் நீங்கவில்லை-யாதினும் அபிமானம் எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் அபிமானமானது, என்சித்தமிசை குடிகொண்டது என்மனதில்வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றது, ஈகையொடு இரக்கம்–கொடையோடு இரக்கமென்பதை, என்சென்மத்தும் நான் அறிகிலேன் - என்பிறவிதொட்டு இம்மட்டும்நானறிந்திலேன், சீலமொடுதவவிரதம்-ஆசாரத்தோடுதவவிரதங்களை,ஒருகனவில்ஆயினும்–ஒரு கனவிலானாலும், தெரிசனம்செய்தும் அறியேன்-தரிசி

த்துமறியேன், பொய்த்தமொழிஅல்லால் பொய்வார்த்தை பேசுவதன்றி, மருந்திக்கும்–மருந்துக்காஞலும், மெய்மொழி புகன்றிடேன்–மெய்யாகிய வார்த்தையை கூறமாட்டேன், பிறர்கேட்க–பிறர்கேட்கும்படி-போதிப்பது அல்லாது–போதிப்பதுஅல்லாது - போதிப்பதன்றி, சும்மாஇருந்து - சும்மாவிருந்து, அருள்பொருந்திடா பேதைநானே–உன் திருவருளைப்பெறுத அறிவிலிநானே, அத்தனைகுணக்கேடர் - (என்னைப்போன்ற) அவ்வளவு குணஈனர்களை, அவனிமிசை கண்டதாகேட்டதா - பூமியில் கண்டதாக வாஞலும் (இருக்கிறார்களென்று) கேள்விப்பட்டதாக வாஞலும், உண்டோ (ஒருபிரஸ்தாபம் முக்காலத்திலும்) உளதோ, சொலாய்-சொல்வாயாக. அண்டபகி—எ-று.

சும்மாவிருத்தல்–த்ரிகரணங்களும் அசைவற நிற்றல். "சும்மாவிருக்கச்சுகமுண்டே" எனவும், "சும்மாவிரு சொல்லறவென்னலும்" எனவும்ஆன்றோர்கூறுதல்காண்க.

76\. எக்கால முந்தனக் கென்னவொரு செயலிலா
வேழைநீ யென்றிருந் திட்
டெனதாவி யுடல்பொருளு மௌனியாய் வந்துகை
யேற்றுநம தென்றவன்றே
பொய்க்கால தேசமும் பொய்ப்பொருளில் வாஞ்சையும்
பொய்யுடலை மெய்யென்றலும்
பொய்யுறவு பற்றலும் பொய்யாகு நானென்னல்
பொய்யினும் பொய்யாகையான்
மைக்கா லிருட்டனைய விருளில்லை யிருவினைகள்
வந்தேற வழியுமில்லை
மனமில்லை யம்மனத் தினமில்லை வேறுமொரு
வரவில்லை போக்குமில்லை
அக்கால மிக்கால மென்பதிலை யெல்லா
மதீதமய மானதன்றோ
அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி
யானந்த மானபரமே.

ப-ரை. மௌனியாய்வந்து-மௌன குருவாகிவந்து, எக்காலமும் - எச்சமயத்திலும், நீதனக்கென்ன ஒருசெயல்இல்லா ஏழையென்று - நீசுதந்தரமாக ஒருசெயலுமில்லாத பேதையென்று போதித்து, இருந்திட்டு - எழுந்தருளியிருந்து, எனதுஆவி உடல்பொருளும்-என்னுடைய ப்ராணன்தேஹம்பொருள் ஆகிய மூன்றையும், கையேற்று - கையிஞலேற்றுப்பெற்று, நமது என்றஅன்றே-நமதுஎன்று தேவரீர்அருளிச்செய்த அப்பொழுதே பொய்க்கால தேசமும்–பொய்யாகியகாலமும் பொய்யாகிய தேசமும், பொய்ப்பொருளில்வாஞ்சையும்–அசத்தியப்பொருளில் இச்சையும், பொய்உடலைமெய் என்னலும்-பொய்

பாகியதேகத்தை மெய்யென்று கொள்ளுதலும், பொய் உறவுபற்றலும்-பொய் யுறவினரை (மெய்யுறவினராக மதித்து) தொடர்தலும், பொய்ஆகும் - பொய் யாய் முடியும், நான்என்னல் - நான்என்பது, பொய்யினும் பொய் ஆகையால்- பொய்யினுள்ளும் (பெரும்) பொய்யாய் முடியுமாதலால், மைக்கால் இருட்டு அனைய, மழைக்கால விருள்போன்ற, இருள்இல்லை-இருவினைகள் வந்து தொடராவடா வழியுமில்லை, மனம்இல்லை - மனமென்பதில்லை, அம்மனத்து இனம் இல்லை—அந்தமனத்தின் இனமானது மில்லை, வேறும் ஒருவரவுஇல்லை போக் குமில்லை-பிறிதொரு வரவுஇல்லை செலவும் இல்லை, அக்காலம் இக்காலம் என் பதுஇல்லை - அந்தக்காலம் இந்தக்காலம் என்பதுமில்லை, எல்லாம் - சர்வமும், அதீதமயம் ஆனதுஅன்றே-இல்லாமை வடிவாயிற்றல்லவா, அண்டபகி எ-று.

"எனதாவி யுடல்பொருளு மௌநியாய் வந்துகையேற்று" என்றது. உப தேசகாலத்தில் உடல்பொருள் ஆவிகளைச் சீடன்சமர்ப்பித்தலும், அவைகளை யேற்றுக்கொண்டு ஆசிரியன் உபதேசித்தலும் முறைமையாதலால், 'அன்றே யென்ற னுவியுமுடலும் பொருளு மெல்லாமுங் - குன்றெயனையா யென்னை யாட்கோண்டபோதே கொண்டிலையோ, என்ற திருவாதவூரடிகள் திருவாக் கால் உணர்க. இப்பொய்யை நோக்குங்கால் முற்பொய்யானது மெய்யென்று தோன்றுமாதலின் "பொய்யினும்பொய்" என்றார். இறைவன் மௌநியாய்வந் துஎன்உடல் பொருளாவி மூன்றனையும் கைக்கொண்ட அப்பொழுதே அஞ் ஞான விருள்முதலியன அற்றொழிந்தன வென்பதாம்.

சுகவாரி.

77. இன்னமுது கனிபாகு கற்கண்டு சீனிதே
 னெனருசித் திடவலியவந்
தின்பங் கொடுத்தநினை யென்நேர நின்னன்ப
 ரிடையறா துருகிநாடி
உன்னிய கருத்தவிழ வுரைகுழறி யுடலெங்கு
 மோய்ந்தயர்ந் தவசமாகி
உணர்வரிய பேரின்ப வநுபூதி யுணர்விலே
 யுணர்வார்க ளுள்ளபடிகாண்
கன்னிகை யொருத்திசிற் றின்பம்வேம் பென்னினுக்
 கைக்கொள்வள் பக்குவத்தில்
கணவனருள் பெறின்முனே சொன்னவா றென்னெனக்
 கருதிநகை யாவளதுபோல்
சொன்னபடி கேட்குமிப் பேதைக்கு நின்கருணை
 தோற்றிற் சுகாரம்பமாம்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
 சோதியே சுகவாரியே.

ப—ரை. இன் அமுது—இனிய அமிர்தம், கனி—முப்பழங்கள், பாகு—சர்க்க கரைப்பாகு, கற்கண்டு, சீனி - சீனிச்சர்க்கரை, தேன்என-தேன் ஆகிய இவை போல, ருசித்திட-ருசிக்கும்படி, வலியவந்து இன்பங்கொடுத்த நின்னை--வலிய வந்து சுகங்கொடுத்தவுன்னை, நின் அன்பர்—உன் அன்பர்கள், எந்நேரம் இடையறாது உருகிநாடி-எக்காலமும் இடையறாமல் நாடியுருகி, உன்னியகருத்துஅவிழ-நினைத்த மனமும் நெகிழும்படி, உரைகுளறி—மொழிதடுமாறி, உடல் எங்கும் ஒய்ந்து-உடம்பெல்லாம் இளைத்து, அயர்ந்து, சோர்வையடைந்து, ஆவசம்ஆகி-பரவசமாகி, உணர்வரிய - அறிதற்கரிய-பேரின்ப அநுபூதியுணர்விலே-பேரின்ப அநுபவவுணர்ச்சியால், உணர்வார்கள்- அறிந்தனுபவிப்பார்கள், உள்ளபடி -(இது) யதார்த்தம், கன்னிநீஒருத்தி-ஒருகன்னிகையானவள், சிற்றின்பம் - சிற்றின்பச்செயலானது, வேம்பு என்னினும் - வேப்பம் பழமென்று சொல்வாளாயினும், பக்குவத்தில் கைக்கொள்வாள் - பருவகாலத்தில் (இச்சிற்றின்பத்தையே பேரின்பமாகஎண்ணி) கைக்கொள்வாள், கணவன் அருள்பெறின் - கணவனருளைப்பெற்று வாழ்வாளாயின், முன்னே சொன்னவாறு என் என - முன்னே சொன்னவழி யாதென்றுவினவ, கருதி - (அதை) நினைத்து, நகையாவள்-சிரிப்பாள், அதுபோல்--அதுபோலவே, சொன்னபடிகேட்கின்ற. இப்பேதைக்கு - இவ்வறிவிலிக்கு, நின்கருணை தோற்றின் - உன்கிருபை யுளதாயின், சுகாரம்பம்ஆம்-சுகோதயமாகும், சுத்த நிர்க்குணமான பரதெய்வமே-சுத்த நிர்க்குணமான மேலாகிய தெய்வமே, பரஞ்சோதியே - மேலான தெஜஸே, சுகவாரியே-சுகக்கடலே—எ—று.

கன்னிகை-இளம்பெண். கணவனருள்பெறுதல்-கணவனது விருப்பத்திற்கு இணங்கி அவனோடின்புற்றுவாழ்தல். கன்னிகைக்குச் சிற்றின்பங்கைத்தலும்வயதடைந்த பெண்ணுக்கு இரதித்தலும் இயற்கையாதல்போல, உன்னருள்பெறாத எனக்கு உன்சுகானுபவம் கைப்பாகவும், பெற்றஅறிஞர்க்கு இனிப்பாகவுமிருக்கும் என்பதுகருத்து, நிர்க்குணன் - குணரகிதன். (க)

78. அன்பின்வழி யறியாத வென்னைத் தொடர்ந்தென்னை
யறியாத பக்குவத்தே
ஆசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக் கொடுத்துநா
னற்றேனலந்தேனென
என்புலன் மயக்கமே பித்தேற்றி விட்டா
யிரங்கியொரு வழியாயினும்
இன்பவெள மாகவுந் துள்ளங் களிக்கவே
யெனைநீ கலந்ததுண்டோ
தன்பருவ மலருக்கு மணமுண்டு வண்டுண்டு
தண்முகை தனக்குமுண்டோ
தமியனேற் கிவ்வணந் திருவுள மிரங்காத
தன்மையாற் றனியிருந்து

துன்பமுறி னெங்கனே யழியாத நின்னன்பர்
சுகம்வந்து வாய்க்குமுரையாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

ப—ரை. அன்பின்வழி அறியாத - அன்பின் மார்க்கத்தை யறியாத என்னை-அடியேனை, தொடர்ந்து - பற்றி, என்னையறியாத பக்குவத்தே - என்னை உணராத பருவத்திற்றானே, ஆசைப்பெருக்கைப் பெருக்கிக்கொடுத்து-ஆசை வெள்ளத்தைப் பெருகச்செய்து, நான் அற்றேன் அலந்தேன் என-நான்கெட்டேன் வாடினேன் என்று சொல்லும்படி, என்புலன் மயங்க பித்துஏற்றிவிட்டாய்—என்னறிவு திகைக்கும்படி பித்தேற்றிவிட்டனை, நீ—(இப்படிசெய்த)நீ, ஒருவழியாயினும் இரங்கி—ஒருதரமாயினும் மனமிரங்கி, இன்பவெள்ளமாகவந்து—ஆனந்தப் பெருக்காகவந்து, உள்ளம்களிக்க - மனம்மகிழும்படி, என்னை கலந்தது உண்டோ—என்னைச் சேர்ந்ததுஉளதோ - தன்பருவமலருக்கு—தன்பருவகாலமலருக்கு, மணம்உண்டு—பரிமளமுண்டு, வண்டுஉண்டு—வண்டுமொய்த்தலுண்டு, தண்முகைதனக்கும் உண்டோ- (அவைகள்) குளிர்ச்சியாகிய அரும்புகளுக்கும் உண்டாமோ (உண்டாகா), தமியனேற்கு - தனியேனுக்கு, இவ்வண்ணம்-இந்தப்ரகாரம், திருவுளம்இரங்காத தன்மையால்-தேவரீர் திருவுளங்கனியாத தன்மையால், தனிஇருந்து துன்பம்உறின்-தனியாயிருந்து விசனப்பட்டால், அழியாத நின்அன்பர்சுகம் - (ஒருகாலத்திலும்) நசிக்காத உன்னன்பர்க்குரிய இன்பமானது, எங்ஙன்வந்து வாய்க்கும் - எப்படிவந்து பொருந்தும், உரையாய்-சொல்லாய், சுத்த நிற்குணமான—ஏ—று

அன்பின்வழி—அன்புசெய்ய வேண்டியவழி. தன்பருவமலர் - மலர்தற்குரிய பருவத்துண்டாகிய மலர்.

என்னைப்பார்த்தபிறர், உன்விஷயமாய் நான்வாடினேன் அயர்ந்தேன் என்றுசொல்லும்வகை, என்னறிவுமயங்கப் பித்தேற்றிவிட்ட நீஒருகாலாயினும் சுகத்தைக் கொடுத்தாயில்லையே, அப்படிஎன் கருணைக் குரியனாகாத எனக்கு என்னசுகமுண்டு, என்பதுகருத்து. (௨)

79. கல்லேனு மையவொரு காலத்தி லுருகுமென்
கன்னெஞ்ச முருகவிலையே
கருணைக் கிணங்காத வன்மையையு நான்முகன்
கற்பிக்க வொருகடவுளோ
வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கா லெனும்பெரு
வழக்குக் கிழுக்குமுண்டோ
வானமாய் நின்றின்ப மழையா யிறங்கியெனை
வாழ்விப்ப துன்பாரங்காண்

பொல்லாத சேயெனிற் றாய்தள்ள னீதமோ
புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ
பொய்வார்த்தை சொல்லிலோ திருவருட் கயலுமாய்ப்
புன்மையே னுவனந்தோ
சொல்லான் முழக்கிலோ சுகமில்லை மௌனியாய்ச்
சும்மாவிருக்க வருளாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

ப-ரை. ஐய-ஐயனே, கல்லேனும் ஒருகாலத்தில் உருகும்-கல்லாயினும் ஒருகாலவிசேடத்தில் உருகாநிற்கும், என்கல்நெஞ்சம் உருக இல்லையே-என்கல் மன முருகவில்லையே, (ஆ ? இது ஆச்சரியம்) நான்முகன்–நான்முகங்களையுடையபிரமன், கருணைக்கு இணங்காதவன்மையையும் கற்பிக்க–திருவருட் கிணங்கியிராத மனவன்மையையும் உண்டுசெய்ய, ஒருகடவுளோ - ஒப்பற்றதெய்வமோ, வல்லான்வகுத்ததே வாய்க்கால்என்னும்-வல்லான்வகுத்ததே வாய்க்கால் என்கிற, வெருவழக்கு–பெரியஉலக வழக்கத்துக்கு, இழுக்கும் உண்டோ-குற்றமு முண்டாகுமோ, வானமாய்நின்று - பரமாகாயமாய் நின்று, இன்பமழையாய் இறங்கி-ஆனந்த வர்ஷமாயிறங்கி, என்னைவாழ்விப்பது–என்னை (நித்யபதவியில்) வாழவைப்பது, உன்பரம் - உன்பாரமாகும், பொல்லாத சேய்எனில்–பொல்லாதகுழந்தையா யிருந்தால், (அதனை) தாய்தள்ளல்நீதமோ-தாயானவள் தள்ளிவிடுதல் நியாயமாகுமோ, (அவ்வாறு விட்டால்) புகல் இடம்பிறிதும் உண்டோ - அக்குழந்தைக்கு அடைக்கலத்திற்குரிய ஸ்தானம் வேறும் உளதோ, பொய்வார்த்தை சொல்லில்-பொய்மொழி பேசுவேனானல், திருவருட்கு அயலும் ஆம்-திருவருளுக்குப் புறமுமாகி, புன்மையேன் ஆவன் - அற்பனுமாவேன், அந்தோ-ஐயோ, சொல்லாமல் முழக்கில்–(வாய்ச்) சொல்லான் முழக்குதல் செய்தால், சுகம்இல்லை–இன்பமில்லை, மௌனிஆய்- மௌனியாகி, சும்மாஇருக்க அருளாய்-(சிந்தனையறறு) சும்மா யிருக்கும்படி கிருபைபண்ணுவாய், சுத்த நிர்க்குணமான—எ-று.

ஒரு பொருட்டன்மை அதற்கினமான பிறிது பொருளினு மிராவிடின் அஃதொரு வியப்பன்றே. ஆகையால், ‘கல்லேனும் ஒருகாலத்தில் உருகும் என்கல்நெஞ்சம் உருகவில்லையே’ என்றார்.

கிருபைக்கிலக்காகாத வன்மையைச் சிருட்டித்த நான்முகன் ஒருகடவுளல்லனாயினும் வல்லான்ஆதலால் அதனையும் சிருட்டித்தான் என்றற்கு “கருணைக்கிணங்காத வன்மையும் நான்முகன்கற்பிக்க வொருகடவுளோ, வல்லான்வகுத்ததே வாய்க்காலெனும்பெரு வழக்குக் கிழுக்குமுண்டோ” என்றார்.

80. என்பெலா நெக்குடைய ரோமஞ் சிலிர்ப்பவுட
லிளகமன தழலின்மெழுகாய்
இடையறு துருகவரு மழைபோ லிரங்கியே
யிருவிழிக ணீரிறைப்ப
அன்பினான் மூர்ச்சித்த வன்பருக் கங்ஙனே
யமிர்தசஞ் சீவிபோல்வந்
தானந்த மழைபொழிவை யுள்ளன்பி லாதவெனை
யார்க்காக வடிமைகொண்டாய்
புன்புலான் மயிர்தோ னரம்பென்பு மொய்த்திடு
புலைக்குடிலி லருவருப்பும்
பொய்யல்ல வேயிதனை மெய்யென்று நம்பியென்
புந்திசெலு மோபாழிலே
துன்பமா யலையவோ வுலகநடை யையவொரு
சொப்பனத்தினும் வேண்டிலேன்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

ப-ரை. என்பெலாம் நெக்கு உடைய—எலும்புகளெல்லாம் நெக்கு விட்டு உடையவும், ரோமம் சிலிர்ப்ப - மயிர்க்குச்செறியவும், உடல் இளக - தேகங்குழையவும், மனது - மனமானது, இடையறுது - இடையறுமல், அழலின் மெழுகாய் உருக - தீயிலிட்ட மெழுகுபோலுருகவும், இருவிழிகள் - இரண்டு கண்களும், வரும் மழைபோல் இரங்கிநீர் இறைப்ப - வருகின்ற மழையைப் போல இரங்கி நீரைச்சிந்தவும், அன்பினல் மூர்ச்சித்த அன்பருக்கு - அன்போடு மூர்ச்சையடைந்த அன்பர்களுக்கு, அங்ஙனே - அவ்விடத்தே, அமிர்த சஞ்சீவிபோல் வந்து - அமிர்தசஞ்சீவி மருந்துபோல எழுந்தருளி - ஆநந்த மழைபொழிவை - இன்பமழையைச் சொரிவாய், உள்ளன்பிலாத - உள்ளத்தில் அன்பு இல்லாத, என்னை ஆர்க்காக அடிமைகொண்டாய் - என்னையாவர் நிமித்தம் அடிமைகொண்டனை, புன்புலால் மயிர் தோல் நரம்பு என்புமொய்த்திடு - அற்பமாகிய மாபிசம் ரோமம் தோல் நரம்பு எலும்பு ஆகிய இவைகள் நெருங்கியிருக்கிற, புலைக்குடிலில் - புலால்நாற்றம் பொருந்திய (வீடாகிய) குடிசையில், அருவருப்பு — அருவருப்பேயுள்ளது, பொய்யல்லவே — இதுபொய்யல்ல (உண்மையே), இதனைமெய்யென்று, நம்பி - இதை உண்மையென்று நம்பி, என் புந்தி - என் புத்தியானது, பாழிலே செல்லுமோ - வீண்வழியிற் செல்லுமோ, துன்பமாய் அலையவோ - (அப்படிசென்று) துன்பங்கொண்டு திரியவோ, ஐய - ஐயனே, உலகநடை - உலகநடக்கையை, ஒருசொப்பனத்தினும் வேண்டிலேன்—ஒருகனவினும் விரும்பேன், சுத்தநிர்க்குண. எ-று.

அமிர்த சஞ்சீவி - மரணத்தைப்போக்கிவாழ்விப்பதாகிய சாவாமருந்து என்பு நெக்குடைதல் முதலிய குணங்களுடைய அடியார்கட்கு நீ இரங்குத லியற்கையே, அவை சிறிதுமில்லாத என்னை யார்பொருட்டு அடிமை கொண் டாய் என்பது கருத்து. (ச)

81. வெந்நீர் பொறுதெனுடல் காலின்முட் டைக்கவும்
வெடுக்கென் றசைத்தெடுத்தால்
விழியிமைத் தங்ஙனே தண்ணருளை நாடுவேன்
வேறொன்றை யொருவர்கொல்லின்
அந்நேர மையோவென் முகம்வாடி நிற்பதுவு
மையநின் னருளறியுமே
ஆனாலு மெத்தப் பயந்தவ னியானென்னை
யாண்டநீ கைவிடாதே
இந்நேர மென்றிலை யுடற்சுமைய தாகவு
மெடுத்தா லிறக்கவென்றே
எங்கெங்கு மொருதீர்வை யாயமுண் டாயினு
மிறைஞ்சுசுக ராதியான
தொன்னீர்மை யாளர்க்கு மானிடம் வகுத்தவரு
டுணையென்று நம்புகின்றேன்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

ப - ரை. என் உடல் - என்தேகமானது, வெந்நீர்பொறுது - வெந்நீரை ச்சகிக்கமாட்டாது, காலில் முள்தைக்கவும் - காலில் முள்ளானது தைத்துக் கொண்டால், வெடுக்கென்றசைத்து எடுத்தால் — வெடுக்கென்றசைத்துப் பி டுங்க (அதற்குச்சகிக்காமல்), அங்ஙனே-அவ்விடத்தே, விழி இமைத்து-கண் ணிமைத்து, தண் அருளை நாடுவேன் - தண்ணிய திருவருளை நினைந்து வரு ந்துவேன், ஒருவர் வேறொன்றைகொல்லின் - ஒருகர் பிறிதொரு ஜீவனைக் கொன்றால், அந்நேரம் - அப்பொழுது, ஐயோ - அந்தோ, என் முகம் வாடி நிற்பதுவும் - என்முகம் வாட்டமுற்று நான் நிற்கு நிலையையும், நின் அருள் அறியுமே—உன் திருவருளறியுமல்லவா, ஐய — ஐயனே, ஆனாலும் - ஆயினும் யான் மெத்தபயந்தவன் - நான் மிக அச்சமுற்றவன், (ஆதலால்) என்னை ஆண்ட நீ கைவிடாதே - என்னை யாட்கொண்ட நீ கைநெகிழவிடாதே. உடல் சுமை - உடற்பாரம், இந்நேரம் என்றில்லை - இன்னகாலத்தில் விழு மென்னும் நியதியில்லை, அது ஆகவும் - அது அப்படியிருக்கவும், எடுத்தால் இறக்க என்றே - உடலெடுத்தால் இறக்க என்றே, எங்கெங்கும் - எல்லாவிட த்தும், ஒருதீர்வை ஆயம் உண்டு - ஒரு தீர்மானம் ஆயமும் உண்டு, ஆயினும்- ஆனாலும், இறைஞ்சு - பணிகின்ற, சுகர் - ஆதி, ஆன - சுகர்முதலான, தொல்

நீர்மை யாளர்க்கு - பழமையாகிய குணவான்களுக்கு, மாநுடம் வகுத்த அருள் - மநுஷ்ய தேகத்தைவகுத்த திருவருளே, துணையென்று நம்புகின்றேன் - சஹாயமென்று நம்புகின்றேன், சுத்த நிற்குணமான. எ - று.

தன்னைத் துன்பப்படுத்தினால் மனங்கசிவது உயிருக்கியற்கையாயிருக்க, இவர், "வேறொன்றை யொருவர் கொல்லின் அந்நேரமையோவென் முகம்வாடி நிற்பதுவும்" என்றது, இவரது பேரருளுடைமையை விளக்காநின்றது. "சுகராதியான தொன்னீர்மையாளர்க்கு மானிடம் வகுத்தவருடுணையென்று நம்புகின்றேன்". என்றது சுகராதி முனிவர்போலத் தாமும் தீர்க்காயுசு பெறக் கருதியகுறிப்பாம்.

நீர்மை - தன்மை. தீர்வை - தீர்மானம். ஆயம் - அத்தீர்மானத்தின்படி உடன்கொடுத்தலாகிய கடன்மை. (ரு)

௮2. பற்றுவன வற்றிடு நிராசையென் றொருபூமி
பற்றிப்பிடிக்கும் யோகப்
பாங்கிற் பிராணலய மென்னுமொரு பூமியிவை
பற்றின்மன மறுமென்னவே
கற்றையஞ் சடைமௌனி தானே கனிந்தகனி
கனிவிக்கவந்த கனிபோல்
கண்டதின் நெறியெனத் திருவுளக் கனிவினொடு
கனிவாய் திறந்துமொன்றைப்
பெற்றவனு மல்லேன் பெறுதவனு மல்லேன்
பெருக்கத் தவித்துளறியேன்
பெண்ணீர்மை யென்னவிரு கண்ணீ ரிறைத்துநான்
பேய்போ லிருக்கவுலகஞ்
சுற்றிநகை செய்யவே யுலையவிட் டாயெனிற்
சொல்லவினி வாயுமுண்டோ
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

ப - ரை. பற்றுவன - (பஞ்சேந்திரியங்களாற்) பற்றப்படுகிற விடயங்கள் (யாவும்), அற்றிடும் - அற்றொழிகைக்குக் காரணமாகிய, நிராசையென்று - அவாவின்மையென்று சொல்லப்பட்டு, ஒரு பூமி - ஒரு பூமியுண்டு, பற்றிப் பிடிக்கும் - (இந்திரியங்களை விடயவாதனையில் செல்லாது தடைப்படுத்த மனம் கைவசப்படுதற்கு அதற்கு நட்பாகிய பிராணவாயுவைத்) தொடர்ந்து பிடித்து நிறுத்துகின்ற, யோகபாங்கின் - யோகசாதனத்தாற் கைவருகின்ற, பிராணலயம் என்னும் - பிராணலயம் என்கிற, ஒருபூமி - ஒருபூமியுண்டு, இவை பற்றின் - இவற்றை ஆதாரமாகப்பிடித்தால், மனம் அறும் என்ன - மன நசிக்குமென்று, கற்றை அம்சடை - கூட்டமாகிய அழகிய சடையையுடைய,

மௌனி - மௌனகுரு, தானே - தானாகவே, கனிந்தகனி - முதிர்ந்தகாயை, கனிவிக்க - பழுப்பிக்க, வந்த கனிபோல் - உண்டாகியபழம்போல, (ஸஜாதியனாகவந்து) கண்டது - கண்ணுக்கு நேராகக்கண்டது. இ நெறி என—இந்த மார்க்கமென்று, திருவுளக் கனிவினொடு - மனவிரக்கத்துடன், கனிவாய் திறந்தும் - கனிவாய் திறந்தாயினும். ஒன்றை - ஒருமொழியை. பெறவனும் அல்லேன் - சொல்ல அடைந்தேனு மல்லேன் - பெறாதவனும் அல்லேன், பெறாதேனுமல்லேன், பெருக்கத்தவித்து உளறி - மிகவும இளைத்தரற்றி, பெண்ணீர்மை என்ன - பெண்மைக் குணம்போல, இருகண்ணீர் இறைத்து—இரண்டு கண்களினின்றும் நீரைச்சிந்தி, நான்பேய்போல் இருக்க - நான் பேய்போல அலங்கோலமாயிருக்க, (அவ்வவத்தையைக்கண்டு) உலகம் — உலகமானது, சுற்றி நகைசெய்ய - (என்னைச்) சூழ்ந்து நகைசெய்யும்படி, உலையவிட்டாய் என்னில் - அலையவிட்டனையாயின், இனிசொல்லவாயும் உண்டோ - இனிச் சொல்லுதற்கு (எனக்கு) வாயுமுளதோ (இல்லை), சுத்த நிர்க்குணமான எ-று.

ஈண்டு கனியென்றது வாழைக்கனியை, அது ஒரு குலையில் தன்னினமாய் முற்றிநின்ற காய்களைக் கனிவித்தற்கு ஒன்று முந்திக்கனிவதுபோல, மௌனகுருவானவர், தம்மினமாய்ப் பக்குவப்பட்டு நின்ற என்னை யளித்தற்கு மானிடச்சட்டை சாத்தி யெழுந்தருளினா ரென்பதாம்.

மனநாசத்துக்குக்காரண நிராசையும் வாயுநிரோதநமும் என்று இதனாற் கூறப்பட்டது.

83. அரும்பொனே மணியே யெனன்பே யெனன்பான
வறிவேயெ னறிவிலூறும்
ஆநந்த வெள்ளமே யென்றென்று பாடினே
னாடினே னாடிநாடி
விரும்பியே கூவினே னுலறினே னலறினேன்
மெய்சிலிர்த் திருகைகூப்பி
விண்மாரி யெனவெனிரு கண்மாரி பெய்யவே
வேசற் றயர்ந்தேனியான்
இரும்புநேர் நெஞ்சகக் கள்வனா னாலுமுனை
யிடைவிட்டு நின்றதுண்டோ
என்றுநீ யன்றுநா னுன்னடிமை யல்லவோ
யாதேனு மறியாவெறுந்
துரும்பனே னென்னினுங் கைவிடுத னீதியோ
தொண்டரொடு கூட்டுகண்டாய்
சுத்தநிர்க்குணமான பரதெய்வமே பரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

ப-ரை. அரும்பொன்னே - அருமையாகிய சுவர்ணமே, மணியே - மாணிக்கமே, என் அன்பே - என் அன்புருவமே, என் அன்பு ஆன அறிவே-என் அன்பின்கண் சனித்த அறிவே, என் அறிவில் ஊறும் ஆனந்த வெள்ளமே - என் அறிவில் ஊற்றெடுக்கின்ற ஆனந்தப்பெருக்கே, என்று என்று பாடினேன்-என்று பலகாற் சொல்லிப்பாடினேன், ஆடினேன் - (ஆனந்தக்) கூடித்தாடினேன், நாடி நாடி-தேடித்தேடி, விம்பி-இச்சித்து. கூவினேன், அழைத்தேன், உலறினேன் (நீவராமையால்) சினந்தேன், அலறினேன் (அக்கோபம்மாறி) வாய்விட்டரற்றினேன். மெய் சிலிர்த்து-உடல் சிலிர்த்து, இரு கைகூப்பி-இருகரங்களேயுங்குவித்து. விண்மாரி யென-மேகத்தில் நின்றும் வீழ்கிற மழை நீரைபோல. என் இருகண்மாரி பொழிய-என் இரண்டுகண்கள் மழைபொழியா நிற்க. யான் வேசற்று அயர்ந்தேன் - நான் மனம்நொந்து வாடினேன். இரும்பு நேர்-இரும்புக்கு ஒப்பான, நெஞ்சகம் - (கடின) மனத்தையுடைய. கள்வன் ஆனாலும்-வஞ்சகனாயினும், உனை இடைவிட்டு நின்றது உண்டோ-உன்னை ஒரு காலத்தில் மறந்திருந்தது உண்டோ நீ என்று - நீ எப்பொழுது (இருந்தாய்.) அன்று நான்-அன்று நானும் இருந்தேன். (ஆதலால் நான்) உன் அடிமை அல்லவோ-நான் உன் தொண்டன் அல்லவோ, யாதேனும் அறியா-நற்காரியத்தை ஒரு சிறிதும் அறியாத, வெறும் துரும்பனேன் என்னினும்-நிஷ்பிரயோசனமான துரும்பை ஒத்தவனாயினும், கைவிடுதல்-என்னைக் கைவிட்டுவிடுதல், நீதியோ - உனக்குத் தருமந்தானோ, தொண்டரொடு கூட்டு - உன்தொண்டர்களுடன் சேர்த்துவிடு. சுத்தநிர்க்—எ-று.

கிடைத்தலருமை நோக்கி, அரும்பொன்னே என்றும். பொன்னுக்கு மணிக்கும் பொருந்த முண்மையின் அதன்பின் மணியே என அடுத்துங்கூறப்பட்டது.

ஈண்டுக் கூறிய பொன் முதலியன ஒன்றினொன்றுயர் பொருள்கள், பொன்முதலிய உயர்பொருளோடு ஒப்பிட்டுக் கூறத்தக்க நீ. இரும்புடன் ஒப்பிடத்தக்க மனமுடைய என்னால் ஒரு காலத்தும் நீக்கப்பட்டா யில்லையாதலாலும். என்றும்யான்உன்னடிமையாதலாலும், துரும்புபோல்வேனைக் கைவிட்டுவிடாது உன்னடியவர் திருக்கூட்டத்தில் ஒருவனாகச் சேர்க்க வேண்டு மென்று பிரார்த்தித்ததாம்.

84. பாராதி யண்டங்க ளத்தனையும் வைக்கின்ற
பரவெளியி னுண்மை காட்டிப்
பற்றுமன வெளிகாட்டி மனவெளியி னிற்றோய்ந்த
பாவியேன் பரிசுகாட்டித்
தாராள மாய்நிற்க நிர்ச்சிந்தை காட்டிச்
சதாகால நிஷ்டையெனவே
சகசநிலை காட்டினை சுகாதீத நிலையந்
தனைக்காட்ட நாள்செல்லுமோ

காரார வெண்ணரு மனந்தகோ டிகணின்று
காலூன்றி மழைபொழிதல்போற்
கால்வீசி மின்னிப்படர்ந்துபரவெளியெலாங்
கம்மியா னந்தவெள்ளஞ்
சோராது பொழியவே கருணையின்முழங்கியே
தொண்டரைக் கூவுமுகிலே
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

ப—ரை. பார் ஆதி அண்டங்கள் அத்தனையும் - பூலோகம் முதலாகியஅண்டங்கள் எல்லாவற்றையும். வைக்கின்ற-எழிதிவைத்தற்குறிய. பரவெளியின் உண்மைகாட்டி - பரமாகாயத்தின் உண்மையைக் காட்டி, பற்றும்—அதைப்பின்|தொடர்கின்ற. மனவெளிகாட்டி - மன ஆகாயத்தைக் காட்டிமனவெளியினில் தோய்ந்த-மன ஆகாயத்தில் பதிந்த. பாவியேன் பரிசுகாட்டி-பாவியேனது தன்மையைக்காட்டி. தாராளமாய் நிற்க - தாராளமாய்நிலைத்திருக்க. நிர்ச்சிந்தைகாட்டி-மன அழிவையும் காட்டி. சதாகால நிஷ்டை யென்ன. எக்காலத்தும் நிஷ்டையென்று. சகசநிலைகாட்டினை—சகசநிலையையும் காட்டியருளினாய், சுகாதீதநிலயம் தன்னைக்காட்டி-ஆனந்தாதீதமாகிய நிலையைக் காண்பிக்க. நாள் செல்லுமோ-இன்னுங்காலங்கழியுமோஎண் அரும்-எண்ணு தற்கரிய, அனந்தகோடிகள்-முடிவற்ற கோடிகளாகிய,கார்-மேகங்கள், ஆரநின்று-நிறைந்து நின்று,கால் ஊன்றி மழைபொழிதல்போல்-காலூன்றி மழையைப்பெய்வதுபோல், கால்வீசி-காற்றுவீசி, மின்னி மின்னுதல்செய்து, படர்ந்துபரவெளி எலாம் கம்மி-பரமாகாசமெங்கும் மறைத்துக் கொண்டு, ஆனந்தவெள்ளம்-இன்பப்பெருக்கை, சோராது பொழியவே-இடையறாது பொழிதற்காக, கருணையின் முழங்கி-கிருபையோடு சத்தித்து, தொண்டரை-அடியார்களை, கூவும்-அழைக்கின்ற முகிலே, மேகமே-சுத்தநிர்க்—எ-று.

தொண்டர்களை நோக்கி இரக்கத்துடன் கிருபையாகிய இடியை முழக்கி ஆனந்தமாகிய நீர்வெள்ளத்தைப் பொழியும்மேகம்போல்பவனே, சுகாதீதநிலையைக்காட்டுவதற்கு இன்னுங்காலங்கழியுமோவென இரங்கியது.

சுகாதீத நிலயம்-மேலானசுக முதிக்குமிடம்.

85. பேதித்த சமயமோ வொன்றுசொன படியொன்று
பேசாது துறவாகியே
பேசாத பெரியோர்க ளிருவிமற் பத்தினுற்
பேசார்கள் பரமகுருவாய்ப்
போதிக்கு முக்கணிறைநேர்மையாய்க் கைக்கொண்டு
போதிப்ப தாச்சறிவிலே

போக்குவர வறவின்ப நீக்கமறவசனமாப்
　　போதிப்ப தெவரையனே
சாதித்த சாதனமும் யோகியர்க ணமதென்று
　　சங்கிப்ப ராதலாலே
தன்னிலே தாஞ யயர்ந்துவிடுவோமெனத்
　　தனியிருந் திடினங்ஙனே
சோதிக்க மனமாயை தனையேவி ஞலடிமை
　　சுகமாவ தெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
　　சோதியே சுகவாரியே.

ப-ரை. பேதித்த–சமயமோ–(ஒன்றற்கொன்று) மாறுபட்ட சமயநூல்களோ, ஒன்றுசொன்னபடி ஒன்று பேசாது-ஒன்று சொன்னபடி பிறிது ஒன்று சொல்லாது, (ஆகையால்) துறவாகி-துறவடைந்து, பேசாதபெரியோர்கள்-மௌந நிலையுநுள்ள ஞானிகள், நிருவிகற்பத்திஞல் பேசார்கள் நிருவிகற்ப சமாதியநுபவத்திஞற் பேசாதிருப்பார்கள், போதிக்கும்முக்கண் இறை–போதித்தற்குரிய மூன்றுகண்களையுடைய இறைவன், பரமகுரு ஆய்-பரமாசாரியஞகிவந்து, நேர்மை ஆ கைக்கொண்டு - செவ்வனே யென்னைத் தன் வயப்படுத்தி, அறிவில் போதிப்பது ஆச்சு-சின்முத்திரையாற் போதித்தற் குரியதாயிற்று, போக்கு வரவு அற-போதலும் வருதலு மில்லையாகவும், இன்பம் நீக்கம் அற-ஆனந்தம் இடையறு துளதாகவும், எவர்–யாவர், வசனம் ஆபோதிப்பது-சொல்லாகப் போதித்தற்குரியது,ஐயனே-கடவுளே, சாதித்த சாதனமும்-அப்பியாசித்த அப்பியாசங்களையும், யோகியர்கள்-யோகசாதனமுள்ளோர், நமது என்று சங்கிப்பர் - (இச்சாதனம்) எம்மதென்று ஆக்ஷேபிப்பர்கள், ஆதலாலே ஆன படியால், தன்னிலேதாஞய் அயர்ந்து விடுவோம் என-தன்னிற் ரூன்சோர்ந்து விடுவோமென்று, தனி இருந்திடின்-தனித்திருந்தால், அங்ஙனே-அவ்விடத்திலே, சோதிக்க – (எனது மனநிலையைப்) பரிட்சை செய்யும்பொருட்டு, மன மாயைதனை ஏவிஞல் - மனத்தின் கண் உண்டாவதாகிய மாயையை ஏவிவிட்டால், அடிமை-உன்னடிமையாகிய நான், சுகம் ஆவது-இன்ப வடிவமாவது, எப்படி-எவ்வாறு, சொலாய்-நீயே சொல்வாயாக—எ-று.

எக்காலத்தும் சமய நூல்களெல்லாம் ஒன்றற்கொன்று தவிரா விரோதமுடையன வாதலாலும், அங்ஙனமாக ஒன்றுசொன்னபடி மற்ரென்றுசொல்லா தென்பது திண்ணமாதலாலும், "பேதித்த சமயமோ ஒன்றுசொன்னபடி ஒன்றுபேசாது" எனக்கூறிஞர்.

போக்குவரவு - சாதல் பிறப்புக்கள்.

86. அண்டமுடி தன்னிலோ பகிரண்ட மதனிலோ
 வலரிமண் டலநடுவிலோ
அனனடுவி லோவமிர்த மதிநடுவி லோவன்ப
 ரகமுருகி மலர்கடுவித்
தெண்டமிட வருமூர்த்தி நிலையிலோ திக்குத்
 திகந்தத்தி லோவெளியிலோ
திகழ்விந்து நாதநிலை தன்னிலோ வேதாந்த
 சித்தாந்த நிலைதன்னிலோ
கண்டபல பொருளிலோ காணாத நிலையெனக்
 கண்டசூ னியமதனிலோ
காலமொரு மூன்றிலோ பிறவிநிலை தன்னிலோ
 கருவிகர ணங்களோய்ந்த
தொண்டர்க ளிடத்திலோ நீவீற் றிருப்பது
 தொழும்பனேற் குளவுபுகலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வமேபரஞ்
 சோதியே சுகவாரியே.

ப—ரை. அண்டமுடி தன்னிலோ - அண்டகடாகத்தின் உச்சியிலோ பகிரண்ட மதனிலோ - வெளியண்டத்திலோ, அலரிமண்டல நடுவிலோ - சூரியமண்டலத்தின் மத்தியிலோ, அனல் நடுவிலோ—அக்நிமண்டலத்தின்நடுவிலோ, அமிர்தமதி நடுவிலோ-அமிர்தத்தையுடைய சந்த்ர மண்டலத்தின் இடையிலோ, அன்பர்-அன்பர்கள், அகம் உருகி - மனமுருகி, மலர்கள் தூவி-மலர்களானருச்சித்து, தெண்டமிட வரும்-நமஸ்கரிக்க வெழுந்தருளிய, மூர்த்தி நிலையிலோ - அர்ச்சை நிலையிலோ, திக்குத்திகந்தத்திலோ - திக்கினும் திக்கின் முடிவிலுமோ,வெளியிலோ-(பர) வெளியிலோ,திகழ்-பிரகாசிக்கின்ற, விந்துநாத நிலை தன்னிலோ-விந்து நாதங்களின் நிலையிலோ, வேதாந்த சித்தாந்த நிலைதன்னிலோ - வேதாந்த சித்தாந்த நிலைகளிலோ, கண்ட பலபொருளிலோ - காணப்படாத நிலையென (அறிஞரால்) துணியப்பட்ட, சூனிய மதனிலோ - பாழிலோ, காலம் ஒருமூன்றிலோ, முக்காலத்திலோ பிறவிநிலைதன்னிலோ-ஜன்மநிலையிலோ, கருவிகரணங்கள் ஒய்ந்த - கருவிகரணங்கள் நசிந்தொடுங்கப் பெற்ற, தொண்டர்க ளிடத்திலோ - அடியார்க ளிடத்திலோ, நீ வீற்றிருப்பது - நீ எழுந்தருளி யிருப்பது, தொழும்பனேற்கு - உன் தொண்டனாகிய எனக்கு, உளவுபுகலாய் - யதார்த்தத்தைச் சொல்வாயாக, சுத்த நிர்க். எ—று.

முக்காலம்-இறப்பு-நிகழ்வு-எதிர்வு என்பன.

அர்ச்சை-கல்—மரம் - மண்முதலியவற்றாற் செய்யப்பட்ட விக்ரஹங்கள். அண்டமுடி முதலிய பலவிடங்களில் நீவீற்றிருப்பது எவ்விடம்என்று நீயேயருளிச்செயல்வேண்டும் என்பது. (கo)

87. எந்தநாள் கருணைக் குரித்தாகு நாளெனவு
மென்னிதய மெனைவாட்டுதே
ஏதென்று சொல்லுவேன் முன்னொடுபின் மலைவறவு
மிற்றைவரை யாதுபெற்றேன்
பந்தமா னதிலிட்ட மெழுகாகி யுள்ளம்
பதைத்துப் பதைத்துருகவோ
பரம்சுக மாவது பொறுப்பரிய துயரமாய்ப்
பலகாலு மூர்ச்சிப்பதோ
சிந்தையா னதுமறிவை யென்னறிவி லறிவான
தெய்வநீ யன்றியுளதோ
தேகநிலை யல்லவே யுடைகப்பல் கப்பலாய்த்
திரையாழி யூடுசெலுமோ
சொந்தமா யாண்டநீ யறியார்கள் போலவே
துன்பத்தி லாழ்த்தன்முறையோ
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

ப-ரை. கருணைக் குரித்து ஆகும்நாள் - உன்கிருபைக் கிலக்காதற்குரிய நாள், எந்தநாள் எனவும் - எந்தநாளோ வென்றும், என் இதயம் என்னை வாட்டுதே - என் இருதயமானது என்னை வாட்டாநின்றதே ஏதென்று சொல்லுவேன் - யாதென்று சொல்லமாட்டுவேன், முன்னொடுபின் மலைவு அறவும்—முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் விரோதம் நேரிடாதிருக்கவும், இற்றைவரையாது பெற்றேன் - இந்நாளளவும் எந்த நிலையை யடைந்தேன், பந்தமானதில் இட்ட—பாசபந்தத்தில் வைத்த, மெழுகு ஆகி - மெழுகுபோலுருகி, உள்ளம் பதைத்து பதைத்து உருகவோ - மனம் பதைத்துப்பதைத் துருகினலோ, பரமசுகம் ஆவது - பேரானந்தம் தோன்றுவது, (அன்றி) பொறுப்பரியதுயரமாய்—பொறுத்தற்கரிய துன்பமுற்று, பலகாலு மூர்ச்சிப்பதோ - பலதரமும் மூர்ச்சித்துக் கிடப்பதோ (அந்த பரமசுகத்துக்குஹேது,) சிந்தையானதும் அறிவை - என் கருத் திவ்வாறிருப்பதையு மறிவாய், என்அறிவில் அறிவான தெய்வம் - என்னறிவி லறிவாயிருக்கிற தெய்வம், நீ அன்றி உளதோ—நீயல்லது பிறிதொன்றுண்டோ, தேகம் நிலைஅல்லவே - சரீரம் அழிந்துவிடுமே, உடை கப்பல் உடைந்த கப்பலானது, கப்பல்ஆய் - (பழையபடி) நல்ல கப்பலாகி, திரை-அலைகளையுடைய, ஆழி யூடுசெலுமோ — கடலில் (மீண்டும்) நடக்குமோ, சொந்தமாய் ஆண்டநீ - சுதந்தரமாகவந்து என்னையாண்டருளினநீ, அறியார்கள்போலவே - (ஒன்றும்) தெரியாதவர்கள் போலவே, துன்பத்தில் ஆழ்த்தல் முறையோ - (என்னை) துக்கசாகரத்தில் அமிழ்த்துதல் உனக்கு நியாய மாகுமோ, சுத்தநிர்க்குணமான—எ-று.

பந்தத்தை நெருப்பாக வுவமித்து "பந்தமான திலிட்ட மெழுகாகி" என்ருர். எல்லாவற்றையுமறிந்து எல்லாவல்லமையுமுடைய நீயிப்படிசெய்தல் தகுதியன் றென்பர் "அறியார்கள் போலவே துன்பத்தி வாழ்த்தல் முறையோ" என்ருர்.

88. எந்நாளு முடலிலே யுயிரா முனைப்போ
விருக்கவிலையோ மனமெனும்
யானுமென் னட்பாம் பிராணனு மெமைச்சடம
தென்றுனைச் சித்தென்றுமே
அந்நாளி லெவனே பிரித்தா னதைக்கேட்ட
வன்றுமுத லின்றுவரையும்
அநியாய மாயெமை யடக்கிக் குறுக்கே
யடர்ந்தரசு பண்ணியெங்கண்
முன்னுக நீயென்ன சோட்டைகொண் டாயென்று
மூடமான மிகவுமேச.
மூண்டெரியு மனலிட்ட மெழுகா யுளங்கருகன்
முறைமையோ பதினுயிரஞ்
சொன்னுலு நின்னரு ளிரங்கவிலை யேயினிச்
சுகம்வருவ தெப்படிசொலாய்
சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
சோதியே சுகவாரியே.

ப - ரை. எந்நாளும் - எக்காலத்திலும், உடலிலே உயிர் ஆம் உனைப்போல் உடம்பினுள் உயிராயிருக்கிற வுன்னைப்போல, மனம் என்னும் யானும்–மனமென்கிற நானும், என் நட்பு ஆம் பிராணனும் - என்நேசனுகிய பிராணனும், இருக்கவிலையோ - சரீரத்தி லிருக்கவில்லையோ, (அப்படியிருக்க எம்மைசடமதென்று - எங்களைச்சடமென்றும், உன்னைச்சித்து என்றும் உன்னைச்சித்தென்றும், அந்நாளில் எவனேபிரித்தான் - அக்காலத்தில் எவனேபிரித்துவைத்தான், அதைக்கேட்ட அன்றுமுதல் இன்றுவரையும் - அதைக்கேட்டநிந்த அன்றுமுதல் இன்றுவரைக்கும், அநியாயமாய் எமை அடக்கி-அநியாயமாயெங்களை யொடுக்கி, குறுக்கே அடர்ந்து அரசுபண்ணி - குறுக்மேவந்து நெருங்கி அரசுரிமை நடத்தி, எம் கண்முன்னுக - எங்கள் கண்ணுக்குநேராக, நீ என்னசோட்டை கொண்டாய் என்று - நீ எந்தசோட்டையைக் கைப்பற்றினுயென்று, மூடமனம் மிகவும் ஏச - மூடமனமானது மிகவும் வைதலால், மூண்டு எரியும் அனல் இட்டமெழுகு ஆய்–மூண்டெரியாநின்றநெருப்பிலிட்டமெழுகுபோலவுருகி, உள்ளம் கருகல் முறைமையோ - நான் உள்ளுக்குள்ளே நைதல் நியாயமாமோ, பதினுயிரம்சொன்னுலும் - பதினுயிரந்தரம்முறையிட்டுக்கொண்டாலும், நின் அருள் இரங்க இலையே - உன் திருவருளிரங்கவி

லையே, இனி சுகம்வருவது எப்படி - இனியெனக்கு இன்பமுண்டாவது எவ்வண்ணம், சொல்லாய் - கூறாய், சுத்தநிர்க்குணமான, எ - று.

சித்து - அறிவு. உயிர் - ஆன்மா. மனமானது—ஆன்மாவே. எக்காலத்தும் உடலிலே உயிராயிருக்கின்ற உன்னைப்போல, நானும் எனக்கு நட்பாகிய பிராணவாயும் இருக்கவில்லையோ, அப்படியிருக்க, எங்களைச் சடப்பொருள்களென்றும், உன்னைச் சித்துப்பொருளென்றும், எவனோ பிரித்துவிட்டான் அதைக்கேட்ட நீ, எங்களையடக்கி யாண்டறனல் எந்தக் கோட்டையைக் கைப்பற்றினையென்று வையக்கேட்டு நான் உள்ளேதானே புழுங்கிக்கொண்டிருத்தல் முறைமையாகுமோ என்று ஆன்மா கடவுளைப் பிரார்த்தித்ததாக இச்செய்யுள் கூறப்பட்டது. (கஉ)

எங்குநிறைகின்றபொருள்

89. அவனன்றி யோரணுவு மசையா தெனும்பெரிய
வாப்தர்மொழி யொன்றுகண்டால்
அறிவாவ தேதுசில வறியாமை யேதிவை
யறிந்தார்க ளறியார்களார்
மௌனமொ டிருந்ததா ரென்போ லுடம்பெலாம்
வாயாய்ப் பிதற்றுமவரார்
மனதெனவு மொருமாயை யெங்கே யிருந்துவரும்
வன்மையோ டிரக்கமெங்கே
புவனம் படைப்பதென் கர்த்தவிய மெவ்விடம்
பூதபேதக்க ளெவிடம்
பொய்மெயித மகிதமேல் வருநன்மை தீமையொடு
பொறைபொறு மையுமெவ்விடம்
எவர்சிறிய ரெவர்பெரிய ரெவருறவ ரெவர்பகைஞர்
யாதுமுனை யன்றியுண்டோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே,

ப - ரை அவன் அன்றி - அந்தக்கடவுளாலன்றி, ஓர் அணுவும் அசையாது என்னும் - ஓர் அணுவேனும் அசையாதென்று சொல்லுகிற, பெரிய ஆப்தர், மொழி ஒன்று கண்டால் - பெரியோர்களாகிய ஆப்தரது வாக்ய மென்றன் சாரத்தை யாராய்ந்து பார்த்தால் அறிவு ஆவது எது - அறிவாவது எது, சில அறியாமை எது - சில அறியாமையாவது யாது, இவை - இவற்றை, அறிந்தார்கள் அறியார்கள் யார் - அறிந்தவரும் அறியாதவரும் யாவர், மௌனமொடு இருந்தது ஆர் - மௌனநிலையோ டிருந்தவர் யாவர், என்போல் - என்னைப்போல, உடம்பெலாம் வாய் ஆய் - தேகமுழுவதும் வாயாகக்கொண்டு பிதற்றுமவர் ஆர் - உளறுவோர் யாவர், மனது எனவும் ஒருமாயை எங்கேயி

ருந்துவரும் - மனமென்னும் ஒரு மாயையானது எவ்விடத்தினின்று உண்டாகும், வன்மையொடு இரக்கம் எங்கே - வன்மைத்தனத்துடன் இரக்கத்தனமெங்கே, புவனம் படைப்பது என் - லோகங்களைச் சிருஷ்டிப்பதாவதுயாது, கர்த்தவியம் எவ்விடம் - கர்த்தவ்யம் எவ்விடத்தினின் றுண்டாவது, பூதபேதங்கள் எவ்விடம் - பூதவிகற்பங்கள் எவ்விடத்தி லுண்டாவது, பொய்மெய் - அசத்யசத்யங்களும், இதம அகிதம்-அநுகூலப்ரதிகூலங்களும், மேல்-மேலும், வரும் - உண்டாகின்ற, நன்மைதீமையொடு - நன்மை தீமைகளுடன், பொறை பொருமையும் எவ்விடம் - பொறுமை பொறுக்காமைகளும் எவ்விடத்தி லுண்டாவன, எவர் சிறியர் - யாவர் சிறியார், எவர்பெரியர்-யாவர் பெரியார், எவர் உறவர் - யாவர் உறவினர், எவர்பகைஞர் - யாவர்ப்பகைவர் யாதும் உன்னையன்றி யுண்டோ - யாதும் உன்னையன்றிப் பிறிதுண்டோ, இகபரம் இரண்டினிலும் - இம்மைமறுமை என்னும் இரண்டிடத்தும், உயிரினுக்கு உயிர் ஆகி - உயிர்க்குயிராகி, எங்கும் நிறைகின்ற பொருளே - எவ்விடத்தும் நிறைந்திருக்கின்ற வஸ்துவே, எ-று.

ஆப்தர் - கடவுளருட் குரியவர். கர்த்தவியம்-செய்கை. "அவனன்றியோரணுவு மசையாது" என்று பெரியோர் வாக்கியம் உண்மையால் யாவும் அவன்செயலே என்பது கருத்து. இச்செய்யுளின் கருத்தை.

"ஆர்பெரிய ரார்சிறிய ராருறவ ரார்பகைஞர்
சீர்பெரிய ரானந்த சிற்சொருபர்—ஏர்பெரியர்
எங்கெங்குந் தாமே யிருந்துசட் சித்தனைத்து
மங்கங் கியற்றுவத ளுல்"—என்னும் மேலோர் வாக்கானறிக. (க)

90. அன்னை யனையெனுஞ் சிலசமய நின்னையே
ஐயா வையாவென்னவே
அலறிடுஞ் சிலசமய மல்லாது பேய்போல
வலறியே யொன்றுமிலவாப்
பின்னேது மறியாம லொன்றைவிட் டொன்றைப்
பிதற்றிடுஞ் சிலசமயமேல்
பேசரிய வொளியென்றும் வெளியென்று நாதாதி
பிறவுமே நிலயமென்றும்
தன்னை ரிலாததோ ரணுவென்று மூவிதத்
தன்மையாங் காலமென்றும்
சாற்றிடுஞ் சிலசமய மிவையாகி வேறதாய்ச்
சதாஞான வானந்தமாய்
என்னையே னைகருணை விளையாட் டிருந்தவா
றெம்மனோர் புகலவெளிதோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினிக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

ப - ரை. சில சமயம் - சிலசமயங்கள், நின்னையே-உன்னையே, அன்னே அன்னே யென்னும் - தாயே தாயே என்றுகூறும், சிலசமயம் - சிலசமயங்கள், ஐயா ஐயா என்ன - தந்தையே தந்தையே என்றுகூறி, அலறிடும் அலறாநிற்கும், அல்லாது, அவ்வாறன்றி, சில சமயம் - (வேறு) சில சமயங்கள், பேய்போல அலறி - பிசாசுபோலக்கதறி, ஒன்றும் இலவாய் — சிறிதும் பயனற்றனவாய், பின் ஏதும் அறியாமல் - பின் விளைவதொன்றையு முணராமல், ஒன்றைவிட்டு ஒன்றை பிதற்றிடும் - ஒன்றைவிட்டுப் பிறிதொன்றை உளறாநிற்கும், சில சமயம் - சில சமயங்கள், மேல்—மேலும், பேசு அரிய ஒளி என்றும் - சொல்லுதற்கரிய, வொளியென்றும் வெளி என்றும் - ஆகாயமென்றும், நாதாதி பிறவுமே நிலயம் என்றும் - நாதம் முதலான பிறவற்றையே நிலைகளென்றும், தன் நேர் இலாதது ஓர் அணு என்றும் - (நுட்பத்தால்) தனக்குச் சமானமில்லாததாகிய ஒரு அணுமாத்திரமென்றும், மூவிதத்தன்மை ஆம் காலம் என்றும் - முக்காலமென்றும், சாற்றிடும் - சொல்லாநிற்கும், இவை ஆகி - இவைகளாகி, வேறது, ஆய் (இவற்றின்) பிறிதாகி, சதாஞான ஆனந்தமாய் - சதாஞான சுகமாகி, கருணைவிளையாட்டு இருந்தவாறு - திருவருள் விளையாடல் இருந்தவகை, என்னே என்னே—என்ன ஆச்சரியம் என்ன ஆச்சரியம், எம்மனோர்புகல எளிதோ - (அதை) எம்மையொத்தவர்சொல்ல எளிதாகுமோ, இகபரமிரண்டினிலும். எ—று.

சமயகோடிகள் பலவாறு புலம்பாநிற்கும். உன்திருவருள் விளையாடல் இவ்வண்ணமென எங்களையொத்தவர் சொல்ல எளிதாமோ. என்பதுகருத்து.

91. வேதமுட னாகம புராணமிதி காசமுதல்
வேறுமுள கலைகளெல்லாம்
மிக்காக வத்துவித துவிதமார்க் கதையே
விரிவா வெடுத்துரைக்கும்
ஓதரிய துவிதமே யத்துவித ஞானத்தை
யுண்டுப ணு ஞானமாகும்
ஊகமனு பவம்வசன மூன்றுக்கு மொவ்வுமீ
துபயவா திகள்சம்மதம்
ஆதலி னெனக்கினிச் சரியையா திகள்போதும்
யாதொன்று பாவிக்கநான்
அதுவாத லாலுன்னை நானென்று பாவிக்கி
னத்துவித மார்க்கமுறலாம்
ஏதுபா விடித்திடினு மதுவாகி வந்தருள்செ
யெந்தைநீ குறையுமுண்டோ
இகபா மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

ப-ரை. வேதமுடன் - வேதங்களுடன், ஆகமபுராணம் இதிகாச முதல்-ஆகமபுராண இதிகாசம் முதலாக, வேறும் உள்ள கலைகள் எல்லாம் - மற்றுமுள்ள நூல்கள்யாவும், மிக்காக—மிகுதியாக, அத்துவித துவிதமார்க்கத்தையே-அத்வைதத்வைத மார்க்கங்களையே, விரிவு ஆ எடுத்து உரைக்கும் - விஸ்தாரமாயெடுத்துக் கூறுநிற்கும், ஓதுஅரிய—சொல்லற்கரிய, துவிதமே—த்வைதஞானமே, அத்துவித ஞானத்தை - அத்வைத ஞானத்தை, உண்டுபண்ணும் ஞானம்ஆகும் - உண்டாக்குகின்ற ஞானமாகும்—ஈது-இவ்வார்த்தை, ஊகம் யுக்தி, அனுபவம்-சுவாநுபவம், வசனம்-சுருதி, மூன்றுக்கும் ஒவ்வும் - (ஆகிய) மூன்றற்கும் - ஒத்திருக்கும், (அன்றியும்) உபயவாதிகள் சம்மதம் ஆதலின் - இருதரத்தார்க்கும் ஒப்புஆகையால், இனிஎனக்கு - இனிமேல் எனக்கு, சரியைஆதிகள்போதும் - சரியா பாத முதலியவைகளே யாமையும், நான் யாதொன்று பாவிக்க - நான் யாதொரு பொருளைப் பாவிக்கவும், அது ஆதலால்—அப்பொருளே யாய்விடுதலால், உன்னை நான் என்று பாவிக்கின்-உன்னை நானென்று பாவனை செய்தால், அத்து விதமார்க்கம் உறலாம் - அத்துவித வழியை யடையலாம் நீ-நீ, எது பாவித்திடினும் - எப்பொருளாகப் பாவித்தாலும், அதுஆகி வந்து - அப்பொருளாகி வந்து, அருள்செய் — கிருபைசெய்கின்ற, எந்தை—எந்தையாதலால், குறையும் உண்டோ - (உன்னையடைந்த எனக்கு) ஓர்குறைபாடுமுளதோ, இகபரமிரண்டினிலு—எ—று.

வேதம் இருக்கு முதலிய நான்கு, ஆகமம் - காமிகம் - முதலிய இருபத்தெட்டு. புராணம் - மச்சியம் முதலியபதினெட்டு. இதிகாசம் பாரதம் இராமாயணம்என்பன. வேறுமுளகலைகள்-ஸ்மிருதி முதலியன, ஊகம் அநுபவம் வசனம் இம்மூன்றும் சுருதி குரு சிவாநுபவம் என்று கூறுவர், உபய வாதிகள்-அத்துவித துவிதமார்க்கத்தார். சரியை, யாதிகள் - சரியைகிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு. (௩)

92. சொல்லா னதிற்சற்றும் வாராத பிள்ளையைத்
தொட்டில்வைத் தாட்டியாட்டித்
தொடையினைக் கிள்ளற்போற் சங்கற்ப மொன்றிற்
றொடுக்குந் தொடுத்தழிக்கும்
பொல்லாத வாதனை யெனுஞ்சத்த பூமியிடை
போந்துதலை சுற்றியாடும்
புருஷனி லடங்காத பூவைபோற் றானே
புறம்போந்து சஞ்சரிக்கும்
கல்லோ டிரும்புக்கு மிகவன்மை காட்டிடுங்
காணாது கேட்டவெல்லாம்
கண்டதாக் காட்டியே யணுவாச் சுருக்கிடுங்
கபட நாடக சாலமோ

எல்லாமும் வலதிந்த மனமாயை யேழையா
மென்று லடக்கவசமோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிர கி
யெங்கு நிறைகின்ற பொருளே.

ப-ரை. சொல்லானதில் - சொல்லினால், சற்றும்வாராத பிள்ளையை-சிறிதும்வழிபட்டு வாராதகுழந்தையை, (தாயானவள்) தொட்டில் வைத்து ஆட்டி ஆட்டி-தொட்டிலில் இட்டு அசைத்தசைத்து, தொடையினைக் கிள்ளல்போல் தொடையைக் கிள்ளுதல்போல, ஒன்றில் சங்கற்பம் தொடுக்கும் - ஒன்றில் நினைப்பை யுண்டாக்கும், தொடுத்து அழிக்கும் - உண்டாக்கி யழிக்கும், பொல்லாத வாதனை என்னும்–பொல்லாத வாதனையென்று சொல்லப்படுகிற, சப்த பூமியிடைபோந்து - அஞ்ஞான பூமிகளேழிணில்வந்து, தலைசுற்றிஆடும்–தலை சுழற்றி யாடாநிற்கும், புருஷனில் அடங்காதபூவைபோல், நாயகனிடத் தடங்கிவாழாத பெண்போல, தானே புறம்போந்து சஞ்சரிக்கும். தானே வெளிவந்து உலவாநிற்கும், கல்லொடு இரும்புக்குமிக வன்மைகாட்டும் - கல்லுக்கும் இரும்புக்கும் மிக்கவன்மையைக் கற்பிக்கும், காணுதுகேட்ட எல்லாம்-காணுமல் கேட்டவற்றை எல்லாம், கண்டதாக்காட்டி - தான் பார்த்ததாகக் காட்டி, அணுவாச் சுருக்கிடும் - அணுவாகச் சுருக்கிவிடும். கபட நாடக சாலம் எல்லாமும் வல்லது, கபடநாடக ஜாலங்க ளெல்லா வற்றையும் நடத்திக் காட்ட வல்லது, இந்த மனமாயை - (ஆதலால்) இந்த மனமாயை யானது. ஏழை ஆம்என்னல் - எளியனுகிய என்னல், அடக்க-வென்றடக்க, வசமோ–வசமாகுமோ, இகபரமிரண்டினிலு—எ-று.

விந்துசாக்கிரம், பேற்சாக்கிரம், மகாசாக்கிரம், சாக்கிரசொப்பநம், சொப்பநம், சொப்பனசாக்கிரம், சுழுத்தி, என்பவை அஞ்ஞான பூமிகள் ஏழு, பூவை உவமை யாகுபெயர். இதுமொழியார் பூவைபோல் வாளொன்னும் பொருடறுவது, பூவை-நாகணவாய்ப்புள். மனமாயையயானது ஒன்றைப் பற்றுதல் விடுதல்முதலிய எல்லா வற்றையுஞ்செய்ய வல்லதாதலின் அதனையடக்க என்னுலாகுமோ திருவருட்சகாயம் வேண்டுமென்பது கருத்து. (ச)

93. கண்ணூர நீர்மல்கி யுள்ளநெக் குருகாத
கள்ளனே னுனுமோ
கைகுவித் தாடியும் பாடியும் விடாமலே
கண்பனித் தாரைகாட்டி
அண்ணு பரஞ்சோதி யப்பா வுனக்கடிமை
யானெனவு மேலெழுந்த
அன்பாகி நாடக நடித்ததோ குறைவில்லை
யகிலமுஞ் சிறிதறியுமேல்

தண்ணாரு நின்னதரு ளறியாத தல்லவே
சற்றேனு மினிதிரங்கிச்
சாசுவத முத்திநிலை யீதென் றுணர்த்தியே
சகசநிலை தந்துவேறொன்
றெண்ணாம லுள்ளபடி சுகமா யிருக்கவே
யேழையேற் கருள்செய்கண்டாய்
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

ப-ரை. கண் ஆர நீர் மல்கி - கண்கள் நிறைய நீர் ததும்பி, உள்ளம் நெக்கு உருகாத - மனங்கரைந் துருகாத, கள்ளனேன் ஆனாலும்-திருடனே யானாலும், கைகுவித்து-கைகூப்பி, ஆடியும் பாடியும்-ஆடல் பாடல்களைச் செய்தும் விடாமல், நீங்காமல், கண் பனித்தாரை காட்டி-கண்களில் குளிர்ச்சியாகிய நீரொழுக்கையுண்டாகி, அண்ணா-அண்ணா, பரஞ்சோதி - பரஞ்சோதியே, அப்பா - அப்பனே, யான் உனக்கு அடிமை யெனவும்-நான் உனக்கு அடிமை யென்றும், மேல் எழுந்த அன்பாக—அதிகப்பட்ட அன்பையுடையவனாகி, நாடகம் நடித்ததோ குறைவு இல்லை — கூத்தாடினதோ குறைவில்லை, (அதனை) அகிலமும் சிறிது அறியும் எல் — உலகமுஞ் சற்று அறியும் ஆமின், தண் ஆரும் நின்னது அருள் அறியாதது அல்லவே - குளிர்ச்சி பொருந்திய உன்திருவருள் தெரியாததல்லவே, சற்றேனும் — சிறிதாயினும், இனிது இரங்கி - இனிதாயிரங்கி, சாசுவதமுத்தி நிலை ஈது என்று உணர்த்தி-அழியாத முத்திநிலையிதுவென்று தெரிவித்து, சகசநிலை தந்து-சகச நிலையைக்கொடுத்து, வேறு ஒன்று எண்ணாமல்-பிறிதொன்றை நினையாமல், உள்ளபடி—யதார்த்தமாய், சுகமாய் இருக்க - இன்பமாயிருக்கும் வகை, ஏழையேற்கு அருள்செய்-ஏழையாகிய அடியேனுக் கருள்புரிவாய், இகபர மிரண்டினிலு, எ-று.

கண்ணார நீர்மல்கி உள்ளம் நெக்கு யதார்த்தமாக உருகாவிடினும் புறத்துக்காயினும் கைகுவித்தாடல் பாடல் முதலியவை செய்தேனல்லவா, அதற்காகவாயினும் சுகமாயிருக்க அருள் செய்யவேண்டு மென்றாராயிற்று. ஏழை-அறிவிலி, ஈண்டு ஏழையாதலால் யதார்த்தமாக அன்பு செய்திலனெனப் பொருள்படக் கூறினர். (ரு)

94. காகமா னதுகோடி கூடிநின்றாலுமொரு
கல்லின்முன் னெதிர்நிற்குமோ
கர்மமா னதுகோடி முன்னேசெய்தாலுநின்
கருணைப்ர வாகவருளைத்
தாகமாய் நாடினரை வாதிக்க வல்லவோ
தமியனேற் கருட்டாகமோ

சற்றுமிலை யென்பதுவும் வெளியாச்சு வினையெலாஞ்
சங்கேத மாய்க்கூடியே
தேகமா னதைமிகவும் வாட்டுதே துன்பங்கள்
சேராமல் யோகமார்க்க
சித்தியோ வரவில்லை சகசநிஷ் டைக்குமென்
சிந்தைக்கும் வெகுதூரநான்
ஏகமாய் நின்னோ டிருக்குநா ளெந்தநா
ளிந்நாளின் முற்றுறுதோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

ப-ரை. காகமானது கோடி கூடி நின்றாலும் - எண்ணிறந்த காகங்கள் சேர்ந்து திரண்டாலும், ஒரு கல்லின்முன் எதிர் நிற்குமோ - ஒருகல்லுக்குமுன்னே எதிர்த்து நிற்க வல்லவையாமோ, (ஆக, அதுபோல) முன்னே கோடி கர்மம் ஆனது செய்தாலும் - பூர்வத்தில் எண்ணிறந்த தீவினைகளைச் செய்திருந்தாலும், (அவை நின் கருணைப்ரவாக அருளை-உன் கிருபாவெள்ள ரூமான திருவருளை, தாகமாய் நாடினரை-(மோக்ஷ) தாகத்தோடு விரும் பினவர்களை, வாதிக்கவல்லவோ-வருத்த வல்லனவோ, தமியனேற்கு-தனி யேனுக்கு, அருள்தாகம்-திருவருள்மேல் விருப்பம், சற்றும் இல்லை என்பதுவும் – சிறிதுமில்லை யென்னுஞ் செய்தியும், வெளி ஆச்சு – விளம்பரமாய் விட்டது, வினை எல்லாம் சங்கேதமாய்க் கூடி - வினைக ளெல்லாம் கட்டுப் பாடாகச்சேர்ந்துவந்து, தேகமானதை மிகவும்வாட்டுதே - சரீரத்தைமிகவும் வருத்து கின்றதே, துன்பங்கள் சேராமல் – துக்கங்கள் வந்து சம்பவிக்காமல், யோகமார்க்க சித்தியோவர வில்லை - யோக நெறிச்சித்தியோ கைகூடவில்லை, சகச நிஷ்டைக்கும் என்சிந்தைக்கும் வெகுதூரம் - சகசநிஷ்டைக்கும் என்மனத்துக்கும் நெடுந்தூரம், நான்-அடியேன், நின்னோடு ஏகமாய் இருக்கும் நாள் - எந்தக்காலமோ, (அது) இந்நாளில் முற்றுறுதோ-இந்தக் காலத்தில் முடிவெய்தாதோ-இகபரமிரண்டிலும், எ-று.

தாகம்-மிகுவிருப்பம். சங்கேதம்-குழூக்குறி அதாவது ஒரு கூட்டத்தார் யாதானுமொரு காரணத்தால் ஒன்றற்குரிய இயற்பெயரை யொழித்துத் தமது கூட்டத்தாருக்கு மட்டும் மறைபொருளாக விளங்கும்படி ஏற்படுத்திய பிறிதொரு சொல்லால் அப்பொருளைக் கூறுவது. துன்பங்கள் சேராமல் யோகமார்க்க சித்தியோவர வில்லை யென்ற தனால், துன்பங்க ளணுகாமைக்குக்காரணம் யோகமார்க்க சித்தி யென்ற தாயிற்று. சகசநிஷ்டை - சதாநிஷ்டை.

95. ஒருமைமன தாகியே யல்லலற நின்னருளி
லொருவனுன் வந்திருக்கின்
உலகம்பொறுததோ மாயாவிசித்ரமென
வோயுமோ விடமில்லையோ

அருளுடைய நின்னன்பர் சங்கைசெய் திடுவரோ
வலதுகிர்த் தியகர்த்தராய்
அகிலம் படைத்தெம்மை யாள்கின்ற பேர்சில
ரடாதென்ப ரோவகன்ற
பெருமைபெறு பூரணங் குறையுமோ பூதங்கள்
பேய்க்கோல மாய்விதண்டை
பேசுமோ வலதுதான் பரிபாக காலம்
பிறக்கவிலை யோதொல்லையாம்
இருமைசெறி சடவினை யெதிர்த்துவாய் பேசுமோ
வேதுளவு சிறிதுபுகலாய்
இகபர மிரண்டினு முயிரினிக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

ப-ரை. நான் ஒருவன் - நானொருவனும், அல்லல் அற – துன்ப மொழியும்படி, ஒருமை மனது ஆகி-ஒருவழிப்பட்ட மனமுடையவனாய், நின் அருளில் வந்திருக்கின் – உன்திருவருள் வழியில் வந்திருந்தால், (அவ்விருத்தல்) உலகம்பொறுதோ - உயர்ந்தோரால் மனம்பொறுக்கப் படாததோ, மாயாவிசித்ரம் - மாயாவிசித்ரமானது, என்ன ஓயுமோ-என்ன ஓய்ந்து போமோ இடம் இல்லையோ – (அதற்கு என்னையன்றி) பிறிது இடமில்லையோ, அருள் உடைய நின் அன்பர் – உன்திருவருள்பெற்ற அன்பர்கள், சங்கைசெய்திடுவரோ-(அதை) தடைசெய்வரோ, அலது–அன்று கிர்த்தியகர்த்தராய் - (சிருட்டி திதி சங்காரமாகிய) முத்தொழிற் கிறைவராகி, அகிலம் படைத்து - உலகத்தைப் படைத்து, எம்மை ஆள்கின்றபேர்சிலர்-எம்மைக் காப்பவரா கியசில பேர், அடாது என்பரோ - இது தகாதென்பார்களோ, அகன்ற பெருமைபெறுபூரணம் குறையுமோ–விசாலித்த பெருமையைக் கொண்ட உன்பரி பூரண நிலையானது (அதனால்) குறைந்துபோமோ, பூதங்கள் பேய்கோலம் ஆய்-பூதங்கள் பேய்வடிவுகொண்டு, விதண்டை பேசுமோ-விதண்டாவாதம் பேசுமோ அலதுதான் பரிபாககாலம் பிறக்க இல்லையோ–அன்றிப் பரிபக்குவகாலமானது (எனக்கு) உண்டாகவில்லையோ, தொல்லை ஆம்-பழமையாகிய, இருமைசெறி-இரண்டென்னு மிலக்கத்தைப் பொருந்திய, சடவினை-அறிவில்லாத இருவினைகள், எதிர்த்து வாய்பேசுமோ-எதிரிட்டு வாய்பேசா நிற்குமோ, உளவு எது - யதார்த்தமேது, சிறிதுபுகலாய் - சற்றுக் கூறுவாய், இகபர மிரண்டிலும், எ-று.

உலகம் என்பது உயர்ந்தோர்களை யுணர்த்தி நின்றது.

கிர்த்திய கர்த்தர் - பிரமாதிகள். விதண்டை-தர்க்க பேதத்துள் ஒன்று, என்னை உன் திருவருளுக் கிலக்காக்கினால், அபக்குவியாகிய என்னிலையைநோக்கி உன்னன்பர் முதலாயினோர் ஆக்ஷேபிப்பார்களோ, யாதுக்கு நீ யென்னை யாண்டருளா திருக்கின்றனை யென்பது கருத்து.

96. நில்லாது தேகமெனு நினைவுண்டு தேகநிலை
நின்றிடவு மௌனியாகி
நேரே யுபாயமொன் றருளினையை யோ விதனை
நின்றனுட் டிக்கவென்றால்
கல்லாத மனமோ வொடுங்கியுப ரதிபெறக்
காணவிலை யாகையாலே
கையேற்று ணும்புசிப் பொவ்வாதே நாளுமுன்
காட்சியி லிருந்துகொண்டு
வல்லாள ராயியம நியமாதி மேற்கொண்ட
மாதவற் கேவல்செய்து
மனதின் படிக்கெலாஞ் சித்திபெறலாஞானம்
வாய்க்குமொரு மனுவெனக்கிங்
கில்லாமை யொன்றினையு மில்லாமை யாக்கவே
யிப்போ திரங்குகண்டாய்
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

ப-ரை. தேகம் நில்லாது என்னும் நினைவு உண்டு - இந்தவுடல் நிலைத்திராது என்கிற எண்ணமுண்டு, தேகம் நிலைநின்றிடவும் - (அப்படி நிலையில்லாத) உடலானது நிலைத்திருக்கும்படியாகவும், மௌனி ஆகி-மௌன குருவாகிவந்து, நேர் உபாயம் ஒன்று அருளினை-நேரான தந்திரமொன்றையருள்செய்தாய், ஐயோ-அந்தோ, இதனை - இவ்வுபாயத்தை, நின்று அநுட்டிக்க என்றால்-நிலைநின்று ஆச்சிரயிக்கலாமென்றால், கல்லாத மனமோ ஒடுங்கி உபரதி பெறக்காணவில்லை கல்வியறிவில்லாதமனமோ ஒடுங்கி உபரதி யடையப்பார்க்கவில்லை, ஆகையாலே-ஆனதாலே, கையேற்று உண்ணும் புசிப்பு ஒவ்வாது-கையால் யாசித்துண்ணு முணவு ஒத்திராது, எந்நாளும் எக்காலத்திலும், உன்காட்சியில் இருந்துகொண்டு-உன் சந்நிதியி லிருந்துகொண்டு, வல்லாளராய்-மனோதைரிய முடையவர்களாய், இயமநியமாதி மேற்கொண்ட - இயமநியமாதி (யோகங்) களைச்செய்யத் தொடங்கின, மாதவர்க்கு-பெருந்தவத்தினருக்கு, ஏவல்செய்து - பணிவிடைபுரிந்து, மனதின்படிக்கு எல்லாம்-எண்ணத்தின்படிக் கெல்லாம், சித்திபெறலாம் - சித்தியையடையலாம், ஞானம்வாய்க்கும்-ஞானமும் உண்டாகும், (ஆனால்) ஒருமனு - ஒருவிண்ணப்பமுண்டு, (கேட்டருளவேண்டும். அஃது என்னெனின்) எனக்கு—அடியேனுக்கு, இங்கு-இப்பொழுது, இல்லாமை ஒன்றினையும் - (உன் திருவருள் பெருமையாகிய) வறுமை யொன்றைமட்டிலும், இல்லாமை ஆக்க-வறுமையாக்குதற்காக, இப்போது இரங்கு-இப்பொழுது இரங்கி யருளவேண்டும். இகபரமிரண்டினிலு, எ-று.

இயமநியமாதிகள்-இயமம், நியமம், ஆதனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்னும் எண்வகையன. இவற்றின் விரிவெல்லாம் யோகநூல்களிற்காண்க, உபாதி-பிரபஞ்சத்தில் வெறுப்பு. (அ)

97. மாவுரி யுடுத்துமலை வனநெற் கொறித்துமுதிர்
வனசருகு வாயில்வந்தால்
வன்பசி தவிர்த்துமனல் வெயிலாதி மழையால்
வருந்தியும் மூலவனலைச்
சிரமள வெழுப்பியு நீரினிடை மூழ்கியுந்
தேகநம தல்லவென்று
சிற்சுக வபேக்ஷையாய் நின்னன்பர் யோகஞ்
செலுத்தினர் யாம்பாவியேம்
விரவுமறு சுவையினொடு வேண்டுவ புசித்தரையில்
வேண்டுவ வெலாமுடுத்து
மேடைமா ளிகையாதி வீட்டினிடை வைகியே
வேறொரு வருத்தமின்றி
இரவுபக லேழையர்கள் சையோக மாயினோ
மெப்படி பிழைப்பதுரையாய்
இகபர மிரண்டினினு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே..

ப—ரை. மாவுரி உடுத்தும் - மரநார்ச் சீரையைத் தரித்தும், மலைவன நெல் கொறித்தும் - மலை நெல்லையும் வன நெல்லையுங் கொறித்தும், உதிர் வனசருகுவாயில் வந்தால் - உதிர்வனவாகிய சருகுகள் (தாமிருக்கும் இடத்தின் முற்றத்தில்) வந்து விழுந்தால் (அவற்றையுண்டு, வன் பசி தவிர்த்தும்-மிக்கபசியைநீக்கியும், அனல் வெயிலாதியால் - அக்கினி வெயில் முதலானவைகளாலும் மழையால்-மழையாலும், வருந்தியும் - வருத்தப்பட்டும், மூல அனலை — (மூலாதாரத்திலுள்ள) மூலாக்நியை, சிரமளவு எழுப்பியும்-சிரத்தளவாக எழுப்பியும், நீரினிடை மூழ்கியும் — புண்ய தீர்த்தங்களில் ஸ்நாநம் பண்ணியும், தேகம் நமது அல்ல என்று-உடல் நமதன்றென்று நிச்சயித்து, சிற்சுக அபேக்ஷையாய்-ஞானசுகத்தை யடைய இச்சை யுடையவராய், நின் அன்பர்-உனது அடியவர், யோகம் செலுத்தினர் - யோகத்தை நடத்திவந்தார்கள், யாம் பாவியேம்-பாவிகளாகியநாங்கள், அறுசுவையினோடு விரவும்-ஆறு சுவைகளுடன் கலந்த, வேண்டுவ புசித்து - வேண்டு முணவுகளை யுண்டு, அரையில் - இடையில், வேண்டுவ எல்லாம் உடுத்து — வேண்டும் ஆடைகளெல்லாவற்றையும் தரித்து, மேடைமாளிகை ஆதி-மேடைமாளிகை முதலிய, வீட்டினிடைவைகி — வீடுகளில்தங்கி, வேறு ஒருவருத்தம் இன்றி — பிறிதொரு துன்பமுமில்லாமல், இரவுபகல்-இராப்பகலாக, ஏழையர்கள் மாதர்

களுடைய - சையோகம் ஆயினும்-புணர்ச்சி செய்யா நின்றோம், எப்படி பிழைப்பது-எப்படி உய்வது, உரையாய் - சொல்லாய், இகபர மிரண்டினிலு, எ-று.

உதிர்வன சருகுவாயில் வந்தால் என்பதற்கு வனத்திலுள்ள உதிர்ந்த சருகுகள் தமது வாயில்வந்து (சுயேச்சையாய்) விழுந்தால் எனப்பொருள் கூறினும் பொருந்தும். மரவுரி – நாரினுற் செய்த சீரை, கொறித்தல்—நெல் முதலியவற்றை ஒவ்வொன்றாகப் பல்லினுற் கறித்தல்-கைப்பு, இனிப்பு, புளிப்பு, உவர்ப்பு, துவர்ப்பு, கார்ப்பு என்பன அறுசுவை. உன்னடியார்கள் ஞானனந்தமாகிய பேரின்பத்தையடைய விரும்பி மரவுரியுடுத்துப் பலதுன்பச் செய்கைகளைச் செய்து உய்ந்தார்கள், மாதாது சிற்றின்பமுதலியவற்றைவிரும்பும் நாங்கள் எப்படி உய்வோமென்றார்.

98. முத்தனைய மூரலும் பவளவா யின்சொலு
முகத்திலகு பசுமஞ்சளும்
மூர்ச்சிக்க விரகசன் னதமேற்ற விருகும்ப
முலையின்மணி மாலைநால
வைத்தெமை மயக்கிரு கண்வலையை வீசியே
மாயா விலாசமோக
வாரிதியி லாழ்த்திடும் பாழான சிற்றிடை
மடைந்தையர்கள் சிற்றின்பமோ
புத்தமிர்த போகம் புசித்துவிழி யிமையாத
பொன்னுட்டும் வந்ததென்றால்
போராட்ட மல்லவோ பேரின்ப முத்தியிப்
பூமியி லிருந்துகாண
எத்தனை விகாதம்வரு மென்றுசுகர் சென்றநெறி
யிவ்வுலக மறியாததோ
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

ப-ரை. முத்து அனைய முரலும் - முத்துவரிசை போன்ற தந்தபந்தியும், பவளவாய் இன் சொலும் - பவளத்தை யொத்த வாயில்வரும் இனிய சொற்களும், முகத்து இலகு பசுமஞ்சளும் - முகத்தில் விளங்குகின்ற பசிய மஞ்சட்கறையும், மூர்ச்சிக்க-மூர்ச்சிக்கும்படி, விரகசந்நதம் ஏற்ற—விரஹசந்நதத்தை யெழுப்ப, இருகும்ப முலையில்-இரண்டு குடங்கள்போன்ற ஸ்தனங்களின்மேல், மணிமாலை நால-ரத்ந ஆரங்கள் தொங்க, வைத்து - அமைத்து, எம்மை மயக்கி - எங்களை மயங்கப்பண்ணி, இருகண் வலையைவீசி - இரண்டு கண்களாகிய வலையையெறிந்து, மாயாவிலாச மோகவாரிதியில் ஆழ்த்திடும்—மாயையின் விளையாட்டாகிய மோகக்கடலில் அமிழச்செய்கிற பாழ்ஆ

ன—பாழாகிய, சிறு இடை மடந்தையர்கள்-சிற்றிடையையுடைய மங்கையார்களது, சிற்றின்பமோ-சிற்றின்பமென்றலோ, புத்தமிர்தபோகம் புசித்து-புதிய அமிர்தத்தை உண்ணுதலாகிய அநுபவத்தை யநுபவித்து, விழிஇறையாத-கண்ணிமைக்காத, பொன்னாட்டும்வந்தது என்றால் - பொன்னுலகத்தினும் வந்ததானால், போராட்ட மல்லவோ-போராட்டமாய் முடியுமல்லவா, பேரின்பமுத்தி--பேரானந்தத்தை விளைவிக்கும் மோக்ஷத்தை, இப்பூமியில் இருந்துகாண-இவ்வுலகிலிருந்துகொண்டே காண்பதற்கு, எத்தனைவிகாதம் வரும் என்று-எத்தனை அசந்தர்ப்பங்க ளுண்டாகுமென்று, சுகர்சென்ற நெறி - சுகமுனிவர் போனமார்க்கம், இவ்வுலகம் அறியாததோ-இவ்வுலகத்தார் அறியாததோ, இகபரயிரண்டினிலு, எ—று.

சந்நதம்-ஆவேசம். கண்களை வலையாகக்கூறுதல் ஆடவரை யகப்படுத்துந் திறத்தில் வலைபோன் றிருத்தலின், அதனை, "காய்சினவேலன்ன மின்னியல் கண்ணின் வலைகலந்து வீசினபோது" என்னுந் திருக்கோவையாரானறிக.

மாதர்சிற்றின்பம் முத்திக்குத் தடையாகப் பொன்னாட்டினும் வந்துவருத்துவதா யிருத்தலால், இவ்வுலகத்தி லிருந்துகொண்டு அதனை வென்றுமுத்தியடைத லருமையாகுமென்று நிச்சயித்து, பிறந்தவுடனே துறந்துசென்று நிட்டமலைமே லேறின சுகமுனிவரது செய்தியை இவ்வுலகத்தார் அறியார்களோ' ஆதலால் நாமும் அவ்வாறுதுறந்து சென்றலொழிய முத்தியையடைய மாட்டோமென்பது கருத்து.

99. உன்னிலையு மென்னிலையு மொருநிலை யெனக்கிடந்
துளறிடு மவத்தையாகி
உருவுதான் காட்டாத வாணவமு மொளிகண்
டொளிக்கின்ற விருளென்னவே
தன்னிலைமை காட்டா தொருங்கவிரு வினையினாற்
றுவுசுக துக்கவேலை
தட்டழிய முற்றுமில் லாமாயை யதனாற்
றடிந்தகிலி பேதமான
முன்னிலை யொழிந்திட வகண்டிதா காரமாய்
மூதறிவு மேலுதிப்ப
முன்பினொடு கீழ்மே னடுப்பக்க மென்னுமன்
முற்றுமா னந்தநிறைவே
என்னிலைமை யாய்நிற்க வியல்புகூ றருள்வடிவ
மெந்நாளும் வாழிவாழி
இகபர மிரண்டினிலு முயிரினுக் குயிராகி
யெங்குநிறை கின்றபொருளே.

ரை. உன் நிலையும் என் நிலையும்—உனது நிலைமையும் எனது நிலைமையும், ஒரு. நிலையெனக்கிடந்து உளறிடும் அவத்தையாகி—ஒரேநிலைமை யென்று கொண்டு உளறிடும்படியான அவஸ்தைதையை யடைந்து, உருவுதான் காட்டாத ஆணவமும்-தன் வடிவை வெளிப்படுத்தாத அகங்காரமும், ஒளிகண்டு ஒளிக்கின்ற இருள் என்ன — ஒளியைப்பார்த்துமறைகின்ற இருளைப் போல தன்னிலைமைகாட்டாது ஒருங்க-தனது நிலைமையைக் காட்டாமல் அடங்க இருவினையினுல் - இருவினைகளாகிய (அலைகளோடு) தாவு-தாவுகின்ற, சுகதுக்கவேலை—சுக துக்கங்களாகிய சமுத்திரங்கள், தட்டு அழிய - தடுமாற, முற்றும் இல்லா மாயை அதனுல் - முழுதுமில்லாமையாகிய மாயா விகாரத்தினுல், தடித்து-உருவேற்று, அகிலபேதமான - அனேக வேறுபாடாகிய, முன்னிலை ஒழிந்திட-முன்னிலைச் சுட்டு அகல, அகண்டிதாகாரமாய் - பிரிக்கப்படாத வடிவையுடையதாய், மூதறிவு-பேரறிவானது, மேல் உதிப்ப - மேன்மேலுமுண்டாக, முன்பின்னேடு - முன்பின்னுடன், கீழ்மேல் நடுப்பக்கம் என்னுமல் - கீழ்மேல் நடுப்பக்கம் என்று சொல்லாதவிதம், முற்றும் - முடிவுபெறுகின்ற, ஆநந்த நிறைவே-இன்பபூரணமே, என் நிலைமையாம் நிற்க-எனது நிலைமையாகக்கொண்டு அதில் நிலைத்துநிற்கும்படி, இயல்பு கூர்—எனக்கு நல்லியல்பருளிய, அருள் வடிவம் - அருளுருவமானது, எந்நாளும் வாழி வாழி-எக்காலத்தும் மிகுதியும் வாழக்கடவது, இகபர மிரண்டினிலு—எ—று.

விசாரிக்குமிடத்தில் மாயை முற்றும் பொய்யாய்ப் போதலால், முற்றுமில்லா மாயையென்ருர். அருள்வடிவம் என்றது குருமூர்த்தத்தை, இறைவனுகிய உனது நிலையையும் அடிமையாகிய எனது நிலையையும் உணராது ஒருநிலையென்று உளறச்செய்கின்ற ஆணவம் ஒடுங்கவும், முற்றும் பொய்யாகியமாயாவிகாரமொழியவும், பேரானந்தமே எனது நிலைமையாகக் கொண்டு அதில் நிலைத்து நிற்கும்படி எனக்கு நல்லியற்கை யருளிய குருமூர்த்தமானது எக்காலத்தும் வாழக்கடவது என்பதாம். (கக)

சச்சிதாநந்தசிவம்.

100. பாராதி ககனப் பரம்புமுண்டோவென்று
படாவெளிய தாகியெழுநாப்
பரிதிமதி காணுச் சுயஞ்சோதியாய்ண்ட
பகிரண்ட வுயிரெவைக்கும்
நேராக வறிவா யகண்டமா யேகமாய்
நித்தமாய் நிர்த்தொந்தமாய்
நிர்க்குண விலாசமாய் வாக்குமன மணுகாத
நிர்மலா னந்தமயமாய்ப்
போராது நிற்றிநீ சும்மா விருந்துதான்
பேரின்ப மெய்திடாமல்

பேய்மனதை யண்டியே தாயிலாப் பிள்ளைபோற்
பித்தாக வோமனதைநான்
சாராத படியறிவி னிருவிகற் பாங்கமாஞ்
சாசுவத னிஷ்டையருளாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

ப-ரை. பார் ஆதி-பிருதிவி முதலான, ககனப்பரப்பும் - ஆகாயப்பரப்பும் உண்டோவென்று , உளதோவென்று (ஐயுறும்படி), படர்வெளியதாகி-வியாபிக்கின்ற பரமாகாசமாகி, எழுநா—அக்கினியும், பரிதி-சூரியனும், மதி—சந்திரனும், காணு-காணப்படாத, சுயஞ்சோதியாம் — சுயம்பிரகாசமாகி, அண்ட பகிரண்ட உயிர் வகைக்கும் - அண்ட பகிரண்டங் களிலுள்ள எல்லாவுயிர் களுக்கும், நேராக அறிவாய் — செவ்வையாக அறிவுருவாய், அகண்டமாய்- (கண்டிக்கப்படாத) பூரணமாய், ஏகமாம் - தனியாகி, நித்தமாய் — என்றுமுள்ளதாய், நிர்த்தொந்தமாய் தொடர்பற்றதாய், நிர்க்குண விலாசமாய்-குணங்கடந்தலீலையாகி, வாக்குமனம் அணுகாத - வாக்குமனங்கள் பொருந்தாத, நிர்மலாநந்தமயமாய் - நிர்மல சுகரூபமாகி, நீ போராது நிற்றி - நீ அசையாது நிற்கிருய், சும்மா இருந்து பேரின்பம் எய்திடாமல்—சும்மா இருந்து பரமா நந்தத்தைப் பெருமல், பேய்மனதை அண்டி-பேய்மனத்தைச் சார்ந்து, தாய் இல்லா பிள்ளைபோல் - தாயற்ற குழந்தைபோல், பித்தாகவோ-பித்தேறவோ, மனதை நான்சாராதபடி - மனத்தை நான் அடையாதபடி, அறிவின் அறிவோடு கூடிய, நிருவிகற்ப அங்கம் ஆம்-நிர்விகற்பமென்னும் உறுப்பையுடைய, சாசுவத நிஷ்டை அருளாய் — அழியாத சகலநிஷ்டையை உதவியருள வேண்டும், சர்வ பரிபூரண-சகல பொருள்களிலும் பரிபூரணமான, அகண்டதத்துவம் ஆன- அகண்டதத்துவப் பொருளாகிய, சச்சிதா நந்த சிவமே-தத்துவத்திரய ரூபமாகிய மங்களவஸ்துவே. எ-று.

அக்கினிக்கு ஏழுநாக்கள் உண்டாகலின் 'எழுநா' என்ருர். சத்து - சித்து ஆனந்தமென்னுந் திரிபதார்த்தங்களும் ஒன்றுசேர்ந்தது சச்சிதானந்தம். சிவம்-மங்களம், சச்சிதானந்த இலக்கண முடைய சிவத்தை வணங்குதலாகக் கூறினர். (க)

101. குடக்கொடு குணக்காதி திக்கினை யுழக்கூடு
கொள்ளல்போ லந்துபூதம்
கூடுஞ் சுருங்கிலைச் சாலேகமொன்பது
குலாவுநடை மனையைநாறும்
வடக்கயிறு வெண்ணாரம் பாவென்பு தசையினுன்
மதவேள் விழாநடத்தி

வைக்கின்ற கைத்தேரை வெண்ணீர்செநீர் கணீர்
மலநீர்பு ணீரிறைக்கும்
விடக்குத் துருத்தியைக் கருமருந் துக்கூட்டை
வெட்டவெட் டத்தளிர்க்கும்
வேட்கைமர முறுகின்ற சுடுகாட்டைமுடியிலே
மெய்போ லிருந்துபொய்யாம்
சடக்கைச் சடக்கெனச் சதமென்று சின்மயந்
தானுகி நிற்பதென்றே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத்துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

ப-ரை. குடக்கொடு குணக்காதி திக்கினை – மேற்குடன் கிழக்கு முதலிய திசைகளை, உழக்கூடு கொள்ளல்போல் - உழக்கினிடத்திற்கொள்வதுபோல, ஐந்து பூதம் கூடும் சுருங்கு இல்லை-பஞ்சபூதங்கள் சேர்கின்ற சிறுவீட்டை சாலேகம் ஒன்பது குலாவும் - ஒன்பது பலகணிகள் விளங்குகின்ற, நடைமனையை நடை வீட்டை, நாறும்-நாற்றமுறுகின்ற, வடக்கயிறு – வடக்கயிறு, வெள் நரம்பு ஆ - வெண்ணரம்பாக, என்பு தசையினுல் - எலும்பு மாமிசங்களால், மதவேள் - மன்மதனுனவன் விழாநடத்தி வைக்கின்ற-திருவிழா நடத்திவைக்கின்ற, கைத்தேரை - சிறுதேரை, வெள்நீர் – வெண்ணீரும், செந்நீர் செந்நீரும், கண்ணீர்-கண்ணீரும், மலநீர்·மலநீரும், புண்ணீர்-புண்ணீரும் (ஆகிய இவற்றை) இறைக்கும்–சிந்துகின்ற, விடக்குதுருத்தியை-மாமிசத்துருத்தியை, கருமருந்து கூட்டை—ஜன்மமாகிய மருந்து விளைகின்ற கூட்டினை, வெட்ட வெட்ட தளிர்க்கும் - வெட்டவெட்டத்தளிர்க்கின்ற, வேட்கைமரம் உறுகின்ற-ஆசையாகிய மரங்கள் பொருந்திய, சுடுகாட்டை-மயானத்தை, முடிவிலே-முடிவில், மெய்போலிருந்து-உண்மைபோலத் தோன்றி, பொய் ஆம் பொய்யாய் முடிகின்ற, சடக்கை—சரீரத்தை, சடக்கு என-பொய்யென்று, சின்மயம் சதமென்று-ஞானமயமே யுண்மையென்று, தானுகி நிற்பது என்றே தானுகி நிற்பது எந்தக்காலமோ, சர்வபரிபூரண-எ-று.

வெண்ணீர் செந்நீர் மலநீர் புண்ணீர் என்பன முறையே கோழை இரத்தம் மூத்திரம் மாமிசநீர் எனப்படும், ஐம்பூதம் கூடுஞ்சிறிவீடு, நவத் துவாரங்களை யுடைய நடைவீடு முதலிய வாகச் சொல்லப்பட்ட பொய்யுடலைப் பொய்யென்றறிந்து, சின்மயமே மெய்யென்று துணிந்து அதின்மயமாய் நிற்பது எக்காலமோ எனவருந்திக் கூறியதாம்.

துருத்தி-தோற்பை, மதவேள் என்றது மதனுகிய வேள் என இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை. வேல் என்பது முருகனுக்கும் மதனுக்கும் பொதுப்பெயராகலின் ஐயமறுத்து மதவேளென்ருர். (உ)

102. பாகத்தி னுற்கவிதை பாடிப்படிக்கவோ
பத்திநெறி யில்லைவேத
பாராய ணப்பனுவன் மூவர்செய் பனுவலது
பகரவோ விசையுமில்லை
யோகத்தி லேசிறுது முயலவென் ருற்றேக
யொவ்வாதி வூண்வெறுத்தால்
உயிர்வெறுத் திடலொக்கு மல்லாது கிரியைக
ளுபாயத்தி னுற்செய்யவோ
மோகத்தி லேசிறிது மொழியவிலை மெய்ஞ்ஞான
மோனத்தி னிற்கவென்ருல்
முற்ருது பரிபாக சத்திக ளனேகநின்
மூதறிவி லேயெழுந்த
தாகத்தி லேவாய்க்கு மமிர்தப்ர வாகமே
தன்னந் தனிப்பெருமையே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

ப—ரை. பாகத்தினுல்-பாகமாக, கவிதை பாடி படிக்கவோ - கவிகளைப் பாடிப்படிக்க வென்ருலோ, பத்திநெறி இல்லை-(எனக்கு) பத்திமார்க்கமில்லை வேதபாராயணப் பனுவல்-(தமிழ்) வேதமாகிய பாராயணத்துக் குரிய (திருவாசக மென்னும்) நூலையும், மூவர்செய் பனுவல்-மூவருளிச்செய்த அடங்கன் முறையாகிய நூலையும், பகரவோ – பாடுவோ மென்ருலோ, இசையும் இல்லை - இசைத்தெளிவுமில்லை, யோகத்திலேசிறிதுமுயலஎன்ருல்-யோகமார்க்கத்தில் கொஞ்சம் யத்தனிப்போ மென்ருல், தேகம் ஒவ்வாது, உடல் சரிப்படாது, இவ்வூண் வெறுத்தால் - இந்த வுணவை வெறுத்தால், உயிர் வெறுத்தில் ஒக்கும்—உயிரை வெறுத்தாற் போன்றிருக்கும், அல்லாது - அல்லாமல், கிரியைகள் - கிரியைகளை, உபாயத்தினுல் செய்யவோ - தந்திரமாகச் செய்ய வென்ருலோ, மோகத்திலே சிறிதும்ஒழிய இல்லை - மோகத்தில் கொஞ்சமாயினும் நீங்கவில்லை, மெய்ஞ்ஞான மோனத்தில் நிற்கஎன்ருல் - மெய்ஞ்ஞான எல்லையாகிய மோனநிலையில் நிற்கவென்ருல், முற்ருது - முடிவுபெருது, (அதற்குக் காரணம்) பரிபாக சத்திகள் அநேகம்-(என்னைத் தடைசெய்யப் பக்குவப்பட்டுள்ள) பரிபக்குவசத்திகள் எண்ணிறந்துள்ளன, நின்மூதறிவிலே எழுந்த-உன்விஷயமான பேரறிவினிடந்தோன்றிய, தாகத்திலே வாய்க்கும்—மோக்ஷதாகத்தில் கிடைக்கப் பெறுகின்ற, அமிர்தப்ரவாகமே - அமுதப் பெருக்கே, தன்னந்தனிப் பெருமையே - ஏகாந்த மாகிய பெருமையே, சர்வ பரிபூரண .—எ-று.

மூவர்செய்பனுவல் என்றது திருஞான சம்மந்தமூர்த்தி நாயனுர், திருநாவுக்கரசு நாயனுர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் என்னும் இம்மூவரால் அருளிச் செய்யப்பட்டது. இசை - இராகம். சத்திகள் தடைசெய்யும் என்பதை.

திருவாசகம்.

"தெய்வ மென்பதோர் சித்த முண்டாகி
முனிவி லாததோர் பொருள்து கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைக டொடங்கின.—என்னுந் திருவா
க்கா னுணர்க. (௩)

103. இமையளவு போதையொரு கற்பகா லம்பண்ணு
மிவ்வுலக மெவ்வுலகமோ
என்றெண்ணம் வருவிக்கு மாதர்சிற் றின்பமோ
வென்னின்மக மேருவாக்கிச்
சுமையெடுமி னென்றுதான் சும்மாடு மாயெமைச்
சுமையாளு மாக்கிநாளும்
துர்ப்புத்தி பண்ணியுள நற்புத்தி யாவையுஞ்
சூறையிட் டிந்திரஜாலம்
அமையவொரு கூத்துஞ் சமைந்தாடு மனமாயை
யம்மம்ம வெல்லவெளிதோ
அருள்பெற்ற பேர்க்கெலா மொளிபெற்று நிற்குமீ
தருளோவ லாதுமருளோ
சமயநெறி|காணுத சாக்ஷிநீ சூக்ஷமமாத்
தமியனேற் குளவுபுகலாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

ப-ரை. மனமாயை - மன மாயையானது, இமையளவு போதை—இமைகொட்டு மளவினதாகிய விநாடிகாலத்தை, ஒரு கற்பகாலம் பண்ணும் - ஒருகற்பகாலமாக்கும், இவ்வுலகம் எவ்வுலகமோ என்ற எண்ணம்வருவிக்கும் - (நாமிருக்கும்) இவ்வுலக மானது எவ்வுலகமோ வென்கிற எண்ணத்தை யுண்டாக்கும், மாதர் சிற்றின்பமோ என்னின் - மகளிர் சிற்றின்பமோ வென்ருல், மகமேருஆக்கி — மகமேரு வளவினதாகச் செய்து, சுமை எடுமின் என்று—சுமை எடுங்க ளென்று, எமை - எங்களை — சும்மாடும் ஆய் — சும்மாடாகவு மிருந்து, சுமை ஆளும்ஆக்கி - சுமையாளகவும் ஆக்கி, நாளும் - தினந்தோறும், துர்ப்புத்திபண்ணி - துர்ப்புத்தியை யுண்டாக்கி, உள்ள - உளவாயிருக்கிற, நற்புத்தி யாவையும் — நல்லபுத்திக ளெல்லாவற்றையும், சூறையிட்டு — கொள்ளை கொ

ண்டு, இந்திரசாலம் அமைய — இந்திரசாலம் பொருந்த, ஒரு கூத்தும் சமைந்து ஆடும் — ஒருநாடகமும் அமைந்து நடிக்கும், அம்மம்ம—ஆச்சரியமாச்சரியம், வெல்ல எளிதோ — (இதனை) செயித்தற்கு எளிதாகுமோ, அருள் பெற்றபேர்க்கு எல்லாம் — உன்கருணையைப் பெற்ற பேர்கட் கெல்லாம், ஒளிபெற்று நிற்கும் ஈது - ஒளிவிளங்க நிற்கின்ற இது அருளோ - அருட் டன்மையோ, அல்லாது மருளோ (அல்லது மதிமயக்கமோ), சமயநெறி காணாத—சமயமார்க்கங்களால் அறியப் படாத, சாக்ஷிநீ சாட்சிபூதனாகிய நீ, சூக்ஷ்மம் ஆ - நுட்பமாக தமியனேற்கு - தனியேனாகிய எனக்கு, உளவு புகலாய் - தந்திரம்சொல்லாய், சர்வபரிபூரண,—எ-று.

மன மாயையானது இமைப்பொழுதைக் கற்பகாலமாகச் செய்தலும்இவ்வுலகம் எவ்வுலகமோ என்னும் எண்ணத்தை யுண்டாக்கலும் முதலிய செய்ய வல்லதாகலின், என்னால் வெல்ல வொண்ணுமோ, உன் திருவருள் பெற்றோர்க்கெல்லாம் ஒளியுருவாய் நிற்கின்ற இது அருளோஅல்லது மருளோ எனக்கு உளவுசொல்வாய் என்பதாம். (ச)

104. இனியே தெமக்குனருள் வருமோ வெனக்கருதி
யேங்குதே நெஞ்சமையோ.
இன்றைக் கிருந்தாரை நாளைக் கிருப்பரென்
லெண்ணவோ திடமில்லையே
அனியாய மாயிந்த வுடலைநா னென்றுவரு
மந்தகற் காளாகவோ
ஆடித் திரிந்துநான் கற்றதுங் கேட்டது
மவலமாய்ப் போனதன்றோ
கனியேனும் வறியசெங் காயேனு முதிர்சருகு
கந்தமூ லங்களேனும்
கனல்வாதை வந்தெய்தி னள்ளிப் புசித்துநான்
கண்மூடி மௌனியாகித்
தனியே யிருப்பதற் கெண்ணினே னெண்ணமிது
சாமிநீ யறியாததோ
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

ப-ரை. இனி உன் அருள் ஏது-இனி உன் கிருபை கிடைப்பதேது, எமக்கு - எங்களுக்கு, வருமோ — ஒருக்கால் உண்டாகுமோ, எனக்கருதி—என்று எண்ணி, நெஞ்சம் ஏங்குதே—மனமானது ஏக்கங் கொள்ளாநின்றதே, ஐயோ, அந்தோ, இன்றைக்கு இருந்தாரை — இன்று உயிர் வாழ்ந்திருந்தவரை, நாளைக்கு இருப்பர் என்று எண்ணவோ — நாளைக்கு இருப்பார்களென்று எண்ணவோ, திடம் இல்லையே - திடசித்தமில்லையே, அநியாயமாய் - அநியாயமாய்

இந்தவுடலை - இந்ததேகத்தைக் குறித்து, நான் என்றுவரும் — நானென்று அகங்கரித்துக் கொண்டு வருகின்ற, அந்தகற்கு ஆளாகவோ - காலனுக்கு அடிமையாகவோ, நான் ஆடித்திரிந்து - நான் ஆடிஉழன்று, கற்றதும் கேட்டதும் - கற்றகல்வியும் கேட்ட கேள்வியும், அவலமாய்போதல் நன்றோ — நிஷ்பலமாய்ப்போவது நலமோ, கனி எனும் - பழத்தையாயினும், வறியசெங்காய் எனும் வெறுமையான செங்காய்களை யாயினும், உதிர்சருகு கந்த மூலங்க ளேனும் - உதிர்ந்தசருகு (முதலிய) கந்தமூலங்களை யாயினும், கனல்வாதை வந்து எய்தின் - உதராக்நியின் உபத்ரவம்வந்து பொருந்தினுல், அள்ளிப்புசித்து - வாரியுண்டு, நான் அடியேன், கண்மூடி - கண்களை மூடிக் கொண்டு, மௌநியாகி - மௌநநிலையை யுடையேனுகி, தனியே யிருப்பதற்கு எண்ணினேன் - ஒன்றியாயிருக்க நினைத்தேன், இது எண்ணம் - இந்த எனது எண்ணத்தை, சாமிநீ யறியாததோ - எல்லாமுணர்ந்த நீ யறியாததோ, சர்வபரிபூரண,—எ-று.

கந்த மூலங்கள் வேர்கிழங்குகள். இனி உன்திருவருள் எனக்கு வாய்க்குமோ வென்று நினைத்து என்மனம் வருந்து கின்றதே, இன்றிருந்தவர் நாளைக்கு இருப்பர் என்று எண்ணவோ திடமில்லையே, அநியாயமாய் அகங்கரித்து வரும் யமனுக்கு ஆளாகவோ, நான் அலைந்து வருந்திக் கற்றகல்வியும் கேட்ட கேள்வியும் வாளாப் போதல் நன்மையோ, பசிக்குக் காய் கனி கிழங்குகளை யுண்டு மௌநியாகித் தனியே வசித்தற்கு எண்ணி யிருக்கிறேன், இவ்வெண்ணம் நீ யறியாததல்லவே என்பது கருத்து. (ரு)

105. மத்தமத கரிமுகிற் குலமென்ன நின்றிலகு
வாயிலுடன் மதியகடுதோய்
மாடகூ டச்சிகர மொய்த்தசந் திரகாந்த
மணிமேடை யுச்சிமீது
முத்தமிழ் முழக்கமுடன் முத்தநகை யார்களொடு
முத்துமுத் தாய்க்குலாவி
மோகத் திருந்துமென் யோகத்தி னிலைநின்று
மூர்ச்சைப் பிடித்தடைத்துக்
கைத்தல நகப்படை விரித்தபுலி சிங்கமொடு
கரடிநுழை நூழைகொண்ட
கானமலை யுச்சியிற் குகையூ டிருந்துமென்
காதலா மலகமென்னச்
சத்தமற மோனநிலை பெற்றவர்க ளுய்வர்காண்
சனகாதி துணிவிதன்றோ
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

ப-ரை. மத்தம் — பித்தங்கொண்ட, மதகரி - மதயானைகள், முகில் குலம் என்ன மேகசாலம்போல, நின்று இலகு - நின்று விளங்குகின்ற, வாயிலுடன்- முற்றத்தோடுகூடிய, மதி அகடுதோய் - சந்திரனது நடுப்பக்கத்தை யளாவுகின்ற, மாடகூடச் சிகரம்மொய்த்த - மாளிகைகள் வீடுகளின் சிகரங்கள் இவைகள் நெருங்கிய, சந்திரகாந்த மணிமேடை உச்சிமீது - சந்திரகாந்தக் கல்லினாற் சமைத்த ரத்நகசிதமான மேடையின் சிகரத்தில், முத்தமிழ் முழக்கமுடன் — முத்தமிழ் முழக்கத்துடன், முத்தநகையார்களொடு - முத்தையொத்த தந்த பந்தியையுடைய மாதர்களோடு, முத்து முத்தாய் குலாவி - பிரியமாய் விளையாடி, மோகத்து இருந்தும் என் - மோக இன்பத்தில் முழுகிக் கிடந்தாலென்னநஷ்டம், யோகத்தின் நிலைநின்று - யோகநிலையி னின்று, மூச்சைபிடித்து அடைத்து - வாயுவைத்தடுத்து, கைத்தலம் — கைகளில், நகப்படைவிரித்த - நகமாகிய ஆயுதங்களைவிரித்த, புலிசிங்கமொடு கரடிநுழை-புலிகள் சிங்கங்கள் கரடிகள் நுழையப்பெற்ற, நுழைசொண்ட - அடர்ச்சியைப் பொருந்திய, கானகம் — கானகத்திலும், மலைஉச்சியில் - மலையுச்சியிலும், குகையூடு குகைகளிலும், இருந்தும் என் - வசித்தாலும் என்னலாபம், காதலம் - கையினுள்ள, ஆமலகம் என்ன - நெல்லிக்கனிபோல, (விசிதமாய்) சத்தம் அற - ஆரவாரங்களடங்க, மோநநிலை பெற்றவர்கள் - மௌன நிலையை யடைந்தவர்கள், உய்வர் - உஜ்ஜீவிப்பார்கள், சநகாதி துணிவு இதுஅன்றோ-சநகாதிகளுடைய நிச்சயம் இதுவல்லவா, சர்வபரிபூரண,—எ—று.

இல்லறம் துறவறமென்னு மிரண்டனுள் எதிலிருப்பினும் நஷ்டலாபங்கனில்லை, மௌநநிலையைப் பெற்றவர்கள் உய்வார்கள் என்பதாயிற்று. நெல்லிக்கனியை உள்ளங்கையில் வைத்து உற்றுநோக்கினல் உள்ளேயிருக்கிற வரைகளெல்லாம் எண்ணலாம்படி விளங்கித்தோன்றி உள்ளும் புறப்பும் ஒத்திருத்தலால் கரதலாமலகம் என்ன என்றுவமித்துக் கூறினர்.

இச்செய்யுளின் கருத்தை.

“ காடே திரிந்தென்ன காற்றே புசித்தென்ன கந்தைசுற்றி
யோடே யெடுத்தென்ன வுள்ளன்பிலாதவ ரோங்கும்வைய
நாடே யிடைமருதீசர்க்கு மெய்யன்பர் நாரியர்பால்
வீடே யிருப்பினு மெய்ஞ்ஞான வீட்டின்ப மேவுவரே என்னுந் திருவாக்கா னறிக. (கூ)

106. கைத்தலம் விளங்குமொரு நெல்லியங் கனியெனக்
கண்டவே தாகமத்தின்
காட்சிபுரு ஷார்த்தமதின் மாட்சிபெறு முத்தியது
கருதினனு மானமாதி
உத்திபல வாநிரு விகற்பமே யில்லையா
லொன்றோ டிரண்டென்னவோ

உரையுமிலே நீயுமிலே நானுமிலே யென்பது
    முபாயநீ யுண்டுநானும்
சித்தமுள னில்லே யெனும்வசன நீயறிவை
    தெரியார்க டெரியவசமோ
செப்புகே வலநீதி யொப்புவமை யல்லவே
    சின்முத்தி ராங்கமரபில்
சத்தமற வென்னையாண்ட குருமௌனி கையினற்
    றமியனேற் குதவுபொருளே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
    சச்சிதா னந்தசிவமே.

ப—ரை. கைத்தலம் விளங்கும் - (உள்ளங்) கையினிடத்தில் விளங்கா நின்ற, ஒரு நெல்லிக் கனியென - ஒரு நெல்லிப் பழத்தைபோல, கண்ட - காணப்பட்ட, வேதாகமத்தின்காட்சி - வேதாகமத்திற் கூறிய விஷயம், புருஷார்த்தம் - (சதுர்வித) புருஷார்த்தமாம், அதில் - அந்தப் புருஷார்த்த சதுஷ்டயத்துள், முத்தி-வீடு எனப்படுவது, மாட்சிபெறும் - மேன்மையை யடையும், அது - அந்த முத்தியை, கருதின் - நினைத்தால், அனுமானம் ஆதி யுத்தி பல ஆறும் - அநுமானம் முதலிய (ப்ரமாணங்களால் உளவாகின்ற) யுக்திகள் பண்ணிறந்தனவாகும், நிருவிகற்பமேல் இல்லே ஆல்-நிருவிகற்ப சமாதியநுபவத்தின்கண் (இந்தயுக்திகள்) பயன்படாதொழியு மாதலால், ஒன்றோடு இரண்டு என்னவோ - ஒன்றுடன் இரண்டு என்றுகூறுவோ மென்றாலோ, உரையும் இல்லே - சொல்லுமில்லே, நீயும்இல்லே - நீயென்பது ஒன்றும்இல்லே, நானும் இல்லே - நான்என்பது ஒன்றுமில்லே என்பதும் - என்றுசொல்லுவதும், அடியேனும், சித்தம்உளன் - சித்தமாயிருக்கிறேன், (அப்படியிருக்க) நான்இல்லேஎன்னும்வசனம் - நானென்ப தொருபொருள் இல்லேஎன்னுஞ் சொற்பொருளே, நீ அறிவை - நீயுணர்வாய், தெரியார்கள் - அதனை யுணராதவர்கள், தெரியவசமோ - அரியக்கூடுமோ, செப்பு - (வேதாகமங்களாற்) சொல்லப்பட்ட, கேவலம்நீதி - முத்திநெறியின் ஒழுங்குக்கு, ஒப்பு உவமையல்லவே - (வேறுபொருள்) ஒத்துக் கொள்ளத்தக்க உவமைப் பொருளாகாதே, சின்முத்திராங்க மரபின் - முத்திரையை யங்கமாகவுடைய மவுனமரபினல், சத்தம் அற - சொல்லடங்க என்னே ஆண்ட-என்னே அடிமையாகக் கொண்டருளின, குருமௌனி கையினல் - மௌனகுருவின் திருக்கரங் கொண்டு, தமியனேற்கு உதவு பொருளே - தனியேனன எனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட வஸ்துவே சர்வபரி பூரண.

உள்ளங்கை நெல்லிப்பழம்போல விளங்கும் வேதாகமங்களின் அர்த்தசாரமெல்லாம் அறம்பொருள் இன்பம் வீடுஎன்னும் நால்வகையான புருஷார்த்தங்களே. வேதம் அறியப்படுவது என்னும்பொருளது. ஆகமம்பதி பசு பாசம் என்னும் முப்பொருளேயும் விளக்கிக் காட்டுவது என்னும்பொருளது. ஆ-பசு. கம்-பதி. மம்-பாசம்.

சின்முத்திராங்க மரபு என்றது மௌனதேசிகர் பரம்பரை.

உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியைக் கரதலாமலக மென்பர் வடநூலார். (எ)

107. காயாத மரமீது கல்லேறு செல்லுமோ
கடவுணீ யாங்களடியேம்
கர்மபந் தத்தினாற் சன்மபந் தம்பெறக்
கற்பித்த துன்னதருளே
வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவது நொந்தபேர்
வைவதுவு மெங்களுலக
வாய்பாடு நிற்கநின் வைதிக வொழுங்குநினை
வாழ்த்தினாற் பெறுபேறுதான்
ஓயாது பெறுவரென முறையிட்ட தாற்பின்ன
ருளறுவது கருமமன்றாம்
உபயநெறி யீதென்னி னுசிதநெறி யெந்நெறி
யுலகிலே பிழைபொறுக்கும்
தாயான கருணையு முனக்குண் டெனக்கினிச்
சஞ்சலங் கெடவருள்செய்வாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

ப-ரை. காயாத மரமீது - காயாத மரத்தின்மேல், கல் ஏறு செல்லுமோ-கல்லெறிதல் செல்லுமோ, நீ கடவுள் - யாங்கள் அடியேம் - நாங்கள் அடிமைகள், கர்ம பந்தத்தினால் - (எங்கட்குள்ள) கர்மப் பிணிப்பினால், சன்ம பந்தம் பெற — பிறவித்தொடக்கை யடையும்படி, கற்பித்தது — கற்பித்து வைத்தது, உன்னது அருளே — உன்கிருபையே, வாயார வுண்டபேர் வாழ்த்துவதும்-வாயாரப் புசித்தவர்கள் மங்களாசாசநஞ் செய்வதும், நொந்த பேர் வைவதும்-வருந்தினவர்கள் நிந்திப்பதும், எங்கள் - எங்களுடைய உலகவாய்ப்பாடு-உலக வழக்கம், நிற்க — இதுநிற்க, நின்வைதிக ஒழுங்கு - உனது வைதிகவொழுக்க நூல்கள், நின்னை வாழ்த்தினால் — உன்னை மங்களாசாசநம் பண்ணினால், பெறுபேறு - பெறுதற்குரிய (மோக்ஷ) லாபத்தை, ஓயாதுபெறுவர் என - தவறாமலடைவரென்று, முறையிட்டதால் — முழங்குவதனால், பின்னர்—அதற்குமேல், உளறுவதுகருமம் அன்று ஆம் - உளறுதல் நற்கருமம் அன்றாகும், உபயநெறி ஈதுஎன்னின் - இரண்டு மார்க்கங்கள் (வைவதும் வாழ்த்துவது மாகிய) இவ்வாறாயின், உசிதநெறி எந்தநெறி - (இவற்றுள்) அநுகூலமார்க்கம் எந்தமார்க்கம், உலகிலே பிழைபொறுக்கும் - உலகத்தில் குற்றத்தைப் பொறுத்தருள்கின்ற, தாயான கருணையும் - தாயின் கருணைபோன்ற கருணையும், உனக்கு உண்டு - உனக்குள்ளது, இனி - இனி, எனக்கு -அடியேனுக்கு, சஞ்சலங்

கெட - மனோதுக்க மொழியும்படி, அருள்செய்வாய் - தயவுசெய்வாய், சர்வ பரிபூரண. எ-று.

வேதசம்பந்தம் வைதிகம் பேறு எனப் பொதுப்படக் கூறினும் நின்னை வாழ்த்தினுற் பெறு பேறு யென்றமையால் மோக்ஷலாபம் யென்றுணைக்கப் பட்டது.

எல்லாம் வல்ல இறைவனையாய் வாழ்த்துவது பொருந்துமோ வெனிற் பொருந்தும் அது அவனை வாழ்த்துவ தாலேயே நாம் வாழ்வோ மாகலின் இதனை.

திருவாசகம்.

"வாழ்த்துவதும் வானவர்கடாம்வாழ்வான் மனநின்பால்

தாழ்த்துவதுந், தாமுயர்ந்து தம்மையெல்லாந் தொழவேண்டி" என்ப தனுனறிக.

108. இன்னம் பிறப்பதற் கிடமென்னி னிவ்வுடல
மிறவா திருப்பமூலத்
தெழுமங்கி யமிர்தொழுகு மதிமண்டலத்திலுற
வென்னம்மை குண்டலினிபால்
பின்னம் பிறக்காது சேயெனவளர்த்திடப்
பேயேனை நல்கவேண்டும்
பிறவாதநெறியெனக் குண்டென்னி னிம்மைபே
பேசுகர்ப் பூரதீபம்
மின்னும் படிக்கண் டாகார வன்னைபால்
வினையேனை யொப்புவித்து
வீட்டுநெறி கூட்டிடுதென் மிகவுநன் றிவையன்றி
விவகார முண்டென்னிலோ
தன்னந் தனிச்சிறிய னுற்றிலேன் போற்றிவளர்
சன்மார்க்க முத்திமுதலே
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

ப - ரை. இன்னம் பிறப்பதற்கு இடம் என்னின் - இன்னமும் ஜன்மத் துக்கிட முண்டென்றால், இவ்வுடலம் இறவாதிருப்ப - இந்தச்சரீரம் இறவா திருக்கும்படி, மூலத்து எழும் அங்கி-மூலாதாரத்திற்றோன்றும் அக்நியானது அமிர்து ஒழுகும் - அமிர்தஞ்சொரியாநின்ற, மதிமண்டலத்தில் உற - சந்திரம, ண்டலத்தில் அடையும்படி, என் அம்மை - என்தாயாகிய, குண்டலினிபால் - குண்டலி சத்தியினிடத்தே, பின்னம் பிறக்காது-பழுதுண்டாகாதவண்ணம், சேய் என வளர்த்திட - குழந்தைபோல வளர்த்தற்பொருட்டு, பேயேனைநல்க

வேண்டும் - பேயையொத்த அடியேனைக் கொடுத்தல் வேண்டும், பிறவாதநெறி எனக்கு உண்டு என்னின் - பிறவாவழி யெனக்கிருக்குமாயின், இம்மையே- இப்பிறவியிற்றானே, பேசு - சொல்லப்பட்ட, கர்ப்பூரதீபம் - கர்ப்பூர விளக்கு போல, மின்னும்படிக்கு - ஒளிவிடும்படிக்கு, அகண்டாகார அன்னைபால்-அகண்டரூபமென்கிற தாயினிடத்தே, வினையேனை ஒப்பிவித்து – தீவினையேனாகிய என்னை யொம்புசொடுத்து, வீட்டுநெறி கூட்டிடுதல் – மோக்ஷ மார்க்கத்திற்|சேர்த்திடுதல், மிகவும்நன்று – மிகுதியும்நலம், இவையன்றி – இவற்றையன்றி, விவகாரம் உண்டு என்னிலோ-வழக்கு இருக்கிறதென்றாலோ தன்னந்தனிசிறியன் - தனியேனாகிய சிறியேன், ஆற்றிலேன் - பொறுத்து முடியேன், போற்றி - நமஸ்காரம், வளர் - விருத்தி யடையாநிற்கிற, சன்மார்க்கம்- நன்னெறியையுடைய, முத்திமுதலே - மோக்ஷத்திற்கு முதல்வனே. சர்வபரிபூரண. எ-று.

முத்தி முதல்-ஒருசொல். அகண்டம் – கண்டிக்கப் படாதது. அகண்டாகாரம்-அண்ட ரூபம்.

இனிமேலும் எனக்குப் பிறவியிருக்குமாயின், எடுத்த இத்தேகமே நிலைத்திருக்கும்படி வளர்க்கவும், பிறவி யில்லையாயின், இம்மையிற்றானே கர்ப்பூரதீபம்போல விளங்கும்படிக்கு மோக்ஷநெறியில் சேர்க்கவும், முறையே குண்டலி சத்தியினிடத்தும், அகண்டரூபமென்கிற தாயினிடத்துங் கொடுக்கவேண்டும். இவ்விரண்டு வழியுமின்றி வேறு வழக்குண்டென்றால் சிறியேன் பொறுத்திலேன் என்பது கருத்து. (க)

109. வேதாவை யில்வண்ணம் விதித்ததே தென்னிலுன்
வினைப்பகுதி யென்பனந்த
வினைபேச வறியாது நிற்கவியை மனதால்
விளைந்ததான் மனதைநாடில்
போதமே நிற்குமப் போதத்தை நாடிலோ
போதமுநி னுல்விளக்கம்
பொய்யன்று தெய்வமறை யர்வுமே நீயென்று
போக்குவர வறநிகழ்த்தும்
ஆதார வாதேய முழுதுநீயாதலா
லகிலமீ தென்னையாட்டி
ஆடல்கண்டவனுநீ யாடுகின்றவனுநீ
யருளுநீ மௌனஞான
தாதாவு நீபெற்ற தாய்தந்தை தாமுநீ
தமருநீ யாவுநீகாண்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

ப-ரை. வேதாவை - பிரமனைநோக்கி, இவ்வண்ணம் விதித்தது எதுஎன்னின் - இந்தமாதிரி விதித்தது என்னகாரணம் என்று வினவினால், உன்வினைப்பகுதி என்பன் . உன்வினையின் பாகுபாடு என்றுசொல்லுவான், அந்தவினை பேச அறியாது — அந்தவினையானதுபேச அறியமாட்டாது, நிற்க—அதுநிற்க இவைமனதால் விளைந்ததால் - இவைகள் மனத்தினால் உண்டான படியால், மனதைநாடில் - மனத்தை நாடுமிடத்தில், போதமே நிற்கும் - அறிவே யிருக்கின்றது அப்போதத்தை நாடிலோ - அவ்வறிவை நாடினாலோ, போதமும்-அவ்வறிவும், நின்னால்விளக்கம் - உன்னால் விளக்கப்படுவது, !பொய் அன்று—இதுபொய்யல்ல (நிச்சயம்.) தெய்வமறை-தெய்வீகம் பொருந்திய வேதங்கள் யாவுமேநீயென்று — எல்லாம் நீயேயென்று, போக்குவரவு அறநிகழ்த்தும்—போக்குவரவொழியச் சொல்லாநிற்கும், ஆதார ஆதேயம் முழுதும்நீ ஆதலால் - ஆதார ஆதேயங்களாகிய முழுமையும் நீயாகையால், அகிலமீது — பூமியின்பேரில், என்னை ஆட்டி - என்னை யாடும்படிசெய்து, ஆடல்கண்டவனும் நீ - அவ்வாடலைக்கண்டவனும் நீ, ஆடுகின்றவனும் நீ - ஆடுவோனும் நீ அருளும் நீ - திருவருளும் நீ, மௌனஞான தாதாவும் நீ - மௌனஞானக் கொடையாளனும் நீ, பெற்ற தாய்தந்தை தாமும்நீ - பெற்ற தாய்தந்தையரும்நீ, தமரும்நீ - சுற்றத்தாரும்நீ, யாவும்நீ - மற்றும் எனக்கிதமான பொருள்களெல்லாம்நீயே, சர்வபரிபூரண, எ—று.

வினைசடமாதலால் பேசவறியாது என்றார். ஆதாரம் - இடம், ஆதேயம் இடத்து நிகழ்பொருள்.

வேதாவை நோக்கி, இவ்வாறு விதித்தது யாதுக்கென்று வினவினால், உன் கர்மக்கூறுபாடு என்பன். இந்தக் கர்மப்பாகுபாடுகள் மனத்தினால் உண்டானவையாதலால் மனத்தை நோக்குமிடத்து அதுவும் அறிவுருவாய் நிற்கும் அவ்வறிவும் உன்னால் விளக்கப்படுவது, இதுபொய்யல்ல, தெய்விகமானவேதங்கள் எல்லாம், எல்லாப்பொருள்களும் நீயென்று சொல்லும். உலகமும், உலகப் பொருள்களும்நீ யாகையால், உலகத்தில் என்னை நடிப்பிப்பவன்முதல் எல்லாம் நீயேயென்பது கருத்து. (கo)

110. கொந்தவிழ் மலர்ச்சோலை நன்னிழல் வைகினுங்
குளிர்தீம் புனற்கையள்ளிக்
கொள்ளுகினு மந்நீரிடைத்திளைத் தாடினுங்
குளிர்சந்த வாடைமடவார்
வந்துலவு கின்றதென முன்றிலிடை யுலவவே
வ்சதிபெறு போதும் வெள்ளை
வட்டமதி பட்டப் பகற்போல நிலவுதர
மகிழ்போதும்வேலையமுதம்
விந்தைபெற வறுசுவையில் வந்ததென வமுதுண்ணும்
வேளையிலு மாலைகந்தம்

வெள்ளிலை யடைக்காய் விரும்பிவேண்டியவண்ணம்
விளையாடி விழிதுயிலினும்
சந்ததமு நின்னருளை மறவா வரந்தந்து
தமியேனை ரக்ஷபுரிவாய்
சர்வபரி பூரண வகண்டதத் துவமான
சச்சிதா னந்தசிவமே.

ப—ரை. கொந்து அவிழ் மலர்சோலை - பூங்கொத்துகள் விகசிக்கின்ற பூஞ்சோலைகளின், நல்நீழல் வைகினும் - நல்ல நிழலிற்றங்கி யிருந்தாலும், குளிர்-தண்ணிய, தீ புனல் கை அள்ளி கொள்ளுகினும்-மதுரமாகிய நீரைக்கையினு லள்ளிக் குடித்தாலும், அந்நீரிடை-அந்நீரினிடத்தில், திளைத்து ஆடினும் - ஸ்நானஞ்செய்து விளையாடினாலும், குளிர் சந்தவாடை - குளிர்ந்தசந்தனமணமுள்ளகாற்று, மடவார்-மாதர்கள் வந்துலவுகின்றது என-வந்துலாவுகிறதுபோல, முன்றிலிடை உலவ - முற்றத்தின்கண் உலாவும்படி, வசதிபெறுபோதும்—(விசாலமான) வீடுகளையுடையனுகும் காலத்திலும், வெள்ளை வெண்மையாகிய, வட்டம் - வட்டரூபமான, மதி - சந்திரன், பட்டப்பகல்போல - நடுப்பகலைப்போல, நிலவுதர - சந்திரிகையைவீசலால், மகிழ்போதும் - களிக்குங்காலத்தும், வேலை அமுதம் - கடலமுதமானது, விந்தைபெற - ஆச்சரியமடைய, அறுசுவையில் - அறுசுவைப் பதார்த்தங்களில், வந்தது என - வந்ததென்னும்படி, அமுது உண்ணும் வேளையிலும் - நல்ல உணவைப்புசிக்கிற காலத்திலும், மாலைகந்தம் - பூமாலை சந்தநம், வெள்ளிலை அடைக்காய் - வெற்றிலைப்பாக்கு, (இவற்றை) விரும்பி - அபேக்ஷித்து உண்டு, வேண்டியவண்ணம் விளையாடி—இச்சித்தபடி விளையாடி, விழிதுயிலினும் - தூங்கினாலும், சந்ததமும் - எக்காலமும், நின் அருளை மறவா வரம்தந்து - உன்னருளை மறவாத வரத்தைக்கொடுத்து, தமியேனை ரக்ஷபுரிவாய் - தனியேனைக் காத்தருள்வாய், சர்வபரி பூரண, எ—று.

சந்தனவாடை - தென்றல். எத்தகையினவாகிய போக போக்கியங்களையநுபவிக்குங் காலத்திலும் உன் திருவருளை யான் மறவாதிருக்கக்கிருபைசெய்யவேண்டும் என்பது கருத்து, "* * * பிறவிவரினு மறவிவாராமே - வரந்தரல்வேண்டும் வானவர்கோனே" எனவும், "என்பொழியாக்கையுட்சேர்ப்பினுமவர்பால் - அன்பொழியாமை யருண்மதி யெனக்கே" எனவுங்கூறிய ஆன்றோர் சொற்படி. கொத்து - கொந்து என நின்றது மெலித்தல் விகாரம்.

தேசோமயானந்தம்.

11. மருமலர்ச் சோலைசெறி நன்னீழன் மலையாதி
மன்னுமுனி வர்க்கேவலாய்
மந்திரமா லிகைசொல்லு மியமநிய மாதியா
மார்க்கத்தி னின்றுகொண்டு

கருமருவு காயத்தை நிர்மலம தாகவே
கமலாச னாதிசேர்த்துக்
காலைப்பிடித்தனலை யம்மைகுண்டலியடிக்
கலைமதியி னூடுதாக்கி
உருகிவரு மமிர்தத்தை யுண்டுண்டுறங்காம
லுணர்வான விழியைநாடி
ஒன்றோ டிரண்டெனாச் சமரச சொரூபசுக
முற்றிடவென் மனதின் வண்ணம்
திருவருண் முடிக்கவித் தேகமொடு காண்பனோ
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

ப - ரை. மருமலர்சோலை செறிநல்நீழல் - மணந்தங்கிய பூஞ்சோலைகள் நெருங்கி நல்ல நிழலையுடைய, மலையாதி மன்னும் - மலைமுதலான இடங்களில் நிலைத்திருக்கிற, முனிவர்க்கு - முனிவர்க்கு, ஏவலாய் - அடிமையாய், மந்திரமாலிகைசொல்லும் - மந்திர மாலிகையிற் சொல்லப்படுகிற, இமயநியமாதியாம் - இமய நியமாதிகளாகிற, மார்க்கத்தில் நின்றுகொண்டு - வழியிலிருந்துகொண்டு, கருமருவுகாயத்தை - கர்ப்பவாதனையை யடைந்ததேகத்தை, நிர்மலம் ஆக - பரிசுத்தமாம்படி, கமலாசனாதி சேர்த்து - பத்மாசநமுதலான ஆசந (பேதங்களில்) அமைத்து, காலைப்பிடித்து - (ப்ராண) வாயுவைத் தடுத்து, அனலை-மூலாக்கினியை, அம்மைகுண்டலி அடி-தாயாகிய குண்டலி சத்தியின் திருவடியாகிய, கலைமதியினூடுதாக்கி—கலைகள் நிறைந்த சந்திரனிடத்தில் தாக்கவிட்டு, உருகிவரும் - (அதினின்றும்) உருகிச்சிந்தாநின்ற, அமிர்தத்தை உண்டு உண்டு-அமுதத்தையிடையறாதுட்கொண்டு, உறங்காமல்-கேவலநித்திரைசெய்யாமல், உணர்வானவிழியினாடி - ஞாநநோக்கினாற்பார்த்து, ஒன்றோடு இரண்டு என்னா - ஒன்றிரண்டென்று சொல்லப்படாத, சமரசசொரூபசுகம்—சமரசஸ்வரூப இன்பத்தை, உற்றிட-அடையும்படி,என்மனதின்வண்ணம்-என் எண்ணப்படி, திருவருள் முடிக்க-திருவருளானது முடித்துக் கொடுக்க, இத்தேகமொடு காண்பனோ-இந்தச் சரீரத்துடனிருக்கும் போதே யடையப் பெருவேனோ, தேட அரிய-தேடுதலரிதான, சத்து ஆகி—உண்மையாகி, என் சித்தமிசை குடிகொண்ட என்மனத்திற் குடிகொண்டிருக்கிற, அறிவு ஆனதெய்வமே - ஞானமயமாகிய கடவுளே, தேஜோமய ஆநந்தமே — ஒளிமயமாகிய இன்பமே—எ—று.

மந்த்ரமாலிசை-யோக நூல்களி லொன்று. கர்ப்பவேதனை ஐந்து வகைப்படும், அவை, கருப்பாசயத்திற் கட்டுப்பட்டிருத்தல். அதில் சலம் பூரித்திருத்தல், உதராக்நியாற் சுடப்படுதல், பிரசூதவாயுவினால் முறித்துத் தள்ளல், யோனித்வாரத்தால் நெருக்குண்டல் என்பன; இதனை சூதசங்கிதையிற் பரக்கக் காண்க. (௧)

112. இப்பிறவி யென்னுமோ ரிருட்கடலின்மூழ்கிநா
னென்னுமொரு மகரவாய்ப்பட்
டிருவினை யெனுந்திரையி னெற்றுண்டு புற்புத
மெனக்கொங்கை வரிசைகாட்டுந்
துப்பிதழ் மடந்தையர் மயற்சண்ட மாருதச்
சுழல்வந்து வந்தடிப்பச்
சோராத வாசையாங் கானாறு வானதி
சுரந்ததென மேலுமார்ப்பக்
கைப்பரிசு காரர்போ லறிவான வங்கமுங்
கைவிட்டு மதிமயங்கிக்
கள்ளவங் கக்காலர் வருவரென் றஞ்சியே
கண்ணருவி காட்டுமெளியேன்
செப்பரிய முத்தியாங் கரைசேர வுங்கருணை
செய்வையோ சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

ப-ரை. இப்பிறவியென்னும் ஒரு இருள் கடலில் மூழ்கி - இந்தச் சனன மென்னும் ஒரு கருங்கடலில் முழுகி, நான் என்னும் - நானென்கிற, ஒருமகர வாய்பட்டு-ஒரு முதலைவாயி லகப்பட்டு, இருவினை யென்னும் - இருவினைக ளென்கிற திறையின்-அலைகளால், எற்றுண்டு-அடிக்கப்பட்டு, புற்புதம் என-நீர்க்குமிழிபோல, கொங்கை வரிசைகாட்டும்-கொங்கைகளின் ஒழுங்கைக் காட்டுகின்ற, துப்பு இதழ்-பவளத்துண்டுபோன்ற உதட்டினையுடைய, மடந்தையர்-மாதர்களது, மயல்-காமமயக்கமாகிய, சண்டமாருதச்சுழல்-ஊழிக்காலப் பெருஞ்சுழல்காற்று, வந்து வந்து அடிப்ப-பலகாலும் வந்து தாக்க, சோராத ஆசை ஆம் கான் ஆறு-குறையாத ஆசையாகிய காட்டாறு, வான் நதிசுரந்தது என-ஆகாயகங்கை பெருக்கெடுத்தாற்போல, மேலும் ஆர்ப்ப-மென்மேலும் வந்துமோத, கைப்பரிசுகாரர்போல் - கைப்புணைக்காரர் போல், அறிவானவங்கமும் கைவிட்டு-ஞானமாகிற மரக்கலத்தையுங் கைவிட்டு, மதிமயங்கி-அறிவழிந்து, கள்ள வங்கம்காலர் - திருட்டுக் கப்பலை யொத்தயமபடர், வருவர் என்று அஞ்சி-வருவார்களென்று நடுங்கி, கண் அருவிகாட்டும் எளியேன்-கண்ணீரருவியைக் காட்டுகின்ற அடியேன், செப்பு அரிய-சொல்லுதற்கரிய, முத்தி ஆம் கரைசேரவும்-மோக்ஷம் என்கிற கரையை யடையவும் கருணை செய்வையோ - கிருபை செய்வையோ, சத்தாகி என் சித்தமிசைகுடி கொண்ட.

கள்ள அங்கம் காலர் எனப்பிரித்து கரிய சரீரத்தை யுடைய யமபடர் எனினுமாம். பரிசு-மூங்கிலினல் கூடைபோல பின்னி மேலே தோலால் மூடப்பட் டிருப்பதாகிய ஒருவகைத் தெப்பம். இது இக்காலத்துந் தென்னாட்டு நதிகளிற் காணப்படும்.

இந்தப் பிறவியாகிய கடலில் முழுகி அகங்காரமாகிய முதலைவாயிற் சிக்கி, இருவினைகளாகிய அலைகளால் எறியப்பட்டு, மாதர்களுடைய காமமயக்கமாகிய சுழற்காற்றடிக்க, அசையாகிய காட்டாறு மேன்மேலும் வந்துமோத. சிறுதோணிக்காரர்போல, ஞானமாகிய மரக்கலத்தையும் கைசோரவிட்டு, மதிமயங்கி திருட்டுக் கப்பல்போன்ற யமதூதர் வருவரேயென்று அஞ்சி, அருவியாறுபோலக் கண்ணீரைப்பெருக்கி, நிற்கும் எளியேன் மோக்ஷமாகிய கரையைச் சேரும்படிக்குக் கருணைசெய்வாயோ என்பதாம்.

113. தந்தைதாய் தமர்தார மகவென்னு மிவையெலாஞ்
சந்தையிற் கூட்டமிதிலோ
சந்தேக மில்லைமணி மாடமா ளிகைமேடை
சதுரங்க சேனையுடனே
வந்ததோர் வாழ்வுமோ ரிந்திரசா லக்கோலம்
வஞ்சனைபொறுமைலோபம்
வைத்தமன மாங்கிருமி சேர்ந்தமல பாண்டமோ
வஞ்சனை யிலாதகனவே
எந்தநா ளிஞ்சரி யெனத்தேர்ந்து தேர்ந்துமே
பிரவுபக லில்லாவிடத்
தேகமாய் நின்றநின் னருள்வெள்ள மீதிலே
யானென்ப தறவுமூழ்கிச்
சிந்தைநான் றெளியாது சுழலும்வகை யென்கொலோ
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

ப—ரை. தந்தை-பிதா, தாய்-மாதா, தமர்-சுற்றத்தார், தாரம்-மனைவி, மகவு குழந்தை, என்னும் - என்று சொல்லப்படுகிற, இவை யெல்லாம் - இப்பொருள்களெல்லாம், சந்தையில் கூட்டம்-சந்தையில் கூடுஞ்சனக் கூட்டத்தை நிகர்க்கும், இதிலோ சந்தேகம் இல்லை—இதனிடத்திலோ ஐயஞ்சிறிது மில்லை மணிமாடம்-அழகியவீடுகள், மாளிகை மாளிகைகள், மேடை—மேடைகள் சதுரங்க சேனையுடனே — நால்வ கைச் சேனைகள்ஆகிய இவற்றுடன், வந்தது-உண்டானதாகிய, ஓர்வாழ்வும் - ஒப்பற்றவாழ்க்கையும், ஓர் இந்திரசாலக்கோலம்-ஓர் இந்திரசாலத்தினழகை நிகர்க்கும்வஞ்சனை-வஞ்சகம், பொறுமை-பொறுமைக்குணம் லோபம்-அழுக்காறு, (ஆகிய இவைகள்) வைத்த-தன்னிடத்து வைக்கப்பட்ட, மனம் ஆம் கிருமி சேர்ந்த-மனமாகிய புழுச்சேர்ந்த, மலபாண்டமோ — மலபாண்டமாகிய உடலோ! வாஞ்சனையிலாதகனவே-விருப்பஞ் செய்யப்படாத சொப்பனமே, (இவ்விஷயங்களை) எந்தநாளும்—(பெருக்கம்சுருக்கம் என்கிற) எக்காலமும், சரியெனத்தேர்ந்து தேர்ந்து-சரியென்றாராய்ந்து

தெளிந்து, இரவுபகல் இல்லாவிடத்து ஏகமாய்நின்ற-இரவும்பகலுமில்லாத தனியிடத்தில் ஒன்றுகிநின்ற, நின் அருள் வெள்ளமீதில்—உன் திருவருட்பிரவாகத்தில், யான் என்பது அறவும் மூழ்கி-யானென்னுந் தற்போதமகலமுழுகி சிந்தை - மனமானது, தெளியாது - தெளியாமல், சுழலும்வகை என்சொல்-சுழலுங்காரணம்யாது, தேடரியசத்தாகி.

"தந்தைதாய் தமர்தாரமக வென்னு மிவையெலாஞ் சந்தையிற் கூட்டம்" என்றது ஒருகாலத்தில் பலபொருள்களும் ஓரிடத்தில்வந்து சேர்தற்குரிய சந்தையில் கொல்வோர் பலர்வந்து நெருங்குதல்போல, வினைவயத்தால்வந்து ஒரு குடும்பத்திற் கூடுவோராதலின். சதுரங்கம்-அரசர்க்குரிய நால்வகைப்படை, அவை, தேர், யானை, குதிரை, காலாள் என்பன.

மலபாண்டம் - மலம் பொதிந்த பாத்திரம்.

தந்தைதாய் முதலாமுறவினர் சந்தையிற் கூடிய கூட்டம்போல்வார், மாடமாளிகை சதுரங்கசேனை யாதியவாழ்வு இந்திரஜாலம் போல்வது வஞ்சனை முதலானவைகளுக் கிடமாகிய சரீரமோ சொப்பனம் போல்வது என்று உவமித்தார். (ரு)

114. ஆடாம லோய்ந்திட்ட பம்பரம் போல்விசை
யடங்கிமனம் வீழநேரே
யறியாமை யாகின்ற விருளகல விருளொளியு
மல்லா திருந்த வெளிபோற்
கோடா தெனைக்கண் டெனக்குணிறை சாந்தவெளி
கூடியின் பாதீதமுங்
கூடினே ஞெசரியை கிரியைபின் முயன்றுநெறி
கூடினே னுவல்லன்யான்
ஈடாக வேயாறு வீட்டினி னிரம்பியே
யிலகிவளர் பிராணனென்னு
மிருநிதி யினைக்கட்டி யோகபர னுகாம
லேழைக் குடும்பனுகித்
தேடா தழிக்கவொரு மதிவந்த தென்கொலோ
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

ப-ரை. ஆடாமல் ஓய்ந்திட்ட பம்பரம்போல் - ஆடாமல் நின்றுவிட்டபம்பரம்போல, மனம்விசை அடங்கிவீழ — மனமானது வேகமற்று விழவும்,நேரே—நேராக, அறியாமையாகின்ற - அஞ்ஞானமாகிய, இருள் அகல - இருள்

ஒழியவும், இருள் ஒளியும் - இருள் ஒளிகளிரண்டும் அல்லாதிருந்த - அல்லாம லிருந்த, வெளிபோல் - பரமாகாயம்போல, கோடாதுஎன்னைக்கண்டு—கோணு தலின்றி என்னைப் பார்த்து, எனக்குள் நிறை - என்னுள்ளே நிறைந்த, சாந்த வெளிகூடி - உபசாந்தமென்னும் ஆகாயத்திற்சேர்ந்து, இன்ப அதீதமும் கூடி னேனே - சுகாதீத நிலயத்தையும் பெற்றேனே, சரியை கிரியையில் முயன்று-சரியை கிரியையில்பயின்று, நெறி - சன்மார்க்கத்தை, கூடினேனே-அடைந்தேனே, அல்லன்யான் - அப்படிக் கல்லாதவனாகிய நான், ஈடாக-பெருமை யாக, ஆறுவீட்டினில் நிரம்பி - (சடாதாரங்களாகிய) ஆறுவீடுகளில் நிறைந்து, இலகிவளர் - பிரகாசித்துவளர்கின்ற, பிராணன் என்னும் - பிராணவாயு வென்கிற, இருநிதியினைக் கட்டி-பெரிய செல்வத்தைக்கட்டி, யோகபரன் ஆகாமல் யோகசிரேஷ்டனாகாமல், ஏழை குடும்பன்ஆகி ஏழைக்குடியாகி, தேடாது அழிக்க - தேடாமல் செலவுசெய்ய, ஒருமதிவந்தது - ஒருபத்தி யுண்டாயிற்று, என் — (இதற்குக்காரணம்) என்ன, தேடரிய சத்தாகியென், எ—று.

இருளொளியு மல்லா திருந்தவெளி — சகோதயமாய் விளங்கும் பரமாகாசம் யோகம்பரன் - யோகநிலை கைவந்தவனும் அதிருஷ்டவானும்.

ஆதாரம் ஆறு. அவையாவன;—மூலாதாரம் - சுவாதிட்டானம் - மணிபூரகம் - அநாகதம் - விசுத்தி-ஆக்கினை யெனப்படும். இவற்றின் ஸ்தானங்களும் இவற்றிற்குரிய அதிதேவதைகளும் அவர்களைத் தரிசிக்குமுறை முதலியனவும்நூல்களிற் பரக்கக்காண்க. (ச)

115. பாடாது பாடிப் படித்தளவில் சமயமும்
பஞ்சுபடு சொல்லனிவனைப்
பார்மினோ பார்மினோ வென்றுசபை கூடவும்
பரமார்த்த மிதுவென்னவே
ஆடாது மாடிநெஞ் சுருகிநெக் காடவே
யமலமே யேகமேயெம்
ஆதியே சோதியே யெங்குநிறை கடவுளே
யரசே யெனக்கூவிநான்
வாடாது வாடுமென் முகவாட்ட முங்கண்டு
வாடா வெனக்கருணைநீ
வைத்திடா வண்ணமே சங்கேத மாவிந்த
வன்மையை வளர்ப்பித்ததார்
தேடாது தேடுவோர் தேட்டற்ற தேட்டமே
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவானதெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

ப-ரை. பாடாது பாடிபடித்து - பாடாததெல்லாம் பாடிப் படித்து. அளவுஇல்—எண்ணிறந்த, சமயம் - சமயங்களும், பஞ்சுபடு சொல்லன் இவனை-பஞ்சுபோலப் பறக்கும் நொய்மையான சொற்களையுடையஇவனை, பார்மின்பார்மின் என்று - பாருங்கள் பாருங்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு, சபை கூடவும், கூட்டஞ் சேர்க்கவும், இதுபரமார்த்தம் என்ன - இது மேன்மை யான பொருளென்று, ஆடாதும்ஆடி - ஆடாதவகையாய்க் கூத்தாடி, நெஞ்சு உருகி நெக்குஆட - மனமுருகி நெகிழ்ந்தாட, அமலமே - பரிசுத்த வஸ்துவே, ஏகமே - ஒன்றே, எம் ஆதியே - எமக்கு முதன்மை யானவனே, சோதியே - ஒளியே, எங்கும் நிறைகடவுளே-எவ்விடத்தும் பூரணமாக விளங்குங் கடவுளே அரசே — மன்னனே, எனக்கூவி — என்று (பலவகையாக) அழைத்து, நான் வாடாதுபாடும் - நான் (ஒருவரும்) வாடாதவகையாய் வாடுகின்ற, என்முகவாட்டமும்கண்டு - என் முகவாட்டத்தையும் நோக்கி, வாடாஎன - வாடாவென்று, நீ கருணைவைத்திடா வண்ணம் - நீ கிருபைசெய்யாத காரணம், சங்கேதமா—நியமமாக, இந்தவன்மையை வளர்ப்பித்தது ஆர் - இந்தக் கடினத்தன்மையை விருத்தி செய்வித்ததுயார், தேடாது தேடுவார் — தேடாது தேடுவோராகிய அறிஞர்க்கும், தேட்டு அற்ற தேட்டமே - தேடுதலில்லாத திரவியமேதேடரிய சத்தாகியென், எ-று.

தற்போதத்தை முன்னிடாது திருவருளை முன்னிட்டுத் தேடுவோரைத் தேடாது தேடுவோர் என்றார். நான்வாடும் வாட்டத்தைக்கண்டும் இரங்காதமனவன்மையை உனக்குக் கற்பித்ததுயார் என்றார். (ரு)

116. பிறியாத தண்ணருட் சிவஞானி யாய்வந்து
பேசரிய வாசியாலே
பேரின்ப வுண்மையை யளித்தனையென் மனதறப்
பேரம் பலக்கடவுளாய்
அறிவா யிருந்திடும் நாதவொலி காட்டியே
யமிர்தப்ர வாகசித்தி
அருளினை யலாது திரு வம்பலமு மாகியெனை
யாண்டனைபி னெய்திநெறியாய்க்
குறிதா னளித்தனைநன் மரவுரிகொ ளந்தணக்
கோலமா யசபாநலம்
கூறினபின் மௌனியாய்ச் சும்மாவிருக்கநெறி
கூட்டினை யெலாமிருக்கச்
சிறியேன் மயங்கிமிக வறிவின்மை யாவனோ
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே

ப-ரை. பிறியாத தண்அருள் - ஒழியாத பேரருளையுடைய, சிவஞானியா ய்வந்து - சிவஞானியாகி எழுந்தருளி, பேசு அரிய வாசியால் - சொல்லுதற்க ரிய வாயுதாரணையினால், பேரின்ப வுண்மையை - பேரானந்த உண்மையை அ ளித்தனை - கொடுத்தருளினை, என்மனது அற - என்மனமிறக்க, பேரம்பலக் கடவுளாய் - சிற்சபையிலுற்ற கடவுளாகி, அறிவா யிருந்திடும் — அறிவுருவாயி ருக்கின்ற, நாதவொலி காட்டி - நாதவோசையைக் காண்பித்து, அமிர்தப்ரவா கசித்தி - அமிர்தப் பெருக்கின் பேற்றை, அருளினை - கொடுத்தருளினை, அ லாது - அன்றியும், திருவம்பலமும் ஆகி - திருவம்பல ரூபமுமாகி, என்னையா ண்டனை - என்னை யடிமைகொண்டாய், பின்எய்தி - பிறகுவந்து, நெறி ஆய்- முறைமையாய், குறிதான் அளித்தனை - இலக்கையு மருள்செய்தாய், நல்மரவு ரிகொள்-சிறந்த மரவுரியைத்தரித்த, அந்தணக் கோலமாய் - வேதியரூபமாகி, அசபாநலம் கூறினபின் - அஜபாமந்த்ரம் எனக் குபதேசித்த பிறகு, மௌனி ஆய் சும்மாஇருக்க - மௌனியாகிச் சும்மா விருக்கும்படி, நெறி கூட்டினை-என் னெறிக்கட் சேர்த்தாய், எல்லாம் இருக்க - இவைகளெல்லா மிருக்க, சிறியே ன்-அறிவிற் சிறியேனாகிய நான் - மயங்கி - மயக்கங்கொண்டு. மிக அறிவின் மை யாவனோ — மிகுதியும் அஞ்ஞானியாய் விடுவேனோ, தேடரிய சத்தாகி யென், எ-று.

வாசி இவ்விடத்துக் காற்றைவுணர்த்தி நின்றது. அஜபம் செபியாதுசெ பித்தல். வினைகளை நீறுபடுத்தலால் அஜபத்தை அக்கினியென்பர். சிவஞானி முதலாகிய பலவுருவங்களாய் வந்து நீ உபகரித்திருந்தும், சிறியேன் மயங்கி அஞ்ஞானியாய் விடுவதுதகவோ என்பது. (கூ)

117. ஆராரெனக்கென்ன போதித்து மென்னவென்
னறிவினை மயக்கவசமோ
அண்டகோ டிகளெல்லாங் கருப்பவறை போலவு
மடுக்கடுக் காவமைத்துப்
போரம னின்றபர வெளியிலே மனவெளி
பிறங்குவத லாதொன் றினும்
பின்னமுத மருவாது நன்னயத் தாலினிப்
பேரின்ப முத்திநிலையும்
தாராது தள்ளவும் போகாது னலது
தள்ளினும் போகேனியான்
தடையேதுமில்லைபாண் டவனடிமை யென்னுமிரு
தன்மையினு மென்வழக்குத்
தீராது விடுவதில்லை நடுவான கடவுளே
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

ப-ரை. ஆர் ஆர் - எவ்வெவரும், எனக்கு - அடியேனுக்கு, என்னபோதித்தும் - ஏதைப் போதிப்பினும், என்ன (அதனால்) - என்னலாபம், என் அறிவினை மயக்கவசமோ - என் புத்தியைமயக்க முடியுமோ, அண்டகோடிகள் எல்லாங் — அண்டகோடிகளை யெல்லாம், கருப்ப அறைபோலவும் — கர்ப்ப வீடுபோலவும், அடுக்கு அடுக்கா அமைத்து - வரிசை வரிசையாயமைத்து, பேராமல்நின்ற - நிலைபெறுது நின்ற, பரவெளியிலே - பரமாகாயத்தில், மனவெளி பிறங்குவது அல்லாது - மனுகாயம் விளங்குவதன்றி, ஒன்றினும் - பிறிதொன்றிலும், பின்னம் உறமருவாது - அழியும்படி பொருந்தாது நல்நயத்தால் நல்ல இச்சையால், இனி - இனி, பேரின்ப முத்திநிலையும்-பேரானந்த ஹேதுவான மோக்ஷநிலையையும், தாராது - கொடாமல், தள்ளவும் போகாது - தள்ளவும்படாது, உன்னால் அதுதள்ளினும் - உன் நியமனத்தால் அதை நீக்கினாலும்,யான்போகேன் — நான் செல்லமாட்டேன், தடையேதும் இல்லை - அட்டி சிறிதுமில்லை, ஆண்டவன் அடிமையென்னும் —ஆண்டவன் அடிமையென்கிற, இருதன்மையிலும் - இருதன்மையினாலும், என் வழக்குதீராது - என் விவகாரம் தீர்ந்தொழியாது, (ஒழியாவிடினும்) விடுவது இல்லை - நானேவிடுதல் இல்லை நடுவான கடவுளே - நடுவு நிலைமையாய் விளங்கும் கடவுளே, தேடரிய சத்தாகியென், எ-று.

பஞ்ச கிருத்தியங்களாவன சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அநுக்கிரகம் என்பன. நடுவாதல் - அப்பஞ்ச கிருத்தியங் களுக்கும் பொதுவாதல். யாரென்ன சொன்னாலும் என்புத்தியை மயக்கமுடியாது, பரவெளியில் என் மனம் பொருந்துமன்றி வேறொன்றிற் பொருந்தாது, இனி தள்ளினாலும் நான்போகமாட்டேன், நீயும்நானும் ஆண்டான் அடிமையென்கிறவழக்கும் ஒழியாது, உன்னைவிடமாட்டேன் என்பதுகருத்து. (எ)

118. கந்துக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாங்
கரடிவெம் புலிவாயையும்
கட்டலா மொருசிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாங்
கட்செவி யெடுத்தாட்டலாம்
வெந்தழலி னிரதம்வைத் தைந்துலோ கத்தையும்
வேதித்து விற்றுண்ணலாம்
வேறொருவர் காணம லுலகத் துலாவலாம்
விண்ணவரை யேவல்கொளலாம்
சந்ததமு மிளமையோ டிருக்கலா மற்றொரு
சரீரத்தி னும்புகுதலாம்
சலமே னடக்கலாங் கனன்மே லிருக்கலாந்
தன்னிகரில் சித்திபெறலாம்
சிந்தையை யடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற
திறமரிது சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

ப—ரை. கந்துக மதக்கரியை வசமா நடத்தல் ஆம் — (இவ்வுலகத்தில்) குதிரைகளையும் மதயானைகளையும் கைவசமாக்கி நடத்தல் கூடும், கரடிவெம் புலி வாயையும் கட்டலாம் - கரடி வாயையும் வெவ்விய புலிவாயையும் கட்டு தல் கூடும், ஒரு சிங்க முதுகின்மேற் கொள்ளலாம் - ஒப்பற்ற சிங்கத்தின் முதுகின்மேலேறி உட்கார்ந்திருத்தல் கூடும், கட்செவி எடுத்து ஆட்டலாம்— பாம்புகளைப் புற்றினின்றும் வெளிப்படுத்தி யாட்டுவித்தல் கூடும், வெம் தழ லின் - வெவ்விய நெருப்பில், இரதம் வைத்து—பாதரசத்தையிட்டு, ஐந்துலோ கத்தையும் - பஞ்சலோஹங் களையும், வேதித்து — ஸ்பரிச வேதிசெய்து, விற்று - விலைப்படுத்தி, உண்ணலாம் - (அப்பொருளைக்கொண்டு) உண்டுபி ழைக்சலாம், வேறொருவர் காணாமல் - மற்றொருவர் பாராதிருக்க, உலகத்து உலாவலாம் — உலகின்கண் சஞ்சரிக்கலாம், விண்ணவரை ஏவல்கொளலாம்— தேவர்களை ஏவல்கேட்கச் செய்யலாம், சந்ததமும் - எக்காலமும், இளமை யொடு இருக்கலாம் - இளமைப் பருவத்துடனிருக்கலாம், மற்றொரு சரீரத்தி னும் புகுதலாம் - வேறொரு தேகத்தினும் பிரவேசிக்கலாம், சலமேல் நடக்க லாம் - நீரின்மேல் நடக்கலாம், கனல்மேல் இருக்கலாம் - நெருப்பின்மேல்தங்கி யிருக்கலாம், தன் நிகர் இல் சித்தி பெறலாம்—தனக்குச் சமானமில்லாத (பிற) சித்திகளையும் பெறலாம், சிந்தையை அடக்கி—மனத்தை (புறஞ்செல்லாது) அடக்கி, சும்மா இருக்கின்ற திறம் அரிது - சும்மா விருக்கும் வகை யருமை யாகும், சித்தமிசை. எ—று.

பொன், வெள்ளி, செம்பு, இரும்பு, ஈயம் என்பன, பஞ்சலோஹங்கள். ஸ்பரிசவேதி செய்தல் - பொன்னாக்குதல், மற்றொரு சரீரத்திற் புகுதலைப்பர காயப்ரவேசமென்பர். சலமேல் நடத்தலையும் கனன்மே லிருத்தலையும் முறை யே, ஜலஸ்தம்பநமெனவும் அக்நிஸ்தம்பநமெனவுங் கூறுவர். மிருகங்களுள் தனக்குச் சமானமற்றதாதலால், சிங்கத்தை ஒரு சிங்கமென்றார். கந்துகம்—குறு நிலமன்னர் குதிரை. கட்செவி - கண்ணையே செவியாகவுடையது. அது சத் தத்தை யுணருகையில் ரூபத்தை யுணராதென்றும், ரூபத்தையுணருகையில் சத்தத்தை யுணராதென்றும் வாகடநூலார் கூறுவர் வேறொருவர் காணாமலு லாவுவதைத் திரோபவசக்தி யென்பர். (அ)

119. எல்லா மறிந்தவரு மேதுமறி யாதவரு
மில்லையெனு மிவ்வுலகமீ
தேதுமறி யாதவ னெனப்பெயர் தரித்துமிக
வேழைக்கு ளேழையாகிக்
கல்லாத வறிவிற் கடைப்பட்ட நானன்று
கையினு லுண்மைஞானம்
கற்பித்த நின்னருளி னுக்கென்ன கைம்மாறு
காட்டுவேன் குற்றேவலுன்
அல்லார்ந்த மேனியொடு குண்டுகட் பிறையெயிற்
றுபாச வடிவமான

அந்தகா நீயொரு பகட்டாற் பகட்டுவ
தடாதடா காசுநம்பாற்
செல்லாத டாவென்று பேசவா யதுதந்த
செல்வமே சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

ப-ரை. எல்லாம் அறிந்தவரும் — எல்லா முணர்ந்தவர்களும், ஏதும் அறியாதவரும்—ஒன்று முணராதவர்களும், இல்லை என்னும் - இல்லையென்றுசொல்லுதற்குரிய, இவ்வுலகமீது -- இந்தப் பூலோகத்திலே, ஏதும் அறியாதவன் என - ஒன்று மறியாதவனென்று, பெயர்தரித்து—பெயர்படைத்து, மிகஏழைக்குள் ஏழையாகி - மிகவும், அறிவீனர்களுக்குள் அறிவீனனாய் கல்லாத அறிவின் - (கற்கவேண்டுமெவற்றைக்) கல்லாத புல்லறிவினால், கடைப்பட்ட நான்-கீழ்மையாகிய நான், அன்று — அக்காலத்தில், கையினால் - கையமைப்பால்,உண்மை ஞானம்கற்பித்த - மெய்ஞ்ஞானத்தைப் போதித்த, நின்-உனது, அருளினுக்கு — திருவருளுக்கு, குற்றேவல் நான் - குற்றேவற்குரி அடியனேன், கைம்மாறு என்னகாட்டுவேன் — பிரதியுபகாரம் என்ன செய்யவல்லேன், அல் ஆர்ந்த மேனியொடு - இருள்நிறைந்த தேகத்துடன், குண்டுகண்—ஆழ்ந்தகண்களையும், பிறை எயிறு - பிறைபோன்ற வக்கிரதந்தங்களையுமுடைய, ஆபாசவடிவான - பார்த்தோர் பழிக்கத்தக்க (பயங்கரமான) ரூபத்தோடு கூடிய, அந்தகா - யமனே, நீஒருபகட்டால் பகட்டுவது - நீயொரு கடாவைக்கொண்டு மயக்குதல், அடா தடா — தகாதடா, காசுநம்பால் செல்லாதடா - உன்காசு நம்மிடத்தில் செல்லமாட்டாதடா, என்றபேச — என்று (உரத்து) பேசுதற்கு, வாய்தந்த - வாக்கு வன்மைகொடுத்த, செல்வமே - எனது பாக்கியமே, சத்தாகியென் சித்தமிசை, எ-று.

கடவுளருள் பெற்றோர் இவ்வாறு இயமனை மதியாது கூறுவதை.

"பட்டிக்கடாவில் வருமந்தகா வுனைப்பாரறிய
வெட்டிப் புறங்கண்டலாது விடேன்வெய்ய சூரனைப்போய்
முட்டிப்பொருத செவ்வேற் பெருமாடிரு முன்புநின்றேன்
கட்டிப்புறப்படடா சத்திவாளென்றன்கையதுவே" என்பதனுனறிக.

120. மின்போலு மிடையொடியு மொடியுமென மொழிதல்போல்
மென்சிலம் பொலிகளார்ப்ப
வீங்கிப் புடைத்துவிழு சுமையன்ன கொங்கைமட
மின்னார்கள் பின்னுவலாய்
என்போ லலைந்தவர்கள் கற்றார்கள் கல்லார்க
ளிருவர்களி லொருவருண்டோ

என்செய்கே னம்மம்ம வென்பாவ மென்கொடுமை
யேதென் றெடுத்துமொழிவேன்
அன்பால் வியந்துருகி யடியற்ற மரமென்ன
வடியிலே வீழ்ந்துவீழ்ந்தெம்
அடிகளே யுமதடிமை யாங்களென நால்வருக்
கறமாதி பொருளுரைப்பத்
தென்பாலின் முகமாகிவடவா லிருக்கின்ற
செல்வமே சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

ப—ரை. மின்போலும் இடை – மின்னற் கொடியை யொத்த இடையானது, ஒடியும் ஒடியும்என மொழிதல்போல் - ஒடியு ஒடியுமென்று சொல்வதுபோல, மென்சிலம்பு ஒலிகள் ஆர்ப்ப – மெல்லிய காற்சிலம் போசைகள் ஆர்ப்பரிக்க, வீங்கி—பூரித்து, புடைத்து - புடைகொண்டு, விழு - (சிலநாளில்) தளர்ந்தொழியாநின்ற, சுமை அன்ன – பெரும்பாரத்தையொத்த, கொங்கை - முலைகளையுடைய மடமின்னார்கள் பின்-இளமைபொருந்திய மாதர்கள் பின்னே ஆவலால் - (அவர்கள் மேல்வைத்த) விருப்பத்தால், என்போல் அலைந்தவர்கள் என்னைப்போலத் திரிந்தவர்கள், கற்றூர்கள் கல்லார்கள் - கற்றவர்கள் கல்லாதவர்கள் என்கிற, இருவர்களில் - இருவகையினருள், ஒருவர் உண்டோ – ஒருவராயினுமுளரோ என்செய்கேன் - என்னசெய்வேன், என்பாவம் - என்பாவத்தையும், என்கொடுமை – என்கொடுமைகளையும், ஏதென்று எடுத்து மொழிவேன் – (யான்) என்னென் றெடுத்துச் சொல்லுவேன், அன்பால், வியந்து உருகி - அன்பினால் துதித்து (மனங்) கரைந்து, அடிஅற்றமரம் என்ன – வேரற்றமரம்போல, அடியிலேவீழ்ந்து வீழ்ந்து - உனதுதிருவடியில் பன்முறை விழுந்து, எம் அடிகளே - எமதுகடவுளே, யாங்கள் உமதுஅடிமை என்னும்—நாங்கள் உமதுஅடிமைகள் என்றுபிரார்த்தித்த, நால்வருக்கு - (சநகாதிகளாகிய) நால்வருக்கும், அறமாதி பொருள்உரைப்ப - தர்மாதிகளாகிய பொருள்களை உபதேசித்தற்காக, தென்பாலின் முகமாகி - தெற்குத்திசையின் முகமாகி, வடவால் இருக்கின்ற - கல்லாவின் நிழலில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற, செல்வமே- (எமது) செல்வமே, சத்தாகியென் சித்தமிசை, எ-று.

அம்மம்ம என்பது உரையசையடுக்கு. அறமாதிபொருள் – தர்மார்த்தகாமிய மோக்ஷங்கள். (கO)

121. புத்தமிர்த போகமும் கற்பகந னீழலிற்
பொலிவுற விருக்குமியல்பும்
பொன்னுலகி லயிரா வதத்தேறு வரிசையும்
பூமண்ட லாதிக்கமும்

மத்தவெறி யினர்வேண்டு மாலென்று தள்ளவுமெ
மாலுமொரு சுட்டுமறவே
வைக்கின்ற வைப்பாளன் மௌனதே சிகனென்ன
வந்தநின் னருள்வாழிகாண்
சுத்தபரி பூரண வகண்டமே யேகமே
சுருதிமுடி வானபொருளே
சொல்லரிய வுயிரினிடை யங்கங்கு நின்றருள்
சுரந்துபொழி கருணைமுகிலே
சித்திநிலை முத்திநிலை விளைகின்ற பூமியே
தேடரிய சத்தாகியென்
சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
தேசோ மயானந்தமே.

ப-ரை. புது அமிர்த போகமும் — நூதனமாகிய அமிர்தாநுபவமும், கற்பகநல்நீழலில் - கற்பகவிருக்ஷத்தின் நல்ல நிழலில், பொலிவுற இருக்கும் இயல்பும் - விளக்கமாக வீற்றிருக்குந் தன்மையும், பொன்னுலகில் - சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள, அயிராவதத்து ஏறு - ஐராவதமென்னும் யானையின் மேலேறுகின்ற, வரிசையும்—புகழும், பூமண்டல ஆதிக்கமும் - பூமண்டலத்தில் ஏற்றமும் மத்த வெறினர்வேண்டும் - பிரபஞ்ச மாயையாகிய பித்தங்கொண்ட வெறியாளரால் விரும்பப்படுகின்ற, மால் - ஆசையின் விவகாரம் என்று - துணிந்து தள்ளவும் - ஒழிக்கவும், எம்மாலும் - எங்களாலும், ஒருசுட்டுஅறவும் - ஒருசுட்டுதல் அற்றொழியவும், வைக்கின்ற வைப்பாளன் — எம்மை (மௌன நிலையில்) வைக்கின்ற பெருமையாளன், மௌனதேசிகன் என்ன—மௌனகுரு வென்று சொல்லும்படி, வந்த — எனக்குமெழுந்தருளிய, நின்அருள்வாழி - உன் திருவருள்வாழ்க, சுத்தபரிபூரண அகண்டமே - சுத்தமும் மிகுபூர்த்தியுள்ள அகண்ட ரூபமே, ஏகமே - தனியானபொருளே, சுருதிமுடிவு ஆனபொருளே — வேதமுடிவாகிய வஸ்துவே, சொல்அரிய - அளவிட்டு உரைத்தற்கரிய, உயிரினிடை-சீவர்களிடத்து, அங்குஅங்குநின்று - அவ்வவ்விடங்களில் (வியாபித்து) நின்று அருள் சுரந்துபொழி - அருள் மழையைச் சுரந்து சொரியாநின்ற கருணைமுகிலே - கிருபாமேகமே, சித்திநிலை - சித்திநிலை, முத்திநிலை - முத்திநிலையாகியபயிர்கள், விளைகின்ற பூமியே - விளைகின்ற நன்னிலமே, தேடரிய சத்தாகியென் சித்தமிசை, எ-று.

ஐராவதம் — நாலுகொம்புகளுடைய வெள்ளையானை. (கக)

சிற்சுகோதயவிலாசம்.

122. காக மோடுகழு கலகை நாய்நரிகள்
சுற்று சோறிடு துருத்தியைக்
காலி நண்டுநவ வாசல் பெற்றுவளர்
காம வேண்டன சாலையை

மோக வாசைமுறி யிட்ட பெட்டியைமு
மலமி குந்தொழுகு கேணியை
மொய்த்து வெங்கிருமி தத்து கும்பியை
முடங்க லார்கிடை சரக்கினை
மாக விந்திரதனு மின்னை யொத்திலக
வேத மோதிய குலாலனூர்
வனைய வெய்யதடி கார னையமன்
வந்த டிக்குமொரு மட்கலத்
தேக மானபொயை மெய்யெ னக்கருதி
யைய வையமிசை வாடவோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

ப-ரை. காகமோடு — காகங்களோடு, கழுகு - கழுகுகளும், அலகை-பேய்களும், நாய்-நாய்களும், நரிகள்-நரிகளும், சுற்று - சுற்றுதற் கிடமாகிய சோறு இடு துருத்தியை - சோற்றைஇடுகின்ற தோற்பையை, இரண்டுகால் - இரண்டுகால்களையும், நவவாசல் - ஒன்பதுவாயில்களையும், பெற்றுவளர் - பெற்றுவளராநிற்கிற, காமவேள் நடன சாலையை - மன்மதனது நிருத்த சாலையை, மோகம் ஆசைமுறியிட்ட பெட்டியை - மோகம் ஆசைஎன்னுமிவற்றை யெழுதிய முறிசீட்டைச் சேமித்து வைத்திருக்கிற பெட்டியை, மும்மலம் மிகுந்துஒழுகுகேணியை - மும்மலங்கள் அதிகரித்துச் சொரியுங் கிணற்றை, வெம்கிருமி-வெவ்வியபுழுக்கள், மொய்த்து - நெருங்கி, தத்து-நெளியாநின்ற, கும்பியை நரகத்தை, முடங்கள்ஆர்-குற்றம் நிறைந்த, கிடைசரக்கினை - கிடைச்சரக்கை மாகம் — ஆகாயத்தில் காணப்படுகிற, இந்திர தநு-இந்திரவில்லையும், மின்னை-மின்னலையும், ஒத்து - ஒப்பாகி, இலக-விளங்கும்படி, வேதம்ஓதிய குலாலனூர்-வேதங்களைப்படித்த குயவர், வனைய - உண்டாக்க, யமன்ஆன-யமனாகிய, வெய்யதடிகாரன் — கொடியதடிகாரன், வந்துஅடிக்கும் — வந்துஅடித்து உடைக்கின்ற, ஒருமட்கலம் - ஒருமட்கலம் போன்ற, தேகமான - உடலாகிய, பொய்யை - பொய்ப்பொருளை, மெய்எனக்கருதி - மெய்ப்பொருளென்று எண்ணி, ஐய-ஐயனே, வைய மிசைவாடவோ - உலகின்மேல் வாடிநிற்கவோ, தெரிவதற்குஅரிய - அரிதற்கரிதாகிய, பிரமமே - பிரமப்பொருளே, அமலம் பரிசுத்தமாகிய, சிற்சுகோதயவிலாசமே — ஞானசுகோதய லீலையே, எ-று.

ஆணவம், மாயை, காமியம்என்பன மும்மலங்கள், வேதமோதிய குலாலனூர்—பிரமன். கிடைச்சரக்கு - விலைப்படாதசரக்கு.

ஐயனே, காகம் முதலியவைகளுக்கு விருந்தாயும், பிறவாயுமுள்ள தேகமாகிய மெய்ப்பொருளை மெய்ப்பொருளாயெண்ணி இவ்வுலகத்தில், வாட்டமடைந்து திரியமாட்டேனென வருந்தியதாம். (க)

123. குறிகளோடுகுண மேது மின்றியன
லொழுக நின்றிடு மிரும்பனல்
கூட லின்றியது வாயி ருந்தபடி
கொடிய வாணவ வறைக்குளே
அறிவ தேதுமற வறிவி லாமைமய
மாயி ருக்குமெனை யருளினல்
அளவி லாததநு கரண மாதியை
யளித்த போதுனை யறிந்துநா
பிறிவி லாதவண நின்றி டாதபடி
பல நிறங்கவரு முபலமாய்ப்
பெறிய மாயையி லழுந்தி நின்னது
பிரசாத நல்லருண் மறந்திடும்
சிறிய னேனுமுனை வந்த ணைந்துசுக
மாயி ருப்பதினி யென்றுகாண்
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

ப - ரை. குறிகளோடு குணம் ஏதும் இன்றி - அடையாளங்க ளுடன் குணம் சிறிதுமில்லாமல், அனல் ஒழுக நின்றிடும் இரும்பு - நெருப்புதிர நின்ற இரும்பானது. அனல்கூடலின்றி - நெருப்போடு சேராமல், அதுவாயிருந்தபடி அவ்விரும்பாகவே இருந்தவண்ணம், கொடிய ஆணவஅறைக்குள்ளே - கொடிதாகிய ஆணவமாகிய வீட்டுக்குள்ளே, அறிவது ஏதும் அற - அறிதற்றன்மை சிறிதுமற்று, அறிவில்லாமை மயமாய் இருக்கும் - அறிவின்மையே உருவாயிருக்கிற, என்னை - அடியேனை, அருளினல் - கிருபையினல், அளவு இல்லாத தநுகரணமாதியை அளித்தபோது-எண்ணிறந்ததநுகரணங்களைப் பிரசாதித்த போது, உன்னை அறிந்து - உன்னைத்தெரிந்துகொண்டு, நான்-அடியேன், பிறிவு இல்லாதவண்ணம் நின்றிடாதபடி - பிரியாதவகைநிலைத்திராமல், பலநிறம் கவரும் உபலமாய் - பலநிறங்களைக் கவருமியற்கையதாகிய பளிங்குக்கல்லைப்போன்று, பெரியமாயையில் அழுந்தி – பெரிய மாயா சமுக்திரத்தி லாழ்ந்து, நின்னதுபிரசாதம்-உனது அநுக்கிரகமாகிய, நல்லருள்மறந்திடும் - சிறந்த கிருபையை மறந்துவிடுகின்ற, சிறியனேனும் - அற்பனுகிய நானும், உன்னைவந்து அணைந்து – உன்னைவந்து கலந்து, சுகமாயிருப்பது – இன்பமயமாயிருக்க வாய்ப்பது, இனி என்று - இனி எக்காலம், தெரிவதற்கரிய. ஒ—று.

தநுகரணமாதி - தநு, கரணம், புவனம், போகம் என்பன உபலம்—பளிங்குக்கல். அது பலநிறம் கவரும் இயற்கையுடையது.

மாயைக் கடலிலழுந்து, உனது பேரருளாகிய பிரசாதத்தை மறந்தசிறியேனும், உன்னை வந்து பொருந்திச் சுகமாயிருக்கும் நாள் இனி யெந்நாள் என்பது கருத்து. (உ)

124. ஐந்து பூதமொரு கான னீரென
வடங்க வந்தபெரு வானமே
ஆள யந்தநடு வேது மின்றியரு
ளாய்நி றைந்திலகு சோதியே
தொந்த ரூபமுட னருப மாதிகுறி
குணமி றந்துவளர் வஸ்துவே
துரிய மேதுரிய வுயிரி னுக்குணர்வு
தோன்ற நின்றருள் சுபாவமே
எந்த நாளுநடு வாகி நின்றொளிரு
மாதியே கருணைநீதியே
எந்தை யேயென விடைந்தி டைந்துருகு
மெளிய னேன்கவலை தீரவும்
சிந்தை யானதை யறிந்து நீயுனருள்
செய்ய நானுமினி யுய்வனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

ப—ரை. ஐந்துபூதம் - பஞ்சபூதங்களும், ஒரு கானல் நீர் என அடங்க—ஒருகானல் நீர்போல அடங்கும்படி, வந்த - உண்டாகிய, பெருவானமே - பெரிய ஆகாயமே, ஆதி அந்தம் நடு ஏதும் இன்றி - முதலிடை கடைகள் சிறிதுமில்லாமல், அருளாய்நிறைந்து இலகுசோதியே - அருளாய்நிறைந்து விளங்காநின்ற ஒளியே, தொந்தரூபமுடன் - தொந்தரூபத்துடன், அருபமாதி - அருவம் முதலாகிய, குறிகுணம் இறந்து - அடையாளம்குணம் இவற்றைக்கடந்து வளர் - வளர்கின்ற, வஸ்துவே - பொருளே, துரியமே - துரிபதமே, துரியம்-துரியமாகிய, உயிரினுக்கு - உயிருக்கு, உணர்வுதோன்ற - அறிவுசனிக்கும்படி நின்று அருள் - நின்றருள்கின்ற, சுவாபமே - ஸ்வாபாவிகமே, எந்தநாளும்-எக்காலமும், நடுவாகி நின்று - நடுவுநிலைமையாய்நின்று, ஒளிரும்-பிரகாசிக்கின்ற, ஆதியே - முதலே, கருணை - கிருபையோடுகூடிய, நீதியே நியாயசாத்திரமே, எந்தையே - எமது தந்தையே, என - என்று, இடைந்து இடைந்து உருகும்-நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்துருகாநின்ற, எளியனேன் கவலைதீரவும் - எளியேனது கிலேச மொழியவும், சிந்தையானதை அறிந்து - என்மனக் கருத்தை யுணர்ந்து, நீ உன் அருள்செய்ய — நீ உன் கிருபைபுரிய, (அசைப்பெற்று) நானும் இனி உய்வனோ - நானும் இனி உச்சீவிப்பேனோ, தெரிவதற்கரிய—எ-று.

ஒறுக்குங் காலத்து மிரக்கமுண் டென்பார் கருணை நீதியென்றார், வானமே சோதியே, தொந்தரூபமுதலிய கடந்து வளர்கின்ற வஸ்துவே, சுபாவமே-நீதியே, என்று பலவிதமாய்ப்புகழ்ந்து மனம்நைந்து வருந்துகின்ற எளியேனது கவலைநீங்க, என்கருத்தறிந்து நீயருள்செய்ய நானும்உய்வேனோ என்று பிரார்த்தித்தோம். (ரு)

125. ஐவ ரென்றபுல வேடர் கொட்டம
 டடங்க மர்க்கடவன் முட்டியாய்
அடவி நின்றுமலை யருகி னின்றுசரு
 காதி தின்றுபனி வெயிலினால்
மெய்வ ருந்துதவ மில்லை நற்சரியை
 கிரியை யோகமெனு மூன்றதாய்
மேவு கின்றசவு பான நன்னெறி
 விரும்ப வில்லையுல கத்திலே
பொய்மு டங்குதொழில் யாத தற்குநல
 சார தித்தொழி னடத்திடும்
புத்தி யூகமறி வற்ற மூகமிவை
 பொருளெ னக்கருது மருளன்யான்
தெய்வ நல்லருள் படைத்தவன்பரொடு
 சேர வுங்கருணை கூர்வையோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
 சிற்சு கோதய விலாசமே.

ப-ரை, ஐவர் என்ற ஐவரென்று சொல்லப்படுகிற, புலம் - புலன்களாகிய, வேடர் - வேடர்களது, கொட்டம் அடங்க - ஒழுங்கற்ற நடை யடங்க, மார்க்கடவன்முட்டியாய் குரங்கினதுவலியபிடியைப்போன்ற பிடிப்பையுடையேனாய், அடவிநின்று - காட்டில்தங்கியும், மலை அருகில்நின்று - மலையருகில் வசித்தும். சருகு ஆதி தின்று - சருகு முதலியவற்றைப் புசித்தும், பனிவெயிலினால் - பனிவெயில்களால், மெய்வருந்து - உடல் வருந்துதற்குரிய, தவம் இல்லை - தவஞ்செய்தல் இல்லை, நல் - சிறந்த, சரியை கிரியை யோகம் என்னும் சரியை கிரியை யோகமென்கிற, மூன்றதாய்மேவுகின்ற - மூன்றாகப்பொருந்திய, சவுபானம் - படிகளாகிய, நல்நெறி - நல்வழியை, விரும்பவில்லை - இச்சிக்கவில்லை, உலகத்திலே - உலகின்கண், பொய்முடங்கு தொழில்யாது - பொய்யாகிய தொழில்யாதோ, அதற்கு - அத்தொழிலுக்கு, நல்லசாரதித் தொழில் நடத்திடும்புத்தி - நல்லசாரதித் தொழிலை நடத்துகின்ற, புத்தியும் யூகம்-யுக்தியும், அறிவு அற்றமூகம் - அறிவில்லாத மூகத்தன்மையுமாகிய இவைகளையே, பொருள் எனக் கருதும் (மெய்ப்) பொருள்களென்று நினைக்கின்ற, மருளன் யான் - மயக்கத்தையுடையோனாகிய நான், தெய்வம்-தைவிகமான, நல் அருள் படைத்த - நல்லகிருபையைப்பெற்ற, அன்பரோடுசேரவும் - உன் அன்பருடன் சேர்ந்து வாழவும், கருணை கூர்வையோ - கருணை புரிவையோ, தெரிவதற்கரிய,—எ-று.

மர்க்கடம் - குரங்கு கொட்டம் - கொடுமை மருளன் - பிறழ வுணர்ந்தோன். சவுபானம் - படி. இதுசோபானமெனவும் வழங்கும். (௪)

126. ஏக மானவுரு வான நீயருளி
னாலு னேகவுரு வாகியே
எந்த நாளகில கோடி சிர்ஷ்டிசெய
விசையு நாள்வரைய நாண்முத
லாக நாளது வரைக்கு முன்னடிமை
கூட வேசனன மானதோ
அநந்த முண்டுநல சனன மீதிதனு
ளறிய வெண்டுவன வறியலாம்
மோக மாதிதரு பாச மானதை
யறிந்து விட்டுனையு மெனையுமே
முழுது ணர்ந்துபர மான வின்பவெள
மூழ்க வேண்டுமிது வின்றியே
தேக மேநழுவி நானு மோநழுவின்
பின்னை யுய்யும்வகை யுள்ளதோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

ப-ரை. ஏகமான உருவான நீ - ஏகரூபியாயிருந்த நீ அருளினால் கருணையோடு, அனேகவுருவாகி - அநேகவடிவங்களாகி, அகிலகோடி — அண்டகோடிகளை சிர்ஷ்டிசெய்ய - படைக்க, இசையும் நாள்வரை - இசைந்த நாளெல்லை, எந்தநாள் - எந்தக்காலமோ, அந்தநாள்முதலாக — அந்தக்காலமுதலாக, நாளது வரைக்கும் - நாளதுவரையிலும், உன் அடிமை - உன்தொண்டனாகிய நான், கூடவே சனனமானதோ கூடவே பிறந்தபிறவியோ, அநந்தம்உண்டு - எண்ணிறந்தனவாக வுள்ளது, (ஆயினும்) நல்லசனனம் ஈது - நல்லபிறவியிது, இதனுள் அறியவேண்டுவன அறியலாம் - இதில்தெரியவேண்டும் புருஷார்த்தங்களைத் தெரியலாம், மோகமாதிதரு - மோகாதிகளை யுதவுகிற, பாசமானதை-பாசத்தை, அறிந்து - உள்ளவாறு) உணர்ந்துவிட்டு - கைவிட்டு, உன்னையும்என்னையும் - (ஆண்டானாகிய) உன்னையும் (அடிமையாகிய என்னையும், முழுது உணர்ந்து - முற்றுமுணர்ந்து, பரம் ஆன-மேலான, இன்பவெள்ளம் ஆனந்தப்பெருக்கில், மூழ்கவேண்டும் - அமிழவேண்டும், இது இன்றியே - இதுசெய்தவில்லாமலே, தேகம்நழுவி - தேகம் (என்னைவிட்டு) நீங்கி, நானும் நழுவின்-நானும் (அதனைவிட்டு) நழுவுவேனாயின், பின்னை - பிறகுஉய்யும்வகையுள்ளதோ - உச்சீவிக்கும் வகையும் எனக்குண்டோ, தெரிவதற்கரிய,—எ—று,

அறியவேண்டுவன என்றதற்கு தர்மார்த்தகாமமோக்ஷங்களையன்றி புருஷனுக்கு வேறுபரமலாபமாம் விரும்பப்படுவ தொன்றின்மையால், அவைபொருளாக வுரைக்கப்பட்டன. (ரு

127. நியம லக்ஷண மியம லக்ஷணமு
மாச ஞதிவித பேதமும்
நெடிது ணர்த்திதய பதும பீடமிசை
நின்றி லங்குச பாநலத்
தியல றிந்துவளர் மூல குண்டலியை
யினிதி றைஞ்சியவ ளருளினல்
எல்லை யுற்றுவளர் ஜோதி மூலவன
லெங்கண் மோனமநு முறையிலே
வயமி குந்துவரு மமிர்த மண்டல
மதிக்கு ளேமதியை வைத்துநான்
வாய்ம டுத்தமிர்த வாரி யைப்பருகி
மன்னு மாரமிர்த வடிவமாய்ச்
செயமி குந்துவரு சித்த யோகநிலை
பெற்று ஞானநெறி யடைவனே
தெரிவதற்கரிய பிரமமேயமல
சிற்சுகோதய விலாசமே.

ப-ரை. நியமலக்ஷணமும் - நியமவிலக்கணத்தையும், இயம லக்ஷணமும்- இயம விலக்கணத்தையும், ஆசனதிவிதபேதமும் - ஆசனம் முதலானவகைக ளின் விகற்பங்களையும், நெடிது உணர்ந்து - நன்றாயறிந்து, இதயபத்மபீட மிசை நின்று இலங்கும் - இருதயகமலமாகிய பீடத்தின் மேல் நிலைபெற்று விளங்குகிற, அசபாநலத்து இயல் அறிந்து - அசபாக்நி இலக்கணத்தையு மறி ந்து, வளர்மூல குண்டலினிய - வளர்கின்ற மூலகுண்டலி சத்தியை, இனிது இறைஞ்சி - இனிதாகப்பணிந்து, அவள் அருளினல் - அவளது கிருபையால், எல்லை அற்றுவளர் - வரம்பற்று வளர்கின்ற, ஜோதி - தேஜஸையுடைய, மூல அனல் - மூலாக்னியுடன், எங்கள்மோநமநு முறையிலே - எங்களுடையமௌ ன மந்திரக் கிரமத்தினல். வயம் மிகுந்துவரும் — வெற்றிமிக்குவருகின்ற, அமி ர்தமண்டல மதிக்குளே - அமிர்தத்தையுடையசந்திரமண்டலத்தினுள்ளே, மதி யைவைத்து - அறிவையிருத்தி, நான்வாய்மடுத்து - நான்வாய்வைத்து, அமிர்த வாரியைபருகி - அமிர்தக்கடலையுண்டு, மன்னும் ஆர் அமிர்தவடிவம் ஆய்-நிலை பெற்ற அரிய அமிர்தவடிவாய், செயம்மிகுந்துவரு - வெற்றிமிகுந்து வருகி ன்ற, சித்தயோகநிலைபெற்று-சித்தர்களுடைய யோகநிலையையடைந்து ஞான நெறியடைவனே-ஞானமார்க்கத்தை யடைவனே, தெரிவதற்கரிய,—எ-று.

நியமலக்ஷணமாவது.—தவம், தூய்மை, சத்துவநூலோர்தல், மனமுவந்தி ருத்தல், தெய்வம் வழிபடல், இயம லக்ஷணமாவது.—கொல்லாமை, மெய்மை கூறல், கள்ளாமைபிறர்பொருளிச்சியாமை, இந்தியுயமடக்குதல்.

ஆசனுதி விதபேதமாவன —ஆசனம் ப்ராணுயாமம்,ப்ரத்யாஹாரம் த்யானம், தாரணை, சமாதிஎன்பவைகளே. அசம்என்றது-சபியாது சபித்தலேவினைகளை நீறுபடுத்தலால் "அஜபாநலம், என்றூர். (சு)

128. எறிதி ரைக்கட ணிகர்த்த செல்வமிக
வல்ல லென்றொருவர் பின்செலா
தில்லை யென்னுமுரை பேசிடா துலகி
லெவரு மாமென மதிக்கவே
நெறியின் வைகிவளர் செல்வ மும்முதவி
நோய்க ளற்றசுக வாழ்க்கையாய்
நியம மாதிநிலே நின்று ஞானநெறி
நிஷ்டை கூடவுமெந் நாளுமே
அறிவி னின்றுகுரு வாயுணர்த்தியது
வன்றி மோனகுரு வாகியே
அகில மீதுவர வந்த சீரருளை
யைய வையவினி யென்சொல்வேன்
சிறிய னேழைநம தடிமை யென்றுனது
திரு வுளத்தினி லிருந்ததோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

ப—ரை. எறிகடல் திரை நிகர்த்த – மறிகின்ற கடலின் அலைகளை யொத்த, செல்வம் - செல்வமானது, மிக அல்லல்என்று – மிகவுந்துன்பத்தைத்தருவதென்று, ஒருவர்பின் செல்லாது - ஒருவர்பின் போகாமலும், இல்லை யென்னும் உரைபேசிடாது - (இரப்போர்களுக்கு) இல்லையென்கிற சொல்லைச்சொல்லாமலும், உலகில் எவரும் - உலகிலுள்ளஎல்லாரும், ஆம்எனமதிக்க - ஆமென்றுமதிக்கும்படி, நெறியின்வைகி - நன்மார்க்கத்தில்தங்கி, வளர் - விருத்தியடைதற் கேதுவாகிய, செல்வமும்உதவி – பாக்கியத்தையுங்கொடுத்து, நோய்கள்அற்ற சுகவாழ்க்கையாய் - வியாதிகளில்லாத சுகவாழ்க்கையை யுடையேமாகி, நியமமாதி நிலைநின்று-நியமம் முதலாகிய நிலைகளில்நின்று, ஞானநெறி-ஞானமார்க்கமாகிய, நிஷ்டை கூடவும் – நிஷ்டை (கூடிச் சுவானுபூதியைப்) பெறவும், எந்நாளும் - எக்காலத்தும், அறிவில்நின்று - என்னறிவினிடத்து நின்று, குருவாய் - குருமூர்த்தமாகி, உணர்த்தியதுமன்றி - (எனக்கு) அறிவுறுத்தினது மல்லாமல், மோனகுருவாகி, மௌனகுருவாகி, அகிலமீதுவர – உலகின்மேல்வரும்படி, வந்த இறங்கின, சீர்அருளை – சிறந்தஉன் திருவருளின்தன்மையை, ஐய ஐய இனிஎன்சொல்கேன் - ஐயனே ஐயனே இனியென்னென்று எடுத்துப் புகழ்ந்துரைக்கேன், சிறியன் ஏழை–சிறியவனாகிய இந்தஏழை

நமது அடிமையென்று - நமது தொண்டனென்று, உனது திருவுளத்தினி லிருந்ததோ - உன் திருஉளத்திற் கிடந்ததோ, தெரிவதற்கரிய, எ-று.

அறிவில் நின்றுகுருவாய் உணர்த்தியது என்றது - அருவ சாக்ஷாத்காரம் மோனகுருவாகி யென்றது - உருவசாக்ஷாத்காரம். செல்வத்தை அலைகளுக்கு நிகராகக்கூறுதல், "நிறைசெல்வம் நீரிற்சுருட்டு நெடுந்திரைகள்" என்றற்றொடக்கத்தனவற்றாற் காண்க.

செல்வமுதலியவை நிலையில்லனவென் றறிவுறுத்தி, மோக்ஷத்துக்கேதுவாகிய நியமாதிகளின் நிலையில்நின்று ஞானநிஷ்டைகூடும்படி, என்னறிவில் நின் றுணர்த்தியது மன்றி, மோனகுருவாகி உலகின்மீது வந்தஉன்பெருங்கருணையை யென்சொல்லிப் புகழ்வேன், இவ்வகைச்செயல் இவன்சிறியன், அறிவிலிஆயினும், நமது அடிமையென்று உன் திருவுள்ளத்தின்கட்கிடந்ததோ என்பதாம். (எ)

129. எவ்வு யிர்த்திரளு முலகி லென்னுயி
ரெனக்கு ழைந்துருகி நன்மையாய்
இதமு ரைப்பவென தென்ற யாவையு
மெடுத்தெ றிந்துமத யானைபோல்
கவ்வை யற்றநடை பயில வன்பாடி
கண்டதே யருளின் வடிவமாக்
கண்ட யாவையு மகண்ட மென்னவிரு
கைகுவித்து மலர் தூவியே
பவ்வ வேண்டிரை கொழித்த தண்டரளம்
விழியு திர்ப்பமொழி குளறியே
பாடி யாடியு ளுடைந்து டைந்தெழுது
பாவை யொத்தசைத லின்றியே
திவ்ய வன்புருவ மாகி யன்பரொடு
மின்ப வீட்டினி லிருப்பனோ
தெரிவ தற்கரிய பிரமமே யமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

ப.ரை. உலகில் - உலகத்திலுள்ள, எவ்வுயிர்த்திரளும் - எவ்வகைப்பட்ட உயிர்க்கூட்டங்களும், என்உயிர்என - என்னுயிர் என்று பாவித்து, குழைந்து உருகி -- (அவைகட்கு ஒருவிபத்து நேரிட்டால் அதைக்குறித்து) மனங்குழைந்துருகி, நன்மை ஆம் இதம் உரைப்ப - நன்மையாகிய ஹிதங்களைச் சொல்லவும், எனதுஎன்றயாவையும் - எனதென்று சொல்லப்படுகிற எல்லாப் பொருள்களையும், மதயானைபோல் எடுத்தெறிந்து - மதயானை (தன் கண்ணிற்பட்டவற்றை) யெடுத்தெறிவதுபோல எடுத்தெரிந்து, கவ்வைஅற்ற நடைபயில-து

ன்ப நீங்குகைக்குக் காரணமான நன்னடையைப் பயிலவும், அன்பர் அடிகண்டதே அருளின் வடிவம்ஆ-அன்பரது திருவடியைக் கண்டதே திருவருளைக்கண்டதாகப் பாவித்து, கண்டயாவையும் - பார்த்த எல்லாப்பொருள்களையும், அகண்டம் என்ன - அகண்டரூபமென்று நிச்சயித்து, இருகைகுவித்து - இருகரங்களைக்கூப்பி, மலர் தூவி - மலர்களைச்சொரிந்து, பவ்வம் - சமுத்திரத்தினது, வெள்திரை - வெள்ளியஅலைகளால், கொடுத்த - எடுத்தெறியப்பட்ட, தண்தரளம் — குளிர்ந்த முத்துப் (போன்ற நீர்த்) துளிகளை, விழிஉதிர்ப்ப - கண்கள் உதிர்க்கவும், மொழிகுளறி - வார்த்தை தடுமாறி, பாடிஆடி — பாடியும் ஆடியும், உள்உடைந்து உடைந்து - உள்நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, எழுதுபாவை ஒத்து - எழுதிய சித்திரப் பதுமையையொத்து, அசைதல் இன்றி - அசைவில்லாமல், திவ்வியம் — தெய்வீகமான, அன்புஉருவமாகி - அன்பின்வடிவாகி, அன்பரோடும் — உன் அடியார்களுடன், இன்பவீட்டினில் இருப்பனோ — ஆனந்த ஹேதுவான மோக்ஷத்திலிருக்கப் பெறுவேனோ, தெரிவற்கரிய, எ-று.

இதில், ஜீவகாருண்யமும், ஈச்சுரபக்தியும், பாசவைராக்யமும், பிரமஞானமும் அதன்பேறும்வேண்டுமென வேண்டிக்கொண்டனர்.

எவ்வகைப்பட்ட உயிர்களும் என்னுயிர்களே யெனக் குழைந்துருகல் முதலியவற்றை யுடையோனாகிய உன்அன்பரொடுகூடி இன்பவீட்டினில் இருக்கப்பெறுவேனோ என்பதாம். (அ)

130. கத்தர் பேயரொடு பாலர் தன்மையது
மருவி யேதுரிய வடிவமாய்
மன்னு தேசமொடு கால மாதியை
மறந்து நின்னடிய ரடியிலே
பத்தி யாய்நெடிது நம்பு மென்னையொரு
மைய றந்தகில மாயைப்
பாரு பாமிரன நடத்த வந்ததென
பார தத்தினுமி துள்ளதோ
சுத்த நித்தவியல் பாகு மோவுனது
விசுவ மாயையினு மில்லையென்
சொல்ல வேண்டும்வகை நல்ல காதிகதை
சொல்லு மாயையினு மில்லையென்
சித்த மிப்படி மயங்கு மோவருளை
நம்பி னோர்கள்பெறு பேறிதோ
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

ப-ரை. மத்தர்பேயரொடு பாலர்தன்மையது மருவி — மத்தர்பேயர்பாலர் இவர்களுடைய குணத்தைப்பொருந்தி, துரியவடிவம்ஆய் - துரியவருவாகி, ம

ன்னு - நிலைபெற்ற, தேசமொடு காலமாதியையமறந்து — தேசகாலாதிகளை மறந்து, நின்அடியர் அடியிலே - உன்னடியர்களது திருவடிகளில், பத்திஆய்—அன்புடையவனும், நெடிது நம்பும் என்னை—மிகுதியும் நம்புகின்ற அடியேனை ஒரு மையல்தந்து - ஒப்பற மயக்கத்தைக் கொடுத்து, அகிலம்மாயையை-உலகமாயையை, பாருபாரென — பார்பாரென்று, நடத்தவந்தது என் - நடத்தவந்ததுயாது, இதுபாரதத்திலும் உள்ளதோ - இது (காவியமாகிய) பாரதத்தினுமுண்டோ (இல்லை,) சுத்த நித்த இயல்பாகுமோ - இதுஉனது சுத்த நித்த இயற்கையாமோ, உனது விசுவமாயை நடுவாக - உன்லோகமாயையின் மத்தியில், வகைசொல்லவேண்டும் - வழிசொல்லவேண்டும், நல்ல காதி கதைசொல்லும், நன்மையாகிய காதிகதையிற் சொல்லப்படுகிற, மாயையிலும் - மாயையின் பிரபாவத்திலும், இல்லை - இவ்வாறில்லையே, என்சித்தம் இப்படி மயங்குமோ - என்மனமானது இப்படிதியங்குமோ, அருளை நம்பினோர்கள் - உன்திருவருளை நம்பினவர்கள், பெறு பேறுஇதோ — அடைவதாகிய லாபம்இதுதானோ, தெரிவதற்கரிய, எ-று.

உன் திருவருளை நம்பினவன் மாயையால் துன்ப மடையலாமா? அம்மாயைநீக்கிக் கிருபைசெய் எனப் பிரார்த்தித்தது. மத்தர் - பிறழவுணர்ந்தோர். பேயர் - பேய்க்கோட்பட்டார். தேசம்-தேசவியற்கை. காலம் - காலவியற்கை.

காதி - ஓர் பிராமணன். இவன் சரித்திரவருமாறு:—

பூர்வத்திலே கோசலநாட்டில் இருந்த காதிஎன்னும் பெயருள்ள ஒருவேதியன், ஒருகாரியத்தை மனதில்உத்தேசித்து, உறவினரைவிட்டு வனத்திற்குச்சென்று ஒருதடாகநீரின் நடுவில், கழுத்தளவு முழுகநின்று, மேலாகிய தவத்தைச்செய்து எட்டுமாதங்கள் கழிந்தபோது, விஷ்ணுமூர்த்தி, அவனுக்குத் தரிசனைதந்து "உன்கருத்தென்ன, தெரிவித்தால் அதனைக்கொடுப்போம்" என வினவ, அந்தப்பிராமணன், கரையேறிவந்து, திருமாலைக் கைவித்து வணங்கி, "சுவாமி, உமது மாயாசொரூபத்தைத் தரிசிக்க விரும்புகின்றேன்" என்றான். அதைக்கேட்ட நாரணன், அப்படியேயென் மாயாசொரூபத்தைக் காணக்கடவை, கண்டபிறகு அதனைநீக்கக் கடவையென்று அநுக்கிரகித்து மறைந்தவுடன் பகவானைச்சேவித்த சந்தோஷத்தையுடைய அவ்வந்தணன், அந்தவனத்தில் சிலநாள் தவஞ்செய்துக் கொண்டிருந்து ஒருநாள், முன்னே திருமால் அருளிய வாக்கியத்தைச் சிந்தித்துக்கொண்டே ஒருதாமரைத்தடாகத்தில் முழுகினவுடன், செய்யவேண்டிய வேதமந்திர படனம், தியானம் முதலியவற்றை மறந்து, உறவினரிருக்கிற தன்வீட்டில், தான்வியாதியினால் இறந்தவனாகக் கனக்கண்டான். மேலும் உறவினர், தன்மனைவி, தன்தாய்முதலியோர் தன்மேல் விழுந்து கட்டிக்கொண்டு கதறவும் பார்த்தான், இதற்குமேல் தன்னை மயானத்திற் கொண்டுபோய்சுட்டுச் சாம்பலாக்கவும் பார்த்தான். அந்தநீரின் நடுவிலிருக்கிற அந்தணன், பின்னும் ஊணதேசத்தின் ஒருநகரமுடிவில் இருக்கிறசண்டாளகுலத்தில், ஒருபெண்ணின் வயிற்றில், வெந்த கரிகட்டைபோல ஆண்மகனாய்ச் சனித்து, அந்தக் குலத்துப் பெண்ணொருத்தியை மணந்து, அவளோடு மலைகளிலும் வனங்களிலும், மனமும் பிராண வாயவும்போத வெ

ற்றுமையாய்க் கலந்து வாழுங் காலத்தில், தன்குலம் விளங்கச் சில புத்திரரை ப்பெற்றான். சிலநாளில் மூப்பு வந்தடையவே தன்சேரிக்குக் கொஞ்ச தூரத்தில் ஒரு இலைக்குடிசைகட்டி அதில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்போது, தன் மக்களுக்கும் மூப்புவந்தடைந்தது. இவ்வாறு யாவர்க்கும் வார்த்திக்கியம் வந்ததைப்பார்த்து வருந்துங்காலத்தில், தன்னை யொழிய மற்றவரையெல்லாம் கானல்கொண்டுபோய்விட, தான் தனியேயிருந்து, வாய்விட்டழுது, சகிக்கமாட்டாமல் மனங்கலங்கி, நிராசையுள்ளவனாய், அநேக நாடுகளில் வெகுகாலம் திரிகின்றவன், ஒருநாள் கீரநாட்டின் ராஜதானியில் புகுந்து, சொர்க்க லாகத்தில் பொன்மயமாயிருக்கிற ஒரு வீதியிற் போம்போது, இந்நகரத்தரசன் மாண்டனன், பூமியைக்காக்க வேறொரு அரசனைத் தெரிந்தெடுத்துக்கொண்டு வாவென்றுசொல்லி யனுப்பப்பெற்ற பட்டத்துயானையானது, எதிரே வரக்கண்ட இவனைத் துதிக்கையாலெடுத்துத் தன் பிடரிலேற்றிக்கொண்டு போயிற்று.

அப்பட்டத்து யானையால் கொண்டுவரப்பட்ட இவனை, மாதர்கள், அலங்கரித்தார்கள், பழய மந்திரிமார்கள் சேனாதிபதி முதலானோர்கள் இவனை அரசனாக்கி முடிசூட்டி, இவனது ஆக்கினையைச் சிரசாகவகித்து நடத்தி வந்தார்கள், இவனும் கவலன் என்கிற பெயர்பெற்றுக் கீரதேசத்தில் நீதியாகச் செங்கோல் செலுத்தி, சிங்காசனத்தின்மேல் வீற்றிருந்தான். இப்படி எட்டு வருடம் கழியவே ஒருநாள் தனியனாய், காலால் நடந்து, தன் அரண்மனையின் தெருப்புறத்தில், நீசவேடத்தோடு உலாவுகையில், அவ்விடத்தில் முன்சொன்னசண்டாளர் சிலர் வந்தார்கள். அவர்களுள் ஒரு முதியோன்வந்து இவனைப் பார்த்தவுடன் ஆசையோடு தழுவி, முன்பெயரைச்சொல்லி, எங்களுக்குப் பழய சுற்றத்தானாகிய நீ, எம்மைவிட்டு எங்கேபோனாய்? இப்போது எவ்விடத்திருக்கிறாய்? என்று இவனது பழயவரலாற்றை உள்ளபடி சொல்லி விசாரித்தான் அதைக்கேட்ட இவன், இங்குள்ள யாராயினும் இதனைக் கேட்பாராயின் தனக்குப் பழியாய் முடியுமென்று, அச்சண்டாளக்கிழவனை அதட்டித் துரத்திவிட்டு, விரைவாகத் தனது அப்புரத்திற் பிரவேசித்தலும். இவற்றையெல்லாம், சாளரவாயிலில் நின்று கண்டுங் கேட்டுமிருந்த ராஜஸ்திரீகள் மந்திரிமார்கள் முதலானபேர்களுக்கு அறிவிக்க, அவர்களும் இவன் பூர்வத்தில் சண்டாளன்போலுமென்று ஊகித்தறிந்து, மனவருத்தமடைந்தார்கள்.

இவன்மாத்திரம் மனங்கலங்காமல், அவைகளை அறியாதவன்போலப் பழையபடியே சிங்காதனத்திருந்தான். இவனை மாதர்கள் மந்திரிமார் முதலானோர்கள் தீண்டுதற்கு அஞ்சினவராய், பிரேதம்போல அருவருத்தார்கள், இவன், அங்கு கல்வி செல்வங்களிரண்டுமில்லாத பிரயாணிகள்போன்றிருந்தான். அந்த நகரமாந்தரெல்லாரும், இவனுடைய சம்பந்தத்தாலும் நாமெல்லாரும் பதிதரானோம். இனி ஒரு பிராயச்சித்தத்தாலும் பரிசுத்தராகமாட்டோம், நாம் பரிசுத்தர் தற்பொருட்டுத் தீப்பாய்வோமென்று நிச்சயித்து, நெருப்பை வளர்த்து அதில் எல்லாரும் விழுந்து மடிந்தார்கள். இவன் நமது

தொடர்பாலல்லவோ இத்தனைபேரும் நாசமடைந்தார்கள். இனி நாமும் மாண்டுபோவதே தக்க காரியமென்று நெருப்பு மூட்டி, அதில் விழுந்தபோது, அந்தத்தீயானது இளந்தளிரை யெரிப்பதுபோல இவன் சரீரத்தையெரிக்க, நீரில் மூழ்கியிருந்த சாதியென்னும் வேதியன் சரீரம்பதைத்தது. உடனே நீரைவிட்டு மேலெழுந்த காதிடானவன் மஹா மாயையினின்று நீங்கி ஈசுவரனது சர்வ சக்தியைக்குறித்துப் புகழ்ந்து மனங்களித்திருந்தான்.

வேண்டியது இவ்வளவே யாதலால் இம்மட்டில் நிறுத்தப்பட்டது, இது இன்றுமுளது. ஞானவாசிட்டம் உரு-வது கதையில் பரக்கக்காண்க.

131. பன்மு கச்சமய நெறிப டைத்தவரும்
யாங்க ளேகடவு ளென்றிடும்
பாத கத்தவரும் வாத தர்க்கமிடு
படி றருந்தலை வணங்கிடத்
தன்மு கத்திலுயிர் வரவ ழைக்குமெம
தருமனும்பகடு மேய்க்கியாய்த்
தனியி ருப்பவட நீழ லூடுவளர்
சனக னாதிமுனி வோர்கடம்
சொன்ம யக்கமது தீர வங்கைகொடு
மோன ஞானம துணர்த்தியே
சுத்த நித்தவரு ளியல்ப தாகவுள
சோம சேகர கிர்பாளுவாய்த்
தென் முகத்தின்முக மாயி ருந்தகொலு
வெம்மு கத்தினும்வ ணங்குவேன்
தெரிவ தற்கரிய பிரம மேயமல
சிற்சு கோதய விலாசமே.

ப-ரை. பல்முகம் - பல துறைகளையுடைய, சமயநெறி படைத்தவரும்—சமயமார்க்கங்களைப் படைத்தவர்களும், யாங்களே கடவுள் என்றிடும் பாதகத்தவரும் - நாங்களே தெய்வமென்கிற பாவிகளும், வாததர்க்க மிடு படிறரும்—தர்க்கவாதஞ்செய்கிற வஞ்சகரும், தலைவணங்கிட - தலை தாழ்த்தித்தொழவும், தன்முகத்தில் - தன்னிடத்தில், உயிர் ஜீவராசிகளை, வர அழைக்கும் - வர அழைக்கின்ற, எமதருமனும் - யமதர்மராஜனும், பகடு மேய்க்கியாய் - எருமை மேய்ப்பவனாய், தனியிருப்ப - தனியேயிருக்கவும், வடநீழலூடுவளர் - கல்லாலின்நிழலில் வீற்றிருக்கிற, சனகனாதி முனிவோர்கள் - சனகாதிமுனிவர்களது சொல் மயக்கந்தீர - வார்த்தையிலுண்டான மயக்கமானது நீங்கும்வண்ணம், அங்கைகொடு - அழகியகைகளால், மோன ஞானம் உணர்த்தி - மோனநிலையாகிய ஞானத்தை அறிவுறுத்தி. சுத்த நித்தவருள்-சுத்தநித்த அருளானது, இயல்பாகவுள - இயற்கையாகப் பொருந்திய, சோமசேகரன்-சோமசேகரன்

என்கிற, கிர்பாளுவாய் - கருணைநிதியாகி, தென்முகத்தில் தென்திசையில், முகமாயிருந்தகொலு - அபிமுகமாயிருந்த கொலுவினை, எம்முகத்திலும் வணங்குவேன் - எத்திசையிலும் பணிவேன், தெரிவதற்கரிய. எ-று.

சோம சேகரன் - சந்திரனைச் சிரத்திலணிந்தவன். நித்தம் - சாசுவதம்.

பல சமயிகள் முதலானவர்கள் பயனற்றவர்களாயொழிய, சனகாதியர்க்கு நீ வடநிழலில் தென்முகமாய் வீற்றிருந்து மோனஞானத்தை யறிவுறுத்தருளிய திருக்கோலத்தை எக்காலத்தும் வணங்காநின்றேன் என்பது கருத்து. (கo)

ஆகாரபுவனம்.

சிதம்பரரகசியம்.

132. ஆகார புவனமின்பா கார மாக
வங்ஙனே யொருமொழியா லகண்டா கார
யோகாநு பூதிபெற்ற வன்ப ராவிக்
குறுதுணையே யென்னளவு முகந்த நட்பே
வாகாரும் படிக்கிசைகிண் கிணிவாயென்ன
மலர்ந்தமல ரிடைவாசம் வயங்கு மாபோல்
தேகாதி யுலகமெங்குங் கலந்து தானே
திகழனந்தா னந்தமயத் தெய்வக் குன்றே.

ப-ரை. ஆகாரம் - ரூபமாத்திரமாய்க் காணப்படுகிற, புவனம் - லோகமானது, இன்ப ஆகாரமாக - சுகரூபமாக, அங்ஙனே - அவ்வாறே, ஒருமொழியால் - ஒருசொல்லால், அகண்ட ஆகார யோகாநுபூதிபெற்ற - அகண்டவடிவமான யோகாநுபவம்பெற்ற, அன்பர் - அன்பரது, ஆவிக்கு - உயிருக்கு, உருதுணையே - பொருந்திய துணையே, என் அளவும் - என்னளவிலும் உகந்த - விருப்பம்வைத்த, நட்பே - சிநேகமே, வாகு ஆரும்படிக்கு - அழகுபொருந்தும்படிக்கு, அசை - சத்திக்கின்ற, கிண்கிணிவாய் என்ன - கிண்கிணிவாய்போல, மலர்ந்த - விரிந்த, மலரிடை - மலரினிடத்தில், வாசம் வயங்குமாபோல் - மணம் வீசுவதுபோல, தேகாதி உலகம் எங்குங் கலந்து - தநுமுதலாகிய உலகமெல்லாங்கலந்து, தானே திகழ் - தானேயாகி விளங்குகின்ற அநந்தம் - ஈறில்லாத ஆனந்தமயம் - ஆனந்தரூபமான, தெய்வக்குன்றே-தெய்வத்தன்மையுள்ள மலையே. எ-று.

அறப்பெரியராகிய யோகாநுபூதிபெற்ற அன்பராவிக் குறுதுணையாததன்றி யென்பது படநின்றமையான், என்னளவும் என்னுமும்மை இழிவுசிறப்பு - அன்பராவிக்கு உருதுணை, என்னளவு முகந்தநட்பு என்றமையால், சமரசமாகிய கிருபாதிருஷ்டியுடையானென்பது விளங்கும். கிண்கிணிவாய் என்னமலர்தலாவது கிண்கிணியின் இடை வெளிபோல இதழ் முறுக்கவிழ்ந்து மலர்தல்.

தோற்ற மாத்திரமாய் விளங்கும் பிரபஞ்சம் இன்பரூபமாகத் தோன்று மாறு, சிவயோகாநுபவம்பெற்ற அன்பாது உயிர்த்துணையே, என்னளவினும் உள்ள முவந்தருளிய நட்பே, தேகாதியுருவமான பிரபஞ்ச மெல்லாவற்றி னுங்கலந்து பிரகாசிக்கிற முடிவில்லாத சுகரூபமாகிய தெய்வமலையேயென்று விளித்ததாம். (க)

133. அனந்தபத வுயிர்கடொறு முயிராயென்று
மானந்த நிலையாகி யளவைக் கெட்டாத்
தனந்தனிச்சின் மாத்திரமாய்க் கீழ்மேல் காட்டாச்
சதசத்தா யருட்கோயில் தழைத்த தேவே
இனம்பிரிந்த மான்போனு னிடையா வண்ண
மின்பமுற வன்பர்பக்க லிருத்தி வைத்துக்
கனந்தருமா கனமேதண் ணருளிற் றூனே
கனிபலித்த வானந்தக் கட்டி பேறே.

ப—ரை. அநந்த பதம் - ஈறற்ற குறிகளையுடைய, உயிர்கள் தொறும்—உயிர்கள்தோறும், உயிரால் - உயிராகி, என்றும் ஆநந்த நிலை ஆகி — எக்காலத்தும் சுகநிலயமாகி, அளவைக்கு எட்டா (காட்சிமுதலிய) பிரமாணங்கட்கு அதீதப்பட்ட, தன்னந்தனி - மிகத்தனிமையான, சின்மாத்திரமாய் - சிற்சொரூபமாத்ரமாகி, கீழ்மேல் காட்டா - கீழெல்லை மேலெல்லைகளைக் காண்பிக்காத, சதசத்தாய் - சத்துமம் அசத்துமாகி, அருள்கோயில் - திருவருளாகிய கோயிலில், தழைத்த - செழித்த, தேவே - தெய்வமே, நான் — அடியேன், இனம்பிரிந்த மான்போல் இடையாவண்ணம் - தன் கூட்டத்தினின்று விலகின மானைப்போல வருந்ாதபடி, இன்பம் உற - சுகவாழ்வையடைய, அன்பர் பக்கல் - உன் அடியாரிடத்து, இருத்திவைத்து - இருக்கச்செய்து, கனம் தரும்-சிறப்பைத்தருகின்ற, மா கனமே - பெருஞ்சிறப்பமைந்த வஸ்துவே, தண் அருளிற்றூனே - குளிர்ச்சி பொருந்திய அருளாகிய மரத்திற்றூனே, கனிபலித்த - கனியாகப்பழுத்த, ஆநந்தக்கட்டி - இன்பமாகிய (சர்க்கரைக்) கட்டியென்று சொல்லப்படுகிற, பேறே - பரமலாபமே. எ—று.

"அருட்கோயில் தழைத்ததேவே, மாகனமே, ஆநந்தக் கட்டிப்பேறே, அனம்பிரிந்த மான்போல நான் வருந்ாமல், இன்பமநுபவிக்க, அன்பரிடத் திருத்திவைத்து" என்றும் இவைகளி னீடொட்டினல் விண்ணப்பிக்க வேண்டியவற்றை மறந்தனர்போலுங் கூறினர்.

134. பேறனைத்து மணுவெலவே யுதறித் தள்ளப்
பேயுன்ப மாகவந்தே பெருக்கே பேசா
வீறனைத்து மிந்நெறிக்கே யென்ன வென்னை
மேவென்ற வாத்தேபாழ் வெய்ய மாயைக்

கூறனைத்துங் கடந்தவெல்லைச் சேட மாகிக்
குறைவறநின் றிடுநிறைவே குலவா நின்ற
ஆறனைத்தும் புகுங்கடல்போற் சமய கோடி
யத்தனையுந் தொடர்ந்துபுகு மாதி நட்பே.

ப—ரை. பேறு - அனைத்தும் - எல்லாப் பாக்கியங்களையும், அணு என உதறித்தள்ள - அணுவாக வுதறித்தள்ளும்படியாக, பேரின்மம் ஆகவந்த பெருக்கே - பேரானந்தமாக வந்தருளிய பிரவாகமே, பேசாவீறு அனைத்தும்—பேசாத (மௌனநிலையாகிய) பெருமையெல்லாம், இந்நெறிக்கே என்ன-இந்த நெறியின் பொருட்டேயென்று, என்னை அடியேனை (நோக்கி), மேவு என்ற - இந்நெறியிற் பொருந்துவாய் என்று நியமித்த, வரத்தே - ஊதியமே, பாழ் - சூனியமாகிய, வெய்யமாயைக்கூறு அனைத்தும் - கொடியதாகிய மாயாபாகங்க ளெல்லாவற்றையும், கடந்த - தாண்டிய, எல்லை - எல்லையாகிய, சேடமாகி - சேஷமாகி, குறைவு அற நின்றிடும் - குறைவில்லாமல் நிலைபெற்றிருக்கின்ற, நிறைவே - பரிபூரணவஸ்துவே, குலவாநின்ற - விளக்காநின்ற, ஆறு அனைத்தும் - நதிகள்யாவும், புகும் - புகப்பெறுகின்ற, கடல்போல்-சமுத்திரம்போல, சமயம் கோடி அத்தனையும் - சமயகோடிகளவ்வளவும், தொடர்ந்துபுகும் - தொடர்ந்து புகுதற்கிடமாகிய, ஆதி நட்பே - முதன்மையாகிய உறவே. எ—று.

"ஆற்றின்ப வெள்ளமே" என்னும் திருவாதவூரடிகள்திருவாக்குப்போல "பேரின்பமாகவந்த பெருக்கே" என்றார். பேரின்பமாகவந்த பெருக்கைநோக்க, மற்றெல்லாப் பேறுகளும் அணுவா யொழியுமாதலால் 'அணுவெனவே யுதறித்தள்ள' என்றார்.

பேசாவிறு - மௌனநிலை. வரத்து - வரவு - இதுவும் மேலையது போன்றது. (ந)

135. ஆதியந்த மெனுமெழுவா யீறற்றோங்கி
யருமறையின் னமுங்காணு தரற்ற நானு
பேதமதங் களுமலைய மலைபோல் வாதப்
பெற்றியரும் வாய்வாதப் பேய ராகச்
சாதகமோ னத்திலென்ன வடவா னீழல்
தன்னருட்சந் திரமௌலி தடக்கைக் கேற்க
வேதகசின் மாத்திரமா யெம்ம னோர்க்கும்
வெளியாக வந்தவொன்றே விமலவாழ்வே.

ப-ரை. ஆதி அந்தம் என்னும் - அடிமுடிகளென்று சொல்லப்படுகிற, எழுவாய் - ஈறு அற்று ஓங்கி - உற்பத்தி நாசங்களில்லாதுயர்ந்து, அருமறை—அருமையாகிய வேதங்கள், இன்னமும் காணுது அரற்ற - இன்னமும் காணப்பெருமையால் வருந்தாநிற்க, நானுபேதம் மதங்களும் - பலவகைப்பட்ட

வேறுபாடுள்ள மதங்களும், மலைய-ஒன்றுடனொன்று போர்செய்ய, மலைபோல் - (சலியாமையால்) மலையை நிகர்க்கின்ற, வாதப்பெற்றியரும் - வாதிக்குந் தன்மையுள்ளவரும், வாய்வாதப்பெயர் ஆக - வாக்வாதத்தையுடைய பித்தராயொழிய, சாதகம் மோனத்தில் என்ன - முத்தியடைதற்குரிய பழக்கம் மௌனநிலையிலுண்டென்று எமக்கு வெளியிட்டருளும்பொருட்டு, வடவால் நீழல்-கல்லாலின் நீழலில் எழுந்தருளிய, தண் அருள் - தண்ணிய கிருபையுடைய, சந்திரமௌலி - சந்திரசேகரனே, தடம் கைக்கு ஏற்க - விசாலமாகிய (சின் முத்திரைக்) கைகளுக்கிணங்க, வேதக சின்மாத்திரமாய் - எமது தன்மையை வேறுபடுக்கு மியல்பமைந்த சித்ரூபமாத்திரமேயாகி, எம் அன்னோர்க்கும்-எங்களைப் போன்றவர்களுக்கும், வெளியாகவந்த - வெளிப்படத் தோன்றிய, ஒன்றே - ஏகவஸ்துவே, விமலவாழ்வே - நிர்மலவாழ்வே. எ-று. (ச)

136. விமலமுதற் குணமாகி நூற்றெட் டாதி
வேதமெடுத் தெடுத்துரைத்த விருத்திக் கேற்க
அமையுமிலக் கணவடிவா யதுவும் போதா
தப்பாலுக் கப்பாலா யருட்கண் ணாகிச்
சமமுடன் கலப்புமவிழ் தலும்யாங் காணத்
தண்ணருடந் தெமைக்காக்குஞ் சாக்ஷிப் பேறே
இமையளவு முபகாரமல்லார் வேறொன்
றியக்காநிர்க் குணக்கடலா யிருந்த வொன்றே.

ப-ரை. வேதம் - வேதங்கள், நூற்றெட்டு ஆதி - நூற்றெட்டுமுதலாக எடுத்து எடுத்து உரைத்த-எடுத்தெடுத்துக்கூறிய, விருத்திக்குஏற்க-(லக்ஷண) விரிவுக்கிணங்க, விமலம் முதல் குணம் ஆகி - நிர்மலம்முதலிய குணங்களையுடையதாகி, அமையும் - பொருந்தியிருக்கின்ற, இலக்கணவடிவாய் - லக்ஷணத்தோடு கூடியரூபமாகி, அதுவும்போதாது - அதுவும் பற்றாமல், அப்பாலுக்கு அப்பால் ஆய் - அப்புறத்துக்கும் அப்புறமாகி, சமமும் - சமானமும் உடன்கலப்பும் - உடன்கூட்டமும், அவிழ்தலும் - பிரிவும், யாம்காண - நாங்கள் தெரிசிக்கும்படி, தண் அருள் தந்து - தண்ணிய அருள்புரிந்து, எம்மைக் காக்கும் சாக்ஷிப்பேறே - எங்களை ரக்ஷிக்கின்ற சாக்ஷி பூதமான லாபமே, இமையளவும் - க்ஷணப்பொழுதாயினும், உபசாரம் அல்லால் - பிறர்க்குஹிதஞ் செய்தலன்றி, வேறு ஒன்று இயக்கா - வேறொன்றைச் செய்யாத, நிர்க்குணக் கடலாய் இருந்த ஒன்றே - குணரகித சமுத்திரமாயிருந்த ஒப்பற்ற பொருளே. எ-று.

தண்ணருடந்து எமைக்காக்குஞ் சாக்ஷிப்பேறே, உபகாரமல்லாமல் வேறொன்றைச் செய்யாத நிர்க்குண சமுத்திரமாயிருந்த வொருபொருளே என்பதாம். (ரு)

137. ஒன்றாகிப் பலவாகிப் பலவாக் கண்ட
வொளியாகி வெளியாகி யுருவு மாகி
நன்றாகித் தீதாகி மற்று மாகி
நாசமுட னுற்பத்தி நண்ணுதாகி
இன்றாகி நாளையுமாய் மேலு மான
வெந்தையே யெம்மானே யென்றென் றேங்கிக்
கன்றாகிக் கதறினர்க்குச் சேதா வாகிக்
கடிதினில்வந் தருள்கூறுங் கருணை விண்ணே.

ப—ரை. ஒன்று ஆகி - ஒரு பொருளாகி, பல ஆகி - பலபொருள்களாகி, பலவாக்கண்ட - பலவாகக் காணப்பட்ட, ஒளி ஆகி - ஒளியுருவாகி, வெளி ஆகி - (அவை இயங்குதற் கிடமாகிய) ஆகாயமாகிய, உருவும் ஆகி - ரூபமாகி, நன்று ஆகி - நல்லது ஆகி, தீது ஆகி - தீயது ஆகி, மற்றும் ஆகி - வேறுள்ளனவுமாகி, நாசமுடன் உற்பத்தி நண்ணுதாகி - பிறப்பு இறப்புகள் பொருந்தாததாகி, இன்று ஆகி நாளையுமாம் - இன்று ஆகி நாளையுமாகி, மேலுமான-அதன்மேலுள்ள காலமுமான, எந்தையே - எமது தந்தையே, எம்மானே - எம்பெருமானே, என்று என்று - என்று பலகாற் சொல்லி, ஏங்கி - ஏக்கங்கொண்டு, கன்று ஆகி கதறினர்க்கு - கன்றுபோலக் கதறினவர்களுக்கு, சேதா ஆகி—ஈன்றணிமையுடைய பசுப்போன்று, கடிதினில் வந்து - விரைந்து வந்து, அருள்கூறும் - அருள் புரியாநின்ற, கருணைவிண்ணே - கருணை வடிவாகிய ஆகாயமே. எ—று.

ஏங்கிக் கன்றாகிக் கதறினர்க்குச் சேதாவாகிக் கடிதினில் வந்தருள்கூறும் என்றமையால், அவ்வாறு ஏங்குதல் முதலாயின செய்யாதார்க்கு அருள் கூர்தலிலன் என்பது கூறாமலே யமையும்.

இதனை "மனைவிலங் கறுமைந்தனே கற்பக மரங்கனல் புனல் மூன்றுந்—தனையடைந்தவர் வறுமையுஞ்சீதமுந் தாகமுந் தவிர்த்தாளும் - அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வான்" எனவருங் கைவல்லியத்தானு மறிக. விண்ணே என்பதாம். (சு)

138. அருள்பழுத்த பழச்சுவையே கரும்பே தேனே
யாரமிர்தே யென்கண்ணே யரிய வான
பொருளனைத்துந் தரும்பொருளே கருணை நீங்காப்
பூரணமாய் நின்றவொன்றே புனிதவாழ்வே
கருதரிய கருத்ததனுட் கருத்தாய் மேவிக்
காலமுந்தே சமும்வகுத்துக் கருவியாதி
விரிவினையுங் கூட்டியுயிர்த் திரளையாட்டும்
விழுப்பொருளே யான்சொலும்விண் ணப்பங் கேளே.

ப—ரை. அருள் பழுத்த பழச்சுவையே - அருளுருவாகப் பழுத்த பழத்தின் உருசியே, கரும்பே - கரும்பின் இரசமே, தேனே - தேனே, ஆர் அமிர்தமே - அரிய அமிர்தமே, என் கண்ணே - என் விழியே, அரிய ஆன பொருள் அனைத்தும் - அரியனவாகிய பொருள்கள் யாவையும், தரும்பொருளே— கொடுக்கிறவஸ்துவே, கருணைநீங்கா - கிருபை யகலாத, பூரணமாய் நின்றவொன்றே - நிறைவாகிநின்ற வொப்பற்றவஸ்துவே, புனிதவாழ்வே - பரிசுத்தமான வாழ்க்கையே, கருது அரிய - நினைத்தலரிதான, கருத்ததனுள் - நினைப்பினுள், கருத்தாய் - நினைப்பாகி, மேவி - பொருந்தி, காலமும் தேசமும் வகுத்து - காலதேசங்களையு நியமித்து, கருவி ஆதி—கருவிகள்முதலான, விரிவினையும் கூட்டி - விரிவையுஞ்சேர்த்து, உயிர்த்திரளை ஆட்டும் - உயிர்த்தொகுதியை ஆட்டுகின்ற, விழுபொருளே - மேலானபொருளே, யான்சொல்லும்- நான் முறையிடுகின்ற, விண்ணப்பம் கேள் - விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருள்வாய். என்றவாறு.

சுவை மிகுதி பற்றியும் மனத்துக் கினிமையைத் தருதல் பற்றியும் அருள்பழுத்த பழச்சுவை என முற்கூறி, அம்மட்டில் தமக்குத் திருப்தி பிறவாமையால் நாவிற் கினிமை பயக்கும் கரும்பு தேன் முதலியவைகளைப் பிற்கூறினார் கண் இன்றிப் பதார்த்த தரிசனங் கூடாதாதலால, கண்ணே, அரிவான பொருளனைத்துந் தரும்பொருளே என்றார். "கருவியாதி விரிவினையுங்கூட்டி யுயிர்த்திரளை யாட்டும்" என்றது, "இருவினைப்பாசக் கயிற்றின்வழி ஆட்டுவிப்பானும் ஒருவனுண்டே" என்றதைபற்ற.

பழச்சுவை முதல் விழுப்பொருளே யென்னுமளவாகப் புகழ்ந்து, இப்பாட்டில் ஒருவாறு தெளிவடைந்து விண்ணப்பிக்கத் தொடங்கினார். (எ)

139. விண்ணவரிந் திரன்முதலோர் நாரதாதி
விளங்குசப்த ரிஷிகள்கன வீணை வல்லோர்
எண்ணரிய சித்தர்மனு வாதிவேந்த
ரிருக்காதி மறைமுனிவ ரெல்லாமிந்தக்
கண்ணகன்ஞா லம்மதிக்கத் தானே யுள்ளங்
கையினெல்லிக் கனிபோலக் காட்சி யாகத்
திண்ணியநல் லறிவாலிச் சமயத்தன் றோ
செப்பரிய சித்திமுத்தி சேர்ந்தா ரென்றும்.

ப—ரை. விண்ணவர் — (சாமானிய) தேவர்கள், இந்திரன் முதலோர் - இந்திரன்முதலிய விசேஷதேவர்கள், விளங்கு - விளங்காநின்ற, நாரதாதி — நாரதர் முதலானோர், சப்தரிஷிகள் — மகாவிருடியர் எழுவர், கனவீணைவல்லோர் பெரிய வீணை வல்லோராகிய தும்புரு முதலானோர், எண் அரிய - நினைதற்கரிய, சித்தர் — சித்தர்கள், மனுவாதி வேந்தர் - மனுமுதலிய மன்னர்கள், இருக்காதி மறைமுனிவர் - இருக்குமுதலிய வேதங்களையோதி அவற்றின்பொருளை யுள்ளவாறுணர்ந்த முனிவர்கள், எல்லாம் — (ஆகிய) எல்லாரும், இந்தகண்

அகல் ஞாலம் மதிக்க - இந்த இடமகன்ற உலகம் மதிக்கும்படியாக, உள்ளங்கையில் நெல்லிக்கனிபோல - உள்ளங்கையிலேந்திய நெல்லிப்பழம்போல, காட்சிஆக — பிரத்யக்ஷமாக, திண்ணிய - கலங்காத, நல் அறிவால் - சிறந்த ஞானத்தைக்கொண்டு, இச்சமயத்தன்றே - இச்சமயத்தி லிருந்து கொண்டல்லவா, என்றும் - எப்பொழும், செப்பரிய - சொல்லுதற்கரிய, சித்திமுத்தி சேர்ந்தார் சித்தி முத்திகளை யடைந்தார்கள், எ-று.

அத்திரி, ஆங்கீசன், கௌதமன், சமதக்நி, பாத்வாஜன், வசிட்டன், விஸ்வாமித்திரன் என்பார் சப்தரிஷிகள். அன்றி, அகத்தியன், ஆங்கிரசன், கௌதமன், காசிபன், புலத்தியன், மார்க்கண்டன், வசிட்டன், என்னு மிவர்களைக் கூறுதலுமுண்டு. சித்தி - அணிவாமுதலியன. முத்தி—மோக்ஷம்.

விண்ணவரிந்திரன் முதலோர் என்பதற்கு தேவர்களாகிய இந்திரன்முதலானோர் என்றுரைப்பினும் அமையும். (அ)

140. செப்பரிய சமயநெறி யெல்லாந் தந்தந்
தெய்வமே தெய்வமெனுஞ் செயற்கையான
அப்பரிசா ளருமஃதே பிடித்தா லிப்பா
லடுத்தவந்நூல் களும்விரித்தே யனுமா னாதி
ஒப்பவிரித் துரைப்பரிங்ஙன் பொய்மெய் யென்ன
வொன்றிலையொன் றெனப்பார்ப்ப தொவ்வா தார்க்கும்
இப்பரிசாஞ் சமயமுமா யல்லவாகி
யாதுசம யமும்வணங்கு மியல்ப தாகி.

ப-ரை. செப்பு அரிய - சொல்லுதற்கரிய, சமயநெறியெல்லாம் - சமயமார்க்கங்களெல்லாம், தம்தம்தெய்வமே தெய்வம்என்னும் - தங்கள்தங்கள் தெய்வங்களையே, (உண்மையான) தெய்வங்களென்று சாதியாநிற்கும், செயற்கை ஆன - அந்தச் செய்கைக்குள்ளான, அப்பரிசாளரும் - அந்தச்சமய நெறியினின்றோரும், அஃதேபிடித்து — அதையே பற்றி, ஆலிப்பால் - ஆரவாரத்தால், அடுத்த - தமக்கடுத்தவாகிய, அந்நூல்களும் விரித்து - அந்தச் சமயநூல்களை விரித்தும், அநுமானாதி ஒப்ப விரித்துரைப்பர் — அனுமான முதலிய பிரமாணங்களுக்கிணங்க விரித்துக் கூறுவார்கள், இங்ஙன் - இப்படி, பொய்மெய்யென்ன - ஒன்றுபொய் ஒன்றுமெய் என்றும், ஒன்று இலைஒன்று (உண்டு) என- (ஒன்றுஇல்லை ஒன்று உண்டு என்றும், பார்ப்பது—நோக்குவது, ஆர்க்கும் ஒவ்வாது - யார்க்கும்ஒத்திராது, இப்பரிசுஆம் - இத்தன்மையாகிய, சமயமுமாய்— (பல்வகை) சமயங்களாகியும், அல்லஆகி-அவையல்லாதனவாகியும், யாதுசமயமும் - எந்தச்சமயமும், வணங்கும் - பணியும்படியான, இயல்பதுஆகி - இயற்கை யுடையதாகி, எ—று.

அநுமானம் - என்வகை அளவைகளுள் ஒன்று, அவை யாவன,—காட்சி, அநுமானம், உவமானம், நுகமம், அருத்தாபத்தி, அபாவம், ஐதீகம், சம்பவமென்பன. காணல் — காட்சி, புகையைக்கண்டு நெருப்புண்டனல் அநுமானம். ம

ரைபசுப்போய்வது என்றல் உவமானம். பெரியோர் வாய்ச்சொல் ஆகமம். பக லுண்ணுன் பருத்திருப்பான் என்புழி இரவில் ஒளித்துண்பான் என உணர் தல் அருத்தாபத்தி, முன்னுமில்லை பின்னுமில்லை ஒருகாலத்துமில்லை யெனல் அபாவம் இம்மரத்தில் பேய் உளதுஎனல் ஐதீகம் ஆயிரத்தில் நூறு உண்டெ னல் சம்பவம் எனப்படும். (கூ)

141. இயல்பென்றுந் திரியாம லியம மாதி
யெண்குணமுங் காட்டியன்பா லின்ப மாகிப்
பயனருளப் பொருள்கள்பரி வார மாகிப்
பண்புறவுஞ் சௌபான பக்ஷங் காட்டி
மயலறுமந் திரஞ்சிக்ஷை சோதி டாதி
மற்றங்க நூல்வணங்க மௌனமோலி
அயர்வறச்சென் னியில்வைத்து ராஜாங் கத்தி
லமர்ந்ததுவை திகசைவ மழகி தந்தோ.

ப—ரை. என்றும் இயல்பு திரியாமல் - எக்காலத்தும் தன்னியற்கை கெ டாமல், இயமம்ஆதி எண்குணமும்காட்டி — இயமம்முதலாகிய எட்டுக்குணங் களையும் காட்டி, அன்பால் - அன்பினால், இன்பம்ஆகி - ஆநந்தமாகி, பயன்அ ருள - பயன்அளிக்க, பொருள்கள் — பொருள்களும், பரிவாரம் ஆகி - பரிவார ங்களும்ஆகி, பண்புஉறவும் — குணத்தைப்பொருந்தவும், சௌபான பக்ஷம்கா ட்டி — சௌபான பக்ஷத்தைக்காட்டி, மயல்அறு - மயக்கமறுகைக்கேதுவான, மந்திரம் - மந்திரமும், சிக்ஷை - சிக்ஷையும், சோதிடாதி - சோதிடம் முதலா கிய, மற்று - பிறிதாயுள்ள, அங்கநூல் - உறுப்புநூல்களும், வணங்க - பணியு ம்படி மௌனமோலி - மௌனநிலையாகிய கிரீடத்தை, அயர்வு அற — சோர் வொழிய, சென்னியில் வைத்து - சிரசில் வைத்து, ராஜாங்கத்தில் - ராஜரீகத் தில், அமர்ந்தது - வீற்றிருந்தது, வைதிகசைவம் - வேதசம்பந்தமாகிய சைவ சமயம், அழகிது — இது அழகியது அந்தோ - அந்தோ, எ—று.

மந்திரம், வியாகரணம், நிகண்டு, சந்தோபிசிதம், நிருத்தம், சோதிடம் எ ன்னும் வேதங்களை மந்திரசிக்ஷை சோதிடாதி என்றார். மௌனநிலையில் நிற்ற லே முத்திநெறியென்பார். அந்நிலையை சைவ சமயத்திற்குக் கிரீடமாக உரு வகஞ்செய்தார். சைவசமயமே பலசமயங்களிலும் சிறந்ததேன்பார் சைவம் அ ழகியது என்றார்.

அவை:—சரியை, யோகம், ஞானம் என்பன. (௧௦)

142. அந்தோவீ ததிசயமிச் சமயம் போலின்
றறிஞரெல்லா நடுவறிய வணிமா வாதி
வந்தாடித் திரிபவர்க்கும் பேசா மோனம்
வைத்திருந்த மாதவர்க்கு மற்று மற்றும்

இந்திராதி போகநலம் பெற்ற பேர்க்கு
மிதுவன்றித் தாயகம்வே றில்லை யில்லை
சந்தான கற்பகம்போ லருளைக் காட்டத்
தக்கநெறி யிந்நெறியே தான்சன் மார்க்கம்.

ப-ரை. அந்தோ-அந்தோ, ஈது அதிசயம், இது ஆச்சரியகரம், (ஆதலால்) இச்சமயம்போல் இன்று - இந்தச் சமயம்போல் பிறிதொன்று மில்லை, அறிஞர் எல்லாம் - ஞானிகளெல்லாம், நடுஅறிய - நடுவு நிலைமையிலிருந்து உணருமிடத்து, அணிமாஆதி – அணிமாதி சித்திகள், வந்து - கைகூடி, ஆடிதிரிபவர்க்கும்-விளையாடி திரிபவர்க்கும், பேசாமோனம் வைத்திருந்த, மாதவர்க்கும்-பெரிய தவத்தினை யுடையார்க்கும், மற்றுமற்றும் - மென்மேலும், இந்திராதி போகநலம் பெற்றபேர்க்கும் இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதவிகளைப் பெற்றவர்க்கும், இதுஅன்றி - இதையல்லது, தாயகம் - மாத்ருஸ்தாநம், வேறுஇல்லை இல்லை - மற்றொன்றுமில்லை யில்லை, சந்தான கற்பகம்போல் - சந்தானகற்பக விருக்ஷங்கள்போல, அருளைக் காட்ட – திருவருளைக் காட்டுதற்கு தக்கநெறி - தகுதியாகிய மார்க்கம், இந்நெறியே - இந்தமார்க்கமே, சன்மார்க்கம்–(இதுவே) சன்மார்க்கமென்று சொல்லப்படும்.

சத்மார்க்கம் என்பது சன்மார்க்கமென நின்றது. சந்தாநம் கற்பகம் என்பன பஞ்சதருக்கள். அவையாவன:—அரிசந்தம், கற்பகம், சந்தானம் - பாரிசாதம், மந்தாரம் என்பன. (கக)

143. சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் வீறு
சமயசங்கே தப்பொருளுந் தானொன் றாகப்
பன்மார்க்க நெறியினிலுங் கண்டதில்லை
பகர்வரிய தில்லைமன்றுட் பார்த்தபோதங்
கென்மார்க்க மிருக்குதெல்லாம்வெளியே யென்ன
வெச்சமயத் தவர்களும்வந் திறைஞ்சா நிற்பர்
கன்மார்க்க நெஞ்சமுள வெனக்குந் தானே
கண்டவுட னனந்தங் காண்ட லாகும்.

ப-ரை. சன்மார்க்க ஞானமதின் பொருளும் – சந்மார்க்க மாகிய சைவசமய ஞானப்பொருளும், வீறு -(தாம்தாமே மேலானவை யென்னு) இறுமாந்திருக்கிற, சமயம் – சமயநூல்களால், சங்கேதம் நிச்சயிக்கப் பட்ட, பொருளும் – அர்த்தமும், ஒன்றுஆக - ஒன்று சேர்ந்திருக்க, பன்மார்க்க நெறியினிலும் - பல சமயவழிகளிலும், கண்டதுஇல்லை - பார்த்ததில்லை, பகர்வு அரிய–செல்லுதற்கரிய. தில்லைமன்றள் – தில்லையம்பலத்தில், பார்த்தபோது - தரிசித்தபோது அங்கு - அவ்விடத்தில், என்மார்க்கம் இருக்குது - என்னவழி யிருக்கின்றது, எல்லாம்வெளியே என்ன - யாவும் வெளியேயென்று, எச்சமயத்தவர்களும் - எல்லாச் சமயத்தார்களும் வந்து, இறைஞ்சாநிற்பர் - வந்துபணியா

நிற்பர், கல்மார்க்க நெஞ்சம்உள்ள - கல்லின தியற்கையுள்ள மனத்தையுடைய எனக்கும் - அடியேனுக்கும், கண்டவுடன் - பார்த்தபொழுதே, ஆனந்தம் கா, ண்டல் ஆகும் - இன்பம் கானலாயிருக்கும், எ-று.

சங்கேதம் – குழூஉக்குறி, தில்லைமன்று சிதாகாயமாகிய வேறுவெளியா தலாலும், சமயாதீதப் பழம்பொருளைக் கைவந்திடவே மன்றுள்தெளி காட்டு வது சைவசமயமே யாதலாலும், எவ்வகைச் சமயத்தாரும்வந்து வணங்காநிற் பார் என்பார். "தில்லைமன்றுட் பார்த்தபோதங், கென்மார்க்க மிருக்கு தெல் லாம் வெளியே" "எச்சமயத்தவர்களும் வந்திறைஞ்சா நிற்பர்" என்றும், இத னைக்கண்டால் அறிஞர்க்கு ஆனந்த முண்டாதலேயன்றிக் கன்னெஞ்சர்க்கும் இன்பமுதிக்குமென்பார், "கன்மார்க்கநெஞ்சமுள வெனக்குந் தானேகண்டவு டனானந்தங் காண்டலாகும்" என்றும் கூறினர். (கஉ)

144. காண்டல்பெறப் புறத்தினுள்ள படியே யுள்ளும்
காட்சிமெய்ந்நூல் சொலும்பதியாங் கடவுளேநீ
நீண்டநெடு மையுமகலக் குறுக்குங் காட்டா
நிறைபரிபூ ரணவறியாய் நித்தமாகி
வேண்டுவிருப் பொடுவெறுப்புச் சமீபந் தூரம்
விலகலணு குதன்முதலாம் விவகாரங்கள்
பூண்டவள வைகண்மனவாக் காதி யெல்லாம்
பொருந்தாம லகம்புறமும் புணர்க்கையாகி.

ப-ரை. காண்டல்பெற - பிரத்யக்ஷமாக, புறத்தின் உள்ளபடியே - புறத் தினுள்ள வகையே, உள்ளும்–உள்ளிடத்துமாவென்று, மெய் உண்மையாகிய, காட்சிநூல் சொல்லும் - அறிவுநூல்கள் கூறுநிற்கும், பதிஆம் – பதிப்பொரு ளாகிய, கடவுளே - சுவாமீ, நீ-நீ நீண்ட நெடுமையும் - நீண்ட நெடுமையும், அ கலக்குறுக்கும் . அகலக்குறுக்கமும், காட்டா காட்டாத, நிறைபரிபூரண அறி வாய், நிறைந்த பரிபூரணஞானமாகி, நித்தம்ஆகி - சாசுவதமாகி, வேண்டு விரு ப்பொடு, இச்சிக்கின்ற – விருப்பத்துடன், வெறுப்பு–வெறுப்பும், சமீபம்தூ ரம் – சமீபதூரங்களும். விலகல்அணுகுதல் - நீங்குதல் சேர்தல்களும், முதல் ஆம் விவகாரங்கள் - முதலாகிய விவகாரங்களும், பூண்டஅளவைகள் - பொரு ந்திய பிரமாணங்கள், மனவாக்காதி எல்லாம் - மனம்வாக்கு முதலாகிய யாவற் றிலும், பொருந்தாமல் - அணுகப் பெறுமல், அகம்புறமும் புணர்க்கை ஆகி– உள்ளும் புறமும் கலப்பதாகி, எ-று.

"புறத்தி னுள்ளபடியே யுள்ளும்" என்றது, "மனத்தான் கண்ணினகத் தான்" எனவும், "உடலும் மெனதுயிரும் புகுந்தொழி யாவண்ண நிறைந்தா ன்" எனவும்மேலோர் கூறியபடி.

ராகத்வேஷங்களும் அண்மை சேய்மைகளும் பிரிவு பிரியாமைகளும்கா ட்சிமுதலிய அளவைகளும் மனோவாக்குக் காயங்களும் ஆகிய விவகாரங்கள்எ ன்று மில்லாததாதலால், "வேண்டு விருப்பொடு வெறுப்புச் சமீபந்தூரம் வில

கலனுகுதன்முதலாம் விவகாரங்கள் பூண்ட வளவைகள் மனவாக்காதி யெல்லாம் பொருந்தாமல்" என்றார். (௧௩)

145. ஆகியசற் காரியவூ கத்துக்கேற்ற
வமலமாய் நடுவாகி யனந்த சத்தி
யோகமுறு மானந்த மயமதாகி
யுயிர்க்குயிரா யெந்நாளு மோங்கா நிற்ப
மோகவிருண் மாயைவினை யுயிர்கட் கெல்லா
மொய்த்ததென்கொ லுபகார முயற்சியாகப்
பாகமிகு வருளவொரு சத்தி வந்து
பதிந்ததென்கொ னானெனுமப் பான்மை யென்கொல்.

ப—ரை. ஆகிய சற்காரிய ஊகத்துக்கு ஏற்ற - உண்டாகிய சத்கிருத்யத்துக்குரிய யுக்திக்குதக்க, அமலமாய் - மலாகிதமாய், நடுவாகி - நடவுநிலை யுள்ளதாகி, அனந்த சத்தியோகம்உறும் - முடிவற்ற சக்திகளின் சேர்க்கையைப் பொருந்திய, ஆனந்தமயமதாகி - சுகரூபமாகி, உயிர்க்குஉயிர் ஆய் - உயிருக்குயிராகி, எந்நாளும் - எப்பொழுதும், ஓங்காநிற்ப-உயிராநிற்க, மோக இருள்-அஞ்ஞான - இருளும், மாயை - (அதற்கடியான) மாயையும், வினை - (அதனால் நிகழ்விக்கப்படுகிற) வினைகளும், உயிர்கட்கு எல்லாம் - எல்லா வுயிர்களுக்கும் மொய்த்தது என் - வந்தடைந்ததற்குக் காரணம்யாது, உபகாரம் முயற்சிஆக-தன்னால் செய்யப்படும் உதவியே உயிர்களின் முயற்சியாக, பாகம் - பரிபக்குவத்தை, மிகஅருள — மிகவு மளித்தற் பொருட்டு, ஒரு சத்திவந்து பதிந்தது என் - ஒருசத்திவந்து பதிந்ததற்குக் காரணம்யாது, நான் என்னும் அப்பான்மைஎன் — நான்என்று சொல்லுகிற அந்தத் தன்மை (யுண்டானதற்குக் காரணம்) யாது, எ-று.

கிருத்தியம் - தொழில், சத்தி பதிதலைச் சத்திநிபாதம்என்பர். நானெனுமப்பான்மை என்றது, அகங்காரம். (௧௪)

146. நானென்னு மோரகந்தை யெவர்க்கும் வந்து
நலிந்தவுடன் சகமாயை நானா வாகித்
தான்வந்து தொடருமித்தால் வளருந் துன்பச்
சாகரத்தின் பெருமையெவர் சாற்றவல்லார்
ஊனென்று மூடலென்றுங் கரண மென்று
முள்ளென்றும் புறமென்று மொழியா நின்ற
வானென்றுங் காலென்றுந் தீநீரென்று
மண்ணென்று மலையென்றும் வனம தென்றும்.

ப-ரை. நான் என்னும் ஓர்அகந்தை - நானென்கிற ஒரு அகம் பாவமானது, எவர்க்கும்வந்து - யாவரிடத்துந்தோன்றி, நலிந்தவுடன் — அவர்களை வருத்தினவுடன், சகமாயை - லோகமாயையானது, நானாஆகி - பலபேதமாகி, வ

ந்துதொடரும் — வந்துபற்றும், இத்தால்வளரும் - இதனால் விருத்தி யடைகின்ற, துன்பசாகரத்தின் பெருமை - துக்கசமுத்திரத்தின் பெருமையை. சாற்றவல்லார் எவர் - எடுத்துக்கூற வல்லவர்யாவர், ஊன்என்றும் - மாமிச மென்றும், உடல்என்றும் - (அதனாற் செய்யப் பட்டதாகிய) தேகமென்றும் கரணம்என்றும் - (அதற்குள்ளிருக்கிற) அந்தக் காரணங்களென்றும், உள் என்றும் புறம்என்றும் - அகமென்றும் புறமென்றும், எழியாநின்ற - விடாது நின்ற வான்என்றும் - ஆகாய மென்றும், கால்என்றும் காற்றென்றும், தீ நீர் என்றும் . அக்நி ஜலங்களென்றும், மண்என்றும் - பிருதிவியென்றும், மலை என்றும்-மலைகளென்றும், வனமதென்றும் - அடவியென்றும், எ-று.

பெருமை - கரையேறக்கூடாத பரப்பு, (கரு)

147. மலைமலையாங் காட்சிகண்கா ணமை யாதி
மறப்பென்று நினைப்பென்று மாயா வாரி
அலையலையா யடிக்குமின்பத் துன்ப மென்று
மதைவிளைக்கும் வினைகளென்று மதனைத் தீர்க்கத்
தலைபலவாஞ் சமயமென்றுந் தெய்வ மென்றுஞ்
சாதகரென்று மதற்குச் சாக்ஷியாகக்
கலைபலவா நெறியென்றுந் தர்க்கமென்றுங்
கடலுறுநுண் மணலெண்ணிக் காணும்போதும்.

ப-ரை. மலை மலைஆம்காட்சி - மலை மலையாகத்தோன்றுங் காட்சியும், கண்காணமைஆதி - கட்புலனுகாமை முதலாகிய, மறப்பு என்றும் - மறதியென்றும், நினைப்புஎன்றும் - நினைத்தல் என்றும், மாயாவாரி - மாயாசமுத்திரத்துள், அலை அலை ஆய் அடிக்கும் - அலையலையாய்மோதுகின்ற, இன்பம் துன்பம்என்றும் - சுக துக்கங்களென்றும், அவைவிளைக்கும் - அவற்றை யுண்டாக்குகிற, வினைகள் என்றும் - கர்மங்க ளென்றும், அவற்றை தீர்க்க - அவற்றை நீக்க, தலைபலஆம் சமயம்என்றும் - பல காரணங்களா லுண்டாகிய சமயங்களென்றும், தெய்வம்யென்றும் - (அவைகட்கேற்ற) தெய்வங்களென்றும், சாதகர்என்றும் - அப்பியாசிகளென்றும், அதற்கு சாக்ஷியாக - அந்தப்பழக்கத்துக்குச் சாக்ஷிபூதமாக, கலைகலைஆம் நெறிஎன்றும் - பலநூல்களாலுரைக்கப்பட்ட மார்க்கங்களென்றும், தர்க்கம்என்றும் - நியாயசாத்திரமென்றும், கடல்உறும், கடலிற் பொருந்திய, நுண்மணல் - நுண்ணியமணலை, எண்ணிக்காணும்போதும் - எண்ணிப்பார்த்து அளவு காணுமிடத்தும், எ-று. (கசு)

148. காணரிய வல்ல லல்லாந் தானே கட்டுக்
கட்டாக விளையுமதைக் கட்டோ டேதான்
வீணினிற்கர்ப் பூரமலை படுதீப் பட்ட
விந்தையெனக் காணவொரு விவேகங் காட்ட

ஊணுறக்க மின்பதுன்பம் பேரூராதி
யொவ்விடவு மெனைப்போல வுருவங் காட்டிக்
கோணறவொ மான்காட்டி மானையீர்க்குங்
கொள்கையென வருண்மௌன குருவாய் வந்து.

ப-ரை. காண் அரிய - அளவு காண்டதற்கரியவான, அல்லல் எல்லாம்-துன்பங்கள் யாவும், கட்டுகெட்டு ஆகவிளையும் - கூட்டங் கூட்டமாக உளவாகும், அதை - அவ்விளைவை, கட்டோடே - வேருடனே, வீணினில் - பயனிலதாக, கர்ப்பூரமலை — கர்ப்பூர மலையானது, படுதீப்பட்ட விந்தையெனகாண - மிக்க தீப்பட்டழிந்த ஆச்சரியம்போலத் தோன்றும்படி, ஒருவிவேகம்காட்ட - ஒரு ஞானத்தை எனக்கறிவித்தற்காக, ஊண் உறக்கம் - ஆகாரநித்திரைகளும், இன்பதுன்பம் - சுகதுக்கங்களும், பேர் ஊர் ஆதி - நாமம் இடம் முதலானவைகளும், ஒவ்விடம் - ஒந்திருக்கவும், என்னைப் போல உருவம் காட்டி-என்னைப் போல மானுடசட்டைசாத்தி, கோன் அற - களங்கம்நீங்க, ஓர் மான்காட்டி-ஒருமானைக்காட்டி. மானை ஈர்க்கும் கொள்கைஎன - மற்றொரு மானைப் பிடிக்குஞ் செய்கைபோல. அருள் - அருளையுடைய, மௌனகுருவாய்வந்து - மௌனகுருவாகி எழுந்தருளி, எ-று.

ஈர்த்தல் - இழுத்தல். இவ்விடத்துப் பிடித்தல் என்க. (கஎ)

149. வந்தெனுடல் பொருளாவி மூன்றுந் தன்கை
வசமெனவே யத்துவா மார்க்கநோக்கி
ஐந்துபுல னைம்பூதங் கரண மாதி
யடுத்தகுண மத்தனையு மல்லை யல்லை
இந்தவுட லறிவறியா மையுநீ யல்லை
யாதொன்று பற்றினத னியல்பாய் நின்று
பந்தமறும் பளிங்கனைய சித்து நீயுன்
பக்குவங்கண் டறிவிக்கும் பான்மை யோம்யாம்.

ப-ரை. வந்து - வந்து, என் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றும் - என் தேகமும் பொருளும் உயிரும் ஆகிய மூன்றும், தன் கைவசம் என - தன்கைவசமானவை யெனக்கொண்டு, அத்துவா மார்க்கம் நோக்கி - அத்துவாமார்க்கத்தைப்பார்த்து, ஐந்து புலன் - ஐந்து புலன்களும், ஐம்பூதம் - பஞ்சபூதங்களும் கரணம் ஆதி - அந்தக்கரணங்கள் முதலாக, அடுத்த குணம் அத்தனையும்—பொருந்திய எல்லாக் குணங்களும், அல்லை அல்லை - நீ யல்லை யல்லை, இந்த உடல் - இந்த தேகமும், அறிவு அறியாமையும் - அறிவறியாமைகளும், நீ அல்லை - நீயல்லை, யாதொன்று பற்றின் - யாதொரு பொருளைக் கவரினும், அதன் இயல்பாய் நின்று - அதின் மயமாகி நின்றும், பந்தம் அறும் - அதன் தொடர்பு இல்லாத, பளிங்கு அனைய - ஸ்படிகத்தைப்போன்ற, சித்துநீ—சித்துப்பொருள் நீயாயிருக்கின்றனை, உன் பக்குவம் கண்டு-உன் பருவம் நோக்கி,

அறிவிக்கும் பான்மையேம் - அறிவுறுத்தும் தன்மையினையுடையேம், யாம்— நாமாகவிருக்கிறோம். எ—று.

சீவன், எதிரிட்ட நிறங்களைப்பற்றியும் தன்னியல்புகெடாத படிகக்கல் லைப்போல, எதிரிட்ட விடயங்களின் மயமாய்த் தோன்றுவதே யன்றித் தன் னியல்பு கெடாதென்பார். "யாதொன்று பற்றினத னியல்பாய் நின்று பந்த மறும் பளிங்கனைய சித்து நீ" என்றார். (கஅ)

150. அறிவாகி யானந்த மயமா யென்று
மழியாத நிலையாகி யாதின் பாலும்
பிறியாமற் றண்ணருளே கோயி லான
பெரியபரம் பதியதனைப் பெறவேண்டின்
நெறியாகக் கூறுவன்கே ளெந்த நாளு
நிர்க்குணநிற் குளம்வாய்த்து நீடு வாழ்க
செறிவான வறியாமை யெல்லா நீங்கச்
சிற்சுகம்பெற் றிடுகபந்தந்தீர்க வென்றே.

ப—ரை. அறிவாகி - சித்தாகி, ஆனந்தமயமாய் - ஆனந்தவடிவாகி, என் றும் அழியாத நிலையாகி - முக்காலத்திலுங் கெடாத சத்துப்பொருளாகி, யா தின்பாலும் - எதனிடத்தும், பிறியாமல் - விலகாமல், தண் அருளேகோயில் ஆன - தண்ணிய அருளே கோயிலாகப்பெற்ற, பெரிய பரம்பதியதனை—பெ ரிய மேலான பதிப்பொருளை, பெறவேண்டின் - பெறுதலையே விரும்பினை யாயின், நெறியாகக் கூறுவன் - முறையாகச் சொல்வேன், கேள் - கேட்பா யாக, எந்நாளும் - எக்காலத்தும், நிற்குணம் - நிர்க்குணப்பொருள், நிற்கு— உனக்கு, உள்ளம் வாய்த்து - மனத்திற் பொருந்தப்பெற்று, நீடுவாழ்க—நெடுங் காலம் சீவித்திருக்கக்கடவை, செறிவான-மிகுதியான, அறியாமையெல்லாம் நீங்க - அஞ்ஞானம் முற்றுமகல, சிற்சுகம் பெற்றிடுக - ஞானானந்த சுகத்தை ப்பெறக்கடவை, பந்தம்தீர்க - பிறவிப்பிணியை ஒழியக்கடவை, என்று— என்றுசொல்லி. எ—று. (கக)

151. பந்தமறு மெய்ஞ்ஞான மான மோனப்
பண்பொன்றை யருளியந்தப் பண்புக் கேதான்
சிந்தையில்லை நானென்னும் பான்மையில்லை
தேசமில்லை காலமில்லை திக்கு மில்லை
தொந்தமில்லை நீக்கமில்லை பிறிதுமில்லை
சொல்லுமில்லை யிராப்பகலாந் தோற்றமில்லை
அந்தமில்லை யாதியில்லை நடுவுமில்லை
யகமுமில்லை புறமுமில்லை யனைத்து மில்லை.

ப—ரை. பந்தம் அறும் - பந்தமொழிவதற்குக் காரணமான, மெய்ஞ்ஞா னமான - உண்மையறிவாகிய, மோனப்பண்பு ஒன்றை அருளி - மோனநிலை

யாகிய ஒப்பற்ற பொருளை யனுக்கிரகித்து, அந்த பண்புக்கு - அந்தத்தன்மைக்கு, சிந்தை இல்லை - மனமில்லை, நான் என்னும் பான்மையில்லை - நானென்னுந் தகுதியில்லை, தேசம் இல்லை - தேசமென்பதில்லை, காலம் இல்லை - காலமென்பதில்லை, திக்கும் இல்லை - திசையுமில்லை, தொந்தம் இல்லை - தொடர்ச்சி இல்லை. நீக்கம் இல்லை - பிரிவில்லை. பிறிதும் இல்லை - பிறிதொன்றாந் தன்மையுமில்லை சொல்லும் இல்லை - வாக்குமில்லை. இராப்பகல் ஆம் தோற்றம் இல்லை - இரவு பகல்களாகிய காட்சியில்லை. அந்தம் இல்லை - முடிவில்லை, ஆதியில்லை - முதலில்லை. நடுவும் இல்லை - இடையுமில்லை. அகமும் இல்லை - உள்ளுமில்லை. புறமும் இல்லை - வெளியுமில்லை. அனைத்தும் இல்லை - யாவும் இல்லை. எ-று

பண்பு-குணம். அது இவ்விடத்து நிலைமையை யுணர்த்திற்று (உ0)

152. இல்லையில்லை யென்னினொன் றுமில்லா தல்ல
வியல்பாகி யென்றுமுள்ள வியற்கை யாகிச்
சொல்லரிய தன்மையதா யான்றா னென்னத்
தோன்றாதெல் லாம்விழுங்குஞ்சொரூபமாகி
அல்லையுண்ட பகல்போல வவித்தை யெல்லா
மடையவுண்டு தடையறவுன் னறிவைத்தானே
வெல்லவுண்டிங் குன்னையுந்தா னாகக் கொண்டு
வேதகமாய்ப் பேசாமை விளங்குந் தானே.

ப-ரை. இல்லை இல்லை என்னின் - இல்லை இல்லை யென்று சொல்லப்புகுந்தால், ஒன்றும் இல்லாதல்ல - என்றும் இல்லாததல்ல, இயல்பு ஆகி - (எப்பொழுதுமுள்ள) இயற்கையேயாகி, என்றும் உள்ள இயற்கையாகி - (இவ்வியற்கையும்) எப்பொழுதும் உள்ள இயற்கையாகி, சொல்லரிய தன்மையதாய் கூறுதற்கரிய குணத்தை யுடையதாய், யான் தான் என்ன தோன்றாது - யான்தான் என்று காணப்படாமல், எல்லாம் விழுங்கும் சொரூபமுமாகி - எல்லாவற்றையும் உட்கொள்ளுகின்ற சொரூபமாகி, அல்லை உண்ட பகல்போல - இருளைக்கெடுக்கும் சூரியன்போல, அவித்தை எல்லாம் - அஞ்ஞானத்தை யெல்லாம், அடைய உண்டு - முற்றும்அழித்து, தடையற - தடைகளற்றொழிய, உன் அறிவைத்தானே - உன் அறிவை, வெல்ல - வென்று, உண்டு - விழுங்கி, இங்கு - இவ்விடத்து, (விவரித்தற்குரிய) உன்னையும் - (தொம்பதப் பொருளாகிய) தானாகக்கொண்டு, பேசாமை - மோனநிலையானது, வேதகமாய் விளங்கும் - உனது நிலையை வேறுபடுத்துவதாய் உனக்கு விளக்கிக்காட்டு, எ-று.

அஞ்ஞானம், சந்தேகம், விபரீதம் என்பன தடைகள். அஞ்ஞானம் பிரமபாவனையைமறந்து வேறுபடுவது, ஆசிரியன் வார்த்தையை நம்பாமல் கலங்குவது, சந்தேகம் - விபரீதம். அதுபிரபஞ்சம் உண்மை யென்றும் தேகமே நானென்றும் மனத்திலுண்டாகிய மோகம். இதனை,

"பிரமபா வனையைமூடிப் பே ங்காட் டுவதஞ் ஞானம்
குரவன்வாக் கியநம் பாமற் குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம்
திரமறு சகமெய் யென்றுந் தேகநா னென்று முள்ளே
விரவிய மோகந் நானே விபரீதமென்போர்மேலோர், எனக்கூறிய மேலோர் வாக்கானறிக. (உக)

153. தானான தன்மயமே யல்லா லொன்றைத்
தலையெடுக்க வொட்டாது தலைப்பட் டாங்கே
போனாலுங் கர்ப்பூரத் தீபம்போலப்
போயொளிப்ப தல்லாது புலம்வே றின்றாம்
ஞானகா ரத்தினொடு ஞேய மற்ற
ஞாதுருவு நழுவாம னழுவி நிற்கும்
ஆனாலு மிதன்பெருமை யெவர்க்கார் சொல்வா
ரதுவானா லதுவாவ ரதுவே சொல்லும்.

ப—ரை. தான்ஆன - (எல்லாப் பொருள்களுந்) தானேயான, தன்மயமே அல்லால் — தன்மயமேயன்றி, ஒன்றை தலையெடுக்க வொட்டாது - பிறிதொன்றையுந் தலையெடுக்கவிடாது, தலைப்பட்டு ஆங்கே போனாலும் - தலையெடுத்து அவ்விடத்தே சென்றாலும், கர்ப்பூர தீபம்போல - கர்ப்பூரதீபத்தை யொத்து, போய்ஒளிப்பது அல்லாது - ஒன்றுபட்டு மறைவ தல்லாமல், புலம்வேறு இன்றாம் - (உன்) அறிவுவேறாய் (பிறிது) இல்லையாகும், (மேலும்) ஞானகாரத்தினொடு — ஞான ரூபத்தோடு, ஞேயம் — ஞேயமும், ஞாதுறும் - ஞாதுருவும், நழுவாமல் நழுவிநிற்கும் - நீங்காமல் நீங்கிநிற்கும், ஆனாலும் - ஆயினும், இதன்பெருமை — இதன்பெருமையை, ஆர் எவர்க்குசொல்வார் - எவர் எவர்க்குசொல்லவல்லார் அதுஆனால் - அதுவாகி விட்டால், அதுஆவர் - (தாம்முன்னிருந்த தன்மை தோன்றாமல்) அதுவேயாகி விடுவார், அதுவேசொல்லும்-அந்தப்பொருளே (அதின்சிறப்பை) உணர்த்தும், எ—று.

ஞானம், ஞேயம், ஞாதுரு என்பன திரிபுடி எனப்படும். (உஉ)

154. அதுவென்றே லதுவெனவொன் றடுக்குஞ் சங்கை
யாதலினா லதுவெனலு மறவே விட்டு
மதுவுண்ட வண்டெனவுஞ் சனக னாதி
மன்னவர்கள் சுகர்முதலோர் வாழ்ந்தா ரென்றும்
பதியிந்த நிலையெனவு மென்னை யாண்ட
படிக்குநிரு விகற்பத்தார் பராமா னந்தக்
கதிகண்டு கொள்ளவுநின் னருள்கூ ரிந்தக்
கதியன்றி யுறங்கேன்மேற் கருமம் பாரேன்.

ப—ரை. அதுஎன்றால் - அதுவென்றுசொன்னால், எதுஎன — எதுவென்று, சங்கைஒன்றுஅடுக்கும் - சந்தேகமொன்றுண்டாகும், ஆதலினால் - ஆனபடியால், அதுஎனலும் - அதுவென்பதையும், அறவேவிட்டு - முழுதுமே நீங்கி மதுஉண்ட வண்டுஎனவும் - மதுபானம் பண்ணின வண்டுபோலவும், சனகன் ஆதி மன்னவர்கள் - ஜனகன்முதலிய மன்னவர்களும், சுகர்முதலோர் - சுகர் முதலிய மஹரிஷிகளும், வாழ்ந்தார்என்றும் - வாழ்ந்தனர் என்றும்-இந்தநிலை-இந்நிலையில், பதிஎனவும் - படிந்துநில்லென்று நியமித்தும், என்னை ஆண்டபடிக்கு - என்னை யாட்கொண்டருளின படியே, நிருவிகற்பத்தால் - நிர்விகற்ப சமாதியால், பரமஆனந்த கதிமேலாகிய சுககதியை, கண்டுகொள்ளவும் - கண்டுகொள்ளும் படியாமவும், நின்அருள்கூர் - உன்கிருபை கூர்ந்தருளவேண்டும், இந்தக்கதிஅன்றி — இந்தக்கதியைப் பெற்றதுமல்லாமல் - உறங்கேன் - தூங்கேன், மேல் கருமம் பாரேன் - மேல் நடக்க வேண்டிய செயல்களையும் காணேன், எ-று.

ஜனகன், சிகித்துவசன், பகீரதன், மாமலிமுதலியோர், சனகனாதிமன்னவர்கள் - சுகமுனிவர்க்கு அனுபவத்தில் ஐயமறுத்தவர் ஜனகராஜ ராகையால் அத்தலைப் பற்றி சனகனாதி மன்னவர்கள் என முற்கூறி, சுகர் முதலானாரைப் பிற்கூறினார் என்க. (உரு)

155. பாராதி விண்ணனைத்து நீயாச் சிந்தை
பரியமட லாவெழுதிப் பார்த்துப் பார்த்து
வாராயோ வென்பிராண நாதா வென்பேன்
வளைத்துவளைத் தெனைநீயா வைத்துக் கொண்டு
பூராய மாமேலொன் றறியாவண்ணம்
புண்ணுளர் போனெஞ்சம் புலம்பி யுள்ளே
நீராள மாயுருகிக் கண்ணீர் சோர
நெட்டுயிர்த்து மெய்ம்மறந்தோர் நிலையாய் நிற்பேன்.

ப—ரை. பார் ஆதி விண் அனைத்தும் - மண்முதல் விண்ணிறுவாயுள்ள பூதங்களும் (அவற்றானுளவாகிய) இயற்கியற்பொருள் நிலையியற்பொருள் (என்னுமிருவகைப் பௌதிகங்) களும், நீ ஆ-நீயாகவே பாவித்து, சிந்தை — என்மனத்தை, பரியமடலா - பெரிய ஏடாகக்கொண்டு, எழுதி - அவ்வேட்டில் (இதனை) எழுதி, பார்த்துபார்த்து - பலகாலும் நோக்கி, என்பிராணநாதா - என் பிராண நாயகனே, வாராயோ என்பேன் - வந்தருளாயோ என்று கூறுவேன், என்னைவளைத்து வளைத்து - என்னைப்பன்முறை தடுத்து, நீஆ வைத்துக்கொண்டு - நீயாகவே வைத்துக் கொள்ளுகையால், மேல்ஒன்று - மேல் ஒருகாரியத்தையும், பூராயமா - ஆதியந்தமாக, அறியாவண்ணம் — தெரியாதபடி, புண்ணுளர்போல் — புண்ணுளிகள்போல, நெஞ்சம் உள்ளே புலம்பி-நீராளமாய் உருகி — மனமானதுவருந்தி உள்ளிடத்திற்றானே ஜலமயமாய் உருகி, கண்ணீர் சோர - கண்ணீரா யொழுக, நெட்டுயிர்த்து - பெருமூச் செறிந்து, மெய்ம்மறந்து, சரீரத்தைமறந்து, ஓர்நிலையாய் நிற்பேன்-ஒரு நிலைப்பட்டு நிற்பேன்,எ-று.

"என்னிலும் மினியானொருவனுளன்" என்னும் மேலோர் திருவாக்குப்போல, உயிர்க்குயிராதலால் என் பிராணநாதனென்றார். (௨௪)

156. ஆயுமறி வாகியுன்னைப் பிரியாவண்ண
மணைந்துசுகம் பெற்றவன்போ ரையோ வென்னத்
தீயகொலைச் சமயத்துஞ் செல்லச் சிந்தை
தெளிந்திடவுஞ் சமாதானஞ் செய்வேன்வாழ்வேன்.
காயிலைபுன் சருகாதி யருந்தக் கானங்
கடன் மலையெங் கேயெனவுங் கவலை யாவேன்
வாயில்கும்பம் போற்கிடந்து புரள்வேன் வானின்
மதிகதிரை முன்னிலையா வைத்து நேரே.

ப-ரை. உன்னை ஆயும் அறிவுஆகி உன்னை ஆராய்கின்ற ஞானத்தை யுடையராகி, பிரியாவண்ணம் அணைந்து — நீங்காதபடிசேர்ந்து, சுகம்பெற்ற அன்பர் - இன்பமுற்ற உன்அடியார்கள், ஐயோஎன்ன - ஐயோவென்றிரங்க, தீய கொடிய, கொலை சமயத்தும் சிந்தைசெல்ல - கொலைபுரியும் சமயசமயங்களிலும் மனம் செல்ல, தெளிந்திடவும் — (அம்மனம் அச்சமய நெறிகளிற் செல்லாது) தெளியடையவும், சமாதானம் செய்வேன் - நானே சமாதானம் பண்ணுவேன், வாழ்வான் - உயிர்வாழ்வதற் பொருட்டு, காய் இலைபுன் சருகாதி அருந்த - காய் இலை அற்பமாகியசருகு முதலியவற்றை யுண்ணும்பொருட்டு கானம் - காடும், கடல் - கடலும், மலை - மலையும், (ஆகிய இவை) எங்கேனவும் எங்கே யுள்ளன வென்றும், கவலையாவேன் - (ஒவ்வொருவேளை) கவலைப்படுவேன், வானில் - ஆகாயத்தில், மதிகதிரை - சந்திரசூரியர்களை, முன்னிலையா கநிறுத்திக்கொண்டு, நேரே - அவர்களுக்கெதிரே, வாயில் கும்பம்போல் - வாசலிற்குடம் (புரள்வது) போல, கிடந்துபுரள்வேன் - விழுந்துபுரள்வேன்.

முன்னிலைசாட்சி ஆதலென்றதால் கிழங்குசல முதலியவுங்கொள்க. ()

157. நேரேதா னிரவுபகல் கோடா வண்ணம்
நித்தம்வர வுங்களையிந் நிலைக்கே வைத்தார்
ஆரேயங் கவர்பெருமை யென்னே யென்பே
னடிக்கின்ற காற்றேநீ யாரா லேதான்
போராதே சுழல்கின்றா யென்பேன் வந்து
பெய்கின்ற முகில்காளம் பெருமா னும்போல்
தாராள மாக்கருணை பொழியச் செய்யுஞ்
சாதகமென் னேகருதிச் சாற்று மென்பேன்.

ப-ரை. நேரே — நேராக, இரவுபகல் - இராப்பகல்கள், கோடாவண்ணம் வழுவாவிதமாக, நித்தம்வர - நாள்தோறும்வரும்படி. உங்களை - சந்திரசூரியர்களாகிய உங்களை, இந்நிலைக்கே வைத்தார் - இந்த நிலையிற்றானே நிலையாகவைத்தவர், ஆர் - யாவர், அங்கு அவர்பெருமை - அவ்விடத்து அவரது பெருகை

யை, என்னென்பேன் - என்னென்று வியந்து கூறுவேன், அடிக்கின்ற காற்றே - வீசாநின்றவாயுவே, நீ-நீ, யாரால் யாவருடைய ஆணையினுல், பேராதே-இடைபாறாமல், சுழல்கின்ருய் - சுழலாநின்ருய், என்பேன் - என்று சொல்லுவேன், வந்துபெய்கின்ற முகில்காள் - வந்துமழையைப் பொழிகின்ற மேககூட்டங்களே, எம்பெருமான் - எம்மிறைவன், நும்போல் - உங்களைப்போல, தாராளமா - மிகுதியாக, கருணைபொழிய - அருண் மழையைச் சொரியும், செய்யும்-செய்யவேண்டிய, சாதகம் - அப்பியாசம், என் - யாது, கருதி - (நீங்கள்) ஆலோசித்து, சாற்றும் என்பேன் - சொல்லுங்கள் என்று கேட்பேன், எ-று.

வடநூலார் நிசாகரன் தினகரன்என்று பெயரிட்டு வழங்குவதுபோல இராப்பகல்களை யுண்டாக்குவோர் சந்திரசூரியர்களாதலால், இரவுபகல்கோடாவண்ணம் நித்தம்வர என்றார். (உசு)

158. கருதரிய விண்ணேநீ யெங்கு மாகிக்
கலந்தனையே யுன்முடிவின் காட்சி யாக
வருபொருளெப் படியிருக்குஞ் சொல்லா யென்பேன்
மண்ணேஉன் முடிவிலெது வயங்கு மாங்கே
துரியவறி வுடைச்சேட னீற்றி னுண்மை
சொல்லானோ சொல்லென்பேன் சுருதி யேநீ
ஒருவரைப்போ லனைவருக்கு முண்மை யாமுன்
னுரையன்றோ வுன்முடிவை யுரைநீ யென்பேன்.

ப-ரை. கருதுஅரிய எண்ணுதற் கருமையாகிய. விண்ணே - ஆகாயமே, நீ-நீ, எங்கும்ஆகி கலந்தனையே எவ்விடத்தும் வியாபித்து கலந்திருக்கின்றனையே, உன்முடிவின் - உன்முடிவாகிய எல்லையில், காட்சி ஆகிவருபொருள் - காணப்படுவதாய் வரும்பொருளானது, எப்படி யிருக்கும் - எவ்வாருகிய இலக்கணங்களோடு பொருந்தியிருக்கும், சொல்லாய் - சொல்லுவாய், என்பேன் - என்றுசொல்லுவேன், மண்ணே - பூமியே, உன்முடிவில்-உன் முடிவெல்லையில், எது வயங்கும் - எந்தப் பொருள் நின்று பிரகாசிக்கும், ஆங்கு - அவ்விடத்துள்ள, துரியஅறிவுஉடை - வேலான அறிவைப்பொருந்திய, சேடன் - ஆதிசேஷன், ஈற்றின் உண்மைசொல்லானோ - முடிவானபொருளின் உண்மையைச் சொல்லமாட்டானோ, சொல்என்பேன் - சொல்லுவாய்என்று கேட்பேன், சுருதியே - வேதமே, நீ-நீ, ஒருவரைப்போல் - ஒருவரைப்போல, அனைவருக்கும்-யாவருக்கும், உண்மைஆம் - மெய்யாய் விளங்குகின்ற, முன்உரை அன்றோ-முதனூலா யிருக்கின்ருய் அல்லவோ, நீஉன்முடிவை உரை—நீயுன் முடிவான பொருளைச் சொல்லாய், என்பேன் - என்று சொல்லுவேன், எ-று,

‘கருதரியவிண்’ என்றது அவரோஹணகிரமத்தில் முதற் பூதமாதலாலும் ஏனைய நான்குபூதங்கட்கும் அவகாசங்கொடுக்கும் பெருமையுடையதாதலின் சுருதி அநாதியாதலால் ‘முன்னுரை’ எனவும், எல்லாச்சமயத்தாரும் தத்தமக் குருதியாகிய பிரமாணமாகக் கொள்ளுதற்குரிய தென்பார் ‘அனைவருக்கு முண்மையா முன்னிரை’ எனவுங்கூறினார். (உஎ

159. உரையிறந்து பெருமைபெற்றுத் திரைக்கை நீட்டி
யொலிக்கின்ற கடலேயிவ் வுலகஞ் சூழக்
கரையுமின்றி யுன்னைவைத்தார் யாரே யென்பேன்
கானகத்திற் பைங்கிளிகாள் கமல மேவும்
வரிசிறைவண் டினங்காளோ திமங்கா டூது
மார்க்கமன்றோ நீங்களிது வரையி லேயும்
பெரியபரி பூரணமாம் பொருளைக் கண்டு
பேசியதுண் டோவொருகாற் பேசுமென்பேன்.

ப-ரை. உரைஇறந்து - வாக்கற்று, பெருமைபெற்று - பெருமையை யடைந்து, திரைகைநீட்டி, ஒலிக்கின்ற கடலே - இரைகின்ற சமுத்திரமே, இவ்வுலகம்சூழ - இவ்வுலகத்தை வளைந்திருக்கும்படி, கரையும்இன்றி - கரையும் இல்லாமல், உன்னைவைத்தார் - உன்னை (யழைத்து) வைத்தவர்,யாரேஎன்பேன் - யாவரோஎன்று சொல்லுவேன் கானகத்தில் - காட்டிலுள்ள, பைங்கிளிகாள் - பசுமையாகிய கிள்ளைகளே, கமலம்மேவும் - தாமரை மலரிற் பொருந்திய, வரிசிறை - கீற்றுகள்பொருந்திய சிறைகளையுடைய, வண்டு இனங்காள்- வண்டுக் கூட்டங்களே, ஒதிமங்காள் - அன்னங்களே, தூதுமார்க்கம் அன்றோ- (நீங்கள்) தூதுமார்க்கத்தில் (காலங்கழிப்பது) அல்லவா. நீங்கள் இதுவரையிலேயும் - நீங்கள் இதுவரைக்கும், பெரியபரிபூரணம் ஆம்-பெரிதாகியபரிபூரணமென்கிற, பொருளை-வஸ்துவை, கண்டுபேசியது உண்டோ - (எப்பொழுதாவது) கண்டுவார்த்தை சொன்னதுண்டோ, ஒருகால் - ஒருதரம், பேசும் என்பேன் - பேசுங்கள்என்று சொல்லுவேன், எ-று.

தூதுக்குரியனவண்டு அன்னம்கிளிநாரைநெஞ்சு முதலியவாதலால் 'தூதுமார்க்கமன்றோ' என்றார். வரிசிறையென்ற விசேடணம் தூதுசெல்லுதற்குரிமைதோன்ற நின்றது. இது "அஞ்சிறைய மடநாராய்" என்றமேலோர் திருவாக்குப்போலென்க. (உஅ)

160. ஒருவனவன் யானைகெடக் குடத்துட் செங்கை
யோட்டுதல்போ லுன்பேதை யுப்போ டப்பை
மருவவிட்டுங் கர்ப்பூர மதனிற் றீபம்
வயங்கவிட்டு மைக்கியமுன்னி வருந்தி நிற்பேன்
அருளுடைய பரமென்றோ வன்று தானே
யானுளனென் றும்முனக்கே யாணை வாதி
பெருகுவினைக் கட்டென்று மென்றுங் கட்டிப்
பேசியதன் றேயருளால் பேசிற் றன்றே.

இ-ள். ஒரு வனவன் - ஒரு வேடனவன், யானைகெட - எதிர்நின்ற யானையானது மறைய, (அதைத் தேடுதற்பொருட்டு) குடத்துள் - குடத்துக்,

குள்ளே, செங்கை ஓட்டுதல்போல் - செவந்த கையைவிட்டுத் துழாவுதல்போல, பேதை நான் - அறிவிலியாகிய நான், உப்போடு அப்பை மருவ இட்டும்— உப்புடன் நீரைப் பொருந்தும்படிக் கலக்கவிட்டும், கர்ப்பூரமதனில் - கர்ப்பூரத்தில், தீபம் - விளக்கை, வயங்க இட்டும் - பிரகாசிக்கச் சேர்த்தும், ஐக்கியம் உன்னி - (இன்னும்) ஒற்றுமையை நினைத்து, வருந்தி நிற்பேன் - துன்பமுற்றுநிற்பேன், அருள் உடைய பரம் என்றோ - திருவருளைத் தனக்கு துணைக்காரணமாகவுடைய பரம்பொருள் என்றுள்ளதோ, அன்று தானே—அன்றே, யான் உளன் என்றும் - நானும் உளேன் எனவும், எனக்கே - எனக்கே ஆணவாதி - ஆணவம் முதலியவைகள், பெருகு - அதிகரித்தற் கேதுவாகிய. வினைக்கட்டு என்றும் - வினைப்பிணிப் புள்ளதென்றும், என்னால் கட்டிப் பேசியது அன்று - என்னாற் கற்பித்துச் சொல்லப்பட்டதன்று, அன்றே - பூர்வத்திற்றானே, அருள்நூல் - வீட்டு நூல்களால், பேசிற்று - சொல்லப்பட்டதே. என்றவாறு.

உப்பும் அப்பும், கர்ப்பூரமும் தீபமும், ஒன்றோடொன்றுசேர்ந்தபோதே ஐக்கிய முண்டாயிருக்க, ஐக்கியம் உன்னி வருந்தி நிற்றலால் பேதையென்றார், உப்பும் நீரும், கர்ப்பூரமும் தீபமும்போல நான் உன்னோடு சேர்ந்திருக்கச்செய்தேயும் வேறொரு ஐக்கியமுண்டென்று மயங்கா நின்றேன்; என்னிலைமை எதிரில் நின்ற யானைமறைய, அதனைக் காணும்பொருட்டுக் குடத்திற் கையிட்டுத்துழாவுவோனது நிலைமையை நிகர்க்கும் என்பதாம். (உக)

161. அன்றுமுத லின்றைவரைச் சனன கோடி
யடைந்தடைந்திங் கியாதனையா லழிந்த தல்லால்
இன்றைவரை முத்தியின்றே யெடுத்த தேக
மெப்போதோ தெரியாதே யிப்போ தேதான்
துன்றுமனக் கவலைகெடப் புலைநா யேனைத்
தொழும்புகொளச் சீகாழித் துரையே தூது
சென்றிடவே பொருளைவைத்த நாவ லோய்நஞ்
சிவனப்பா வென்றவருட் செல்வத் தேவே,

இ—ள். அன்றுமுதல் - படைப்புக்காலந் தொடங்கி, இன்றைவரை—இன்றளவும், சனனகோடி அடைந்து அடைந்து - ஜன்மபரம்பரைகளைப் பலகாலுமடைந்து, இங்கு - இந்தப் பொய்நிகழுமுலகில், யாதனையால் - துன்பத்தினால், அழிந்தது அல்லால் - அழிந்ததேயன்றி, இன்றைவரை - இன்றளவும், முத்தி இன்றே - முத்தியையடைதலின்றி யொழிந்ததே, எடுத்ததேகம்—வினைக்கீடாக எடுக்கப்பட்ட வுடம்பு எப்போதோ - (விடுப்பது) எந்தப்பொழுதோ, தெரியாதே -(அறியப்படாதே, (ஆதலால்) இப்போதே - இன்றே, துன்று - அதிகரித்த, மனக்கவலைகெட - மனக்கிலேசங்களொழிய, புலை—நீசத்தன்மையுள்ள, நாயேனை - நாயினேனை, தொழும்புகொள — தொண்டுகொள்ள, சீகாழித்துரையே - சீகாழிக்கு நிர்வாஹகனே, தூதுசென்றிட - பரமசிவன் தூதுசெல்ல, பொருளை வைத்த — நிதிக்குவியலையிட்ட, நாவலோய்—

திருநாவலூரனே, நம் சிவன் - நமது பரமசிவன், அப்பா என்ற - அப்பா என்றழைத்த, அருள்செல்வம் — திருவருளாகிய செல்வத்தையுடைய, தேவே— தெய்வமே.

இங்கு அடைந்து என இயைப்பினும் பொருந்தும். இப்பொழுது, யாதனை என்பது நரகத்திற் கொல்லாது வருத்தும் நோய் எனக்கொள்க. சீகாழித்துரை - திருஞானசம்பந்தர்; திருநாவலூரன் - சுந்தரர்; சிவன் அப்பாவென்றழைக்கப்பெற்றவர் - வாகீசர். (சுo)

162. தேவர்தொழும் வாதவூர்த் தேவே யென்பேன்
திருமூலத் தேவேயிச் செகத்தோர் முத்திக்
காவலுறச் சிவவென்வாக் குடனே வந்த
வரசேசும் மாவிருந்துன் னருளைச் சாரப்
பூவுலகில் வளரருண கிரியே மற்றைப்
புண்ணியர்கா ளோவென்பேன் புரையொன் றில்லா
ஓவியம்போ லசைவறவுந் தானே நிற்பே
னோதரிய துயர்கெடவே யுரைக்கு முன்னே.

இ—ள். தேவர்தொழும் - தேவர்கள் வணங்குகின்ற, வாதவூர்த்தேவே— திருவாதவூரடிகளே, என்பேன் - என்றுசொல்லுவேன், திருமூலத்தேவே— திருமூலர் என்ற திருப்பெயரையுடைய சுவாமீ, இச்சகத்தோர் - இந்த வுலகத்தோர், முத்திக்கு ஆவல் உற - மோக்ஷமடைதற்பொருட்டு ஆசையதிகரிக்க, சிவ என்வாக்குடனேவந்த - சிவவென்கிற வாக்கியத்தோடுபிறந்த, அரசே— இறைவனே, சும்மா இருந்து - நீவிர்கள் சும்மா விருந்துகொண்டு, உன் அருளைச்சார - உன்னருளையடைதற்காக பூவுலகில் - பூலோகத்தில், வளர் - விருத்தியடையாநிற்கிற, அருணகிரியே — அருணகிரிசுவாமீ, மற்றைப் புண்ணியர்காள் - மற்றுமுள்ள புண்ணியவான்களே, ஓ என்பேன் - ஓவென்று முறையிடுவேன், புரைஒன்றுஇல்லா - குற்றம்சிறிதுமில்லாத, ஓவியம்போல் - சித்திரப்பாவைபோல. அசைவு அறவும்நிற்பேன்-சலநமற்றும் நிற்பேன், ஓதுஅரிய- சொல்லுதல் அருமையாகிய, துயர்கெட — துயரம்நசிக்கும்படி, உரைக்குமுன்னே - சொல்லுமுன்னமே. எ—று,

திருவாதவூரடிகள் — மாணிக்கவாசக சுவாமிகள். திருமூலர் - மூவாயிரம் பாடலடங்கிய திருமந்திரம்என்னும் நூல்செய்தவர். சிவஎன்வாக்குடனேவந்த அரசு சிவவாக்கியர். இவர் அவதாரகாலத்தில் சிவஎன்னும் வாக்குடனே அவதரித்தமையால் இவர்க்கு இப்பெயருண்டாயிற்று. அருணகிரிநாதர்,

"செம்மான் மகளைத் திருடுந் திருடன்
பெம்மான் முருகன் பிறவா னிறவான்
சும்மா விருசொல் லறவென் றலுமற்
றம்மா பொருளொன் றுமறிந் திலனே",—என்னுந் திருப்பாடலையருளிச்செய்தவ ராதலால் அவர்க்கு அதனையே விசேடணமாக, "சும்மாவி

ருந்துன்னருளைச் சாரப்பூவுலகில் வளாருனகிரியே" என்றார். புரையொன்றில்லா ஓவியம்என்றது நுண்மொழில் முற்றிய ஓவியத்தை. (௬௨)

163. ஓதரிய சுகர்போல வேனே னென்ன
வொருவரில்லை யோவெனவு முரைப்பேன் றானே
பேதமபே தங்கெடவு மொருபே சாமை
பிறவாதோ வாலடியிற் பெரிய மோன
நாதனொரு தாமுலகம் பார்க்க விச்சை
நண்ணுனே னென்றென்றே நாணு வாகிக்
காதன்மிகு மணியிழையா ரெனவா டிற்றேன்
கருத்தறிந்து புரப்பதுன்மேக் கடன்முக் காலும்.

இ-ள். ஓதரிய - தபோ மகிமையை யெடுத்துச் சொல்லுதற் கரிய, சுகர்போல - சுகமுனிவர்போல, ஏன்ஏன் என்ன - ஏன்ஏன்என்று பிரதித்வநிகொடுக்க, ஒருவர் இல்லையோ எனவும்உரைப்பேன் - ஒருவர் இல்லையோ வென்றுஞ்சொல்லுமேவ , தானே - தன்கிடையே, பேதம் அபேதம்கெடவும் - பேதாபேதங்கள் ஒழியவும், ஒரு - ஒப்பற்ற, பேசாமை - மௌநநிலையானது, பிறவாதோ - உண்டாகாதோ, ஆல்அடியில் - வடவிருக்ஷமூலத்தி லெழுந்தருளிய, பெரியமோனநாதன் - பெரிய மௌந நிலையையுடைய இறைவன், ஒருதரம்- ஒரு முறை, உலகம் பார்க்க - உலகத்தைக் தடைக்கணிக்க, இச்சை நண்ணுனே - விருப்பங் கொள்ளானே, என்று என்று - என்று பலகாற்சொல்லி, நாணுஆகி - பலவகையாய்க் கலங்கி, காதல்மிகும் - (பிரிந்துசென்ற தங்கொழுநர் நியமப்படி வாராமையால், அவர்கள் மேல்) ஆசைமிகுந்த, அணியிழையார் என- மாதரைப்போல, வாடிற்றேன் - வாட்டமடைந்தேன், கருத்து அறிந்து - என் கருத்தையுணர்ந்து, புரப்பது - காத்தருள்வது, முக்காலும் - மூன்று தாமும்- உன்மேல்கடன் - உனக்குக் கடன்மை ஆகும், எ-று.

சுகமுனிவர் அவதரித்தவுடன் பிரபஞ்ச மாயைக் கஞ்சியோட, அவர் தந்தையாராகிய வேதவியாச பகவானவர் அவரைப் பின்றொடர்ந்து ஓகோமகனேயென்று அழைத்துக் கொண்டு போனபோது, சுகர் பூதமயரும் இறைவனைப்போலச் சர்வ வியாபகத்துவமு முள்ளவராதலால் அங்கிருந்த விருக்ஷங்களெல்லாம் பிரதித்வநி செய்தன வென்பது நூற்றிணி பாதலால், "சுகர்போல ஏன்ஏன்என்ன வொருவரில்லையோ" என்றார். இதனை அடியில்வரும் பாகவதபுராணச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளானுமுணர்க ※ தந்தையார் அழைக்குந்தோறும் பிரதித்வநிகொடுக்க ஒருவருமில்லையோ; எனக்கு மௌநநிலை யுண்டாகா

※ பிறந்தபொழுதே துறந்து பிறைக்குழைவி போனடிப்பப் பின்போய்த் தொன்னூல், மறைக்குபுகழ் வியாதமுனி யாதரத்தான் மதலா யென்றழைப் பச்செய்வாய், திறந்தநறை பொழியுமலர்ச் செழுந்தருவு மேனென்ன வுயிர்கள்யாவும், நிறைந்துறையுஞ் சுகமுனிவ னிரையிதழ்த்தா மரைத்தாள்கணினை தல்செய்வாம்.

தோ; கல்லாலெம்மான் ஒருதரம் உலகத்தைப்பார்க்க நினையானோ என்று பல படியாகச்சொல்லி கணவர்பிரிவாற்றாது வருந்து மாதரைப்போல் வருந்தாநின் றேன், என் கருத்தறிந்து என்னைப் பாதுகாத்தல் உனக்குக் கடன்மையாம் என்பதாம். (ருஉ)

164. காலமொடு தேசவர்த்த மான மாதி
கலந்துநின்ற நிலைவாழி கருணை வாழி
மாலறவுஞ் சைவமுதன் மதங்க ளாகி
மாதீத மானவருண் மரபு வாழி
சாலமிகு மெளியேனிவ் வழக்குப் பேசத்
தயவுவைத்து வளர்த்தவருட் டன்மை வாழி
ஆலடியிற் பரமகுரு வாழி வாழி
யகண்டிதா காரவரு ளடியார் வாழி.

இ-ள். காலமொடு - கால தத்துவத்தொடும், தேசவர்த்தமானம் ஆதி-தேசவர்த்தமானாதிக ளோடும், கலந்து நின்றநிலை - பிரிவறக் கலந்துநிற்கும் நிலையுடைப்பொருள், வாழி - வாழ்க — கருணை - (அப்பொருளிற் பிரிவற நின்றியங்கும்) திருவருள், வாழி - வாழ்க, மால்அறவும் - மயக்க மொழியவும், சைவம் முதல் மதங்கள்ஆகி - சைவம்முதலாகிய பலவேறுமதங்களாய் நின்றும், மதஅதீதம்ஆன — மதங்களுக் கெட்டாததான, அருள்மரபு - திருவருள் மரபானது வாழி - வாழ்க, சாலம்மிகும் - மாயாவிகாரம் மிகுந்த, எளியேன் - ஏழையேன், இவ்வழக்குப்பேச - இந்தவிவகாரம் பேசும்படி, தயவுவைத்து வளர்த்த - கிருபைவைத்து வளர்த்த, அருள்தன்மை - திருவருட்குணம், வாழிவாழ்க, ஆல்அடியில - வடமூலத்திலெழுந்தருளிய, பரமகுரு - பரமாசாரியன், வாழி வாழி-வாழ்க வாழ்க, அகண்டிதம் - சேதிக்கப்படாத, ஆகாரம் - உருவத்தையுடைய, அருள் - உன்திருவருளுக்கு, அடியார் - தொண்டு பூண்டோர், வாழி - வாழ்க.

மால்அறவும் என்பதற்கு இதுவோ அதுவோவென்றும் மயக்க மிகும்படியாகவும் எனவுரைத்தலும் ஆம்'எளியேன்' என்றூர்சால மிகுதற்கிடனு யிருத்தலான். ஆலடியிற் பரமகுரு - தக்ஷிணாமூர்த்தி. (ருரு.)

இது சிருஷ்டிகர்த்தாவாகிய பிரமனை நோக்கிக்
கூறியதாகக் கூறப்பட்டது

தேன்முகம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரியவிருத்தம்.

165. தேன்முகம் பிலிற்றும் பைந்தாட்
செய்யபங் கயத்தின் மேவும்
நான்முகத் தேவே நின்னு
ளூட்டிய வகில மாயை

கான்முயற் கொம்பே யென்கோ
கானலம் புனலே யென்கோ
வான்முக முளரி யென்கோ
மற்றென்கோ விளம்பல் வேண்டும்.

இ-ள். தேன் - தேனை, முகம் - தன்னிடத்தி னின்றும், பிலிற்றும் - துளிக்கின்ற, பைதாள் - பசியதாளத்தையுடைய, செய்ய-செவந்ததாகிய, பங்கயத்தில் - தாமரைமலரின்மேல், மேவும் - வீற்றிருக்கின்ற, நான்முகத்தேவே-நான்கு முகங்களையுடைய தேவனே, நின்னால்நாட்டிய - உன்னால் படைத்து நிலைபெறுத்தப்பட்ட, அகிலம் - பிரபஞ்சத்தைப்பற்றிய, மாயை - மாயையானது, கான் - காட்டில் வாழ்கின்ற, முயல் - முயலினது, கொம்பே என்கோ-கொம்புதானென்று சொல்லுவேனோ, வான் முகம் - ஆகாயத்தி னிடத்திலு, ள்ள, முளரிஎன்கோ — தாமரைமலர் என்று சொல்லுவேனோ, மற்றுஎன்கோ-இவற்றின் வேறாகிய பொருள்என்று சொல்லுவேனோ, விளம்பல் வேண்டும்—(அதை) நீயே சொல்லல்வேண்டும், எ—று.

கான் முயற்கொம்புமுதலிய மூன்றும் இல்பொருளுவமை. மாயையைச் சுருதி குருசுவாநுபவங்களாலுற்று நோக்குமிடத்து மித்தையாய்ப் போமென்பார் இவ்வாறுகூறினார் கானலம்என்பதில் அம்சாரியை. முயற்கொம்பும், கானனீரும், ஆகாயத் தாமரையும், தோற்றத்தா லன்றி விசாரத்தாற் காணப்படாத மாயையை மித்தியா பாவத்தைக் காட்டவந்த இல்பொருளுவமைகள். ஒருபொருளி னுண்மையை வேத வேதாந்தங்களை யுணர்ந்தா னொருவன் கூறின். நன்குவிளங்கு மாதலால், விளம்பல் வேண்டும் என்று சிருஷ்டி கர்த்தாவும் வேதாந்தகனுமாகிய பிரமனைநோக்கிக் கூறினார். "வேத ரஞ்சகன்மால்புரந்தரன்" என்றற் றொடகத்துச் செய்யுள்களானும் இவன் வேதாதிகாரி யென்பது விசதம். (ந.ச)

166. வேண்டுவ படைத்தாய் நுந்தை
விதிப்படி புரந்தா னத்தைக்
காண்டக வழித்தான் முக்கட்
கடவுடா னினைய வாற்றால்
ஆண்டவ னெவனோ வென்ன
வறிகிலா தகில நீயே
ஈண்டிய வல்ல றீர
வெம்மனோர்க் கியம்பு கண்டாய்.

இ-ள். வேண்டுவ - உலகத்தாரால் வேண்டப் படுவனவாகிய பொருள்களை, படைத்தாய் - நீபடைத்தனை, நுந்தை - உன்தந்தையாகியதிருமால், விதிப்படி புரந்தான் - காக்கவேண்டிய முறைப்படி காத்தான், அத்தை — அதனை, முக்கண்கடவுள் - மூன்று கண்களையுடைய உருத்திரமூர்த்தி, காண்தக அழித்தான் - யாவருங்காணும்படி அழித் தொழித்தான், இனைய ஆற்றால் — இந்த

ப்பிரகாரத்தால், ஆண்டவன்எவன்என்ன - இறைவன் யாவனென்று, அகிலம் அறிகிலாது - உலகம்உணரமாட்டாது. (ஆதலால்) ஈண்டிய – மிகுந்த,அல்லல் தீர - சந்தேகம்நீங்க, எம்அன்னோர்க்கு - எம்மை யொத்தவர்களுக்கு, நீயேஇயம்பு – நீயேசொல்வாய், எ–று.

அத்தையென்றது அவற்றை யென்றபடி. முக்கண்கடவுள் – சோமசூரியாக்கினிகளை மூன்று கண்களாகவுடைய தேவன். கடவுள் - ப்ருதிவியாதி நாதாந்தமான தத்துவங்களைக்கடந்து நின்றோன். நீயும், உன்தந்தையும். முக்கட்கடவுளும் முறையே படைத்தல் காத்தல் அழித்தல்களைச் செய்வதனால், நீங்கள் மூவருஞ்சமமாகவே உலகத்துக்குக் காணப்படுகின்றீர்கள், உங்களுள் இறைவன் இன்னனென்று தெரியாமல் உலகம்மயங்காநின்றது ஆதலால். அந்தச்சந்தேகம் நீங்கும்படியாக எம்போல்வார்க்கு நீயே உண்மையை யறிவுறுத்தவேண்டும் என்பதாம். (௩௫)

167. கண்டன வல்ல வென்றே
கழித்திடு மிறுதிக் கண்ணே
கொண்டது பரமா னந்தக்
கோதிலா முத்தி யத்தால்
பண்டையிற் படைப்புங் காப்பும்
பறந்தன மாயை யோடே
வெண்டலை விழிகை காலில்
விளங்கிட நின்றான் யாவன்.

இ-ள். கண்டன - காணப்பட்டன வாகிய பொருள்க ளெல்லாம், அல்ல என்று பரம்பொரு ளல்லவென்று, கழித்திடும் - நேதிவாக்கியத்தாற் களைந்து செல்லுகின்ற இறுதிக்கண் - முடிவிடத்தில், கொண்டது - பரம் பொருளென்று கொள்ளப்பட்டதுயாது, (அது) பரமானந்தம் - மேலானசுகத்தைத் தருகின்ற, கோதுஇல்லா - குற்றமற்ற, முத்தி - மோக்ஷமாகும், அத்தால்-அதனால் பண்டையின் - முன்னதாகிய, படைப்பும் - சிருட்டியும், காப்பும்-திதியும், மாயையோடேபறந்தன - மாயையோ டொழிந்தன, வெள்தலைவிழி - வெண்மையாகிய தலையும்கண்ணும், கைகாலில் - முறையே கையினிடத்தும் காலினிடத்தும், விளங்கிட - பிரகாசிக்கும்படி, நின்றான் - சர்வசங்கார காலத்தில் பேரீமத்தாடியாய்ச் சேடித்துநின்றவன், யாவன்-எவன், எ–று.

கண்டன அல்லவென்று கழித்தலாவது, காணப்பட்ட பொருள்க ளெல்லாவற்றையும்இதுபரம்பொருளல்லஎன்று பொருள் தோன்றுமளவும் கழித்துக்கொண்டே செல்லுதல் இதுவாழையி னுள்ளீடாகிய தண்டு தோன்றுமளவும் மட்டைகளைக் கழித்துக்கொண்டே செல்வதுபோல்வது, இதனை நேதிவாக்கியம் என்பர்வடநூலார். நஇதி எனப்பிரியும். இதற்கு, இதுஅல்லஎன்பதுபொருள் "அல்லையீ தல்லையீது" எனம், "இதன்றி தன்றெனச் சேடித்தபின்" எனவும் மேலோர் கூறுவதனானுமறிக. வெண்டலைவிழி கைகால் என்றது நிர

ணிறை. வெண்டலை கையிலுவிழி காலிலும் விளங்க எனக்கூட்டுக. வெண்டலைகையிலும் விழிகாலிலும்விளங்க எனக்கூட்டுக. வெண்டலை - பிரமகபாலம், விழி - திருமாலின்கண்; "தலைமாலை தனக்கணிந்து" "பங்கயமாயிரம்! பூவினிலோர் பூக்குறையத் - தங்கணிடந்தரன் சேவடிமேற் சாத்தலுமே" இத்தியாதிகளாலும் இதுஇனிது விளங்கும் சர்வசங்காரகாலம் இத்தன்மைய தென்று, சங்காரசத்தியின் குணங்களை யுரைக்கின்ற அடியில் காட்டும் ஞானவாசிட்டச் செய்யுட்களால் விசதமாகும்.

சங்காரசத்தியின் நடனச்சிறப்புரைத்தல்.

படர்பூதந் தொலைத்திரதம் பயில்புவியாம் மானபாத் திரங்கைப்பற்றி
மடல்சூழுற் பலங்கழுநீர் வனசமென வுலகநிரை மாலைசூடி
விடுகோடை யிடிநகைக்கு நரவரியை விளையாட்டு விகங்கமாக
நெடுநீள்வன் புயமாம்பஞ் சரத்தினிடை யேந்துகின்ற நெறியளாகி

இ-ள். மிகுந்த சீவர்களைக்கொன்று, இரசம் பொருந்திய பூமியாகிய மது பாத்திரத்தைக் கரத்திலேந்திய, மூன்றுலக மென்கிற இதழ்களை யுடைய நீலோற்பலஞ் செங்கழுநீர் தாமரைமலர் (என்னு மிவைகளாற் றொடுத்த) அலங்கலைப் புனைந்து, எறியாநின்ற கோடையிடியைப்போல மந்தகாசஞ்செய்கின்ற நரசிங்கத்தை லீலைக்குரிய கிளிப்பிள்ளையாக நீண்ட மிகுந்த பராக்கிரமத்தை யுடைய புஜமாகிய கூட்டில் ஏந்திக் கொண்டிருக் கின்ற தன்மையை யுடையவளாய், எ-று.

ஆகாயம்போன்ற வடிவம்தனக்கவயவ மென்பதுதோன்ற, புவியாம்பான பாத்திரங் கைப்பற்றியுலக நிரை மாலைசூடி யென்றும், சகலத்தையுஞ் சங்கரிக்குங் கோரமுள்ள சத்தியென்பது தோன்ற நரவரியை விளையாட்டு விகங்கமாக வேந்துகின்ற என்றுங்கூறினர்.

மன்னுசரற் ககனம்போன் மாசின்றிச் சுரவீணை மதுரமேவி
முன்னுயற்கா லனைக்கேளீஇக் கோகிலக்குஞ் சாய்க்கொண்டுமுழுதுமின்மை
யென்னுமடற் கிலைதாங்கி யெழுதுயரா நியகணைகளேந்தி யெங்குந்
துன்னுநட னம்புரிந்து தன்வசமாய் மிகவிளங்கிச் சுற்றுநிற்கும்.

இ-ள். நிலையான சரற்காலத்தாகாயத்தைப்போல (சரீரத்திற்களங்கமின்றி) சுரவீணை (யினிசையையொத்த) மதுரவசனத்தைப் பொருந்தி (யிருக்கின்ற) பழயமகாகாலனை விளையாட்டின்பொருட்டு குயிற்பார்ப்பாகக் கைக்கொண்டு, சர்வாபால மென்கிற வெற்றி பொருந்திய வில்லைத்தரித்து, உண்டாகின்ற துன்பங்களாகிய அம்புகளைத் தரித்துக்கொண்டு எவ்விடத்திலும் தனதிச்சைப்படி பொருந்திய நிருத்தஞ்செய்து மிகவும்பிரகாசித்துச் சுழன்று கொண்டிருக்கிறாள், எ-று.

காளராத்திரி சர்வத்தையுஞ் சஞ்சரிக்கின்ற மகாகாலனையுந் தனதுவினோதக்கருவியாய் வைத்திருக்கு மென்பதாம்.

பொன்னுலகு தரியணியாம் புணர்பாவ மெனுநூலாற் பூட்டிக் கட்டும்
பன்னாகச் சிலம்புகளைப் பாதலமாம் பதத்தணியும் பானுத் திங்கள்
என்னுமணி சேரிமவா னெனுமெலும்பு மணிமேரு வென்னும் பொற்பூண்
டன்னிருகா தினுந்தரிக்குஞ் சக்கரவெற் பணிகலையாய்த் தழுவு மன்றே.

இ-ள். சுவர்க்கம் (சிரத்தில்) தரிக்கும் ஆபரணமாய், பொருந்தின தீவினை யென்கிற தந்துவினால் கோத்துக் கட்டப்பட்ட பலசுரமென்னு நூபுரங்களை ப்பாதாளமென்கிற பாதத்திற்றரிப்பள். சூரிய சந்திரனென்கிற குண்டலாபர ணங்களையும் சேர்ந்தஇமயமலை யென்கிற அஸ்தியாபரணத்தையும் மகாமேரு வென்கிற சொன்னாபரணத்தையும் தனதிரண்டு செவியிலும் (இமணி மேலணி யாகத்) தரிப்பள். சக்ரவாளகிரியை (அரையில்) தரிக்கப்பட்ட மேகலையாகச் சங்காரசத்தியானவள் தரிப்பள், எ-று.

சங்காரசத்தி, சுவர்க்கமுதல் நரகபர்யந்தங்களை விசித்திரமான வாபரண ங்களாகத் தரிக்குமென்பதாம்.

பின்னுறத்தாழ்ந் தலைந்திலங்கு முருகன்வா கனமேடம் பீலி சூடு
முன்னயனப் பெருங்குழிகள் பயஞ்செய்யு மதிச்சடைதாழ் முடிகள் பூணும்
கன்னியுமை குழற்கவரி மலைநிகர்பை ரவராடுங் கவந்த மேவும்
பன்னயக் குழிவிளங்கு மிந்திரன்றன் மேனியெனும் பலியோ டேந்தும்.

இ - ள். பின்பக்கத்திற் ருழ்ந்து அசைந்து விளங்காநின்ற சுப்பிரமணி யரது வாகனமென்கிற வருடையையும் மயிலையும் தரிப்பள். மூன்று கண்க ளென்னும் பெரிய பள்ளங்களால் அச்சஞ்செய்யப்பட்ட சந்திரனை (யணிந்த) சடிலநான்ற (உருத்திரர்களின்) சிரசைத்தரிப்பள். கன்னியாகிய பரமேசு வரியினுடைய கூந்த லென்னுஞ் சாமரத்தையும் பருப்பதத்துக் கொப்பான பைரவர்களின் துள்ளுகின்ற கவந்தங்களையும் தரிப்பள். ஆயிரங்கண்களென் கிற பள்ளங்கள் பிரகாசியாநின்ற தேவேந்திரனது சரீரமெ கிற பிக்ஷாபா த்திரத்தைத் தரிப்பள். எ-று.

சங்காரகிருத்தியமுள்ள வுருத்திரரையுஞ் சங்கரிப்பவளென்பார், மதிச் சடை தாழ்முடிகள் பூணுமென்ருர். கோரசத்தி உருத்திரன் முதலிய சகல ரையுந் தன்வயமாக்கு மென்பதாம்.

மிகவுணங்கு சாரீர கட்வாங்கப் பங்குகளால் விளக்கந் துன்று
மகமுடைத்தாய்த்தனைத்தானேபயஞ்செய்துபுவனமெலாந்தொலைத்துமாற்று
மகிலமுமா மொருவடிவின் முடிவட்ட மெனுங்கமலத் தலங்க லோடு
நிகரினட னம்புரிந்து பெருங்கற்பந் தனில்விளங்கா நிற்கு மன்றே.

இ - ள். மிகவும் இளைத்த (சரீர சம்பந்தமான) நரம்புகளாற்கோக்கப் பட்ட சிரக்கபால மாலையால் பிரகாசமிருந்த ஆகாயத்தை யுடையவளாய் த்தனக்குத்தானே பயங்கரமாய் உலகங்க ளனைத்தையும் நாசஞ் செய்வள். விசுவரூபங்கொண்ட விஷ்ணுவினது விருத்தமாகிய சிரங்களென்கிறதாம ரை மலர்களாற் (ருெடுத்த) மலைகளுடன் ஒப்பற்ற நிருத்தஞ் செய்து சர்வசங்கார காலத்தில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருப்பள். எ-று.

மாசம் என்பது மகம் எனக் குறுகிநின்றது, முன்கவியில் உருத்திர கபாலமும் பின்னர் விஷ்ணு கபாலமும்சொல்லப்படாமையால். கட்வாங்க மென்பது - பிரமகபாலமென வமையும். பிரம விஷ்ணுக்களைச் சங்கரித்தாள் என்பார். கட்வாங்கமென்றும் முடிவட்டமென்றுங் கூறினர்.

சங்காரசத்தி சிருஷ்டி திதி கருத்தியமுள்ள பிரம விஷ்ணுக்களையுந் தன்வயமாக்கிச் சர்வ சூனிய மயானத்தில் நிருத்தஞ் செய்யும் பரமேசுவர சத்தியாம்.

168. விளங்கவெண் ணீறு பூசி
விரிசடைக் கங்கை தாங்கித்
துளங்குநன் னுதற்கண் டோன்றச்
சுழல்வளி நெடுமூச் சாகக்
களங்கமி லுருவந் தானே
ககனமாய்ப் பொலியப் பூமி
வளர்ந்தா ளென்ன வுள்ள
மன்றென மறையொன் றின்றி.

இ - ள். விளங்க - பிரகாசிக்கும்படி, வெண்ணீறு பூசி - திருவெண்ணீற்றை யணிந்து. விரிசடை - பரந்த சடையினிடதது , கங்கை தாங்கி - கங்கையைச் சுமந்து, துளங்கு - ஒளியைச்செய்கின்ற, நல் அழகாகிய, நுதற்கண்தோன்ற - நெற்றிக்கண் காணப்படவும், சுழல் வளி - சுழலா நின்ற காற்றானது, நெடுமூச்சு ஆக - பெருமூச்சாகவும், ககனமே - ஆகாயமே, களங்கம் இல் - குற்றமற்ற, உருவமாய்ப்பொலிய வடிவாகப் பிரகாசிக்கவும், பூமி - பூமியே, வளர்ந்தாள் என்ன - நீண்ட திருவடியாகவும், மன்று சிற்சபையானது, உள்ளம் என - இருதயமாகவும் (கொண்டு), மறை ஒன்று இன்றி - சிறிதும் இரகசிய மில்லாமல். எ - று.

கங்கை யடங்கத்தக்க பெரும்பரப்பான தென்பார் விரிசடை யென்றார். "வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய்" என்றார் திருவாதவூரடிகளும். நெற்றியிற் கண்ணிருப்பின், அழகா யிராதென்னும் நினைவொழித்தற்கு "நன்னுதற்கண்" எனக்கூறி, அஃதும் ஓர் அழகுடைத்தென்று வற்புறுத்தினர். இதனை "தில்லையோர் கொண்முக்கண்" என்னுந் திருவாதவூரடிகள் திருவாக்கானுமுணர்க. இறைவனுக்குத் தில்லையை இருதயபுண்டரிகமாகக் கூறுபவாதலால்' உள்ளம் மன்றென' எனக் கூறப்பட்டது. (௬௮)

169. மறைமுழக் கொலிப்பத் தானே
வாதமோ டபயக் கைகள்
முறைமையி னேங்க நாத
முரசெனக் கறங்க வெங்கும்

குறைவிலா வணநி றைந்து
  கோதிலா நடனஞ் செய்வான்
இறையவ னெனலா மியார்க்கு
  மிதயசம் மதமீ தல்லால்.

இ-ள். மறை முழக்கு ஒலிப்ப -தேதமுழக்கமானது சத்திக்கவும், வரத மோடு அபயக் கைகள் -வரதா பய ஹஸ்தங்கள், முறைமையின் ஒங்க-முறையாசமிக்கு விளங்கவும், நாதம்-நாததத்துவமானது, முரசுஎன கறங்க-பேரிகைபோல வொலிக்கவும், எங்கும்-எவ்விடத்தும், குறைவு இல்லாவண்ணம்-குறைவில்லாதபடி, நிறைந்து - நிரம்பி, கோது இல்லா நடனஞ் செய்வான் - குற்றமற்ற நடனம் பண்ணுவோன் யாவன், (அவன்) இறைவன்-முதல்வன், எனலாம் - என்று சொல்லலாம், யார்க்கும் - எல்லார்க்கும், இதயசம்மதம் - இதயசம்மதமான காரியம். ஈது அல்லால் - இதுவாமன்றி எ - று.

வரதக்கை - வரங்கொடுக்குங் கை அபயக்கை - பயமொழிக்குங் கை. கோதிலாத நடனம் என்றது அன்பர் உடலுருக நடித்தலே. அது, “கூம்பலங் கைத்தலத் தன்பரென் பூடுருகக் குனிக்கும் - பாம்பலங் காரப்பரன்” என்னுந்திருக்கோவையார் வாயிலானும் விசதம். (௬௭)

170. அல்லலாந் தொழில்ப டைத்தே
  யடிக்கடி யுருவெ டுத்தே
மல்லன்மா ஞாலங் காக்க
  வருபவர் கடவு ளென்னில்
தொல்லையாம் பிறவி வேலை
  தொலைந்திடா திருணீங் காது
நல்லது மாயை தானு
  நானென வந்து நிற்கும்.

இ-ள். அல்லல் ஆம் தொழில் படைத்து - துக்கரூபமாகிய தொழிலைப்பெற்று, அடிக்கடி உரு எடுத்து - அடிக்கடி சரீரம் எடுத்து, மல்லல் -வளம்பொருந்தியமா, மா - பெரிய ஞாலம் - உலகத்தை, காக்க வருபவர் - ரக்ஷிக்க வருபவர், கடவுள் என்னின் - கடவுள் என்றால், தொல்லை ஆம் - பழமையாகிய, பிறவி வேலை - பிறவிக்கடலானது, தொலைந்திடாது -வற்றாது, இருள் நீங்காது அஞ்ஞான இருள் விலகாது, நல்லது மாயை தானும் — நன்மையாய்ச் சீவர்களுக்குத் தோன்றுகின்ற மாயையும், நான் என வந்து நிற்கும் நானென்று வந்து நிற்கும். எ - று.

துக்கரூபமாகிய தொழில்பெற்றுப் பலகாற்பிறந்து உலகைக் காக்க வருபவர் கடவுளரென்றால், அவ்வாறு சொல்லுதலால் உண்டாகிற பிறவிக்கடல்வற்றாது, அஞ்ஞானந்தகாரம் தொலையாது, மாயையும் எதிர்வந்து நிற்கும் என்பதாம்.

171. நானென நிற்கு ஞான
ஞானமன் றந்த ஞானம்
மோனமா யிருக்க வொட்டா
மோனமின் றாக வேதான்
தேனென ருசிக்கு மன்பாற்
சிந்தைநைந் துருகும் வண்ணம்
வானென நிறைந்தா னந்த
மாகடல் வளைவ தின்றே.

இ-ள். நான் என நிற்கும் ஞானம் - நானென்று விவகரிக்க நிற்கிற ஞானமானது, ஞானம் அன்று - ஞானமல்ல (ஏனெனின்) அந்த ஞானம்- அந்த ஞானமானது, மோனமாய் இருக்கவொட்டா- மோனமாயிருக்கவொட்டாது (ஆதலால், மோனம் இன்றாகவே - மோனமில்லை யாயினபோதே, தேன் என - தேன்போல, ருசிக்கும் அன்பால் - இரதிக்கின்ற அன்பினால், சிந்தை - மனமானது, நைந்து உருகும் வண்ணம் - நைந்து கரையும்படி, ஆனந்தம் - சுகமாகிய,, மா -பெரிய, கடல் -கடலானது, வான் என நிறைந்து-மேகங்கள்போல நிறைந்து, வளைவது இன்று - வளைதல் இல்லை.எ-று.

நான் என நிற்கும் ஞானம் - அகங்காரம். அதுவொன் றுளதாயின்மௌனநிலையும், அதனால் மனமுருகுமாறு வளைகின்ற ஆனந்தப்பெருக்கும் இல்லையென்பதாம். (௩௬)

172. இன்றென விருப்போ மென்னி
னென்றுஞ்சூ னியமா முத்தி
நன்றொடு தீது மன்றி
நாமுன்னே பெறும வித்தை
நின்றது பெத்தந் தானே
நிரந்தர முத்தி யென்னி
னொன்றொரு வரைநான் கேட்க
வுணர்வில்லை குருவு மில்லை.

இ-ள். இன்று என இருப்போம் என்னின் - இல்லையென் றிருப்போமென்றால், என்றும் - எக்காலத்தும், முத்தி - முத்தியென்பது, சூனியம் ஆம் சூனியமாய் முடியும்,(அப்போது) நன்றொடு தீதும் அன்றி - நன்மையுடன் தீமையுமல்லாமல், நாம் முன்னேபெறும் அவித்தை நின்றது - நாம்முன்னமே யடைந்திருந்த அவிச்சை நிலைபெற்றது, பெத்தம் தானே - அந்தஅவிச்சை நிலைபெற்றது பெத்தநிலையே. நிரந்தரம் - சதாகாலமும்,முத்திஎன்னின் - முத்தி யென்று சொன்னால், ஒருவரை - ஒருத்தரை, நான் ஒன்றுகேட்க- நானொன்றைக் கேட்பதற்கு, உணர்வு இல்லை - அறிவில்லை, குருவும் இல்லை- ஆசாரியனுமில்லை. எ - று.

அவிச்சை - அஞ்ஞானம். இது உண்மை யறிவைத்தடுப்பது அறிவிருந்தாலன்றே ஆசாரியவசனம் பயன்படுவது, அவ்வசனத்தையுட்கொள்ளு முணர்வில்லையாகவே ஆசாரியவசனம் பயன்படா தென்பது தோன்ற, உணர்வில்லைகுருவுல்லை யென்றார். (௪0)

173. இல்லையென் றிடினிப் பூமி
யிருந்தவா றிருப்போ மென்னில்
நல்லவன் சாரு வாக
ஞன்சொலு நெறிக்கு வீணில்
தொல்லையே னாக மாதி
தொடுப்பதேன் மயக்க மேதிங்
கொல்லைவந் திருமி னென்ன
வுறவுசெய் திடுவ னந்தோ.

இ - ள், இல்லை யென்றிடின் - இல்லையென்று சொல்லின், இப்பூமி—இந்தவுலகம், இருந்தவாறு -இருந்த பிரகாரம், இருப்போம் என்னில்-இருப்போமென்றால், நல்லவன் சாருவாகன் - நல்லவனாகிய சாருவாகன்,நான் சொல்லும் நெறிக்கு - நான் சொல்லுகிற மார்க்கத்தை யநுஷ்டிப்பதற்கு, வீணின் - வீணாக, தொல்லை ஏன்- பழமை யாதுக்கு, ஆகமாதி தொடுப்பது ஏன் - ஆகமம் முதலியவைகளைத் தொடங்குவது யாதுக்கு, மயக்கம் ஏது-மயக்கம் யாதுக்கு, இங்கு — இவ்விடத்தில், ஒல்லை — விரைவில், வந்துஇருமின் என்ன - வந்து என்னோடு கூடியிருங்களென்று, உறவு செய்திடுவேன் — நட்புச்செய்வான்.

ஆகமாதி என்றது ஆகமம் முதலிய பிரமாணங்களை. தொடுப்பது என்றது அவற்றைக்கொண்டு தர்க்கந் தொடுத்தலை. இங்குத் தர்க்கம் என்றது வாதசேற்ப விதண்டைகளை. சாருவாகன் — நிரீச்சுரவாதி. நல்லன் என்றதுஇங்குத்தீயோன் என்றபடி தொல்லை ஏன் என்பதற்கு இந்தத் தொந்தரவுகள் ஏன் என்னலுமாம்.

174. அந்தணர் நால்வர் காண
வருட்குரு வாகி வந்த
எந்தையே யெல்லாந் தானென்
றியம்பின னெமைப் படைத்த
தந்தைநீ யெம்மைக் காக்குந்
தலைவனே நுந்தை யன்றோ
பந்தமில் சித்தி முத்தி
படைக்கநின் னருள்பா லிப்பாய்.

இ - ள். அந்தணர் நால்வர் காண - வேதியர் நால்வர் காணும்படி, அருள்குரு ஆகிவந்த — அருளுருவாகிய ஆசாரிய மூர்த்தமா யெழுந்தருளின எந்தையே — எமது பரம பிதாவாகிய சிவபெருமானே, எல்லாம்தான்- என்

று — எல்லாப்பொருள்களுந் தானே யென்று, இயம்பினன் — சொல்லினுன் (ஆயினும்) எம்மைப் படைத்த தந்தைநீ — எங்களைச் சிருட்டித்த பிதா நீ எம்மை — எங்களை, காக்கும் — ரக்ஷிக்கிற, தலைவன் — முதல்வன், நுந்தை அன்றோ—உன்தந்தையாகிய திருமாலல்லவா, பந்தம் இல்—பிணிப்பற்ற, சித்தி முத்திபடைக்க —சித்தி முத்திகளைப் பெற்றுவாழ்தற்கு, நின் அருள்பாலிப்பாய் — உன்கிருபையைத் தந்தருள வேண்டும். எ — று.

அந்தணர் நால்வர் — சநகாதியர். சித்திமுத்திகள் இம்மையில் அணிமாமுதலியவைகளும், மறுமையில் மோக்ஷமும். (௱௭௨)

பன்மாலை.

எண்சீர்க் கழிநெடி லாசிரிய விருத்தம்.

175. பன்மாலைத் திரளிருக்கத் தமை யுணர்ந்தோர்
பாமாலைக் கேநீதான் பக்ஷ மென்று
நன்மாலை யாவெடுத்துச் சொன்னுர் நல்லோர்
நலமறிந்து கல்லாத நானுஞ் சொன்னேன்
சொன்மாலை மாலையாக் கண்ணீர் சோரத்
தொண்டனே னெந்நாளுந் துதித்து நிற்பேன்
என்மாலை யறிந்திங்கே வாவா வென்றே
யெனைக்கலப்பாய் திருக்கருணை யெம்பி ரானே.

இ — ள். பன்மாலை திரள் இருக்க - பலவகையாகிய பூமாலைத் தொகுதியிருக்கச்செய்தே, (அவற்றில் விருப்பம் வையாது) தம்மை உணர்ந்தோர்—தம்மை யுணர்ந்தோர்களாகிய ஞானிகளுடைய, பாமாலைக்கே - கவிமாலைகளினிடத்தே, நீ — நீ, பக்ஷம் என்று — விருப்பஞ் செய்வோனென்று, நல்மாலை ஆ—(பூமாலை பாமாலை யென்னு மிரண்டனுள் பாமாலையே) சிறந்த மாலையாக, எடுத்து — தெரிந்தெடுத்து, நல்லோர் — முமுட்சுக்கள், சொன்னுர் — உன் திருவடியிற் சூட்டினுர்கள், நலம் அறிந்து — நன்மையாவதிது வென்று பாகுபடுத்துணர்ந்து, கல்லாத — அந்நன்மையைத்தரும் வீட்டு நூல்களைக்கற்றறியாத, நானும் — அடியேனும், சொன்னேன் பாமாலை சூட்டினேன், சொல் — சொல்லப்பட்ட, மாலை மாலை—ஆ—தாரை தாரையாக, கண்ணீர்சோர — கண்ணீரொழுக, தொண்டனேன் — உன் தொழும்பு பூண்டவனுகிய நான், எந்நாளும் — (இன்று போலவே) எக்காலத்திலும், துதித்து நிற்பேன்—வழுத்தா நிற்பேன், திருக்கருணை எம்பிரானே — சிறந்த கருணையையுடைய எம்மிறைவனே, என் மாலை அறிந்த—என்விருப்பத்தை யுணர்ந்து, இங்கேவாவா என்றே — இங்கே வருவாய் வருவாய் என்று சொல்லிக்கொண்டே என்னை கலப்பாய்—என்னைச் சேர்வாயாக. எ — று.

பன்மாலை-கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ என்னும் நால்வகைமலர்களாற் சமைத்தமாலை தம்மையுணர்தல் — தம்மையிறைவனுக்கடிமையென்றுணர்தல். நல்லோர் சொன்னதே யன்றியெனப் பொருடாலால் நானும் என்

னும் உம்மை இரந்தது தழீஇயது. வாவாவெனப் பலகாலழைக்கவும் பாசப் பி ணிப்பின் திண்மையால் வரேனாயினும் மேல்விழுந்து கலக்க வேண்டுமென் பாராய், வாவா வென்றே யெனைக் கலப்பாய் என்றார் பூமாலைநால்வகையவாகி ய சொன்மலராற் சமைக்கப்—படுமாறு—போல பாமாலையும் நால்வகையவாகிய சொன்மலராற் சமைக்கப்படும். சொன்மலர்-சொல்லாகிய மலர். அவை பெயர் வினை, இடை, உரி என்பன. இது, “பழுதகன்ற நால்வகைச் சொன்மலரெடு த்து” எனப்பிறர் கூறுதலா னுமுணர்க. பன்மலர்மாலைலைக்கு, மணமலர்,வாட ல், தேன்பிலிற்றுகைமுதலிய குணங்க ளுண்மையானும், சொன்மலர்மாலைக் கு அவையின்மையானும் இதைச் சிறந்ததாக நல்லோர் கொண்டா ரென்பது. இது, “என்றும் புலரா தியாணர்நாட்செல்லுகினும் – நின்றலர்ந்து தேன்பிலி ற்று நீர்மையதாய்” என்னும் மேலோர் கூற்றானு முணர்க. நல்லோர்சொன் னார் என்பதற்கு நல்லோர் உன் திருவடியிற் சூட்டினார்களென் றுரைத்தது ‘வெறியார் கழல்வீழ் சடைத் தீவண்ணன் “என மேலோர் கூறுதலையும் சூட் டுதற்கிடம்” அதவாதலையும் பற்றி.மாலை யென்றதனால், சொல்லுதல்ஈண்டுச்சூ ட்டல் மேலது. வாவென்றழைக்கவும் வராத என்னைக் கலத்தற்குக் காரணம் இறைவனது பெருங்கருணை யென்பார், வாவாவென்றே யெனைக்கலப்பாய்,எ ன்றதை யடுத்துத் திருக்கருணை யெம்பிரான் என்றார். முற்றறிவர்க்கு, இவர் என்மாலை யறிந்து, எனநியமித்தல் மிகையன்றோ வெனின், அன்று, என் னை ? தம் பத்திமைமேலீட்டாற் கூறினமையான். முமுட்சுக்கள்—மோக்ஷதா க முள்ளவர்கள். (சரு)

176. கருணைமொழி சிறிதில்லே னீத லில்லேன்
கண்ணீர்கம் பலையென்றன் கருத்துக் கேற்க
ஒருபொழுதும் பெற்றறிவே யென்னையாளு
மொருவாவுன் னடிமைநா னொருத்த னுக்கே
இருவினையு முக்குணமுங் கரண நான்கு
மிடர்செயுமைம் புலனுங்கா மாதி யாறும்
வரவரவு மேழைக்கோ ரெட்ட தான
மதத்தொடும்வந் தெதிர்த்தநவ வடிவ மன்றே.

இ – ள். கருணைமொழி சிறிது இல்லேன் - நான் தயையோடு கூடிய மொழி சிறிது மில்லாதவன், ஈதல் இல்லேன் - ஈகை யில்லாதவன், என்றன் கருத்துக்கு ஏற்க - என்கருத்துக் கிணங்க, ஒருபொழுதும் - ஒரு காலத்து ம், கண்ணீர் கம்பலை பெற்றறியேன் - கண்ணீர் கம்பலைகளைப் பெற்றறியே ன், என்னை ஆளும் ஒருவா - என்னை ஆண்டருளாநின்ற ஒப்பற்றவனே உன் அடிமை நான் ஒருத்தனுக்கோ - உன்னடிமையாகிய என் ஒருவனுக் குத்தானோ; இருவினையும் - இருவினைகளும், முக்குணம் - முக்குணங்களு ம், கரணம்நான்கும்-நாற்கரணங்களும், இடர்செய்யும் ஐம்புலனும் – துன் பத்தைச் செய்கின்ற ஐம்புலன்களும், காமாதி ஆறும் – காமம் முதலாகிய அரிஷ்ட வர்க்கங்களும், வரவரவும் - வரவா, ஏழைக்கு – அறிவிலியாகிய

எனக்கு, ஓர் எட்டதான - ஒரு எட்டாகிய, மதத்தோடும் - கர்வங்களுடன், வந்து எதிர்த்த – வந்து சம்பவித்தன, நவவடிவம் - நவந்தரு பேதமாயுள்ள, மன்றே - சிதாகாயமே. எ - று.

சம்பலை - சரீர நடுக்கம். இருவினை - நல்வினை தீவினைகள். முக்குணம் - சாத்விக ராஜஸ தாமசங்கள். காணம் நான்கு - மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பன, ஐம்புலன் - சத்தம், ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம் என்பன. காமாதி ஆறு – காமம், குரோதம், லோபம், மோஹம், மதம், மத்ஸரம் என்பன. அஷ்டமதங்களாவன,—குலம், ரூபம், யவ்வநம், வித்தை, தநம், பிரபுத்துவம், சகாயம், சஹஜம் என்பவற்றால் உண்டாகுஞ் செருக்கு. சஹஜம் இயற்கையாகிய செருக்கு.

நவந்தருபேத மாவன,—பிரமன், விஷ்ணு, ருத்திரன், மகேசுவரன், சதாசிவன், சத்தி, சிவம் நாதம், விந்து என்பன, (சச)

177. வடிவனைத்துந் தந்தவடி வில்லாச் சுத்த
வான்பொருளே யெளியனேன் மனமா மாயைக்
குடிகெடுக்கத் துசங்கட்டிக் கொண்ட மோன
குருவேயென் றெய்வமே கோதி லாத
படியெனக்கா னந்தவெள்ளம் வந்து தேக்கும்
படியெனக்குன் றிருக்கருணை பற்று மாறே
அடியெடுத்தேன் முடியிலின்னம் வைக்க வேண்டு
மடிமுடியொன் றில்லாத வகண்ட வாழ்வே.

இ - ள், வடிவு அனைத்தும் தந்த-உருவங்க ளெல்லாவற்றையும் படைத்த, வடிவு இல்லா - ரூபமில்லாத, சுத்தம் - தூய்மையான, வான் பொருளே - மேலான பொருளே, எளியனேன் - எளியேனது, மனம் ஆம் – மனத்திலுண்டாகிய, மாயை-மாயையின், குடிகெடுக்க-குடியைக் கெடுப்பதற்காக, துசம்கட்டிக்கொண்ட - கொடிகட்டிக்கொண்ட, மோன குருவே – மௌநகுருவே, என் தெய்வமே - என் கடவுளே, எனக்கு-அடியேனுக்கு, கோது இல்லாதபடி-குற்றமில்லாதபடி, ஆனந்த வெள்ளம் - சுகவாரியானது, வந்து தேக்கும்படி - வந்து நிறையவும், எனக்கு – அடியேனுக்கு, உன் திருக்கருணை பற்றுமாறு - உன் சிறந்த அருள் பதியவும், இன்னம் - (முன்வைத்தது போல) இன்னமும், அடியெடுத்து - உன் திருவடியைத் தூக்கி, என் முடியில் வைக்கவேண்டும் - என் சிரசின்மீது வைத்தருளலே தகுதியாகும், அடிமுடி – முதலிறுதிகள், ஒன்று இல்லாத - சிறிதுமில்லாத, அகண்டவாழ்வே– அழியாத பெருவாழ்வே.

கோது – தடையெனினுமாம், அகண்டம் - கண்டிக்கப்படாதது. உருவில்லாதிருந்தும் உருவங்களைப்படைக்குமாற்றலுடையானே, எளியேனது மன–மாயையையழித்தற்கென்றே கொடிகட்டிக்கொண்டவனே, மௌநகுரு

வே, உற்பத்தி நாசங்களில்லாத அகண்டவாழ்வே, ஆனந்தப் பெருக்கு எனக்குத் தடையறவாய்க்கும்படி யாகவும், உன் திருவருள் என்னிடத்துப் பதியும் படியாகவும், உன் திருவடியை இன்று மொருக்கால் என்சிரமேற் பதிக்கவேண்டும் என்பதாம். அடிமுடி யொன்றில்லாத வகண்டவாழ் வ என்றார் "ஆதியுமந்தமுமில்லா வரும்பெருஞ்சோதி எனமேலோர் கூறுதலால்.

178. வாழ்வனைத்து மயக்கமெனத் தேர்ந்தேன் றேர்ந்த
வாறேநா னப்பாலோர் வழிபா ராமல்
தாழ்வுபெற்றிங் கிருந்தேனீ தென்ன மாயந்
தடையுற்றுன் மேற்கதியுந் தடைய தாமே
ஊழ்வலியோ வல்லதுன்றன் றிருக்கூத் தோவிங்
கொருதமியேன் மேற்குறையோ வுணர்த்தா யின்னம்
பாழவதிப் படவெனக்கு முடியா தெல்லாம்
படைத்தளித்துத் துடைக்கவல்ல பரிசி னானே.

இ—ள். வாழ்வு அனைத்தும் - பிரபஞ்ச வாழ்வுகளெல்லாம். மயக்கம் என- மயங்குதற் கேதுக்களேயென்று, தேர்ந்தேன் - தெளிந்தேன், தேர்ந்தவாறே- தெளிந்த வண்ணமே, நான் - அடியேன்: அப்பால் ஓர்வழி பாராமல் - அப்பாலொரு நல்வழியை நோக்காமல், தாழ்வுபெற்று - தாமதித்து, இங்கு இருந்தேன்-இந்தப்பொய்யுலகி லிருந்தேன், ஈது என்ன மாயம் — இது என்ன மாயாகாரியம், தடைஉற்றால் - தடைப்பட்டால், மேல்கதியும் தடை ஆமே - மேலாகியமோக்ஷகதியும் தடைப்படுமே, (இதற்குக் காரணம்) ஊழ்வலியோ - ஊழினதுவலிமையோ, அல்லது — அன்றி, உன்றன் திருக்கூத்தோ - உன் திருவிளையாட்டோ, இங்கு — இவ்விடத்தில், ஒரு தமியேன்மேல் குறையோ - தமியேனிடத்துக் குறைபாடோ, (அறிந்திலேன்) உணர்த்தாய் - அதனைநீயே அறிவிப்பாய், எல்லாம் — எல்லாப் பொருள்களையும், படைத்து — சிருட்டித்து, அளித்து - காத்து, துடைக்கவல்ல - சங்கரிக்கவல்ல, பரிசினானே - குணத்தையுடையவனே, இன்னம் - இன்னமும், பாழ் - பாழான, அவதிபட — துன்பப் பட, எனக்குமுடியாது — எனக்குக்கூடாது, எ-று.

பிரபஞ்ச வாழ்க்கை மயக்க வேதுவே யென்றறிந்தும், பிழைக்கும் நன்னெறியை நோக்காமல், தாமதித்திருந்தேன். இப்படி இருத்தற்குக் காரணம் ஊழ்வலியோ, உன் திருவிளையாட்டோ, என்னிடத்துப் பரிபாக மின்மையாகிய குறைபாடோ, அறிந்திலேன், உள்ளவாறு நீயே யறிவுறுத்தல் வேண்டும், இதுவரையில் பட்டது அமையும், இனிமேலும் துன்பப்பட என்னாலியலாது என்பதாம் "ஈன்றளித் தழிக்குஞ்செய்கைக் கேதுவாமயனாய் மாலாய், ஆன்ற வீசனுமாய்" எனவும், "அனைத்துலகும் ஆக்குவாய் காப்பாயழிப்பாய் எனவும் மேலோர்கூறலால், இவரும் எல்லாம் "படைத்தளித்துத் துடைக்கவல்ல பரிசினனே" என்றார்.

179. நானானிங் கெனுமகந்தை யெனக்கேன் வைத்தாய்
நல்வினை தீ வினையெனவே நடுவேநாட்டி
ஊனாரு முடற்சுமையென் மீதேன் வைத்தா
யுயிரெனவு மென்னையொன்று வுள்ளேன் வைத்தாய்
ஆனாமை யாயகில நிகில பேத
மனைத்தினுள்ளுந் தானாகி யறிவா னந்தத்
தேனாகிப் பாலாகிக் கனியாய்க் கன்னற்
செழும்பாகாய்க் கற்கண்டாய்த் திகழ்ந்த வொன்றே.

இ—ள். ஆனாமையாய் - நீங்காமையாகி, அகிலம் - பிரபஞ்சத்திலுள்ள, நிகிலபேதம் அனைத்தினுள்ளும் - பேதரூபங்க ளெல்லாவற்றுள்ளும், தான் ஆகி- தானே நிறைந்து, அறிவு ஆனந்தத்தேன் ஆகி — ஞானானந்தத் தேனாகி, பால் ஆகி - பாலாகி, கனி ஆய் - பழமாகி, செழு - செழுமையாகிய, கன்னல் பாகு ஆய் - சர்க்கரைப்பாகாகி, கற்கண்டுஆய் - கற்கண்டாகி, திகழ்ந்தஒன்றே - பிரகாசிக்கின்ற ஒப்பற்ற பொருளே இங்குஇவ்விடத்தில், நான் நான்என்னும் அகந்தை — நான்நான்என்கிற அஹங்காரத்தை, எனக்குஏன்வைத்தாய் - என்னிடத்தில் ஏன்வைத்தனை, நல்வினை தீவினை என - நல்வினை தீவினை யென்று, நடுவேநாட்டி - இடையில்நிறுத்தி, ஊண் ஆரும் உடல்சுமை - மாமிசம் நிறைந்த உடற்பாரத்தை, என்மீது ஏன்வைத்தாய்—என்மேல் ஏன் வைத்தனை, என்னை — அடியேனை, உயிர்எனவும் - உயிரென்றுசொல்லவும், உள்-உடற்குள், ஒன்றுஆ . ஒருபொருளாக, ஏன்வைத்தாய் — ஏன்வைத்தனை, எ—று.

ஆனாமையாய் * * * * * * * திகழ்ந்தவொன்றே, என்னிடத்துப் பொருள்கருணை யாலன்றே நீ யிவ்வாறெனக் கிரகித்தது, அங்ஙனமாக, இவ்வுடற் பொறையை நீக்கியருளா தொழிவது அழகன்றே யென்பதாம், இறைவனைத் தேன்முதலியவாகக் கூறுதல் மரபென்பதனைக் "கறந்தபால் கன்னலொடுநெய்கலந்தாற்போலச் சிறந்தடியார் சிந்தனையுட் டேனூறிநின்ற" தேனை யானெயைக் கரும்பினின் றேறலை "பாலுமமுதமுந் தேனுடனும் பராபரமாய்" மாற்றே னென வந்தகாலனை யோலமிட வடர்த்த கோற்றேன் "இத்தியாதிகளானுணர்க.

180. ஒன்றியொன்றி நின்றுநின்று மென்னை யென்னை
யுன்னியுன்னும் பொருளலைநீ யுன்பா லன்பால்
நின்றதன்மைக் கிரங்கும்வை ராக்கிய னல்லே
னிவர்த்தியவை வேண்டுமிந்த நீல னுக்கே
என்றுமென்று மிந்நெறியோர் குணமு மில்லை
யிடுக்குவார் கைப்பிள்ளை யேதோ வேதோ
கற்றுமனத் துடனுடு தழைதின் னூர்போற்
கல்வியுங்கேள் வியுமாகிக் கலக்குற் றேனே.

இ-ள். ஒன்றி ஒன்றி - ஒவ்வொரு விடயத்தி லழுந்தி யழுந்தி, நி-நின்று ன்றும், அவ்வவ்விடயங்களிற் சிறிதுநேரம் நிலைத்தும், என்னை-என்ன பயன், நீ-நீ, என்னை உன்னி - என்னை முன்னிட்டு, உன்னும் - நினைக்கப் படுகின்ற பொருள்அல்லை - பொருளா யிருப்பாயல்லை. (ஆதலால்) உன்பால் அன்பால் நின்ற - உன்னிடத்தன்பு பூண்டுநின்ற, தன்மைக்கு - அன்பர்குணத்தைப் பெறும்பொருட்டு, இறங்கும் - உன்னை நோக்க யிரங்கும்படியான, வைராக்கியன் அல்லேன் — பிரபஞ்சமார்க்கத்தில் வெறுப்புடையே னல்லேன், இந்த நீலனுக்கு - இந்தப்பொய்நடையை யுடையேனுக்கு, அவைநிவர்த்தி வேண்டும்—அந்தப்பொய்நெறிகள் ஒழிதல்வேண்டும், என்றும் என்றும் — எக்காலத்தும், இந்நெறி - இந்த நன்னெறியை யடைதற்கு; ஓர்குணமும் இல்லை - சிறிதுநற்குணமுமில்லை, (அங்ஙனமாக) இடுக்குவார்கைப்பிள்ளை ஏது ஏதோ—அணைப்பார்கைப்பிள்ளை யாதற்குக் காரணம்யாதோ, கன்றும் மனத்துடன் வருந்துகின்றமனத்துடன், ஆடுதழை தின்றாற்போல் — ஆடுதழை மேய்ந்தாற்போல, கல்வியும்கேள்வியும் ஆகி — பலவகைக் கல்வி கேள்விகளை யுடையேனாகி, கலக்குற்றேன் - கலங்கலுற்றேன், ஏ-இதென்ன கொடுமை. எ—று.

"சென்று சென்றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாம் திருப்பெருந்துறையுறைசிவனே, ஒன்றுநீயல்லை யன்றியொன் றில்லை யாருன்னை யறியகிற்பாரே" என்றமேலோர் கூற்றுக்கிணங்க, ஒன்றுயொன்றி நின்றுநின்று மென்னையென்னை யுன்னியுன்னும் பொருளலைநீ, என்றார், என்னை யுன்னியுன்னும் பொருளலைநீ என்றதுதற்போதத்தை முன்னிட்டுச் சென்றால் பொருடோன்றாதென்றற்கு. நீலன்-நீலியென்னும் பெண்பாற்குரிய ஆண்பாற்பெயர் பாசாங்குக்காரன், பாசாங்குக்காரி என்பனபொருள் நற்குண மிருப்பினன்றே எல்லாரும் விருப்பா லெடுத்தணைப்பர் அது தன்னிடத்திலை யென்பார், இந்நெறியோர் குணமுமில்லை யிடுக்குவார் கைப்பிள்ளை யேதோயேதோ என்றார். ஆடுதழைதின்றாற்போல் என்றவுவமை தகுதியற்றகல்வி கேள்விகளால் கலங்கினமை யுணரநின்றது.

181. உற்றதுணை நீயல்லாற் பற்று வேறொன்
றுன்னேனென்பன் னாளுலகத் தோடி யாடிக்
கற்றதுங்கேட் டதுமிதனுக் கேது வாகுங்
கற்பதுங்கேட் பதுமையுங் காணு நீத
நற்றுணையே யருட்டாயே யின்ப மான
நாதாந்த பரம்பொருளே நார ணாதி
சுற்றமுமாய் நல்லன்பர் தமைச்சே யாகத்
தொழும்புகொள்ளுங் கனகனமே சோக்குதின்றே.

இ-ள். உற்றதுணைநீயல்லால் - பொருந்திய துணையேயன்றி, பற்று — ஆதாரமாக, வேறுஒன்று உன்னேன் - வேறொன்றையுங் கருதேன், பலநாள்-பலநாளும், உலகத்து - உலகில், ஓடி ஆடி - ஓடியும் ஆடியும், கற்றதும் கேட்ட

தும் - கற்றகல்வியும் கேட்டகேள்வியும், இதனுக்கு ஏதுஆகும் - இதற்குக்காரணமாகும், கற்பதும்கேட்பதும் - (இனி) கற்கப்படுவதும் கேட்கப்படுவதும், அமையும் பற்றும், காணு - யாவருங் காணக் கூடாத, நீதம் நீதமுள்ள, நல்துணையே - சிறந்த துணையே, அருள்தாயே - கிருபை யுள்ள அன்னையே, இன்பம்ஆன - ஆநந்தரூபமான, நாதாந்தம் - நாததத்துவத்தின் முடிவிலுள்ள, பரம்பொருளே — மேலானபொருளே, நாரணுதி - நாரணன் முதலானுர், சுற்றமும்ஆய் — உறவினராகவும், நல்அன்பர் தம்மை - நல்லன்பரை, சேய்ஆக-புதல்வராகவும், தொழும்பு கொள்ளும் - அடிமை கொள்ளுகின்ற, கனகனமே-மிகக் கனத்த பொருளே, சோதிக்குன்றே-சுடர்மலையே. எ-று.

நற்றுணையே, அருட்டாயே, பரம்பொருளே, கனகனமே, சோதிக்குன்றே, எனக்குஉற்றதுணை நீயன்றிவேறொருவருமிலர், ஆதலால் வேறொருபொருளை நினையேன், இதுவரையும் உலகில் ஓடித்திரிந்து கற்றதும் கேட்டதும் இந்தநிலையுண்டாதற்கே, இனிக்கல்வி கேள்விகள்வேண்டா என்பதாம்.

182. குன்றாத மூவுருவா யருவாய் ஞானக்
கொழுந்தாகி யறுசமயக் கூத்து மாடி
நின்றாயே மாயையெனுந் திரையை நீக்கி
நின்னையா ரறியவல்லார் நினைப்போர் நெஞ்ச
மன்றாக வின்பக்கூத் தாட வல்ல
மணியேயென் கண்ணேமா மருந்தே நால்வர்க்
கன்றாலின் கீழிருந்து மோன ஞான
மமைத்தசின்முத் திரைக்கடலே யமர ரேறே.

இ-ள் குன்றாத - அழியாத, மூவுருவாய் - மூன்றுருவங்களாகி, அருவாய் - அருவமாகி, ஞானக் கொழுந்து ஆகி - ஞானமுடிவாகி, அறுசமயக் கூத்தாடியும், நின்றாயே - நின்றனையே, மாயையென்னும் திரையைநீக்கி - மாயையென்கிற திரையைவிலக்கி, நின்னை - உன்னை, அறிய வல்லார்யார் - உணரவல்லவர்யாவர், நினைப்போர் நெஞ்சம் - நினைப்பவர்களுடைய மனமே, மன்றுஆக-நடநசபையாகக்கொண்டு, இன்பக்கூத்து ஆடவல்ல - ஆநந்தக் கூத்தாடவல்ல. மணியேரத்நமே, என்கண்ணே - என்விழியே, மா - பெரிய, மருந்தே - அமுதமே, நால்வர்க்கு, சநகாதி நால்வர்க்கு, அன்று - அக்காலத்தில், ஆலின்கீழ்இருந்து - ஆலமரத்தின் கீழிருந்து. மோனஞானம் அமைத்த - மோனஞானத்தையுணர்த்தின, சின்முத்திரைக்கடலே - சிம்முத்திராசாகரமே, அமரர்ஏறே-தேவர்களுக்குள் உத்தமனே. எ-று.

"சேணிற்பொலி செம்பொன்மாளிகைத் தில்லைச் சிற்றம்பலத்து, மாணிக்கக்கூத்தன்" என்னும் மாணிக்கங் கூற்றராதகூற்றுக் களைகளைக் கொண்டு, இவரும், "இன்பக் கூத்தாடவல்ல மணியே" என்றார். ஏறுஎன்பது தனக்குரிய பொருள்தராமல் ஆண்டுஉத்தமன் என்னும் பொருடந்து நின்றது. இதுவடநூலார்மதம், என்னை? "நரசார்த்தூல" "புருஷவ்யாக்ர" என்பவற்றிற்கு,

அவர்நரோத்தமன், புருஷோத்தமன் எனப்பொருள் கோடலாமெனன்க. உத்தமன் என்பதற்கு, ப்ரக்ருதியாகிய இருளைக்கடந்து நின்றேன் என்பது பொருள். "மலர்மிசையேகினான்" எனவும், "என்சிந்தை யுள்ளேமுறைவான்" எனவும்கூறும் மேலோர் வாக்கியங்களை யடி யாற்றி, "நினைப்போர் நெஞ்சமன்றுக வின்பக்கூத்தாடவல்ல" என்றார் மாயையைவென்று உன்னைக்காண்பவர் யாவர் என்பதாம்.

183\. திரையில்லாக் கடல்போலச் சலநந் தீர்ந்து
தெளிந்துருகும் பொன்போலச் செகத்தை யெல்லாம்
கரையவே கனிந்துருக்கு முகத்திலேநீ
கனிந்தபர மானந்தக் கட்டி யிந்நாள்
வரையிலே வரக்காணே னென்னாற் கட்டி
வார்த்தைசொன்னாற் சுகம்வருமோ வஞ்ச னேனை
இரையிலே யிருத்திநிரு விகற்ப மான
வின்பநிஷ்டை கொடுப்பதையா வெந்த நாளோ.

இ-ள். திரையில்லாக் கடல்போல - அலை அற்றசமுத்ரம்போல - சலநம் தீர்ந்து - அசைவற்று, தெளிந்துஉருகும் பொன்போல - தெளிவாகி யுருகுகின்ற சுவர்ணம்போல, செகத்தையெல்லாம் - பிரபஞ்சத்தை யெல்லாம், கனிந்துகரைய இளகிக்கரைய, உருக்கும் முகத்தில் - உருக்கு மிடத்தில், கனிந்த-நன்றாயுருகின்ற, பரமானந்தக் கட்டி - பரம சுகத்தைக் கொடுப்பதாகிய சுவர்ணக்கட்டி, நீ-நீயாயிருக்கிறாய், (ஆனால்) இந்நாள்வரையில்--இந்நாளளவும், வரக்காணேன் - நீவரக் கண்டிலேன், என்னால்கட்டி — என்னால் நிர்ப்பந்தித்து, வார்த்தை சொன்னால் - பேசினதனால், சுகம்வருமோ — இன்பமுண்டாகுமோ வஞ்சகினனை — வஞ்சகனாகியஎன்னை, இரையிலே யிருத்தி சோற்றுத் துருத்தியாகிய உடம்பிலிருக்கச்செய்து, நிருவிகற்பம் ஆன-விகற்பமில்லாத, இன்பம்-சுகத்தைதருகின்ற, நிஷ்டை கொடுப்பது - நிஷ்டையை அநுக்ரஹிப்பது, எந்தநாளோ - எந்தகாலமோ (அறிகிலேன்) ஐயா — ஐயனே. எ-று.

நீயேவந்து இன்பங் கொடுத்தாலன்றி என்வாசா ஞானத்தால் இன்பமுண்டாமோ,இந்தஅருவருப்பான வுடம்போடிருக்கப் பண்ணி நிருவிகற்பமான நிஷ்டையைக் கொடுப்பது எந்நாளோ என்பதாம்.

184\. எந்தநா ளுனக்கடிமை யாகு நாளோ
வெந்நாளோ கதிவருநா ளெளிய னேன்றன்
சிந்தைநா ளதுவரைக்கு மயங்கிற் றல்லால்
தெளிந்ததுண்டோ மௌநியாய்த் தெளிய வோர்சொல்
தந்தநாண் முதலின்பக் கால்சற் றல்லால்
தடையறவா நந்தவெள்ளந் தானே பொங்கி
வந்தநா ளில்லைமெத்த வலைந்தே னுன்னை
மறவாவின் பத்தாலே வாழ்கின் றேனே.

இ—ள். எந்தநாள் - எந்தக்காலம், உனக்கு அடிமையாகும் நாளோ - உனக்கு அடிமைப்படுங் காலமோ, கதிவரும் நாள் - பரகதி யுண்டாகுங் காலம் எந்நாளோ - எந்தக்காலமோ, எளியனேன்தன் - எளியேனது, சிந்தை - மனமானது, நாளதுவரைக்கும் - இதுவரையிலும், மயங்கிற்று அல்லால் - மயங்கினதேயன்றி, தெளிந்தது உண்டோ—தெளிவடைந்ததுண்டோ, (இல்லையே) மௌநியாய் - மௌநகுருவாகிவந்து, தெளிய—என்மனந் தெளியும் வண்ணம்-ஓர் சொல்தந்த நாள்முதல்—ஒருமொழியை அநுக்ரஹித்த நாள்முதலாக, ஆனந்தக்கால் சற்றுஅல்லால்—ஆனந்தக்கால் சிறிது பெருகாநிற்பதன்றி, தடைஅற-தடையொழிய, ஆநந்தவெள்ளம் - ஆநந்தக் கடலானது, தானே பொங்கிவந்த நாள் இல்லை - தானே பெருகி வந்தநாள் இன்று, (ஆதலால்) மெத்த அலைந்தேன் - மிகவும் வருந்தினேன், (அவ்வருத்தத்தால் இறந்துபட்டிருப்பேன்) உன்னை மறவா இன்பத்தால் வாழ்கின்றேன் - உன்னை மறவாமையாகிய ஆனந்தத்தினுல் இதுவரையும் உயிர் வாழாநின்றேன். எ—று.

கதி - மோக்ஷம். கால் - வாய்க்கால். பொச்சாவாக்கருவி "என்பதற்குப் பொச்சா வாமையாகிய கருவி யெனவும், "பொய்யா விளக்கு" என்பதற்குப் பொய்யாமையாகிய விளக்கு எனவும் பொருள் கொண்டாற்போல "மறவாவின்பம்" என்பதற்கு மறவாமையாகிய வின்பம் எனப்பொருள் கொள்ளலாயிற்று. மறவாமை இடையறுது நினைத்தல்.

நினைவொன்று.

ஞானிகளிடம் பொருளேவல்.

185. நினைவொன்று நினையாம னிற்கினக மென்பார்
நிற்குமிட மேயருளா நிஷ்டையரு ளொட்டும்
தனையென்று மறந்திருப்ப வருள்வடிவா னதுமேல்
தட்டியெழுந் திருக்குமின்பந் தன்மதமா யதுவாம்
பினையொன்று மிலையந்த வின்பமெனு நிலயம்
பெற்றூரே பிறவாமை பெற்றூர்மற் றுந்தான்
மனையென்று மகவென்றுஞ் சுற்றமென்று மசுத்த
வாதனையா மாசையொழி மன்னருசொற் கொண்டே.

இ—ள். நினைவு ஒன்றும் நினையாமல் நிற்கின் - சிறிதும் எண்ணமற்று நின்ருல், அகம் என்பார் - (அப்படி நிற்றலே அழியாத) இடமென்பர் மேலோர், நிற்கும் இடமே - (அவ்வாறு) நிற்கின்ற இடமே, அருளாம் - அருணிலையாம், நிஷ்டை அருள் ஒட்டும் - நிஷ்டையால் உள தாகுமருளும் சித்திக்கும், தன்னை என்றும் மறந்திருப்ப - தன்னை யெக்காலத்தும் மறந்திருக்கின், அருள்வடிவமானது - அருளுருவமானது, மேல்தட்டி எழுந்திருக்கும்—மேலே தட்டிக்கொண்டு எழாநிற்கும், இன்பம் தன்மயமேஆம்—தன்மயமாயிருப்பதே ஆநந்தமாகும், பின்னை ஒன்றும் இல்லை - வேறென்றுமில்லை, அந்த இன்பம்

என்னும் நிலயம்பெற்றோரே - அந்த ஆநந்தமென்னும் நிலையையடைந்தவர்களே, பிறவாமைபெற்றார் - பிறவாமையாகிய பெருஞ் செல்வத்தை யடைந்தவர்கள், மற்றும் - மீண்டும், மனை என்றும் - வீடென்றும், மகவு என்றும்—புதல்வர்களென்றும், சுற்றம் என்றும் - உறவினரென்றும் (சொல்லப்பட்ட) அசுத்தவாதனை ஆம் ஆசை-அசுத்தவாசனை யென்கிறபற்றை, மன் ஒருசொல்கொண்டு - ஞானாசிரியனது ஒரு மொழியினால், ஒழி - நீக்கிவிடு. எ—று.

மன் ஒருசொல் - நிலைபெற்ற (ஆசாரிய வசனமாகிய) ஒரு மொழியென்னலுமாம், தந்மயம் - அதன்மயம், அந்தப்பொருளினுருவாயென்றபடி. தற்போதவொழிவில் அருளுருத்தோன்று மென்பார், தனையென்று மறந்திருப்ப அருள்வடிவமானது மேற்றட்டி யெழுந்திருக்கும் என்றார். எண்ணமற்று நிற்றலும், பிறவாமையும், ஆசாரியவசனமும் ஆகிய மூன்றும் ஞானிகளுக்கு முறையே இடமும், பொருளும், ஏவலும் ஆம்.

186. ஒருமொழியே பலமொழிக்கு மிடங்கொடுக்க மந்த
வொருமொழியே பலமொழிக்கு மொழிக்குமெனமொழிந்த
குருமொழியே மலையிலக்கு மற்றைமொழி யெல்லாம்
கோடின்றி வட்டாடல் கொள்வதொக்குங் கண்டாய்
கருமொழியிங் குனக்கில்லை மொழிக்குமொழி ருசிக்கக்
கடுப்பனைய சொற்கொடுனைக் காட்டவுங் கண்டனைமேல்
தருமொழியிங் குனக்கில்லை யுன்னைவிட்டு நீங்காத்
தற்பரமா யாநந்தப் பொற் பொதுவாய் நில்லே.

இ—ள். ஒருமொழியே - ஒருசொல்லே, பலமொழிக்கும் இடம்கொடுக்கும் - பலசொற்களுக்கும் இடந்தாநிற்கும், அந்த ஒருமொழியே—அந்தவொருசொல்லே, மலம் ஒழிக்கும் ஒழிக்கும் - மலங்களைப் போக்கும் போக்கும், எனமொழிந்த - என்றுசொன்ன, குருமொழியே – ஆசாரிய வசனமே, மலையிலக்கு – மலைக்குறிபோல்வது, மற்றை மொழியெல்லாம்-மற்றையவசனங்களெல்லாம், கோடுஇன்றி வட்டாடல்கொள்வது ஒக்கும் வருத்த இடமில்லாமல்விட்டாடலையொத்திருப்பன, இங்கு உனக்கு - இவ்வாறுயுனக்கு, கருமொழி இல்லை-கர்ப்பவாசம் என்கிற சொல்லேயில்லை, மொழிக்கு மொழிருசிக்கும் - கணுவுக்குக்கணுமதுரிக்கிற, கரும்பு அனைய – கரும்பையொத்த, சொல் கொடு - (மொழிக்குமொழி மதுரிக்கின்ற) சொற்களைக்கொண்டு, உன்னைக்காட்டவும் - உன்னைக் காண்பிக்கவும், கண்டனை - நீயும் அபரோக்ஷசாக்ஷாத்காரமாகக் கண்டாய், இங்கு-இப்படியாயினபின், உனக்கு தரும்மொழி இல்லை-உனக்குப்போதித்தற்குரிய சொற்களில்லை, (ஆதலால், இனி) உன்னைவிட்டுநீங்கா - உன்னைவிட்டு நீங்காத, தற்பரமாய் - தற்பரமாகவும், ஆநந்தப் பொற்பொதுவாய் - இன்பப்பொற்சபையாகவும், நில் - நில்லாய்.

இலக்கு – லக்ஷ்யம். தற்பரம் - அது என்கிற மேலான பொருள். அது நீ ஆனாய் என்னும் பொருளுருவதாகிய தத்துவம் அசி வாக்கிய விவரணம்,

ஆசாரியாநுக்கிரக மில்லாமல் கதிகூடாதென்பது இதனுற் கூறப்பட்டது. வட்டு – சொக்கட்டான்காய்.

187. நில்லாத வாக்கைநிலை யன்றெனவே கண்டாய்
நேயவருண் மெய்யன்றோ நிலயுமதா நிற்கக்
கல்லாதே யேன்படித்தாய் கற்றதெல்லா மூடம்
கற்றதெல்லா மூடமென்றே கண்டனையு மன்று
சொல்லாலே பயனில்லை சொன்முடிவைத் தானே
தொடர்ந்துபிடி மர்க்கடம்போற் றொட்டதுபற் றுநில்
எல்லாரு மறிந்திடவே வாய்ப்பறைகொண் டடிநீ
யிராப்பகலில் லாவிடமே யெமக்கிடமென் றறிந்தே.

இ - ள். நில்லாத ஆக்கை - நிலைத்திராத சரீரம், நிலை அன்று எனவே கண்டாய் – நிலையன்றென்றே பார்த்தாய், நேயம் அருள் மெய் அன்றோ– (சீவர்கள்மேல்) கிருபையுள்ள திருவருளானது உண்மை யல்லவா, அதுநிலயம் ஆ நிற்கல்லாது - அத் திருவருளை யிடமாகக்கொண்டு அதிற்படிந்துநிற்கக் கல்லாமல், ஏன்படித்தாய் - வேறாகிய கல்விகளை யேன்கற்றாய். கற்றது எல்லாம்மூடம் - நீ கற்ற கல்வியெல்லாம் மூடத்தனத்துக் கேதுவே, கற்றதெல்லாம் மூடமென்றே கண்டனையும் அன்று - (ஆனுல்) கற்றதெல்லாம் மூடமென்றே கண்டநம் செய்வது மன்று. (மற்றென்னெனின்) சொலாலே பயன் இல்லை-சொற்களாலேயே பிரயோசநமில்லை, சொல் முடிவைத்தானே - சொற்களின் முடிவையே, தொடர்ந்துபற்று மர்க்கடம்போல் - குரங்குபோல, தொட்டது - பிடித்ததையே, பற்றுநில்-பற்றாகக்கொண்டு நிலைத்திரு, (அதன்பிறகு) இராப்பகல்இல்லாஇடமே - இராப்பகல் களற்றஇடமே, எமக்குஇடம் என்று அறிந்து - எமக்கிடமாவ தென்றுணர்ந்து, எல்லாரும் அறிந்திட-(அவ்வனுபவ விசேடத்தை) யாவருமுணருமாறு, நீ வாய்ப்பறைகொண்டு அடி-நீவாயாகிய பறையைக்கொண்டு சாற்றியறிவி.

"நீரிலெழுத்தாகும்யாக்கை"என்றது, நில்லாதஆக்கையென்றமை யான் இதனதுநிலையாமையின் மிகுதிதோனறுகிறது, நில்லாதவாக்கை "நிலையன் றெனவே கண்டாய்" என்றது இதனது நிலையாமையைப், பிரத்தியக்ஷமாய்ப்பார்த்தாய்என்றற்கு. "நடலைவாழ்வுகண் டென்செய்திர்நாணிலீர்சுடலை சேர்வதுசேர்வது சொற்பிரமாணமே" என்றார் மேலோரும்.

188. இடங்பொருளே வலைக்குறித்து மடம்புகுநா யெனவே
யெங்கேநீ யகப்பட்டா யிங்கேநீ வாடா
மடம்பெறுபாழ் நெஞ்சாலே யஞ்சாதே நிராசை
மன்னிடமே யிடமந்த மாநிலத்தே பொருளுந்
திடம்பெறவே நிற்கினெல்லா வுலகமும்வந் தேவல்
செய்யுமிந்த நிலைநின்றோர் செநகன்முதன் முனிவர்
கடம்பெறுமா மதயானை யென்னவுநீ பாசக்
கட்டான நிகளபந்தக் கட்டவிழப் பாரே.

இ-ள். இடம்பொருள் ஏவலைக்குறித்து-இடம்பொருள் ஏவல்களை யடையவிரும்பி, மடம்புகும் நாய்என - மடத்திற் பிரவேசிக்கிற நாய்போல, எங்கே நீஅகப்பட்டாய் - எங்கே நீ சிக்கிக் கொண்டாய், நீஇங்கேவாடா — நீ இவ்விடத்திற்கு வாடா, மடம்பெறு - அறியாமையுடைய, பாழ்நெஞ்சாலே - பாழ்மனத்தாலே, அஞ்சாதே பயப்படாதே, நிராசை மன்இடமே இடம் - அவாவறுந்தி நிலைத்த இடமே இடமாவது, அந்த மாநிலத்தே - அந்தப் பெரிய இடத்தின் கண்ணே, பொருளும் (சிவாநுபூதிச் செல்வமென்கிற) எல்லாப் பொருள்களுமுளவாம், திடம்பெறவே நிற்கின் (இடமும் பொருளுமாகிய இவைகள்) ஸ்திரமாய் நிற்குமாயின், எல்லா உலகமும்வந்து எல்லா லோகங்களும்வந்து, ஏவல் செய்யும் - பணிவிடைசெய்யும், இந்தநிலை நின்றோர் - இந்நிலையிலூன்றி நின்றவர்கள், செநகன்முதல் முனிவர் - சநகன்முதலான முநிவர்கள், நடம்பெறும் மதத்தையுடைய, மா-பெரிய, மதயானை யெனவும் - மதயானைபோலவும், நீ-நீ பாசக்கட்டுஆன - பாசப்பிணியாகிய நிகளப் பந்தகட்டு, விளங்கினை யொத்த பத்த ஹேதுவாகியதனை, அவிழ - தானே அவிழ்ந் தொழியும்படி, பார் - உபாயந்தேடு, எ-று.

இடம்பொருளேவல்கள் கைகூடுதற்குபாயம் நிராசையே யென்பது இதனாற் போந்த பொருள். "ஆகாசநிகளந் துகளாயினபின், பேசாவநுபூதி பிறந்ததுவே "எனவும் "நிமலஞானம் தற்றால் வானும் வையமும் வந்து தாள்வணங்கும் ''எனவும் பிறண்டுமிவ்வாறு கூறப்படுதல்காண்க. நீ நிராசையாகிய இந்நிலையில் நிற்பின், பந்தப்பிணிப்புத் தானேயவிழ்ந் தொழியுமென்றார், "நிகளபந்தக் கட்டவிழப்பாரே ''என்றார், இவ்வாசிரியர்தாமே, "நிராசையின்றேற் றெய்வமுண்டோ "எனமேற்கூறலுங் காண்க.

189. பாராதி யண்டமெலாம் படர்கானற் சலம்போற்
பார்த்தனையே முடிவினின்று பாரெதுதா னின்ற
மாராலு தறியாத சத்தன்றோ வதுவா
யங்கிருநீ யெங்கிருந்து மதுவாவை கண்டாய்
பூராயமாகவுநீ மற்றொன்றை விரித்துப்
புலம்பாதே சஞ்சலமாப் புத்தியைநாட்டாதே
ஓராதே யொன்றையுநீ முன்னிலைவையாதே
யுள்ளபடி முடியுமெலா முள்ளபடி காணே.

இ-ள். பார் ஆதி அண்டம்எல்லாம் — மண் முதலியவற்றா லுளதாகிய பிரபஞ்சமெல்லாம், படர் - பரவிய, கானல்சலம்போல் - கானல் நீர்போலப்பொய்யா யொழிவதை, பார்த்தனையே - கண்டாயன்றே, முடிவில் நின்றுபார்-அந்தத்திலிருந்து நோக்கு, எது தான் நின்றது - அவ்விடத்தில் நின்றது யாது, (அது) ஆராலும் அறியாத சத்துஅன்றோ - யாவராலு முணரப்படாத சத்தல்லவா, நீ அது ஆய் அங்குஇரு - நீ அப்பொருளாகி அவ்விடத்தேயிரு, (அவ்வா

திருப்பாயாயின்) எங்கு இருந்தும் - எவ்விடத் திருப்பினும், அது ஆலவ-அப் பொருளேயாவாய். நீ-நீ, பூராயம் ஆகவும் - ஆதியந்த மாகவும், மற்றொன்றை- விரித்துப் புலம்பாதே - வேறொன்றை விஸ்தரித்துப் புலம்பவேண்டா, மாபு த்தியை - பேரறிவை, சஞ்சலம் நாட்டாதே – சலனத்தில் அழுத்தாதே, நீஒன் றையும் ஓராதே - நீ ஒன்றையு மெதிரிட்டுணராதே, (நீ ஒன்றையும்) முன்னி லேயாதே - நீ ஒன்றையும் சாட்சிவையாதே, எல்லாம் – யாவும், உள்ளபடிமுடி யும், உள்ளபடி - (இது) யதார்த்தம், எ-று.

"எங்கே எங்கே மனமோடி யிளேயோரென்ன வீழ்ந்தழுந்தும், அங்கேய ங்கே நின்றெழும்பி யகண்டவறிவி லடைவிப்பாய் "என்னும் ஆன்றோர்மொ ழியெய்கின்ற ஆப்தவாக்கியத்துக்|கிணங்க, 'எங்கிருந்து மதுவாவை' என்றார் ஒன்றையும் ஓராமை – த்ரிபுடி - ராஹித்தியம். த்ரிபுடி - காண்பான், காட்சி காட்சிப்பொருள். ராஹித்யம் – இன்மை. இவற்றை வடநூலார் ஞாதுரு, ஞா நம்ஞேயம் என்பர், உள்ளபடி - மேல்விளைகட் கீடாகத் திருவருளா ளமைந் துகிடந்தபடி.

190. உள்ளபடி யென்னவுநீ மற்றொன்றைத் தொடர்ந்திட்
டுளங்கருத வேண்டாநிஷ் களங்கமதி யாகிக்
கள்ளமனத் துறவைவிட் டெல்லாந் துறந்த துறவோர்
கற்பித்த மொழிம்படியே கங்குல்பக லற்ற
வெள்ளவெளிக் கடன்மூழ்கி யின்பமயப் பொருளாய்
விரவியெடுத் தெடுத்தெடுத்து விள்ளவும்வா யின்றிக்
கொள்ளைகொண்ட கண்ணீருங் கம்பலையு மாகிக்
கும்பிட்டுச் சகம்பொயெனத் தம்பட்ட மடியே.

இ-ள். உள்ளடி யென்னவும்-உள்ளபடி முடியுமென்று நான்சொல்லவும், (அதை யநாதரித்து) நீ மற்றொன்றைத் தொடர்ந்திட்டு - நீவேறொன்றைப் ப ற்றிக்கொண்டு, உளம் கருதவேண்டாம் - மனமே நீஅதையே கருதிக்கவலேப் படவேண்டா, நிஷ்களங்க மதிஆகி - களங்கமற்ற அறிவினை யுடையையாய், கள்ளம்மனம் – வஞ்சக மனத்தோடு கூடிய, துறவைவிட்டு - பொய்த்துறவை யொழித்து, எல்லாம்துறந்த - (மெய்யாகவே) எல்லாவற்றையும் விட்ட, துற வோர் - மெய்த்துறவினர், கற்பித்த மொழிப்படியே – கற்பித்த சொற்படியே, கங்குல் பகல்அற்ற - இராப்பகல்க ளில்லாத, வெள்ளா வெளிக் கடல்மூழ்கி- (சகோதயமாகிய) ஒளிக்கடலில் முழுகி, இன்பமாய்ப்பொருள் ஆய் விரவி-சுக ரூபமான பொருளாகி அதனோடு வேறுபாடின்றிக் கலந்து, எடுத்து எடுத்துஎ டுத்து விள்ளவும் - முக்காலும் எடுத்துச் சொல்லுதற்கும், வாய்இன்றி – வாயி ல்லாமல், கொள்ளை கொண்ட - மிகுதியாகிய, கண்ணீரும் கம்பலேயும் ஆகி-க ண்ணீரும் சரீரநடுக்கமுங் கொண்டு, கும்பிட்டு - முக்காணங்களையும் குவித்து, சகம் பொய் என – பிரபஞ்சம் பொய்யென்று, தம்பட்டம் அடி - பறைய றையாய், எ-று.

எல்லாம் துறத்தல் - சர்வசங்க பரித்யாகம். அதாவது - அகப்பற்றுப் புறப்பற்றுக்களை ஒருங் கொழித்தல். இதனைத் தமிழ் நூலார்முற்றத் துறத்தலெனவும், வடநூலார் ஸங்யாஸம் எனவும்கூறுப, ஸம் - முழுதும், ந்யாஸம் - துறத்தல், வெளியென்பது ஈண்டொளிக் காயிற்று, அது "இருளினும் வெளியினும் "எனமேலார் கூறுதலானு முணர்க.

191. அடிமுடியு நடுவுமற்ற பரவெளிமேற் கொண்டா
தலத்துவி வாநந்த சித்தமுண்டா நமது
குடிமுழுதும் பிழைக்குமொரு குறையுமில்லை யெடுத்த
கோலமெல்லா நன்றாகும் குறைவுநிறை வறவே
விடியுமுத யம்போல வருளுதயம் பெற்ற
வித்தகரோ டுங்கூடி விளையாட லாகும்
படிமுழுது விண்முழுதுந் தந்தாலுங் களியாப்
பாலருட னுன்மத்தர் பசாசர்குணம் வருமே.

இ-ள். அடிமுடியும் நடுவும்அற்ற - அடிமுடிகளும் நடுவுமில்லாத, பரவெளிமேற் கொண்டால் - பரமாகாசத்தை மேற்கொள்ளின், அத்துவிதம் - நிகரற்ற, ஆநந்தம் - இன்பத்தையுடைய, சித்தம் உண்டாம் - மனமுண்டாகும், நமதுகுடி முழுதும் பிழைக்கும் — நமது குடும்ப மெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும், ஒருகுறையும் இல்லை - ஒருதாழ்வுமில்லை, எடுத்தகோலம் எல்லாம்நன்று ஆகும்-கொண்டகோல மெல்லாம்நன்றாகவேமுடியும், குறைவு நிறைவு அற-தாழ்வுமிகுதிகளற - விடியும் உதயம்போல - விடிகிற உதய காலம்போல, அருள் உதயம் பெற்ற - அருளுதயத்தைத் தம்மிடத்துப் பெற்ற, வித்தகரோடும், கூடிவிளையாடல், ஆகும் - சேர்ந்துவிளையாடல் கூடும், படிமுழுதும் - மண்ணுலக முழுதையும், விண் முழுதும் - விண்ணுலக முழுதையும், தந்தாலும் - கொடுத்தாலும், களியா — களிப்படையாத, பாலருடன் — பாலகரோடு, உன்மத்தர் - பிறழவுணர்ந்தார், பசாசர் - பேய்க்கோட் பட்டார் (ஆகிய இவர்களுடைய) குணம்வரும் - குண முண்டாகும், எ-று.

கோலம் - கொள்கை.

192. வரும்போமென் பனவுமின்றி யென்றுமொரு படித்தாய்
வானுதி தத்துவத்தை வளர்ந்தருந்தி வெளியாம்
இரும்போகல் லோமரமோ வென்னுநெஞ்சைக் கனன்மே
லிட்டமெழு காவுருக்கு மின்பவெள்ள மாகிக்
கரும்போகண் டோசீனி சருக்கரையோ தேனோ [வார்
க்னியமிர்தோ வெனருசிக்குங் கருத்தவிழ்ந்தோ ருணர்
அரும்போநன் மணங்காட்டுங் காமரசங் கன்னி
யறிவாளோ வபக்குவர்க்கோ வந்நலந்தான் விளங்கும்.

இ-ள். வரும்போம் என்பனவும் இன்றி - வரும்போம் என்பவைகளு மில்லாமல், என்றும் — எக்காலமும், ஒருபடித்தாய் - ஒருதன்மைத்தாகி, வான்ஆதி-ஆகாய முதலாகிய, தத்துவத்தை - தத்துவத்தொகுதி இரும்போ (வன்மையால்) இரும்புதானோ, கல்லோ - சிலைதானோ. மரமோ-மரந்தானோ, என்னும்-என்று சொல்லப் படுகிற, நெஞ்சை — மனத்தை, கனன்மேல் இட்ட - நெருப்பின்மேல் வைத்த, மெழுகு ஆ - மெழுகைப் போல, உருக்கும் — உருக்காநிற்கும், இன்பவெள்ளம் ஆகி - ஆநந்தசாகரமாகி, கரும்போ (இனிமையால்) கருப்பஞ்சாறோ, கண்டோ - கற்கண்டோ, சீனிசருக்கரையோ - சீனிச்சர்க்கரைதானோ, தேனோ - மதுவோ, கனியோ - முக்கனிகளோ, அமிர்தமோ - அம்ருதமோ, என - என்று சொல்லும்படி, ருசிக்கும் - இரதிக்கும், (அதனை) கருத்து அவிழ்ந்ததோர் உணர்வார் - மனமலரப் பெற்றவர்கள் அறிவார்கள், அரும்போ பூவரும்மோ, நல்மணம்காட்டும் - நல்லமணத்தைக் கொடுக்கும், கன்னி கன்னிகையானவள், காமரசம் அறிவாளோ, அந்நலம் - அந்தப் பரமா நந்தம், அபக்குவர்க்கோ, விளங்கும் - பக்குவரல்லாதார்க்கோ தெரியும்.

அமிர்தத்தைச் சுவை மிகுதிபற்றியும் இறவாமையைத் தருதல் பற்றியும் அச்சிறம்புநோக்கி யிறுதியில்வைத்தார் முன்னைய வோகாரங்க ளெட்டும்ஐயம், பின்னைய மூன்றும் எதிர்மறை.

193. தானேயு மிவ்வுலக மொருமுதலு மாகாத்
தன்மையினற் படைத்தளிக்குந் தலைமையது வான
கோனாக வொருமுதலிங் குண்டெனவும் யூகங்
கூட்டியதுஞ் சகமுடிவிற் குலவுறுமெய்ஞ் ஞான
வானாக வம்முதலே நிற்குநிலை நம்மால்
மதிப்பரிதா மெனமோனம் வைத்ததுமுன் மனமே
ஆனாலு மனஞ்சடமென் றழுங்காதே யுண்மை
யறிவித்த விடங்குருவா மருளிலதொன் றிலையே.

இ-ள். தானேயும் - தானாகவேயும் இவ்வுலகம் — இவ்வுலக மானது, ஒரு முதலும் ஆகாதன்மையினால்-ஒருமுதற் பொருளுமாகாத தன்மையால், படைத்துஅளிக்கும் - இதனைப் படைத்துக் காக்கின்ற, தலைமையது ஆன - தலைமையை யுடைத்தான, கோனாக - இறைவனாக, ஒருமுதல் - ஒரு முதற்பொருள், இங்கு உண்டெனவும், இவ்விடத் துளதென்றும், யூகம் - யுக்தியை, கூட்டியதும் - உண்டாக்கினதும், சகம்முடிவில் - உலக முடிவில், குலவுறும்-விளங்காநின்ற, மெய்ஞ்ஞானவான் ஆக—உண்மையாகிய ஞானகாயமாக, அம்முதலே - அந்த முதற்பொருளே, நிற்கும்நிலை - நிற்கின்ற நிலையானது, நம்மால்மதிப்பு அரிதுஆம்என - நம்மால் மதிக்கப் படுவது அரிதாகு மென்று, மோனம் வைத்ததும் - மௌனநிலையை யமைத்ததும், உன்மனமே—உன் மனதே, ஆனாலும் - ஆயினும், மனம் - மனமானது, சடம்என்று அழுங்காதே - சடமென்று வருந்தாதே, உண்மை அறிவித்தஇடம் - மெய்யையுணர்த்தின இடத்தில்; கு

ருஆம் - அதுவே ஆசாரியனுகும், அருள் இலது - அருள் இல்லாதது ஆகிய, ஒன்றுஇல்லை - ஒருபொருளும்இல்லை, எ-று

பொன்னைமாதரை.

கலிவிருத்தம்.

194. பொன்னை மாதரைப் பூமியை நாடிடேன்
என்னை நாடிய வென்னுயிர் நாதனே
உன்னை நாடுவ னுன்னருட் டூவெளி
தன்னை நாடுவன் தன்னந் தனியனே.

இ-ள். பொன்னை - பொன்னையும், மாதரை - மாதரையும், பூமியை—பூமியையும் நாடினேன் - விரும்பினேன், என்னைநாடிய - என்னைவிரும்பிய, என் உயிர் நாதனே - என்னுயிர்த் தலைவனே, உன்னை நாடுவன் - உன்னை விரும்புவேன், உன்அருள் - உன்அருளாகிய, தூவெளிதன்னை நாடுவன் - பரிசுத்தமானவொளியை விரும்புவேன், தன்னந்தனியன் - தனியேனுகியயான்.

"என்னிலும் மினியாளொருவனிலை" என்கிறபடியே உயிரினுஞ் சிறந்த பொருள் உலகத்திலில்லை யாதலாலும், அவ்வுயிர்க்குநாதன் நீயாதலாலும் உன்னைவிட்டு, பொன்னைமாதரைப் பூமியை நாடுவேனோ வென்பது கருத்து.

195. தன்ன தென்றுரை சாற்று வனவெலாம்
நின்ன தென்றனை நின்னிடத் தேதந்தேன்
இன்ன மென்னை யிடருறக் கூட்டினுல்
பின்னை யுய்கிலன் பேதைய னாவியே.

இ-ள். தன்னது என்று - தனதுஎன்று, உரைசாற்றுவன எல்லாம் - சொல்லாமற் சொல்லப்படுவன வெல்லாம். நின்னது என்றனை-உனது என்றுசொல்லினை, (ஆதலால்) நின்னிடத்தே தந்தேன் - அவைகளை உன்னிடத்திலே ஒப்புவித்தேன், என்னை - அடியேனை, இன்னம் - இன்னமும், இடர்உறகூட்டினுல் — துக்கம்வந்து பொருந்தும்படி பொருத்திவிட்டால், பின்னை - பிறகு, பேதையன் - அறிவிலியாகிய நான், ஆவி உய்கிலன் - உயிர் பிழைக்கும் ஆற்றலிலேன், எ-று.

நின்ன தென்றனைஎன்முர் குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளின காலத்தில் உடல் பொருளாவிகளைத் தன்னதென் றேற்றுக் கொண்டமையான். பேதையன் ஆவியே என்பதைப் பேதையேனுயிரேஎனப் பொருடரும் விளியாக்கி உய்கிலன்என முடிப்பினுமமையும்.

196. ஆவி யேயுனை யானறி வாய்நின்று
சேவி யேன்களச் சிந்தை திறைகொடேன்
பாவி யேனுள பான்மையைக் கண்டுநீ
கூவி யாளெனை யாட்கொண்ட கோலமே.

இ-ள்- ஆவியே – என்னுயிரே, உன்னை – (அறிவுக் கறிவாய் நிற்கின்ற) வுன்னை, யான்அறிவுஆய் நின்று–நான் அறிவுருவாய்நின்று, சேவியேன்-வணங்கேன், கள்ளச்சிந்தை - வஞ்சமனத்தை, திறைகொடேன் - பகுதியாகக்கொடேன், பாவியேன் - பாவச் செய்கையே னாகியநான், உள்ள பான்மையைக் கண்டும் - இருக்கிற தன்மையைப் பார்த்தும், நீகூவிஆள் - நீயேயழைத்து ஆள்வாய், என்னை ஆட்கொண்ட கோலமே – என்னையடிமைகொண்ட அருளிறையே, எ-று.

பாவியேன் நினையேன் எனினுமாம், உயிருருவாய் நிற்றலால் அகக்கண்ணாலன்றி முகக்கண்ணாற் காணக்கூடாமையின். "ஆவியே யுனையா னறிவாய் நின்று சேவியேன்" என்றார். சிந்தைதிறை கொடுத்தலாவது தற்போதமிழத்தல்.

197. கோல மின்றிக் குணமின்றி நின்னருட்
சீல மின்றிச் சிறியன் பிழைப்பனோ
ஆல முண்டு மமிர்துரு வாய்வந்த
கால மெந்தை கதிநிலை காண்பதே.

இ-ள். எந்தை – என் தந்தையே, கோலம்இன்றி - உன்னுடைய சின்னங்களில்லாமலும், குணம்இன்றி - அவைகளைத் தரிக்கத்தக்க நற்குணமில்லாமலும், நின் அருள் சீலம்இன்றி உன்னருளை யடைதற்குரிய நல்லொழுக்க மில்லாமலும், சிறியன் பிழைப்பனோ - சிறியன் உய்வேனோ, (இவைக ளொன்றுமின்றி நான் பிழைக்கவேண்டின்) ஆலம் உண்டும் - விஷத்தை யுண்ணினும், (அது) அமிர்து உருவாய்வந்தகாலம் - அமிர்தரூபமாய்த் தோன்றின காலத்தில்தான், கதிநிலை காண்பது – உன் சிவகதியினது நிலையை நான் காணப் பெறுவது, எ-று.

சிவவேஷ முதலியன இல்லாமல்அடியேன் உய்வதுஅருமை அப்படியுய்யவேண்டுமாயின் நான் நஞ்சுண்டாலும் அதுஅமிர்தாக வெனக்குருசிக்கும் படியான காலம்நேரிட்டால் உன்சிவகதியை யடைவேன் என்பதாம்.

198. காணுங் கண்ணிற் கலந்தகண் ணேயுனைச்
சேணும் பாருந் திரிபவர் காண்பரோ
ஆணும் பெண்ணு மதுவெனும் பான்மையும்
பூணுங் கோலம் பொருந்தியு ணிற்கவே.

இ-ள். காணும் நோக்குதற்குரிய, கண்ணில் - அறிவாகிய கண்ணினிடத்து கலந்த - பொருந்திய, கண்ணே – பெருமையே, சேணும் பாரும் திரிபவர் – விண்ணிலும் மண்ணிலுந் திரிவோர், உன்னைக் காண்பாரோ - உன்னைக்காண்பார்களோ, ஆணும்பெண்ணும் - ஆண்பாலும் பெண்பாலும், அதுஎன்னும் பான்மையும் - அது வென்னும் பகுதியும், (ஆகிய இவைகளை) பூணும்-கொண்ட, கோலம் - உன்திருக்கோல மானது, பொருந்தி உள்நிற்க - பொருந்திஅவர்களுடைய மனத்தின்கண் நிலைபெற்றிருக்கச் செய்தே, எ-று.

நிற்கக் காண்பரோ எனவியையும். ஆணும் பெண்ணும்என உயர்திணையிருபாலையும் அதுஎன அஃறிணை யொருமைப்பாலையுங் குறிக்கவே உயர்திணைப்பலர்பாலும் அஃறிணைப் பலவின்பாலும் அடங்கும், ஆகவே, இவ்விருதிணையைம்பாற்பொருள்களும் நீநிறைந்து நிற்பதை ஒருவருமறியா ரென்றாராயிற்று, இதை "அவனவ ளதுவெனும்" என்னுஞ் சிவஞான போதமுதற் சூத்திரத்தானு முணர்.

199. நிற்கு நன்னிலை நிற்கப்பெற் றாரருள்
வர்க்க மன்றி மனிதரன் றேயையா
துர்க்கு ணக்கடற் சோங்கன்ன பாவியேற்
கெற்கு ணங்கண் டென்பெயர் சொல்வதே.

இ-ள். நிற்கும் - நிற்றற்குரிய, நல்நிலை - நல்லநிலையாகிய உன்திருவருணிலையில், நிற்கப்பெற்றார் - அமைந்து நிற்கப்பெற்றவர்கள், அருள் வர்க்கம் அன்றி - அருள் வர்க்கமென்று சொல்லப் படுவாரன்றி, மனிதர் அன்றே- (அவர்கள்) மனிதர்என்று சொல்லப்படார்களே, ஐயா - ஐயனே, துர்க்குணக் கடல் - தீக்குணமாகிய கடலிலகப்பட்ட, சோங்குஅன்ன - மரக்கலத்தையொத்த, பாவியேற்கு - பாவியேனுக்கு, என்குணங்கண்டு - என்னகுணத்தைப்பார்த்து, என்னபெயர்சொல்வது என்ன - பெயரிட்டழைப்பது

"நான்சுரன் ஞானியாமென்பது நன்றல, பிரமமே ஞானியாம் பேதமின்றென்றது" என்பதற்கிணங்க, நிற்குநன்னிலை நிற்கப்பெற்றா ரருள்வர்க்கமன்றிமனிதரன்றே என்றார்.

200. சொல்லை யுன்னித் துடித்தத லாலருள்
எல்லை யுன்னி யெனையங்கு வைத்திலேன்
வல்லை நீயென்னை வாவென் றிடாவிடிற்
கல்லை யாமிக் கருமி நடக்கையே.

இ-ள். சொல்லைஉன்னி - நீசொன்ன சொல்லைநினைத்து, துடித்தது அல்லால் - பதைத்ததேயன்றி, அருள்எல்லை இன்னி - அருளினெல்லையை நினைத்து, என்னை - உன்னை அங்கு - அவ்விடத்தில், வைத்திலேன் - அமைத்திலேன், வல்லை-விரைவில், நீஎன்னை வாவென்றிடாவிடில் - நீயென்னை வாவென்றழையாவிட்டால், இக்கருமிநடக்கை - இத்தீவினையேனது ஒழுக்க மானது, கல்லைஆம் - பொய்யாகும், எ-று.

சுருதிகுருஅநுபயமேயன்றி, சிவாநுபவமில்லை யென்பார், சொல்லையுன்னித் துடித்ததல்லால் அருள்எல்லையுன்னி யெனையங்குவைத்திலேன் என்றார் கல்லைஎன்பது கல்லஎன்னும் ஆந்திரமொழித்திரிபு.

201. கையு மெய்யுங் கருத்துக் கிசையவே
ஐய தந்ததற் கைய மினியுண்டோ

பொய்ய னேன்சிந்தைப் பொய்கெடப் பூரண
மெய்ய தாமின்ப மென்று விளைவதே.

இ-ள். கையும் - கைகளையும், மெய்யும் - சரீரத்தையும், கருத்துக்கு இசைய - கருத்திற்கிணங்க, ஐய-ஐயனே, தந்ததற்கு - நான் கொடுத்த தற்கு, இனி ஐயம்உண்டோ - இனிச் சந்தேகமுண்டோ, பொய்யனேன் - பொய்யினேனது, சிந்தை - மனத்திலுள்ள, பொய்கெட - பொய்யொழிய, பூரணம்-நிறைவாகிய, மெய்யதாம் இன்பம் - உண்மையாகியசுகம், என்று விளைவது எக்காலமுண்டாவது, எ-று-

கைமெய் கருத்துஎன்பவற்றை உனக்கே யாக்கியும், பேரின்ப மின்னுமுண்டாகவில்லையே, இனி யெக்கால முண்டாகு மென்பது கருத்து. கையு மெய்யுங் கருத்துக்கிசையத் தருதலாவது - கையினால் அஞ்சலி செய்தலும், காயத்தினால் வலம்வருதலும், மனத்தினால் நினைத்தலும், இவற்றை, "கைகாள் கூப்பித் தொழீர்" எனவும், "ஆக்கையாற் பயனென் அரன் கோயில் வலம் வந்து" எனவும், நெஞ்சே நீ நினையாய்" எனவும் மேலோர் கூறுதலானுமுணர்க.

202. என்று முன்னை யிதய வெளிக்குளே
துன்ற வைத்தன னேயருட் சோதிநீ
நின்ற தன்மை நிலைக்கென்னை நேர்மையாம்
நின்று தீதற வைத்த நடுவதே.

இ-ள். நன்று தீது அற - நன்மை தீமைகள் இல்லாதொழிய, வைத்த என்னை உன் திருவருணிலையில் அமைத்துவைத்த, நடுவதே - பஞ்ச கிருத்தியங்களுக்கும் பொதுவாய் நிற்கும்பொருளே, என்றும் - எக்காலமும், உன்னை-உன்னை, இதயம் - இதயமாகிய, வெளிக்குள்ளே துன்ற - ஆகாயத்திற்பொருந்த, வைத்தனனே - வைத்தேனே, (அதற்கிணங்கி) அருள்சோதி - அருளொளியாகிய, நீநின்றதன்மை நிலைக்கு - (என்னிதயத்தில்) நீ நின்ற தன்மையாகிய நிலைமைக்கு, என்னை நேர்மை ஆம் என்ன ஒப்பாகும். எ-று

பஞ்சக்ருத்யங்களாவன - சிருஷ்டி, திதி, சங்காரம், திரோபவம், அநுக்கிரகம் என்பன, அறப் பெரியனாகிய நீ, அறச் சிறியேனாகிய என்னிதயத்தில், உன்பெருமையையும் என் சிறுமையையும் நோக்காமல் எழுந்தருளினதற்கு அடியேன் என்ன பிரதிசெய்யக் கடவேன் என்பதாம். "சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம்பலத்துமென் சிந்தையுள்ளும், உறைவான்" என்னுந் திருக்கோவை யாரானும் பெருமை சிறுமை நோக்காமை யுணர்க.

203. வைத்த தேகம் வருந்த வருந்திடும்
பித்த னானருள் பெற்றுந் திடமிலேன்
சித்த மோன சிவசின்ம யானந்தம்
வைத்த வைய வருட்செம்பொற் சோதியே.

இ-ள். சித்தம் — சித்தமான, மோன — மௌநநிலையை யுணர்த்துவேனே, சிவ - மங்களகரனே, சின்மயாநந்தம்வைத்த ஐய - ஞானசுகத்தை யெனக்கு அருள்செய்த ஐயனே, அருள் - கிருபையோடு கூடிய, செம்பொன்சோதியே - செம்பொன் ஒளியே, வைத்ததேகம் வருந்த - அமைக்கப்பட்டசரீரம் வருந்துதலால், வருந்திடும் - வருந்துகின்ற, பித்தன் - பித்தனாகிய, நான் அடியேன், அருள்பெற்றும் - உன் திருவருளைப்பெற்றும், திடம் இலேன்—(அசைவறவிருக்கும்) திடமுடையேனல்லேன். எ - று.

நீரசைய நிழலசைதல்போலச் சரீரம்வருந்தச் சரீரியாகிய நானுந்தேகாபிமானியாய் வருந்துகின்றேன், இப்படி வருந்துதல் உன்திருவருள் மெற்ற வெனக்கு இயல்பல்லவென்பது கருத்து திருவருள் பெற்றுநீ திடமின்மையால் பித்தனென்றார். இது "வெள்ளத்துணு வற்றியாங்கு" என்பதனானுமுணர்க.

204. செம்பொன் மேனிச் செழுஞ்சுட ரேமுழு
வம்ப னேனுனை வாழ்த்து மதியின்றி
இம்பர் வாழ்வினுக் கிச்சைவைத் தேன்மனம்
நம்பி வாவெனி னானென்கொல் செய்வதே.

இ-ள். செம்பொன் — செம்பொன்போன்ற, மேனி — நிறத்தையுடைய, செஞ்சுடரே - செழுமையாகிய ஒளியே, முழுவம்பனேன் - முழுமூடனாகிய நான், உன்னைவாழ்த்தும் - உன்னைத்துதித்தற்குரிய, மதிஇன்றி-புத்தியில்லாமல், இம்பர்வாழ்வினுக்கு - இவ்வுலக வாழ்க்கையின்பொருட்டு, மனம் இச்சைவைத்தேன் - மனம் விரும்பினேன், நம்பி - பூரணனே, வா எனின்—(என்னைநீயே) வாவென் றழைத்திடில், நான் செய்வது என் - அடியேன் செய்யக் கிடந்தது யாது, (ஒன்றுமில்லை) எ—று.

நீபூர்ணனாதலால் என் சுதந்திரத்தைக்கெடுத்து வலிந்தாட்கொள்ளின் உன்னைத் தடுப்பவரில்லை யென்பது கருத்து.

205. செய்யுஞ் செய்கையுஞ் சிந்திக்குஞ் சிந்தையும்
ஐய நின்னதென் றெண்ணு மறிவின்றி
வெய்ய காம வெகுளி மயக்கமாம்
பொய்யி லேசுழன் றேனென்ன புன்மையே.

இ-ள். செய்யும் செய்கையும் - செய்யுந்தொழிலும், சிந்திக்கும் சிந்தையும் - நினைக்கின்ற நினைப்பும், ஐய - ஐயனே, நின்னது என்று எண்ணும்-உன்னதென் றெண்ணுகிற, அறிவு இன்றி - ஞான மில்லாமல், வெவ்விய-கொடிய, காம வெகுளிமயக்கம் ஆம்—காமவெகுளி மயக்கங்களாகிய, பொய்யிலே—பொய்நடையில், உழன்றேன் - சுழன்றேன், என்னபுன்மை - இதுஎன்ன இழிவான காரியம். எ—று.

செய்கையும் செய்யச்சிந்திக்குஞ் சிந்தையு முன்னதே யென்றுணரு முணர்வின்றிக் காமவெகுளி மயக்கங்களாகிய முக்குற்றங்களோடு கூடியுழலாநின்றேன் என்பதாம்.

206. புன்பு லானரம் பென்புடைப் பொய்யுடல்
அன்பர் யார்க்கு மருவருப் பல்லவோ
என்பொ லாமணி யேயிறை யேயித்தால்
துன்ப மன்றிச் சுகமொன்று மில்லையே.

இ-ள். புல் - இழிவான, புலால் - மாமிசத்தையும், நரம்பு - நரம்பையும், என்பு - எலும்பையும், உடை - உடைய, பொய் உடல் - பொய்யுடம்பானது, அன்பர் யார்க்கும் - அன்பரெல்லாருக்கும், அருவருப்பு அல்லவோ - அருவருக்கத்தக்க பொருளல்லவோ, என் பொல்லா மணியே - என் வசப்பட்ட தொளைக்காத முழுமணியே, இறையே - தலைவனே, இத்தால் - இந்த வுடம்பினால், துன்பம் அன்றி - துக்கமேயன்றி, சுகம் ஒன்றும் இல்லை - சுகம் சிறிதும் இல்லை. எ-று.

என்பொல்லாமணியே யென்றூர் அன்பர்க்கெளியன் என்பதை விளக்குதற்கு. மணி முன்றானையில் முடித்தாளலாம்படி யிருத்தல்போல, இறைவனும் அன்பர்க்கெளியனாய், வில்லடி கல்லடிப்பட்டும், பரவைபாற் பதம்வருந்த நடந்தும், செருப்புதையேற்றும், வையை வரம்பு கட்டுமிடத்துப் பிரம்படிபட்டும், நரிபரியாக்கி விற்கவந்தும் செய்த எண்ணிறந்த செய்கைகளைச் செய்தானுதலால் மணி இறைவனுக்கு உவமையாயிற்று.

207. இல்லை யுண்டென் றெவர்பக்க மாயினும்
சொல்ல வோவறி யாத தொழும்பன் யான்
செல்ல வேறொரு திக்கறி யேனெலாம்
வல்ல நீயெனை வாழ்விக்க வேண்டுமே.

இ-ள். இல்லை உண்டு என்று - இல்லையென்றும் உண்டென்றும், எவர் பக்கம் ஆயினும் - எவர்களுடைய இடத்திற்காயினும் போய். சொல்ல அறியாத - கூற அறியாத, தொழும்பன் யான் - தொண்டனாகிய நான், செல்ல - போக, வேறு ஒருதிக்கு அறியேன் - மற்றொரு கதி யறியேன், எல்லாம் வல்லநீ - எல்லாம்செய்ய வல்லவனானநீ, என்னை வாழ்விக்கவேண்டும் - அடியேனை வாழ்வித்தருளவேண்டும். எ-று.

திக்கு கதி என்பன புகலிடமென்னும் பொருளன.

208. வேண்டுஞ் சீரருண் மெய்யன்பர்க் கேயன்பு
பூண்ட நானென் புலமறி யாததோ
ஆண்ட நீயுன் னடியவ னானென்று
தூண்டு வேனன்றித் தொண்டனென் சொல்வதே.

இ-ள். சீர் அருள் - உன் சிறந்த அருளானது, வேண்டும் அடியேனால் விரும்பப்படும், மெய்யன்பர்க்கே - உன் மெய்யடியார்க்கே, அன்பு பூண்ட நான் - அன்புகொண்ட நான், என் புலம் அறியாதது - என்னுள வறியாமல், ஆண்டநீ - என்னை யாட்கொண்டநீ, உன் அடியவன் நான் என்று-உன்தொ

ண்டன் நானென்று, தூண்டுவேன் அன்றி - எச்சரிப்பேனல்லது, தொண்டன் - தொழும்பனேன், என்சொல்வது - யாது சொல்லத்தக்கது. எ-று.

மெய்யன்பர்க்கே யன்பு பூண்ட நானுதலாலும், என்புல மறியாமல் ஆண்ட நீயாதலாலும், உன்னடியவன் நானென்று தூண்டுவேனன்றித் தொண்டனென்சொல்வது என்பது கருத்து.

209. எனக்கு ளேயுயி ரென்ன விருந்தநீ
மனக்கி லேசத்தை மாற்றல் வழக்கன்றோ
கனத்த சீரருட் காட்சிய லாதொன்றை
நினைக்க வோவறி யாதென்ற னெஞ்சமே.

இ-ள். எனக்கு உள்ளே - எனக்குள்ளே, உயிர் என்ன - உயிர்போல, இருந்தநீ - இருந்தநீ, மனக்கிலேசத்தை - மனவியாகுலத்தை, மாற்றல் - நீக்குதல், வழக்கு அன்றோ - உனக்குக் கடன்மை யல்லவா, கனத்த - மேலான, சீர் - சிறப்பையுடைய, அருள் காட்சியல்லாது - திருவருட் டரிசநத்தையன்றி, ஒன்றை நினைக்கவோ - வேறொன்றை நினைக்கவொன்றேலோ, என்றன் நெஞ்சம் - என்மனமானது, அறியாது - நினைக்க அறியாது. எ-று.

உயிர் என்ன என்பதற்கு உயிரென்று சொல்லும்படி யெனினுமாம். உன் திருவருட் காட்சியையன்றி வேறொன்றை நினைக்கவு மறியாத என்மனத்தினுறைகின்ற நீ அதனிடத்துள்ள வியாகுலங்களை நீக்குதல் உன் கடன்மை யல்லவோ வென்பது கருத்து.

210. நெஞ்சு கந்துனை நேசித்த மார்க்கண்டர்க்
கஞ்ச லென்ற வருளறிந் தையயா
தஞ்ச மென்றுன் சரணடைந் தேனெங்கும்
செஞ்செ வேநின்ற சிற்சுக வாரியே.

இ-ள். நெஞ்சு உகந்து மனமுவந்து, உன்னை நேசித்த - உன்னை விசுவாசித்த, மார்க்கண்டர்க்கு - மார்க்கண்ட முனிக்கு, அஞ்சல் என்ற பயப்படாதேயென்ற, அருள் அறிந்து - திருவருளை யறிந்து, ஐயா - ஐயனே, தஞ்சம் என்று - அடைக்கலமென்று, உன் சரண் அடைந்தேன் - உன் திருவடிகளை யடைந்தேன், எங்கும் - எவ்விடத்தும், செஞ்செவ்வே நின்ற - பரிபூர்ணமாய் நிறைந்து நின்ற, சிற்சுகவாரியே - ஞானாநந்த சமுத்திரமே. எ-று.

நேசிப்போரை அஞ்சல் என்றருள்வோன் நீயென்றறிந்தே நானும் தஞ்சமென்று உன்சரணடைந்தே னென்பதாம். மார்க்கண்டர்க்கு அஞ்சல் என்றதாவது அவருயிரைக் கூற்றங்கவராது கூற்றுயிரைக் கவர்ந்தது.

211. வாரி யேழு மலையும் பிறவுந்தான்
சீரி தானநின் சின்மயத் தேயென்றால்
ஆரி லேயுள தாவித் திரளதை
ஓரி லேனெனை யாண்ட வொருவனே.

இ-ள். என்னை ஆண்ட ஒருவனே - என்னையாண்டருளின வொப்பற்றவனே, வாரியேழும் - சப்தசமுத்திரங்களும், மலையும் - மலைகளும், பிறவும்- மற்றுள்ளனவும், (இருப்பது) நின் சின்மயத்தே யென்றால் - உன் சிற்சொருபத்திலென்றால், ஆவித்திரள் - உயிர்த்தொகுதி, ஆரிலே உள்ளது-ஆரிடத்துள்ளது, அதை - அந்தச்செய்தியை, ஓரிலேன்-ஆராய்ந்திலேன். எ-று.

"உலகமெனு மோவியங்க டிகழ்ந்துமொரு படமாகி" என்றமேலோர் கூற்றுக்கிணங்க. "வாரியேழு மலையும் பிறவுந்தான் - சீரிதான நின் சின்மயத்தேயென்றால்" என்றார்

212. ஒருவ ரென்னுளத் துள்ளுங் குறிப்பறிந்
தருள்வ ரோவெனை யாளுடை யண்ணலே
மருள னேன்பட்ட வாதை விரிக்கினே
பெருகு நாளினிப் பேச விதியின்றே.

இ-ள். ஒருவர் - நீயேயன்றி வேறொருவர், என் உள்ளத்து - என்மனத்தில், உள்கும் - நினைக்கின்ற, குறிப்பு அறிந்து - நினைப்பறிந்து, அருள்வரோ, அருளுவரோ, என்னை ஆள் உடை அண்ணலே - என்னை யடிமையாக வுடைய பெரியோனே, மருளனேன் - மயக்கத்தையுடைய நான், பட்ட வாதை- பட்ட துன்பத்தை, விரிக்கின் - பெருகச்சொன்னால், நாள்பெருகும் - நாள் அதிகரிக்கும், (ஆதலால்) இனி பேசவிதியின்று - இனிப் பேசுதற்கு முறைமையில்லை. எ-று.

"உள்குவா ருள்ளத்துள்ளுறை சோதியை" என்கிறபடியே, என்னுள்ளத்துள் ளுறைகின்றனை யாதலால், நீயன்றி வேறொருவர் என்னுள்ளக்குறிப்பறிந்து அக்குறிப்பின்படிவந்து அருள்வரோ என்பது கருத்து.

213. இன்று னக்கன் பிழைத்தில னெனென்றே
அன்று தொட்டெனை யாளர சேயென்று
நின்ற ரற்றிய நீலனைக் கைவிட்டால்
மன்ற மெப்படி நின்னருள் வாழ்த்துமே.

இ-ள். இன்று - இப்பொழுது, நான் உனக்கு அன்பு இழைத்திலன் என்று - நான் உனக்கன்பு செய்திலேனென்று, அன்று தொட்டு - அன்றுதொடங்கி, அரசே - இறைவனே, என்னை ஆள் என்று - என்னையாள்வாயென்று, நின்று அரற்றிய - நின்று கதறின, நீலனை - வஞ்சகனாகிய என்னை, கைவிட்டால் - கைநெகிழ விடுவையாயின், மன்றம் - உலகமானது, நின் அருள்-உன்னருளை, எப்படி வாழ்த்தும் - எவ்வாறு துதிக்கும். (சொல்வாயாக) எ-று.

நீலன் என்பது வஞ்சகியென்னும் பொருளுள்ள நீலியென்னும் பெண்பாற் பெயர்க்குரிய ஆண்பாற் பெயர்.

214. வாழ்த்து நின்னருள் வாரம்வைத் தாலன்றிப்
பாழ்த்த சிந்தைப் பதகனு முய்வனே

சூழ்ந்து நின்ற தொழும்பரை யானந்தத்
தாழ்த்து முக்க ணருட்செம்பொற் சோதியே.

இ-ள். சூழ்ந்துநின்ற - வளைந்துநின்ற, தொழும்பரை - தொண்டரை, ஆனந்தத்து - ஆநந்தக்கடலில், ஆழ்த்தும் - அமிழ்த்துகின்ற, முக்கண் - மூன்று கண்களையும், அருள் - கிருபையையுமுடைய, செம்பொன் சோதியே - செம்பொன்னொளியுள்ளவனே, வாழ்த்தும் - யாவரும் வாழ்த்துதற்குரிய, நின் அருள் - உன்திருவருளானது, வாரம்வைத்தால் அன்றி - என்மீது அன்புவைத்தாலல்லது, பாழ்த்தசிந்தை - பாழ்மனத்தையுடைய, பதகனும் - பாவியாகிய நானும், உய்வனோ - பிழைப்பேனோ. எ-று.

"கண்ணுக்கணிகலங் கண்ணோட்டம்" என்பவாகலின், முக்கணருள், என்றார்.

215. சோதியே சுட ரேசுக மேதுணை
நீதி யேநிச மேநிறை வேநிலை
ஆதி யேயுனை யானடைந் தேனகம்
வாதி யாதருள் வாயருள் வானையே.

இ-ள். சோதியே-ஒளியே, சுடரே (ஒளியைக்கொடுக்கின்ற) விளக்கே, சுகமே - இன்பமே, துணை (எம்போலியர்க்கு) சகாயமாகிய, நீதியே - நீதிநெறியே, நிசமே - உண்மையே, நிறைவே - பூர்ணமே, நிலை - எக்காலும் நிலைத்திருக்கிற, ஆதியே - முதற்பொருளே, உன்னை-நின்னை, யான் அடைந்தேன்-நான் சரணடைந்தேன், அகம்வாதியது - மனம் என்னை வருத்தாதிருக்கும்படி, அருள்வான் - அருள்வெளியில் விளங்குகிற, ஐயே - கடவுளே, அருள்வாய் - கிருபைபுரிவாயாக. எ-று.

அருள்வானை என்பதற்கு அருள்வொளியை யென்றுரைப்பினுமாம்.

216. வானைப் போல வளைந்துகொண் டானந்தத்
தேனைத் தந்தெனைச் சேர்ந்துக லந்தமெய்ஞ்
ஞானத் தெய்வத்தை நாடுவ னானெனும்
ஈனப் பாழ்கெட வென்று மிருப்பனே.

இ-ள். வானைப்போல வளைந்து கொண்டு - மேகங்களைப்போலச்சூழ்ந்துகொண்டு, ஆனந்தத் தேனைத்தந்து - ஆநந்தமாகிய தேனைச்சொரிந்து, என்னைச் சேர்ந்துகலந்த - என்னைச்சேர்ந்து பிரிவறக்கலந்த, மெய்ஞானத்தெய்வத்தை - மெய்ஞ்ஞானத்தைத் தருகின்ற பரதேவதையை. நாடுவன் — தியானிப்பேன், (அதனால்) நான் என்னும் - நான் என்று விவகரிக்கிற, ஈனம் - இழிவாகிய, பாழ் - பாழ்நெறி, கெட - அழிய, என்றும் இருப்பன் - எக்காலத்தும் ஒருபடிப்பட்டிருப்பேன். எ-று.

இறைவனை நடுதலால் நானென்னும் அகம் பாவம் நீங்கி, என்றுமொரு தன்மைத்தாகிய மோக்ஷபூமியில் வாழ்வேன் என்பதாம். "மலர் மிசையேகினான் மாணடிசேர்ந்தார் நிலமிசை நீடுவாழ்வார்" என்றார் பெருநாவலரும்.

217. இரும்பைக் காந்த மிழுக்கின்ற வாறெனைத்
திரும்பிப் பார்க்கவொட் டாமற் றிருவடிக்
கரும்பைத் தந்துகண் ணீர்கம்ப லையெலாம்
அரும்பச் செய்யென தன்னையொப் பாமனே.

இ—ள். இரும்பை - இரும்பை, காந்தம்-காந்தக்கல்லானது, இழுக்கின்ற ஆறு - கவர்கின்றவிதம், என்னை-அடியேனை, திரும்பிப்பார்க்கவொட்டாமல்-மீட்டும் இப்பிறவிக்கொள்ளையைத் திரும்பிப்பார்க்காதவண்ணம், திருவடி-உன்திருவடிகளாகிய, கரும்பைத்தந்து-கரும்பைக்கொடுத்து, கண்ணீர்-கண்ணீரும், கம்பலை - மெய்நடுக்கமும் ஆகிய, எல்லாம் - மோக்ஷதாகமுள்ளோர் குறிகளெல்லாம், அரும்பச்செய் - என்னிடத்துண்டாகச் செய்வாய், எனது அன்னை ஒப்பு ஆம் - என்தாய்க்குச் சமானமாகிய, மன்னே - இறைவனே.

எதிரிட்ட இரும்பைக்காந்த மிழுத்துச்சலியாதடக்கு மாறுபோல எதிரிட்டறியுமென்னைக் கவர்ந்துமீட்டும் வெளிப்படா தடக்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்பதாம்.

218. அன்னை யப்பனென் னுவித் துணையெனுந்
தன்னை யொப்பற்ற சற்குரு வென்பதென்
என்னைப் பூரண வின்ப வெளிக்குள்ளே
துன்ன வைத்த சுடரெனத் தக்கதே.

இ—ள். அன்னை - தாய், அப்பன் - தந்தை, என் ஆவித்துணை - என்னுயிர்த்துணை, என்னும் - என்றுசொல்லப்படுகிற, தன்னை - தன்னை, ஒப்பற்ற-நிகரற்ற, சற்குரு என்பது என்-சதாசாரியனென்று சொல்லுவதென்ன, என்னை-அடியேனை, பூரண இன்பம் - பூர்ணாநந்தமாகிய, தெளிக்குள்ளே - வெளியினிடத்தே, துன்னவைத்த - பொருந்தவைத்த, சுடர் எனத்தக்கது - சோதியென்று சொல்லத்தக்கது. எ—று.

சற்குருவைப் பரப்பிரமமாகக் கருதவேண்டுமென்பது கருத்து.

219. தக்க கேள்வியிற் சார்ந்தநற் பூமியின்
மிக்கதாக விளங்கு முத லொன்றே
எக்க ணுந்தொழ யாவையும் பூத்துக்காய்த்
தொக்க நின்றுமொன் றாய்நிறை வானதே.

இ—ள். தக்கேள்வியின் - தகுதியாகிய கேள்வியென்னும் பெயரினால், சார்ந்த - பொருந்திய, நல்பூமியில் - நல்லநிலத்தில், மிக்கது ஆகவிளங்கும்—மேலானதாக விளங்குகின்ற, முதல் ஒன்றே - பீஜம் ஒன்றுமாத்திரமே, எக்கண்ணும்தொழ - எத்திசையும்வணங்க, யாவையும் - எல்லாவற்றையும், பூத்துக்காய்த்து - பூவெடுத்துக்காய்த்து, எக்கநின்றும் - (அவைகளோடு தனித்தனியே) கூடிநின்றும், ஒன்றாய்நிறைவு ஆனது - ஒருபொருளாகிய எல்லாவற்றிலும் அகம்புறமென்னுதபடி நிறைவுற்றிருந்தது. எ—று.

"தக்க கேள்வியிற் சாய்ந்த நற்பூமி" என்றது ஞானபூமிகளேழனுள் இரண்டாம் பூமியாகிய விசாரணையை.

220. ஆன மான சமயங்க ளாறுக்கும்
தான மாய்நின்று தன்மயங் காட்டிய
ஞான பூரண நாதனை நாடியே
தீன னேனின்பந் தேக்கித் திளைப்பனே.

இ-ள். ஆன - உண்டாகிய, மானம் - பெருமைபொருந்திய, சமயங்கள் ஆறுக்கும் - ஆறுசமயங்களுக்கும், தானம் ஆய்நின்று - இடமாய்நின்று, தன்மயம் காட்டிய - தன்னுருக்காட்டிய, ஞானபூரணநாதனைநாடி - ஞானநிறைவுள்ளவனாகிய தலைவனைநாடி, தீனனேன் - எளியனேன், இன்பம் - நிரதிசயாநந்தத்தை, தேக்கிதிளைப்பன் - பூர்ணமாயநுபவிப்பேன்.

நிரதிசயம் - தனக்கு மேற்பட்டதில்லாமை.

221. தேக்கி யின்பந் திளைக்கத் திளைக்கவே
யாக்க மாயெனக் கானந்த மாகியே
போக்கி னோடு வரவற்ற பூரணம்
தாக்கி நின்றவா தன்மய மாமதே.

இ-ள். இன்பம்தேக்கி நிரதிசயாநந்தத்தை முற்றுமடைந்து, திளைக்கத் திளைக்க - அநுபவிக்குந்தோறும், ஆக்கம்ஆய் - விருத்தியடைந்து, எனக்குஆநந்தம் ஆகி - எனக்கு இன்பமாகி, போக்கினோடுவரவு அற்ற - போக்கும்வரவுமில்லாத, பூரணம் தாக்கிநின்றவா - பூரணப்பொருளானதுவந்து மேலிட்டுநின்றவாறு என்னை, அதேதன்மயம்ஆம் - அதுவேதன்மயமாம். எ-று.

போக்கினோடு வரவற்றபூரணம் என்றது, "போக்கும் வரவும்புணர்வுமிலாப் புண்ணியனே" என்றதைப்பற்ற.

222. அதுவென் றுன்னு மதுவு மறநின்ற
முதிய ஞானிகண் மோனப் பொருளது
எதுவென் றெண்ணி யிறைஞ்சுவ னேழையேன்
மதியு ணின்றின்ப வாரி வழங்குமே.

இ-ள். அதுஎன்று உன்னுமதுவும்-அதுவென்றெண்ணும் எண்ணமும், அறநின்ற - இல்லாமல்நின்ற, முதியஞானிகள் - பெரியஞானவான்களுடைய, மோனப்பொருள் அது மௌனநிலையினுற் பலிக்கும் பொருளாகிய அது, எது என்றுஎண்ணி - எதுவென்றுமதித்து, இறைஞ்சுவன் - தொழுவேன், ஏழையேன் - எளியேனது, மதியுள்நின்று - அறிவினின்று, இன்பவாரிவழங்கும் - ஆநந்தப் பெருக்குப் பெருகாநிற்கும். எ-று.

என்னறிவுக் கறிவாயிருந்தின்பம் பயத்தலால் எதுவென் றெண்ணியிறைஞ்சுவன் என்றார்.

223. வாரிக் கொண்டெனை வாய்மடுத் தின்பமாய்ப்
பாரிற் கண்டவை யாவும் பருகினை
ஓரிற் கண்டிடு மூமன் கனவென
யாருக் குஞ்சொல வாயிலை யையனே.

இ—ள். என்னை வாரிக்கொண்டு - என்னைக்கவர்ந்துகொண்டு, வாய்மடுத்து - வாயிற்பெய்து, இன்பம்ஆய் - சுகரூபமாகி, பாரில், உலகில், கண்டவை யாவும் பருகினை - காணப்பட்டபொருள்களெல்லாவற்றையும் விழுங்கிவிட்டனை, ஓரில் ஆராயுமிடத்தில், ஊமன்கண்டிடும் கனவுஎன - ஊமன்காணுங்கனவுபோல, யாருக்கும்சொல்ல யாருடனுஞ்சொல்லுதற்கு, வாயில்லை - வாக்கில்லை, ஐயனே - இறைவனே. ஒ—று.

"அரிந்ததலைவா யடங்குமவ்வள வேயன்றித்-தெரிந்திடுமோநீயேதெளி" என்றதற்கேற்ப, ஊமன்கனவென யாருக்குஞ்சொலவாயிலை. என்றார்.

224. ஐய மற்ற வறிவரு ணர்க்கெலாங்
கையி லாமல கக்கனி யாகிய
மெய்ய னேவிந்த மேதினி மீதுழல்
பொய்ய னேற்குப் புகலிட மெங்ஙனே.

இ — ள். ஐயம் அற்ற-(தம்மநுபவத்தில்) சந்தேகம் நீங்கின, அறிவருணர்க்குஎல்லாம்-அறிவர்ஞுச்சிரமிகளாகிய ஞானியர்க்கெல்லாம், கையில்—எள்ளங்கையிலிருக்கிற, ஆமலகக் கனிஆகிய-நெல்லிக்கனிபோன்ற, மெய்யனே—உண்மையானவனே, இந்த மேதினி மீது - இந்தப்பூமியின்மேல், உழல்-சுழலுகின்ற, பொய்யனேற்கு—பொய்யனுகிய எனக்கு, புகல் இடம் எங்ஙன்-சரணடைதற்குரிய இடம் எங்குள்ளது. எ — று.

அறிவருணர்க்குப் புலப்படுகிற நீஇப்பொய்யி னேற்குப் புலப்படுதியோவென்பதாம்.

225. எங்ங னேயுய்ய யானென தென்பதற்
றங்ங னேயுன்ன ருண்மய மாகிலேன்
திங்கள் பாதி திகழப் பணியணி
கங்கை வார்சடைக் கண்ணுத லெந்தையே.

இ — ள். திங்கள்பாதி திகழ—சந்திரன் அரைப்பங்காகப் பிரகாசிக்க பணி அணி—பாம்பையணிந்த, கங்கை—கங்கை, தங்கிய—வார். நீண்டசடை—சடாபாரத்தை யுடைய, கண்ணுதல் எந்தையே—நெற்றிக்கண்ணோடு கூடிய எமது தந்தையே, யான்எனது என்பது அற்று—யான் எனது என்பதாகிய அகங்கார மமகாரங்கள் நீங்கி, அங்ஙனே—அப்படி யற்றவிடத்திற்றனே உன் அருள்மயம் ஆகிலேன்—உன்திருவருள் மயமானேனில்லை, எங்ஙன் உய்ய—அடியன் எப்படி பிழைக்க. எ-று

பாம்பைக்கண்டு சந்திரன்ஒளிமழுங்கு மென்பார், திங்கள்பாதி திகழப் பணியணி யென்றார், அன்றித் திங்கள்பாதி என்பதற்குசந்திரகண்டமெனப் பொருளுரைத்தலுமாம்.

226. கண்ணிற் காண்பதுன் காட்சிகை யாற்றொழில்
பண்ணல் பூசை பகர்வது மந்திரம்
மண்ணொ டைந்தும் வழங்குயிர் யாவுமே
அண்ண லேயுன் னருள்வடி வாகுமே.

இ – ள். கண்ணின் காண்பது–கண்ணினால் பார்க்கப்படுவது, உன்காட்சி–உன்சேவையே, கையால்–என்கைகளால், தொழில் பண்ணல் – தொழில் செய்வது, பூசை–உன்பூசையே, பகர்வது–நான்சொல்லுவது,மந்திரம்-உன்மந்திரமே, மண்ணொடு-மண்ணோடுகூடி, ஐந்தும்–ஐந்தென்னும் தொகை பெற்றிருக்கிற பூதங்களும், வழங்கு-அவற்றினா லுண்டாகி பௌதிகங்களென்று வழங்கப்படுகிற, உயிர்யாவும்–உயிர்க ளெல்லாம், அண்ணலே–பெரியோனே. உன் அருள் வடிவு ஆகும்-உன்னருளுருவமாகும். எ–று.

"மொழிவதுன்செப முத்திரைபாணியின் முயல்வதெங்கு நடப்பன கோயில் சூழ், தொழிலருந்துவ முற்றுமுனாதி துயில்வணங்கல் களிப்பன யாவுநீ, யொழிவறுங்களி யென்செயல் யாவையுமுனது நன்சபரிச் செயலாகவே, யருவறும்பதம் வைத்தருள் பேரொளி யளிவிளைந்துகளிப்பெழு நாதமே,—என்றிவ்வாறு பிறர் கூறுதலுங் காண்க.

227. வடிவெ லாநின் வடிவென வாழ்த்திடாக்
கடிய னேனுமுன் காரணங் காண்பனோ
நெடிய வானென வெங்கு நிறைந்தொளிர்
அடிக ளேயர சேயரு ளத்தனே.

இ – ள். வடிவு எல்லாம்-உருவங்களெல்லாம், நின்வடிவுஎன-என்னுருவமென்று, வாழ்த்திடா-துதிக்காத,கடியனேனும்–கடிநசித்தத்தை யுடையேனும், உன்காரணம்காண்பனோ-உனதுமுதன்மையைக் காணவல்லேனோ, நெடிய வான்என–பெரிதாகிய ஆகாயம் போல, எங்கும் – எவ்விடத்தும், நிறைந்து ஒளிர் – நிறைந்து விளங்குகின்ற, அடிகளே-சுவாமீ, அரசே–இறைவனே, அருள் அத்தனே–கிருபையுள்ள தந்தையே. எ-று.

எவ்விடத்தும் எல்லா வுருவங்களு முன்னதே என்னும்படி நீக்கமற நிறைந்து நிற்கிறகடவுளே, உன் இறைமையைக் காணவல்லேனோ, நீயேயருள் செய்யவேண்டும் என்பதாம்.

228. அத்த னேயகண் டானந்த னேயருட்
சுத்த னேயென வுன்னைத் தொடர்ந்திலேன்

மத்த னேன்பெறு மாமல மாயவான்
கத்த னேகல்வி யாதது கற்கவே.

இ – ள். அத்தனே-தந்தையே, அகண்ட ஆநந்தனே-பரிச்சேதிக்கக் கூடாத ஆநந்தத்தையுடையவனே, அருள்-கிருபையுள்ள, சுத்தனே-தூய்மையுள்ளவனே, என-என்றுபுகழ்ந்து, உன்னைத்தொடர்ந்திலேன் - உன்னைப்பற்றிலேன், மத்தனேன்-உன்மத்தனாகிய நான், பெறும்–அடைந்திருக்கிற, மாமலம்-பெரியமலங்கள், மாய–அழியும்படி, வான்கத்தனே–மேலானசர்வசக்திமானே, யாதுகல்வி கற்க - எந்தக்கல்வியைக் கற்கட்டும், (அருளிச் செய்வாய்.) எ - று.

மலக்கேட்டுக்குக் காரணமாகிய உன்னை யடையாமல் வேறெந்தக் கல்வி கற்றுய்யப்போகிறே னென்பதாம்.

229. கற்று மென்பலன் கற்றிடு நூன்முறை
சொற்ற சொற்கள் சுகாரம்ப மோநெறி
நிற்றல் வேண்டு நிருவிகற் பச்சுகம்
பெற்ற பேர்பெற்ற பேசாப் பெருமையே.

இ - ள். நிருவிகற்பச்சுகம் - நிர்விகற்ப சமாதிசுகத்தை, பெற்றபேர்–அடைந்தவர்கள், பெற்ற–அடைந்த, பேசா பெருமையே-பேசப்படாத பெரும்பொருளே, கற்றும்–பல கல்விகளைக்கற்றும், என்பலன்-என்ன பிரயோசனம், கற்றிடும்-கற்கப்படுகிற, நூல்முறை–சாத்திரமுறைகள், சொற்றசொற்கள்-சொன்னசொற்கள், சுகாரம்பமோ-சுகோதயகாரணமோ, நெறி–அவைசொன்னநெறியில், நிற்றல்வேண்டும் - நிற்கவேண்டும். எ-று.

"கற்க கசடறக்கற்பவை கற்றபி-னிற்க வதற்குத்தக" எனவும், "கற்றதனாலாய பயனென்கொல் வாலறிவ-னற்றா டொழாஅரெனின்" என்வும்பெரியோர் பணித்ததற்கேற்ப, "கற்றுமென்பலன் கற்றிடு நூன்முறை-சொற்ற சொற்கள் சுகாரம்பமோ நெறிநிற்றல்வேண்டும்" என்றார்.

230. பெருமைக் கேயிறு மாந்து பிதற்றிய
கருமிக் கைய கதியுமுண் டாங்கொலோ
அருமைச் சீரன்பர்க் கன்னையொப் பாகவே
வருமப் பேரொளி யேயுன்ம ஞந்தமே

இ - ள். அருமைசீர் - அருமையாகிய சிறப்பை யுடைய, அன்பர்க்கு-அன்பர்களுக்கு, அன்னை ஒப்பு ஆகவரும்-தாய்க்குச் சமானமாக வருகின்ற, அப்பேரொளியே-அந்தப்பெரிய சோதியே, உன்மனுந்தமே-உன்மனிசத்திக்குப் முடிவான இடமே (அடங்குமிடமே,) பெருமைக்கே–பெருமையின் பொருட்டே, இறுமாந்துபிதற்றிய-இறுமாந்துகுழறிய, கருமிக்கு-தீவினையேனுக்கு, ஐய-ஐயனே, கதியும்உண்டாமோ - நற்கதியும் உண்டாகுமோ. எ - று.

பெருமையை யடைய விரும்பித்திரியும் தீவினையேனுக்கு நற்கதியுண்டாமோ என்பதாம்.

231. உன்ம ணிக்கு ளொளிர்பரஞ் சோதியாம்
சின்ம யப்பொரு ளேபழஞ் செல்வமே
புன்ம லத்துப் புழுவன்ன பாவியேன்
கன்ம னத்தைக் கரைக்கக் கடவதே.

இ-ள். உன்மனிக்குள்-உன்மனிசத்திக்குள்ளே ஒளிர்-விளங்குகின்ற பரஞ்சோதி ஆம்-பேரொளியாகிய, சின்மயப்பொருளே-ஞானகாரப்பொருளே, பழஞ்செல்வமே-தொன்மையானபாக்கியமே, புல் - அற்பமாகிய, மலத்து-மலத்திலுள்ள, புழு அன்ன - புழுவையொத்த பாவியேன்-பாவியாகிய என்னுடைய, கல்மனத்தை-கல்லையொத்த நெஞ்சை, கரைக்கக்கடவது-உருக்கக்கடவை. எ-று.

“இறைவன் கல்லைமென் கனியாக்கும் விச்சை வல்லோனாதலால்கன்மனத்தைக் கரைக்கக்கடவது என்றார்.

232. கரையி லின்பக் கடலமு தேயிது
வரையி னானுனை வந்து கலந்திலேன்
உரையி லாவின்ப முள்ளவர் போலவித்
தரையி லேநடித் தேனென்ன தன்மையே.

இ-ள். கரையில்-கரையில்லாத, இன்பக்கடல் அமுதே-ஆநந்தசாகரத்திலுண்டாகிய அமிர்தமே, இதுவரையில்-இன்றளவும், நான்-அடியேன், உன்னைவந்து கலந்திலேன் - உன்னைவந்து சேர்ந்தேனில்லை, உரைஇல்லா-பேச்சிறந்த, இன்பம் உள்ளவர்போல—சுகத்தை யடைந்தவர்போல், இத்தரையிலே நடித்தேன்—இந்தப்பூமியிலே நடித்திருந்தேன், என்ன தன்மை-இது என்ன குணம். எ-று.

“செய்யுஞ் சடங்குந் திகைப்புஞ் சிதம்பரத்திலையன் றனக்கறியலாம் என்று மேலோர் கூறியதையுஞ் சிந்தியாமல், இங்ஙன நடிக்கின்றேனென்பார், உரையிலா வின்பமுள்ளவர்போல வித்தரையிலே நடித்தேன்என்றார்.

233. மையு லாம்விழி மாதர்க டோதகப்
பொய்யி லாழும் புலையினிப் பூரைகாண்
கையி லாமல சக்கனி போன்றவென்
னைய னேயென்னை யாளுடை யண்ணலே.

இ—ள். மை உலாம்விழி-மைதோய்ந்த கண்களையுடைய, மாதர்கள்-மங்கையர்களுடைய, தோதகம்-வஞ்சத்தோடுகூடிய, பொய்யில்-பொய்யின்பத்தில், ஆழும்-அழுந்துகின்ற,வுலை-நீசத்தன்மை, இனிப்பூரை—இனிப் போதும்,கையில்—கையிலிருக்கிற, ஆமலகக்கனிபோன்ற-நெல்லிக்கனிபோன்ற, என்ஐயனே-என்தந்தையே, என்னை ஆள்உடை அண்ணலே-என்னையடிமையாகவுடைய பெரியோனே. எ-று.

வஞ்சனையுள்ளமாதரது பொய்யின்பத்தில் அழுந்துகின்ற நீசத்தன்மை இனியமையும் என்பதாம்.

234. அண்ண லேயுன் னடியவர் போலருட்
கண்ணி னுனைக் காணவும் வாவெனப்
பண்ணி னுலென் பசுத்துவம் போயுயும்
வண்ண மாக மனோலயம் வாய்க்குமே.

இ-ள். அண்ணலே-பெரியோனே. உன் அடியவர்போல்-உன் தொண்டரைப்போல, அருள்கண்ணினுல்-உன்திருவருளாகிய கண்ணைக்கொண்டு, உன்னைக்காணவும்-உன்னைச்சேவிக்கவும், வாஎனப்பண்ணினுல்-வருவாயாக வென்று நான்சொல்லும்படி செய்தனையாயின், என்பசுத்துவம் போய்—என்சீவத்தன்மைநீங்கி, உய்யும்வண்ணமாக—பிழைக்கும்விதமாக, மனோலயம் வாய்க்கும்—மனோநாசம் சித்திக்கும். எ-று.

உய்யும் வண்ணம் - பிறப்பிறப்புக்களினின்று நீங்குதல். மனோநாசமுண்டாகா தார்க்குப் பிறப்பிறப்புக்க ளொழியா வென்பார். உய்யும் வண்ணமாக மனோலயம் வாய்க்கும் என்றுர். "சங்கற்பநாசத்தா லெளிதாகமனநாசந்தானே யெய்தும்-அங்குற்றமன மிறக்கிற் சநநமரணங்களெனுமாறுமாயும்-இங்கிப்பாலெனைத்திருடுங்கள்ளனைக்கண்டேன் கண்டேனிவன்பேர்நெஞ்சம். பொங்குற்ற விவனுலே நெடுநாணெஞ்தேனின்று பொன்று விப்பேன், என்றிவ்வாறு பிறர் கூறுதலுங்காண்க.

235. வாய்க்குங் கைக்கு மௌன மௌனமென்
றேய்க்குஞ் சொற்கொண் டிராப்பக லற்றிடா
நாய்க்கு மின்பமுண் டோநல் லடியரைத்
தேய்க்கு மானந்தத் தூவெளி வெள்ளமே.

இ - ள். வாய்க்கும் கைக்கும் - வாய்க்கும் கைக்கும், மௌநம் மௌநமென்று-மௌநம்மௌநம் என்று, ஏய்க்கும் சொல்கொண்டு-ஏமாத்துஞ்சொல்லைக்கொண்டு, இராப்பகல் அற்றிடா-இராப்பகல் அற்றொழியாத, நாய்க்கும்-நாயினேனுக்கும், இன்பம் உண்டோ—சுகமுளதோ, நல் அடியரை- நல்லன்பரை, தோய்க்கும்—முழுகுவிக்கின்ற ஆநந்தம்-இன்பமாகிய, தூவெளிவெள்ளமே-பரிசுத்தமான, ஆகாயத்தினின் றொழுகாநின்ற பிரவாகமோ எ-று.

வாய்க்கும் கைக்கும் என்றது அடிக்கடி யென்றபடி ஏய்க்கும் என்பதற்குப்பொருத்தமான என்றுரைத்தலுமொன்று. சொற்கோடலாவது சொல்லின்படி யநுட்டித்தல்.

236. தூய தான துரிய வறிவெனும்
தாயு நீயின்பத் தந்தையு நீயென்றால்
சேய தாமிந்தச் சீவத் திரளன்றோ
ஆயும் பேரொளி யான வகண்டமே.

இ-ள். ஆயும்-(அறிஞரால்) ஆராயப்படுகின்ற, பேரொளி ஆன-பரஞ்சோதியாகிய, ஆகண்டமே அபரிச்சிந்நமே, தூயதான-பரிசுத்தமான, துரியஅறிவு என்னும்-துரியஞானமென்கிற, தாயும்நீ-அன்னையும்நீ, இப்பத்தந்தையும் நீஎன்றால்-சுகத்தைக்கொடுக்கின்ற பிதாவும்நீயென்று சொன்னால் இந்தச்சீவத்திரள் அன்றோ-இந்தவுயிர்த் தொகுதியல்லவா, சேய் ஆம்-மககளாகும். எ-று,

“விடைய தூரிறையேதாதைமற்றவன் பான்மின்னெமதன்னை”: என்ற மேலோர் வாக்குக்கநுரூபமாக, தாயுநீ யின்பத்தந்தையுநீ, என்றார்.

237. அகண்ட மென்ன வருமறை யாகமம்
புகன்ற நின்றன்மை போதத் தடங்குமோ
செகங்க ளெங்குந் திரிந்துநன் மோனத்தை
உகந்த பேருனை யொன்று வரையனே.

இ-ள். அகண்டம் என்ன-அகண்டமென்று, அருமறை- அரியவேதங்களும், ஆகமம்-ஆகமங்களும், புகன்ற-சொல்லியா,நின்தன்மை – உன்னியற்கையானது, போதத்து அடங்குமோ-தற்போதத்துக் குள்ளாமோ, செகங்கள் எங்கும் திரிந்து உலகங்களிலெல்லாம் சஞ்சரித்து, நல்மோநத்தை உகந்தபேர்-சிறந்த மோகநிலையையடைத்தபேர்கள், உன்னை ஒன்றுவர்-உன்னையடைவார்கள், ஐயனே-கடவுளே, எ-று.

மறையாகமங்கட்கு அருமையாவது நியாயம்முதலிய சாத்திரவிசாரத்தானன்றி யறியப்படாதிருத்தல். நின்தன்மை போதத்தடங்குமோ என்றமையான் தற்போத விழவானன்றி யறியப்படா தென்பதாயிற்று. மோனத்தையுகந்த பேருனையொன்றுவர் என்றது மோனமென்பது ஞானவரம்புஎன்றதை விளக்கியவாறு.

238. ஐய னேயுனை யன்றி யொருதெய்வம்
கையி னற்றொழ வுங்கரு தேன்கண்டாய்
பொய்ய னாகினும் பொய்புரை யேன்சுத்த
மெய்ய னமுனக் கேவெளி யாகுமே.

இ-ள். ஐயனே-கடவுளே, உன்னை அன்றி-(முக்கரணங்களானும்) உன்னைத்தொழுவதற்குக் கருதுவதன்றி, ஒருதெய்வம் - வேறொரு தெய்வத்தை, கையினல்- கையொன்றினாலும், தொழவும்-தொழுதற்கும், கருதேன்-நினைக்கமாட்டேன், பொய்யன் ஆகிலும் - பொய்யினேனாலும், பொய் உரையேன்-பொய்சொல்லேன் சுத்தமெய்யன் ஆம் - சுத்தமெய்யனாகிற, உனக்கேவெளியாகும் உனக்கே விசதமாகும். எ-று.

கையினற்றொழவும் கருதேன் என்றது முக்கரணங்களானே யன்றிக்காயமொன்றினலுந் தொழேனென்றபடி. கைகாயத்துக்கு உபலக்ஷணம்சுத்தமெய்-பொய்கலவாதமெய், உன்னையன்றி மற்றொருதெயவத்தை முக்காரணத்தானும்வழிபடுகிலேன் என்பதுசர்வஜ்ஞனாகிய உனக்கேவெளியாகும்என்பதாம்.

239. வெளியி னின்ற வெளியாய் விளங்கிய
ஒளியி னின்ற வொளியாமுன் றன்னைநான்
தெளிவு தந்தகல் லாலடித் தேவென்று
களிபொ ருந்தவன் றேகற்ற கல்வியே.

இ-ள். வெளியில் நின்ற-அன்பரது இதயாகாயத்தில்நிலைபெற்றிருந்தவெளியாய் விளங்கிய-பரவெளியாய் பிரகாசித்த, ஒளியில்நின்ற—ஒளிக்குள்நிலைபெற்றிருந்த, ஒளி ஆம்-பரவெளியாகிய, உன் தன்னை-உன்னை, நான்அடியேன், தெளிவுதந்த-எனக்குத்தெளிவைக் கொடுத்த, கல்லால் அடிதேவென்று-கல்லாலின் மூலத்தி லெழுந்தருளியிருந்த தெய்வமென்று,களிபொருந்த அன்றே - மனமகிழ்ச்சி யடைதற் கல்லவோ-கற்றகல்வி - அடியேன்கற்ற கல்விகள். எ-று

ஒளியினின்ற ஒளி யென்றது சோதிய சுடரே என்றதைப் பற்ற. (அறிவுக்கறிவு) என்றபடி. நான்கற்ற கல்வியெல்லாம் உன்னைப்பெற்று மகிழ்தற் கன்றே என்பதாம்.

240. கல்லை யுற்ற கருத்தினர் கார்நிறத்
தல்லை யொத்த குழலின ராசையால்
எல்லை யற்ற மயல்கொள வோவெழில்
தில்லை யிற்றிக ழுந்திருப் பாதனே.

இ-ள். எழில்-அழகைக்கொண்ட, தில்லையில்-தில்லை நகரில், திகழும்-பிரகாசிக்கிற, திருப்பாதனே - திருவடிகளையுடையவனே, கல்லை உற்றகருத்தினர்-கல்லின்தன்மையை யடைந்தமனத்தையுடையவர்களும், கார்நிறத்து—கருமேகத்தின்நிறத்தைத் தன்னிடத்துக்கொண்டிருத்தலால். அல்லை ஒத்த-இரவையொத்த,குழலினர்-கூந்தலையுடையவர்களுமாகிய மாதரது, ஆசையால்-ஆசையினால், எல்லை அற்ற-அளவுகடந்த, மயல் கொள்ளவோ- மயக்கங்கொண்டு நசிக்கவோ (அடியேன் பிறந்தது). எ-று.

வேதத்துச்சியில் விளங்குந்திருவடி எம்மானேரை யுய்வித்தற் பொருட்டன்றே தில்லையிற்றிகழ்வது, அங்ஙனமாகவும் அடியேன் மாதர் மயக்கில்ஆதனுயழிகையோ எனக்கியல்பாவது என்பார், தில்லையிற் றிகழுந்திருப்பாதனே மயல்கொளவோஎன்றார் கல்லின் தன்மை-காடிந்யம். (வன்மை)

241. திருவ ருட்டெய்வச் செல்வி மலைமகள்
உருவி ருக்கின்ற மேனி யொருபரம்
குருவை முக்கணெங் கோவைப் பணிநெஞ்சே
கருவி ருக்கின்ற கன்மமிங் கில்லையே.

இ-ள். திருவருள்-திருவருளென்கிற, தெய்வச்செல்வி - தெய்வச் செல்வத்தையுடையவளாகிய, மலைமகள் - பார்வதிதேவியின், உரு-வடிவானது, இருக்கின்ற அமைந்திருத்தற்குரிய, மேனி-திருமேனியையுடைய, ஒரு-ஒப்பற்ற, பரம குருவை-பரமாசாரியனை, முக்கண் எம்கோவை- மூன்று கண்களையுடை

ய எம்மிறைவனை, நெஞ்சேபணி-மனமே வணங்கு, (வணங்குவையாயின்) கரு இருக்கின்ற-கர்ப்பத்திற்றங்குதற்குரிய, கன்மம் — தீவினையானது, இங்கு இல்லை-இவ்வுலகத்தில (நமக்கு) உண்டாவதில்லை. எ-று.

மலைமகள்-பார்வதி என்னும் வடமொழிப்பொருளமைத்த சொல் ஏனைய செல்வங்கள்போன்று நிலையறுதியுடைய தன்றென்பார், திருவருட்டெய்வச் செல்வமென்றார். முக்கண் முத்தொழில் எனினுமாம்.

242. கன்ம மேது கடுநர கேதுமேற்
சென்ம மேதெனைத் தீண்டக் கடவதோ
என்ம னோரத மெய்தும் படிக்கருள்
நன்மை கூர்முக்க ணாத னிருக்கவே.

இ-ள். என்மனோரதம் - என்மனோரதங்களையெல்லாம், எய்தும்படிக்கு-நான் அடையும்படி, அருள்-கிருபைசெய்கிற, நன்மைகூர்-நன்மைமிகுந்த, முக்கண்ணாதன்-மூன்று கண்களையுடைய இறைவன், இருக்க-எனக்குள்ளீடாயிருக்கும்போது, கன்மம் ஏது-தீவினையேது, கடுநரகுஏது-கொடியநரகமேது, மேல் சென்மம் ஏது-மேல் உண்டாகும் பிறவி ஏது, (இவற்றுளொன்றாயினும்) என்னைத்தீண்டக்கடவதோ-என்னைப்பற்றக்கடவதே. எ-று.

நரகிற்கேது தீவினையும், அந்த நரகாநுபவத்தின்மேல் அத்தீவினைக்கீடான பிறப்பும் உளதாகு முறைமை நோக்கி, "கன்மமேதுகடுநரகேதுமேல்சென்மமேது" எனவும், முக்கணாதனது இருக்கையும் கன்மாதிகளும் ஒளியிருள்கள் போல்வனவாதலால், முக்கணாதனிருக்க, கன்மம் தீண்டக்கடவதோ எனவுங் கூறினார்.

243. நாத கீதனென் னாதன்முக் கட்பிரான்
வேத வேதியன் வெள்விடை யூர்திமெய்ப்
போத மாய்நின்ற புண்ணியன் பூந்திருப்
பாத மேகதி மற்றில்லை பாழ்நெஞ்சே.

இ-ள். நாதகீதன்-நாதகீதங்களையுடையவன், என்நாதன் என்தலைவன், முக்கட்பிரான்-மூன்றுகண்களையுடையபிரான், வேதவேதியன்-வேத முதல்வனாதலால் வேதியனென்னுந் திருநாமமுள்ளவன், வெள்விடை ஊர்தி-வெள்ளிய ருஷபவாகநத்தை யேறிநடாத்துவோன், மெய்போதம் ஆய்நின்றபுண்ணியன்-உண்மையறிவாகிநின்ற தருமமூர்த்தி, (அவனது) பூ-தாமரைமலர்போன்ற, திருப்பாதமே-திருவடிகளே, கதி - நமக்குப்புகலிடம், மற்று இல்லை-வேறில்லை பாழ்நெஞ்சே-பாழ்மனமே. எ-று.

நாதகீதன்-நாததத்துவமாகிய கீதத்தையுடையவன் எனினுமாம். பிரான்-உபகாரகன்,

244. மற்று னக்கு மயக்கமென் வன்னெஞ்சே
கற்றை வார்சடைக் கண்ணுத லோனருள்

பெற்ற பேரவ ரேபெரி யோரெலாம்
முற்று மோர்ந்தவர் மூதுரை யர்த்தமே.

இ-ள். வல்நெஞ்சே - வலியமனமே, உனக்கு மற்றும் மயக்கம் என்-உனக்கின்னமும் மயக்கமுளதாதற்குக் காரணமென்னை, கற்றைவார்சடை—திரட்சியாகிய நீண்ட சடையையுடைய, கண்நுதலோன்-நெற்றிக் கண்ணனது, அருள்பெற்றபேர் அவரே - அருளைப் பெற்றோராகிய அவரே, பெரியோர்-சீரியரும் மூதுரை அர்த்தம் எல்லாம்—வேதப்பொருள்களையெல்லாம் முற்றும் ஓர்ந்தவர்—முழுது முணர்ந்தவரும் (ஆவர்.) எ—று.

பெரியோரும் மூதுரை யர்த்தம் முற்றுமோர்ந்தோரும் யாவரென மயங்கு நெஞ்சிற்குக்கூறியதாக இத்திருவிருத்தங் கூறப்பட்டது. மூதுரைவேதம் என்றுரைக்கப்பட்டது அதுஎல்லா நூல்களுக்கும் பழையதாதனோக்கி.

245. உரையி றந்துளத் துள்ள விபகாரம்
திரைக டந்தவர் தேடுமுக் கட்பிரான்
பரைநி றைந்த பரப்பெங்ங னங்ஙனே
கரைக டந்தின்ப மாகக் கலப்பனே.

இ - ள், உரை இறந்து - சொல்லற்று; உள்ளத்து உள்ள மனத்திலுள்ள, விகாரம்ஆம்-வேறுபாடாகிய, திரைகடந்தவர்—ஆவரணத்தைக்கடந்தவர்கள்,தேடும்—தேடுகின்ற, முக்கண்பிரான்— மூன்றுகண்களை யுடைய பிரானது,பரைநிறைந்த-திருவருட்சத்தி நிறைந்த, பரப்பு எங்ஙன்—நிலம் எங்கு, அங்ஙனே- அவ்விடத்தே, கரைகடந்து-வரம்புகடந்து, இன்பம் ஆகக்கப்பலப்பன்-சுகவடிவாகக்கலப்பேன், எ — று.

ஆவரணம்-மறைப்பு. திருவருட்சத்தி நிறைந்த பரப்பு - சிதாகாயம்.இது "தினகரனைச் செறிவருட மிரைஞ்ஞூற்றிற் றிரியொடு நெய்மாண்டவிந்ததீபம்போல, சிற்ககனத்துற்றான்" என்றற்றொடக்கத் தனவற்றானுமுணர்க.

246. கலந்த முத்தி கருதினுங் கேட்பினும்
நிலங்க ளாதியு நின்றெமைப் போலவே
அலந்து போயின மென்னு மருமறை
மலர்ந்த வாய்முக்கண் மாணிக்கச் சோதியே.

இ - ள்: அருமறை-அரியவேதங்களை, வாய்மலர்ந்த - திருவாய்மலர்ந்தருளிய, முக்கண் மாணிக்கசோதியே - முக்கண் மாணிக்கச் சுடரே, கலநதமுத்தி,-கலந்தமுத்தி நிலையை, கருதினும்-நினைக்கப்புக்காலும், கேட்பினும்-கேட்கப்புக்காலும், நிலங்கள் ஆதியும்- பிரிதுவி முதலானவைகளும் ,எம்மைப்போலவேநின்று-எம்மைப்போலவேதிகைத்து நின்று, அலந்துபோயினம் என்னும் துன்பப்பட்டுப்போயினோமென்னநிற்கும். எ-று.

நிலங்களாதி-பிருதுவியாதி நாததத்துவ மீறாகிய தத்துவத் தொகுதி.

247. சோதி யாதெனைத் தொண்டருட் கூட்டியே
போதியாதவெல் லாமெளப் போதிக்க
ஆதிகாலத்தி லுன்னடிக் காந்தவம்
ஏது நான்முயன் றேன்முக்க ணெந்தையே.

இ - ள். முக்கண் எந்தையே-த்ரிணேத்ர தாரியாகிய எமது தந்தையே, என்னை சோதியாது-என்னைப் பரீக்ஷியாமல், தொண்டருட் கூட்டி-உன்னடியார்களோடு சேர்த்து, போதியாத எல்லாம் - போதிக்கக் கூடாத அரியபொருள்களையெல்லாம், மௌனப்போதிக்க—மெல்லப்போதித்தற்கு, ஆதிகாலத்தில்—முற்காலத்தில், உன் அடிக்குஆம்—உன் திருவடித்தொண்டுக் குரியனும்படியான, ஏதுதவம்—என்னதவத்தை, நான் முயன்றேன் — அடியேன் முயன்றுசெய்தேன். எ—று

சோதித்தல் - பக்குவியோ அபக்குவியோ வென்றாய்தல், தொண்டருள் என்றமையால் தாம் தொண்டரல்லர் என்பதூஉம், கூட்டி என்றமையால் கூடுதற்குரிமை யிலரென்பதூஉம். போதியாத எல்லாம் என்றமையால்போதித்தற்குரிய பக்குவம் தமக்கில்லை என்பதூஉம், மௌப்போதிக்க என்றமையால் தம்மதிகாராது குணமாக என்பதூஉம், ஆதிகாலத்தில் என்றமையால் இச்சநநத்தில் தாம் தவஞ்சிறிது முயன்றிலர் என்பதூஉம், போதரும்.

248. எந்த நாளைக்கு மீன்றரு டாயென
வந்த சீரருள் வாழ்கவென் றுன்னுவேன்
சிந்தை நோக்கந் தெரிந்து குறிப்பெலாம்
தந்து காக்குந் தயாமுக்க ணாதியே.

இ—ள். சிந்தை நோக்கம்தெரிந்து - அடியவர் மனத்தினது நோக்கத்தை யறிந்து, குறிப்பு எல்லாம் - அவர்கள் கருதினவற்றையெல்லாம், தந்து காக்கும் - கொடுத்து ரக்ஷிக்கிற, தயா - அருளையுடைய, முக்கண் ஆதியே - முக்கண்முதல்வனே, எந்த நாளைக்கும் எக்காலத்தும், ஈன்ற அருள்தாய் என - பெற்றருளிய தாயைப்போல, வந்த - வந்து என்னைக்காத்தருளிய, சீர் அருள்-சிறப்பையுடைய உன்திருவருளானது, வாழ்க என்று - வாழக் கடவதென்று, உன்னுவேன் - பிரார்த்திப்பேன். எ-று.

இறைவன் பெருங்கருணையாள னாதலால் குறிப்பெலாந்தந்து காக்குந் தயாமுக்கணாதியே என்றார். சிந்தை நோக்கந்தெரிந்து என்றது அவனது சர்வ வியாபகத் வத்தையும் சர்வஞ்ஞத்வத்தையுந் தோற்றுவிக்க.

249. கண்ண கன்றவிக் காசினி யூடெங்கும்
பெண்ணெ டாண்முத லாமென் பிறவியை
எண்ண வோவரி தேழை கதிபெறும்
வண்ண முக்கண் மணிவந்து காக்குமே.

இ-ள். கண் அகன்ற - இடமகன்ற, இக்காசினி ஊடு எங்கும் - இவ்வுலகத்தி லெவ்விடத்தும், பெண்ணொடு ஆண்முதல் ஆம் - பெண்ணோடு ஆண்முதலாகப்பிறந்த, என் பிறவியை - என்சநநங்களை, எண்ணவோ அரிது-அளவிடவொன்றாலோ அருமையாகும், (இங்ஙனமாகவும்) ஏழை - அறிவிலியாகிய நான், கதிபெறும் வண்ணம் - முத்தியை யடையுமாறு, முக்கண்மணி வந்து காக்கும் - முக்கண் மாணிக்கம் வந்து காத்தருளும். எ-று.

மேலைத் திருவிருத்தத்தில் தயா முக்கணுதி யெனத்தெளிந்து கூறினாராதலால், அத்துணிவுபற்றி வந்துகாக்கும் என்றார். அன்றி. பெண்ணொடாண்முதலாகிய ஜந்ம பரம்பரையி லுழல்வேனைவந்து காப்பனோ என ஏகாரத்தைவினாவாக்கி யுரைப்பினு மமையும்.

250. காக்கு நின்னருட் காட்சியல் லாலொரு
போக்கு மில்லையென் புந்திக் கிலேசத்தை
நீக்கி யாளுகை நின்பர மன்பினர்
ஆக்க மேமுக்க ணானந்த மூர்த்தியே.

இ-ள். அன்பினர் - அன்பினர்களுக்கு, ஆக்கமே - நிறைசெல்வமே, முக்கண் - மூன்று கண்களையுடைய, ஆனந்த மூர்த்தியே - சுகவடிவை யுடையவனே, காக்கும் - காப்பதேத யியலாயமைந்த. நின் அருள்காட்சி அல்லால்-உனது திருவருட்டரிசநத்தையே யன்றி, ஒருபோக்கும் இல்லை - (அடியேனுக்கு) வேறொரு புகலிடமில்லை, (ஆதலால்) என்புந்திக் கிலேசத்தை நீக்கி - என் மனவருத்தத்தைப்போக்கி, ஆளுகை - ஆண்டருளுதல், நின்பரம் - உனக்கே பரமாகும். எ-று.

ஆக்கம் - மேன்மேலுயருஞ் செல்வம். உன் திருவருட் காட்சியன்றிவேறு புகலிடமில்லாத என் மனக்கிலேசத்தை நீக்கியென்னை யாட்கொள்ளுதல் உன் கடன்மையா மென்பதாம்.

251. ஆனந் தங்கதி யென்னவென் னானந்த
மோனஞ் சொன்ன முறைபெற முக்கணெங்
கோனிங் கீந்த குறிப்பத னல்வெறுந்
தீனன் செய்கை திருவருட் செய்கையே.

இ-ள். ஆநந்தம் - ஆநந்தமே, கதி என்ன - புகலிடமென்று தெளியவும், என் ஆநந்த மோனம் சொன்ன - எனக்காநந்த ரூபமானமோனநிலையை யருளிச்செய்த. முறைபெற - முறையைப்பெறவும், முக்கண் - மூன்றுகண்களையுடைய, எம் கோன் - எம்மிறைவன், இங்கு ஈந்த-இவ்விடத் தருளிச்செய்த, குறிப்பதனல் - குறிப்பினால், வெறுந்தீ னன்செய்கை - மிகவும் ஏழையாகிய என்செய்கை, திருவருள் செய்கையே - திருவருட்செய்கையேயாம். எ-று.

மேல் சஅ-ம், திருவிருத்த முதல் இதுகாறும் வர, முக்கணெங்கோ எனவும், முக்கணுதன் எனவும், முக்கட்பிரான் எனவும், கண்ணுதலோன் எனவும்

முக்கண் மாணிக்கச்சோதி எனவும், முக்கணெந்தை எனவும், முக்கணுதி எனவும், முக்கண்மணி எனவும், முக்கணுநந்த மூர்த்தி எனவும், பலகாலும் முக்கண்மேற் கண்வைத்தது "தில்லையேர்கொண் முக்கண்மன்" என்று மாணிக்கக் கூற்றுனது கூற்றின்வழிப்பற்றியும், அக்கண்ணழகு தம்மை யீடுபடுத்தினமைபற்றியும். ஆநந்தங்கதியென்று தெளியவும், மோனநிலையை முறைமையாகப்பெறவும் அருளிச்செய்த திருவருட் செய்கையேயன்றி எனக்கென ஒரு செய்கையிலே னென்பது கருத்து.

252 கையி னுற்றொழு தேத்திக் கசிந்துள
மெய்யி னுனைக் காண விரும்பினேன்
ஐய னேயர சேயரு ளேயருள்
தைய லோர்புறம் வாழ்சக நாதனே.

இ-ள். ஐயனே - கடவுளே, அரசே - அரசனே, அருளே - தயாவானே, அருள் தையல் - திருவருட்சத்தியாகிய உமாதேவி, ஒருபுறம்வாழ் - திருமேனியினொருபாகத்தில் வசித்தற்குரிய, சகநாதனே - லோகநாதனே, கையினால் தொழுது - கையினால் வணங்கி, ஏத்தி வாயினால் துதித்து, உள்ளம் கசிந்து-மனமுருகி, மெய்யினால் - மெய்யன்பினால், உன்னைக்காண விரும்பினேன் உன்னைத்தரிசிக்க ஆசைப்பட்டேன். எ-று.

மெய்யினால் என்பதற்கு உண்மையாகவென் றுரைத்தலுமாம். கையினால் எனக்காயமும், ஏத்தி என வாக்கும். உள்ளம் என்மனமுங் கூறப்பட்டது. முக்கரணங்களாலும் உன்னை வழிபட விரும்பினேனென்பது கருத்து.

253. சகத்தின் வாழ்வைச் சதமென வெண்ணியே
மிருத்த தீமை விளைய விளைக்கின்றேன்
அகந்து ளாரமு தாமைய நின்முத்திச்
சுகத்தி னுன்வந்து தோய்வதெக் காலமே.

இ-ள். சகத்தின்வாழ்வை - உலகவாழ்க்கையை, சதம்என எண்ணி-நிலையென்று நினைத்து - மிகுந்த தீமை விளைய - அதிகமான தீமைகளுண்டாகும் படி, விளைக்கின்றேன் - விளையாநிற்கின்றேன், அகத்துள் - அன்பரது மனத்தில், ஆர் அமுது ஆம்-அரிய அமிர்தம்போல ருசிக்கிற, ஐய - ஐயனே, நின்-உனது முத்தி சுகத்தில் - மோக்ஷசுகவாரிதியில், நான்வந்து தோய்வது - நான் வந்து படிவது, எக்காலம் - எந்தக்காலம். எ-று.

சகம் தோன்றியழிதன்மாலையது. எண்ணி என்பதை எண்ணவெனத் திரித்து (அதனால்) மிகுத்த தீமைவிளைய இளைக்கின்றேன் எனப்பொருத்தியுரைப்பினு மமையும்.

254. கால மூன்றுங் கடந்தொளி ராநின்ற
சீல மேநின் திருவரு ளாலின்றா

சால மாமிச் சகமென வெண்ணிநின்
கோல நாடுத லென்று கொடியனே.

இ-ள். காலம் மூன்றும் கடந்து ஒளிராநின்ற - முக்காலங்களையும் கடந்து விளங்குகின்ற, சீலமே - குணவானே, நின்திருவருளால் - உன் திருவருளினால், இச்சகம் - இந்தவுலகமானது, இந்த்ரசாலம் ஆம் என - எண்ணி இந்த்ரஜாலமாமென்று நினைத்து நின்கோலம் - உன் திருக்கோலத்தை, கொடியன்- கொடியேன், நாடுதல் - நாடுவது, என்று - எப்போது. எ-று.

காலாதிதமான வஸ்துவின் அருளாலன்றி இச்சகம் மித்தையாய்த் தோன்றுதென்பது இதனாற் கூறப்பட்டது.

255. கொடிய வெவ்வினைக் கூற்றைத் துரந்திடும்
அடிக ளாம்பொரு ளேநினக் கன்பின்றிப்
படியி லேழைமை பற்றுகின் றேன்வெறும்
மிடியி னேன்கதி மேவும் விதியின்றே.

இ-ள். கொடிய - கொடிதாகிய, வெம்வினை - குரூரமான தீவினையென்கிற கூற்றை - யமனை, துரந்திடும்-ஓட்டுகின்ற, அடிகள் ஆம் பொருளே-கடவுளென்று சொல்லப்படுகிற வஸ்துவே, வெறும்மிடியனேன் மிகவும் வறியனாகிய நான், கதிமேவும்விதி இன்று நற்கதியை யடைதற்குக்காரணமாகிய ஆகூழ் இல்லாமையால்,நினக்குஅன்பு இன்றி-உன்னிடத்தன்பில்லாமல், படியில் இவ்வுலகத்தில், ஏழைமை பற்றுகின்றேன் – அறிவில்லாமையையே ஆதாரமாகப் பற்றுநிற்கின்றேன். எ-று.

வினைக்கூற்றை என்பதற்கு, வினைப்பகுதியையெனவும் வினைப்பகுதி ஊற்றைஎனவும், வினையென்னுஞ் சொல்லை யெனவு முரைப்பினுமாம்-ஊற்று-சுரக்குமிடம்.

256. விதியை யும்விதித் தென்னை விதித்திட்ட
மதியை யும்விதித் தம்மதி மாயையில்
பதிய வைத்த பசுபதி நின்னருட்
கதியை யெப்படிக் கண்டு களிப்பதே.

இ-ள். விதியையும் விதித்து -விதியையும் வகுத்து, என்னை விதித்து-அவ்விதிக்கிடனு யென்னையும் வகுத்து, இட்டமதியையும் விதித்து-எனக்கென்றமைத்த புத்தியையும் வகுத்து, அம்மதி-அந்தப்புத்தியானது, மாயையில் பதியவைத்த-மாயையி லழுந்தவைத்த, பசுபதி–பசுபதியே, (அப்படிமாயையிலழுந்திநிற்கும் நான்) நின அருள்கதியை உன்னருளா லுளதாகுங் கதியை, கண்டு களிப்பது எப்படி-கண்டு மகிழ்வது எவ்வாறு. எ–று.

பசு-சீவன். பதி-இறைவன். பசுபதியாதலால் விதியையும் விதித்து, என்னை விதித்து; இட்ட மதியையும் விதித்து, அம்மதிமாயையிற் பதியவைத்த என்றார்.

257. கண்ட கண்ணுக்குக் காட்டுங் கதிரெனப்
பண்டு மின்றுமென் பானின் றுணர்த்திடும்
அண்ட னேயுனக் கோர்பதி னாயிரம்
தெண்ட னென்பொய்ம்மை தீர்த்திடல் வேண்டுமே.

இ-ள். கண்டகண்ணுக்கு-பார்க்குங் கண்களுக்கு; காட்டும் - பதார்த்தங்களை விளக்கிக் காட்டுகின்ற, கதிர்என - சூரியன்போல, பண்டும்இன்றும்-முப்பொழுதினும் இப்பொழுதினும், என்பால் நின்று-என்னிடத்தி னின்று, உணர்த்திடும் - துன்பவின்பக் கூறுபாடுகளையுள்ளவா றுணர்த்துகின்ற, அண்டனே-தேவனே, உனக்கு ஒரு பதினாயிரம் தெண்டன் - உனக்குப் பதினாயிரம் நமஸ்காரம் செய்கிறேன், என்பொய்ம்மை தீர்த்திடல் வேண்டும்-என்பொய்யொழுக்க முதலியவற்றை நீக்கியருளல்வேண்டும். எ-று.

பண்டும் இன்றும் என்றமையால் இனிமேலும் என்பதும்பெறப்படும்தேவத்துவம் இன்றுயின் சீவரிடத்து நின்றுணர்த்து மாற்றலின்று மென்பார் என்பானின் றுணர்த்திடும் அண்டனே என்றார்.

258. வேண்டும் யாவு மிறந்து வெளியிடைத்
தூண்டு வாரற்ற சோதிப் பிரானின்பால்
பூண்ட வன்பர்தம் பொற்பணி வாய்க்குமேல்
ஈண்டு சன்ம மெடுப்பன னந்தமே.

இ-ள் வேண்டும்யாவும் இறந்து - விரும்பப்படுகின்ற எல்லாப் பொருள்களையுங் கடந்து, வெளி இடை - பரவெளியில், தூண்டுவார் அற்ற - தூண்டுவாரை யில்லாத, சோதி - தேஜோமயமான, பிரான் - உபகார சீலனே, நின்பால் பூண்ட அன்பர் - உன்னிடத்தன்பு பூண்ட அடியாரது, பொன்பணிவாய்க்குமேல் - திருப்பணி கிடைப்பதாயின், ஈண்டு - நெருங்கிய, அநந்தசன்மம்-முடிவில்லாத சன்மங்களை, எடுப்பன் - எடுப்பேன். எ-று.

முமுட்சுக்க ளெல்லாரும் சன்மம் வேண்டா வென்று பிரார்த்தியா நிற்க இவர் "சன்மமெடுப்பன்" எனக்கூறுதல் அசங்கதமன்றோவெனின் அன்று, என்னை, "இறவிலெப்பதமும் பெறவேண்டிலே னென்றும் பிறவி வேண்டுவனின் திருப் பணிசெயப் பெறினே" என்னும் ஆப்த வாக்கியப்படியே பிறவிப்பயனாகிய அன்பர் பணிசெய்யப் பெறுகையா லென்க.

259. எடுத்த தேக மிறக்குமு னேயெனைக்
கொடுத்து நின்னையுங் கூடவுங் காண்பனோ
அடுத்த பேரறி வாயறி யாமையைக்
கெடுத்த வின்பக் கிளர்மணிக் குன்றமே.

இ-ள். அடுத்தபேர் - ஆசிரயித்தவர்களுடைய, அறிவாய் - அறிவுருவாம், அறியாமையை - அவரது அஞ்ஞானத்தை, கெடுத்த - அழித்த, இன்பம் சுகத்தைத்தருகின்ற, கிளர் - விளங்குகின்ற, மணிக்குன்றமே-மாணிக்கமலையே,

எடுத்ததேகம் இறக்கும் முன்னே - எடுத்தவுடம்பு இறந்தழிவதன் முன்பே, என்னைக்கொடுத்து - என்னையுனக் குணமாகக் கொடுத்து, நின்னையும் கூடவும் காண்பனே - உன்னையும் கூடப்பெறவும் காண்பேனோ. எ-று.

என்னைக்கொடுத்து நின்னையுங்கூட என்றது தற்போத விழுப்பை. அதாவது சீவபோதமிறக்கச் சிவபோத மேலிடுகை.

260. குன்றி டாத கொழுஞ்சுடரே மணி
மன்று ளாடிய மாணிக்க மேயுனை
அன்றி யார்துணை யாருற வார்கதி
என்று நீயெனக் கின்னருள் செய்வதே.

இ-ள். குன்றிடாத - அழிபாத, கொழுஞ்சுடரே செழுஞ்சுடரே, மணி மன்றுள் ஆடியமாணிக்கமே - ரத்நசபையில் நடநஞ்செய்கின்ற மாணிக்கமே, உன்னை அன்றி - உன்னையல்லாமல், துணையார் - எனக்குத் துணையாவார் யாவர், உறவுயார் - உறவாவார் யாவர், கதி ஆர் - புகலிடமாவார்யாவர், (ஒருவருமில்லை ஆதலால்) நீ எனக்கு இன் அருள்செய்வது என்று நீ எனக்கு இன்னருள் புரிவது எக்காலம். எ-று.

மணிமன்றுளாடிய மாணிக்கமே என்றார் மணிக்கும் மாணிக்கத்துக்கும் ஒற்றுமை யுண்மையான். மணிமன்று அழகிய சபையெனினுமாம்.

261. அவருளெ லாந்திரண் டோர் வடிவாகிய
பொருளெ லாம்வல்ல பொற்பொது நாதவென்
மருளெ லாங்கெடுத் தேயுள மன்னலால்
இருளெலா மிரிந் தெங்கொளித் திட்டதே.

இ-ள். அருள் எல்லாம் திரண்டு ஒருவடிவு ஆகிய - அருள்முழுமுங்கூடியொருவடிவு கொண்டிருக்கிற, பொருள் எல்லாம் வல்ல — எல்லாப்பொருள்களையும் படைத்தளித் தழிக்கவல்ல, பொன்பொதுநாத - கனகசபாபதியே, என்மருள் எல்லாம் கெடுத்து - என்மபக்க முழுதுங்கெடச்செய்து, உள்ளம் மன்னலால் - என்னுள்ளத்தில் நீ நிலைபெற்றிருத்தலால், இருள் எல்லாம்-அஞ்ஞான விருள்முழுதும், இரிந்து - ஓடி, எங்கு ஒளித்திட்டது - எவ்விடத்தோ மறைந்துவிட்டது. எ-று.

ஒளிக்குமுன் இருள் நில்லாதாதலால் கனகசபாபதிக்குமுன் இருள் நில்லாதொளித்த தென்றற்கு, பொற்பொதுநாத என் உள்ளம் மன்னலால் இருளெலாமிரிந் தெங்கொளித்திட்டதே, என்றார்.

262. எங்கு மென்னை யிகலுற வாட்டியே
பங்கஞ் செய்த பழவினை பற்றற்றால்
அங்க ணுவுன் னடியிணை யன்றியே
தங்க வேறிட முண்டோ சகத்திலே.

இ-ள். எங்கும் - எவ்விடத்தும், என்னை-அடியேனை, இகல் உறவாட்டி-பகை மிகவாடச்செய்து, பங்கம்செய்த - பங்கப்படுத்தின, பழவினை-பழவினையானது, பற்று அற்றால் - தொடக்கற்றுப்போனால், அங்கணா-கருணாநிதியே, உன் அடியிணை அன்றி - உன்னிரு சீர்பாதங்க ளல்லாமல், சகத்தில் இவ்வுலகத்தில், தங்க - யான்சென்று தங்கியிருத்தற்கு, வேறு இடம் உண்டோ-வேறிடமுளதோ. எ-று.

பழவினை பற்றற்றால் அங்கணன் திருவடியிற் றங்குதல் கூடு மென்பது கருத்து. தங்குதல் - இளைப்பாறி யிருத்தல் பழவினைபற்றற்றவளவும் பிறவியாகிய சண்டமாருதத்தி லகப்பட்ட துரும்புபோலுழல்வது திண்ணமாதலால் இங்கனங்கூறினர். "தீராதசுழற்காற்றுற்றசெத்தைபோல" என்றார். பிறரும்.

263. உண்ட வர்க்கன்றி யுட்பசி யோயுமோ
கண்ட வர்க்கன்றிக் காத லடங்குமோ
தொண்ட ருக்கெளி யானென்று தோன்றுவான்
வண்ட மிழ்க்கிசை வாச மதிக்கவே.

இ-ள். உண்டவர்க்கு அன்றி - புசித்தவர்களுக்கல்லது (மற்றையர்க்கு) உள்பசி ஓயுமோ - வயிற்றினுட்பசியடங்குமோ, கண்டவர்க்கு அன்றி - கண்டார்க்கல்லது, காதல் அடங்குமோ-(அப்பொருள்மேலுள்ள) ஆசைதீருமோ, வண் தமிழ்க்கு - என்வளவியதமிழ்ப்பாடலுக்கு, இசைவு ஆக-பொருத்தமாக, மதிக்க - யாவரும் மதிக்கும்படி, தொண்டருக்கு எளியான் - அடியார்க்கெளியவனாகிய எம்மிறைவன், என்றுதோன்றுவான் - எப்பொழுது என்னாசையடங்கும்படி வெளிப்படத் தோன்றுவான். எ-று.

வான்-மேலாகிய, வண்தமிழ்க்கு - (மூவர் முதலியோருடைய) வளவியதமிழ் மாலைகளுக்கு. இசை (தரிக்க) இசைந்திருந்த, வாக-புயங்களை யுடையவனே, தொண்டருக்கு எளியானென்று மதிக்க அடியார்க் கெளியவனென்று உன்னையாவரும் மதிக்கும்படி, தோன்று - எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாவாய், என்றுரைத்தலுமாம்.

264. மதியுங் கங்கையுங் கொன்றையு மத்தமும்
பொதியுஞ் சென்னிப் புனிதநின் பொன்னடிக்
கதியை விட்டிந்தக் காமத்தி லாழ்ந்தவென்
விதியை யெண்ணி விழிதுயி லாதன்றே.

இ-ள். மதியும் - சந்திரனும், கங்கையும் - கங்காநதியும், கொன்றையும்-கொன்றை மலர்மாலையும், மத்தமும் - மத்தமலர்மாலையும், பொதியும் - செறிந்திருக்கிற, சென்னி - சடாபாரத்தையுடைய, புனித - பரிசுத்தனே, நின்பொன் அடி,- உன்திருவடியாகிய, கதியைவிட்டு-புகலிடத்தைவிட்டு, இந்தக்காமத்தில் ஆழ்ந்த - இந்தக்காமக்கடலிலழுந்திய, என்விதியை எண்ணி-என்போகூழைநினைத்து, விழி-என்கண், துயிலாது-உறங்காது. எ-று.

நின் பொன்னடிக் கதியைவிட் டிந்தக் காமக்கடலி லழுந்திக்கெடும்விதியை நினைத்து என் கண்ணுறங்கு கின்றனவில்லை, ஆதலால் என்கண்ணுறங்கும்படி கிருபைசெய்வாய் என்பது கருத்து.

265. அன்றெ னச்சொல வாமென வற்புதம்
நன்றெ னச்சொல நண்ணிய நன்மையை
ஒன்றெ னச்சொன வொண்பொரு ளேயொளி
இன்றெ னக்கருள் வாயிரு ளேகவே.

இ—ள். அன்றுஎனச் சொல்ல - அல்லவென்று சொல்லவும், ஆம்என-ஆம்என்று சொல்லவும், அற்புதம் நன்றுயெனச்சொல்ல - ஆச்சரியம் நன்றாயிருக்கிறதென்று சொல்லவும், நண்ணிய - பொருந்தியிருந்த, நன்மையை—சிறந்தபொருளை, ஒன்று எனசொன்ன - (குருரூபமாகிவந்து) ஒன்றேயென்று என்னையமறுத்தருளிய, ஒண்பொருளே - மேலானபொருளே, இருள்ஏக — அஞ்ஞான விருளொழியும்படி, இன்று - இப்பொழுது, எனக்கு ஒளி அருள்வாய்-எனக்கு ஞானப்ரகாசத்தைக் கிருபைசெய்வாய். எ—று.

இருள் ஏக ஒளி அருள்வாய் என்றது ஞானஞ் ஞானங்களுக்குப் பகையுண்மைநோக்கி.

266. இருவ ரேபுகழ்ந் தேத்தற் கினியராம்
ஒருவ ரேதுணை யென்றுண ராய்நெஞ்சே
வருவ ரேகொடுங் காலர்கள் வந்தெதிர்
பொருவ ரேயவர்க் கென்சொல் புகல்வதே.

இ—ள். இருவரே — பிரம விஷ்ணுக்க ளென்பாரிருவரே, புகழ்ந்து எத்தற்கு இனியர் ஆம் — புகழ்ந்து துதிக்கற் கினியராயிருந்த, ஒருவரே - ஒப்பற்றவரே, துணையென்று - நமக்குத்துணை யாவாரென்று, உணராய் - அறிவாய்நெஞ்சே - மனமே, கொடுங்காலர்கள் வருவரே - கொடிய யமதூதர் வருவரே, எதிர்வந்து பொருவரே - எதிரில்வந்து நின்று போர்செய்வரே, அவர்க்கு என் புகல்வது - அவருக்குயாது சொல்லக்கடவது, எ—று.

இருவரே புகழ்ந்தேத்தற் கினியரா மொருவர் என்றது நெருப்புப் பொருப்பனை.

267. புகழுங் கல்வியும் போதமும் பொய்யிலா
அகமும் வாய்மையு மன்பு மளித்தவே
சுகவி லாசத் துணைப்பொரு டோற்றமாங்
ககன மேனியைக் கண்டன கண்களே.

இ—ள். சுகவிலாசம் - இன்பத்தைத் தருகின்றலீலையையுடைய, துணைப்பொருள் - உயிர்த்துணைப் பொருளாகிய பரமனது, தோற்றம்ஆம் - சேவைக்குரிய, ககனமேனியை — செவ்வானம்போன்ற திருமேனியை' கண்டன கண்

கள் — கண்டனவாகியகண்கள், புகழும் - கீர்த்தியையும், கல்வியும் - கல்வியையும், போதமும்-அறிவையும், பொய்இல்லா அகமும்பொய்யம்மையொழிந்தமனத்தையும், வாய்மையும் சத்தியத்தையும், அன்பும் — அன்பையும், அளித்த-கொடுத்தன. எ-று.

புகழும்கல்வி - புகழப்படுங்கல்வி யெனினுமாம் அன்பிலர்க்கு எவையிருப்பினும் பயனிலவென்பார் அதனை யிறுதியிற் கூறினர். "அன்பகத்தில்லா வுயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண் - வற்றன் மரந்தளிர்த்தற்று." எனவும் அன்பின்வழியதுயிர்நிலை யஃதிலார்க் - கென்புதோல் போர்த்தவுடம்பு" எனவும்மேலோர்கூறுதலுங்காண்க. புகழ் முதலானவற்றை எனக்கருளிச்செய்த சுகவிலாசத்துணைப்பொருளின் திருமேனியைஎன் கண்கள்கண்டுகளித்தன என இத்திருவிருத்தத்துக்குப் பொருளுரைத்தலுங் கூடும்.

268. கண்ணு ணின்ற வொளியைக் கருத்தினை
விண்ணு ணின்று விளங்கிய மெய்யினை
எண்ணி யெண்ணி யிரவும் பகலுமே
நண்ணு கின்றவர் நான்றொழுந் தெய்வமே.

இ—ள். கண்ணுள்நின்ற ஒளியை — கண்ணின்கணின்ற பிரகாசத்தை, கருத்தினை — என்கருத்தா யிருப்பதை, விண்ணுள் நின்றுவிளங்கிய மெய்யினை பரவெளியினின்று விளங்கிய வுண்மைப் பொருளை, எண்ணி எண்ணி- பலகாலுஞ்சிந்தித்து, இரவும்பகலும் நண்ணுகின்றவர் - இரவினும் பகலினும் இடையறாது அடைந்திருப்பவர், நான்தொழும்தெய்வம் - நான் வணங்கும்படியான தெய்வமாவர், எ-று.

இறைவனடியரே யாமிறைஞ்சுந்தெய்வம் என்றார் இவரையன்றி யவனையெய்துதலருமை நோக்கி.

269. தெய்வம் வேறுள தென்பவர் சிந்தனை
நைவ ரென்பது நற்பர தற்பர
சைவ சிற்சிவ னேயுனைச் சார்ந்தவர்
உய்வ ரென்பதும் யானுணர்ந் தேனுற்றே.

இ—ள். வேறுதெய்வம் உளது வேறு தெய்வம்உண்டு, என்பவர் - என்று சொல்லுவோர், சிந்தைநைவர் என்பதும்—மனம் வருந்துவர் என்பதையும், நல்-சிறந்த, பரம் — மேலாகிய, தற்பர — தற்பரனே, சைவசிற்சிவனே - சைவசமயப்ரதி பாத்தியனான ஞானசுகத்தை யுதவுகின்ற மங்களகரனே, உன்னைசார்ந்தவர்-உன்னை யடைந்தவர்கள், உய்வர் என்பதும் - கடைத்தேறுவார்களென்பதையும், உற்று - ஆராய்ந்தமைந்து, யான் உணர்ந்தேன்—நானறிந்தேன், எ-று.

தேவத்துவ பூர்த்தியில்லாதவர்களாதலால் தெய்வம்வேறுள தென்பவர்சிந்தனைநைவர் எனவும், அஃதுண்மையால் நற்பரதற்பர சைவசிற்சிவனே யுனை

ச்சார்ந்தவர் உய்வர்எனவும், இவற்றைமனமொருங்கி யாராய்ந்தாலன்றித் தோன்றாதாதலால் யானுணர்ந்தினுற்ற எனவுங்கூறினர். சைவம் - சிவசம்பந்தமாகிய சமயம்.

270. உற்ற வேளைக் குறுதுணை யாயிந்தச்
சுற்றமோ நமைக் காக்குஞ்சொ லாய்நெஞ்சே
கற்றை வார்சடைக் கண்ணுதல் பாதமே
பற்ற தாயிற் பரசுகம்பற்றுமே.

இ-ள். உற்றவேளைக்கு - ஒருவிபத்து நேரிட்டகாலத்தில், இந்தச் சுற்றமோ-இந்தவுறவோ, உறு துணைஆய் - உற்றதுணையாகி, நம்மைக்காக்கும் - நம்மைக்காப்பாற்றும், நெஞ்சேசொல்லாய் - மனமேசொல்வாய், கற்றை - திரட்சியாகிய, வார்-நீண்ட, சடை - சடாபாரத்தையும், கண்ணுதல் -- நெற்றிக்கண்ணையுமுடைய பரமசிவனது, பாதமே — திருவடியேபற்றது ஆயின் - நமக்குஆதாரமாகப் பெறுவோ மாயின், பரசுகம் பற்றும் — பரமாநந்தம் (நம்மைப்) பற்றும், எ-று.

துணைவேண்டுவது விபத்துக்காலத்தாதலால் உற்றவேளை என்பதற்கு விபத்து நேரிட்ட காலத்தில் என்றுபொருள் கூறலாயிற்று. சுற்றமோ என்னு மோகாரம் எதிர்மறை.

271. பற்ற லாம்பொரு ளேபரம் பற்றினுல்
உற்ற மாதவர்க் குண்மையை நல்குமே
மற்றும் வேறுள மார்க்கமெ லாமெடுத்
தெற்று வாய்மன மேகதி யெய்தவே.

இ-ள். பற்றினுல்-ஆசிரயித்தால், உற்ற மாதவர்க்கு—மிக்க தபோதநர்க்கு, உண்மையை நல்கும் - உண்மை நிலையாகிய மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும், (ஆதலால்) பரம்-பரம்பொருளானது, பற்றலாம் பொருளே - ஆசிரயிக்கலாம் பொருளே, மனமே -- நெஞ்சமே, கதிஎய்த — மோக்ஷத்தை யடைதற்காக மற்றும் வேறு உள்ளமார்க்கம்எல்லாம் — இதையன்றிவேறுயுள்ள பொய்நெறிகளையெல்லாம், எடுத்துஎற்றுவாய் - எடுத்தெறியக்கடவாய், எ-று.

மேலைத் திருவிருத்தத்திற் பற்றதாயிற்பரசுகம் பற்றும்என்ருர், அதுபற்றப்படும் பொருளோஅன்ருே என்ன மாசங்கையை நீங்குதற்கு இத்திருவிருத்தத்தில் பற்றலாம்பொருளே என்ருர்.

ஆ ர ண ம்.

1. ஆரண மார்க்கத் தாகம வாசி
யற்புத மாய்நடந் தருளும்
காரண முணர்த்துங் கையுநின் மெய்யும்
கண்கண்மூன் றுடையவென் கண்ணே

பூரண வறிவிற் கண்டில மதனாற்
போற்றியிப் புந்தியோ டிருந்து
தாரணி யுள்ள மட்டுமே வணங்கத்
தமியனேன் வேண்டிடத் தகுமே.

இ-ள். கண்கள் மூன்றுஉடைய - முக்கண்களையுடைய, என் கண்ணே- என்கண்ணே; ஆரணமார்க்கத்து - வேதவீதியில், ஆகமவாசி - ஆகமக்குதிரை, அற்புதம்ஆய் - ஆச்சர்யகரமாய், நடந்தருளும் காரணம் - நடந்தருள்கின்ற காரணத்தை, உணர்த்தும் - அறிவியாநின்ற, நின்கையும் மெய்யும் - உன்கையையும் மெய்யையும், பூரண அறிவின் — முற்றுணர்வினால், கண்டிலம் - காண்டலையுடையே மல்லேம், அதனால் - ஆதலால், தாரணி உள்ள மட்டும் — உலகத்தினுள்ளளவும், போற்றி-வாயினால் புகழ்ந்து, இப்புந்தியோடு இருந்து-இந்தமன நிலையோடிருந்து சித்தித்து, வணங்க-காயத்தினால் வணங்க, தமியேன்வேண்டிடத்தகும் — தமியேன் விரும்பத்தகும்.

காரண முணர்த்துங்கை — சின்முத்திரைக்கை. மெய் - திவ்யதேஹம். இவற்றைப்பூர்ண ஞானசமாதியில் காண்டலரி தாகலால், பூரணவறிவிற் கண்டிலம்எனவும், சகலமாய்கண்டு களிக்க விருப்ப முடைய ராதலால், போற்றியிப்புந்தியோடு இருந்து வணங்கத் தமியனேன் வேண்டிடத்தகும் எனவும்கூறினர். போற்றி என்றதனால் வாக்கும், புந்தி என்றதனால் மனமும், வணங்க என்றதனால் காயமும் பெறப்பட்டன. ஆரணமார்க்கத்து ஆகமவாசி நடந்தருளும் என்றதனால் வேதநெறியில் ஆகமம்அமைந்து நடப்பதென்ப தூஉம், வேதத்தினும் ஆகமம் தமக்குச்சிறந்த பிரமாண மென்பதூஉம் போந்த வாறுகாண்க ஆகமம் — பசுபதிபாச லக்ஷணங்களைப் பிரபாதிப்பது என்னும் பொருளது. சச்சிதாநந்தம் என்னும் சைவசித்தாந்த தத்துவத் திரயத்தையுடைய இவர்ஆகமம் என்னும் சைவசித்தாந்த தத்துவத் திரயத்தை யிங்ஙனஞ் சிறந்தோதுவது அசங்கதமென்றோ வெனின். அன்று, என்னை சச்சிதாநந்தமும் ஆகமமும் சொல்வேறு பாட்டனவன்றிப் பொருள்வேறு பாட்டன அன்மையானும்; இவர் பலவிடத்தும் சைவசமயாது குணமாகிய ஆகம சித்தாந்தத்தையே சிறந்தோதலானுமென்க. ஆரணம், நாலு, அவை — இருக்கு, தைத்திரியம், சாமம் அதர்வணம்என்பன. தைத்திரியம் என்பதை யஜூர்வேத மென்றும், அதர்வணம்என்பதை அதர்வசிரசு, என்றுங்கூறுவர். ஆகமம், உஅ-அவை:—காமிகம், யோகசம், சிந்தியம், காரணம், அசிதம், தீப்தம், சூக்ஷுமம், சகத்திரம், அஞ்சுமான், சுப்பிரபேதம், விசயம், நிசுவசம், சுவாயம்புவம், அனலம், வீரம், இரௌரவம், மகுடம், விமலம், சந்திரஞானம், விம்பம்,புரோற்கீதம், இலளிதம், சித்தம், சந்தாநசரு வோத்தம், பாரமேச்சுரம், கிரணம், பேதம், வாதுளம், என்பன.

2. இடமொரு மடவா ளுலகனைத் கீந்திட்
டெவ்வுல கத்தையி மீன்றும்
தடமுறு மகில மடங்குநா ளம்மை
தன்னையு மொழித்துவிண் ணெனவே

படருறு சோதிக் கருணையங் கடலே
பாயிருட் படுகரிற் கிடக்கக்
கடனதோ நினைப்பு மறப்பெனுந் திரையைக்
கவர்ந்தெனை வளர்ப்பதுன் கடனே-

இ-ள். இடம் - இடப்பாகத்தை, ஒருமடவாள் - ஒப்பற்ற மடப்பத்தையுடையாளாகிய, உலகு அன்னைக்கு - லோகமாதா வாகிய உமாதேவிக்கு, ஈந்திட்டு - கொடுத்துவிட்டு, எவ்வுலகத்தையும் ஈன்றும் - எல்லா வுலகங்களையும் படைத்தும், தடம்உறும் - பெருமைபொருந்திய, அகிலம் - உலகங்கள், மடங்கும்நாள் - அழியுங்காலத்தில், அம்மை தனையும்ஒழித்து - அவ்வுமாதேவியையும் லயப்படுத்திக்கொண்டு, விண்என - ஆகாயம்போல, படர் உறுசோதி-எங்கும் பரவியிருக்கிற பேரொளியாகிய, கருணை கடலே - கிருபா சமுத்திரமே, பாய் - பரவாநின்ற, இருள்-அஞ்ஞான இருளையுடைய, படுகரில் - பிறவிக்கடலில், கிடக்கக் கடனோ-வீழ்ந்து வருந்தக்கடனோ. நினைப்பு மறப்பு என்னும்திரையை-நினைப்பு மறப்பு என்னும்அலைகளை, கவர்ந்துஎன்னிடத் தடக்கிக்கொண்டு, என்னை வளர்ப்பது – என்னைவளர்த்தல், உன்கடன்-உன்கடன்மையாம்.

அகிலம்அடங்கும் எனப்பிரிப்பினு மிழுக்காது. ஒளியை யடுத்தோர்க்கு இருளிற்கிடத்தல் தகாமென்பார், படருறுசோதிக் கருணையங் கடலேபாயிருட்படுகரிற் கிடக்கக்கடனதோ என்றார். நினைப்பு மறப்பு-சகலகேவலங்கள். திரைஎனமேல் வருதலால்படுகர் கடலை யுணர்த்திற்று.

3. வளம்பெறு ஞான வாரிவாய் மடுத்து
மண்ணையும் விண்ணையுந் தெரியா
தளம்பெறுந் துரும்பொத் தாவியோ டாக்கை
யானந்த மாகவே யலந்தேன்
களம்பெறு வஞ்ச நெஞ்சினர் காணுக்
காட்சியே சாக்ஷியே யறிஞர்
உளம்பெறுந் துணையே பொதுவினி னடிக்கு
முண்மையே யுள்ளவா றிதுவே.

இ-ள். வளம்பெறும் – வளம் பொருந்திய, ஞானவாரி - ஞான ப்ரவாஹத்தை, வாய்மடுத்து - வாயாற்பருகி, மண்ணையும் விண்ணையும் தெரியாது - பூமியையும் ஆகாயத்தையு முணராமல், அளம்பெறும் துரும்புஒத்து - கடற்றுரும்பையொத்து, ஆவியோடு ஆக்கை - உயிருடம்புகள், ஆநந்தமாக-இன்புருவாக, அலந்தேன் - வருந்தினேன், கள்ளம்பெறு - கள்ளங்கொண்ட, வஞ்ச நெஞ்சினர் - வஞ்சகமனத்தினர், காணு - காணக்கூடாத, காட்சியே – திவ்ய சேவையே, சாட்சியே - சாக்ஷிபூதமே, அறிஞர் உள்ளம்பெறும் துணையே ஞானிகள் நெஞ்சையிடமாகப் பெற்ற என்னுயிர்த்துணையே பொதுவினில் நடிக்கும் - அம்பலததில் நடனஞ்செய்கின்ற, உண்மையே – மெய்ப்பொருளே. உள்ளஆறு இதுவே – உன்னிலை உள்ளபடியிதுதான்.

வஞ்சநெஞ்சினர் காணுக்காட்சியென்றும், அறிஞர்உளம் பெறுந்துணையென்றும்கூறி, பொதுவினினடிக்கு முண்மையே எனக்கூறினர், வஞ்சநெஞ்சினர்க்கும் அறிஞர்க்கும் அங்ஙனமாயினும் தன்னளவிற்பொதுநோக்குள்ளாரென்பது தோன்ற, இது "வீட்டுக்கு வாயிலெனுந் தொடைசாத்து சொல்வேந்த பொது-வாட்டுக்கு வல்லனொருவற்கு ஞானவமுது தவி - நாட்டுக்கிலாத குடர்நோய் நினக்கு முன்னல்கினுமென் - பாட்டுக்கு நீயுமவனுமொப்பீ ரெப்படியினுமே" எனப்பிறர் கூறவலானு முணர்க.

4. உள்ளமே நீங்கா வென்னைவா வாவென்
றுலப்பிலா வானந்த மான
வெள்ளமே பொழியுங் கருணைவான் முகிலே
வெப்பிலாத் தண்ணருள் விளக்கே
கள்ளமே துரக்குந் தூவெளிப் பரப்பே
கருவெனக் கிடந்தபாழ் மாயப்
பள்ளமே வீழா தெனைக்கரை யேற்றிப்
பாலிப்ப துன்னருட் பாமே.

இ-ள். உள்ளமே - என்மநோரூபமா யிருப்பவனே, நீங்கா என்னை - உன்னை விட்டுப்பிரியாதஎன்னை; வாவாவென்று - வருவாய் வருவாயென்றழைத்து, உலப்பு இல்லா – கெடுத லில்லாத, ஆநந்தமான - இன்பமாகிய, வெள்ளமே-மழையையே, பொழியும் - சொரிகின்ற, வான் - மேலாகிய, கருணை முகிலே-கிருபாமேகமே, வெப்பு இல்லா - சூடில்லாத, தண்-குளிர்ச்சி, பொருந்திய, அருள்விளக்கே - அருட்டீபமே, கள்ளம் - வஞ்சனையாகிய விருளை, துரக்கும் ஒட்டுகின்ற, தூ-பரிசுத்தமாகிய, வெளிப்பரப்பே - ஒளிப்பரப்பே, கரு எனக் கிடந்த - கர்ப்பமென்று சொல்லக்கிடந்த, பாழ் - சூனியத் தன்மையுள்ள மாயப்பள்ளம் வீழாது மாயைக்கடலில் விழுந்தழியாமல், என்னைக் கரைஏற்றிப் பாலிப்பது - என்னைமுத்திக் கரையிலேறவிட்டுப் பாதுகாப்பது, உன் அருள் பாம் - உன் திருவருட்குப் பராபரம், எ-று.

உள்ளமே நீங்கா என்பதற்கு, என்மனத்தைவிட்டுப் பிரியாதிருந்துகொண்டு என்றுரைத்தனும்கூடும். உலகவிளக்கை வேறுபடுத்த வெப்பிலாத் தண்ணருள்விளக்கேயென்றார். மாயாப்பள்ளம் – என்றது பிறவியை யாதலால், கரையென்றது முத்தியாதல் பெறப்பட்டது, முத்தி - விடுகை, பிறவிச் சிறையை விட்டொழிதல் என்பதாம். மோக்ஷம், வீடு என்பனவும் இப்பொருளனவே.

5. பரம்பர மாகிப் பக்குவம் பழுத்த
பழவடி யார்க்கருள் பழுத்துச்
சுரந்தினி திரங்குந் தானகற் பகமே
சோதியே தொண்டனே னின்னை

யிரந்துநெஞ் சுடைந்து கண்டுயில் பெறும
லிருந்தது மென்கணி லிருட்டைக்
கரந்துநின் கண்ணாற் றுயில்பெறல் வேண்டிக்
கருதினேன் கருத்திது தானே.

இ—ள். பரம்பரம்ஆகி – மேன்மையினு மேன்மையாகி, பக்குவம்பழுத்த-பக்குவ முதிர்ந்த, பழஅடியார்க்கு - பழமையாகிய தொண்டர்க்கு, அருள்பழுத்து–அருட்கனி பழுத்து, சுரந்து இனிது இரங்கும் - இன்பத்தேன் சுரந்து இனிதாக இரங்குகின்ற, தானகற்பகமே-கொடையிற் சிறந்த கற்பகத்தருவே, சோதியே - ஒளியே, தொண்டனேன் – தொழும்பனாகிய நான், நின்னை இரந்து – உன்னைப்பிரார்த்தித்து, நெஞ்சு உடைந்து – (நீஎன் பிரார்த்தனைக் கிரங்காமையால்) நெஞ்சங்கலங்கி, கண் துயில்பெறாமல் இருந்ததும் - கண்ணுறக்கங்கொள்ளா திருந்ததையும், என்கண்ணில் இருட்டை கரந்து - என்கண்ணினுள்ள இருளையுமறைத்து, நின்கண்ணால் - உன் (திருவருட்) கண்கொண்டு, துயில்பெறல் - துயில்கோடலை, வேண்டி - விரும்பி, கருதினேன் நினைத்தேன்,கருத்து இதுதான் - என் னுள்ளக்கருத்திதுவே.

மேல்கற்பகம்என வருதலானோக்கி அருள்பழுத்து என்பதற்கு அருட்கனி பழுத்து என்றுரைக்கலாயிற்று. பக்குவம் பழுத்தமை யுணர்தற்கருவி சோதியாயிற்று. பழவடியாரென்றார், சீவர்களெல்லாம் அநாதியே இறைவற் கடிமைகள் என்னு முறைமை நோக்கி. பக்குவம் பழுத்தலாவது - தீவிரதர பக்குவத்தையடைந்திருத்தல்.

6. கருத்தினுட் கருத்தா யிருந்துநீ யுணர்த்துங்
காரணங் கண்டுசும் மாதான்
வருத்தமற் றிருந்து சுகம்பெறு வண்ணம்
வருந்தினேன் மதியின்மை தீர்ப்பார்
ஒருத்தரா ருளப்பா டுணர்பவர் யாவ
ருலகவர் பன்னெறி யெனக்குப்
பொருத்தமோ சொல்லாய் மௌனசற் குருவே
போற்றிநின் பொன்னடிப் போதே.

இ-ள். கருத்தினுள் கருத்தாய் இருந்து – அறிவுக்கறிவாயிருந்து, நீஉணர்த்தும் காரணம்கண்டு - நீயறிவிக்குங் காரணத்தைநோக்கி, சும்மா வருத்தம் அற்று இருந்து - சும்மா வருத்தமில்லாமலிருந்து, சுகம்பெறு வண்ணம் - இன்பமடையாத வகையாய், வருந்தினேன் - வருத்தமடைந்தேன், மதியின்மை எனதறி வின்மையை, தீர்ப்பார் - நீக்குவோ ராகிய, ஒருத்தர் - ஒப்பற்றோர், ஆர்-யார், உள்ளப்பாடு - என் சிந்தா குலத்தை, உணர்பவர் யாவர் - அறிவார் யார், உலகவர் - லோகத்தாருடைய, பல்நெறி-பல மார்க்கங்கள், எனக்குப்பொருத்தமோ - எனக்கும் பொருத்தமாகுமோ, சொல்லாய் - சொல்லுவாய், மௌன

நசற்குருவே - மௌன நிலையையுடைய சதா சாரியனே, நின் பொன்னடிப் போது - நின் திருவடித்தாமரைகட்கு, போற்றி-நமஸ்காரம்.

உலகத்தாருடைய பல்வழிகள் எனக்குப் பொருந்த வில்லை, என்னறியாமையைநீங்கி யாள்வா ரொருவருமிலர், ஆதலால், நமஸ்கரிக்கிறேன். என்னறியாமையை நீக்கியாளவேண்டு மென்பதாம்.

7. அடியெனு மதுவு மருளெனு மதுவு
மறிந்திடி னிர்க்குண நிறைவும்
முடியெனு மதுவும் பொருளெனு மதுவு
மொழிந்திடிற் சுகமன மாயைக்
குடிகெட வேண்டிற் பணியற நிற்றல்
குணமெனப் புன்னகை காட்டிப்
படிமிசை மௌனி யாகிநீ யாளப்
பாக்கிய மென்செய்தேன் பரனே.

இ-ள். அடியெனும் அதுவும்-ஆதியென்று சொல்லப்படுகிற அந்தப்பொருளும், அருள்என்னும் அதுவும் - அருளென்று சொல்லப்படுகிற அந்தப்பொருளும், அறிந்திடின் - அறியுமிடத்து, நிர்க்குணவஸ்துவின் பூர்ணத்வமும்,முடிஎனும் அதுவும் - அந்தம்என்று சொல்லப்படுகிற அந்தப் பொருளும், பொருள்என்னும் அதுவும் - (இவைகளற்றவிடத்துக் கோசரிக்கிற) பரம்பொருள் என்று சொல்லப்படுகிற அந்தப்பொருளும், மொழிந்திடின் - சொல்லு மிடத்து, சுகம்மன்ன - இன்பம் பொருந்தவே யாம், மாயை குடிகெட வேண்டின்-மாயையானது குடிவிட்டோட விரும்பினால், பணி அற நிற்றல் - தொழிலறநிற்பதே, குணம்என, குணமாமென்று சொல்லி, புன்னகை காட்டி - புன்முறுவல் செய்து, படிமிசை - உலகின்மேல், மௌனிஆகி - மௌனகுருவாகிவந்து, நீ ஆள-நீ என்னைத் தடுத்தாட்கொள்ள. என்பாக்கியம் செய்தேன் - என்னபாக்கியம் செய்தேன் - என்னபாக்கியம் பூர்வத்தில் பண்ணினேன், பரனே - மேலானவனே.

அடியெனுமதுவும் அருளெனுமதுவும் அறிந்திடின் நிர்க்குணநிறைவுமுடியெனுமதுவும்பொருள் எனுமதுவும் ஒழிந்திடின்சுகம், மனமாயைக் குடிகெட வேண்டின் பணிஅற நிற்றல்குணம், என மூன்றுதொடராகப் பிரித்து முறையே முதற்பொருளையும் அப்பொருளின் அருளையும் அறியின் நிர்க்குண நிறைவுண்டாம், அந்தத்தையும் அந்தத்திற்கிடைக்கும் அழியாப்பொருளையும் வேறுபடுத்தலொழியின் சுகமுண்டாம், மனத்தின் கட்குடிகொண்டிருக்கும் மாயையானது கெட்டொழிய வேண்டினால் தொழிலறநிற்பதே குணம், எனப்பொருளுரைத்தலுங் கூடும். பணிஅறநிற்றல் என்றது சும்மாவிருத்தலை. என்செய்தேன் என இறந்த காலத்தாற் கூறினமையால், பூர்வம் என்பது. பெறப்பட்டது.

8. என்செய லின்றி யாவுநின் செயலென்
றெண்ணுவே னொவ்வொரு காலம்
புன்செயன் மாயை மயக்கினென் செயலாப்
பொருந்துவே னஃதொரு காலம்
பின்செயல் யாது நினைவின்றிக் கிடப்பேன்
பித்தனே னன்னிலை பெறநின்
றன்செய லாக முடித்திடல் வேண்டுஞ்
சச்சிதா னந்தசற் குருவே.

இ-ள். என்செயல்இன்றி - என் செயலில்லாமல், யாவும் - எல்லாப் நின் செயல்என்று - உன்செயலாமென்று, ஒவ்வொரு காலம் எண்ணுவேன்-மாயா மயக்கமொழிய நின்ற ஒவ்வொரு காலம் சிந்தியாநிற்பேன், அஃது - அதனை, ஒருகாலம் - ஒரு காலத்தில், புன்செயல் - புன்செய்கையை யுடைய மாயை மயக்கின் - மாயாமயக்கத்தால், என்செயல் ஆபொருந்துவேன் - என்செயலாகக்கொண்டு அமைந்திரா நிற்பேன், பின் - அதன்மேல், செயல் - நின்செயல் என்செயல்களை, யாதும் - சிறிதாயினும், நினைவுஇன்றி - நினைத்தலில்லாமல், கிடைப்பேன் - அசைவறக்கிடவா நிற்பேன், பித்தனேன் - (இவ்வாறு ஒருகாலைக் கொருகால் மாறுபடா நிற்பதனால் பித்தனென்று அறிவுடை யோராற் சொல்லப் பட்டுளேன், (ஆதலால்) நல்நிலைபெற - (இப்பெயர்) எனக்கின்றி யொழிதற்குக் காரணமாகிய மேலான நிலையைப்பொருந்த, நின்தன் செயல் ஆக—உனது செய்கையாகிய ஆட்கோடல் உண்டாக, முடித்தியல் வேண்டும்-முடிவுசெய் யத்தகும், சச்சிதாநந்தசற்குருவே - சச்சிதாநந்த ரூபியாகிய சதாசாரியனே, எ-று.

எண்ணுவேன், பொருந்துவேன், கிடப்பேன் என்பன ஈண்டு எதிர்வு கருதாது நிகழ்வு கருதி நின்றன. வேண்டும் என்பது தகுதிப்பொருட்டு.

9. குருவுரு வாகி மௌனியாய் மௌனக்
கொள்கையை யுணர்த்தினை யதனாற்
கருவுரு வாவ தெனக்கிலை யிந்தக்
காயமோ பொய்யெனக் கண்ட
திருவுரு வாள ரனுபவ நிலையுஞ்
சேருமோ வாவலோ மெத்த
அருவுரு வாகி யல்லவாய்ச் சமய
மளவிடா வானந்த வடிவே.

இ-ள். குருவுருவாகிய - ஆசாரிய மூர்த்தமாய் எழுந்தருளி, மௌனி ஆய் (அதிலும்) மௌனியாகி யிருந்து, மௌனக்கொள்கையை - மௌனநிலையின் மேலான தன்மையை, உணர்த்தினை - எனக்கறிவித்தாய், அதனால் — அந்தக் காரணத்தால், எனக்கு—அடியேனுக்கு, கருவுரு ஆவது இல்லை - கருப்பத்தில்

உருக்கோடல் இனியில்லை, (ஆயினும்) இந்தக்காயமோ-இந்தச்சரீரமோ, பொய்யெனக் கண்ட – பொய்யெனப் பிரத்தியக்ஷமாகக்கண்ட, திருவுருவாளர்–சிவானுபூதிச் செல்வமே யுருவாகக்கொண்ட அறிஞராகு, அநுபவநிலையும் – அநுபோகநிலையும், சேருமோ – எனக்குச்சித்திக்குமோ, ஆவலோமெத்த (அவ்வநுபவநிலை சேருமோவென்கிற) பேராசையோ மிகுதியா யிருக்கின்றது, அருஉருஆகி - அருவுருவங்களாகி, அல்லஆய் - அவைகளல்லவாகி, சமயம்–சமயநூல்களால், அளவுஇடா – அளவுபடுத்துரைக்கக் கூடாத, ஆநந்தவடிவே - இன்பவுருவே, எ–று.

குருவுருவாதலால், மௌநி ஆதல், மௌநக் கொள்கையை யுணர்த்துதல் என்பனமுறையே ஒன்றற் கொன்றேற்ற முள்ளனவாகலால், இம்முறையின் வைப்புஎன்னும் உத்தி, அரு, உரு, அல்ல, எனநிற்றலால், சமயமளவிடா வானந்தவடிவாயிற்று.

10\. வடிவிலா வடிவாய் மனநினை வணுகா
மார்க்கமாய் நீக்கருஞ் சுகமாய்
முடிவிலா வீட்டின் வாழ்க்கைவேண் டினர்க்குன்
மோனமல் லால்வழி யுண்டோ
படியிரு ளகலச் சின்மயம் பூத்த
பசுங்கொம்பை யடக்கியோர் கல்லா
லடியிலே யிருந்த வானந்த வரசே
யன்பரைப் பருகுமா ரமுதே.

இ–ள். வடிவு இலாவடிவுஆய் – உருவிலாவுருவாகி, மனநினைவு அணுகாமரர்க்கம்ஆய் – மனக்கருத்தணுகப்பெறாத நெறியாகி, நீக்குஅருசுகம் ஆய்-இடையீடில்லாத, இன்பமாகி, முடிவுஇலா – நாசம்இலலாத, வீட்டின்-மோக்ஷநிலையின், வாழ்க்கை - வாய்ச்சியை, வேண்டினர்க்கு – விரும்பி னோர்க்கு, உன்மோனம்அல்லால் - உன்மௌநநிலையே வழியாவதன்றி, வழிஉண்டோ (வேறு) மார்க்கமுளதோ, படிஇருள்அகல - உலகத்திலுள்ள அஞ்ஞான விருள்ஒழிய,சின்மயம் பூத்தபசுங்கொம்பை அடக்கி – ஞானமயமாகிய மலர்களைப் பூத்த பசுமையாகிய கொடியை யுள்ளடக்கிக் கொண்டு, ஓர்கல்லால் அடியிலே யிருந்த–ஒரு கல்லாலமரநிழலில் தக்ஷிணாமூர்த்தமாய் எழுந்தருளியிருந்த, ஆனந்தஅரசே - இன்பத்தையுதவும் அருள்வேந்தே, அன்பரை - பத்தி செய்வாரை–பருகும் – பருகுகின்ற, ஆர்அமுதே - ஆரிய அமுதே; எ–று.

படி-படித்த எனினுமாம். படியிருள்அகல சின்மயம்பூத்த பசுங்கொம்புஎன்பதற்கு, அஞ்ஞா னந்தகாரம். நீங்க, உலகங்களை. ஞானவடிவின னுண்டாக்கிய பசும்பூங்கொம்பை யொப்பாளாகிய வுமாதேவி என்றுரைப்பினுமாம்,அடக்கிஎன்றது மறைத் தென்றவாறு. தக்ஷிண மூர்த்தியாகிக் கல்லாலி னீழலிலெழுந்தருளியிருந்து சநகாதி நால்வர்க் குபதேசித்த காலத்துத் தனித்திருந்த

மைதோன்ற இவ்வாறுகூறினர். "சிவமெனும் பொருளுமாதிசத்தியொடு சேரி னெத்தொழிலும் வல்லதா, மிவள்பிரிந்திடி னியங்குதற்குமரி தாரிதெனுமறை யிரைக்கும்" என்பதனால், அகற்றியென்றது அடக்கினென்றார். அன்பரை - அன்பரால்எனவும், அன்பரைஎன்பதில் ஐசாரியை யென்றெழித்து அன்பர்பருகும்எனவும் கூறலாம். பருகுதல்தன்வய மாக்கிக்கோடல்.

சொல்லற்கரிய.

1. சொல்லற் கரிய பரம்பொருளே
சுகவா ரிதியே சுடர்க்கொழுந்தே
வெல்லற் கரிய மயலி லெனை
விட்டெங் கொளித்தா யாகெட்டேன்
கல்லிற் பசிய நாருரித்துக்
கடுகிற் பெரிய கடலடைக்கும்
அல்லிற் கரிய வந்தகனுர்க்
காளாக் கினையோ வறியேனே.

இ-ள். சொல்வதற்கு அரிய - (துறவறமாகிய காரண வகையாற் கூறப்படுவதன்றி) இலக்கண வகையாற் கூறுதற்கரிய, பரம் பொருளே - மேலாகிய பொருளே, சுகவாரியே - ஆநந்தசாகரமே, சுடர்க்கொழுந்தே - சோதிக்கொழுந்தே, வெல்லற்கு அரிய - (உன்னையடையாதவர்களால்) வெல்லற்கரிதாகி, மயலில் - மயக்கத்தில், என்னைவிட்டு - என்னைவிடுத்து, எங்குஒளித்தாய் - எவ்விடத்து மறைந்தனை, கல்லில் - கல்லினிடத்து, பசியநார்உரித்து-பசுமையாகிய நாரையுரித்து, கடுகில்-(சிறிய) கடுகினிடத்து, பெரியகடல் அடைக்கும்-பெரிய கடலை யடைத்தலில் வல்லனுன, அல்லின்கரிய - இரவினும் கரியனுன, அந்தகனுர்க்கு - யமனுர்க்கு, ஆளாக்கினையோ - அடிமை யாக்கினையோ, அறியேன் - உணர்கிலேன். எ-று.

ஆ கெட்டேன் என்பது வியப்பும் பொருடருவதோரிடைச்சொல், கல்லில் நார்உரித்தல் முதலியன சமர்த்தனென்பதை அறிவுறுத்தற் கெழுந்தன, அல்லின்என்பதில் இன் ஒப்புப்பொருளெனக் கோடலுமாம்.

2. அறிவிற் கறிவு தாரகமென்
றறிந்தே யறிவோ டறியாமை
நெறியிற் புகுதா தோர்படித்தாய்
நின்ற நிலையுந் தெரியாது
குறியற் றகண்டா தீதமயக்
கோதி லமுதே நினைக்குறுகிப்
பிறிவற் றிருக்க வேண்டாவோ
பேயேற் கினிநீ பேசாயே.

இ-ள். அறிவிற்கு - சிவபோதத்திற்கு, அறிவு - சிவபோதம், தாரகம்என்று அறிந்து - ஆதாரமென்றுணர்ந்து, அறிவோடு அறியாமை நெறியில் பகுதாது - அறிவறியாமைகளாகிய மார்க்கத்திற் பிரவேசியாமல் ஓர்படித்தாய் - ஒருதன்மைத்தாக்கி; நின்றநிலேயும் - நின்றநிலையையும், தெரியாது உணர்கிலாது, குறிஅற்று-அடையாளமற்று, அகண்டதிதமயம் - அகண்டதிசமாகிய, கோது இல்-குற்றமற்ற, அமுதே - அமிர்தமே, நின்னேகுறுகி — உன்னே யடைந்து பிரிவுஅற்று இருக்க வேண்டாவோ - நீக்க மற்றிருக்க வேண்டாவோ பேயேன்கு-பேயேனுக்கு, இனி - இனியாயினும், நீ—பேசாய்—நீசொல்லாய், எ—று.

இதுவரையில் சொல்லாதொழிந்தனே யாயினும், உனக்காட்பட்ட இக்காலத்தாயினும் சொல்லாய்என்பது கருத்து. இனியென்றது நிகழ்வின் கண்ணது,இது "பண்டறியேன் கூற்றென்பதனே யினி யறிந்தேன் — பெண்டகையாற்பேரமர்க்கட்டு." என்னுந்திருக்குற ளுரையால் விசதமாகும்.

3. பேசா வனுபூ தியையடியேன்
பெற்றுப் பிழைக்கப் பேரருளால்
தேசோ மயந்தந் தினியொருகால்
சித்தத் திருளுந் தீர்ப்பாயோ
பாசா டவியைக் கடந்தவன்பர்
பற்று மகண்டப் பரப்பான
ஈசா பொதுவில் நடமாடும்
இறைவா குறையா வின்னமுதே.

இ-ள். பாசஅடவியை கடந்த - ஆசையாகிய காட்டைக்கடந்த, அன்பர்-பத்தர்கள், பற்றும்பற்றுகின்ற, அகண்டப்பரப்பு ஆன - கண்டிக்கப்படாதபெரும் பரப்பாகிய, ஈசா-ஈசனே, பொதுவில் - அம்பலத்தில், நடம்ஆடும் — நடிக்கின்ற, இறைவா - தலைவனே, குறையா - (கொள்ளக்) குறையாத, இன்அமுதே - இனியஅமிர்தமே, பேசா அநுபூதியை - பேசாமைக்குக் காரணமாகியசிவானுபூதியை, அடியேன் பெற்றுபிழைக்க-அடியேன்பெற்று உய்யுமாறு, பேரருளால்-பெருங்கருணையால், தேசோமயம்தந்து-உனது தேஜோ மயத்தைக் கொடுத்து, இனிஒருகால் — இனியோர்தரம், சித்தத்து இருளும் தீர்ப்பாயோ-என்மனவிருளேயும் நீக்குவாயோ, எ—று.

"ஆசாநிகளந் துகளாயினபின் - பேசாவநுபூதிபிறந்ததுவே" என்றார்மேலோரும், இருளொழிவுக்கு ஒளிவேண்டப் படுதலால், தேசோமயந்தந்து, சித்தத்திருளுந் தீர்ப்பாயோ, என்றார்.

4. இன்பக் கடலிற் புகுந்திடுவா
னிரவும் பகலுந் தோற்றுமல்
அன்பிற் கரைந்து கரைந்துருகி
யண்ணு வரசே யெனக்கூவிப்

பின்புற் றழுஞ்சே யெனவிழிநீர்
பெருக்கிப் பெருக்கிப் பித்தாகித்
துன்பக் கடல்விட் டகல்வேனோ
சொரூபா னந்தச் சுடர்க்கொழுந்தே.

இ—ள். சொரூப ஆநந்தம் ஸ்வஸ்வ ரூபானந்தமாகிய, சுடர்க்கொழுந்தேஒளிச்சிகையே, இன்பக்கடலில் - ஆனந்தசாகரத்தில். புகுந்திடுவான்-பிரவேசித்தற்பொருட்டு, இரவும்பகலும் தோற்றாமல்-அல்லும்பகலும் காணாமல், அன்பின்-அன்பினால், கரைந்து கரைந்து உருகி — சரீரந்தளர்ந்து, மனமிளகி, அண்ணா - அப்பா, அரசே-அரசனே. எனகூவி-என்றழைத்து, பின்புஉற்று அழும்-பின்றொடர்ந் தழாநின்ற, சேய்என - குழந்தையைப்போல விழிநீர் - கண்ணீரை, பெருக்கி — பெருக்கி, மிகவும்பெறுகச்செய்து, பித்துஆகி - பித்தனாகி,துன்பக்கடல்விட்டு - துன்பக்கடலைவிட்டு, அகல்வேனோ - நீங்குவேனோ. எ-று.

துன்பக் கடல்விட்டு இன்பக்கடலிற் புகுவேனோஎன்பது கருத்து. இன்பக்கடலைப் பற்றுநின்று துன்பக்கடலில்விட் டகல்வேனோ, வெனினுமாம்.

5. கொழுந்து திகழ்வெண் பிறைச்சடிலக்
கோவே மன்றிற் கூத்தாடற்
கெழுந்த சுடரே யிமயவரை
யென்றாய் கண்ணுக் கினியானே
தொழுந்தெய் வமுநீ குருவுநீ
துணைநீ தந்தை தாயுநீ
அழுந்தும் பவநீ நன்மையுநீ
யாவி யாக்கை நீதானே.

இ—ள். கொழுந்துதிகழ் — கொழுந்துவிட்டு விளங்குகின்ற, வெள்பிறை-வெள்ளிய பிறையையணிந்த, சடிலம் - சடாபாரத்தையுடைய, கோவே-இறைவனே, மன்றில் — அம்பலத்தில், கூத்தாடற்கு — நடஞ்செய்தற் பொருட்டு எழுந்த (ஆநந்தககடலில்) தோற்றஞ்செய்த சுடரே-ஞாந சூரியனே, இமையவரை-இமயமலையிற் பிறந்த, என்தாய் - என்தாயாகிய வுமாதேவியின், கண்ணுக்கு - கண்களுக்கு, இனியானே — இனிமையாயிருப்பவனே, தொழுந்தெய்வமும் நீ-அடியேனால் தொழப்படுகின்ற கடவுளும்நீயே, குருவும்நீ - ஆசாரியனும்நீயே, துணைநீ - சகாயமும்நீயே, தந்தைதாயும்நீ - தந்தைதாய்மாரும் நீயே, அழுந்தும்பவம்நீ - அடியேன் அழுந்திக்கிடக்கிற பவரூபம்நீயே, நன்மையும்நீ நன்மையும்நீயே, ஆவியாக்கைநீதான் - உயிருடம்புகளும் நீயே, எ—று.

"எழுந்தசுடரேஎன்றது," 'இன்பப் புணரியாதவனுய்நாளும் தோன்றிய விமலபோத சொரூபம்" எனப்பிறர் கூறுதலோக்கியென்க.

6. தானேயகண்டா காரமயந்
தன்னி லெழுந்து பொதுநடஞ்செய்
வானே மாயப் பிறப்பறுப்பான்
வந்துன் னடிக்கே காங்கூப்பித்

தேனே யென்னைப் பருக வல்ல
தெள்ளா ரமுதே சிவலோகக்
கோனே யெனுஞ்சொன் னுனதுசெவி
கொள்ளா தென்னோ கூறுயே.

இ-ள். தானே — தானுகவே, அகண்டாகாரமயம் தன்னில் எழுந்து-அகண்டாகார ரூபமாகத் தோன்றி, பொதுநடஞ் செய்வானே - ஐந்தொழிற்கும் பொதுவாகிய நடனஞ் செய்பவனே, மாயப்பிறப்பு அறுப்பான் - மாயப்பிறவியையறுத்துக்கொள்வதற்கு, வந்து-வந்து, உன் அடிக்கே - உன் திருவடிகளுக்கே, கரம்கூப்பி - கைகுவித்து, தேனே-தேனே, என்னைபருகவல்ல - என்னைப்பருகவல்லதான, தெள் — தெளிந்த, அர்அமுதே - அரியஅமுதமே, சிவலோகக்கோனே - சிவபுரத்துக்கிறைவனே, என்னும் — என்று நானழைக்கிற,சொல்-சொல்லை, நினது செவிகொள்ளாது - உன்திருச்செவியிலேலற்றுக் கொள்ளாதிருப்பது, என்னோ-என்னோ-என்னகாரணத்தினுலோ, கூறாய்-சொல்லாய்.

பொதுநடஞ் செய்வானே, ஆரமுதே, சிவலோகக்கோனே என்றிவ்வாறு பலபடியாக நானழைக்கிறசொற்கள் உன் திருச்செவியிற் புகப்பெருமைக்குக் காரணம் என்னோ வென்பதாம்.

7. கூறு நின்ற விடர்க்கவலைக்
குடும்பக் கூத்துட் டுளைந்துதடு
மாறு நின்ற பாவியைநீ
வாவென் றழைத்தா லாகாதோ
நீறார் மேனி முக்கணுடை
நிமலா வடியார் நினைவினிடை
யாறுய்ப் பெருகும் பெருங்கருணை
அரசே யென்னை யாள்வானே.

இ-ள். நீறுஆர்மேனி - திருவெண்ணீறு நிறைந்த திருமேனியையும்முக்கண் - மூன்றுகண்களையும், உடை-உடைய, நிமலா-நிர்மலனே, அடியார்நினைவின்இடை - அடியவர் மனத்தின்கண், யாறு ஆய்பெருகும் - ஆருகிப்பெருகுகின்ற, பெருகருணை — பெருங் கருணையையுடைய, அரசே - இறைவனே, என்னை யாண்டருள்வோனே, கூறுநின்ற - பலவகையாகச் சொல்லப்படுகின்ற, இடர் - பிறவித்துன்பத்திற் கேதுவாகிய, கவலை - வியசனத்தைத் தருகின்ற, குடும்பம் — சம்சாரமாகிய கூத்துள் - கூத்தாட்டில், துளைந்து - படிந்து, தடுமாறுநின்ற - தடுமாறுகின்ற, பாவியை - பாபிஷ்டனுகிய வென்னை, நீ-நீயே, வாவென்று அழைத்தால்-வாவென்றழைத்தருளினுல்,ஆகாதோ-உனக்கடாததோ.

பிறவித் துன்பங்கள் பலவகையானு முளவாதல்பற்றி, கூறுநின்ற என்பதற்கு, பலவகையாகச் சொல்லப்படுகிற எனப்பொரு ளுரைக்கப் பட்டது: ஆகாதோஎன்பதில் ஓகாரம்எதிர்மறை, ஆகும் எனப்பொருள் படுதலால்.

8. வானே முதலாம் பெரும்பூதம்
வகுத்துப் புரந்து மாற்றவல்ல
கோனே யென்னைப் புரக்குநெறி
குறித்தா யிலையே கொடியேனைத்
தானே படைத்திங் கென்னபலன்
றன்னைப் படைத்தா யுன்கருத்தை
நானே தென்றிங் கறியேனே
நம்பி னேன்கண் டருள்வாயே.

இ-ள். வானே முதல்ஆம் - ஆகாயமே முதலான, பெரும்பூதம் வகுத்து- ஐம்பெரும் பூதங்களையும்படைத்து, புரந்து-காத்து, மாற்றவல்ல - அழிக்கவல்ல, கோனே - தலைவனே, என்னைப்புரக்கும் நெறி-என்னைக்காக்கும் வழியை, குறித்தாய் இல்லையே - திருவுளம் பற்றினாயில்லையே, கொடியேனைத் தானே படைத்து - கொடியேனை மாத்திரமே படைத்து, இங்கு யென்னபலன் தன்னைபடைத்தாய் — இவ்விடத் தென்னபலனைப் பெற்றாய், உன் கருத்தை-உன் திருவுள்ளக்கிடையை, நான் — அடியேன், ஏதுஎன்று - யாதென்று, இங்குஅறியேன் - இங்குஅறிகிலேன், (ஆயினும்) நம்பினேன் - (என்னை உய்விக்கவல்லன் நீயேயென்று) நம்பியிருக்கிறேன், கண்டு - (அந்தநம்பிக்கையை உன் முற்றறிவினால்) கண்டு - அருள்வாய்-கிருபை செய்யவேண்டும், எ-று.

வானேமுதலாம் பெரும்பூதம்என்றது, அவற்றையும் அவற்றானுளவாக்கப்பட்ட, சராசரசீவராசிகளை யுட்கொண்ட வுலகங்களையும் காரணத்தைக் கூறவே காரியமு மடங்குமாதலால் இவ்வாறு கூறினார்.

9. கண்டார் கண்ட காட்சியுநீ
காணார் காணாக் கள்வனுநீ
பண்டா ருயிர்நீ யாக்கையுநீ
பலவாஞ் சமயப் பகுதியுநீ
எண்டோண் முக்கட் செம்மேனி
யெந்தாய் நினக்கே யெவ்வாறு
தொண்டாய்ப் பணிவ ரவர்பணிநீ
சூட்டிக் கொள்வ தெவ்வாறே.

இ-ள். கண்டார்-(யதார்த்தத்தையுள்ளவாறு) கண்டஅறிஞர்கள், கண்ட- கண்ட, காட்சியும்நீ - காட்சிப்பொருளும்நீயே, காணார் - அவ்வாறு காணாதவர்களாகிய பொய்யர், காணா-காணாத, கள்வனும்நீ — கள்வனும் நீயே, பண்டு-தொன்மையாய, ஆர்—பொருந்திய, உயிர்நீ - உயிரும்நீயே, யாக்கையும்நீ - உடலும் நீயே, பலஆம் - பலவாகிய, சமயப் பகுதியும்நீ - சமயப்பாகுபாடுகளும்நீயே, (ஆதலால்) எண்தோள் - எட்டுந்தோள்களையும் முக்கண் - மூன்று கண்களையும், செம்மேனி - செம்மையாகிய திருமேனியையு முடைய, எந்தாய்-எந்தை

யே, நினக்கு-உனக்கு, எவ்வாறு - எவ்விதம், தொண்டுஆய்ப்பணிவர் — தொண்டராய்ப்பணிவார் (பணிவது) எவ்வாறு - எவ்விதம், அவர்பணி — அவரதுபணியை, நீ சூட்டிக்கொள்வது - நீ ஏற்றுக்கொள்வது, எவ்வாறு—எவ்விதம், எ—று.

எல்லாம்நீயேயா யிருத்தலால், தொண்டர் உன்னைப் பணிவதெவ்வாறு அவர்பணியை, நீயேற்றுக்கொள்வது எவ்வாறு என்பதுகருத்து.

10. சூட்டி யெனதென் றிடுஞ்சுமையைச்
சுமத்தி யெனையுஞ் சுமையாளாக்
கூட்டிப் பிடித்து வினைவழியே
கூத்தாட் டினையே நினதருளால்
வீட்டைக் கருது மப்போது
வெளியா முலக வியப்பனைத்தும்
ஏட்டுக் கடங்காச் சொப்பனம்போ
லெந்தா யிருந்த தென்சொல்வேன்.

இ—ள். சூட்டி - ஏற்றுக்கொண்டு, எனதுஎன்றிடும் சுமையை - எனதுஎன்று மமகரித்திருக்கிற உடற்சுமையை, சுமத்தி - சுமக்கச் செய்து, எனையும் அடியேனையும், சுமை ஆள் ஆ கூட்டிப்பிடித்து - சுமையெடுக்கு மாளாகச்சேர்த்துப் பிடித்து, வினைவழியே - இருவினையின் வழியாகவே, கூத்தாட்டினையே - கூத்தாடுவித்தனையே, நினது அருளால் - உன்திருவருளால், வீட்டைகருதும் அப்போது - மோக்ஷத்தைவிரும்பும் அக்காலத்தில், வெளிஆம் - வெளிபடையாகத் தோன்றுகின்ற, உலகவியப்பு அனைத்தும் - உலகவிவகார அதிசயங்களெல்லாம், ஏட்டுக்கு அடங்கா - ஏட்டிலெழுதற் கடங்காத, சொப்பனம் போல் இருந்தது - கனவை யொத்திருந்ததை, எந்தாய்-எந்தையே, என்சொல்வேன் - என்னென்று சொல்லவல்லேன், எ--று

"இருவினைப்பாசக் கயிற்றின்வழி யாட்டுவிப்பானும்" என்றஅறிஞர் வாக்கியத்தையடியொற்றி, வினைவழியேகூத்தாட்டினை என்றார்.

வம்பனேன்.

1. வம்பனேன் கள்ளங் கண்டு
மன்னருள் வெள்ள ராய
உம்பர்பா லேவல் செய்யென்
றுணர்த்தினை யோகோ வானோர்
தம்பிரா னேநீ செய்த
தயவுக்குங் கைம்மா றுண்டோ
எம்பிரா னுய்ந்தே னுய்ந்தே
னினியொன்றுங் குறைவி லேனே.

இ-ள். வம்பனேன் - வம்பனேனது, கள்ளம் - கபடத்தை கண்டும்-கண்டுவைத்தும், மன் - நிலைபெறுள்ள, அருள் வெள்ளம் ஆய - அருட்கடலினராகிய, உம்பர்பால் - தேவரிடத்தில், ஏவல் செய் என்று - ஏவல் செய்வாயாக வென்று, உணர்த்தினை - அறிவுறுத்தினுப், ஓகோ - ஆச்சரியம், வானோர் தம்பிரானே - தேவர்களுக் கிறைவனே, நீசெய்த தயவுக்கும் - நீசெய்த கிருபாகாரியமாகிய உதவிக்கும், கைம்மாறு உண்டோ - அடியேன் செய்யக்கிடந்ததாகிய பிரதியுபகாரமுளதோ, எம்பிரான் - எம்மிறைவனே, உய்ந்தேன் உய்ந்தேன்—பிழைத்தேன், பிழைத்தேன், இனி ஒன்றும் குறைவு இலேன்-இனிச் சிறிதும் குறையற்றவனுனேன். எ-று.

கண்டும் என்பதில் உண்மை இழிவு சிறப்பு. "பிரமமே ஞானியாம்" என்பதனை யுட்கொண்டு உம்பர் என்ருர். தயவு என்றது அதன் காரியமாகிய வுதவியை யுணர்த்தி நின்றது. வானோர் தம்பிரானே யென்றவர் எம்பிரான் என மீட்டுங் கூறினது, வானோர்க்குத் தலைவராதலேயன்றி எமக்குத் தலைவராகார் எனப்பொருடருமோவென்ருசங்கித்தென்க.

2. குறைவிலா நிறைவாய் ஞானக்
கோதிலா னந்த வெள்ளத்
துறையிலே படிந்து மூழ்கித்
துளைந்துநான் ருேன்ரு வாறுள்
ளுறையிலே யுணர்த்தி மோன
வொண்சுடர் வைவா டந்த
இறைவனே யுனைப் பிரிந்திங்
கிருக்கிலே னிருக்கி லேனே.

இ-ள். குறைவு இல்லா நிறைவு ஆய் - குறைவற்ற நிறைவாகி, கோது இல்-குற்றமற்ற, ஞான ஆனந்த வெள்ளத்துறையிலே - ஞானனந்தப் பெருக்கின் வழியில், படிந்து மூழ்கி - முழுகிப்படிந்து, துளைந்து - அழுந்தி, நான் தோன்ரு ஆறு - நான் தோன்ருதவகை, உள்ளுறையிலே உணர்த்தி - உள்ளுறை வகையா லறிவுறுத்து, ஒள் - ஒள்ளிய, சுடர் - ஞானவொளியாகிய, வை-கூர்மையையுடைய, மோனவாள் - மௌனநிலையாகிய வாளை, தந்த - கொடுத்தருளிய, இறைவனே - தலைவனே, உன்னைப்பிரிந்து - உன்னை நீங்கி, இங்கு-இவ்விருடரு மாஞாலத்தில், இருக்கிலேன் இருக்கிலேன் - தங்கியிரேன் தங்கியிரேன். எ-று.

குறைவு இல்லா நிறைவு - எக்காலும் ஒருதன்மையாயுள்ள நிறைவு, படிந்து மூழ்கி துளைந்து என்றது தான் ருேன்ருமைக்கு. உள்ளுறை - சிலேடைவகையா லுட்கருத்தை வெளிப்படுப்பது.

3. இருநில மாதி நாத
மீறதா மிவை கடந்த
பெருநில மாய தூய
பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றும்

கருதரு மகண்டா னந்தக்
கடவுணின் காட்சி காண
வருகவென் றழைத்தா லன்றி
வாழ்வுண்டோ வஞ்ச னேற்கே.

இ—ள். இரு நிலம் ஆதி - பெரிய பிருதுவி தத்துவமுதல், நாதம் ஈறது ஆம் - நாததத்துவ மிறுதியாகவுள்ள, இவை - இவற்றை, கடந்த - கடந்து நின்ற, பெரு நிலம் ஆய - பெருநிலமாகிய, தூய - பரிசுத்தமான, பேரொளிப் பிழம்பாய் நின்றும் - பெரிதாகிய ஒளித்திரளா யிருப்பினும், கருத அரும் - நினைத்த லரிதாகிய, அகண்டானந்தம் - அகண்ட சுகத்தைத்தருகின்ற, கடவுள் - கடவுளே, நின் காட்சிகாண - உன் காட்சி கண்டுய்தற்பொருட்டு, வருகவென்று அழைத்தாலன்றி - வாவென் றென்னையழைத்தா லல்லது, வஞ்சனேற்கு — வஞ்சகனாகிய எனக்கு, வாழ்வு உண்டோ — இன்பவாழ்வுளதோ, (இல்லை). எ-று.

நீ பிருதுவி முதல் நாததத்துவமீறாகிய தத்துவத் தொகுதியைக் கடந்து நின்றொளிக்கும் பேரொளிப் பிடிப்பாயினும் என்னை வாவென் றறைகூவி யாண்டருளினல்லது எனக்கு இன்பவாழ் வுளதாமோ என்பது கருத்து.

4. வஞ்சனை யழுக்கா றாதி
வைத்திடும் பாண்ட மான
நெஞ்சனை வலிதின் மேன்மேல்
நெக்குநெக் குருகப் பண்ணி
அஞ்சலி செய்யுங் கையு
மருவிநீர் விழியு மாகத்
தஞ்சமென் றிரங்கிக் காக்கத்
தற்பரா பரமு னக்கே.

இ—ள். தற்பரா - தற்பரனே, வஞ்சனை - கபடமும், அழுக்காறு ஆதி - பொறாமை முதலிய குணங்களை, வைத்திடும் - இடப்பட்டிருக்கிற, பாண்டம் ஆன - பாத்திரமாகிய, நெஞ்சனை - மனத்தை யுடையவனான என்னை' வலிதின் - பலாத்காரமாக, மேன்மேல் - மேன்மேலும், நெக்கு நெக்கு - நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, உருகப்பண்ணி - உருகும்படிசெய்து, அஞ்சலி செய்யும் கையும் - கூப்புங்கையும், அருவி நீர் விழியும் ஆக - அருவியாறுபோல நீர் பாயும் கண்களுமாகப்பண்ணி, தஞ்சம் என்று இரங்கி - நாமேயாதாரமென்றிரங்கி, காக்க - காப்பாற்ற, உனக்கே பாரமாகும். எ-று.

வஞ்சனை பொறாமை முதலியவைகட் கிடனாயிருக்கும் என்மனமுருகப் பண்ணி என்னைக் காத்தல் உன் கடன்மையாம் என்பதாம்.

5. உனக்குநா னடித்தொண் டாகி
யுன்னடிக் கன்பு செய்ய
எனக்குநீ தோற்றி யஞ்சே
லென்னுநா ளெந்த நாளோ

மனக்கிலே சங்க டீர்ந்த
மாதவர்க் கிரண்டற் றோங்கும்
தனக்குநே ரில்லா வொன்றே
சச்சிதா னந்த வாழ்வே.

இ-ள். மனக்கிலேசங்கள் தீர்ந்த — மனோவியாகுலங்கள் நீங்கப்பெற்ற, மாதவர்க்கு - பெரிய தபோதனர்க்கு, இரண்டு அற்று ஓங்கும் - இரண்டென்றலற் றோங்கிய, தனக்கு நேர் இல்லா - தனக்குச் சமானமான வஸ்துவில்லாத, ஒன்றே - ஒப்பற்ற பொருளே, சச்சிதானந்த வாழ்வே - சச்சிதானந்தரூபமாகிய வாழ்வே, உனக்கு - தேவரீருக்கு, நான்-அடியேன், அடித்தொண்டாகி - அடித்தொண்டனாகி, உன் அடிக்கு - உன் திருவடிகளுக்கு, அன்பு செய்ய - அன்பு செய்யும்படி, எனக்கு - அடியேனுக்கு நீ தோற்றி - நீ வெளிப்பட்டுத் தோன்றி, அஞ்சேல் - பயப்படாதே, என்னும் நாள் - என்று சொல்லுகிற நாள், எந்தநாள் - எந்நாளோ. எ-று.

அடித்தொண்டு - பழமையாகிய தொண்டு. நான் உன் திருவடிகளுக்கன்புசெய்யும்படி நீ வெளிப்பட வந்து என்னை அஞ்சலென்பது எக்காலமோ என்பதாம்.

6. வாழ்வென வயங்கி யென்னை
வசஞ்செய்து மருட்டும் பாழ்த்த
ஊழ்வினைப் பகுதி கெட்டிங்
குன்னையுங் கிட்டு வேனோ
தாழ்வெனுஞ் சமய நீங்கித்
தமையுணர்ந் தோர்கட் கெல்லாம்
சூழ்வெளிப் பொருளே முக்கட்
சோதியே யமர ரேறே.

இ-ள். தாழ்வு என்னும்—(அறிஞர்) தாழ்வென்று மதிக்கிற, சமயம்நீங்கி- சமயப் பற்றுவிட்டு, தமை யுணர்ந்தோர்கட்கு - தமது சொரூபத்தை யறிந்தவர்களுக்கு, எல்லாம் எல்லாவகையானும், சூழ் - ஆராயப்படுகின்ற, வெளிப்பொருளே - வெள்ளிடைப்பொருளா யுள்ளவனே, முக்கண் சோதியே மூன்றுகண்களையுடைய தேஜோராசியே, அமரர் ஏறே-தேவாதிதேவனே, வாழ்வு என வயங்கி - வாழ்க்கையென்று விளங்கி, என்னை வசம்செய்து - என்னை வசிகரித்து, மருட்டும் பிரமிக்கச்செய்கிற, பாழ்த்த - பாழாகிய, ஊழ்வினைப் பகுதிகெட்டு - ஊழ்வினைப் பகுப்பு நசித்து, இங்கு - இப்பிறப்பிற்றானே உன்னையும் கிட்டுவேனோ - உன்னையும் அடையப்பெறுவேனோ. எ-று.

சமயங்களெல்லாம் உண்மை, இதுவோ அதுவோவென்று மயங்குதற் கேதுவாதலால், தாழ்வெனுஞ் சமயம் என்றார். ஊழ்வினையற்று இப்பிறவியிற்றானே உன்னை யடையப்பெறுவேனோ என்பதாம்.

7. ஏறுவாம் பரியா வாடை
யிருங்கலை யுரியா வென்றும்
நாறுநற் சார்ந்த நீறு
நஞ்சமே யமுதாக் கொண்ட
கூறருங் குணத்தோ யுன்றன்
குரைகழல் குறுகி னல்லால்
ஆறுமோ தாப சோபம்
அகலுமோ வல்ல றானே.

இ-ள். ஏறு - இடபம், வாம் பரி ஆ - தாவிச்செல்லும் குதிரையாகவும், இரு கலை உரி - பெரியமானினது தோல், ஆடை ஆ - உடையாகவும், நீறு - திருவெண்ணீறு, என்றும் நாறும் - எக்காலும் பரிமளியாநின்ற, நல்சாந்தம் ஆ - நல்ல சந்தனமாகவும், நஞ்சமே - விடமே, அமுது ஆ - அமுதாகவும், கொண்ட - உகந்தருளின, கூறு அரு - சொல்லுத லருமையாகிய, குணத்தோய் - மங்களகுணங்களை யுடையவனே, உன்தன்-உனது, குரை கழல்—ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையணிந்த திருவடிகளை, குறுகின் அல்லால் - அடைந்தால் தணிவதன்றி, தாப சோபம் - (எனக்கு) முத்தாபத்தாலுண்டானவிடாய், ஆறுமோ - தணியுமோ, அல்லல் - துன்பமானது, அகலுமோ - நீங்குமோ.

ஏறு முதலியவற்றை போக்யமாகக்கொண்டதற்குக் காரணம் மங்கள குணங்களாதலால், "ஏறுவாம் பரியாவாடை யிருங்கலை யுரியாவென்றும் நாறு நற்சாந்தநீறு நஞ்சமே அமுதாக்கொண்ட கூறருங் குணத்தோய், என்றார். நான் உன் திருவடிகளை யடைந்தாலன்றி எனக்குண்டாயிருக்கிற மு தாப விடாய் தணியுமோ என்பதாம். முத்தாபம் - ஆதியாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதி தைவிகம் என்பன.

8. தானமுந் தவமும் யோகத்
தன்மையு முணரா வென்பால்
ஞானமுந் தெவிட்டா வின்ப
நன்மையு நல்கு வாயோ
பானலங் கவர்ந்த தீஞ்சொற்
பச்சிளங் கிள்ளை காண
வானவ ரிறைஞ்ச மன்றுள்
வயங்கிய நடத்தி னானே.

இ-ள். பால் நலம் கவர்ந்த - பாலினது சுவையைக் கவர்ந்துகொண்ட தீஞ்சொல் - மதுரமாகிய சொல்லையுடைய, பச்சிளங்கிள்ளை - பசுமையாகிய இளங்கிளி போல்பவளாகிய உமாதேவியானவள், காண - கண்டுகளிக்கவும், வானவர் இறைஞ்ச - தேவர்கள் வணங்கவும், மன்றுள் - பொற்சபையில், வயங்கிய - விளங்கிய, நடத்தினனே - நடனத்தை யுடையவனே, தானமும்-கொ

டையையும், தவமும் - தவத்தையும், உணரா - அறியாத, என்பால் - என்னிடத்தில், ஞானமும் - ஞானத்தையும், தெவிட்டா - தெவிட்டாத, இன்பம்— சுகமாகிய, நன்மையும் - நன்மையையும், நல்குவாயோ - கிருபைசெய்வாயோ.

தானம் என்றது கொடையினேற்றத்தை. தவம் என்றது தவத்தானுளவாகின்ற இம்மை மறுமைப் பயன்களை யச்சிளங்கிள்ளை - நிறத்தானும் மொழியானும் வந்த உவமையாகுபெயர். "பச்சைப் பசுங்கொடி" யென்றார் மேலோரும். பச்சை இளங்கிள்ளை யெனற்பாலது பச்சிளங்கிள்ளைநின்றது. "யச்சுதிர முற்றொழுக" எனச்செய்யுளினும், பச்சரிசி எனவழங்கினும் இவ்வாறு வருதல் காண்க. பொற்சபையில் நடிப்பவனே, எனக்கு ஞானாநந்தங்களைக் கிருபைசெய்வாயோ என்பதாம்.

9. நடத்தியிவ் வுலகை யெல்லாம்
நாதநீ நிறைந்த தன்மை
திடத்துட னறிந்தா னந்தத்
தெள்ளமு தருந்தி டாதே
விடத்திர ளனைய காம
வேட்கையி லழுந்தி மாயைச்
சடத்தினை மெய்யென் றெண்ணித்
தளரவோ தனிய னேனே.

இ-ள். நாத - இறைவனே, இவ்வுலகையெல்லாம் - இந்த லோகங்களையெல்லாம், நடத்தி - இயங்குவித்து, நீ நிறைந்த தன்மை - (அவைகளெல்லாவற்றுள்ளும்) நீ நிறைந்திருக்குந் தன்மையை, திடத்துடன் அறிந்து—சலியாமையோடு நின்றறிந்து, ஆனந்தம் - பேரின்பமாகிய, தெள் அமுது அருந்திடாதே - தெளிவாகிய அமுதத்தை யுண்ணாமலே, விடத்திரள் அனைய - விஷத்திரளையொத்த, காம வேட்கையில் அழுந்தி - காமவிருப்பமாகிய படுகுழியில் முழுகி, மாயை சடத்தினை - பொய்யுடம்பை, மெய்யென்று எண்ணி - மெய்யென்று நினைத்து, தனியனேன் - தனிமையாகிய நான், தளரவோ - தளர்ச்சியை யடையவோ. எ-று.

நீ நிறைந்த தன்மை அறிந்து, ஆனந்தத்தெள்ளமு தருந்திடாதே, என்றமையால், இறைவனது சர்வவியாபகத்வத்தை யுணர்ந்த மாத்திரையானே பேரின்பந் தானேகிடைக்கு மென்றதாயிற்று. திடத்துடன் என்றது அஞ்ஞான சந்தேக விபரீதங்களால் தளராமையை. அமு தருந்தினல் விடம் வருத்தாதென்றற்கு, அமுதருந்திடாதே விடத்திரளனைய காமவேட்கையிலழுந்தி என்றார். மெய்யென மேல் வருதலால், மாயை பொய்யெனப்பட்டது. அழுந்தி யென்றதனல், காமவேட்கையைப் படுகுழியாக்கி யுரைக்கலாயிற்று. நான் உனது சர்வ வியாபகத்வத்தை யறிந்து, நிரதிசயாநந்தாமிர்தத்தைப் பருகாது, விஷரூபமாகிய காமக்கடலி லழுந்தித் தளர்வது தகவோ என்பதாம்.

10. தனிவளர் பொருளே மாறாத்
தண்ணருங் கருணை பூத்த
இனியகற் பகமே முக்க
ணெந்தையே நினக்கன் பின்றி
நனிபெருங் குடிலங் காட்டு
நயனவேற் கரிய கூந்தல்
வனிதையர் மயக்கி லாழ்ந்து
வருந்தவோ வம்ப னேனே.

இ-ள். தனி வளர் பொருளே - ஒப்பற்ற வளர்ந்த பொருளே, மாறா-நீங்காத, தண் - குளிர்ச்சி பொருந்திய, அரு - கிடைத்தற்கரிய, கருணைபூத்த-கருணையாகிய மலர்களைப்பூத்த, இனியகற்பகமே - கண்மனங்களுக் கினிமையைத் தருகின்ற கற்பகத்தருவே, முக்கண் எந்தையே - மூன்று கண்களையுடைய என் தந்தையே, வம்பனேன் - வீணனாகிய நான் நினக்கன்பு இன்றி-உன்னிடத் தன்பில்லாமல், நனிபெருங் குடிலம் காட்டும் - மிகப்பெருங்கொடுமையைச் செய்கின்ற, நயனவேல் - விழிகளாகிய வேல்களையும், கரியகூந்தல்-கரிய கூந்தலையுமுடைய வனிதையர் மயக்கில் - மாதர் மயக்கமாகிய படுகுழியில், ஆழ்ந்து - அழுந்தி, வருந்தவோ - வருத்தப்படவோ. எ-று.

நயனத்துக்கு நனிபெருங் குடிலமாவது ஆடவரை மிகவருத்துதல், இது "விடங்காலயிற்கண்ணி" "காய் சின வேல்" என்றற் றொடக்கத்தனவற்றாற் காண்க. சுயம்பு வாதலால், தனிவளர் பொருளே எனவும், தனிவளர் பொருளாயினும் கருணையின்றாயின் எவர்க் கென்னபயனென்பதை விலக்கற்கு, தண் அருங்கருணை பூத்த எனவும், கருணையொன்றனையே பூத்ததனால் எல்லாப் பொருள்களு மெய்துமோவென்னு மாசங்கை யொழித்து எல்லாப் பொருள்களு மெய்துவிக்கு மென்பார் இனியகற்பகமே எனவும், அன்பர்கள் வேண்டுமவை யின்னவேனக் கண்டுணரப் போதுமான கண்ணுடையனென்பார் முக்கணெந்தையே எனவும் கூறினார். இத்தன்மையனை நீயிருக்க, வம்பனேனாதலால். வனிதையர் மயக்கிலாழ்ந்து வருந்துகின்றேன், அங்ஙனம் வருந்துதல் தகுமோ என்பது கருத்து.

சிவன்செயல்.

1. சிவன்செய லாலே யாதும்
வருமெனத் தேறே னாளும்
அவன்தரு நினைவை யெல்லா
மகற்றிலே னாசை வெள்ளம்
கவர்ந்துகொண் டிழுப்ப வந்தக்
கட்டிலே யகப்பட் டையோ
பவந்தனை யீட்டி யீட்டிப்
பதைக்கின்றேன் பாவி யேனே.

இ—ள். யாதும் - எதுவும், சிவன் செயலாலே - சிவன் செயலால், வரும் என - வருமென்று, தேறேன் - தெளியேன், நாளும் - நாடோறும் அவந்தரும் நினைவை யெல்லாம் - வீணான எண்ணங்களையெல்லாம், அகற்றிலேன் - நீக்கிலேன், ஆசைவெள்ளம் - ஆசைப்பெருக்கானது, கவர்ந்துகொண்டு இழுப்ப - என்னைக் கொத்துக்கொண்டிழுக்க, அந்தக் கட்டிலே அகப்பட்டு—அந்தப்பிணிப்பினுள்ளடங்கி, ஐயோ - அந்தோ, பவம் தன்னை ஈட்டி ஈட்டி—பாவத்தைச் சம்பாதித்துச் சம்பாதித்து, பாவியேன் - பாபிஷ்டனாகிய நான், பதைக்கின்றேன் - பதையா நின்றேன். எ—று.

சிவன் செயலாலே யாதும் வருமெனத் தேறுவேனாயின், அவந்தரு நினைவகற்றுதல் முதலாயின அளவாகும், அத்தேற்ற மில்லேனாதலால் பவந்தனை யீட்டி யீட்டிப் பதைக்கின்றேன் என்பது கருத்து.

2\. பாவியே னினியென் செய்கேன்
பரமனே பணிந்துன் பாதம்
சேவியேன் விழிநீர் மல்கச்
சிவசிவ வென்று தேம்பி
ஆவியே நிறைய வந்த
வமுதமே யென்னே னந்தோ
சாவிபோஞ் சமயத் தாழ்ந்து
சகத்திடைத் தவிக்கின் றேனே.

இ—ள். பாவியேன் - பாவியாகிய நான், இனி யென் செய்கேன் – இனியென் செயக்கடவேன், பரமனே - மேலோனே, உன்பாதம் பணிந்து – உன் திருவடிகளை வணங்கி, சேவியேன் - தெரிசனஞ் செய்யேன், விழி - கண்களில், நீர்மல்க - நீர்நிறைய, சிவ சிவ என்று - சிவசிவவென்று உச்சரித்து தேம்பி - வாடி, ஆவியே - உயிரே, நிறையவந்த அமுதமே - பூர்ணமாக வந்த அமிர்தமே, என்னேன் - என்று துதியேன், அந்தோ - ஐயோ, சாவிபோம்—பாழ்பட்டுப் போகின்ற, சமயத்து - சமயப்படுகுழியில், ஆழ்ந்து - அழுந்தி, சகத்திடை - உலகின்கண், தவிக்கின்றேன் - இளையா நிற்கின்றேன். எ—று.

ஆவி - தடாகம். அமுதம் - நீர், தடாகம் நிறையவந்த நீரே எனச்சொன்னயங்காண்க. பரமனே, பாவியாகிய நான் உன் திருவடியைத் தொழுதல் செய்யேன், விழிநீர் சிந்தநின்று சிவசிவவென்று துதியேன், பாழாகிய சமயப்படுகுழியி லாழ்ந்து இவ்வுலகில் தவிக்கிறேன், இனி யெப்படி உய்வேன் என்பதாம். நான் எனவொரு சொல்வருவித்து, பாவியேன் என்பதற்கு நினையேன் என்றுரைத்தலுமாம்.

3\. இடைந்திடைந் தேங்கி மெய்புள கிப்ப
வெழுந்தெழுந் தையநின் சரணம்
அடைந்தன னினிநீ கைவிடே லுனக்கே
யபயமென் றஞ்சலி செய்துன்

உடைந்துடைந் தெழுது சித்திரப் பாவை
யொத்துநா னசைவற நிற்பத்
தொடர்ந்துநீ யென்னையாட் கொள்ளுநா ளென்றோ
சோதியே யாதிநா யகனே.

இ-ள். சோதியே - தேஜோராசியே, ஆதிநாயகனே – ஆதியாகிய முதல்வனே, இடைந்து இடைந்து – விலகி விலகி, ஏங்கி – அழுது, மெய்புளகிப்ப – சரீரம் புளகிக்க, எழுந்து எழுந்து – பலகாலெழுந்து, ஐய – அழகுள்ளனவாகிய, நின்சரணம் - உன்திருவடிகளை, அடைந்தனன் - சேர்ந்தேன் இனி நீகைவிடேல் - இனி நீ கைவிடாதே, உனக்கே அபயம்என்று - உனக்கேஅபயம் என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, அஞ்சலிசெய்து - கும்பிட்டு, உள்உடைந்து உடைந்து - மனம்நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து, எழுது - எழுதின, சித்திரப் பாவை ஒத்து - சித்திரப் பிரதிமைபோன்று, நான் அசைவு அறநிற்ப - நான்அசைவறநிற்கும்படி, நீ என்னை தொடர்ந்து - நீ யென்னை விடாது பற்றி, ஆட்கொள்ளும் நாள் - அடிமைகொள்ளும் நன்னாள் என்றோ - எந்நாளோ, எ-று.

ஐயஎன்பதை விளியாக்கி யுரைப்பினு மமையும். அசைவறநிற்றல் - சும்மாவிருத்தல். உன்திருவடியை யடைந்தேன். நீ என்னையாட் கொள்ளும் நாள் எந்நாளோ என்பதாம்.

4. ஆதியாய் நடுவா யந்தமாய்ப் பந்தம்
யாவுமற் றகம்புற நிறைந்த
சோதியாய்ச் சுகமா யிருந்தவெம் பெருமான்
றொண்டனேன் சுகத்திலே யிருக்கப்
போதியா வண்ணங் கைவிடன் முறையோ
புன்மையே னென்செய்கேன் மனமோ
வாதியா நின்ற தன்றியும் புலன்சேர்
வாயிலோ தீயினுங் கொடிதே.

இ-ள். ஆதிஆய் - முதலாகி, நடுஆய் - இடை யாகி, அந்தம்ஆய் - கடையாகி, பந்தம்யாவும்அற்று - பிறவிப்பிணிப்புக்க ளெல்லாம் ஒருசேரநீங்கி, அகம்புறம் நிறைந்த - அகத்தும் புறத்தும் நிறைந்த, சோதியாய் - ஒளிப் பிழம்பாம், சுகமாய் - ஆனந்தரூபமாகி, இருந்த-இருந்த, எம்பெருமான் - எம்மிறைவனே, தொண்டனேன் - அடிமையாகிய நான், சுகத்திலே யிருக்க - இன்பநிலையிலிருக்கும்படி, போதியாவண்ணம் - போதியாதவிதம், கைவிடல் - கைவிடுதல்; முறையோ - முறைமையோ, புன்மையேன் – புன்மையை யுடையேன், என்செய்கேன் - என்செயக்கடவேன், மனமோ-மனதோ, வாதியாநின்றது - வருத்தாநின்றது, அன்றியும் - அல்லாமலும், புலன்சேர்வாயிலோ - விஷயங்கள் சேர்தற்குரிய பொறியோ, தீயினும் கொடிதே - நெருப்பினும் கொடியதே, எ-று.

"பொறிவாயிலைந் தவித்தான்" என்றார் மேலோரும். ஆதிமத்யாந்தரஹித னே, அடியேன் உன்னின்ப நிலையி லிருக்கும்படி போதியாது கைவிடுதல்உ னக்கு முறைமையாமோ என்பதாம்.

5. வாயிலோ ரைந்திற் புலனெனும் வேடர்
வந்தெனை யீர்த்துவெங் காமத்
தீயிலே வெதுப்பி யுயிரொடுந் தின்னச்
சிந்தைநைந் துருகிமெய்ம் மறந்து
தாயிலாச் சேய்போ லலைந்தலைப் பட்டேன்
றாயினுங் கருணையா மன்றுள்
நாயக மாகி யொளிவிடு மணியே
நாதனே ஞானவா ரிதியே.

இ-ள். தாயினும் - தாயைப் பார்க்கினும், கருணைஆம் - கருணை செய்கி ன்ற, மன்றுள் - பொற்சபையில், நாயகம்ஆகி - இறைவனாகி, ஒளிவிடும்-ஒளி செய்கின்ற, மணியே-மாணிக்கமே, நாதனே-முதல்வனே, ஞானவாரிதியே- ஞானக்கடலே, வாயில்ஓர்ஐந்தில் - பொறிகளாகிய வோரைந்துவழிகளில், புல னென்னும் வேடர்வந்து - ஐம்புலன்களென்கிற வேடுவர்வந்து, என்னை ஈர்த் து - என்னையிழுத்து, வெம்காமத்தீயிலே வெதுப்பி - வெவ்விய காமநெருப்பி னால்சுட்டு, உயிரொடும் தின்ன - பிராணனுடன் உண்ண, சிந்தை நைந்து-மன ம்நைந்து, உருகி-இளகி, மெய்மறந்து - சரீரத்தை மறந்து, தாய்இல்லா சேய் போல் - தாயற்ற குழந்தையைப்போல, அலைந்து அலைப்பட்டேன் - திரிந்துவ ருந்தினேன், எ-று.

தாயினுங் கருணையாம் மணியேஎனஇயையும். இவ்வாறு அன்றி, கருணை ஆ-எனப் பதம்பிரித்து, கருணாரூபமாக, எனப்பொரு ளுரைப்பினுமாம். மணி க்குப் பொன் பொருத்தப் பொருளாதலால் மன்று என்பதற்குப் பொற்சபை யெனப் பொருளுரைக்கலாயிற்று.

6. ஞானமே வடிவாய்த் தேடுவார் தேடு
நாட்டமே நாட்டத் துணிறைந்த
வானமே யெனக்கு வந்துவந் தோங்கு
மார்க்கமே மருளர்தா மறியா
மோனமே முதலே முத்திநல் வித்தே
முடிவிலா வின்பமே செய்யுந்
தானமே தவமே நின்னைநா னினைந்தேன்
றமியனேன் றனைமறப் பதற்கே.

இ-ள். ஞானமேவடிவுஆய் - அறிவேயுருவமாகி, தேடுவார்தேடும் - தேடு ம்-தேடுவோர் தேடுகின்ற, நாட்டமே - தேடப்படு பொருளே, நாட்டத்துள்நி றைந்த - என்கண்ணில் நிறைந்த, வானமே - பரமாகாயமே, எனக்கு-அடியே

னுக்கு, வந்து வந்து ஓங்கும்மார்க்கமே - வந்து வந்து உயர்ந்து தோன்றுகின்ற நெறியே, மருளர்தாம் அறியாமோனமே - மருளையுடையார் உணராதமோன நிலையே, முதலே - தலைவனே, முத்திநல்வித்தே - மோக்ஷ விளைவுக்குக் காரணமாகிய நல்லவிதையே, முடிவு இல்லா இன்பமே — முடிவற்ற ஆனந்தமே, செய்யும் — (யாவரும் தமது இம்மை மறுமைப் பயன்கருதிச்) செய்கின்ற, தானமே - ஈகையே, தவமே - தபஸ்ஸே, தமியனேன் தன்னை மறப்பதற்கு-என்னை நான்மறந்து விடுதற்பொருட்டு, நான் நின்னை நினைந்தேன் - நானுன்னைச் சிந்தனை செய்தேன், எ—று.

தானத்துக்கு இம்மைப்பயன்புகழ், மறுமைப்பயன் சுவர்க்காதிபதங்கள். என்னைமறக்க உன்னைநினைந்தேனென்பது கருத்து.

7. மறமலி யுலக வாழ்க்கையே வேண்டும்
வந்துநின் னன்பர்தம் பணியாம்
அறமது கிடைக்கி னன்றி யா னந்த
வற்புத நிட்டையி னிமித்தம்
துறவது வேண்டு மௌனியா யெனக்குத்
தூயநல் லருடரி னின்னம்
பிறவியும் வேண்டும் யானென திறக்கப்
பெற்றவர் பெற்றிடும் பேறே.

இ—ள். நின் அன்பர் தம்பணிஆம்அறம் - உன்னடியாரது பணிவிடையாகிய மேலானதருமம், வந்துகிடைக்கின் - வந்து கிடைக்கப் பெறுவேனாபின், மறம்மலி - பாவம்நிறைந்த, உலகவாழ்க்கையே வேண்டும் - பிரபஞ்ச வாழ்வே யெனக்கு வேண்டும், அன்றி அல்லாதவிடத்து, ஆநந்தம் - இன்பத்தைத் தருகின்ற, அற்புதம் - அதிசயமான, நிட்டையின் நிமித்தம் - நிஷ்டையின் பொருட்டு, துறவதுவேண்டும் - துறவுவேண்டும், மௌனி ஆய் - மௌனகுருவாகி வந்து, எனக்கு — அடியேனுக்கு; தூய - பரிசுத்தமான, நல்அருள்தரின் - சிறந்தஅருளைத் தருவதாயிருப்பின், இன்னம் - இனிமேலும், பிறவியும் வேண்டும்-ஜன்மங்களும் வேண்டும், யான்எனது - யான் எனது என்பவற்றுக்குக் காரணங்களான அகங்காரமமகாரங்கள். இறக்கப் பெற்றவர் - இறக்கப்பெற்றவர்கள்,பெற்றிடும் - அடைகின்ற . பேறே-இலாபமே, எ-று.

அன்பர் பணிகிடைப்பின், உலகவாழ்க்கை வேண்டும், அல்லாத பக்ஷத்தில் துறவுவேண்டும், மௌன குருவாகிவந்து அருள் செய்வதாயிருப்பின், எனக்கு இனிமேலும் பிறவிவேண்டும் என்பதுகருத்து, அறமது துறவது என்பவற்றுள் அது பகுப்பொருள்விகுதி "இறவிலெப்பதமும் பெறவேண்டிலே னென்றும்பிறவிவேண்டுவ னின்றிருப்பணி செயப்பெறினே" என்றார் பிறரும்.

8. பெற்றவர் பெற்ற பெருந்தவக் குன்றே
பெருகிய கருணைவா ரிதியே
நற்றவத் துணையே யானந்தக் கடலே
ஞாதுரு ஞானஞே யங்கள்
அற்றவர்க் கருத நட்புடைக் கலப்பே
யனேகமாய் நின்னடிக் கன்பு
கற்றதுங் கேள்வி கேட்டது நின்னைக்
கண்டிடும் பொருட்டன்றோ காணே.

இ-ள். பெற்றவர் - தத்துவஞானத்தைப் பெற்றவர்கள் பெற்ற - அடைந்த, பெரு-பெரிய, தவக்குன்றே - தவமலையே, பெருகிய - பெடுக்கெடுத்த, கருணைவாரிதியே - கருணைக்கடலே, நல்தவத்துணையே - நல்லதவத்துக் குதவி செய்வோனே, ஆனந்தக்கடலே - இரசசாகரமே, ஞாதுருஞான ஞேயங்கள் அற்றவர்க்கு - ஞாதுருஞானம் ஞேயமென்னு மியைக ளற்றவர்களுக்கு, அருத நட்புஉடை - நீங்காத சிநேகத்தையுடைய, கலப்பே - கூட்டுறவே, அனேகமாய் கற்றதும் கேள்விகேட்டதும் - வெகுமுகமாகக் கல்வி கற்றதும் கேள்வி கேட்டதும், நின் அடிக்கு அன்பு - உன் திருவடிக்கன்புசெய்து, நின்னைக் கண்டிடும்பொருட்டு அன்றோ - உன்னைக்காணும் பொருட்டல்லவா, எ-று.

அன்பு என்பதனோடுசெய்து என்னுஞ்சொல்பெய் துரைக்கப் பட்டது, இது இசையெச்சம், சொல்லெச்சமெனினுமாம், ஞாதுருகாண்பான். ஞானம் காட்சி, ஞேயம் - காட்சிப் பொருள், இவற்றை வடநூலார் த்ரிபுடி யென்பர். நான்கற்ற கல்விகளும் கேட்டகேள்விகளும் உன் திருவடிக் கன்புசெய்து உன்னைப்பெறும் பொருட்டன்றோ வென்பதாம்.

9. அன்றுநால் வருக்கு மொளிநெறி காட்டு
மன்புடைச் சோதியே செம்பொன்
மன்றுண்முக் கண்ணுங் காளகண் டமுமாய்
வயங்கிய வானமே யென்னுள்
துன்றுகூ ரிருளைத் துரந்திடு மதியே
துன்பமு மின்பமு மாகி
நின்றவா தனையைக் கடந்தவர் நினைவே
நேசமே நின்பரம் யானே.

இ-ள். அன்று - அந்நாளில், நால்வருக்கும் - ஜநகாதி நால்வருக்கும், ஒளிநெறிகாட்டும் - தேஜோ மார்க்கத்தைக்காட்டிய, அன்புடை சோதியே - அன்பையுடைய தேஜோராசியே, செம்பொன் மன்றுள் செம்பொற் சபையில், முக்கண்ணும் - மூன்றுகண்களும், காளகண்டமும் ஆய் - காளகண்டமுமாகி, வயங்கிய - விளகிய, வானமே - பரமாகாயமே, என்னுள் துன்று - என்னுட் செறிந்த, கூர்இருளை - மிகுந்த அஞ்ஞானவிருளை, துரத்திடும் - ஓட்டுகின்ற, மதி

யே-பூர்ண சந்திரனே, துன்பமும் இன்பமும் ஆகிநின்ற வாதனையை - துக்கமும் சுகமுமாகிநின்ற வாசனைகளை, கடநதவர்-கடந்துநின்ற அறிஞரது, நினைவே எண்ணமே, நேசமே-அன்புருவே,யான்-நான் , நின்பரம் உன்பக்ஷம்.எ-று.

காளம் - விஷம், விஷகண்டமென்றபடி, கருமையு மாதலால், நீலகண்டமெனினுமாம். மதி - அறிவுமாம். கடவுளேநான் உன் அடைக்கலப் பொருள் என்பதாம்.

10. யானெனல் காணேன் பூரண நிறைவில்
யாதினு மிருந்தபே ரொளிநீ
தானென நிற்குஞ் சமத்துற வென்னைத்
தன்னவ னுக்கவுந் தகுங்காண்
வானென வயங்கி யொன்றிரண் டென்று
மார்க்கமா நெறிதந்து மாறுத்
தேனென ருசித்து ளன்பரைக் கலந்த
செல்வமே சிற்பர சிவமே.

இ-ள். வான் எனவயங்கி - கைம்மாறு கருதாத மேகத்தைப்போல விளங்கி, ஒன்று இரண்டென்று – ஒன்றிரண்டென்று சொல்லப்படாத, மார்க்கம் ஆம் நெறிதந்து – மார்க்கமாகிய நன்னெறியை யருள்செய்து; மாறு ஒழுக்கிடையறுத, தேன்என - தேனைப்போல, ருசித்து – சுவையைத் தந்து, அன்பரை-அன்பர்களை, உள்கலந்த – உள்ளே கலந்துநின்ற, செல்வமே – ஐசுவரியமே, சிற்பரசிவமே - ஞானமயமாகிய மேலானசுபமே, பூரண நிறைவில் உனது சர்வ வியாகத்தில், யான் எனல்காணேன் - யான் என்பதை யறிந்திலேன், யாதினும் – எப்பொருளினும், இருந்த பேரொளி-தங்கிய பரஞ்சோதி, நீதான் எனநிற்கும் – நீயேயென்று சலிப்பற நிற்கின்ற, சமத்து - சமநிலையில், உற-பொருந்தும்படி, என்னை - அடியேனை, தன்னவன் ஆக்கவும்தகும் - உன்னவனுக்கிக்கொள்ளவும் தகும், எ–று.

காண்–அசை. மாறுஎன்பதற்கு இனிமைநீங்காத எனினுமாம். கடவுளே நீயே யெப்பொருள்களுள்ளும் வியாபித்து நிற்கின்றனை யென்னுஞ்சமபாவம் எனக் குண்டாகும்படி, என்னை உன்றெண்ட னுக்கிக்கோடல் வேண்டும் என்பதாம்.

தன்னை யொருவர்.

1. தன்னை யொருவர்க் கறிவரிதாய்த்
தானே தானு யெங்குநிறைந்
துன்னற் கரிய பரவெளியா
யுலவா வமுதா யொளிவிளக்காய்

என்னுட் கலந்தா யானறியா
திருந்தா யிறைவா வினியேனும்
நின்னைப் பெறுமா றெனக்கருளா
நிலையைக் கொடுக்க நினையாயோ.

இ-ள். தன்னை ஒருவர்க்கு அறிவுஅரிதுஆய் — தன்னையொருவருக் கறித லருமையாகி, தானேதான் ஆய் — தானே தானாகி, எங்கும்நிறைந்து எங்கும்வியாபித்து, உன்னற்கு அரிய - நினைத்தற்கரிதாகிய, பரவெளிஆய் — பராகாயமாகி, உவவா — அழியாமைக்குக் காரணமாகிய, அமுது ஆய் — அமிர்தமாகி, ஒளிவிளக்குஆய் - ஒளியையுடைய தீபமாகி, என்னுள் கலந்தாய் — என்மனத்திற் கலந்திருந்தாய், (அப்படி யிருத்தலினும்) யான்அறியாது இருந்தால் - நானறியாத வண்ண மிருந்தாய், இறைவா - இறைவனே, இனியேனும் - இனியாயினும், நின்னைப் பெருமாறு — உன்னை யடையுமாறு, எனக்குஅடியேனுக்கு, அருள்ஆம் நிலையைக்கொடுக்க, உன்திருவருளாகிய நிலைமையைக் கொடுக்க, நினையாயோ - நினைக்கமாட்டாயோ, எ—று.

தன்னை யொருவர்க் கறிவரிதாதல் முதல், அறியாதிருந்த லிறுதியாக வுரைத்தனவெல்லாம் இறைவனுக்கே பொருந்து மென்பார், இறைவா எணவீற்றில்விளித்தனர். எல்லாப் பொருள்களுக்கும் இறைவனே, இனியாயினும்எனக்கு உன் திருவரு ணிலையைக்கொடுக்க நினையாயோ என்பதாம்.

2. நினையு நினைவுக் கெட்டாத
நெறிபெற் றுணர்ந்த நெறியாளர்
வினையைக் கரைக்கும் பரமவின்ப
வெள்ளப் பெருக்கே நினதருளால்
மனைவி புதல்வ ரன்னைபிதா
மாடு வீடென் றிடுமயக்கம்
தனையு மறந்திங் குனைமறவாத்
தன்மை வருமோ தமியேற்கே.

இ—ள். நினையும் நினைவுக்குஎட்டாத - கருதுகின்ற கருத்துக் கெட்டாத, நெறிபெற்று - மோன நெறியைப்பெற்று, உணர்ந்த - அந்நெறியா லுன்னையறிந்த, நெறியாளர் - சன்மார்க்கரது, வினையை — வினைகளை, கரைக்கும் - கரைத்துமெல்லமெல்ல அழிக்கின்ற, பரமம்-மேலான, இன்பவெள்ளப் பெருக்கே - ஆநந்த ப்ரவாஹத்தின் மிகுதியே, நினது அருளால் உன் திருவருளால், மனைவி - பாரியை, புதல்வர் - புத்திரர், அன்னைபிதாதாய் தந்தையர், மாடு - பசுக்கள், வீடு-மனை, என்றிடும் மயக்கம் தன்னையும் மறந்து — என்றுசொல்லி அவர்களிடத்தன்பினால் மயங்கு மயக்கத்தையுமறந்து, இங்கு - இவ்விடத்து, உன்னைமறவாதன்மை - உன்னை மறவாதகுணம், தமியேற்கு வருமோ - இழிவினுலொப்பற்ற வெனக்குண்டாகுமோ, எ-று.

யாற்றி னிருகரையை நீர்ப்பெருக்குமெல்ல மெல்லகரைத் தழிக்கு மாறு போல, இறைவன்அன்பாது இருவினையை மெல்லமெல்லக் கரைத்து அழித் தலால், நினையுநினைவுக் கெட்டாதநெறி பெற்றுணர்ந்த நெறியாளர் வினையை க்கரைக்கும் பரமவின்ப வெள்ளப்பெறுக்கே என்றூர், எனக்குமனைவி மக்களி டத்தன்புநீங்கி, உன்னை மறவாமையாகிய குணமுண்டாமோ என்பதாம்.

3. வரும்போ மென்னு மிருநிலைமை
மன்னு தொருதன் மைத்தாகிக்
கரும்போ தேனே முக்கனியோ
வென்ன வென்னுட் கலந்துநலம்
தரும்பே ரின்பப் பொருளேநின்
றன்னை நினைத்து நெக்குருகேன்
இரும்போ கல்லோ மரமோவென்
னிதய மியாதென் றறியேனே.

இ–ள். வரும் போம்என்னும் - வரும்போம் என்கிற, இருநிலைமை மன் னுது - இருநிலைமைப் பொருந்தாமல், ஒருதன்மைத்துஆகி - ஒரு தன்மைத்து ஆகி - ஒருதன்மையை யுடையதாகி, கரும்போ - கருப்பஞ் சாறே, தேனே- மதுவோ, முக்கனியோ - முக்கனிகளோ, என்ன - என்றுசொல்லும் வண்ண ம்,என்னுள் கலந்து என்மனத்திற் சேர்ந்து, நலம்தரும் - நன்மையைத் தருகி ன்ற, பேரின்பப்பொருளே - பேரானந்த வஸ்துவே, நின்தன்னை நினைந்து உ ன்னைநினைந்து, நெக்கு நெகிழ்ந்து, உருகேன் - உருகிலேன் (ஆதலால்) என் இதயம் - என்னுடைய இதயமானது, இரும்போ – இரும்புதானே, கல்லோ கல்தானே, மரமோ -- மரந்தானே, யாது என்று அறியேன் - இவற்றுள் யா தென்றெடுத்துரைக்க அறிந்திலேன், எ-று.

யாதென்று செயவெ னெச்சத்திரிபு. பேரின்பப் பொருளே, உன்னை நி னைந் துருகாமையால், என்மனம் இரும்போ, கல்லோ. மரமோ, இவற்றுள் எதனலியன்றதோ என்பதாம்.

4 அறியுந் தரமோ நானுன்னை
அறிவுக் கறிவாய் நிற்கையினுல்
பிறியுந் தரமோ நீயென்னைப்
பெம்மா னேபே ரின்பமதாய்ச்
செறியும் பொருணீ நின்னையன்றிச்
செறியாப் பொருணுன் பெரும்பேற்றை
நெறிநின் றெழுக விசாரித்தால்
நினக்கோ வில்லை யெனக்காமே.

இ-ள். அறிவுக்கு அறிவு ஆய் நிற்கையினுல் - உணர்வுக் குணர்வாய் நிற் கையால், நான்உன்னை அறியும்தரமோ - நானுன்னை யறியுந்தரமாமோ, பெம்

மானே - எம்பெருமானே, பேரின்பமதாஆய் - பேரானந்தமாகி, செறியும்பொருள்நீ—நிறைந்துநிற்கும் வஸ்துநீயாதலால், நீஎன்னே பிறியும்தரமோ - நீயென்னைப் பிரியுந்தரமாமோ, நின்னே அன்றி – உன்னையல்லது, செறியாப்பொருள் நான் - வேறிடத்துச்சேர்ந்து நில்லாதபொருளாகியநான், பெறும்பேற்றை அடையும் பிரயோஜநத்தை, நெறிநின்று - உரிய நெறிக்கணின்று ஒழுக விசாரித்தால் – முழுதும் விசாரணைசெய்தால், நினக்கோஇல்லை - உனக்கோவில்லை, எனக்குஆம் - எனக்கேயாகும், எ—று

இதற்கு இவ்வாறன்றி, நான்உன்னை அறியுந்தரமோ, அறிவுக் கறிவாய்நிற்கையினுல் நீயென்னைப் பிரியுந்தரமோ, பேரின்பமதாய்ச் செறியும்பொருள் நீ,நின்னையன்றிச் செறியாப்பொருள் நான்எனப் பிரித்து, இணக்கிப் பொருளுரைத்தலும் கூடும்.

5. எனதென் பதும்பொய் யானெனல்பொய்
யெல்லா மிறந்த விடங்காட்டும்
நினதென் பதும்பொய் நீயெனல்பொய்
நிற்கு நிலைக்கே நேசித்தேன்
மனதென் பதுமோ வென்வசமாய்
வாரா தைய நின்னருளோ
தனதென் பதுக்கு மிடங்காணேன்
தமியே னெவ்வா றுய்வேனே.

இ-ள். எனது என்பதுபொய் – எனதென்று விவகரித்தலும் பொய், யான் எனல்பொய் – யானென்று விவகரித்தலும் பொய், எல்லாம் இறந்த இடம் காட்டும் - எல்லா விவகாரங்களு மற்ற விடத்தைக் காட்டு கின்ற, நினது என்பதும் பொய் - நின்ன தென்று விவகரித்தலும் பொய், நீஎனல் பொய் – நீ யென்று விவகரித்தல் பொய், (ஆதலால்) நிற்கும் நிலைக்கே நேசித்தேன் (இவைகள் ஒழிந்து) நிற்கும் நிலைக்கே யன்பு வைத்தேன், மனது என்பதுமோ-மனமென்று சொல்லப்படும் பொருளுமோ, என்வசமாய் வாராது - என்வசப்பட்டு வாராது, ஐய - ஐயனே, நினது அருளோ - உனது திருவருளோ, தனது எனபதுக்கும் - தன்ன தென்று சொல்வதற்கும், இடம் காணேன் - இடங் கண்டிலேன், தமியேன் - துணையிலேன், எவ்வாறு உய்வேன் - எவ்விதமாய்ப் பிழைப்பேன். எ-று

உய்தல் - எக்காலு மொருதன்மையாய் நித்யவாழ்வு பெற்று வாழ்தல்என் மனம் என் வசப்படாமல் பலவழியானும் கலங்குவதனுல், நான் எவ்வாறு உய்வேன் என்பதாம்.

6. உய்யும் படிக்குன் றிருக்கருணை
யொன்றைக் கொடுத்தா லுடையாய்ப்பாழ்ம்
பொய்யு மவாவு மழுக்காறும்
புடைபட் டோடு நன்னெறியா

மெய்யு மறிவு பெறும்பேறும்
விளங்கு மெனக்கு னடியார்பாற்
செப்பும் பணியுங் கைகூடும்
சிந்தைத் துயரந் தீர்ந்திடுமே.

இ—ள். உய்யும்படிக்கு - பிழைக்கும் வண்ணம், உன் திருக்கருணை ஒன்றைக் கொடுத்தால் - உன்திருவரு ளொன்றனை மாத்திரமே கொடுத்தனையாயின், உடையாய் - எல்லாப் பொருள்களையு முடையவனே, பாழ்பொய்யும்-(பொருள் காரண மாயுளதாகும்) பாழாகிய அசத்தியமும், அவாவும் - ஆசையும், அழுக்காறும் - (அது கிடையாவிடத்துளதாகும், பொறாமையும் - புடைபட்டு ஓடும் - புடைபெயர்ந்தோடி யொழியும், நல்நெறிஆம் - நன்மார்க்க முளதாதற் கேதுவாகிய, மெய்யும் - சத்தியமும், அறிவு பெறும் பேறும் - அறிவினாற்பெறுமபிரயோஜனமும், விளங்கும் - பிரகாசிக்கும், எனக்கு - அடியேனுக்கு, உன் அடியார்பால்செய்யும் - உன்னடியவரிடத்துச் செய்யவேண்டியபணியும் பணிவிடையும், கைகூடும் - கைவசப்படும், சிந்தை துயரம் - மனோவியாகுலம், தீர்ந்திடும் - தீர்ந்துபோம். எ—று.

நன்னெறிஆம் எனநிறுத்தி - நன்மார்க்கமுளதாகும் என்றுரைத்து முடிடிப்பினுமாம். உன்திருவருள் எனக்குக் கிடைக்குமாயின், நான் எல்லாச்சித்திகளுமிம் பெற்று மனத்துயரமும் நீங்கப்பெறுவேன் என்பதாம்

7. சிந்தைத் துயரென் றொருபாவி
சினந்து சினந்து போர்முயங்க
நிந்தைக் கிடமாய்ச் சகவாழ்வை
நிலையென் றுணர்ந்தே நிற்கின்றேன்
எந்தப் படியுன் னருள்வாய்க்கு
மெனக்கெப் படிநீ யருள்செய்வாய்
பந்தத் துயரற் றவர்க்கெளிய
பரமா னந்தப் பழம்பொருளே,

இ-ள். பந்தத்துயர் அற்றவர்க்கு – பிறவிப்பிணிப்பா லுளதாம் துன்பமற்றவர்கட்கு, எளிய - எளியவனாகிய, பரமானந்தப் பழம்பொருளே - மேலானவின்பத்தைத் தருகின்ற புராதனப்பொருளே, சிந்தைதுயர் என்ற ஒருபாவி-- மனோதுக்க மென்கிற ஒருபாவி, சினந்து சினந்து - கோவித்துக் கோவித்து போர் முயங்க – போரைச்செய்ய, நிந்தைக்கு இடம்ஆய் - நிந்தனைக்கிடமாகி சகவாழ்வை (நிலையற்ற) பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை, நிலையென்றுணர்ந்தே நிற்கின்றேன் - நிலையுளதென்றறிந்தே அதனிடத்துப் பற்றுளேனாய் நிற்கிறேன், உன் அருள் - உன்திருவருள், எந்தப்படிவாய்க்கும் – எப்படிகிடைக்கும், எனக்கு - அடியேனுக்கு, நீஎப்படி அருள்செய்வாய்–நீஎவ்வாறு கிருபை பண்ணுவாய். எ-று.

துயர் என்றொருபாவி, என்பதில், பெயரெச்சத் தகரந் தொகுத்தல் கடவுளே, பிரபஞ்சவாழ்க்கையை மெய்யெனக் கொண்டுழலும் எனக்கு, உன்திருவருள் கிடைப்ப தெப்படி என்பதாம்.

8. பொருளைப் பூவைப் பூவையரைப்
பொருளென் றெண்ணு மொருபாவி
இருளைத் துரந்திட் டொளிநெறியை
யென்னுட் பதிப்ப தென்றுகொலோ
தெருளத் தெருள வன்பர்நெஞ்சந்
தித்தித் துருகத் தெவிட்டாத
அருளைப் பொழிநின் குணமுகிலே
யறிவா னந்தத் தாரமுதே.

இ-ள். தெருள தெருள - தெளியத் தெளிய, அன்பர்நெஞ்சம் - அன்பர் மனத்தின்கண்தித்தித்து - இனித்து, உருக – உருகும்படி, தெவிட்டாதஅருளை - தெவிட்டாத அருள்மழையை, பொழியும் - சொரிகின்ற, குணமுகிலே - குணமேகமே, அறிவு ஆனந்தத்து–ஞானானந்தமாகிய, ஆர் அமுதே-அரிய அமிர்தமே, பொருளை-திரவியத்தையும், பூவை-பூமியையும், பூவையரை – மாதரையும் பொருள் என்று எண்ணும் - நிலையுடைப் பொருள்களென்று நினைக்கின்ற, ஒருபாவி இருளை-ஒரு பாவியாகிய அஞ்ஞான விருட்டை, துரந்திட்டு துரத்திவிட்டு, ஒளி நெறியை - ஒளியுடைச் சந்மார்க்கத்தை, என்னுள் பதிப்பது–என் மனத்திற் பதியச் செய்வது, என்றுகொல்-எந்நாளோ (அறியேன்).

பூவை - மொழிபான் வந்த வுவமையாகுபெயர். பொருள், பூ, பூவையர் என்பவற்றை, பொன்னிலமாதர் என்றூர் பிறரும். அறிவானந்தத்துஎன்பதில் அத்து அல்வழிச்சாரியை. கடவுளே, பொன்முதலியவைகளை நிலை யுள்ளனவாக நினைக்கின்ற எனது அஞ்ஞானவிருளைத் துரத்தி, உன் ஒளியுடைச் சந்மார்க்கத்தை என்மனத்திற் பதியச்செய்வது எந்நாளோ என்பதாம்.

9. ஆரா வமிர்தம் விருப்பினர்க
ளறிய விடத்தை யமிர்தாக்கும்
பேரானந்தச் சித்தனெனும்
பெரியோ யாவிக் குரியோய்கேள்
காரார் கிரக வலையினிடைக்
கட்டுண் டிருந்த களைகளெல்லாம்
கட்டுண் டிருந்த களைக்களெல்லாம்
ஊரா லொருநாள் கையுணவேற்
றுண்டா லெனக்கிங் கொழிந்திடுமே.

இ-ள். ஆரா அமிர்தம் விருப்பினர்கள் - தேவர்கள், அறிய-உன் ஏற்றத்தை அறியும்படி, வி....த்தை-நஞ்சை அமிர்து ஆக்கும்-அமிர்தமாக்கிய, பேரா

னந்தச் சித்தன் என்னும்–பேரானந்தச் சித்தன் என்கிற, பெரியோய் – பெரியோனே, ஆவிக்கு உரியோய்-உயிர்க்குரியவனே, கேள்-கேட்பாயாக, கார் ஆர்-கருமையார்ந்த, கிரகவலையினிடை-சமுசாரவலையின்கண் - கட்டுண்டு இருந்த-கட்டுப் பட்டிருந்த, சனங்கள் எல்லாம் - விடாய்களெல்லாம், ஊரால் - ஊர் தோறும் ஒருநாள் - ஒவ்வொருநாளாக, கை உணவு ஏற்று உண்டால் - கைப் பிச்சை யேற்றுண்பேனாயின், இங்கு-இவ்விடத்து, எனக்கு ஒழிந்திடும்–எனக் கொழிந்துபோம் எ-று.

தெவிட்டா வமுதம் விரும்பினவர்கள் தேவர்களாதலால், அப்பெயர் அவர்கட்காயிற்று. பேரானந்தச் சித்தன் என்பது, நஞ்சை யமுதாக்கி யுண்டமையா லுண்டாகிய பேரின்பத்தைப் பொருந்திய மனதையுடையான் எனவும் பேரினால் ஆநந்தச் சித்தன் எனவும் பொருள் படுதலுங்காண்க. சித்தன்-ஒன்றை யொன்றாக்கி யதிசயத்தை விளைப்போன். அது இவ்விடத்து விடத்தை யமிர்தாக்கினமை. கார் ஆர் என்பதற்குப் பெருமை நிறைந்த என்றலும் பொருந்தும். குடும்பத் துன்பங்க ளெல்லாம், ஊர்தோறும் பிச்சையேற் றுண்பேனாயின் என்னைவிட்டு ஒழிந்துபோம் என்பதாம்.

10. எனக்கென் றிருந்த வுடல்பொருளும்
யானு நினவென் றீந்தவண்ணம்
அனைத்து மிருந்து மிலதாக
வருளாய் நில்லா தழிவழக்காய்
மனதுட்புகுந்து மயங்கவுமென்
மதிக்குட் களங்கம் வந்ததென்னோ
தனக்கொன் றுவமை யறநிறைந்த
தனியே தன்னந் தனிமுதலே.

இ-ள். தனக்கு ஒன்று உவமை அறநிறைந்த–தனக்கோ ருவமையில்லாத வண்ணம் நிறைந்த, தனியே-தனிமைப்பொருளே, தன்னந் தனிமுதலே தன்னந்தனியாகிய முதற்பொருளே, எனக்கென் றிருந்த-எனக்கென் றுநம்பியிருந்த, உடல்பொருளும் - உடலும் பொருளும், யானும்-நானும், நின என்று-உன்னுடையன வென்று, ஈந்தவண்ணம்-கொடுத்தபடி, அனைத்தும் இருந்து-எல்லாமிருந்தும், இலவாக - இல்லாதனவாக அருளாய் நில்லாது-அருள் வடிவாய் நிற்காமல், அழிவழக்காய்-கெடுவழக்காகி. மனத்துள்புகுந்து - மனத்திற்பிரவேசித்து, மயங்கவும்–கலக்கவும், என்மதிக்குள் – என்னறிவுக்குள். களங்கம் வந்ததற்குக் காரணம். என்னோ-யாதோ. (அறிகிலேன்.) எ–று.

உடல் பொருள் யான் என்றது–உடல்பொருளாவிகளை. அழிவழக்கு-துர்வியாச்சியம். தன்னந்தனி-அறத்தனிமை. கன்னங் கறுத்தகுழல். பென்னம் பெருத்தமுலை. சின்னஞ் சிறுத்தவிடை என்றற் றொடக்கத்தனவு மிப்பொருள் கருதினவே. உடல் பொருள் ஆவி மூன்றனையும் உனக்குக் கொடுத்தும்

இன்னமும் உன் திருவருணிலையில் நில்லாமையாகிய மயக்கம் எனக்குண்டானதற்குக் காரணம் யாதோ என்பதாம்.

ஆசையெனும்.

1, ஆசையெனும் பெருங்காற்றா டிலவம்பஞ்செனவுமன
தலையுங் காலம்
மோசம்வரு மிதனாலே கற்றதுங்கேட்டதுந்தூர்ந்து
முத்திக் கான
நேசமுநல் வாசமும்போய்ப் புலனாயிற் கொடுமைபற்றி
நிற்ப ரந்தோ
தேசுபழுத் தருள்பழுத்த பராபரமே நிராசையின்றேற்
றெய்வ முண்டோ.

இ-ள். ஆசையென்னும் - பெருங்காற்றூடு - ஆசையாகிய பெருங்காற்றிலகப்பட்டு. இலவம் பஞ்சு எனவும் — இலவம் பஞ்சு அலைவதுபோலவும், மனது அலையும் காலம்-மனமானது அலையுங் காலத்தின். மோசம்வரும் - மோசம்நேரிடும். இதனாலே-இதனால் கற்றதும் கேட்டதும் தூர்ந்து-கற்ற கல்விகளும் கேட்ட கேள்விகளும் செறுக்கப்பட்டு, முத்திக்கு ஆன நேசமும்-மோக்ஷவிருப்பமும், நல் வாசமும், குருகுல வாசம் முதலிய நல்லவாசங்களும், போய்-நீங்கி, புலன் ஆய்-ஐம்புலவடிவாகி, இல்கொடுமைப்பற்றி-குடும்பபாரக்கொடுமையால் தொடரப்பட்டு, நிற்பர் - (அதை யறுத்தகல வழியிலாய் அதனிடத்தே) தங்கியிருப்பார்கள், (ஆதலால்) தேசு பழுத்து - ஒளி மிகுந்து, அருள்பழுத்த.அருள் மிகுந்த, பராபரமே - பராத்பரமே, நிராசை இன்றேல்-அவாவறுதி, (ஒருவனுக்கு) இல்லையாயின், (அவனுக்கு) தெய்வம் உண்டோ—தெய்வமுமுள்ளதோ, எ-று.

ஆசையென்றது மனைவி மக்கள் முதலாயினா ரிடத்துச் செய்யும் மிகுவிருப்பம். பஞ்சு எல்லாப் பொருள்களினும் நொய்து, அதினும் இலவம்பஞ்சு மிகவும் நொய்து, அது சிறு காற்றுக்கே எதிர்நில்லா தலைவதியற்கையாயிருக்க, பெருங்காற்றுக்கு என்னபாடு படாது? அதுபோல மனமானது ஆசைவழியிலகப்பட்டுழல்வதனால் கல்வி கேள்விகளுந் தூர்ந்து, மோக்ஷவிருப்பமும், குருகுலவாச முதலிய நல்ல சஹவாசங்களும் நீங்கி ஐம்புலவடிவாகிக் குடும்பபாரக் கொடுங்குழியில் வீழ்ந்து வருந்துவர். ஆதலால்,ஒருவனுக்கு நிராசையுண்டானாலன்றித் தெய்வவுண்மை விளங்காதென்பது கருத்து. பெருங்காற்று-சண்டமாருதம். புலன்வழிப் பட்டென்னாது, புலன் ஆய் என்றமையால், புலம் வேறு மனம் வேறு என்று தோன்றாவண்ணம்ஒன்றி அவற்றி னுருவமாய் நிற்றல்பெற்றாம். நிராசையே தெய்வமென்பதுஇதனாற் கூறப்பட்டது.

"அற்றது பற்றெனிலுற்றது வீடே" எனவும்
"பற்றி விடாஅ விடும்பைகள் பற்றினைப்
பற்றி விடாஅதவர்க்கு"—எனவும்,

"தந்தைதாய் தன்னுடன் றோன்றினார்புத்திரர் தாரமென்னும்
பந்தநீங்காதவர்க் குய்ந்துபோக் கில்லெனப்பற்றினையே
வெந்தநீ றாடியா ராதியார் சோதியார் வேத கீதர்
எந்தையா ரூர்தொழு துய்யலா மையல்கொண் டஞ்சனெஞ்சே" எனவும்,

"பழகி னால்வரும் பண்டுள சுற்றமும்
விழவி டாவிடின் வேண்டிய தெய்தொணா
திகழ்கொள் சேறையுட் செந்நெறி மேவிய
அழக னாரு ளாஞ்சுவ தென்னுக்கே"—எனவும்,

"அருத்தமும் மனையாளொடு மக்களும்
பொருத்தமில்லை பொல்லாதது போகட்டும்
கருத்தன்கண் ணுத லண்ணல் காட்டுப்பள்ளித்
திருத்தன் சேவடியைச்சென்று சேர்மினோ"—எனவும்,

"பதியுஞ் சுற்றமும் பெற்ற மக்களும்
பண்டை யார் நல்ல பெண்டிரும்
நிதியு மிம்மனை வாழும் வாழ்க்கை
நினைப் பொழி மட நெஞ்சமே

மதியஞ் சேர்சடைக் கங்கையானிட
மகிழ மல்லிகை சண்பகம்
புதிய பூமலர்ந் தெல்லிநாறும்
புறம்ப யந்தொழப் போதுமே. எனவும்,

"தாமே தமக்குச் சுற்றமுந் தாமே தமக்கு விதிவகையும்
யாமா ரெமதார் பாசமா ரென்ன மாய மிவைபோகக்
கோமான் பண்டைத் தொண்டரொடு மவன்றன் குறிப்பே குறிக்கொண்டு
போமா றமைமின் பொய்நீங்கிப் புயங்க னாள்வான் பொன்னடிக்கே" எனவும்,

"திருவடி பிடித்து வொருவிரல்விட்டு
மக்களு மனையு மொக்கலுந்திருவும்
பொருளென நினையா துன்னருளினை நினைந்து"—எனவும்

"வளைப்பட் டகைமா தொடுமக்களெனும்
தளைபட்டழியத் தகுமோ தகுமோ
கிளைபட் டெழுசூ ருரமுங்கிரியும்
தொளைபட் டுருவத் தொடும் வேலவனே"—எனவும்,

"கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறரும்
கண்டத்தோடு பட்டதல்லாற் காதன் மற்றியாது மில்லை
எண்டிசையுங் கீழுமேலு முற்றவு முண்டபிரான்
தொண்டரோ மாயுய்ப்பி னல்லாலில்லை கண்டீர் துணையே"—எனவும்

மண்ணினுந் தனத்தினு மனைக்கு வாய்த்தநற்
பெண்ணினு மகவினும் பெரியபேரினும்
துண்ணென விழைவினைத் துறந்ததூயரே
விண்ணினு மின்புடன் விளங்கிமேவுவார்"—எனவும்

தாரதன மிகுமென்னிற் றளையாது மப்பாசந் தளைத்துக்கொண்டால்
ஆரதனை யறுத்தகலும் விரகுடையா ரறிவிலா ராசைவிஞ்சிக்
கூறிதய மப்போகத் துழன்றழுக்குங் கொடுந்துயரைக் குறித்தபோதே
தீரதையா மறிஞருக்கு விரத்தியுள தாய்ச்சித்தந் தெளியுமன்றே—"எனவும்

"உடம்பு மனைவிமக வுற்றாரோ ரேர்கேள்
அடைந்ததனம் வீடடிமை காணி—தொடர்ந்த விவை
என்னவெனுஞ் சொன்னினைவு போனு விறையருளால்
மன்னியவ னைப் பெருமான் மா,,—எனவும்,

நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்கள்
மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள்-கூடத்
தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்கிதை யிப்போது
விடப்பெறுவா ரேன்பிறப்பார் மேல்"—எனவும்,

அறிபவற் றாசை யறிலது தானே யவித்தையு மனமுமாண்டதுவாம்
பொறிபயி லாசை துன்பமாம் நிராசை புகலரு முத்தியா மின்பம்
பிறிவரு தனது முயற்சியா லுண்டாம் பேதைய ருண்டெனு மவித்தை
செறிதரு பொய்யா நாமமாத் திரமாய்ச் சித்தெனத் தேர்ந்திடி னிலதாம்"

எனவும் வருவன வற்றாலும் நிராசையே தெய்வமென்பது விசதம்.

2. இரப்பானங் கொருவனவன் வேண்டுவகேட் டருள்செயென
வேசற் றேதான்
புரப்பான்ற னருணாடி யிழிப்பதுபோ லெங்குநிறை
பொருளே கேளாய்
மரப்பான்மை நெஞ்சினன்யான் வேண்டுவகேட் டிரங்கென
மௌனத்தோடங் [வே
தரப்பான்மை யருணிறைவி ருப்பதுவோ பராபரமே
சகச நிட்டை.

இ-ள் அங்கு-அவ்விடத்து, இரப்பான் ஒருவன் அவன்-யாசகனுகிய ஒருவனென்னும் அவன், வேண்டுவ-வேண்டுமவற்றை, கேட்டு—செவியேற்று, அருள்செய் என -கிருபைசெய்வாயென்று, ஏசற்று-பழிப்பற்று, புரப்பான் - ரக்ஷிப்பவனுடைய, அருள்—கிருபையை, நாடியிருப்பதுபோல்-நோக்கி நிற்பதுபோல, எங்கும் நிறைபொருளே-எவ்விடத்தும் நீக்கமின்றி நிறைந்தவஸ்துவே,கேளாய்-கேட்பாயாக, மரப்பான்மை நெஞ்சினன்யான்-மரத்தின்றன்மை யமைந்தமனத்தினை புடையநான், வேண்டுவகேட்டு இரங்கு என - விரும்பு மவற்றை

த் திருச்செவி சாத்தி யிரங்கி யருள்வாயென்று, மௌனத்தோடு - மௌநநிலை யுடன், அந்தரப்பான்மை-ஆகாயத் தின்றன்மை யமைந்த, அருள் நிறைவில்— உன் திருவருட் பூரணநிலையில், இருப்பதுவோ-இருப்பதுதானோ, பராபரமே - பராத்பரவஸ்துவே, சகசநிட்டை - எனக்கு சஹஸநிஷ்டையென்று சொல்ல ப்படுவது. எ று.

மரப்பான்மை - வன்மைக் கெடுத்துக் காட்டுவதோருவமை. இரப்பாளன் ஈகையாளனது அருளைநாடியிருப்பது போல, உன் திருவருளை நாடி, அத்திரு வருணிறைவி லிருப்பதுவோ எனக்குச் சகசநிட்டை யென்பது கருத்து.

3. சாட்டையிற் பம்பர சாலம் போலெலாம்
ஆட்டுவா னிறையென வறிந்து நெஞ்சமே
தேட்டமொன் றறவருட் செயலி னிற்றியேல்
வீட்டிறந் துறவற மிரண்டு மேன்மையே.

இ-ள். நெஞ்சமே-மனமே, சாட்டையின் - சாட்டையினு லாட்டப்பட்ட, பம்பரசாலம்போல் - பம்பரத் தொகுதிகள் போல, எல்லாம் - எல்லாவுயிர்களையு ம், இறை - இறைவன். ஆட்டுவான் என — ஆட்டுவானென்று, அறிந்து—ஐயந் திரிபறத் தக்க பிரமாணங்களைக் கொண்டுணர்ந்து, தேட்டம் ஒன்று அற -தே டப்படும் பொருளொன் றில்லாதவகை, அருள்செயலில் நிற்றியேல்-திருவரு ட் செய்கைக் குட்பட்டு நிற்பையாயின், வீட்டு அறம் துறவு அறம் இரண்டும்- இல்லறம் துறவறம் என்றுசொல்லப்பட்ட இரண்டறங்களும், மேன்மையை யுடையனவே எ-று.

நிற்றியேல் என்பது நிற்றலருமை தோன்ற நின்றது, திருவருள்வயப்பட் டவர்க்குத்தேடவேண்டுவதோர் பொருளின்றுதலால், "தேட்டமொன்றற வரு ட்செயலி னிற்றியேல்" என்றார். அருட்செயலி னிற்றியேல் வீட்டறந் துறவ ற மிரண்டு மேன்மையே என்றதனால், அருட்செயலினில்லாவிடின், அவ்விர ண்டும் தாழ்மையே என்ற வாறாயிற்று. பம்பரமாட்டுவோன், பம்பரம்சாட்டை, இவை முறையே இறைவனுக்கும், உயிர்களுக்கும், இருவினைகட்கும் உவமைப் பொருள்கள்- ஐயம் - சந்தேகம். அது குற்றியோமகனோ என்பது திரிபு விப ரீத வுணர்ச்சி, அது பழுதையைப்பாம்பென்பது. "இருவினைப்பாசக் கயிற்றி ன்வழி, ஆட்டுவிப்பானு மொருவனுண்டே" எனவும், "ஓங்குவிண்ணோர் நா டேயிடைமருதீசற்கு மெய்யன்பர் நாரியர்பால், வீடேயிருப்பினு மெய்ஞ்ஞா ன வீட்டின்ப மேவுவரே, எனவும், மேலோரும் பணித்தனர்.

4. தன்னெஞ்ச நினைப்பொழியா தறிவிலிநான் ஞானமெனுந்
தன்மை பேச
உன்னெஞ்ச மகிழ்ந்தொருசொல் லுரைத்ததனையே யதனையுன்
யுருகே னையா [னி

வன்னெஞ்சோ விரங்காத மரநெஞ்சோ விருப்பு நெஞ்சோ
வைர மான
கன்னெஞ்சோ வலதுமண்ணுங் கட்டிநெஞ்சோ வெனது
நெஞ்சங் கருதிற்றுனே.

இ—ள். தன்னெஞ்சம் நினைப் பொழியாத - மனமானது தன்கணுள்ள எண்ணங்கள் நீங்காத, அறிவிலிநான்-அறிவிலியாகிய நான்; ஞானம் என்னுந்தன்மைபேச - ஞானமென்னுந் தன்மையை யெடுத்துப் பேசும்படி - உன்னெஞ்சம் மகிழ்ந்து - உன்னுள்ள மகிழ்ந்து, ஒருசொல் உரைத்தனையே, ஒருமொழி பகர்ந்தனையே, அதனை உன்னி உருகேன் — அதைநினைத் துருக மாட்டேன், (ஆதலால்) ஐயா - ஐயனே, எனது நெஞ்சம் - என்மனமானது கருதின்-நினைத்துப் பார்க்குமிடத்து, வல்நெஞ்சோ - வன்மனமோ, இரங்காத - இரக்க மில்லாத, மரநெஞ்சோ - மரமனதோ, இரும்பு நெஞ்சோ - இரும்புமனமோ, வைரமான கல்நெஞ்சோ - வயிரம்பற்றிய கல்மனமோ, அலது — அல்லது, மண்ணுங்கட்டி நெஞ்சோ — மண்ணுங்கட்டி மனமோ (அறிந்திலேன்,) எ—று.

அறிவுடையார் ஞானத்தன்மையை யெடுத்து பேசுதற் குரியரே யன்றி, அறிவிலியாகிய நான்பேசுதற்குரிய னல்லேன் என்றதாயிற்று. அங்ஙன மாயினும், ஆட்படுந் தன்மையில்லாத என்னை, ஒருமொழியுணர்த்தி உனக்குரிய னாக்கினையே, அந்தப் பெருங்கருணையை நினைந்துருகாமையால் என்னெஞ்ச மித்தன்மைத்தெனத் தன்மன வன்மையையும் இறைவனது கருணை மிகுதியையுபற்றி யீடுபட்டார்.

“வெள்ளந்தாழ் விரிசடையாய் விடையாய் விண்ணோர்
பெருமானே யெனக்கேட்டு வேட்ட நெஞ்சாய்ப்
பள்ளந்தா ழுறுபுனலிற் கீழ்மே லாகப்
பதைத்துருகு மவர்நிற்க வென்னை யாண்டாய்க்
குள்ளந்தா னின்றுச்சி யளவு நெஞ்சா
யுருகாதா லுடம்பெல்லாங் கண்ணா யண்ணா
வெள்ளந்தான் பாயாதா னெஞ்சங் கல்லாங்
கண்ணிணையு மரமாந்தீ வினையினேற்கே.” என்றார்மேலோரும்

5. வாழி சோபனம் வாழிநல் லன்பர்கள்
சூழ வந்தரு டோற்றமுஞ் சோபனம்
ஆழி போலரு ளையன் மௌனத்தால்
ஏழை யேன்பெற்ற வின்பமுஞ் சோபனம்.

இ—ள். சோபனம்வாழிவாழி - நான் பாடுஞ் சோபனமானது வாழிவாழி, (அதுயாதெனின்) நல்அன்பர்கள் சூழவந்து - மாசற்ற வன்புடையார் சூழுமாறுஎன்னிடத் தெழுந்தருளி, அருள் - தன்னருட் குரிமையில்லாத வென்னையுரியனுக்கியருளின, தோற்றமும்-மௌந குருவுருவு வெளிப்பாடும், சோபனம்-சோபனமாகுக, ஆழிபோல் அருள் - கடல்போன்ற அருளையுடைய, ஐயன்—அ

ருளிறையின், மௌநத்தால், மௌந முத்திரையால், எழையேன் பெற்ற-எளியேன் அடைந்த, இன்பமும் - நிரதிசயாநந்தமும், சோபனம் - சோபனமாகுக.

நிரதிசயம் தனக்குமேலானதோர் பொருளின்மை. இறைவனது திருவருட்பெருக்கத்தை யறிவுறுத்தற்கு, ஆழிபோலருள் என்றார். சோபனம் - சுபம். நன்மை — மாசின்மை.

6. கொடுக்கின் றோர்கள்பாற் குறைவையா
தியானெனுங் குதர்க்கம்
விடுக்கின் றோர்கள்பாற் பிரிகிலா
துள்ளன்பு விடாதே
அடுக்கின் றோர்களுக் கிரங்கிடுந்
தண்டமி ழலங்கல்
தொடுக்கின் றோர்களைச் சோதியா
ததுபரஞ் சோதி.

இ-ள். தண்தமிழ் அலங்கல் - தண்ணிய தமிழ்ச்சொல் மாலைகளை — தொடுக்கின்றோர்களை - தொடுத்துச் சூட்டுகின்ற அன்பர்களை, சோதியாதது சோதனை செய்யாததாகிய, பரஞ்சோதி — பரஞ்சுடரானது, கொடுக்கின்றோர்கள்பால் - விடுப்பவரிடத்து நின்றும், பிறிகிலாது - நீங்காது, உள்ளன்புவிடாது அடுக்கின்றோர்களுக்கு - உள்ளன்பு நீங்காம லடுத்திருப்பவர்களுக்கு, இரங்கிடும் — இரங்கியருளும், எ-று.

தண்டமிழ்ப் பாமாலைகளைச் சூட்டுவாரிடத்துப் பிழைபாராட்டாத இயற்கையையுடைய விறைவன் வரையாதுகொடுக்கும் உதாரிகளுக்குக் குறைசெய்யான், யான்என்னும் அகங்காரத்தை விட்டவரை விடான், உள்ளன்போடு அடுத்தவரை யிரங்கியருளுவன் என்பதுகருத்து. உள்ளன்பு விடாதேயடுக்கின்றோர்களுக் கிரங்கிடும் என்பதற் குதாரணம்.

"மனைவி லங்கறு யைந்தனே கற்பக
மரங்கனல் புனல்மூன்றும்
தனைய யடைந்தவர் வறுமையுஞ் சீதமுந்
தாகமுந் தவிர்த்தாலும்
அனையவீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வா
னகன்றவர்க் கருள்செய்யான்
இனைய குற்றங்க ளெவர்குற்ற மாகுமென்
றெண்ணிநீ யறுவாயே"—என்னுந் தொடக்கத்தன.

7. உலக மாயையி லேயெளி யேன்றனை
யுழல விட்டனை யேயுடை யாயருள்
இலகு பேரின்ப வீட்டினி லென்னையும்
இருத்தி வைப்பதெக் காலஞ்சொ லாயெழில்

திலக வா ணுதற் பைந்தொடி கண்ணிணை
தேக்க நாடகஞ் செய்தடி யார்க்கெலாம்
அலகி லாவினை தீர்க்கத் துசங்கட்டும்
அப்ப னேயரு ளானந்தச் சோதியே.

இ-ள். எழில் - அழகுள்ள, திலகம் - பொட்டணிந்த, வாள் நுதல் - ஒளி பொருந்திய நெற்றியையும், பை தொடி – பசிய வளையலையுமுடைய வுமாதேவியின், கண் இணை தேக்க—இருகண்கள்நிறையும்படி, நாடகம்செய்து-நிருத்தனஞ்செய்து, அடியார்க்கு எல்லாம் - அடியவர்கட்கெல்லாம், அலகு இல்லா-அளவற்ற, வினை தீர்க்க - கர்மங்களை யொழித்தற்காக, துசம்கட்டும் - கொடிகட்டுகின்ற, அப்பனே - தந்தையே, அருள் ஆநந்தசோதியே - அருளாநந்தங்களையுடையசுடரே, எளியேன்றனை - ஏழையேனை, உலகமாயையிலே பிரபஞ்சமாயையில், உழலவிட்டனையே – அலைய விட்டாயே, அருள் இலகு - உன் திருவருளால் விளங்குகின்ற, பேர் இன்ப வீட்டினில் - பேராநந்தத்தைத் தருகின்ற மோட்சநிலத்தில், என்னையும் - உனக்காட்படுந் தன்மையில்லாத) என்னையும், இருத்திவைப்பது - இருக்கச்செய்வது, எக்காலம் – எந்நாள், சொல்லாய்—பேசுவாயாக, எ—று.

அப்பன் என்பதற்கு - உபகாரங்கள் என்பதுபொருள். கடவுளே. என்னை உலகமாயையில் உழலவிட்டாயே, இனி யெக்காலம் உனது பேரின்ப வீட்டினில் இருத்திவைப்பாயோ, என்பது கருத்து.

8. முன்னிலைச்சுட்டொழுதியெனப் பலகாலு நெஞ்சேநான்
மொழிந்தே னேநின்
தன்னிலையைக் காட்டாதே யென்னையொன்றாச் சூட்டாதே
சரணன் போந்த
அந்நிலையே நிலையந்த நிலையிலே சித்திமுத்தி
யனைத்துந் தோன்றும்
நன்னிலையி தன்றியிலை சுகமென்றே சுகர்முதலோர்
நாடி னாரே.

இ-ள். நெஞ்சே - மனமே, முன்னிலைச்சுட்டு ஒழிதிஎன - முன்னிலையாகச்சுட்டுதலை யொழிவாயாகயென்று, பல்காலும் - பலதரமும், நான்மொழிந்தேனே - நான் சொன்னேனே, நின்றன் நிலையைக் காட்டாது - உனது நிலையைக் காட்டாமலும், என்னை ஒன்றாகச் சூட்டாது - என்னை யொருபொருளாகவையாமலும், நான் சரண்போந்த - நான் சரண்புகுந்த, அந்நிலையே - அந்தநிலையே – நிலை-நன்னிலையாகும், (ஏனெனின்) அந்தநிலையிலே அந்தநிலையிற்றானே, சித்திமுத்தி அனைத்தும் தோன்றும்-சித்திமுத்திகளெல்லாமுளவாகும், ஈது அன்றி நன்னிலைஇல்லை—இதையன்றி வேறுநல்ல நிலையில்லை, சுகம்—இதுவே இன்பநிலயம், என்றே-என்று ஆராய்ந்தறிந்தே சுகர்முதலோர் நாடினார்-சுகர் முதலானோர் இந்தநிலையை விரும்பினார்கள், எ—று.

முன்னிலைச்சுட்டு - எதிரிட்டறிதல். உன்னிலையு மென்னிலையு மொருங்கொழிய யானெனடுங்கி யுய்ந்தநிலையே நன்னிலையென்பார், நின்றன் னிலையைக்காட்டாதே யென்னை யொன்றாச் சூட்டாதே சரணன் போந்தவந்நிலையேநிலையே-நிலைஎன்றார், சித்தி, அணிமா, மகிமா, கரிமா, இலகிமா, பிராத்தி, பிராகாமியம், ஈசத்துவம், வசித்துவம், என்பன. அவைமுறையே, அறச்சிறிதாதலும், அறப்பெரிதாதலும், தன்னுடல் கண்டிப் பின்றிக் கண்டிப் புளவற்றையுருவ வல்லனாதலும், நொய்தாதலும், வேண்டுவன வடைதலும், நிறையுளனாதனும், ஆட்சியுளனாதலும், எல்லாம் தன்வசமாக்கவல்ல னாதலுமாம்.

9. அத்துவிதம் பெறும்பேறென் றறியாமல் யானெனும்பே
 யகந்தை யோடு
மத்தமதி யினர்போல மனங்கிடப்ப வின்னமின்னம்
 வருந்து வேனே
சுத்தபரி பூரணமாய் நின்மலமா யகண்டிதமாய்ச்
 சொரூபா னந்தச்
சத்திகணீங் காதவனந் தன்மயமா யருள்பழுத்துத்
 தழைத்த வொன்றே.

இ-ள். சுத்த பரிபூரணமாய் — சுத்த நிலையாகிய பரிபூரணமாகி, நின்மலமாய் - நிர்மலமாகி, அகண்டிதமாய் - கண்டிக்கப் படாததாகி, சொரூபா நந்தச்சத்திகள் நீங்காத வண்ணம் தன் மயமாய் - சொரூபானந்த சத்திகள் விலகாதபடி தன்மயமாகி, அருள்பழுத்து-அருள்கனிந்து, தழைத்த-செழித்த, ஒன்றே-ஒப்பற்றபொருளே, பெரும்பேறு - விரும்பியடையத்தக்க பேறு, அத்துவிதம் என்று-அத்வைதமென்று, அறியாமல்-ஆராய்ந்துணராமல் யான் என்னும்-நான் என்கிற, பேய் அகந்தையோடு-பேய்த்தன்மையாகிய அகங்காரத்தோடுகூடி, மத்தம் மதியினர்போல-உன் மத்தங்கொண்டவர்போல, மனம்கிடப்ப மனமானது விடயச்சேற்றி லழுந்திக்கிடக்க, இன்னம் இன்னம் வருந்துவேனோ—மேலும் மேலும் வருந்துவேனோ, எ—று.

சொரூபானந்த சத்திகள் — ஆத்மாநந்தத்துக் கேதுவாகிய சத்திகள். கடவுளே, அத்துவித நிலையே நன்னிலையென் றுணராமல் யான் என்னும்அகங்காரத்தோடுகூடி, உன்மத்தர்போல, மனமானது விடயச்சேற்றி லழுந்திக்கிடக்க. யான் மேலுமேலும் துன்பமடையவோ என்பது கருத்து.

10. தந்தை தாயுநீ யென்னுயிர்த் துணையுநீ
 சஞ்சல மதுதீர்க்க
வந்த தேசிக வடிவுநீ யுனையலான்
 மற்றொரு துணைகாணேன்
அந்த மாதியு மளப்பருஞ் சோதியே
 யாதியே யடியார்தம்
சிந்தை மேவிய தாயுமா னவனெனுஞ்
 சிரகிரிப் பெருமானே.

இ - ள். அந்தம் ஆதியும்-முடியடிகளும், அளப்பு அருசோதியே - அளத்தலரிதாயிருந்த சுடர்ப்பிழம்பே, ஆதியே - முதல்வனே, அடியார் சிந்தைமேவிய-அடியவர் மனத்தில் நிலைபெற்ற, தாயுமானவன் என்னும் - தாயுமானவன் என்று சொல்லப்படுகிற, சிரகிரிப் பெருமானே-சிராமலை மேவியசிவபெருமானே, தந்தைதாயும் நீ-தந்தை தாய்களும் நீயே, என் உயிர்துணையும்நீ—என்னுயிர்த் துணைவனும் நீயே, சஞ்சலம்தீர்க்க — என் மனோ சலநங்களை நீக்குதற்காக, வந்த—நானிருக்குமிடந் தேடிவநத, தேசிக வடிவும்நீ-ஆசாரிய மூர்த்தமும் நீயே, உனை அல்லால்-உன்னையன்றி, மற்றொரு துணைகாணேன்-வேறொரு துணையைக் கண்டிலேன், எ-று.

அந்தமாதியு மளப்பருஞ்சோதி என்றது நெடியோன் நான்முகன் நிலமகழ்ந்தும் விட்புலம் பறந்து மறியாத அடிமுடிகளை யுடைய சோணசைலத்தை. அன்றி, யாவராலும் முடியிது அடியிது என்றறியப்படாத ஒளிப்பிழம்பு எனினுமாம். தாயுமானவன் மாத்ருபூதேகவரன்.

11. காதி லோலையை வரைந்துமேற் குமிழையுங்
கறுவிவேள் கருநீலப்
போது போன்றிடுங் கண்ணியர் மயக்கிலெப்
போதுமே தளராமல்
மாது காதலி பங்கனை யபங்கனை
மாடமா ளிகைசூழும்
சேது மேவிய ராமநா யகன்றனைச்
சிந்தைசெய் மடநெஞ்சே.

இ - ள். மடநெஞ்சே - அறியாமையோடுகூடிய நெஞ்சமே, காதில்ஓலையை—காதிலணிந்த பொன்னோலையை, வரைந்து - சிலுகிட்டு, மேல்குமிழையும் கறுவி-மேல்புறத்துள்ள குமிழம் பூவினையுஞ்சிறந்து, வேள் - மன்மதனது, கருநீலப்போது போன்றிடும் - கருநீலப்பூவினை யொத்திருக்கின்றகண்ணியர் — கண்களையுடைய மாதரது, மயக்கில் — மயக்கத்தில் அகப்பட்டு எப்போதும் தளராமல்-எப்பொழுதுந் தளர்ச்சி யடையாமல், மாது-சாதலிபங்கனை-ஆசை நாயகியாகிய வுமாதேவியைப் பாகத்திலுடையவனை, அபங்கனை- நாசமில்லாதவனை, மாடமாளிகை சூழும்— மாடமாளிகைகள் சூழ்ந்திருக்கிற, ராமநாயகன்றனை—ராமநாதனை, சிந்தைசெய்-சிந்தனைசெய்வாய். எ-று.

"இருபெருங் குழையிட்ட பொன்னோலையின் வாசியே" என்றமேலோர் கூற்றைக் கலைகணக்கொண்டு ஓலை என்றதற்குப் பொன்னோலை யென்று பொருளுரைக்கலாயிற்று. குமிழ்-நாசி. நீலம் மன்மதன் பஞ்சபாணங்களி லொன்றாதலால், வேள் கருநீலப்போது என்றார். உயிர்க்கிறுதி பயப்பதனைக்காணின் யாவர்தாம் மயங்கித் தளரார், ஆதலினன்றே, இவர், வேள்கருநீலப்போது போன்றிடுங் கண்ணியர் மயக்கி லெப்போதுமே தளராமல்என்ற தூஉமென்க. குழையைச் சிலுகிட்டு" என மேலோர் கூறலால், வரைந்து, என இவரும்

கூறுவாராயினர். சிலுகிடல் - தொலைத்தல். மாதுகாதலிபங்கனை என்பதற்கு மலைவளர் காதலிபங்கன் எனினுமாம். காதலியாதலானன்றே பங்களித்தா னென்க.

12. அண்டமுமாய்ப் பிண்டமுமா யளவிலாத
வாருயிருக் கோருயிரா யமர்ந்தா யானுய்
கண்டவரார் கேட்டவரா ருன்னாலுன்னைக்
காண்பதல்லா லென்னறிவாற் காணப் போமோ
வண்டுளப மணிமார்பன் புதல்வனோடு
மனைவியொடுங் குடியிருந்து வணங்கிப் போற்றும்
புண்டரிக புரத்தினிநா தாந்தமௌன
போதாந்த நடம்புரியும் புனிதவாழ்வே.

இ-ள். வண் துளப மணி மார்பன்-வளப்பமாகிய துளசிமாலையை யணிந்த மார்பையுடைய விட்டுணு, புதல்வனோடு - புத்திரனோடும், மனைவியோடும் - மனையாட்டியோடும், குடியிருந்து - குடியாயிருந்துகொண்டு, வணங்கிபோற்றும்-வணங்கித்துதிக்கின்ற, புண்டரிகபுரத்தினில்-புண்டரிகபுரத்தில், நாதாந்த மௌந போதாந்த நடம்புரியும்-நாதாந்தமௌந போதாந்த நடத்தைச்செய்கின்ற, புனிதவாழ்வே - பரிசுத்தவாழ்வே, அண்டமும் ஆய் பிண்டமும் ஆய்-அண்டபிண்டங்களுமாகி அளவு இல்லாத - அளவுசெய்த லருமையாகிய, ஆர் உயிருக்கு-நிறைந்த வுயிர்களுக்கு, ஓர் உயிராய் – ஒப்பற்ற வுயிருமாகி, அமர்ந்தாயானல்-நீ யமர்ந்திருப்பையாயின், கண்டவர் ஆர் – உன்னைக் கண்டார் யாவர், கேட்டவர் ஆர்-கேட்டார்யாவர், உன்னால் உன்னைக்காண்பது அல்லால் - உன்னாலுன்னைக் காண்பதன்றி, என் அறிவால்-என்னறிவைக்கண்டு காணப்போமோ – காணலாகுமோ, எ–று.

நாதாந்த மௌந போதாந்த நடம்புரியும் என்றது நாத தத்துவத்தின்முடிவாயுள்ள மாநாதீதத்தில் சுட்டுணர்வுக்கெட்டாத நடநஞ்செய்தலை.

"அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி" என மேலோர் கூறலான் உன்னாலுன்னைக் காண்பதல்லா லென்னறிவாற் காணப்போமோ, என்றார். துளபம்பணி எனப்பிரித்து, துளசிமாலையையும் கௌஸ்துப மணியையும் தரித்தஎன உரைத்தலுமாம். புண்டரிகம்–புலி. வியாக்ரபாதர்வணங்கின வூராதலால் இதற்குப் புண்டரிகம் புரமெனப் பெயர்வந்தது. புலியூர் என்பதும் இக்காரணம்பற்றியேவந்தது. அன்றி விராட்புருடனது இருதய கமலஸ்தாந மென்னலும் பொருந்தும்.

13. பொறியிற் செறியைம் புலக்கனியைப்
புந்திக் கவராற் புகுந்திழுத்து
மறுகிச் சுழலு மனக்குரங்கு
மாள வாளா விருப்பேனோ

அறிவுக் கறிவாய்ப் பூரணமா
யகண்டா னந்த மயமாகிப்
பிறிவற் றிருக்கும் பெருங்கருணைப்
பெம்மா னேயெம் பெருமானே.

இ-ள். அறிவுக்கு அறிவு ஆய் - உணர்வுக் குணர்வாகி, பூரணமாய் —நிறைவாகி, அகண்ட ஆநந்தமயம் ஆகி - கண்டிக்கப்படாத சுகரூபமாகி, பிறிவு அற்று இருக்கும் - நீக்கமற்றிருக்கிற, பெருங்கருணை — பெருங்கருணையையுடைய, பெம்மானே - பெருமானே, எம்பெருமானே - எம்மிறைவனே, பொறியில் செறி-பொறிகளிற் றங்குகிற, ஐம்புலக்கனியை- ஐம்புலன்களாகிய கனிகளை, புந்திக்கவரால் புகுந்து ஏழுத்து-புத்தியாகிய மரக்கப்பில் ஏறியிழுத்து, மறுகிச்சுழலும்-மயங்கிச் சுழல்கின்ற, மனக்குரங்குமாள-மனமாகிய குரங்கு மடியும்படி, வாளா இருப்பேனோ-சும்மா இருப்பேனோ. எ-று

அறிவிற்கும் உள்ளீடாயிருந்து அறியுந் தன்மையைக் கொடுப்பவன் இறைவனாதலால், அறிவுக் கறிவாய் என்றார். சும்மாவிருத்தல் - நிச்சலமாயிருத்தல். "பொன்போல விளங்குமனம் சஞ்சலத்தாற் குரங்காம்" எனமேலோர் கூறலால் இவரும் மறுகிச்சுழலு மனக்குரங்கு என்றார். இறைவனே, என்மனம் அசைவற்றிருக்கும்படி சும்மாவிருக்கப் பெறுவேனோ என்பது கருத்து.

14. உரையுணர் விறந்து தம்மை யுணர்பவ ருணர்வி னூடே
கரையிலா வின்ப வெள்ளங் காட்டிடு முகிலே மாறாப்
பரையெனுங் கிரணஞ் சூழ்ந்த பானுவே நின்னைப்பற்றித்
திரையிலா நீர்போற் சித்தந் தெளிவனோ சிறிய னேனே.

இ-ள். உரை உணர்வு இறந்து-சொல்லும் அச்சொற்களுக்குக் கருவியாகிய உணர்ச்சியும் இறக்தப்பெற்று, தம்மைஉணர்பவர் - தம்மையுணர்வாராகிய அறிஞரது, உணர்வினூடே—அறிவினுள்ளே, கரை இல்லா-கரையற்ற,இன்பம் வெள்ளம் காட்டிடும்—ஆநந்தப் பெருக்கைக் காட்டுகின்ற, முகிலே-மேகமே, மாறா-நீங்காத, பரை என்னும்-பரையென்று சொல்லப்படுகிற, கிரணம்சூழ்ந்த-கிரணம் சூழப்பெற்ற, பானுவே — சூரியனே, நின்னைப்பற்றி- உன்னைப்பற்றி, திரை இல்லா நீர்போல் - அலையில்லாத கடல்போல, சிறியனேன்—சிறியேன், சித்தம் தெளிவனோ-மனந் தெளிவனோ, எ-று.

முகில் என்றார்-கைம்மாறு கருதாது உபகரித்தனேக்கி கிரணமில்லாத பானுவில்லை யாமாறுபோலப் பரையில்லா விறைவனில்லை யென்பார், மாறாப் பரையெனுங் கிரணஞ்சூழ்ந்த பானுவேயென்றார். நீர் இவ்விடத்துக்கடலுக்காயிற்று, பெரும்பாலும் அலைகளுள்ள ததுவேயாகலின் வடநூலாரும் நிஸ்தரங்க சமுத்ரமென்பர்.

15. கேவல சகல மின்றிக் கீழொடு மேலா யெங்கும்
மேவிய வருளின் கண்ணாய் மேவிட மேலா யின்பம்

தாவிட லின்பா தீதத் தனியிடை யிருத்தி வைத்த
தேவெனு மௌனி செம்பொற் சேவடி சிந்தை செய்வாம்

ப-ரை. கேவலசகலம் இன்றி – மறப்பு நினைப்புக்க ளின்றி, கீழொடுமே லாய் – கீழொடுமேலாகி, எங்கும்மேவிய - எவ்விடத்தும் பொருந்திய, அருளி ன்கண் ஆய் - அருட் கண்ணாகி, மேவிட - அடியேன் பொருந்தவும், இன்பம் மேலாய்தாவிட – ஆனந்தமேலிட்டுச் சிறக்கவும், இன்பாதீதத் தனிவிடை-ஆந ந்தாதீதமாகிய தனியிடத்தில், இருத்திவைத்த – என்னை யிருத்திவைத்த, தே என்னும் – தெய்வ மென்கிற, மௌனி – மௌனகுருவின், செம்பொன் - செம் பொற் கழலணிந்த, சேவடி - திருவடிகளை, சிந்தை செய்வாம் - சிந்தனை பண் ணுவோம், எ-று.

செம்பொன் என்பதற்கு செம்பொன்போன்ற என்னலுமாம். இன்பாதீத த்தனியிடை யிருத்தி வைத்த மௌன குருவின் சேவடியைச் சிந்திப்போம் எ ன்பது கருத்து.

16. நேற்றுளா ரின்று மாளா நின்றன ரதனைக் கண்டும்
போற்றிலே னின்னை யந்தோ போக்கினேன் வீணேகாலம்
ஆற்றிலே னகண்டானந்த வண்ணலே யளவின்மாயைச்
சேற்றிலே யின்னம் வீழ்ந்து திளைக்கவோ சிறியனேனே.

ப-ரை. நேற்று உள்ளார் - நேற்றுள ராயினர், இன்று மாளாநின்றனர்-இ ன்று இலராமாறு மடியாநின்றார், அதனை - அவ்வகையாகிய நிலையாமையைக் கண்டு வைத்தும், நின்னை சாசுவதனாகிய வுன்னை, போற்றிலேன் – வணங்கி லேன், அந்தோ - ஐயோ, காலம்வீணே போக்கினேன் - காலத்தை வீணாகவே கழித்தேன், ஆற்றிலேன் - (இனியிவ்விடர்களை) சகித்திலேன், அகண்டானந் தம் - அகண்டசுகத்தை யுண்டாக்குகின்ற, அண்ணலே - பெரியோனே, சிறி யனேன், அளவுஇல் – அளவுசெய்த லருமையாகிய, மாயைச்சேற்றிலே - மா யையாகிய அளற்றிலே, வீழ்ந்து - விழுந்து, இன்னம் திளைக்கவோ – இன்ன மூந் துன்பத்தை யநுபவிக்கவோ. எ-று.

"நெருநலுளனொருவன் இன்றில்லையென்னும் பெருமையுடைத்திவ் வுலகு" எனவும், "நேற்றிருந்தாளின்று வெந்துநீறானாள், மேலோர் கூறுதலுங்காண்க சிறியனேன் அளவில் மாயைச்சேற்றிலே வீழ்ந்து திளைத்தல் அசங்கத மென் றாராயிற்று. நேற்றிருந்தார் இன்றிலராதல் கண்டும் உன்னைப் போற்றிலேன். யிவ்வாறு யானிருத்தல், இன்னமும் அளவற்ற மாயையாகிய சேற்றின் கண் வீழ்ந்தழுந்தித் துன்பமுழக்கவோ யானறிந்திலேன் என்பது கருத்து.

17. போதமென்பதே விளக்கொவ்வு மவித்தைபொய் யிருளாம்
தீதி லாவிளக் கெடுத்திரு டேடவுஞ் சிக்கா
தாத லாலறி வாய்நின்ற விடத்தறி யாமை
ஏது மில்லையென் றெம்பிரான் சுருதியே யியம்பும்.

ப-ரை. போதம் என்பதே - அறுவென்று சொல்லப் படுவதே, ளக்குவி ஒவ்வும் - தீபத்தையொக்கும், அவித்தை – அஞ்ஞானமே, பொய் இருள்ஆம்- பொய்யாகிய இருளையொக்கும், தீது இல்லா – குற்றமில்லாத, விளக்கு எடுத் து–தீபத்தை யேந்திக்கொண்டு, இருள்தேடவும் - இருளைத் தேடினாலும், சிக் காது - கிடைக்காது, ஆதலால். ஆகையால், அறிவாய் நின்றவிடத்து - ஞான மயமாய் நின்றவிடத்தில், அறியாமை - அஞ்ஞான மானது, ஏதும் இல்லையெ ன்று - சிறிது மில்லையென்று, எம்பிரான் சுருதியே - எம்மிறைவனு லருளிச் செய்யப்பட்ட வேதங்களே, இயம்பும் - கூறுநிற்கும், எ-று.

விளக்குத்தீது இன்மையாவது - நெய்திரி தூண்டுகோல் முதலியவைகு றையாதிருத்தல், "விளக்குப் புகவிருண்மாய்ந் தாங்கு" என்றார் மேலோரும், விளக்குகெதிரில் இருள் நில்லாததுபோல, ஞானத்துக்கெதிரில் அஞ்ஞானம் நில்லாதென்பது கருத்து.

18. சுருதி யேசிவாக மங்களே யுங்களாற் சொல்லும்
ஒருத னிப்பொரு ளளவையீ தென்னவா யுண்டோ
பொருதி ரைக்கட னுண்மண லெண்ணினும் புகலக்
கருத வெட்டிடா நிறைபொரு ளளவையார் காண்பார்.

ப-ரை. சுருதியே - வேதங்களே, சிவாகமங்களே - சைவாகமங்களே, உங் களால் சொல்லும் – உங்களால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற, ஒருதனிப் பொருள்-அ ளவை - ஒரு தனிமைப் பொருளினது அளவை யானது, ஈது என்ன இதுதா னென்று துணிந்துசொல்ல, வாய் உண்டோ - வாக்குளதோ, பொருதிரைக்க டல் - கரையை மோதியழிக்கின்ற அலைகளையுடைய கடலிலுள்ள. நுண்மண ல்எண்ணினும் - நுண்ணிய மணலை எண்ணித் தொகை யேற்படுத்தி னலும், புகல கருத - இத்தன்மைத்தென்று வாயினுற் சொல்லவும் மனத்தினுல் நினை க்கவும், எட்டிடா – எட்டாத, நிறைபொருள் அளவை - பரிபூரணப் பொருளி னளவை, யார் காண்பார் – யாவர் காணவல்லார், எ-று.

சுருதி இருக்காதிகள், சிவாகமங்கள், காமிகாதிகள். யார்என்பதுஒருவரு மில்லை யென்னும்பொருட்டு. சுருதிகளே, சிவாகமங்களே, உங்களாற் பிரதி பாதிக்கப்படுகிற இறைவனது அளவையை யாவர்காண வல்லார் என்பது கருத்து.

19. மின்னைப் போன்றன வகிலமென் றறிந்துமெய்ப் பொருளாம்
உன்னைப் போன்றநற் பரம்பொரு ளில்லையென் றோர்ந்து
பொன்னைப்போன்றநின் போதங்கொண் டுன்பணி பொருந்தா
என்னைப் போன்றுள வேழைய ரையவிங் கெவரே.

ப-ரை. அகிலம் - பிரபஞ்சங்கள், மின்னைப் போன்றன என்று அறிந்து– (நிலையாமையாய்) மின்னலையொத்தன வென்றுணர்ந்து, மெய்ப்பொருள்ஆம்- உண்மைப் பொருளாகிய, உன்னைப்போன்ற – உன்னை யொத்த, நல்பரம்பொ

ருள் - சன்மையைத் தருகின்ற மேலானபொருள், இல்லை யென்று ஓர்ந்து-இல்லை யென்றாராய்ந்தறிந்து, பொன்னைப் போன்ற - பொன்போலச் சிறந்த, நின்போதங்கொண்டு - நீயருளிய ஞானத்தைக் கொண்டு, உன்பணி பொருந்தா உன் திருத்தொண்டைப் பொருந்தாத; என்னைப் போன்று உள்ள - என்னையொத்துள்ள, ஏழையர் — அறிவிலிகள், ஐய - ஐயனே, இங்குளவர் - இவ்வுலகத்தில் யாவர் (ஒருவருமிலர்.) எ-று.

ஓர்தல் — அளவைகளா னாராய்தல். பிரபஞ்சம் - பஞ்ச பூதங்களானாகிய பௌதிகத்திரள். "மின்னிலையில் மன்னுயிராக்கைகள்" என்பதற்கேற்ப, இவரும் மின்னைப்போன்றனவகிலம், என்றார். பிரபஞ்சம்போன்ற பொய்ப்பொருளுமில்லை, இறைவனைப்போன்ற மெய்ப்பொருளுமில்லை, யென்பது கருத்து.

20. தாயுந் தந்தையு மெனக்குற வாவதுஞ் சாற்றின்
ஆயு நீயுநின் னருளுநின் னடியரு மன்றோ
பேய னேன்றிரு வடியிணைத் தாமரை பிடித்தேன்
நாய னேயெனை யாளுடை முக்கணு யகனே.

ப-ரை. தாயும்-அன்னையும், தந்தையும், பிதாவும், எனக்குஉறவு ஆவதும்-எனக்குச் சுற்றமாவதும் சாற்றின் - சொல்லுமிடத்தில், ஆயும் - அறிஞராலாராயப் படுகின்ற, நீயும்-நீயும், நின்அருளும் — உன்திருவருளும், நின்அடியரும் உன்னடியாரும், அன்றோ - அல்லவோ, பேயனேன் பேயை யொப்பேன், திருவடி — உன்திருவடியாகிய, இணைத்தாமரை பிடித்தேன் — இரண்டு தாமரை மலர்களைப் பற்றினேன், நாயனே - நாதனே, என்னை ஆள்உடை — என்னையடிமையாகவுடைய, முக்கண்நாயகனே — மூன்று கண்களையுடைய தலைவனே.

இறைவன் தந்தையாகவும், திருவருட்சத்தி தாயாகவும், அடியார் உறவினராகவும் கொள்க. "விடையதூரிறையே தாதைமற்றவன் பான்மின்னெமதன்னை" என்றார் பிறரும். ஆய் — தாய்எனினுமாம். தாமரை திருவடியிணை யென்னது, திருவடியிணைத் தாமரையென்றது அடித்தன்மை குறைந்து தாமரைத்தன்மை மிக்கிருத்தலாலென்க.

21. காந்தமதை யெதிர்காணிற் கருந்தாது செல்லுமந்தக்
காந்தத் தொன்று
தேய்ந்தவிட மெங்கேதா னங்கேதான் சலிப்பறவு
மிருக்கு மாபோல்
சாந்தபதப் பரம்பொருளை பற்றுபொரு ளிருக்குமத்தாற்
சலிக்குஞ் சித்தம்
வாய்ந்தபொரு ளில்லையெனிற் பேசாமை நின்றநிலை
வாய்க்கு மன்றே.

ப-ரை. காந்தமதை - காந்தத்தை; எதிர்காணின் - எதிரிற்கண்டால், கருந்தாது - இரும்பானது, செல்லும் - அதனிடைச்சென்றுவிழும், அக்காந்தத்து

ஒன்றாது - அந்தக்காந்தத்தோடு பொருந்தாமல், ஏய்ந்த இடம்எங்கே — ஒழிந்துநின்ற இடமெங்கே, அங்கே - அவ்விடத்தில், சலிப்பறவும் இருக்குமாபோல்-சலந மில்லாதிருக்குமாறுபோல, சாந்தபதம் பரம்பொருளே - சாந்த பதமாகிய பரவஸ்துவே, பற்றுப்பொருள் - பற்றுதற்குரிய பொருள், இருக்குமத்தால்-இருப்பதனால், சித்தம்சலிக்கும் — மனமசையாநிற்கும், வாய்ந்த பொருள்இல்லையெனின் - பொருந்திய பொருள் இல்லையாயின், பேசாமை நின்ற நிலை—பேசாதுநின்றநிலை. வாய்க்கும் - கிடைக்கும். எ-று.

தாது உலோகம். காணின் - இலக்கணே. மனதுக்கு விடயத்தின் எதிரீடுண்மையாற் சலியாநின்றது, அவ்வெதிரீ டின்றாயின் அசைவற்று நிற்கும் என்பதாம் "செய்கையுஞ் செய்விக்கையுமற்றிருங் காந்தச்சிலைமலை முன்னிரும்புகள்சேட்டிக்குமாபோல்" என்றார்பிறரும்.

22. பொற்பு றுங்கருத் தேயக மாயதிற் பொருந்தக்
கற்பின் மங்கைய ரெனவிழி கதவுபோற் கவினச்
சொற்ப னத்திலுஞ் சோர்வின்றி யிருந்தநான் சோர்ந்து
நிற்ப தற்கிந்த வினைவந்த வாறென்கொ னிமலா.

ப-ரை. நிமலா - நிர்மலனே, கற்பின்மங்கையர் என - கற்பினையுடையமகளிர்போல, பொற்பு உறும்கருத்தே — அழகு மிக்க கருத்தே, அகமாய் - வீடாக, பொருந்த - பொருந்தவும், விழி — கண்கள், கதவுபோல் கவின - கதவுபோல அழகுசெய்யவும், சொற்பனத்தினும் - கனவினும், சோர்வு இன்றி இருந்தநான் - சோர்வில்லாம லிருந்தநான், சோர்ந்துநிற்பதற்கு - சோர்ந்து நிற்குமாறு, இந்தவினைவந்த ஆறுஎன் - இந்தக்கர்மம் உண்டான விதம்யாது. எ—று.

நிர்மலனே, உன்னை யடுத்த எனக்கு இந்தக் கர்மம் வரலாமோ என்பது கருத்து.

23. வந்தவா றிந்த வினைவழி யிதுவென மதிக்கத்
தந்தவா றுண்டோ வுள்ளுணர் விலையன்றித் தமியேன்
நொந்த வாறுகண் டிரங்கவு மிலைகற்ற நூலால்
எந்த வாறினித் தற்பரா வுய்குவே னேழை.

ப-ரை. வந்தவாறு - வந்தவிதம், இந்தவினைவழி இதுஎன—இந்தக்கர்மமார்க்கமாகிய இதுவென்று, மதிக்க-மதித்துணர்தற் குரிய, உள்ளுணர்வுதந்தவாறு உண்டோ-உள்ளுணர்ச்சியை நீகொடுத்ததுண்டோ, இல்லை இல்லை, அன்றி-அல்லாமலும், தமியேன்-அடியேன், நொந்தவாறுகண்டு - வருந்தினபடியைக்கண்டு, இரங்கவும் இல்லை-இரங்கியருளவுமில்லை, தற்பரா—தற்பரனே, ஏழை அறிவிலியாகிய நான், கற்ற நூலால் - கற்ற நூலுணர்ச்சியால், எந்தவாறு-எந்தவகை; இனி உய்குவேன்—இனிபிழைப்பேன். எ-று.

நீயுள்ளுணர்ச்சியைக் கொடாவிடின், நூலுணர்ச்சியால் அடியேனுய்கிலேனென்பதாம்.

24. சொல்லாலும் பொருளாலு மளவையாலும்
தொடரவொண்ணா வருணெறியைத் தொடர்ந்துநாடி
நல்லார்க ளவையகத்தே யிருக்கவைத்தாய்
நன்னர் நெஞ்சந் தன்னலமு நணுகுவேனோ
இல்லாளி யாயுலகோ டுயிரை யீன்றிட்
டெண்ணரிய யோகினுக்கு மிவனே யென்னக்
கல்லாலின் கீழிருந்த செக்கர் மேனிக்
கற்பகமே பராபரமே கயிலை வாழ்வே.

ப-ரை. இல்லாளியாய் - குடும்பஸ்த்தனாய், உலகோடு-உலகங்களோடு, உயிரை-அவற்றிலுள்ள உயிர்களையும், ஈன்றிட்டு-தோன்றுவித்து, எண் அரிய-நினைத்தலருமையாகிய, யோகினுக்கு - யோகமார்க்கத்தினுக்கும், இவனே என்ன - இவனே சிறந்தவனென்று சொல்லும்படி, கல்லாலின்கீழ் இருந்த-கல்லாலமரத்தினடியில் வீற்றிருந்த, செக்கர்மேனி - செந்நிறமுள்ள, கற்பகமே-கற்பகமரமே, பராபரமே - பராத்பரவஸ்துவே, கைலைவாழ்வே – கைலையில் வாழ்கின்றவனே, சொல்லாலும்—சப்தத்தாலும், பொருளாலும்-அர்த்தத்தாலும், அளவையாலும் – அளவைகளாலும், தொடர வொண்ணா—பற்றக்கூடாத, அருள் நெறியை - அருள் வழியை, தொடர்ந்துநாடி-பற்றிநாடி, நல்லார்கள் அவையகத்தே - நல்லோர் சபையின்கண், இருக்கவைத்தாய் - இருக்கவைத்தனை, நன்னர் நெஞ்சம் தன்நலமும் – நல்லமனத்தினது பேற்றையும், நணுகுவேனோ-அடைவேனோ எ-று.

அடியார் நினைப்பவை யாவு மொருங்களித்தலால் கற்பகம் எனவும், விண்ணுலகத்துக் கற்பகத்தை வேறுபடுத்தக், கல்லாலின் கீழிருந்த செக்கர்மேனிக்கற்பகமே எனவும் கூறினார்.

25. சாக்கிரமா நுதலினிலிந் திரியம் பத்தும்
சத்தாதி வசனாதி வாயு பத்தும்
நீக்கமிலந் தக்கரணம் புருட னோடு
நின்றதுமுப் பானைந்து நிலவுங் கண்டத்
தாக்கியசொப் பனமதனில் வாயு பத்தும்
அடுத்தனசத் தாதிவச னாதி யாக
நோக்குகர ணம்புருட னுடனே கூட
நுவல்வரிரு பத்தைந்தா நுண்ணியோரே.

ப-ரை. இந்திரியம்பத்தும்-தசேந்திரியங்களும், சத்தாதி வசனாதி(பத்தும்) - சத்தாதி வசனாதிகளாகிய விடயங்கள் பத்தும், வாயு பததும் வாயுக்கள் பத்தும், நீக்கம் இல் - நீங்குதலில்லாத, அந்தக்கரணம் – அந்தக்கரணங்கள்நான்கும், புருடனோடு-ஆன்மாவோடு, முப்பான் ஐந்து - முப்பத்தைந்தும், நுத

வினில் நின்றது - இல்லாடத்திில்நின்ற அவஸ்த்தை, சாக்கிரம் ஆ-சாக்கிராவஸ்தையாகவும், இலவும்-விளங்குகின்ற, கண்டத்து-கண்டத்தில்ஆக்கிய- உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிற, சொப்பனமதனில்-ஸ்வப்நாவஸ்தையில்வாயுபத்தும் - தசவாயுக்களும், அடுத்தன - அடுத்திருப்பனவாகிய, சத்தாதிவசனாதியாக - சத்தாதி வசனாதிகளாகிய தசவிஷயங்களாக, நோக்கு-பார்க்கப்படுகிற, காரணம் புருடனுடனே கூட - அந்தக்கரணங்கள்நான்கும் ஆன்மாவோடு கூடிநிற்க,இருபத்தைந்துஆ- இருபத்தைந்துதத்துவங்களாகவும்நுண்ணியோர்-நுண்ணறிவினர் (சொல்லாநிற்பர்) எ-று.

இந்திரியம் பத்தாவன — மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஞானேந்திரிய மைந்தும், வாக்குபாதம் பாணி பாயு உபஸ்த்தம் என்னும் கர்மேந்திரியங்களைந்துமாம். சத்தாதிவசனாதிகளாகிய விடயங்கள் பத்தாவன—சத்த, ஸ்பரிச, ரூப, ரச கந்தங்கள்,ஆகிய, ஞானேந்திரிய விடயங்கள் ஐந்தும்,வசந,கமந, தாந, விஸர்க்க, ஆனந்தங்களாகிய கர்மேந்திரியவிஷயங்கள் ஐந்துமாம். வாயு பத்தாவன-பிராணன், அபானன், சமானன், உதானன், வியானன்நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தநஞ்சயன் என்பன, அந்தக்கரணம் நான்காவன - மனம், புத்தி, சித்தம்,அகங்காரம் என்பன.

26. சுழுத்தியித யந்தனிற்பி ரர்ணஞ் சித்தம்
சொல்லரிய புருடனுடன் மூன்றதாகும்
வழுத்தியநா பியிற்றுரியம் பிராண னோடு
மன்னுபுரு டனுங்கூட வயங்கா நிற்கும்
அழுத்திடுமூ லந்தன்னிற் றுரியா தீதம்
அதனிடையே புருடனொன்றி யமரு ஞானம்
பழுத்திடும்பக் குவரறிவ ரவத்தை யைந்திற்
பாங்குபெறக் கருவி நிற்கும் பரிசு தானே.

ப-ரை. இதயம் தன்னில் - இதயஸ்த் தானத்தில், சுழுத்தி - சுழுத்தியவஸ்த்தை யுளதாம், (அவ்விடத்தில் நிற்குங்கருவிகள்) பிராணம் - பிராணவாயு, சித்தம்-சித்தம், சொல்லரிய — சொல்லுவதற்கரிதாகிய, புருடனுடன்—ஆன்மாவோடு, மூன்றதாகும் - மூன்றாகும், வழுத்திய-சொல்லப்பட்ட, நாபியில் — நாபீஸ்த்தாநத்தில், துரியம் - துரியாவஸ்தையுளதாம், அவ்விடத்தில்பிராணனோடு — பிராணவாயுவோடு, மன்னு நிலைபெற்ற, புருடனும்—ஆன்மாவும், கூட-கூடவே, வயங்காநிற்கும் - பிரகாசியாநிற்கும், அழுத்திடும்மூலந்தன்னில் — அழுத்துதற்குரிய குதஸ்த்தாநத்தில், துரியாதீதம்-துரியாதீதா வஸ்த்தையுளதாம், அதனிடை - அதனிடத்தில், புருடன் - ஆன்மா,ஒன்றி அமரும் - தனித்து அமர்ந்திருக்கும், (இவ்வாறு) அவத்தை ஐந்தில்- பஞ்சாவஸ்தைகளிலும், பாங்குபெற - பாங்காக, கருவிநிற்கும்பரிசு - கருவிநிற்குந் தன்மையை, ஞானம்பழுத்திடும் பக்குவர் அறிவர்-ஞானம்முதிர்ந்தபக்குவிகள் அறிவார்கள்-எ-று.

இந்த அவஸ்த்தா பஞ்சகத்திற் கருவிகள்நிற்கும் தன்மையை ஞானிகள் அறிவார்களேயன்றி மற்றையர் அறியார் என்பதாம்,

27. இடத்தைக் காத்திட்ட சுவாவெனப் புன்புலா லிறைச்சிச்
சடத்தைக் காத்திட்ட நாயினே னுன்னன்பர் தயங்கும்
மடத்தைக் காத்திட்ட சேடத்தால் விசேடமாய் வாழ
விடத்தைக் காத்திட்ட கண்டத்தோய் நின்னருள் வேண்டும்

ப-ரை. இடத்தை - (யஜமானனது) இடத்தை, காததிட்ட-காத்திருந்த,சுவா என - நாய்போல, புன்புலால் இறைச்சி-புல்லிய புலால் நாற்றம்வீசுகின்ற மாமிசத்தா லாக்கப்பட்ட, சடத்தை-சரீரத்தை, காத்திட்ட-காத்திருந்த, நாயினேன்-நாயேன், உன் அன்பர் தயங்கும் உன்னடியார்கள் சஞ்சரிக்கிற, மடத்தை-மடத்தினை, காத்து-காத்திருந்து, இட்ட-அவர்களிட்ட, சேடத்தால்-பரிகல சேஷத்தால், விசேடமாய்வாழ - பெருமைபெற்று வாழ்வதற்கு,விடத்தைக் காத்திட்ட கண்டத்தோய்-விஷத்தைத் தடுத்திருத்தின திருமிடற்றை யுடையாய், நின் அருள்வேண்டும் - உன் கிருபாவிசேஷம் அடியேனுக்கு வேண்டும்-எ-று.

தயங்குதல் - விளங்குதல் எனினுமாம். மடம் - முனிவர்வாசம், உன்அன்பர் என்றமையால் தாம் அன்பரல்லாமை பெறப்படும், படவே, அன்பனல்லாத நானும் உன்னருள் வேண்டுமென்றல் பொருத்தமன்றே யெனின், அற்றன்று, அபோக்யமான நஞ்சை, யோக்யமாகக் கொண்டநீ, அன்பனல்லாத எனக்கும் அருள்புரிதல் பொருத்தமே யென்னும் பொருள் போதரலாலென்க,

28. வாதனைப்பழக் கத்தினுன் மனமந்த மனத்தால்
ஓத வந்திடு முரையுரைப் படிதொழி லுளவாம்
ஏத மம்மன மாயையென் றிடிற்கண்ட வெல்லாம்
ஆத ரஞ்செயாப் பொய்யதற் கையமுண் டாமோ.

ப-ரை வாதனைப் பழக்கத்தினுல் மனம் - வாசனைப் பழக்கத்தால்மனமுளதாகும், ஓத - சொல்லுமிடத்து, அந்தமனத்தால் - அந்த மனத்தினுல்,உரைவந்திடும் - சொல்லுண்டாம், உரைப்படி - சொல்லின்படியே, தொழில் உளஆம் - தொழிலுண்டாம், ஏதம் அம்மனம் - குற்றத்தையுடைய அந்தமனமானது, மாயையென்றிடின் - மாயையென்று அறிஞராற் சொல்லப் படுமாயின்,கண்ட எல்லாம்-காணப்பட்டன வெல்லாம், ஆதரம்செயா - விரும்பத்தகாத, பொய்-மித்தையேயாம், அதற்கு-அப்படி சொல்வதற்கு, ஐயம்உண்டாமோ-சந்தேகமும் ஒருவர்க்குளதாமோ. எ-று.

மாயாப்ர பஞ்சமெல்லாம் மனோவிகாரமே யென்றற்கு இவ்வாறுகூறினர். மனத்தின்வழியது சொல், சொல்லின் வழியது தொழில் என்பதாம்."தோன்றின மறையும்" எனமேலோர் கூறலால், கண்டவெல்லாம் ஆதரஞ்செயாப் பொய், என்றார்.

29. ஐய வாதனைப் பழக்கமே மனநினை வதுதான்
வைய மீதினிற் பரம்பரை யாதினு மருவும்
மெய்யி னின்றொளிர் பெரியவர் சார்வுற்று விளங்கிப்
பொய்ய தென்பதை யொருவிமெய் யுணருதல் போதம்.

இ–ள். ஐய - ஐயனே, வாசனைப்பழக்கமே மனநினைவு - வாசனைப்பழக்கமே மனத்தினெண்ணங்கள், அதுதான் - அவ்வாசனைப்பழக்கமே, வையம்மீதினில் - உலகத்தில், பரம்பரை - பாரம்பரியமாய்த் தொடர்ந்துவருவது, யாதினும் மருவும் - எல்லாப் பொருள்களுள்ளும் வியாபித்திருக்கிற, மெய்யில்- உண்மைப் பொருணிலையில், நின்று - நிலைத்து, (அதனால்) ஒளிர் - பிரகாசிக்கிற, பெரியவர் - பெரியோர்களுடைய, சார்வு உற்று விளங்கி - சார்பையடைந்து விளங்கி, பொய்ய தென்பதை ஒருவி - பொய்யென்று சொல்லப்பட்டதை நீங்கி, மெய் உணருதல் யசார்த்தத்தை யறிதலே, போதம்-அறிவு எ-று.

ஆயினும் மருவும் என்றுசில ஏட்டுப்பிரதிகளில் காணப்படுகின்றது, அந்தப் பாடத்துக்கு, பாரம் பரியமேயாயினும் எனப்பொருளுரைத்துக்கொள்க களையுள்ளளவும் பயிர்செழியா வாறுபோல, பொய்யுள்ளளவும் மெய் செழியாதாதலால், பொய்யதென்பதை யொருவி மெய்யுணருதல் என்றார். “ஐயறிவறிந்தவை யடங்கினர்களேனும், மெய்யறி விலாதவர்கள் வீடதுபெறுரே” என்றார் மேலோரும்.

30. குலமி லான்குணங் குறியிலான் குறைவிலான் கொடிதாம்
புலமி லான்றனக் கென்னவோர் பற்றிலான் பொருந்து
மிலமி லான்மைந்தர் மனைவியில் லானெவ னவன்சஞ்
சலமி லான்முத்தி தரும்பர சிவனெனத் தகுமே.

ப–ரை. (முற்பாட்டில் பெரியவர் என்றார், அவர்க்கிலக்கணம் இப்பாட்டிற் கூறுகின்றார்). குலமில்லான்-குலமில்லாதவனும், குணம் குறி இல்லான்- குணங்குறிக ளில்லாதவனும், குறைவு இல்லான் - தாழ்வில்லாதவனும், கொடிது ஆம்புலம் இல்லான் - கொடிதாகிய விஷயப்பற்றில்லாதவனும், தனக்கு என்ன - தனக்கென்று, ஓர்பற்று இல்லான் - ஒரு ஆதாரமில்லாதவனும், பொருந்தும் இல்லம் இல்லான் - பொருந்துகின்ற வீடில்லாதவனும், மைந்தர்மனைவி இல்லான் - புத்ரகளத்ரர்களில்லாதவனும், எவன் - யாவன், அவன் - அவனே, சஞ்சலம் இல்லான் - சலநமற்றவனும், முத்திதரும் பரசிவன் - மோக்ஷத்தைத் தருதற்குரிய பரமசிவனும் ஆவன், எனத்தகும் என்று சொல்லத்தகும். என்றவாறு

“நரன்சுரன் ஞானியாமென்பது நன்றல - பிரமமே ஞானியாம்” என மேலோர் கூறலான். இவரும் ஞானியை, பரசிவன் எனத்தகும் என்றார்.

31. கடத்தை மண்ணென வுடைந்தபோ தோவிந்தக் கருமச்
சடத்தைப் பொய்யென விறந்தபோ தோசொலத் தருமம்

விடத்தைப் நல்லமிர் தாவுண்டு பொற்பொது வெளிக்கே
நடத்தைக் காட்டியெவ் வுயிரையு நடப்பிக்கு நலத்தோய்

ப-ரை. விடத்தை - நஞ்சை, நல் அமிர்து ஆ உண்டு - சிறந்த அமிர்தமாகக்கொண்டுண்டு, பொன்பொது வெளிக்கு - பொன்னம்பலமாகிய வெளியில், நடத்தைக்காட்டி - நடனஞ்செய்து, எவ்வுயிரையும் - எல்லாவுயிர்களையும், நடிப்பிக்கும் - ஆட்டுகின்ற, நலத்தோய் - உபகாரசீலமாகிய நன்மையையுடையவனே, கடத்தை - மட்குடத்தை, உடைந்த போதோ - உடைந்தபொழுதிற்றானே, மண் எனச்சொலத்தருமம் - மண்ணென்று சொல்லத்தருமமாகும், இந்தக் கருமச்சடத்தை-இந்த வினைவயத்தான் வந்த சரீரத்தை, இறந்தபோதோ-இறந்த பொழுதிற்றானே, பொய்யெனச் சொல்லத்தருமம் - பொய்யென்று சொல்லத் தருமமாகும். எ-று.

குடம் நசியாதிருக்கச்செய்தே மண்ணென்றல்போல, இச்சரீரமும் நசியாதிருக்கச்செய்தே பொய்யெனலா மென்பதுகருத்து. ஒருவிபத்தில் நின்று மீண்டவன் உள்ளக்களிப்பாற் கூத்தாட லியற்கையன்றே, இறைவனும் இறுதிபயக்கு நஞ்சையுண்டு அமிர்தாக்கிக்கொண்ட களிப்பாற் கூத்தாடினனென்க இறைவன் உயிருக்குயிராதலால், அவன் நடிக்க எல்லாவுயிர்களும் நடியாநின்றன வென்றற்கு, நடத்தைக்காட்டி யெவ்வுயிரையு நடிப்பிக்கு நலத்தோய் என்றார். தீமையாகிய இறப்பை யொழித்தலால் அமிர்து நல் என்னும் விசேடணத்தோடு கூடிநின்றது. பொதுநடம் என்றது இறைவன் சிதாகாயத்தினின்று பஞ்சக்ருத்யங்களையும் நிகழ்வித்தலே.

32. நானெனவு நீயெனவு மிருதன்மை நாடாம
 னடுவே சும்மா
தானமரு நிலையெனவே சத்தியஞ்சத் தியமெனநீ
 தமிய னேற்கு
மோனகுரு வாகியுங்கை காட்டினையே திரும்பவுநான்
 முளைத்துத் தோன்றி
மானதமார்க் கம்புரிந்திங் கலைந்தேனே பரந்தேனே
 வஞ்ச னேனே.

ப-ரை. நான் எனவும் - நானென்றும், நீ எனவும் - நீயென்றும், இருதன்மை நாடாமல் - இருவேறு வகையாகப்பிரித்துணராமல், நடுவே - இடையாக, சும்மாதான் அமருநிலை இதுவே - சும்மாவிருக்கின்ற நிலையாகிய இதுவே, சத்தியம் சத்தியம் என - உண்மை யுண்மையென்று, நீ-நீ, தமியனேற்கு - தமியேனுக்கு, மோனகுரு ஆகியும் - மௌநகுருவாகியும் வந்து, கைகாட்டினையே - கையமைத்து உண்மை நிலையைக் காட்டினையே - (அவ்வாறாகியும்) திரும்பவும் - மீட்டும், நான்முளைத்துத்தோன்றி - நான் அங்குரித்து வெளிப்பட்டு, மானதமார்க்கம்புரிந்து - மாநஸமார்க்கத்தையே விரும்பி, இங்கு-

இவ்விடத்து, அலைந்தேனே - திரிந்தேனே, பரந்தேனே - விஷயங்களிற் பரவினேனே, வஞ்சனேன் - பாவியேனாதலால் எ-று.

மானதமார்க்கம் - மனம்போன நெறியேபோதல். நீ மௌனகுருவாகிவந்து, அபேதமாய்ச் சும்மாவிருத்தலே உண்மை நிலையென்று கையமைத்தும், நான் பாவியாதலால், இன்னமும் என்மனம் செல்லும்வழியே செல்லாநின்றேன் என்பது கருத்து.

33. தன்மயஞ் சுபாவஞ் சுத்தந் தண்ணருள் வடிவஞ் சாந்தம்
மின்மய மான வண்டவெளியுரு வான பூர்த்தி
என்மய மெனக்குக் காட்டா தென்னையப கரிக்க வந்த
சின்மய மகண்டா காரந் தக்ஷிணா திக்க மூர்த்தம்.

ப-ரை. தக்ஷிணாதிக்க மூர்த்தம் - தக்ஷிணாமூர்த்தமானது, தன்மயம்-தன்மயமும், சுபாவம் - சுபாவமும், சுத்தம் - சுத்தமும், தண் அருள்வடிவம் குளிர்ந்த அருளுருவமும், சாந்தம் - சாந்தமும், மின்மயமான - மின்னுருவான அண்டவெளி - அண்டவெளியில், உருவான - உருவாகிநின்ற, பூர்த்தி - நிறைவும், என்மயம் - என்னுருவத்தை, எனக்குக்காட்டாது-எனக்குக்காட்டாமல், என்னை அபகரிக்கவந்த - என்னைக்கவரவந்த, சின்மயம் - ஞானரூபமும், அகண்டாகாரம் - அகண்டாகாரமும் ஆம். எ-று.

என்மயம் என்றது ப்ரக்ருதி வயப்பட்டுழலும் அஞ்ஞான ரூபத்தை, எல்லாந் தானேயிருத்தலால் தன்மயம் என்றும், செயற்கையற்று இயற்கையாயேயிருத்தலால் சுபாவம் என்றும், உயிர்களின் மலவழுக்கைப் போக்குதலால் சுத்தமென்றும், கிருபாரூபமா யிருத்தலால் தண்ணருள் வடிவம் என்றும், முத்தாபக்கோடை தணிந்து விசிராந்தி யடைதற் கிடமாயிருத்தலால் சாந்தம் என்றும், சிதாகாயத்தில் தேஜோரூபமாய் விளங்கலால் மின்மயமான வண்டவெளியுருவான பூர்த்தி என்றும், சிவபோதத்தை யறக்கெடுதலால் என் மயமெனக்குக் காட்டாதென்னை யபகரிக்கவந்த சின்மயம் என்றும், கண்டிக்கப்படாதிருத்தலால் அகண்டாகாரம் என்றுங் கூறினார்.

34. சிற்ற ரும்பன சிற்றறி வாளனே தெளிந்தால்
மற்றரும்பென மலரெனப் பேரறி வாகிக்
கற்ற ரும்பிய கேள்வியான் மதித்திடக் கதிச்சீர்
முற்ற ரும்பிய மௌனியாய்ப் பரத்திடை முளைப்பான்.

ப-ரை. சிற்றரும்பு அன்ன - சிற்றரும்பையொத்த, சிற்றறிவாளனே தெளிந்தால் - சிற்றறிவனாகிய ஜீவனே தெளிவனாயின், மற்று அரும்பு என-பேரரும்புபோலவும், மலர் என - மலர்போலவும், பேர் அறிவு ஆகி - பேரறிவையுடையனாகி, கற்று - கற்பிக்கவேண்டு மறிவு நூல்களைக்கற்று, அரும்பிய கேள்வியால் - உண்டாகிய கேள்விகளால், மதித்திட - யாவரும் மதிக்கும்படி, கதிச்சீர் முற்று அரும்பிய-நற்கதிக்குரிய சீரிய குணங்களெல்லாம் ஊறுகிய,

மௌனி ஆய் - மௌன நிலையை யுடையவனாகி, பரத்திடைமுளைப்பான்-மோக்ஷநிலத்தில் முளைப்பான். எ-று.

"உரனென்னுந் தோட்டியா னோரைந்துங் காப்பான் - வரனென்னும் வைப்புக் கோர்வித்து" என்றார் மேலோரும், கிஞ்சிஜ்ஞனே மெய்யறிவால் சர்வஜ்ஞனவனென்பதாம்.

35. மயக்கு சிந்தனை தெளிவென விருநெறி வகுப்பால்
நயக்கு மொன்றன்பா லொன்றிலை யெனனலவழக்கே
இயக்க முற்றிடு மயக்கத்திற் றெளிவுற லினிதாம்
பயக்க வல்லதோர் தெளிவுடை யவர்க்கெய்தல் பண்போ.

ப - ரை. மயக்குசிந்தனை (என) - மயக்கப்பட்ட மனமெனவும், தெளிவு என - அந்த மனத்தெளிவு எனவும், இருநெறி வகுப்பால் - இரண்டு மார்க்கத்தின் பிரிவினால், நயக்கும் - விரும்பப்பட்ட, ஒன்றன்பால் - ஒன்றினிடத்து, ஒன்று இல்லையெனல் - ஒன்றில்லையென்று சொல்லுதல், நல்வழக்கே-நல்வழக்கேயாம், இயக்கம் உற்றிடும் மயக்கத்தின் - சஞ்சரிக்கிற மயக்கத்தினும், தெளிவுறல் இனிது ஆய் - தெளிவடைதல் இனிதாகும், பயக்கவல்லது-பயன்படுதல் வல்லதாகிய, ஓர் தெளிவுடையவர்க்கு - ஒப்பற்ற தெளிவினையுடையவர்க்கு, எய்தல் - மயக்கம் வந்து பொருந்துதல், பண்போ-குணமாமோ. எ-று.

மயக்கமும் தெளிவும் ஒன்றற்கொன்று முரணுடைப் பொருள்களாதலால், தெளிவுடையாரிடத்து மயக்கமுண்டாதல் பொருத்தமன் றென்பதாம்.

36. அருள்வடி வேழு மூர்த்த
மவைகள்சோ பான மென்றே
சுருதிசொல் லியவாற் றாலே
தொழுந்தெய்வ மெல்லா மொன்றே
மருளெனக் கில்லை முன்பின்
வருநெறிக் கிவ்வ ழக்குத்
தெருளின்முன் னிலையா முன்னைச்
சேர்ந்தியான் றெளிகின் றேனே.

ப-ரை. அருள்வடிவு எழுமூர்த்தம் (என்று)—உன்னருளுருவானது எழுமூர்த்தமா யிருக்குமென்றும், அவைகள் - அந்த மூர்த்தங்கள், சோபானம் என்று—(உன்னை யடைதற்குப்) படிகளாமென்றும், சுருதிசொல்லிய ஆற்றாலே—வேதங்கள் சொன்ன பிரகாரத்தாலே, தொழும் தெய்வம் எல்லாம் ஒன்றே—(எச்சமயத்தாரும்) தொழுகின்ற கடவுள் ஒருவனே, முன்பின்வரு நெறிக்கு—முன்னும் பின்னும் வந்ததும் வரப்போவதுமாகிய வழிக்கு, எனக்கு மருள் இல்லை - எனக்கு மயக்கமில்லை, தெருளின் - தெளிவாக, முன்னிலை ஆம் உன்னை - எனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகிய நின்னை, சேர்ந்து - அடைந்து, இவ்வழக்கு - இந்தவழக்கை, யான் தெளிகின்றேன் - நான் தெளியாநின்றேன்.

எழுமூர்த்தம் - ஏழுருவங்கள். அவை, திருமால், இந்திரன், பிரமன், உபமந்யு, சூரியன், நந்தி, முருகன் என்னு மிவ்வேழுருவங்கள். இவ்வாறன்றி, சதாசிவன், அநந்தன், சீகண்டன், அம்பிகை, கந்தர், திருமால், பிரமன், இவர்களுருவங்களொன்றுங்கூறுப. அபௌருஷேயமாய், நித்யநிர்த்தோஷங்களாய், எல்லாச் சமயத்தார்க்கும் த்ருடதர ப்ரமாணங்களா யிருக்கிறவேதங்கள் சொல்லுகையால் தெய்வமொன்றே, எனக்கு இவ்விஷயத்தில் மயக்கமில்லையென்பார், சுருதிசொல்லிய வாற்றாலே தொழுந்தெய்வ மெல்லாமொன்றே மருளெனக்கில்லையென்றார். முன் பின் என்பன இறந்தகாலத்தையுஞ் சுட்டிநின்றன தெருளுடையாரைச் சேர்ந்தாருந் தெளிவுடையாராதல் திண்ணமாதலால், தெருளின் முன்னிலையா முன்னைச்சேர்ந்தி யான் றெளிகின்றேனே என்றார்.

37. எத்தனைப் பிறப்போ வெத்தனை யிறப்போ
வெளியனேற் கிதுவரை யமைத்த
தத்தனை யெல்லா மறிந்தநீ யறிவை
யறிவிலி யறிகிலே னந்தோ
சித்தமும் வாக்குந் தேகமு நினவே
சென்மமு மினியென லாற்று
வைத்திடிங் கென்னை நின்னடிக் குடியா
மறைமுடி யிருந்தவான் பொருளே.

ப-ரை. எளியனேற்கு - எளியேனுக்கு, இதுவரை அமைத்தது-இதுவரையி லமைக்கப்பட்டது, எத்தனைப்பிறப்போ - எத்தனை ஜன்மமோ, எத்தனை இறப்போ - எத்தனைமரணமோ, அத்தனை - அவ்வளவை, எல்லாம் அறிந்த நீ அறிவை - சர்வஜ்ஞன நீ யறிவாய், அறிவிலி - அறிவற்ற நான், அறிகிலேன் - அறியுமாற்றலிலேன், அந்தோ - ஐயோ, சித்தமும் - மனமும், வாக்கும் - வாக்கும், இனி என்னல் ஆற்று - இனியென்னல் சகிக்கமுடியாது, (ஆதலால்) இங்கு - இவ்விடத்து, என்னை—அடியேனை, நின் அடி குடி ஆ வைத்திடு - உன்னடிமைக்குடியாக வைத்தருளுவாய், மறைமுடி இருந்த - வேதத்தின் சிரசில் தங்கியிருந்த, வான்பொருளே - மேலானவஸ்துவே. எ—று.

வேதமுடிப்பொருளே, இதுகாறும் எனக்குண்டாகிய ஜநநமரணங்களுக்கெல்லையில்லை, இனியவை யாற்றகிலேன், என்மனோவாக்குகாயங்களும் உன்னுடையனவே, ஆதலால், என்னை உன்னடிமைக் குடியாக வைத்தருளல் வேண்டும் என்பதாம்

38. வான்பொரு ளாகி யெங்குநீ யிருப்ப
வந்தெனைக் கொடுத்துநீ யாகா
தேன்பொருள் போலக் கிடக்கின்றேன் முன்னை
யிருவினை வாதனை யன்றோ

தீன்பொரு ளான வமிர்தமே நின்னைச்
சிந்தையிற் பாவனை செய்யும்
நான்பொரு ளானே னல்லனல் லரசே
நானிறந் திருப்பது நாட்டம்.

ப-ரை. வரன் பொருள் ஆகி - மேலான பொருளாகி, எங்கும் நீ இருப்ப- எவ்விடத்தும் நீ யிருக்கச்செய்தே, வந்து என்னைக்கொடுத்து - வந்து என்னை யுனக்குக்கொடுத்து, நீயாகாது - நீயாய்விடாமல், பொருள்போல-ஜடப்பொருள்போல, ஏன் கிடக்கின்றேன் - ஏன் கிடவாநின்றேன், (இவ்வாறு கிடத்தற்குக்காரணம் முன்னை இருவினைவாசனை அன்றோ - முன்செய்த இருவினைகளின் வாசனையல்லவா, நின்னை - உன்னை, சிந்தையில் - மனத்தில், பாவனை செய்யும் - பாவனைபண்ணுகின்ற, நான் - அடியேன், பொருள் ஆனேன்-உருபொருட்டன்மை யுடையேனுயினேன், நல்ல நல் அரசே - மிகவும் நல்ல அரசே, நான் இறந்திருப்பது - நானற்றிருப்பதே நாட்டம் - என்னுல் விரும்பப் படுவது. என்றவாறு.

சர்வவியாபகனாய் நீயிருக்கவும். அதனையுணர்ந்து, என்னை யுனக்குக்கொடுத்து உன்னிலொடுங்காமல் ஜடப்பொருள்போல யாதுக்குக் கிடவாநின்றேன். அவ்வா றிருத்தற்குக் காரணம் இருவினை வாசனை யல்லவா, ஆயினும் நானென்பதற் றிருத்தலின்கண்ணே எனக்கு நோக்கு என்பதாம். என்னைக் கெடுத்து நீயாகாது என்றது சீவபோதமிழந்து சிவபோதமாய் நில்லாமையை.

39. நாட்டமூன் றுடைய செந்நிற மணியே
நடுவுறு நாயக விளக்கே
கோட்டமில் குணத்தோர்க் கெளியநிர்க் குணமே
கோதிலா வமிர்தமே நின்னை
வாட்டமி னெஞ்சங் கிண்ணமாச் சேர்த்து
வாய்மடுத் தருந்தின னங்கே
பாட்டளி நறவ முண்டயர்ந் ததுபோற்
பற்றயர்ந் திருப்பதெந் நாளோ.

ப-ரை. நாட்டம் மூன்று உடைய - மூன்று கண்களையுடைய, செந்நிறம் மணியே - செந்நிறமுள்ள மாமணியே, நடுவுறு நாயக விளக்கே - எல்லாப்பொருள்களுக்கும் இடையே விளங்குகின்ற பெருந்தீபமே, கோட்டம்இல்குணத்தோர்க்கு - குற்றமற்ற குணத்தை யுடைய அறிஞர்க்கு, எளிய-எளியனாய்த் தோன்றுகின்ற, நிர்க்குணமே -- நிர்க்குணவஸ்துவே, கோது இல்லா-குற்றமில்லாத, அமிர்தமே - அமிழ்தே, நின்னை - உன்னை, வாட்டம் இல்-வாடுதலில்லாத, நெஞ்சம் — மனம், கிண்ணம் ஆசேர்த்து - கிண்ணமாகப் பொருத்தி வாய்மடுத்து அருந்தினன் - வாய்வைத்துப் பருகினேன், ஆங்கே - அவ்வாறே

பாட்டுஅளி – இசைப்பாட்டைப் பாடுகின்ற வண்டுகள், நறவம் உண்டு அயர்ந்ததுபோல் - தேனுண் டயர்ந்தாற்போல, பற்று அயர்ந்து இருப்பது - பற்றுதலற்று இருப்பது, எந்நாளோ - எக்காலமோ, எ-று.

பற்றயர்ந்திருத்தல் - பரவசப்பட்டிருத்தல். ஈற்றில் அமிர்தமே யென்றதனால், நெஞ்சம் கிண்ணமாச்சேர்த்து வாய்மடுத்தருந்துதற் குரியதாயிற்று. இறத்தற்குரிய அமரருண் ணுமதை யமிர்தமென்றல் அடாதென்றற்கு இறவாப்பதந் தருதற்குரிய இறைவனைக் கோதிலாவமிர்தம் என்றார்.

40. என்னுடை யுயிரே யென்னுளத் தறிவே
யென்னுடை யன்பெனு நெறியாய்
கன்னன்முக் கனிதேன் கண்டமிர் தென்னக்
கலந்தெனை மேவிடக் கருணை
மன்னிய வுறவே யுன்னைநான் பிறியா
வண்ணமென் மனமெனுங் கருவி
தன்னது வழியிற் றென்னுழைக் கிடப்பத்
தண்ணருள் வரமது வேண்டும்.

ப-ரை. என்னுடை உயிரே - எனதுயிரே, என்உள்ளத்து அறிவே - என் மனத்தின் கண்ணதாகிய வுணர்வே, என்னுடை அன்பு என்னும் நெறியாய்-எனதன்பென்கிற நெறியை யுடையவனே, கன்னல் – கருப்பஞ் சாறும். முக்கனி - முக்கனிகளும், தேன் - தேனும், கண்டு - கற்கண்டும், அமிர்து - அமிர்தமும், என்ன - போல, என்னை கலந்துமேவிட - என்னைக் கூடிவாழ, கருணை மன்னிய உறவே - கிருபை நிலைபெற்றவுறவே, உன்னைநான் பிரியாவண்ணம் உன்னை நான்பிரியாவகை, என்மனம்என்னும் கருவிஎன் மனமென்கிறசாதநமானது, தன்னதுவழிஅற்று – தன்நெறியைவிட்டு, என்னுழைகிடப்ப – என்னிடத்துத் தங்கிக்கிடக்க, தண்ணருள் வரம்வேண்டும் - தண்ணிய உனது அருள் வரமெனக்குவேண்டுவது. எ-று.

வான்பொருள் என்பதுமுதல் இம்மூன்று பாட்டினும் இறைவனை அமிர்தம்என்றார், தம்மையழியாப்பதந் தந்தளிப்போன் என்பது தோன்ற என்மனமானது என்வயப்பட்டிருக்க உன்வரம்பெறவேண்டுகிறேன் என்பதுகருத்து.

எனக்கேனச்சேயல்.

1. எனக்கெ னச்செயல் வேறிலை யாவுமிங் கொருநின்
தனக்கெ னத்தகு முடல்பொரு ளாவியுந் தந்தேன்
மனத்த கத்துள வழுக்கெலா மாற்றியெம் பிரானீ
நினைத்த தெப்படி யப்படி யருளுத னீதம்.

ப-ரை. எனக்குஎன - எனக்கென்றுசொல்ல, வேறுசெயல் இல்லை வேறு செய்கையில்லை, யாவும் – எல்லாம், இங்கு-இவ்விடத்தில், ஒரு-ஒப்பற்ற, நின்

தனக்கு எனத்தகும் - உனக்கே யுரியனவென்று சொல்லத்தகும்; (ஆதலால்) உடல் பொருள் ஆவியும் தந்தேன் — உடல் பொருளாவிக ளாகிய மூன்றனையு முனக்குக் கொடுத்தேன், மனத்து அகத்துஉள்ள - என்மனத்திலுள்ள, அழுக்கு எல்லாம் மாற்றி - களங்கமெல்லாம் நீக்கி, எம்பிரான் - எம்பெருமானே, நீநினைத்தது எப்படி - நீகருதினது எவ்வாறோ, அப்படி - அவ்வாறே, அருளுதல்-கிருபைசெய்தல், நீதம் - நீதியாகும். எ-று.

எம்பிரானே, எனக்கெனவொரு செயலுமில்லையாதலால் என்னுடல்பொருளாவிகளை யுனக்குக் கொடுத்தேன், என் மனமாசகற்றி உன் திருவுளப்படி நடத்துதல் உனக்கு நீதியாம் என்பதுகருத்து.

2. உளவ றிந்தெலா நின்செய லாமென வுணர்ந்தோர்க்
களவி லானந்த மளித்தனை யறிவிலாப் புன்மைக்
களவு நாயினேற் கிவ்வண மமைத்தனை கருத்துத்
தளருந் தன்மையிங் காரொடும் புகலுவேன் தக்கோய்.

ப-ரை. உளவு அறிந்து — உன் உட்கிடையையுணர்ந்து, எல்லாம் நின்செயல் ஆம்என உணர்ந்தோர்க்கு - எல்லாமுன் செயலாமென் றறிந்தவர்கட்கு, அளவுஇல் — அளவற்ற, ஆநந்தம் அளித்தனை - இன்பத்தைக் கொடுத்தாய், அறிவுஇல்லா - அறிவற்ற, புன்மை - அற்பத்தன்மையும், களவு - திருட்டுத்தனமுமுள்ள, நாயினேற்கு - நாயேனுக்கு, இவ்வண்ணம் அமைத்தனை-இவ்வாறு அமைத்தாய்; கருத்து — என்மனமானது, தளரும்தன்மை — தளர்கின்ற தன்மை-தளர்கின்ற தன்மையை, தக்கோய் - தகுதி யுடையோனே, இங்கு - இவ்விடத்து, ஆரொடும்புகலுவேன் - ஆரோடு சொல்லிக் கொள்வேன். எ-று.

உன்னுளவறிந்த அறிஞருக்கு இன்பமருளினை, அறியாமையுள்ள எனக்குத்துன்பமருளினை, என்மனத்தளரும் நிலையை யாரோடுசொல்லி யாற்றுவேன் என்பதுகருத்து.

3. என்னைத் தானின்ன வண்ணமென் றறிகிலா வேழை
தன்னைத் தானறிந் திடவருள் புரிந்தியேற் றக்கோய்
பின்னைத் தானின்ற னருள்பெற்ற மாதவப் பெரியோர்
நின்னைத் தானிக ரார்என வாழ்த்துவர் நெறியால்.

ப-ரை. என்னை துன்னவண்ணம் என்று அறிகிலா - என்னை இன்னதன்மையே யென்றறியு மாற்றலில்லாத, ஏழை - எளியேன், தன்னைத்தான் அறிந்திட - தன்னைத்தா னுணருமாறு, அருள்புரிதியியேல் - அருள்செய்வையாயின், தக்கோய் - தகுதியுடையானே, பின்னை — பிறகு, நின்றன் அருள்பெற்ற உன் கிருபையைப்பெற்ற, மாதவம் பெரியோர் - மாதவர்க ளாகிய பெரியோர்கள், நெறியால் - முறையினால், நின்னைநிகர் - உன்னைநிகர்வார், ஆர்என — யாவரென்று, வாழ்த்துவர் - புகழ்வார்கள், எ-று.

என்னை யின்றெனென்றுணராத அறிவிலேனை, என்சிறுமை நோக்காதருள்செய்வையாயின், உன் திருவருள் பெற்ற மாதவர், உன்னைக் கருணையால்நிகர்பவர் யாவரென்று உன்னைக்கீர்த்திக் கொண்டாடுவார்கள் என்பது கருத்து. தன்னையென்றது ஈண்டு முன்னிலைக்கண்ணது.

4. ஏத மின்றித் தன் னடியிணைக் கன்புதா னீட்டும்
காத லன்பர்க்குக் கதிநிலை யீதெனக் காட்டும்
போத நித்திய புண்ணிய வெண்ணரும் புவன
நாத தற்பர நானெவ்வா றுய்குவே னவிலாய்.

ப-ரை. ஏதம் இன்றி - குற்றமில்லாமல், தன் அடியிணைக்கு - உன் திருவடிகளுக்கு, அன்புஈட்டும் - அன்பைச் செய்கின்ற, காதல் அன்பர்க்கு — ஆசையையுடைய அன்பர்களுக்கு, கதிநிலை - முத்திநிலையானது, ஈது எனக்காட்டும் இதுவென்று காட்டுகின்ற, போத - முற்றிறவனே, நித்திய — சாசுவதனே, புண்ணிய - புண்ணியவானே எண் அரு - எண்ணுதலருமையாகிய, புவனம்-புவனங்களுக்கு, நாத - இறைவனே, தற்பர — தற்பரனே நான்எவ்வாறு உய்குவேன் — நான்எவ்விதம் பிழைப்பேன், நவிலாய் - சொல்லாய், எ-று

உன்திருவடிக்கண் அன்புசெய்வார்க்கு முத்திநிலை யிதுவென்று காட்டுகின்ற சர்வஜ்ஞனே, அவ்வாறு அன்பு செய்யாத நான் எப்படி பிழைப்பேன் என்பதாம்.

5. வேத மெத்தனை யத்தனை சிரத்தினும் விளங்கும்
பாத நித்திய பம்பர நிரந்தர பரம
நாத தற்பர சிற்பர வடிவமாய் நடிக்கும்
நீத நிர்க்குண நினையன்றி யொன்றுநா னினையேன்.

ப-ரை. வேதம் எத்தனை-வேதமென்பன எத்தனை, அத்தனை சிரத்தினும்-அத்தனை வேதங்களின் முடிகளிலும், விளக்கும் — பிரகாசியா நின்ற, பாத—திருவடிகளை யுடையவனே, நித்திய - சாசுவதனே, பரம்பர - பரம்பரனே, நிரந்தர - என்றுமுள்ளவனே, பரம - மேலானவனே, நாத - நாயகனே, தற்பர-தற்பரனே, சிற்பரவடிவமாய் — சிற்பரவடிவாகி, நடிக்கும் - நடிக்கின்ற, நீத - நீதியையுடையவனே, நிர்க்குண - நிர்க்குணனே, நின்னை அன்றி - உன்னையல்லது ஒன்றும் - வேறொன்றையும், நான் நினையேன் — நான் நினைக்கமாட்டேன்.

வேதமுடிவில் விளங்கும் பதனே, உன்னையன்றி நான் வேறொரு பொருளையும் நினையேன் என்பதாம்.

6. நெறிகடாம்பல பலவுமா யந்தந்த நெறிக்காம்
செறியுந் தெய்வமும் பலபல வாகவுஞ் செறிந்தால்
அறியுந் தன்மையிங் காருனை யறிவினு லறிந்தோர்
பிறியுந் தன்மையில் லாவகை கலக்கின்ற பெரியோய்.

ப-ரை. நெறிகள்தாம் பலபலவும்ஆய் – மார்க்கங்கள் அநேகமாய், அந்தந் தநெறிக்குஆம் -- அந்தந்த மார்க்கங்களுக் கிணங்கிய, செறியும் செய்வமும்-மிக்கசெய்வங்களும், பலபல ஆகவும் – அநேகமாகவும், செறிந்தால் நீநிறைந்திருப்பையாயின், இங்கு – இவ்வுலகத்தில், உன்னை அறியுந் தன்மை - உன்னையுணருந் தன்மையர், ஆர் - யாவர், அறிவினால் அறிந்தோர் - அறிவினா லறிந்தோர்கள், பிரியும்தன்மை இல்லாவகை - நீங்கும் வகையில்லாதபடி, கலக்கின்ற-அவர்களைக் கூடுகின்ற, பெரியோய் - பெரியோனே. எ-று.

தன்மை - தன்மையுடையாரை யுணர்த்தி நின்றது, அறிவினால் உன்னையறிந்தோர்களைப் பிரிவறக்கலக்கின்ற பெரியோனே, சமயமார்க்கங்கள் அநேகமாகவும் அவைகட்குரிய தெய்வங்கள் அநேகமாகவும் நீயே யிருப்பின், உன்னையறியுந் தாத்தினர் யாவர் என்பதாம்.

7. பெரிய வண்டங்க ளெத்தனை யமைத்ததிற் பிறங்கும்
உரிய பல்லுயி ரெத்தனை யமைத்தவைக் குறுதி
வருவ தெத்தனையமைத்தனை யமைத்தருள் வளர்க்கும்
அரிய தத்துவ வெனக்கிந்த வண்ணமே னமைத்தாய்.

ப-ரை. பெரிய அண்டங்கள் எத்தனை அமைத்து - பெரியனவாகிய அண்டங்கள் எத்தனைவகுத்து, அதில் பிறக்கும் – அவற்றுள் விளங்குகின்ற, உரிய பல் உயிர்எத்தனை அமைத்து - உரியனவாகிய பலவகைப்பட்ட வுயிர்கள் எத்தனைவகுத்து, அவைக்கு உறுதிவருவ - அவைகட்குறுதியைப் பயப்பனவாகிய பொருள்கள், எத்தனை அமைத்தனை - எத்தனை வகுத்தாய், அமைத்து - இவ்வாறுவகுத்து, அருள்வளர்க்கும் - அவற்றின் (மேல்கிருபைப் பெருக்கிற, அரியதத்துவ - அரிதாகிய வுண்மைப் பொருளா யிருப்பவனே, எனக்கு - அடியேனுக்கு, இந்தவண்ணம் இந்தப் பிரகாரம், என் அமைத்தாய்-என் அமைத்தனை.

அண்டங்கள் என்றபன்மை சகல அண்டங்களையும் உணர்த்தி நின்றது உயிர்கள்என்றது இயங்கு திணை நிலத்திணை யென்பவற்றை. இவற்றைவடநூலார் சரம்அசரம் என்பர். அவைக்கு உறுதிவருவ என்றது அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பவற்றை இவற்றை வடநூலார் புருஷார்த்த சதுஷ்டயம் என்பர். இவற்றை இருவகைவுயிர்களுக்கு ஏற்ற பெற்றியினைத்துக் கொள்க. இந்தவண்ணம் என்றது, உன்னருளின்றி வருந்துகிற இந்த நிலை யென்றபடி. இங்ஙனமாகவும் அடியேன் என்றார், உயிர்கள் அநாதியே இறைவற் கடிமைகளாயிருத்தனோக்கி, அண்ட முதலியவைகளை வகுத்து அவற்றை யருளினாற் காக்கின்ற நீ என்மீது கிருபையில்லா திருத்தல் அவ்வுயிர்களில் நான் ஒருவனல்லேனென்று கருதியோ என்பது கருத்து.

8. கணம தேனுநின் காரணந் தன்னையே கருத்தின்
உணரு மாதவர்க் கானந்த முதலினை யொன்றும்
குணமி லாதபொய் வஞ்சனுக் கெந்தைநிற் குணமா
மணமு லாமலர்ப் பதந்தரின் யாருனை மறுப்பார்.

ப-ரை. கணமதேனும் – க்ஷணகாலமாயினும், நின்காரணந் தன்னையேஉ ன்சர்வ காரணத்தையே, கருத்தின் – மனத்தினால், உணரும் – அறிகிற, மாத வர்க்கு - பெரிய தவத்தினர்க்கு, ஆநந்தம் உதவினை - இன்பத்தைக் கொடுத் தாய், ஒன்றும் குணம்இல்லாத - சிறிதும் குணம்மில்லா, பொய்வஞ்சகனுக்கு- பொய் வஞ்சகங்களை யுடையேனுக்கு, எந்தை - எந்தையே, நிர்க்குண-நிர்க்கு ணனே, மாமணம் உலாம் - பெரிய மணந்தங்கிய, மலர் - தாமரைமலர் போன் ற,பதம் - திருவடிகளை, தரின் - கொடுத்தனையாயின், உன்னை மறுப்பார்யார்- உன்னைத் தடுக்கவல்லார் யார், எ-று.

காரணம் - யாவைக்கும் யாவர்க்கு முதலாந்தன்மை. கருத்தின்என்ற ஐந் தனுருபு மூன்றுவதன் கருவிப்பொருளில் வந்தது. இறைவனது சர்வகாரணத் வத்தை யுணர்தல் பெரியதவப்பேறு பெற்றவர்க்கன்றி யேனையர்க்கருமையெ ன்பது தோன்ற, உணரும் என்றதையடுத்து மாதவர்என்றார். பொய் வஞ்சன் என்றது பொய்யையும் வஞ்சத்தையு முடையன் என்றபடி. மாமணம்என்றது அன்பர் முதலாயினோர் சாத்து மலர்மணமின்றி இயற்கை மணத்தை. தந்தை புதல்வர்க்குத்தரும் பொருளை தடுப்பவர் உலகிலொருவருமில்லை யாதலால், எந் தைதரின் யாருனை மறுப்பார்என்றார். மாதவர்க்குஅருள் செய்ததுபோல், என க்கும் அருள் செய்தால், சுதந்திர னாகிய வுன்னைத் தடுப்பவர் யாவர் என்பது கருத்து.

9\. கன்னன் முக்கனி கண்டுதேன் சருக்கரை கவந்த
தென்ன முத்தியிற் கலந் தவர்க் கின்பமா யிருக்கும்
நன்ன லத்தநின் னற்பதந் துணையென நம்பச்
சொன்ன வர்க்கென லாங்கைம்மா றில்லையென்சொல்வேன்.

ப-ரை கன்னல் - கருப்பஞ் சாறும், முக்கனி -- முக்கனிகளும், கண்டு- கற்கண்டும். தேன் -- தேனும், சருக்கரை-சருக்கரையும், கலந்தது என்ன-கல ந்தாற்போல, முத்தியில் கலந்தவர்க்கு - முத்திநிலையிற் கூடின வர்களுக்கு, இ ன்பமாயிருக்கும் - சுகரூபமாயிருக்கிற, நல் நலத்த - சிறந்த அழகையுடைய, நி ன்உனது, நல்பதம் - நல்லதிருவடியே, துணை எனநம்ப - துணையென்று நம்பு ம்படி, சொன்னவர்க்கு - சொல்லிய சதாசாரியருக்கு, என்னால் ஆம் - என்னா ற்செய்ய வியல்வதாகிய, கைம்மாறு இல்லை - பிரத்யுபகாரம் இல்லை, என்சொ ல்வேன் - அவரது அருட்டன்மையை என் சொல்லவல்லேன், எ—று.

முத்தி - மோக்ஷம், அது சர்வசங்க பரித்யாகத்தின் மேலது. சதாசாரியர் என்றது.

"குட்டித் திரட்காடி யாறெழுகக் கோன்குதித்துக்
கட்டிப் புதைந்த கதையாகும்—துட்டமலப்
பிகதிலே மூத்தவர்கள் பேய்பிதற்றும் பேதையர்க்குப்
புத்திபோற் காட்டும் பொருள்."—என்னும் ஒழிவிலொடுக்கச் செய்யு ளில் சொல்லப் படுவோனை யொழித்து, அடுத்த நன்மாணவகரைச் சக்ஷுஷீ

க்ஷை முதலியவற்றாற் புனிதராக்கி, வீட்டைவிக்கவல்லவரை. நற்பதம் என்றார்இன்பமா யிருத்தலான். "நற்றாள்" எ ாறார் தெய்வபுலமைப் பெருநாவலரும் உனது நல்லதிருவடியே யுறுதிப் பொருளென் றருளிச்செய்த சதாசாரியருக்குஅடியேன் செய்யலாம் கைம்மாறு இல்லையென்பதுகருத்து.

10. தந்தை தாய்தமர் மகவெனு மவையெலாஞ் சகத்தில்
பந்த மாமென்றே யருமறை வாயினாற் பகர்ந்த
எந்தை நீயென்னை யின்னமவ் வல்லலி லிருத்தின்
சிந்தை தான்றெளிந் தெவ்வண முய்வணஞ் செப்பாய்,

ப-ரை. தந்தை-பிதா, தாய் - மாதா, தமர் - உறவினர், மகவு - புத்திரன், என்னும் - என்று சொல்லப்படுகிற, அவையெல்லாம் - அவைகளெல்லாம் சகத்தில் - உலகத்தில், பந்தம் ஆம்என்றே - தளையாகுமென்றே, அருமறைவாயினால் - அருமையாகிய வேதங்களை யருளிச் செய்த திருவாக்கினால், பகர்ந்த-சொல்லியருளிய, எந்தை - எமது தந்தையாகிய, நீ-நீ, என்னை - அடியேனை, இன்னம் - இன்னமும், அ அல்லில் இருத்தின் - அந்தத் துன்பத்தில் இருக்கச்செய்தாய், சிந்தைதெளிந்து - மனந் தெளிந்து, உய்வண்ணம் - உய்யும்வகை, எவ்வண்ணம் — எவ்வகை, செப்பாய் - சொல்வாய்-எ-று.

அருமறை வாயினால் என்பதற்கு அரியமறையாகியவாக்கினால்என்றுரை கூறினுமமையும், தந்தைதாய் தமர்மகவெனு மவையெலாம் சகத்திற் பந்தமாம் என்றது. "தாரதனமிகு மென்னிற் றலையாகும்" என்றற் றொடக்கத் தனவாகிய மேலோர் திருவாக்குகளை யடியொற்றியென்க. தந்தைதாய்முதலியனபந்தமென் றருளிச்செய்த நீயே என்னை அதிற்கட்டுண்டு கிடக்கத் திருவுளம்பற்றினையாயின், அடியேன் மனந்தெளிந்து எவ்வாறுஉய்வேன் என்பதுகருத்து.

11. தூய்யன் றண்ணருள் வடிவினன் பொறுமையாற் றுலங்கும்
மெய்ய னென்றுனை யையனே யடைந்தனன் மெத்த
நொய்ய நுண்ணிய வறிவில னொன்றைநூ றாக்கும்
பொய்ய னென்றெனைப் புறம்விடி னென்னசெய்வேன் புகலாய்.

ப-ரை. தூய்யன் பரிசுத்தன், தண்அருள் வடிவினன் - குளிர்ந்த அருளுருவாயிருப்பவன், பொறுமையால் - க்ஷமையோடு, துலங்கும் - விளங்குகின்ற மெய்யன் - மெய்மையன், என்று - என்று துணிந்து, ஐயனே - இறைவனே, உன்னை அடைந்தனன் - உன்னை யடைந்தேன், மெத்த நொய்யன் — மிகவும் அற்பன், நுண்ணிய அறிவுஇலன் - நுட்பமாகிய அறிவிலாதவன், ஒன்றைநூறுஆக்கும் பொய்யன் - ஒன்றை நூறாக்குகின்ற பொய்மையன், என்று - என்றுணர்ந்து, என்னைபுறம்விடின் — என்னைப் புறமேவிட்டு விட்டால், என்செய்வேன் என்செயக்கடவேன், புகலாய் - சொல்வாய்-எ-று.

அபாவமே ரூபமாயினும்ஒன்று பலவாகச்செய்யு மாற்றல் பொய்க்குளதென்பார், ஒன்றைநூறாக்கும் பொய்யன்என்றார். அது பிரபஞ்சத்தோற்றத் தா

னேவிசதம் நீதூய்யன், அருள்வடிவினன், பொறுமையோடு விளங்கும்மெய்ய ன். அடியேன் நொய்யேன், மருள்வடிவினேன் - அறிவின்மையோடு பொய் யையுமுடையேன். என்னைநீ கைவிடின், யான் எவ்வண்ணம் உய்வேன் என் பதுகருத்து.

12. ஒன்ற தாய்ப்பல வாயுயிர்த் திரட்கெலா முறுதி
என்ற தாயென்று முள்ளதா யெவற்றினு மிசைய
நின்ற தாய்நிலை நின்றிடு மறிஞவென் னெஞ்சம்
மன்ற தாயின்ப வுருக்கொடு நடத்திடின் வாழ்வேன்.

ப-ரை. ஒன்றதாய் - ஒன்றாகி, பலஆய்-பலவாகி, உயிர்த்திரட்கு எல்லாம்- உயிர்த்தொகுதிக்கெல்லாம், உறுதி என்றதாய் - உறுதியென்று சொல்லப்பட் டதாய், என்றும் உள்ளதாய் - என்றுமுள்ளதாகி, எவற்றினும் எவ்வகைப் பட் டபொருள்களுள்ளும், இசைய நின்றதாய் - பொருந்த நின்றதாகி, நிலைநின்றி டும் - சாசுவதமாயிருக்கிற, அறிஞ - முற்றறிவனே. என்நெஞ்சம் — என்மனமா னது, மன்றதால் - திருச்சிற்றம்பலமாகக் கொண்டு, இன்ப உருக்கொடு — சுக வடிவுதாங்கி, நடித்திடின் - நடிப்பையாயின், வாழ்வேன்-பிழைப்பேன், எ-று.

ஒன்று முதலாகநின்ற முற்றறிவனே, நீஎன் மனத்தைத் திருச் சிற்றம்ப லமாகக்கொண்டு ஆநந்தரூபமாய் நின்று நடிப்பையாயின், அடியேன்உய்வேன் என்பதாம். ஒன்றதாய் என்றதனல் ஏகத்வமும், பலவாய் என்றதனல் அநேக த்வமும், உயிர்த்திரட்கெலா முறுதி என்றதாய்என்றதனல் சர்வஜீவா தாரத்வ மும், என்றுமுள்ளதாய் என்றனல் சாசுவதத்வமும், எவற்றினும் மிசையநின் றதாய் என்றதனல் சர்வாந்தர்யாமித்வமும், நிலைநின்றிடும் என்றதனல் சர்வவ் யாபகத்வமும், அறிஞ என்றதனல் சர்வஜ்ஞத்வமும், என்னெஞ்சம் மன்றதா ய்என்றதனல் தோஷ போக்யத்வமும், இன்ப வுருக்கொடு என்றதனல் சுகரூ பக்ரஹணமும் விளங்கா நின்றன.

13. தனியி ருந்தருட் சகசமே பொருந்திடத் தமியேற்
கினியி ரங்குதல் கடனிது சமயமென் னிதயக்
கனிவு மப்படி யாயின தாதலாற் கருணைப்
புனித நீயறி யாததொன் றுள்ளதோ புகலாய்.

ப—ரை. தனிஇருந்து — ஏகாந்தமாயிருந்து, அருள் - உன் திருவருளுதவி யால், சகசமே பொருந்திட - சகச நிஷ்டையையே பொருந்துமாறு, தமியேற் கு-தனியேனுக்கு, இனி இரங்குதல்கடன் - இனியிரங்கி யருளுதல் உன்கடன் மையாம், இதுசமயம் — இதுதான் சமயம், என் இதயக்கனிவும் அப்படி யாயி னது - என்னிதயத்தின் கனிவு மவ்வாறேயாயிற்று, ஆதலால் - ஆகையால்,கரு ணைப்புனித - கருணை மூர்த்தியாகிய பரிசுத்தனே, நீஅறியாதது ஒன்றுஉள்ள தோ — நீயறியாததொரு பொருளுண்டோ, புகலாய் - சொல்வாய். எ-று.

தனியிருத்தல், "பஞ்சகோ சங்கடந்து பாழையுந்தள்ளி யுள்ளிற் - கொஞ் சமா மிருப்பும்விட்டுக் கூடஸ்த்தப் பிரமமென்னும் - நெஞ்சமுமழுவி யொன்

றுய்நிற்குநிலை" சகச நிஷ்டை அருளுதவியானன்றி யடையப்படாதென அ தினருமைதோன்ற, அருள் சகசமே பொருந்திட என்றார். நீயன்றி யுதவுவார் வேறொருவரிலர் என்றற்கு தமியேற்கு எனவும், இப்பிறவி தப்பினால் என்னு ல்முடியுமோ வென்றற்கு இதுசமயம் எனவும், கருணையும் பரிசுத்தமும் இன் றுயபோது இரங்குதல் கூடாதாதலால் கருணைப்புனித இனி இரங்குதல் கட ன்எனவும், இறைவன் முற்றறிவ னுதலால், நீயறியாத தொன்றுள்ளதோ என வும், கூறினர். சர்வஜ்ஞனே! உன்திருவருளால் அடியேன் சகசநிஷ்ட்டை யடையுமாறு நீயிரங்கி யருளல்வேண்டும் என்பது கருத்து.

14. திருந்து சீரடித் தாமரைக் கன்புதான் செய்யப்
பொருந்து நாணல்ல புண்ணியஞ் செய்யுநாள் பொருந்தா
திருந்த நாள்வெகு தீவினை யிழைத்தநா ளென்றால்
அருந்த வாவுனைப் பொருந்துநா ளெந்தநா ளடிமை.

ப-ரை. திருந்து - திருத்தமாகிய, சீர்சிறப்படைந்த அடித் தாமரைக்கு-தி ருவடித் தாமரைகளுக்கு, அன்புதான் செய்யப்பொருந்தும் நாள் - அன்புசெய் யப் பொருந்தியநாள், நல்ல புண்ணியம் செய்யுநாள் — நல்ல புண்ணியம் செய் யும்நாளாகும், பொருந்தாது இருந்தநாள் - அன்புசெய்யப் பொருந்தாம லிருந் தநாள், வெகுதீவினை இழைத்தநாள் - வெகுபாவஞ்செய்த நாளாகும், என்றால் என்று சொல்லு மிடத்து, அருந்தவா - அருந்தவ வுருவத்தை யுடையவனே, அடிமை - அடியேன், உன்னைப் பொருந்துநாள் எந்தநாள் - உன்னை யடையு நாள் எந்தநாள். எ-று.

உன்திருவடிகட் கன்புசெய்யும் நாள் நல்லநாள், அன்பு செய்யாதநாள் தீ யநாள்என்பது கருத்து. அருந்தவாவுனை யென்பதற்கு அழியாதஉன்னை என் றுரைப்பினு மமையும்.

15. பின்னு முன்னுமாய் நடுவுமா யாவினும் பெரிய
தென்னுந் தன்மையா யெவ்வுயிர்த் திரளையு மியக்கி
மன்னுந் தண்ணருள் வடிவமே யுனக்கன்பு வைத்தும்
துன்னு மின்னலேன் யானெனு மகந்தையேன் சொல்லாய்.

ப-ரை. பின்னும் முன்னும்ஆய் - பின்னுமுன்னுமாகி, நடுவும்ஆய் - நடுவு மாகி, யாவினும் - எல்லாப் பொருள்களினும், பெரியது என்னும் தன்மையாய் பெரியதென்னுந் தன்மையுள்ளதாகி, எவ்வுயிர்த்திரளையும் — எவ்வகைப் பட்ட வுயிர்த் தொகுதியையும், இயக்கி - இயங்குவித்து, மன்னும் — நிலைப்பெற்றிரு க்கிற, தண் அருள்வடிவமே — குளிர்ந்த அருளுருவமே, உனக்கு அன்புவைத் தும் உன்னிடத் தன்புசெய்தும், துன்னும் — மிகுதியான, இன்னல் ஏன்—து ன்பம்யாதுக்கு, யான்என்னும் அகந்தை ஏன்-நான்என்னும் அகங்காரம் யாது க்கு, சொல்வாய் - கூறாய், எ-று.

ஆதிமத்யாந்த ரூபமா யிருப்பவனே, பெரியோனே, உயிர்த் தொகுதியை இயங்குவிப்போனே, அருளே திருவுருவமாகக் கொண்டவனே, நான் உன்னி

டத்தன்புசெய்த பின்னும் என்னிடத்துத் துன்பமும் அகங்காரமும் இருத்தல்அடாது என்பதுகருத்து, "ஈசற்கியாம் வைத்தவன்பினகன்றவன் வாங்கிய வெம்பாசத்தி" என்றார் மேலோரும்.

16. மின்னை யன்னபொய் வாழ்க்கையே நிலையென மெய்யாம்
உன்னை நான்மறந் தெய்வண முய்வண முரையாய்
முன்னை வல்வினை வேரற முடித்தென்று முடியாத்
தன்னைத் தன்னடி யார்க்கருள் புரிந்திடுந் தக்கோய்.

ப-ரை. முன்னை வல்வினைவேர் அறமுடித்து - பூர்வஞ்செய்த வலியபாபத்தின் மூலமற நாசம்பண்ணி, என்றும் முடியா — என்றும் நசியாத, தன்னை- உன்னை, தன்அடியார்க்கு - உன்னடியவர்க்கு, அருள்புரிந்திடும் - அருள் செய்கின்ற, தக்கோய் - நடுநிலையுள்ளவனே. மின்னை அன்ன - மின்னலை யொத்த, பொய் வாழ்க்கையே - பொய் வாழ்வையே, நிலையென - நிலையென்று, மெய் ஆம் - உண்மையாகிய, உன்னை — உன்னை; நான்மறந்து - நான் மறந்துவிட்டு, உய்வணம் - பிழைக்கும் வகை, எவ்வண்ணம் - எவ்வகை, உரையாய் — சொல்லாய், எ-று.

தன்னையென்ற படர்க்கை இவ்விடத்து முன்னிலைப் பொருளது. "பாவநாசாவுன் பாதமே" என்றமேலோர் திருவாக்கை யனுசரித்து முன்னை வல்வினைவேர் அறமுடித்து எனவும், அடைந்தாரைப் பாபவிமோசந ராக்கித் தன்னையு மவர்களுக்கு ஆரமுதாயூட்டுதல் தக்கார்க்கன்றி யியலாதென்றற்கு, முன்னை வல்வினைவேரறமுடித்து என்று முடியாத் தன்னைத் தன்னடியார்க் கருள்புரிந்திடுந் தக்கோய்எனவும் கூறினர். பொய்வாழ்க்கையைநம்பி மெய்யாகிய வுன்னைமறந்து நான் எவ்வாறுஉய்வேன் என்பது கருத்து.

17. எம்ப ராபரா வெம்முயிர்த் துணைவவென் றிறைஞ்சும்
உம்ப ரிம்பர்க்கு முளக்கணே நடிக்கின்றா யுன்றன்
அம்பொன் மாமலர்ப் பதத்தையே துணையென வடிமை
நம்பி னேனினிப் புரப்பதெக் காலமோ நவிலாய்.

ப-ரை. எம்பராபர - எம்முடைய பராபரனே, எம் உயிர்த்துணைவ — எம்முயிர்த்துணைவனே, என்று இறைஞ்சும் - என்று வணங்குகின்ற, உம்பர் இம்பர்க்கும் - அவ்வுலகத்தார்க்கும் இவ்வுலகத்தார்க்கும், உளக்கணே - அவரவரிதயத்தின் கண்ணே, நடிக்கின்றாய் — நடிக்கின்றனை, உன்றன் — உன்னுடைய, அம்-அழகிய, பொன் - பொன்போன்ற, மா-பெருமை பொருந்திய, மலர்—தாமரைமலர்போன்ற, பதத்தையே-திருவடியையே, துணை என - துணையென்று, அடிமை-அடியேன், நம்பினேன் - நம்பியிருக்கிறேன், இனிபுரப்பது-இனிக் காத்தருள்வது, எக்காலமோ - எந்தக்காலமோ, சொல்வாய். என்றவாறு.

இறைவனே, மண்ணுலகத்தார் விண்ணுலகத்தார் என்னுமிருதிறத்தார்க்கும் அவரவ ரிதயத்தின்கண்ணே நடியா நின்றனை யாதலால், உன் திருவடியே துணையென நம்பியிருக்கிற என்னையும் காத்தருளவேண்டும் என்பது கருத்து.

18\. பாடி யாடிநின் றிரங்கிநின் பதமலர் முடிமேல்
சூடி வாழ்ந்தன ரமலநின் னடியார்யான் றொழும்பன்
நாடி யேயிந்த வுலகத்தை மெய்யென நம்பித்
தேடி னேன்வெறுந் தீமையே யென்னினிச் செய்வேன்.

ப—ரை. பாடி - பாடுதல்செய்து, ஆடி - ஆடுதல்செய்து, நின்று இரங்கி-நின்றழுது, நின்பதமலர் - உன்திருவடிமலரை, முடிமேல்சூடி-சிரசிற்றரிதது, நின்னடியர் - உன்னடியார், அமல - பரிசுத்தனே. வாழ்ந்தனர் - நித்தியவாழ்வை யடைந்தார்கள், தொழும்பன் யான் - தொண்டனாகிய நான், இந்த உலகத்தைநாடி - இந்த வுலகத்தைவிரும்பி, மெய் எனநம்பி - உண்மையென்றுநம்பி, வெறுந்தீமையே தேடினேன் - வெறும்பாவத்தையே யீட்டினேன், இனி என்செய்வேன் - இனியென்னசெய்வேன். எ—று.

உன்னடியார் பாடுதல் முதலியவைசெய்து உன் திருவடியை முடிமேற்றரித்து மெய்வாழ்வடைந்தனர், அடியேன் இந்த வுலகத்தை நம்பிப் பாவத்தையே யீட்டிவைத்தேன், இனி யுய்வதற்குவழி என்செய்ய வல்லேன் என்பது கருத்து.

19\. களவு வஞ்சனை காமமென் றிவையெலாங் காட்டும்
அளவு மாயையிங் காரெனக் கமைத்தன ரையா
உளவி லேயெனக் குள்ளவா றுணர்த்தினுன் னடிமை
வளரு மாமதி போன்மதி தளர்வின்றி வாழ்வேன்.

ப—ரை. களவு - சோரத்வம், வஞ்சனை - கபடம், காமம் - காமம், என்ற இவை எல்லாம் காட்டும் அளவு - என்ற இவற்றையெல்லாம் காட்டு மளவினையுடைய, மாயை - மாயையை, இங்கு - இவ்விடத்து, எனக்கு அமைத்தனர் ஆர் - எனக்கமைத்தவர் யாவர், ஐயா - ஐயனே, உளவிலே - ரஹஸ்யத்திலே, உள்ளவாறு - உள்ளபடி, எனக்கு உணர்த்தின் - எனக்கறிவிப்பையாயின் உன் அடிமை - என்னடியேன், மதிதளர்வு இன்றி - மதிதளர்தல் இல்லாமல், வளரும் மாமதிபோல் வாழ்வேன் - விருத்தியடையாநின்ற பெரிய சந்திரன் போல் வாழ்ந்திருப்பேன். எ—று.

களவு முதலியவற்றைத் தோற்றுவிக்கு மாயையை எனக்கு அமைத்தவர் யாவர், அந்த ரஹஸ்யத்தை எனக்குள்ளபடி யறிவுறுத்தினையாயின், பூர்வபக்ஷத்துச் சந்திரன்போல் அறிவு வளரப்பெற்று வாழ்வேன் என்பதாம்.

20\. வான நாயக வானவர் நாயக வளங்கூர்
ஞான நாயக நான்மறை நாயக நலஞ்சேர்
மோன நாயக நின்னடிக் கன்பின்றி முற்றும்
தீன னாயகம் வாடவோ வென்செய்வேன் செப்பாய்.

ப—ரை. வானநாயக - மேலுலகத்துக் கிறைவனே, வானவர்நாயக - அவ்வுலகத்துள்ளார்க் கிறைவனே, வளம் கூர் - வளம்மிகுந்த, ஞானநாயக - ஞானத்துக்கதிபனே, நான்மறைநாயக - நான்கு வேதங்களுக்கு முதல்வனே, நலம்

சேர் - நன்மைசேர்ந்த, மோனநாயக-மௌநநிலைக்கிறைவனே, நின் அடிக்கு- உன் திருவடிகளுக்கு, அன்பு இன்றி - அன்புசெய்தலில்லாமல், முற்றும்— முழுதும், தீனனாய் - ஏழையாகி, அகம்வாடவோ - மனம்வாடவோ, என்செய்வேன் - என்செயக்கடவேன், செப்பாய் - சொல்லாய் எ-று.

வானம் முதலானவைகட்கு நாயகனே, அடியேன் உன் திருவடிக் கன்பு செய்யாமல் ஏழையாய் வாடுதல்தகுமோ வென்பது கருத்து.

21. ஏத மற்றவர்க் கின்பமே பொழிகின்ற விறையே
பாத கக்கருங் கன்மனங் கோயிலாப் பரிந்து
சூத கத்தனு யாதினு மிச்சைமேற் றோன்றும்
வாத னைக்கிட மாயினே னெவ்வணம் வாழ்வேன்.

ப-ரை. ஏதம் அற்றவர்க்கு - குற்றமற்றவர்க்கு, இன்பமே பொழிகின்ற- ஆநந்தத்தையே பொழிகின்ற, இறையே - இறைவனே, பாதகக் கருங்கல் மனம் - பாவவுருவாகிய கருங்கல் மனமானது, கோயிலாப்பரிந்து - கோயிலாக விரும்பி, சூது அகத்தனாய் - வஞ்சனைக்கிடமாகிய மனத்தையுடையவனாய், யாதினும் - எப்பொருளின்மேலும், இச்சைமேல் தோன்றும் - விருப்பம் மிகுதியாய்த்தோன்றுகின்ற, வாதனைக்கு - லோகவாசனைக்கு, இடம் ஆயினேன்— இடமாய் இருக்கின்றேன், எவ்வண்ணம் வாழ்வேன் - எவ்விதம் வாழ்வேன்.

குற்றமற்றவர்கட்கு ஆநந்த மழையைப்பொழிகின்ற இறைவனே, வஞ்சையத்தனாய், லோகவாசனைக் கிடமாயினேன், எங்ஙனம் உய்வேன் என்பது கருத்து.

22. தெளிவொ டீகையோ வறிகிலா னறிவிலான் சிறிதும்
அளியி லானிவன் றிருவருட் கயலென வறிந்தோ
எளிய னாக்கினை யென்செய்வே னென்செய்வே னெல்லா
வொளியு மாய்நிறை வெளியுமா யாவுமா முரவோய்.

ப-ரை. எல்லா ஒளியும் ஆய் - ஒளியுடைப் பொருள்க ளெல்லாமாகியும், நிறைவெளியும் ஆய் - அவைநிறைந்து விளங்கும் வெளியுமாகியும், யாவும் ஆம் - மற்றெல்லாப் பொருள்களு மாகாநின்ற, உரவோய் - அறிவுருவனே, தெளிவொடு - பொய்யிது மெய்யிதுவென்னுந் தெளிவோடு, ஈகையோ—கொடையோ, அறிகிலான் - உணர்கிலான், அறிவு இலான் — அறிவிலாதவன், சிறிதும் அளியிலான் - கொஞ்சமும் கிருபையில்லாதவன், இவன் திருவருட்கு அயல் என அறிந்தோ — இவன் திருவருளுக்குப் புறமென்றுணர்ந்தோ, எளியன் ஆக்கினை — ஏழையாக்கினாய், என்செய்வேன் என்செய்வேன் - என்செயக்கடவேன் என்செயக்கடவேன். எ-று.

இறைவனே, தெளிவு முதலானவையில்லாதவன் ஆதலால் இவன் திருவருட்கயலென்றறிந்தோ என்னை யேழையாக்கினாய்,நீயே யிங்ஙனம் செய்யின், அடியேன் என்செய்யவல்லேன் என்பதுகருத்து.

23 கண்ணி னுண்மணி யென்னவே தொழுமன்பர் கருத்துள்
நண்ணு கின்றநின் னருளெனக் கெந்நா ணணுகும்
மண்ணும் விண்ணுமற் றுள்ளன பூதமு மாறாப்
பெண்ணு மாணுமா யல்லவாய் நிற்கின்ற பெரியோய்.

ப—ரை. மண்ணும் விண்ணும் - பூமியும் ஆகாயமும், மற்றுள்ள பூதமும்—வேறுள்ளனவாகிய பூதங்களும், மாறா - நீங்காத, பெண்ணும் ஆணும் ஆய்—பெண்ணும் ஆணுமாகி, அல்ல ஆய் நிற்கின்ற — அவையல்லனவுமாகி நிற்கிற, பெரியோய்—பெரியோனே, கண்ணின் உள்—கண்ணுக்குள்ளே, மணிஎன்ன—மணி யென்னலாம்படி, தொழும் அன்பர்கருத்துள் - வணங்குகின்ற அன்பரது மனத்தில், நண்ணுகின்ற - பொருந்துகின்ற, நின் அருள் - உன்னருளானது, எனக்கு - அடியேனுக்கு, எந்நாள் நணுகும் - எந்தக்காலம் வந்துபொருந்தும். எ—று.

இறைவனே, அன்பர்கருத்திற் பொருந்துகின்ற உன் திருவருள் எனக்கு எக்காலம் வாய்க்கும் என்பதாம்.

24. சகமெ லாந்தனி புரந்தனை தகவுடைத் தக்கோர்
அகமெ லாநிறைந் தானந்த மாயினை யளவில்
மகமெ லாம்புரிந் தோரைவாழ் வித்தனை மாறா
இகமெ லாமெனைப் பிறந்திடச் செய்ததே னெந்தாய்.

ப—ரை. சகம் எல்லாம் - எல்லாவுலகங்களையும், தனிபுரந்தனை - பொதுவறக்காத்தனை, தகவுடை - தகுதியையுடைய, தக்கோர் - மேலோர்களுடைய அகம் எல்லாம் நிறைந்து — மனமெல்லாம் நிறைந்து, ஆநந்தம் ஆயினை—இன்பவுருவாயிருந்தனை, அளரி இல் - அளவற்ற மகம் எல்லாம் - யாகங்களெல்லாவற்றையும், புரிந்தோரை - செய்தவர்களை, வாழ்வித்தனை - வாழச்செய்தவனை, மாறா - நீங்காமல், என்னை — அடியேனை, இகம் எல்லாம் - இவ்வுலகங்களிலெல்லாம், பிறந்திடச்செய்தது - ஜந்மிக்கச்செய்தது, என் - யாதுக்கு, எந்தாய் - எந்தையே. எ—று.

எல்லா வுலகங்களையும் காத்தல் முதலியவையுடையோய், உன்னடியார்க்கு - அளவுகடந்த இன்பத்தை யருளிச்செய்து, என்னை எல்லாவிடத்தும் பிறக்கச்செய்தற்குக் காரணம் யாதோ அறிகிலேன் என்பதாம்.

25. ஏய்ந்த நல்லருள் பெற்றவர்க் கேவலா யெளியேன்
வாய்ந்த பேரன்பு வளர்க்கவுங் கருணைநீ வளர்ப்பாய்
ஆய்ந்த மாமறை யெத்தனை யத்தனை யறிவால்
தோய்ந்த பேர்கட்குந் தோன்றிலாத் தோன்றலாந் தூயோய்.

ப—ரை. ஏய்ந்த - பொருந்திய, நல் அருள் பெற்றவர்க்கு - சிறந்த அருளைப்பெற்றவர்களுக்கு, எளியேன் - ஏழையேன், ஏவலாய்-ஏவலாளாகி, வாய்ந்த-வாய்ப்பாகிய, பேர் அன்புவளர்க்கவும் - பேரன்பைப் பெருக்குமாறும், நீ கரு

ணைவளர்ப்பாய் - நீகிருபையைப் பெருக்கவேண்டும், ஆய்ந்த—ஆராயப்பட்ட, மா — பெரிய, மறை எத்தனை - வேதங்களெத்தனை, அத்தனை - அத்தனையும், அறிவால் தோய்ந்தபேர்கட்கும் - ஞானத்தாற் கிடைக்கப்பெற்றவர்களுக்கும், தோன்றிலா — காணப்படாத, தோன்றல் ஆம் - பெரியோனுகிய, தூயோய்— பரிசுத்தனே. எ—று.

இறைவனே உன்னருள் பெற்றவர்கட்கு ஏவலாளாகி, எளியேன் உன் மீது அன்பை வளர்க்கும்படி நீ கருணைசெய்யவேண்டும் என்பதாம்.

26. தக்க நின்னருட் கேள்வியோ சிறிதின்றித் தமியேன்
மிக்க தெய்வமே நின்னின்ப வெள்ளத்தில் வீழேன்
ஒக்க லாய்தந்தை மகவெனும் பாசக் கட்டுடனே
துக்க வெள்ளத்தி லாழ்கின்றே னென்செய்வான் றுணிந்தேன்.

ப—ரை. தக்க - தகுதியாகிய, நின் - உனது, அருள் - திருவருளைப்பற்றிய, கேள்வியோசிறிது இன்றி - கேள்வியோ கொஞ்சமுமில்லாமல், தமியேன் - தனியேன், மிக்கதெய்வமே - மேலானதெய்வமே, நின் - உனது, இன்பவெள்ளத்தில் - ஆநந்தப்பெருக்கில், வீழேன் - முழுகாதவனாய், ஒக்கல்— உறவினர், தாய் தந்தை - தாய் தந்தையர், மகவு - புதல்வன், என்னும் - என்கிற, பாசக்கட்டுடனே - பாசத்தளையுடன், துக்கவெள்ளத்தில் — துன்பப்பெருக்கில், ஆழ்கின்றேன் - மூழ்காநின்றேன், என் செய்வான் துணிந்தேன்— என்செய்யத் துணிந்தேன். எ—று.

இறைவனே, உன்னருட்கேள்வி சிறிதின்றி உன்னின்ப வெள்ளத்தில் மூழ்கிலேன், தாய் தந்தைமுதலாகிய பாசப்பிணிப்புடன் துக்கசாகரத்தழுந்தாநின்றேன் என்பதாம்.

27. பவம்பு ரிந்திடும் பாவியேற் கருணிலை பதியத்
தவஞ்செ யும்படித் தயவுசெய் தருள்வதே தருமம்
அவம்பு ரிந்திடார்க் கானந்த வமிர்தத்தை யளிக்க
நவங்கொ டத்துவத் திரையெறி கடலெனு நலத்தோய்.

ப—ரை. அவம்புரிந்திடார்க்கு — வீணைகாரியத்தைச் செய்யாதவர்க்கு, ஆநந்த அமிர்தத்தை அளிக்க-ஆநந்தாமிர்தத்தைக்கொடுக்க, நவம்கொள்—புதுமையைக்கொண்ட, தத்துவம் - தத்துவமாகிய, திரைஎறி - அலைகளை வீசுகின்ற, கடல்என்னும் - கடலென்றுசொல்லப்பட்ட, நலத்தோய் - நன்மையுடையோனே, பவம்புரிந்திடும் - பாவத்தைச்செய்கிற, பாவியேற்கு - பாவியாகிய எனக்கு, அருள்நிலைபதிய - உன் திருவருணிலை பதியும்பொருட்டு, தவஞ்செய்யும்படி — தவத்தைச் செய்யும்வண்ணம், தயவுசெய்தருள்வதே - தயைசெய்தருளலே, தருமம் - தர்மமாகும். எ—று.

இறைவனே பாவத்தையேசெய்கிற எனக்கு அருணிலைபதியும்படி, தவம்புரியுமாறு கிருபைசெய்வதே தருமம் என்பது கருத்து.

28. உற்று ணர்ந்தெலா நீயல தில்லையென் றுனையே
பற்று கின்றன ரெந்தை நின் னடியார்யான் பாவி
முற்று மாயமாஞ் சகத்தையே மெய்யென முதரூன்
அற்றி ருந்திடத் தொழில்செய்வான் றனைநிக ரானேன்.

ப—ரை. நின் அடியர் - உன்னடியார். உற்றுணர்ந்து ஆராய்ந்தறிந்து—எல்லாம் - எல்லாப் பொருள்களும், நீ அல்லது - நீயேயா யிருப்பதன்றி, இல்லை என்று - வேறு பொருளில்லையென்று துணிந்து, எந்தை - எந்தையே, உன்னையே பற்றுகின்றனர் - உன்னையே பற்றுகின்றார்கள், யான்பாவி - நான் பாவி, முற்றும்மாயம் ஆம் - முழுதும்பொய்யாகிய, சகத்தையே - உலகத்தையே, மெய் என - மெய்யென்றுகொண்டு, முதல்தான் அற்றுஇருந்திட - முதலேயற்றொழிய, தொழில்செய்வான் தன்னை - தொழில் செய்பவனை, நிகர் ஆனேன் - நிகர்ப்பவனானேன். எ—று.

எந்தையே, உன்னடியர் எல்லாம் நீயேயென் றாராய்ந்தறிந்து, உன்னையே பற்றா நின்றனர், பாவியாகிய நான்முழுதும் பொய்யாகிய சகத்தையே மெய்யென்று நம்பி, முதலறத்தொழில் செய்வான்போல் வீணனானேன் என்பதாம்.

மண்டலத்தின்.

1. மண்டலத்தின் மிசையொருவன் செய்த வித்தை
யகோவெனவும் வாரணுதி
அண்டமவை யடுக்கடுக்கா யந்தரத்தி னிறுத்துமவ
தானம் போல
எண்டருநல் லகிலாண்ட கோடியைத்தன் னருள்வெளியி
லிலக வைத்துக்
கொண்டுநின்ற வற்புதத்தை யெவராலு நிச்சயிக்கக்
கூடா வொன்றை.

ப—ரை. மண்டலத்தின்மிசை – மண்ணுலகின்மீது, ஒருவன்செய்தவித்தை—ஒருவன்செய்த வித்தையானது, அகோ எனவும் – ஆச்சரியகரம் என்று சொல்லவும், வாரணுதி அண்டமவை - கோழிமுதலியவற்றின் முட்டைகளை, அடுக்கடுக்காய் - அடுக்கடுக்காக, அந்தரத்தில் - ஆகாயத்தில், நிறுத்தும் - நிறுத்துகின்ற, அவதானம்போல - சாமர்த்தியம்போல, எண்தரும்—எண்ணிக்கையைத்தருகின்ற, நல் - சிறந்த, அகிலாண்டகோடியை - அகிலாண்டகோடிகளை, தன் அருள்வெளியில் · தன் திருவருளாகிய ஆகாயத்தில், இலக - விளங்கும்படி, வைத்துக்கொண்டு நின்ற - வைத்துக்கொண்டிருக்கிற, அற்புதத்தை ஆச்சரியகரமானவஸ்துவை. நிச்சயிக்கக்கூடா - இத்தன்மைத்தென்று துணியக்கூடாத, ஒன்றை - ஒப்பற்றபொருளை. எ-று.

இதுமுதல் எட்டுப்பாட்டும் குளகம். குளகம்—பலபாட் டொருவினைகொண்டுமுடிவது. மண்தலம்—மண்ணுகிய இடம். அகோ — வியப்பிடைச்சொல், கோழிமுதலியவற்றின் முட்டைகளை ஒரு மாயாவியானவன் ஆகாயத்தில் நிற்கும்படிசெய்கிற சதுரதைபோல, இறைவன் அண்டகோடிகளைத் தன் திருவருளாகிய ஆகாயத்தில் நிற்கும்படி செய்யவல்லான் என்பது கருத்து.

2. ஒன்றிரண்டால் விவகரிக்கும் விவகாரங் கடந்தேழாம்
யோக பூமி
நின்றுதெளிந் தவர்பேசா மௌனநியா யத்தைநிறை
நிறைவைத் தன்னை
யன்றியொரு பொருளிலதா வெப்பொருட்குந் தான்முதலா
யசல மாகி
யென்றுமுள்ள வின்பத்தைத் தண்ணென்ற சாந்தபத
வியற்கை தன்னை.

ப—ரை. ஒன்று இரண்டு ஆய் விவகரிக்கும் - ஒன்றிரண்டென்று விவகரிக்கிற, விவகாரம் - விவகாரத்தை, கடந்து - தாண்டி, ஏழாம்யோகபூமிநின்று—ஏழாகிய ஞானபூமிகளில்நிலைத்து, தெளிந்தவர் - தெளிந்தோர்கள், பேசா—பேசாமைக்குக் காரணமாகிய, மௌநநியாயத்தை - மௌநநீதியை, நிறை நிறைவை—முழுநிறைவை, தன்னை அன்றி — தன்னையல்லது, ஒருபொருள் இலது ஆ—ஒருபொருளில்லாததாக, எப்பொருட்கும்—எல்லாப்பொருள்களுக்கும் தான்முதல் ஆய்—தானொரு முதற்பொருளாகி, அசலம் ஆகி—சலியாததாகி, என்றும் உள்ள—எக்காலத்தும் நசியாதிருக்கிற, இன்பத்தை—ஆநந்தத்தை, தண்ணென்ற—குளிர்ந்த, சாந்தபத இயற்கைதன்னை—சாந்தபதமென்கிற இயற்கைப்பொருளை. எ—று.

சலம்—சலித்தல்.

3. பதமூன்றுங் கடந்தவர்க்கு மேலான ஞானபதப்
பரிசு காட்டிச்
சதமாகி நிராலம்ப சாக்ஷியதா யாரம்பத்
தன்மை யாகி
விதமியாவுங் கடந்தவித்தை யெனுமிருளைக் கீண்டெழுந்து
விமல மாகி
மதமாறுங் காணுத வானந்த சாகரத்தை
மௌன வாழ்வை.

ப—ரை. பதம்மூன்றும் கடந்தவர்க்கு—முப்பதங்களையும் கடந்தவர்களுக்கு, மேலான—மேன்மையாகிய, ஞானபதப்பரிசுகாட்டி—ஞானபதத்தின் தன்மையைக்காட்டி, சதம் ஆகி—நிலையாகி, நிராலம்ப சாக்ஷியதாய்—பற்றுக்கோடில்லாததாகிய சாக்ஷிபூதமாகி, ஆரம்பத்தன்மை ஆகி — ஆதியாந்தன்மையுடைய

தாகி. விதம்யாவும்கடந்து—எல்லாவிதங்களையுந்தாண்டி, அவித்தையென்னும்—அஞ்ஞானமென்கிற, இருளை — அந்தகாரத்தை, கீண்டு எழுந்து—கிழித்தெழுந்து, விமலம் ஆகி—மலரஹிதமாகி, மதம் ஆறும் — ஷண்மதங்களும், காணுத—காணக்கூடாத, ஆநந்த சாகரத்தை—இன்பக்கடலை, மௌனவாழ்வை — மௌனவாழ்க்கையை. எ—று.

பதமூன்றும் என்றது. சரியை கிரியை யோகம் என்னும் முப்பதங்களை.

4. வாழ்வனைத்துந் தந்தவின்ப மாகடலை நல்லமிர்தை
மணியைப் பொன்னைத்
தாழ்வறவென் னுளத்திருந்த தத்துவத்தை யத்துவித
சாரந் தன்னைச்
சூழ்பெரும்பே ரொளியையொளி பரந்தபர வெளியையின்பச்
சுகத்தை மாறு
தேழுலகுங் கலந்தின்றாய் நாளையா யென்றுமா
மியற்கை தன்னை.

ப—ரை. வாழ்வு அனைத்துந் தந்த—எல்லா வாழ்வுகளையும் தந்தருளின, இன்பமாகடலை—பேரின்பக்கடலை, நல் அமிர்தை—சிறந்த அமிர்தத்தை, மணியை—மாணிக்கத்தை, பொன்னை—சுவர்ணத்தை, தாழ்வு அற — இழிவு நீங்க, என் உள்ளத்து இருந்த - என் மனத்தின்கண் வீற்றிருந்த, தத்துவத்தை—உண்மைப்பொருளை, அத்துவிதசாரம் தன்னை—அத்வைதசாரத்தை, சூழ்—வளைந்த, பெரும்பேர் ஒளியை—மிகவும் பெரிதாகிய வொளியை, ஒளிபரந்த—ஒளிபரவிய, பரவெளியை—பரமாகாயத்தை, இன்பசுகத்தை—பேராநந்தத்தை, மாறாது—நீங்காது, ஏழ் உலகுங்கலந்து - ஏழுலகத்திலும் வியாபித்து, இன்று ஆய் இன்றாகி, நாளை ஆய் — நாளையாகி, என்றும் ஆம் — என்றுமாகின்ற, இயற்கை தன்னை—இயற்கையை. எ-று.

5. தன்னையறிந் தவர்தம்மைத் தானுகச் செய்தருளுஞ்
சமத்தை லோகம்
மின்னைநிகர்த் திடவழியாச் சொரூபானந் தச்சுடரை
வேத மாதி
யென்னையறி வரிதென்னச் சமயகோ டிகளிடைய
விடையறாத
பொன்னைவிரித் திடுமுலகத் தும்பருமிம் பரும்பரவும்
புனித மெய்யை.

ப—ரை. தன்னை அறிந்தவர்தம்மை—தன்னையுணர்ந்தவர்களை, தான் ஆக செய்தருளும் - தானுகச் செய்தருள்கின்ற; சமத்தை - சமநிலையை, லோகம் மின்னைநிகர்ந்திட - உலகம் மின்னலையொத்தழியவும், அழியா—நசியாத, சொரூபாநந்தச்சுடரை - சொரூபாநந்தச்சோதியை, வேதம் ஆதி - வேதம்முதலிய

வை, என்னை அறிவு அரிது என்ன - என்னை யறிதலரிதா மென்னவும், சமய கோடிகள் - பலசமயங்களும், இடைய -- இடையவும், இடையறாத -- அவற்றி னுள்ளிடையறாது வியாபித்துநின்ற, பொன்னைவிரித்திடும் உலகத்து-பொன் னுலகத்திலுள்ள, உம்பரும்-தேவரும், இம்பரும்-இவ்வுலகத்தாரும், பரவும், துதிக்கின்ற, புனிதமெய்யை-பரிசுத்தமாகிய மெய்ப்பொருளை. எ-று.

என்னை என்பதனை வினவாக்கி யுரைப்பினும், பொன்னை எனநிறுத்தி. விரித்திடும் உலகத்து என்பதற்கு. விரிக்கப்பட்ட வுலகத்தில் எனவுரைப்பினும் அமையும். கோடி என்றது இவ்விடத்துத் தனக்குரிய எண்ணுப் பொருளை யுணர்த்தாது பலவென்னும் பொருளையுணர்த்திநின்றன, "அக்க மொருகோடிபெறு வஜ்ரபாணிக்குமரி" என்றார் பிறரும்.

6. பரவரிய பரசிவமா யதுவெனலாய் நானெனலாய்
பாச சாலம்
விரவிநின்ற விசித்திரத்தை யைக்யபதத் தினிதிருந்த
விவேகந் தன்னை
யிரவுபக னினைப்புமறப் பெனுந்தொந்த மறியார்க
ளிதயம் வேதச்
சிரமெனவாழ் பராபரத்தை யானந்த நீங்காத
சிதாகா சத்தை.

ப-ரை. பரவஅரிய – துதித்தற்கரிய, பரசிவமாய் - பரசிவமாகி, அதுஎன ல் ஆய்–அதுவென்றுசொல்லாகி, நான் எனல் ஆய்-நானென்றுசொல்லலாகி,பா சசாலம்–பாசக்கூட்டத்தோடு, விரவிநின்ற-கலந்துநின்ற, விசித்திரத்தை- விசி த்ரரூபத்தை, ஐக்யபதத்தில், இனிது இருந்த-இனிதாயிருந்த, விவேகம்தன் னை - ஞான வடிவை; இரவுபகல் - இராப்பகல்கள்,நினைப்புமறப்பு - நினைப்பும றப்புக்கள், என்னும் - என்றுசொல்லப்படுகிற,தொந்தம்-தொடர்பை, அறியா ர்கள் - அறியாதவர்களுடைய, இதயம் - இதயமே, வேதச்சிரம்என-வேதமுடி வென்றுகொண்டு, வாழ்-அதனிடத்து வாழ்கின்ற, பராபரத்தை - பராத்பரவஸ் துவை, ஆநந்தம் நீங்காத - இன்பம்நீங்காத, சிதாகாசத்தை - ஞானுகாயத் தை, எ-று.

ஐக்யம் - ஏகத்வம், ஏகம் - ஒன்று, ஐக்யம் மன்றது சீவபரங்களொன்று பட்டிருக்குநிலையை.

7. அத்துவித வனுபவத்தை யனந்தமறை யின்னமின்ன
மறியே யென்னும்
நித்தியத்தை நிராமயத்தை நிர்க்குணத்தைத் தன்னருளா
னினைவுக் குள்ளே
வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரைத் தானுக வெந்நாளும்
வளர்த்துக் காக்குஞ்
சித்தினைமாத் தூவெளியைத் தன்மயமா மானந்தத்
தெய்வந் தன்னை.

ப-ரை. அத்துவித அநுபவத்தை - அத்வைதாநுபவத்தை, அநந்தமறை—முடிவற்றவேதங்கள், இன்னம் இன்னம் இன்னும் இன்னும், அறியேன் என்னும் - அறியோமென்றற்குரிய, நித்தியத்வத - சாசுவதவஸ்துவை, நிராமயத்தை-நிராமயப்பொருளை, நிர்க்குணத்தை,நிர்க்குணவஸ்துவை, தன் அருளால்- தனதருளால், நினைவுக்குள்ளே-கருத்தினிடத்தே, வைத்துவைத்துப் பார்ப்பவரை—வைத்துவைத்து நோக்குவாரை, தான் ஆக-தானேயாகும்படி, எந்நாளும் வளர்த்து-எக்காலும் விருத்தியடைவித்து, காக்கும் — ரக்ஷிக்கிற, சித்தினை-சிற்பொருளை, மா-பெரிய, தூ—பரிசுத்தமாகிய, வெளியை-ஆகாயத்தை, தன்மயம்ஆம்-தன்மயமாகிய, ஆநந்தத் தெய்வந் தன்னை—இன்பத்தைக் கொடுக்கின்ற தெய்வத்தை, எ-று.

ஆமயம்—நோய் நிராமயம்—நோயின்மை, நிர்க்குணம்-குணமின்மை-சித்துஞானம். மாத்தூவெளி—சிதாகாசம்.

8. தன்னிலே தானாக நினைந்துகனிந் தவிழ்ந்துசுக
சமாதி யாகப்
பொன்னிலே பணிபோலு மாயைதரு மனமேயுன்
புரைக டீர்ந்தா
யென்னினே யான்பிழைப்பே னெனக்கினியா ருன்போல்வா
ரில்லை யில்லை
யுன்னிலோ திருவருளுக் கொப்பாவா யென்னுயிர்க்கோ
ருறவு மாவாய்.

தன்னிலே தானாகநினைந்து - தன்னிடத்தேதான் லயிக்கும்படி நினைந்து, கனிந்து அவிழ்ந்து — முதிர்ந்தவிழ்ந்து, சுகசமாதிஆக — சுகத்தைத்தருகின்ற சமாதியுண்டாக, பொன்னிலே பணிபோலும்-பொன்னில் ஆபரணமுண்டானாற்போல, மாயைதரும்-மாயையினால் தரப்பட்ட, மனமே-நெஞ்சே, உன்புரைகள் தீர்ந்தாய் என்னின்—உன்குற்றங்களினின்று நீங்கினையாயின், யான்பிழைப்பேன் — நான் உஜ்ஜீவப்பேன், இனி—இனி, எனக்கு — எனக்கு, உன்போல்வார்யார்-உன்னை யொப்பவர்யாவர், இல்லை இல்லை (ஒருவரும் இல்லை இல்லை, உன்னிலோ - நினைத்துப்பார்த்தாலோ, திருஅருளுக்கு ஒப்பு ஆவாய்-திருவருளுக்குச் சமானமாவாய், என் உயிர்க்கு - என் உயிருக்கு, ஓர் உறவும்ஆவாய்-ஒப்பற்ற வுறவுமாவாய் எ-று.

9. உறவுடலை யெடுத்தவரிற் பிரமாதி யேனுமுனை
யொழிந்து தள்ளற்
கறவுமரி தரிதன்றே விகபரமு முன்னையன்றி
யாவ துண்டோ
வறிதினுன்னை யசத்தென்னல் வழக்கன்று சத்தெனவும்
வாழ்த்து வேனென்
சிறுமைகெடப் பெருமையினின் சென்மதே யத்தினிநீ
சொல்லல் வேண்டும்.

ப—ரை. உற-மிகவும், உடலை எடுத்தவரில் - உடம்பெடுத்தவர் களுக்குள்ளே, பிரமாதியேனும்-பிரமாதியராலும், உன்னை ஒழிந்து—உன்னை நீங்கி; தள்ளற்கு — காலங்கழித்தற்கு, அறவும்-மிகவும், அரிது அரிது அன்றோ-அருமையாகு மல்லவா, இகபரமும்-இகபரசித்திகளும், உன்னை அன்றி—உன்னையல்லது, ஆவது உண்டோ - கைகூடுவ துளதோ, வறிதில்-வீணே, உன்னை அசத்து என்னல்—உன்னை அசத்தென்றசொல்லுதல், வழக்கு அன்று-விவகாரமல்ல, சத்து எனவும்-வாழ்த்துவேன் — சத்தென்றும் வாழ்த்தாநிற்பேன், என் சிறுமைகெட—என் தாழ்வுதீர, பெருமையின்-பெருமையோடு, நின்செந்மதேயத்து — உன்ஜந்மபூமிக்கு, இனிச்செல்லல்வேண்டும் — இனி நீ போதல் வேண்டும். எ—று.

ஜந்மபூமிக்குச் செல்லல்வேண்டும் என்றது. இறந்தொழியவேண்டும்என்றபடி. பிரமாதிகளாலும் உன்னை வெல்லமுடியாது, இகபரசித்திகளும்உன்னையன்றிப்பலியா, ஆதலால், உன்னைச் சத்தென்று வாழ்த்துவேன், நீயிறந்தொழிய வேண்டுமென்பது கருத்து.

10. வேண்டியநா ளென்னோடும் பழகியநீ யெனைப்பிரிந்த
விசாரத் தாலே
மாண்டுகிடக் கினுமந்த வெல்லையையும் பூரணமா
வணக்கஞ் செய்வே
னாண்டகுரு மௌனிதன்னா லியானெனதற் றவனருளா
னாவேன் பூவிற்
காண்டகவெண் சித்திமுத்தி யெனக்குண்டா முன்னாலென்
கவலை தீர்வேன்.

ப-ரை. வேண்டிய நாள்-அநேகநாள்' என்னோடும் பழகியநீ-என்னோடுபழகியிருந்தநீ, என்னைப் பிரிந்த விசாரத்தாலே-என்னைப்பிரிந்த வியசநத்தாலே, மாண்டுகிடக்கினும் - மடிந்துகிடந்தாலும் அந்த எல்லையையும் - அந்தஇடத்தையும், பூரணமா வணக்கஞ்செய்வேன் — பூர்த்தியாய் வணங்குவேன் ஆண்ட-என்னை யாண்டருளின, குருமௌனிதன்னால் — மௌனகுருவினால், யான் எனது அற்று-யான் எனது என்பது அற்று, அவன் அருள்-அவனதருளே, நான் ஆவேன்-நானாய் விடுவேன், பூவில் உலகத்தில், காண்தக—யாவரும் காணலாம்படி, எண்சித்தி-அஷ்டசித்திகளும், முத்தி - மோக்ஷமும், எனக்குஉண்டாம்-எனக்குளதாகும், உன்னால்-உன்னாலே, என் கவலைதீர்வேன் - என்வியசநந் தீர்வேன். எ-று.

நீ மாண்டொழிபினும், நாம் பழகினபழக்கவாசனையால் நீ மாண்டுகிடக்கிற எல்லையையும் தொழுவேன், மௌனகுருவின் அருளால் அருளுருவாய்விடுவேன், அஷ்டசித்திகளையு மெய்துவேன், உன்னால் என் கவலையொழிவேன், என்பது கருத்து.

11. தீராத வென்செனன வழக்கெல்லாந் திருமிந்தச்
 செனனத் தோடே
யாரேனு மறிவரிய சீவன்முத்தி யுண்டாகு
 மைய வையோ
காரேனுங் கற்பகப்பூங் காவேனு முனக்குவமை
 காட்டப் போமோ
பாராதி யாகவெழு மண்டலத்தி னின்மகிமை
 பகர லாமோ.

ப-ரை. தீராத—ஒழியாத, என் செனனவழக்குஎல்லாம் - என் ஜந்மவிவகாரங்களெல்லாம், இந்த செனனத்தோடேதீரும்-இந்த ஜந்மத்தோடு ஒழிந்துபோம், யாரேனும்-யாவராயினும், அறிவு அரிய-அறிதலருமையாகிய, சீவன்முத்தி உண்டாகும்-சீவன்முத்தியும் உண்டாகும், ஐய-ஐயா, ஐயோ - அந்தோ, காரேனும்-மேகமாயினும், கற்பகப்பூங்காவேனும்- கற்பகப்பூஞ்சோலையாயினும், உனக்கு உவமை காட்டப்போமோ-உனக்கு உவமைப்பொருள்களாக எடுத்துச் சொல்லலாமோ, பார் ஆதியாக-பூமி முதலாகவுள்ள, எழுமண்டலத்தில்-சப்தலோகங்களிலும், நின்மகிமை பகரலாமோ-உன்பெருமையைச் சொல்லுதல் ஒருவர்க்கியையுமோ, எ-று.

அறாத என் ஜந்மவிவகாரம் யாவும் இந்த ஜந்மத்தோடு அற்றொழியும், ஜீவன்முத்தியும் உண்டாகும், மேகமுதலானவைகளும் ஔதார்யத்தால் உனக்குச் சமானமாமோ, உன்மகிமை எழுலகத்தாராலுஞ் சொல்லி முடியுமோ என்பதாம்.

பாயப்புலி.

1. பாயப் புலிமுன மான்கன்றைக் காட்டும் படியகில
மாயைப் பெரும்படைக் கோயிலக் காவென்னை வைத்தனையோ
நீயெப் படிவகுத் தாலுநன் றேநின் பெருங்கருணை
தாயொத் தடியர்க் கருள்சச்சி தானந்த தற்பரமே.

ப-ரை. பாய் - பாய்கின்ற, அப்புலிமுன்னம் - அப்புலிக் கெதிரில்,மான்-மானானது, கன்றைக் காட்டும்படி-தன் கன்றைக் காட்டுதல்போல, அகிலமாயை - பிரபஞ்ச மாயையாகிய, பெரும்படைக்கே - பெரிய ஆயுதத்துக்கே, இலக்குஆ - லக்ஷ்யமாக, என்னை வைத்தனையோ - என்னை வைத்தாயோ. நீஎப்படி வகுத்தாலும் - நீயெவ்வாறு வகுக்கினும், நன்றே-நல்லதே, நின்பெருங்கருணை-உனது பேரருளை, அடியார்க்கு - உன் அடியார்களுக்கு, தாய் ஒத்து -தாய்போன்று, அருள் - அருள் செய்யாநின்ற, சச்சிதாநந்த தற்பரமே - அஸ்திபாதி ப்ரிய ரூபமாகிய தற்பர வஸ்துவே, எ-று.

புலிபாயும்போது மானானது தன்கன்றைக் காட்டுதல் இயற்கை யாதலால்இவ்வாறு கூறினர்.இறைவனே,புலிபாயும்போது மானானது தன்கன்றைஅதற்கு லக்ஷ்யமாக்குதல்போல, மாயைக்கு என்னை லக்ஷ்யமாக்கினையோ,நீயெப்படிவகுப்பினும் நன்றே என்பதுகருத்து. "நன்றேசெய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோஇவதற்கு நாயகமே" என்றார் திருவாதவூரடிகளும்.

2. தற்பர மாஞ்சிற் பரமாகி மன்றந் தனினடித்து
நிற்பரம் போருகன் மால்பணி நீதரென் னென்சகமாங்
கற்பரந் தாங்கு கரைந்திட வானொத்த காட்சிநல்கும்
பொற்பர மாயென் வினைக்கருந் தாதைப் பொடிசெய்ததே.

ப-ரை. அம்போருகன் - பிரமனும், மால் — திருமாலும், பணி - வணங்கத்தக்க, நீதர் - நீதியையுடையவர், தற்பரம் ஆம் சிற்பரம் ஆகி-தற்பரமாகியசிற்பரமாகி, மன்றம்தனில் — அம்பலத்தில், நடித்துநிற்பர் — திருநடனஞ் செய்துநிற்பர், (அத்தன்மையர்) என்நெஞ்சமாம்கல் - என்மனமாகிய கல்லானது, பரந்தாங்கு - பரவினாற்போல, கரைந்திட - உருகிநிற்க, வான்ஒத்தகாட்சி நல்கும் - மேன்மைபொருந்திய காட்சியைக் கொடுக்கின்ற, பொற்புஅரம் ஆய்-அழகாகிய அரமாகி, என்வினை - என்தீவினையாகிய, கருந்தாதை - இரும்பை, பொடிசெய்தது - பொடியாக்கினது, ஏ-என்னவியப்பு. எ-று.

இறைவன் என்வினையாகிய இரும்பைப் பொடியாக்கும் அரத்தையொப்பான் என்பதுகருத்து.

3. செய்யுந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுன் றிருவடிக்கே
கொய்யும் புதுமல ரிட்டுமெய் யன்பர் குழாத்துடனே
கையுஞ் சிரமிசைக் கூப்பிநின் றாடிக் கசிந்துருகி
உய்யும் படிக்கருள் செய்வதென் றோபுலி யூரத்தனே.

ப—ரை. புலியூர் - புலியூரின்கணெழுந்தருளி யிருக்கிற, அத்தனே , எமதுதந்தையே, செய்யுந்தவம் - செய்தற்குரிய தவமானது, சற்றும் இல்லாத-சிறிதுமில்லாத, நான் - அடியேன், உன் திருவடிக்கு - உன் திருவடியின்மேல், கொய்யும் — பறிசகப்படுகின்ற, புதுமலர்இட்டு - நாண்மலரைத்தூவி, மெய்யன்பர் குழாத்துடனே - மெய்யடியார் கூட்டத்தோடு (கூடி), கையும் - கைகளையும், சிரமிசைகூப்பி - சிரத்தின்மீதுகுவித்து, நின்றுஆடி - நின்று ஆநந்தநர்த்தநஞ்செய்து, கசிந்துஉருகி - மனங்கசிந்து மெய்யுருகி, உய்யும்படிக்கு-உஜ்ஜீவிக்கும்படிக்கு, அருள்செய்வது - கிருபைசெய்வது, என்றோ-எந்நாளோ.

செய்யுந்தவஞ் சற்று மில்லாமையே, நான் உன்திருவடிக்கே கொய்யும்புதுமலரிட்டு மெய்யன்பர் குழாத்துடனே கையுஞ் சிரமிசைகூப்பி நின்றாடிக்கசிந்துருகி உய்யும்படிக் கருள்செய்வ தென்றோ என்றிரங்குதற்குக் காரணமாயிற்று. எந்நாளோ என்பதில் ஓகாரம்இரக்கமும் அருமையுந் தோன்ற நின்றது புதுமலரிடுதல் முதல் கசிந்துருகுதலீறாகிய செயல்கள் உய்தற்குக்கருவிகளென்பதூஉம், அருள் செய்வதென்றோ என்றமையால் அவையும் அவனருளின்

றிக் கைவராவென்ப தூஉம் போதரும். "அதுவுமவன தின்னருளே" எனவும், "அவனருளாலே யவன்றாள்வணங்கி" எனவும், அருள்கைவந்த அறிஞர் கூற லுங்காண்க.

4. அத்தனைச் சிற்றம் பலவனை யென் னுயி ராகிநின்ற
சுத்தனைச் சுத்த வெளியா னவனைச் சுகவடிவாம்
நித்தனை நித்த நிராதார மாகிய நின்மலனை
எத்தனை நாள்செல்லு மோமன மேகண் டிறைஞ்சுதற்கே.

ப-ரை. மனமே - நெஞ்சமே, அத்தனை — எமதுதந்தையை, சிற்றம்பலவனை - சிதாகாயத்தில் பொதுநடனஞ் செய்வோனை, என்உயிர் ஆகிநின்ற சுத்தனை - என்னுயிராய்நின்ற பரிசுத்தமுடையவனை, சுத்தவெளி ஆனவனை - வெறுவெளியானவனை, சுகவடிவு ஆம்நித்தனை - சுகரூபமாகிய சாசுவதனை, நித்தம்நிராதாரம் ஆகிய நின்மலனை — என்றும் நிராதாரமாயிருக்கின்ற மலரஹிதனை கண்டு இறைஞ்சுதற்கு — கண்ணாரக்கண்டு மெய்யார வணங்குதற்கு, எத்தனை நாள்செல்லுமோ - எத்தனை காலங்கழியுமோ, (நீசொல்வாயாக) எ-று.

யான்என்பது இவ்விடத்து அறிவுருவாகிய - ஆன்மாவைக் குறிக்கின்றமையால், என்உயிர்என்றது அறிவுக்கறிவாகிய பரமான்மாவை.

5. கண்டா ருளத்தினிற் காலூன் றிப் பெய்யுங் கருணைமுகி
லண்டார் புரத்துக்கு மன்பர்வினைக்கு மசனி தன்னைக்
கொண்டாடி னார்முனங் கூத்தாடு மத்தன்றன் கோலமெல்லாம்
விண்டாலம் மாவொன்றுங் காணாதுவெட்ட வெறுவெளியே.

ப-ரை. கண்டார் உள்ளத்தினில் — தன்னையுள்ளவாறு கண்டவர்களுடையமனங்களில், கால்ஊன்றி, கருணைபெய்யும் - கருணாவர்ஷத்தைப் பொழிகின்ற, முகில் - மேகம், அண்டார் - பகைவராகிய திரிபுர வாசிகளாகிய மலைகளுக்கும், அன்பர்வினைக்கும் - அடியார் வினைகளாகிய மலைகளுக்கும், அசனி- இடியேறு, தன்னை கொண்டாடினார் முன்னம் - தன்னைக்கொண்டாடி னவர்களுக்கெதிரில், கூத்தாம் - கூத்தாடுகின்ற, மத்தன்-உன்மத்தன், தன்கோலம் எல்லாம் - அவன் கோலங்களை யெல்லாம், விண்டால் - வெளியிட்டுச் சொல்லலாமென்றால், ஒன்றும்காணாது - சிறிதுங் காணப்படாது, வெட்ட வெறுவெளியே - (காணப்படுவது) வெட்டவெறுவெளிதான், அம்மா - ஆச்சரியம்.

அசனியென மேல்வந்தமையால், அண்டார் புரத்தையும் அன்பர் வினையையும் மலைகளாக்கி யுரைக்கலாயிற்று. யாவராயினுங் கொண்டாடலையே யுகந்து கூத்தாடுவோனாதலால் மத்தனென்று பிரித்துரைக்கலாயிற்று. கூத்தாடும் அத்தன்எனப் பிரித்துரைப்பினுமாம்.

6. வெளியான நீயென் மனவெளி யூடு விரவினையா
லொளியாருங் கண்ணு மிரவியும்போனின் றுலாவு வன்கா

ணளியாருங் கொன்றைச் சடையாட வம்புலி யாடக்கங்கைத்
துளியாட மன்று ணடமாடு முக்கட் சுடர்க்கொழுந்தே.

ப-ரை. வெளியான நீ-சிதாகாசரூபமானநீ, என் மனவெளியூடு விரவின் என் மனாகாசத்திற் கலந்தால், ஐயா - ஐயனே, ஒளிஆரும்கண்ணும் - ஒளிபொருந்தியவிழியும், இரவியும் - சூரியனும், போல் - போல, நின்று உலாவுவன்-நிலைபெற்றுலாவுவேன், அளி ஆரும் - (தேன்விருப்பத்தால்) வண்டுகள்நிறைந்த கொன்றை - கொன்றை மலர்களையணிந்த, சடைஆட - சடையாடவும், அம்புலிஆட - அச்சடையி லணிந்திருக்கிற சந்திரகண்ட மாடவும், கங்கை - கங்கையின், துளிஆட - தூளிகள் ஆடவும், மன்றுள் - சிற்சபையில் நடம்ஆடும்-நடமாடுகின்ற, முக்கண் - மூன்றுகண்களையுடைய, சுடர்க்கொழுந்தே - தேஜோஜ்வாலையே. எ-று.

முக்கண் சுடர்க்கொழுந்து என்பதற்கு மூன்று கண்களாக முச்சுடரைக் கொண்ட வேதமுடிவே யென்றுரைப் பினுமமையும். முச்சுடர் - சோமசூர்யாக்நிகள். இறைவனுடின் எல்லாமாடு மென்பதாயிற்று. "கருவூரனுக்கா மான்சாயச்செங்கை மழுவலஞ்சாயவனைந்த கொன்றைத் தேன்சாயநல்ல திருமுடிசாய்ந்த சிவக்கொழுந்தே" என்றார் மேலோரும்.

7. கொழுந்தா துறைமலர்க் கோதையர் மோகக் குரைகடலி
லழுந்தாத வண்ணநின் பாதப் புணைதந் தருள்வ தென்றோ
வெழுந்தா தரவுசெ யெம்பெருமானென் றிறைஞ்சி விண்ணோர்
தொழுந்தாதையேவெண் பொடிபூத்தமேனிச் சுகப்பொருளே.

ப-ரை. விண்ணோர் - தேவர்கள், எழுந்து-எழுந்துநின்று, எம்பெருமான் எம்மிறைவனே, ஆதரவுசெய் - எங்களுக்கோ ராதரவுண்டாக்கு, என்று - என்றுவாயினாற்றுதித்து, இறைஞ்சிதொழும் - வணங்கித் தொழுதற்குரிய, தாதையே - எமது தந்தையே, வெண்பொடிபூத்த - திருவெண்ணீறு பூத்த, மேனி- திருமேனியையுடைய, சுகப்பொருளே - ஆநந்தைக வஸ்துவே, கொழு - செழிய, தாதுஉறை - மகரந்தம் பொருந்திய, மலர்க்கோதையர் - மகர் மாலைகளையணிந்த மாதர்களுடைய, மோகம் - மோஹமாகிய, குரைகடலில் - ஆரவாரத்தோடுகூடிய சமுத்திரத்தில், அழுந்ாதவண்ணம் - அமிழாதபடி, நின்பாதப்புணை - உன்திருவடியாகிய மரக்கலத்தை, தந் தருள்வது என்றோ - கொடுத்தருள்வது எக்காலமோ (அறிகிலேன்). எ-று.

இறைவனடியை யடையாதார்க்கு மோகக்கடல் கடத்த லருமையா மென்பார், கொழுந்தாதுறை மலர்க் கோதையர் மோகக் குரைகடலி லழுந்தாதவண்ண நின்பாதப்புணை தந்தருள்வதென்றோ, என்றார், "பிறவிப் பெருங்கடனீந்துவர் நீந்தாரிறைவனடி சேராதார்" என்றார் மேலோரும், கடல்கடக்கப் புணையமையாதாதலால், புணையீண்டு மரக்கலத்தின்மேலது.

8. சுகமாகு ஞானந் திருமேனி யாநல்ல தொண்டர் தங்க
ளகமே பொற்கோயி லெனமகிழ்ந் தேமன்று ளாடியகற்
பகமேயுன் பொன்னடி நீழல்கண் டாலன்றிப் பாவிக்கிந்தச்
செகமாயை யானவ ருங்கோடை நீங்குந் திறமிலையே.

ப-ரை. சுகம்ஆகும் - சுகமுதய மாதர்க்குச்காரணமாகிய, ஞானம் - ஞானமே, திருமேனி ஆய் - திருமேனியைக்கொண்ட, நல்லதொண்டர் தங்கள்-சிறந்த தொண்டர்க ளுடைய, இகமே-மனமே, பொற்கோயில் எனமகிழ்ந்து-பொற்சோயிலாகக்கொண்டு மகிழ்ந்து, மன்றுள் - அம்பபத்தில், ஆடிய — கூத்தாடின, கற்பகமே - கற்பகவிருக்ஷமே, உன் பொன்னடிநீழல் கண்டால் அன்றி-உன் திருவடி நிழலைக் கண்டாலல்லது, பாவிக்கு - பாவியாகிய எனக்கு, இந்த செகமாயை ஆன - இந்த ப்ரபஞ்சமாயையாகிய, அருங் கோடை - நீகுதற்கு ரிய கோடையானது, நீங்குந்திறம் இல்லை - நீங்கும்தகையில்லை. எ-று.

அம்பலவாணனே, பாவியேன் உன் பொன்னடி நிழலை யடைந்தாயன்றி எனக்கு இந்தம் பிரபஞ்ச மாயையாகிய கடுங்கோடை நீங்கும் வகையில்லை என்பது கருத்து.

9. நீங்கா துயிருக் குயிராகி நின்ற நினையறிந்தே
தூங்காமற் றூங்கினல் லாதே யெனக்குச் சுகமுமுண்டோ
வோங்கார மாமைந் தெழுத்தாற் புவனத்தை யுண்டுபண்ணிப்
பங்கா நடத்தும் பொருளே யகண்ட பரசிவமே.

ப-ரை. ஓங்காரம் ஆய் - ப்ரணவஸ்வ ரூபமாகிய, ஐந்து எழுத்தால் ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தால், புவனத்தை உண்டுபண்ணி - புவனங்களை யுண்டாக்கி, பாங்கு ஆ - முறையாக, நடத்தும் - அவைகளை நடத்து கின்ற, பொருளே வஸ்துவே, அகண்ட பரசிவமே - அகண் டாகார பரசிவமே, நீங்காது - நீங்காமல், உயிருக்கு உயிர் ஆகிநின்ற - உயிர்க் குயிரா யிருக்கின்ற, நின்னை அறிந்து-உன்னை யுணர்ந்து, தூங்காமல் தூங்கின் அல்லாது - தூங்காமல் தூங்கினாலன்றி, எனக்கு - அடியேனுக்கு, சுகமும் உண்டோ - நிரதிசய சுகமுண்டாகுமோ, எ-று.

ப்ரணவமே பஞ்சாக்ஷரத்துக்கு மூலமென்பார் ஓங்காரமா மைந்தெழுத்து என்றார். தூங்காமற்றூங்குதல் - நனவிற் சுழுத்திநிலையை யடைந் திருத்தல், அது, "வினவிற்பாத்தை யறிவுறுதற்கவத்தை புலன்வினை மாறியே, நனவிற் சுழுத்திநிலைவரினப் பொருட்டி கழுநலனுகவே" என்னும் மேலோர் வாக்கானு முணர்க.

10. சிவமாதி நான்முகக் கோவந்த மாமறை செப்புகின்ற
நவமாயி லங்கிய வொன்றே யிரண்டற்ற நன்மைபெறு
தவமே தருமைம் புலப்பொறிக் கேயென் னறிவுபொல்லாப்
பவமே விளைக்கவென் றேவெளி மானெனப் பாய்ந்ததுவே.

ப-ரை. சிவம் - மங்களகரம், ஆதி — முதற்பொருள், (என்று) நான்முகக் கோ-பிரமனும், அந்த - அந்த, நான்மறை — நான்குவேதங்களும், செப்புகின்ற புகழ்ந்து சொல்லுகின்ற, நவம்ஆய் இலங்கிய — புதுமையாய் விளங்கா நின்ற, ஒன்றே — ஒப்பற்றபொருளே, இரண்டு அற்ற நன்மை பெறுது — அத்விதீய மாகிய நலத்தை யடையாமல், அவமேதரும் - பயனின்மையையே கொடுக்கின்ற, ஐம்புலப் பொறிக்கே — ஐம்பொறிப் புலன்களில், என் அறிவு - என்மன மானது, பொல்லா - கொடிதாகிய, பவமே விளைக்க என்றோ - பிறவியையே விளைவித்தற் கென்றுதானே, வெளிமான்என - வெளிமானைப் போல, பாய்ந்தது — தாவிக்குதித்தது, எ-று.

சிவமாதிஎன ஒன்றாகவைத்து, சிவமாதியதாக எனப் பொருளுரைத்தலு மாம். பெருமை சொல்லற்கரிதாமென்பார் அந்த என்றொழிந்தார். வேதங்களுக்குப் பெருமையாவது - வினையினீங்கி விளங்கியவறிவின் முனைவன் கண்டது என்னும்பெருமை. இரண்டற்றநன்மை - அத்வைதாநந்தம், "காட்சிக் கெட்டாதொன்றிற் கவ்வையற வடைகின்றாய்" எனமேலொரு மிவ்வாறு கூறுதல்காண்க, ஐம்பொறிப் புலன்கள் - ஐம்பொறிகள் வாயிலாகவரும் விடயங்கள், ஐம்பொறி முன்பின்னாக மாற்றியும் உருபைப் பிரித்துஞ்சேர்த்தும் பொருட்கிணங்க வுரைக்க லாயிற்று. அறிவு — இவ்விடத்து மனத்தை யுணர்த்திற்று. வெளிமான் - ஒருமான் விசேடம், அது தாவுதற் றொழிலில் வல்லது "மரை போற்றிரிவாரை யகனெஞ்சமே" எனப்பிறருங் கூறினர்.

11 ஆறொத் திலங்கு சமயங்க ளாறுக்கு மாழ்கடலாய்
வீறிப் பரந்த பரமான வானந்த வெள்ளமொன்று
தேறித் தெளிந்து நிலைபெற்ற மாதவர் சித்தத்திலே
யூறிப் பரந்தண்ட கோடியெல் லாநின் றுலாவியதே.

ப-ரை. ஆறு ஒத்திலங்கு - நதிகளை யொத்து விளங்குகின்ற, சமயங்கள் ஆறுக்கும் - ஆறுசமயங்களுக்கும், ஆழ்கடலாய் - ஆழ்ந்தகடலுக்கு நிகராய்,வீறிபரந்த - விஞ்சிப்பரவிய, பரமான - மேலான, ஆநந்தவெள்ளம் ஒன்று-ஆநந்தப்பெருக்கொன்று, தேறிதெளிந்து - தேறிதெளிந்து, நிலைபெற்ற — நிலையை யடைந்த, மாதவர்சித்தத்திலே-பெருந்தவத்தினரது ஹ்ருதயத்திலே ஊறிபரந்து — கசிந்து பரவி, அண்டகோடியெல்லாம் - அண்டகோடிக ளெல்லாம், நின்று உலாவியது - நின்றுவியாபித்தது, எ-று.

சமயங்களெல்லாம், தன்னுண்மையை நோக்குமிடத்து, நிஷ்ப்ர யோஜநங்களாய்ச் சென்றொடுங்கு மிடமாதலால், ஆறொத்திலங்கு சமயங்க ளாறுக்கு மாழ்கடலாய் என்றார். தேறுதல் - சாத்திரங்களாற் றெளிதல். தெளிதல்-ஆசாரியனாலும் சுவாநுபவத்தாலும் தெளிதல்.

12. நடக்கினு மோடினு நிற்கினும் வேறொரு நாட்டமின்றிக்
கிடக்கினுஞ் செவ்வி திருக்கினு நல்லருட் கேள்வியிலே
தொடக்குமென் னெஞ்ச மனமற்றபூரணத் தொட்டிக்குளே
முடக்குவன் யான்பர மானந்த நித்திரை மூடிடுமே.

ப-ரை. நடக்கினும் - நடந்தாலும், ஓடினும் - ஓடினாலும்; நிற்கினும்-நின்றாலும், வேறு ஒருநாட்டம் இன்றிகிடக்கினும் - வேறொரு கருத்தின்றிக் கிடந்தாலும், செவ்விது இருக்கினும் - செவ்விதாக யிருந்தாலும், நல் அருட்கேள்வியில் - சிறந்த திருவருட்கேள்வியில், என்நெஞ்சம் தொடக்கும் - என்மனமானது கட்டுண்ணுநிற்கும், யான் - நான்என்றாலோ, மனமற்ற பூரணத் தொட்டிக்குள்ளே முடக்குவன் – மனமிறந்த பூரணமாகிய தொட்டிலில் முடக்கிக்கொள்வேன், பரமாநந்த நித்திரைமூடிடும்-பேரின்ப வுறக்கமானது என்னைவந்து மூடிக்கொள்ளும், எ–று.

"நின்று மிருந்துங்கிடந்து நடந்துநினை, என்றுஞ் சிவன்றாளிணை" என்னுமேலோர் திருவாக்குகளை யடியொன்றி, நடக்கினு மோடினுநிற்கினும் வேறொரு நாட்டமின்றிக் கிடக்கினுஞ் செவ்விதிருக்கினு நல்லருள் கேள்வியிலே தொடக்கு மென்னெஞ்சம் என்றார். மனமற்ற பூரணத் தொட்டில் என்றது, "உள்ளத்தழிவி லடுக்கத்தேனை"

13. எண்ணாத தெண்ணிய நெஞ்சே துயரொழி யென்னிரண்டு
கண்ணே யுறங்குக வென்னாணை முக்கட் கருணைப்பிரான்
தண்ணார்கருணை மௌனத்தி னான்முத்தி சாதிக்கலாம்
நண்ணாத தொன்றில்லை யெல்லா நலமு நமக்குளவே.

ப-ரை எண்ணாதது எண்ணிய நெஞ்சே - எண்ண வொண்ணாத வெண்ணங்களையெல்லாம் எண்ணின மனமே, துயர் ஒழி-துன்பத்தை நீக்குவாயாக என் இரண்டு கண்ணே - என்னிரண்டு கண்களே, உறங்குக – உறங்குவீர்களாக, என் ஆணை–என்மீது ஆணை - முக்கண் - மூன்று கண்களை யுடைய, கருணைப்பிரான் - கருணாசமுத்ரமாகிய பெருமானது, தலை ஆர்கருணை – தட்பத்தினையுடைய கருணையால் நமக்குளதாகிய, மௌனத்தினால் - மௌனநிலையினால்,முத்திசாதிக்கலாம் – முத்திநெறியைச் சாதிக்கலாம், நண்ணாதது ஒன்று இல்லை - கிடையாத தொரு பொருளில்லை, எல்லாநலமும் நமக்கு உள - எல்லாநன்மைகளும் நமக்குளவாம், எ–று.

உன்மனமே, உன் துயரம் நீங்கு, என்கண்களே, உறங்கு, முக்கட்பிரானது திருவருளால் முத்திமுதலாகிய எல்லாப் பேறுகளையும் அடையலாம் என்பது கருத்து.

14. நானென்றொருமுத லுண்டென்ற நான்றலை நாணவென்னுட்
டானென் றொருமுதல் பூரண மாகத் தலைப்பட்டொப்பி
லானந்தந் தந்தென் னறிவையெல் லாமுண் டவசநல்கி
மோனந் தனைவிளைத் தாலினி யாது மொழிகுவதே.

ப-ரை. நான் என்று ஒருமுதல் உண்டுஎன்ற-நானென் றொருமுதற்பொருளுளது என்றகங்கரித்துத் திரிந்த, நான்-நான், தலைநாண - தலைவளைக்க, என்னுள் – என்மனதுக்குள்ளே, தான் என்று ஒருமுதல் - தானென்றொரு மு

தற்பொருள், பூரணமாக சலேப்பட்டு – நிறைவாகக்கலந்து, ஒப்பில் ஆநந்தம்த ந்து - ஒப்பற்ற ஆநந்தத்தைக் கொடுத்து, என்னறிவையெல்லாம் உண்டு-என் னறிவு முழுமையு முட்கொண்டு. அவசம்நல்கி-பரவசத்தைக் கொடுத்து, மோ னந்தனே விளேத்தால் - மௌநநிலேயை யெனக்குக் கிருபைசெய்ததானல், இ னியாது மொழிகுவது - இனியென்சொல்வது, எ-று.

நான்என்று அகங்கரித்துத் திரிந்த நான் தலேவளேக்கும்படி பூரணப்பொ ருள் என்மனத்திற்கலந்து, ஒப்பற்ற இன்பத்தைக் கொடுத்து என்னறிவு மு ழுதையும் ஆக்ரமித்துக் கொண்டு பரவசத்தை யெனக்குக் கொடுத்து மோகநி லேயையும் எனக்குக் கொடுத்த தானல், யான் சொல்லத் தருவது யாது என்பதாம்.

15. தானந் தவஞ்சற்று மில்லாத நானுண்மை தானறிந்து
மோனம் பொருளெனக் கண்டிடச் சற்குரு மோனனுமாய்த்
தீனன் றனக்கிங்கிரங்கினே யேயினிச் சிந்தைக்கென்று
மரனந்தந் தானல்ல வோபர மேசச்சி தானந்தமே.

ப-ரை. தானம்தவம் சற்றும் இல்லாத – கொடைதவம் சிறிது மில்லாத, நான்-நான்; உண்மைதான் அறிந்து-யதார்த்தத்தை யுணர்ந்து, மோனம்-மௌ நநிலேயே, பொருள் எனக்கண்டிட – மெய்யென் றுணருமாறு, சற்குருமோன னுமாய் - மௌநசத்குருவாகி, தீனன் தனக்கு - எளியேனுக்கு, இங்கு இவ்வி டத்து, இரங்கினேயே - இரங்கியருளினயே, இனி-இனி, சிந்தைக்கு - என்ம னதுக்கு, என்றும் – எக்காலமும், ஆநந்தந்தான் அல்லவோ - இன்பமே யன் றோவுள்ளது, பரமே - மேலான பொருளே, சச்சிதா நந்தமே - சச்சிதாநந்தப் பொருளே, எ-று.

சச்சிதாநந்த வஸ்துவே, தானம் முதலியவை சிறிதுமில்லாத நான் உண் மையையறிந்து மௌநநிலேயை நன்னிலே யெனக் காணுமாறு மௌசற்குரு வாகி வந்து எளியனேற்கிரங்கி யருளினே, இனி யெனக்குள்ளது இன்பமே யன்றோ என்பதாம்.

16. எனக்கோர் சுதந்தர மில்லேயப் பாவெனக்கெய்ப்பில் வைப்பாய்
மனக்கோ தகற்றும்பரம்பொரு ளேயென்னே வாழ்வித்திட
னினக்கே பரநின்னே நீங்காத பூரண நீள்கருணே
தனக்கே பரமினிச் சும்மா விருக்கத் தகுமென்றுமே.

ப-ரை. எனக்கு அடியேனுக்கு, ஓர் சுதந்தரம் இல்லே - ஒரு ஸ்வதந்த்ரம் இல்லே, அப்பா - அப்பனே, எனக்கு - அடியேனுக்கு, எய்ப்பில்வைப்பு ஆய்- எய்ப்பில்வைப்பாகி, மனக்கோது - மனக்களங்கத்தை, அகற்றும் நீக்குகின்ற பரம்பொருளே – மேலானவஸ்துவே, என்னே வாழ்வித்திடல் - என்னே வாழ் விப்பது, நினக்கேபரம் - உனக்கேபாரமாகும், நின்னே நீங்காத - உன்னேவிட் டுநீங்காத, பூரணம் - பூர்ணமாகிய, நீள்கருணே தனக்கே-பெருங் கருணேக்கே,

பரம் - பாரமாகும், (ஆதலால்) இனியென்றும் - இனி யெக்காலத்தும், சும்மா இருக்கத்தகும் - (எனக்கு) சும்மாவிருத்தலே தகுதியாகும், எ-று.

எய்த்தல் - இளைத்தல், வைப்பு - நிக்ஷேபம், என்னை வாழ்வித்திடல் உன் கருணைக்குக்கடன்மை, சும்மாஇருத்தல் எனக்குக்கடன்மை என்பதுகருத்து.

17. இடம்பெறு வீடுமின் னார்சேய் சுகமு மிருநிதியு
முடம்பைவிட் டாருயிர் போம்போது கூடியுடன்வருமோ
மடம்பெறு மாயைமனமே யினியிங்கு வாமவுனி
திடம்பெற வைத்தமௌனஞ் சகாயந் தெரிந்துகொள்ளே.

ப-ரை. இடம்பெறுவீடு - விசாலமான வீடு, மின்னார் - மாதர்கள், சேய் புத்திரன், சகமும் - பிரபஞ்சம் ஆகிய எல்லாமும், இரு நிதியும் - பெரியதிரவியமும், ஆர்உயிர் - அரியவுயிர், உடம்பை விட்டு போம்போது - சரீரத்தை விட்டுப் போகுங் காலத்தில், கூடி - சேர்ந்து, உடன் வருமோ - நம்மோடு வருமோ, மடம்பெறுமாயை மனமே மடமைபெற்ற மாயாரூபமாகிய நெஞ்சே, இனி இங்குவா-இனியிவ்விடத்துவா, மவுனி-மௌனகுருவானவர், திடம் பெறவைத்த-நாம்திடம்பெறும் வகையமைத்த, மௌனம்-மௌன நிலையே,சகாயம்-நமக்கு அப்பொழுது உதவியாவது, தெரிந்துகொள்-அறிந்து கொள்வாயாக, எ-று.

மனமே, உடம்பைவிட்டு உயிர் நீங்குங்காலத்தில் வீடுமுதலியவை கூடச்செல்லுமோ, செல்லா, ஆகையால், மௌனகுரு நாம்திடப்படஅமைத்தமௌன நிலையே நமக் குதவியாவதென்று அறிந்து கொள்வாயாக என்பதாம்,

18. நாற்றச் சடலத்தை யொன்பது வாச னடைமனையைச்
சோற்றுப் பசையினை மும்மல பாண்டத் தொடக்கறையை
யாற்றுப்பெருக்கன்ன கன்மப் பெருக்கை யடர்கிருமிச்
சேற்றைத் துணையென்ற நாய்க்குமுண் டோமதி சேர்வதுவே.

ப-ரை. நாற்றம் சடலத்தை-துர்க்கந்தத்தின் நெருக்கத்தை, ஒன்பதுவாசல் நடைமனையை-நவத்வாரங்களையுடைய நடைவீட்டை, சோற்றுப்பசையினை-சோற்றுப்பசையை, மும்மல பாண்டத்தொடக்கு அறையை-மும்மலபாண்ட சம்பந்தமுள்ள சிறுவீட்டை, ஆற்றுப்பெருக்கு அன்ன - நதிப்பெருக்கையொத்த, கன்மப்பெருக்கை-கர்மப்ரவாஹத்தை, அடர்-நெருங்கிய, கிருமி-புழுக்களையுடைய, சேற்றை-சேற்றினை, துணையென்ற - சஹாயமென்றெண்ணியிருந்த; நாய்க்கும்-நாயினேற்கும், கதிசேர்வது-சத்கதியையடைவது,உண்டோ-உளதோ, எ - று.

அருவருப்பான இந்தவுடம்பைத் துணையென்று நம்பியிருந்த எனக்கும் நற்கதிப்பேறுண்டோ என்பதாம்.

19. பொய்யா ருலக நிலையல்ல கானற் புனலெனவே
மெய்யா வறிந்தென்ன வென்னு விதனை விடப்படுமோ

கையான் மவுனந் தெரித்தே கல் லானிழற் கண்ணிருந்த
வையாவப் பாவென் னரசேமுக் கண்ணுடை யா ரமுதே.

ப-ரை. பொய் ஆர்உலகம்-பொய்நிறைந்தவுலகமானது, நிலை அல்ல - நிலைபேறுடையதன்று, கானல்புனல் — கானற்சலம்போலப் பொய்யாய்ப்போவதாம், என-என்று, மெய்ஆ—உண்மையாக, அறிந்துஎன்ன - உணர்ந்தால்தான் என்ன, என்னால்-என்னாலே, இதனை விடப்படுமோ-இதைவிடக்கூடுமோ, கையால்—சின்முத்திரைக்கையால், மவுனம்தெரிந்து-மௌனநிலையையுணர்த்தி, கல்லால்நிழற்கண் இருந்த—கல்லாலின்நீழலில் எழுந்தருளியிருந்த, ஐயா-ஐயனே, அப்பா-அப்பனே, என் அரசே-என்அரசனே, முக்கண்ணுடை - மூன்று கண்களை யுடைய, ஆர் அமுதே - அரிய அமிர்தமே, எ-று.

இவ்வுலகம் கானற்சலம்போலப் பொய்யென்றறிந்திருப்பினும், உன் திருவருளினாலன்றி என்னாலிதனைவிட வொண்ணுமோ வென்பது கருத்து.

20. ஆரா வமுதென மோனம் வகித்துக் கல் லானிழற்கீழ்ப்
போராது நால்வ ருடன்வாழ் முக் கண்ணுடைப் பேரரசே
நீரா யுருகவுள் ளன்புதந் தேசுக நிட்டையைநீ
தாரா விடினென் பெருமூச்சுத் தானத் தனஞ்சயனே.

ப-ரை. ஆராஅமுது என-விட்டாத அமிர்தம்போல, மோனம்வகித்து-மௌனமுத்திரையைத்தாங்கி, கல்லால்நிழற்கீழ்-கல்லாலின் நீழலின்கீழ்,போராது-நீங்காமல், நால்வருடன்வாழ் - ஸநகாதிநால்வரோடும் வசிக்கின்ற,முக்கண் உடை-மூன்றுகண்களை யுடைய, பேர்அரசே—பேரரசனே, நீராய்உருக-நீராயுருகும்வண்ணம், உள் அன்புதந்து-மனோப்ரீதியைக் கொடுத்து,சுகநிட்டையை-இன்பநிஷ்டையை, நீதாராவிடின்-நீகொடாவிடின்— என்பெருமூச்சுத்தான்-என் நெட்டுயிர்ப்பே, அத்தனஞ்சயன் - அத்தனஞ் சயவாயுவாய்முடியும், எ—று.

வாயுபத்தனுள், தனஞ்சயவாயு உயிர்நீங்கினும் உடம்பைவீக்கித் தலைகிழித்தகல்வது. என் பெருமூச்சுத்தான் அத்தனஞ்சயன் என்றது- நான் இறந்துபடுவேனென்பதாம். எனக்கு உன்மேல் அன்பு பெருகப்பண்ணி, சுகநிஷ்டையைக் கொடாவிடின், நான் இறந்துபடுவேன் என்பது கருத்து.

21. வாயுண்டு வாழ்த்த மவுனஞ்செய் போது மவுனவருட்
டாயுண்டு சேயென்ன வென்னைப் புரக்கச் சதானந்தமா
நீயுண்டு நின்னைச் சரண்புக நானுண்டெ டன்னெஞ்சமையா
தீயுண் டிருந்த மெழுகல வோகதி சேர்வதற்கே.

ப—ரை. வாழ்த்த—உன்னைவாழ்த்துதற்கு, வாய் உண்டு-வாயுள்ளது, மவுனம்செய்போது-மௌனநிலையை யநுஷ்டிக்கும்போது, மவுன அருள்தாய்உண்டு-(அதைமுற்றுவிக்க) மௌனமாகிய அருட்டாயுண்டு, சேய்என்ன-பிள்ளையைப்போல, என்னைப்புரக்க-என்னைக்காப்பாற்ற, சதாநந்தம் ஆம்நீஉண்டு — சதாநந்தமாகிய நீயுண்டு, நின்னைச்சரண்புக - நின்னைச்சரணடைதற்கு,நான் உண்

டு-நானுண்டு, ஐயா-ஐயனே, கதிசேர்வதற்கு - நற்கதியடையும்பொருட்டு, என்னெஞ்சம் - என்மனமானது, தீயுண்டிருந்த-தீயினால்வெதுப்பப்பட்ட,மெழுகு அல்லவோ-மெழுகாமல்லவோ, எ-று.

உன்னைத் துதிக்கவாயுண்டு, மௌநநிலையை முற்றுவிக்கத் திருவருட்டாயுண்டு, என்னை மகவைப்போலெண்ணிக் காப்பாற்றுதற்கு நீயுண்டு, உன்னைச் சரணடைய நான் உண்டு, நற்கதியையடைதற்கு என்னெஞ்சம்நெருப்பைச்சேர்ந்த மெழுகுபோலுருகா நின்றதன்றோ என்பதாம்.

22. கல்லா லெறிந்துங்கை வில்லா லடித்துங் கனிமதுரச்
சொல்லாற் றுதித்தநற் பச்சிலை தூவியுந் தொண்டரின
மெல்லாம் பிழைத்த னரன் பற்ற நானினி யேதுசெய்வேன்
கொல்லா விரதியர் நேர்நின்ற முக்கட் குருமணியே.

ப-ரை கொல்லாவிரதியர் நேர்நின்ற - கொல்லாமையாகிய விரதத்தை யுடையோர்களுக்குப்பிரத்தியக்ஷமாய்நின்ற, முக்கண்- மூன்றுகண்களையுடைய, குருமணியே-நிறம்பொருந்தியமாணிக்கமே, கல்லால்எறிந்தும்-கல்லினால் வீசியும், கைவில்லால் அடித்தும்-கைவில்லினாலடித்தும், கனி மதுரச்சொல்லால் துதித்தும்-முதிர்ந்த மதுரத்தையுடைய தமிழ்ச்சொன்மாலைகளால் தோத்திரம்பண்ணியும், நல்பச்சிலை தூவியும்-சிறந்த பச்சிலைகளை தூவியும், தொண்டர்இனம் எல்லாம்-தொண்டர் குழாமெல்லாம், பிழைத்தனர் உஜ்ஜீவித்தார்கள், அன்பு அற்றநான்-அன்பில்லாத நான், இனி ஏதுசெய்வேன்-இனியாதுசெய்து பிழைக்கக்கடவேன். எ - று.

கல்லால் எறிந்தவர்-சாக்கியநாயனார், கைவில்லாலடித்தவன் -அருச்சுநன், கனிமதுரச் சொல்லாற்றுதித்தவர் - மூவர் முதலாயினோர், நற்பச்சிலை தூவினோர் - ஔவையார் முதலாயினோர், தமிழ் என்பதற்கு இனிமையென்பது பொருளாதலால், கனிமதுரச்சொல் என்றதற்குத் தமிழ்ச்சொல்லென்றுரை யுரைக்கப்பட்டது. பச்சையிலை என்பது பச்சிலை யெனநின்றது.இதனை, "பச்சிலையிடினும் பத்தர்க்கிரங்கி மெச்சிச்சிவபதவீடருள்பவனை" பச்சுதிரமுற்றொழுக, பச்சிளங்கொடி, என்றற் றொடக்கத் தான்றோர் பிரயோகங்களானு முணர்க. அன்பர்தமது அன்புமிகுதியால் கல்லெறிதல் முதலாயினவற்றைச்செய்து பிழைத்தார்கள், அன்பில்லாத நான் யாதுசெய்து பிழைப்பேன் என்பதாம்.

23. முன்னிலைச்சுட் டொழிநெஞ்சே நின்போத முளைக்கிலையோ
பின்னிலைச் சன்மம் பிலக்குக்கண் டாயிந்தப் பேய்த்தனமேன்
றன்னிலை யேதில்லு தானே தனிச்சச்சி தானந்தமா
நன்னிலை வாய்க்குமெண் சித்தியுங் காணு நமதல்லவே.

ப-ரை. நெஞ்சே-மனமே, முன்னிலைச்சுட்டு ஒழி - முன்னிலைச் சுட்டையொழிப்பாயாக, நின்போதம் முளைக்கில்-உன்போதம் தலையெடுக்கின், ஐயோ-அந்தோ, பின்னிலை-பிறகே, சன்மம்பிறக்கும்-ஜந்மங்க ளுண்டாகும், இ

ந்தப் பேய்த்தனம் என்-இந்தப் பேய்த்தன்மை யாதுக்கு, தன்னிலேயேநில்-த ன்னிலேயிற்றானே நிற்பாய், தானே-தானே, தனி-ஒப்பற்ற, சச்சிதாநந்தமாம்-சச்சிதாநந்தமாகிய, நல்நிலேவாய்க்கும் – நன்னிலேயானதுகிடைக்கும், எண் சி த்தியும்காணும்-அஷ்டசித்திகளுமுண்டாம், (ஆயினும்அவ்வாறு சித்தித்தல்இ றைவனது திருவருளானேயன்றி) நமது அல்ல–நமது முயற்சியளவினுன ன்று. எ–று.

தற்போத விழவுண்டாகாவிடின், ஜநநமரணாதிகளொழியா வென்பதனே, நெஞ்சே நின்போதமுளேக்கில் பின்னிலேச் சன்மம் பிறக்கும் என்பதனுல் வற் புறுத்திஞர் "சங்கற்பநாசத்தாலெளிதாக மனநாசந்தானே யெய்தும் அங்குற் ற மனமிறக்கிற் சநநமரணங்களெனு மாமுமாயும்" என்றூர் மேலோரும். மன மே, முன்னிலேச் சுட்டொழியாவிடின், ஐந்மபரம்பரைகள் விளேயும். உன்னு ண்மை நிலேயில் நீநிற்பையாயின் நன்னிலே கைகூடும், அட்டமாசித்திகளும் வாய்க்கும் என்பது கருத்து

24. சொல்லான்மவுன மவுனடுமன்றேசொல்லிச்சொல்லிக்கொண்ட
தல்லான்மனமறப் பூரணநிட்டையி லாழ்ந்ததுண்டோ
கல்லாதமூட னினியென்செய் வேன்சகற் காரணமாம்
வல்லாள ஞன மவுன சதாநந்த மாகடலே.

ப-ரை. சகத்காரணம் ஆம்-சகத்துக்கு மூலமாகிய, வல்லாளன் ஆன–சர்வ சக்திமாணுகிய, மௌநசதாநந்தமாகடலே-மௌந சதாநந்தமாகிய பெருங்கட லே, சொல்லால்-சொல்லினுல், மவுனம்மவுனம்என்றே - மௌநம் மௌநம் எ ன்றே, சொல்லிச் சொல்லிக்கொண்டது அல்லால் - பலகால்சொல்லிக்கொண் டதன்றி, மனம்அற - மனமிறக்க, பூரணநிட்டையில் - பூர்ணநிஷ்டையாகிய கடலில், ஆழ்ந்தது உண்டோ - நான் மூழ்கினதுண்டோ, கல்லாதமூடன் - (அதற்குக் காரணமாகிய கல்வியை) கல்லாதமூடனேன், இனி என்செய்வே ன்-இனி யென்செயக்கடவேன். எ-று.

ஜகத்காரணனே, யான், மௌநம் மௌநம் என்று வாக்கினுல் சொல்லி க்கொண்டிருந்ததன்றி, மனமிறக்கப் பூரணநிஷ்டையில் பதிந்ததுண்டோ என்பதாம்.

25. ஆரண மாகம மெல்லா முரைத்த வருண்மவுன
காரண மூலங்கல் லாலடிக் கேயுண்டு காணப்பெற்றாற்
பாரணங் கோடு சுழனெஞ்ச மாகிய பாதரச
மாரண மாய்விடு மெண்சித்தி முத்தியும் வாய்த்திடுமே.

ப-ரை. ஆரணம் - வேதங்கள், ஆகமம் – ஆகமங்கள்ஆகிய, எல்லாம் - எல் லாவற்றையும், உரைத்த - சொல்லியருளிய, அருள் - கிருபையுள்ள, மௌநம் மௌநநிலேயையும், காரணம் - ஜகத் காரணத்தையும் (உடைய, (மூலம்-மு தற்பொருள், கல்லால் அடிக்கேஉண்டு - கல்லாலமரத்தி டியின் கண்ணேயு ளது, (அதனே) காணப்பெற்றால் - காணக்கிடைத்தல், பார் அணங்கோடு-பிர

பஞ்ச வாசனையாகிய துன்பத்துடன்கூடி, சுழல் - சுழலாநின்ற நெஞ்சம்ஆகிய மனமாகிய, பாதரசம் - பாதரசமானது, மாரணம் ஆய்விடும் - மடிந்தொழியும்; எண்சித்தி - அஷ்டமாச் சித்திகளும், முத்தியும், மோக்ஷமும், வாய்த்திடும்-கிடைக்கும். எ-று.

பார் அணங்கோடு என்பதற்கு, நிலம்மாதர் என்பவற்றின் அவாவோடுகூடி என்றுரைப் பினுமாம். கல்லாலகீழலி லெழுந்தருளி யிருக்கிற ஜகத்காரணனைக் காணப் பெறுவோமாயின், மனமாகிய பாதசரம்மடியும். மடிந்தால்எல்லாச்சித்திகளும் முத்தியும் கிடைக்கும் என்பது கருத்து ரசம்மடிந்தால் எல்லா லோகங்களைரிம் வேதிக்கலாமென்பது ரசவாதியர்மதம். இதனலன்றே ரசவாதமென்று வழங்குவதூஉமென்க. இவ்வாசிரியரும் "வெந்தழ லினிரதம்வைத் தைந்து லோகத்தையும் வேதித்து விற்றுண்ணலாம்" என்றார்,

26 சித்தமவுனி வடபான்மவுனிநந் தீபகுண்ட
சுத்தமவுனி யெனுமூவருக்குந் தொழும்புசெய்து
சத்தமவுனமு தன்மூன்றுமௌனமுந் தான்படைத்தே
னித்தமவுனமல் லாலறியேன்மற்றை நிட்டைகளே.

ப-ரை. சித்தமவுனி - சித்தமவுனி, வடபான்மவுனி — வடபான் மவுனி நம் தீபகுண்ட சுத்தமவுனி - நமது தீபகுண்ட சுத்தமவுனி, என்னும் மூவருக்கும் - என்று சொல்லப்பட்ட மூவருக்கும், தொழும்புசெய்து; தொண்டுசெய்து, சத்தமவுனமுதல் - சத்தமவுனமுதலாகிய, மூன்று மௌனமும் தான்படைத்தேன் - மூன்று மௌனத்தையும் பெற்றேன், நித்தமவுனம் அல்லால்—சதா மௌனமன்றி, மற்றை நிட்டைகள் அறியேன் - வேறு நிட்டைக ளறிந்திலேன். எ-று.

சத்தமவுனமுதல் மூன்று மௌனம்என்றது திரிகரணங்களும் அசைவற நிற்றலே.

27. கண்டேனினதரு ளவ்வருளாய்நின்று காண்பதெல்லா
முண்டேயதுவு ரினதாக்கினே னுவட் டாதவின்ப
மொண்டேயருந்தி யிளைப்பாறி னேனல்ல முத்திபெற்றுக்
கொண்டேன்பராபர மேயெனக் கேதுங்குறைவில்லையே.

ப-ரை. நினது அருள் கண்டேன் — உன் திருவருளைத் தரிசித்தேன், அவ்வருளால் நின்று - அவ்வருளுருவாய் நின்று, காண்பதெல்லாம் உண்டே-காண்பது முழுது முளதே, அதுவும் - அதையும், நினது ஆக்கினேன் — உன்னதாக்கிவிட்டேன், உவட்டாத — தெவிட்டாத, இன்பம் - ஆநந்த வெள்ளத்தை, மொண்டு அருந்தி — முகந்துபருகி, இளைப்பு ஆறினேன் - மெலிவு தீர்ந்தேன் நல்லமுத்திபெற்றுக் கொண்டேன் - சிறந்த மோக்ஷத்தைப் பெற்றுக் கொண்டேன், பராபரமே - பராபரப் பொருளே, எனக்கு — அடியேனுக்கு, இனி இனி, ஏதுங் குறைவு இல்லை — சிறிதுங் குறைவில்லை. எ-று.

இறைவனே, உன் திருவருளைத் தரிசித்துஎன் மெலிவுநீங்கினேன் முத்தியையும் ஒருதலையாக அடைவேன், இனி யெனக்கோர் குறைவுமில்லை யென்பது கருத்து.

28. மேற்கொண்ட வாயுவுங் கீழ்ப்படமூலத்து வெந்தழலைச்
சூற்கொண்ட மேகமெனவூமை நின்றுசொறிவதையென்
னாற்கண்டதேயன்று மௌனோபதேசி யளிக்கையினிப்
பாற்கண்டுகொண்டனன் மேலேயமிர்தம் பருகுவனே.

ப—ரை. மேற்கொண்ட வாயுவும் – மேற்பட்டவாயுவும், கீழ்ப்பட - கீழாக மூலத்து - மூலாதாரத்திலுள்ள, வெம் தழலை – வெவ்விய அக்நியை, சூல்கொண்ட மேகம்என - கருப்பங் கொண்ட மேகம்போல, ஊமைநின்று சொரிவதை - ஊமையானவன் நின்றுபொழிதலை, என்னால் கண்டதே யன்று – என்னால் கண்டு கொண்டதேயல்ல, மௌனோபதேசி அளிக்கையில் – மௌனோபதேசி அருள் செய்தலால், இப்பால்-இவ்விடத்தில், கண்டுகொண்டனன்—கண்டுகொண்டேன், மேலே – இனிமேல், அமிர்தம் பருகுவன் - அமிர்தத்தைப் பருகுவேன். எ—று.

29. சொல்லாற்றொடர்பொரு ளாற்றொடராப் பரஞ்சோதிநின்னை
வல்லாளர்கண்ட வழிகண்டிலேன்சக மார்க்கத்திலுஞ்
செல்லாதென் சிந்தைநடுவே கிடந்துதிகைத்துவிம்மி
யல்லானதும்பக லானதும்வாய்விட் டரற்றுவனே.

ப—ரை. சொல்லால் - சொல்லினாலும், தொடர் பொருளால் - அச்சொல்லைத்தொடர்ந்து நிற்கிற பொருளினாலும், தொடரா - பற்றப்படாத, பரஞ்சோதி – பரஞ்சோதியே, நின்னை – உன்னை வல்லாளர் கண்டவழி கண்டிலேன்—வல்லாளர் கண்டுகொண்ட மார்க்கத்தைக் கண்டேனில்லை, சகமார்க்கத்திலும் பிரபஞ்ச மார்க்கத்திலும், என் சிந்தைசெல்லாது - என்மனஞ் செல்லாது, நடுவேகிடந்து திகைத்து விம்மி – இடையே வீழ்ந்து திகைத்து விம்மி, அல்லானதும் பகலானதும் - அல்லும் பகலும், வாய்விட்டு அரற்றுவன் - வாய்விட்டு அலறுவேன். எ-று.

சொல்லாலும் பொருளாலும் தொடர வொண்ணாத பரஞ்சோதியே, அறிஞர்கள் உன்னைக் கண்டுகொண்ட வழியையுங் கண்டிலேன், பிரபஞ்ச மார்க்கத்தினும் என்மனம் செல்லவில்லை, நடுவேகிடந் துழைத்துக் கொண் டிருக்கின்றேன் என்பதாம்.

30. அறியாதவென்னை யறிவாயுநீயென்ற கம்புறமும்
பிறியாதறிவித்த பேரறிவாஞ்சுத்தப் பேரொளியோ
குறியாதவானந்தக் கோவோவமுதருள் குண்டலியோ
சிறியேன்படுந்துயர் கண்டுகெல்லானிழல் சேர்ந்ததுவே.

ப-ரை. அறியாத — யாவராலு மறியக் கூடாத, என்னை — என்னை, அறிவாயும் நீ என்று — அறிகின்றவனும் நீயேயென்று, அகம் புறமும் பிறியாது-உள்ளும்புறமும் நீங்கா திருந்து, அறிவித்த - உணர்த்தின, பேர் அறிவுஆம்—பேரறிவாகிய, சுத்தபேரொளியோ - சுத்தமாகிய பெருஞ்சோதியோ, குறியாத-நினைக்கக்கூடாத, ஆநந்தக் கோவே—இன்பத்தைத் தருகின்ற இறைவனே அமுது அருள் குண்டலியோ — அமிர்தத்தை யருள்செய்கின்ற குண்டலிசத்தியோ, சிறியேன்படுந்துயர்கண்டு - சிறியேன் படுந்துன்பத்தைப் பார்த்து, கல்லால்நிழல் சேர்ந்தது — கல்லாலி னீழலை யடைந்தது. எ—று.

சிறியேன்படுந் துன்பத்தைக்கண்டு கல்லாலினீழலில் எழுந்தருளி யிருந்தது பெருஞ்சோதியோ, இன்பத்தைத் தருகின்ற இறைவனே, குண்டலிசத்தியோ என்பது கருத்து.

31. எல்லாமுதவு முன்னையொன்றிற் பாவனையேனுஞ்செய்து
புல்லாயினுமொரு பச்சிலையாயினும் போட்டிறைஞ்சி
நில்லேனல்யோக நெறியுஞ்செயேனரு ணீதியொன்றுங்
கல்லேனெவ்வாறு பரமேபரகதி காண்பதுவே.

ப-ரை. எல்லாம் - எல்லாவற்றையும், உதவும் - வரையாது கொடுக்கின்ற உன்னை — உன்னை, ஒன்றில் — ஒருவிக்ரஹ ரூபத்தில், பாவனை யேனும் செய்து-பாவனையாயினும் பண்ணி, புல்லாயினும்-புல்லையாயினும், ஒருபச்சிலையாயினும்—ஒருபச்சிலையையாயினும், போட்டு—தூவி, இறைஞ்சிநில்லேன்—வணங்கி நில்லேன், நல்-சிறந்த, யோகநெறியும் செய்யேன்—யோகமார்க்கத்தையும் அநுஷ்டியேன், அருள்நீதி ஒன்றும் கல்லேன்—திருவருளைப்பற்றியநீதிநூல்களுளொன்றை யாயினும் கற்றறியேன், பரமே-பரம்பொருளே, எவ்வாறு — எவ்வகை, பரகதி காண்பது - பரகதியைநான் கண்டுகொள்வது. எ-று.

புல் பச்சிலை முதலியவற்றுக்கும் வீடருள்வோ னாதலால், புல்லாயினுமொருபச்சிலையாயினும் என்றார் "பத்த ரத்தத்தி லறுகுக்கு முத்திப்பதங் கொடுக்கும்பித்தர்" எனவும், "பச்சிலையிடினும் பத்தர்க்கிரங்கி மெச்சிச்சிவபத வீடருள்பவனை" எனவும், கூறுமாற்றானு முணர்க. பரம்பொருளே, சர்வார்த்த ப்ரதாதாவாகிய உன்னை ஒன்றிலிருப்பதாகப் பாவித்துப் புல்லாயினும் பச்சிலையாயினும் தூவிவணங்கி நிற்கிலேன், யோகமும் பயின்றிலேன், உன்திருவருணீதிசிறிதும் கற்கிலேன், இவ்வாறாய நான் எவ்வாறு பரகதியைக் கண்டுகொள்வது என்பதாம்.

32. ஒன்றுந்தெரிந்திட வில்லையென்னுள்ளத் தொருவவெனக்
கென்றுந்தெரிந்த விவையவைகே ளிரவும்பகலுங்
குன்றுங்குழியும் வனமுமலையுங் குரைகடலு
மன்றுமனையு மனமாதிதத்துவ மாயையுமே.

ப-ரை. என் உள்ளத்து ஒருவ - என்மனத்தின் கண்ணுள்ள ஒப்பற்றவனே, எனக்கு - அடியேனுக்கு, ஒன்றும் தெரிந்திடவில்லை - உன்னைக்குறித்த

மார்க்கங்களுள் ஒன்ருயினும் தெரியவில்லை, என்றும் - எப்பொழுதும் தெரிந்த-தெரிந்திருப்பன, இவை - இவைகளே, அவைகேள் - அவற்றைக்கேள் இரவும்பகலும் - இராத்திரி காலமும் பகற்காலமும், குன்றும் - சிறுமலையும், குழியும்—குளமும், வனமும் — காடும், மலையும் - பெருமலையும், குறைகடலும்-ஒலிக்கின்ற கடலும், மன்றும் - அம்பலமும், மனையும் - வீடும், மனமாதி தத்துவமாயையுமே — மனமுதலிய தத்துவத் தொகுதியாகிய மாயாகாரியங்களுமே.

என்மனத்திற் குடிகொண்டிருக்கும் ஒப்பற்றவனே. அடியேனுக்கு உன் விடயமாகிய காரியங்களுள் ஒன்ருயினும் தெரிந்திலது, தெரிந்தன வெல்லாம்இராப்பகல் முதலான மாயாகாரியங்களே என்பதாம்.

33. பழுதுண்டுபாவையர் மோகவிகாரப் பரவையிடை
விழுகின்றபாவிக்குந் தன்ருட்புணையை வியந்தளித்தான்
ருெழுகின்றவன்ப ருளங்களிகூரத் துலங்குமன்று
ளெழுகின்றவானந்தக் கூத்தனென்கண்மணி யென்னப்பனே.

ப—ரை. தொழுகின்ற அன்பர் — வணங்குகின்ற அன்பரது, உள்ளம்-மனமானது, களிகூர - களிப்புமிகும்படி, துளங்கும் - விளங்குகின்ற, மன்றுள்ளெழுகின்ற - அம்பலத்திற் காணப்படுகின்ற, ஆநந்தக் கூத்தன் - ஆநந்த நர்த்தநம்பண்ணுவோன், என் கண்மணி - என் கண்மணியை யொப்பான் என்அப்பன் - என்தந்தை, பழுதுண்டு - பழுதுபட்டு. பாவையர் மாதரது, மோகவிகாரப்பரவையிடை-காமவிகாரப் பரவையிடை - காமவிகார சமுத்திரத்தில், விழுகின்றபாவிக்கும் - வீழ்ந்தழுந்தப் புகும் பாவியேனுக்கும், தன் தாள்புணையை-தன் திருவடியாகிய மரக்கலத்தை, வியந்து அளித்தான் - அதி சயித்துத் தந்தான். எ-று.

தன்னடியார் மனங்களிக்கத் தில்லை யம்பலத்துள் நடிக்கும் என் தந்தையானவன், மாதரதுகாமக்கடலி லழுந்திக்கிடக்கும் எனக்கும், அந்தக் கடலைக் கடந்து மோக்ஷதீரத்தை யடையுமாறு தன்திருவடிப் புணையைத் தந்தருளினன், இவனது பெருங்கருணை யிருந்தவாறென்னே யென்பதாம்.

34. அழுக்கார்ந்த நெஞ்சுடையேனுக்கையாநின் னருள்வழங்கி
னிழுக்காகுமென் றெண்ணியோ விரங்காதவியல்புகண்டாய்
முழுக்காதலாகி விழிநீர்பெருக்கிய முத்தரெனுங்
குழுக்காணநின்று நடமாடுந்தில்லைக் கொழுஞ்சுடரே.

ப-ரை. முழுக்காதல்ஆகி - முழு அன்புள்ளவர்களாகி, விழநீர் பெருக்கிய கண்ணீர்பெருக்கிய, முக்தர்என்னும் - முத்தரென்கிற, குழு - இனம் காண-சேவிக்க, நின்று நடம்ஆடும் - நின்று நடநமாடுகின்ற, தில்லை - தில்லையின் கண்ணதாகிய, கொழுஞ்சுடரே - செழுஞ்சுடரே ஐயா - ஐயனே, அழுக்குஆர்ந்த-களங்கம் நிறைந்த, நெஞ்சு உடை யேனுக்கு - மனமுடையேற்கு, நின்னருள் வழங்கின் - உன்னருளைத்தரின், இழுக்கு ஆகும் என்றுஎண்ணியோ—கு

ற்றமாமென்று நினைத்தோ, இரங்காத இயல்பு - (என்னிடத்து) நீ யிரக்கஞ் செய்யாத இயற்கை, எ-று.

பேரன்புள்ள அடியவர்கண்டு களிக்கும்படி தில்லை யம்பலத்தில் நடிப்பவனே, களங்கமாகிய மனத்தை யுடையேனுக்கு உன்னருள் வழங்கல் குற்றமாமென்று திருவுளத்தடைத்தோ, என்னிடத் திரக்கஞ்செய்யா திருப்பது என்பதுகருத்து.

35. ஆலம்படைத்த விழியார்கண்மால்கொண் டவர்செயிந்திர
சாலம்படைத்துத் தளர்ந்தனையேயென்றுந் தண்ணருள்கூர்
கோலம்படைத்துக்கல் லாலடிக்கீழ்வைகுங் கோவுக்கன்பாங்
காலம்படைக்கத் தவம்படையாதென்கொல் கன்னெஞ்சமே.

ப—ரை. கல்நெஞ்சமே — கல்லையொத்தவன்னெஞ்சமே, ஆலம்படைத்த-நஞ்சம்பொருந்திய, விழியார்கள் — கண்களையுடையமாதர்கள், மால்கொண்டு-ஆசைகொண்டு, அவர்செய் - அவர்கள்செய்கிற, இந்திரசாலம் படைத்து - இந்திரசாலத்துக் குள்ளாகி, தளர்ந்தனையே - தளர்ச்சி யடைந்தாயே, என்றும்-எப்போதும், தண் அருள்கூர் - தண்ணிய அருள்மிகுந்த, கோலம் படைத்து-திருவுருவைப் படைத்து, கல்லால் அடிக்கீழ்வைகும் - கல்லாலி னடிக்கண் எழுந்தருளி யிருக்கிற, கோவுக்கு - இறைவனுக்கு அன்புஆம் - அன்பு செய்யும்படியான, காலம் படைக்க - காலத்தைப் படைக்க, தவம் படையாது - தவஞ் செய்யாமைக்குக் காரணம், என் — யாது, எ—று.

ஆலம்பொன்ற என்னாது ஆலம்படைத்த என்றது அதன்கொடுமை மிகுதியை வற்புறுத்தற்கு. கொடுமையாவது ஆடவரை வருத்துதல். அது "வலைத்தலை மானன்னநோக்கியர் நோக்கின் வலையிற்பட்டு மலைத் தலைந்தேனை" எனவும். "முழுதயில் வேற்கண்ணிபரென்னு மூரித் தழன் முழுகும் விழுதனையேனை" எனவும், "காய்சினவேலன்ன மின்னியல் கண்ணின் வலைகலந்து வீசின போதுள்ள மீனிழந்தார்" எனவும், "கூற்றமோ கண்ணோ பிணையோ" எனவும்வரும்மேலோர் திருவாக்கானுணர்க. மனமே, மாதர்கள்செய்யு மாயத்திலகப்பட்டு வருந்தத் தவம்செய்தனை யன்றி கல்லாலினீழலி லெழுந்தருளிய இறைவன்திருவடிக்கு அன்புசெய்யத் தவஞ்செய்தனை யில்லையே என்பதுகருத்து.

36. சும்மாவிருக்கச் சுகஞ்சுகமென்று சுருதியெல்லா
மம்மாநிரந்தரஞ் சொல்லவுங்கேட்டு மறிவின்றியே
பெம்மான்மவுனி மொழியையுந்தப்பியென் பேதைமையால்
வெம்மாயக்காட்டி லலைந்தேனந்தோவென் விதிவசமே

ப—ரை. சும்மாஇருக்க — சும்மாவிருக்கின், சுகம் சுகம்என்று - சுகமுண்டாம் சுகமுண்டாம்என்று, சுருதியெல்லாம்-வேதங்களெல்லாம், அம்மா-ஆச்சரியம், நிரந்தரம் — சதாகாலமும், சொல்லவும் - சொல்லா நிற்கவும் கேட்டும் கேட்டிருந்தும், அறிவு இன்றியே - மெய்யுணர் வில்லாமையானே, பெம்மா

ன் - எம்பெருமானாகிய, மௌனி மொழியையும் தப்பி - மௌனகுருவின் வாக்கையுங்கடந்து, என்பேதைமையால் — என்னறிவீனத்தால், வெம் - வெவ்விய மாயக்காட்டில் - மாயாடவியில், அலைந்தேன் - திரிந்திலேன், அந்தோ-ஐயோ என்விதிவசமே (இது) என் விதிவசந்தானோ, எ-று.

சும்மா இருத்தலே சுகமென்று வேதங்கள் சொல்லக் கேட்டும், அந்நிலையில் நிற்றற்குரிய மெய்யுணர் வின்மையால், மௌனகுருவின் மொழியையுங்கடந்து மாயைக் காட்டில் மயங்கித் திரிந்தேன், இது என் விதிவசமோ என்பது கருத்து.

37. தினமேசெலச்செல வாழ்நாளுநீங்கச் செகத்திருள்சொற்
பனமேயெனவெளி கண்டேயிருக்கவும் பாசபந்த
வினமேதுணையென் றிருந்தோநமன்வரி னென்செய்குவோ
மனமேநம்போலவுண் டோசுத்தமூடரிவ் வையகத்தே.

ப-ரை தினம்செல்ல செல்ல - நாள்கழியக்கழிய, வாழ்நாளும் நீங்க-ஆயுளுந் தொலைய, செகத்துஇருள் — பிரபஞ்ச விருளானது, சொற்பனமே என—கனவேயென்று சொலும்படி, வெளி - வெளிப்படையாக, கண்டே யிருக்கவும் - பார்த்திருந்தும், பாசபந்த இனமே -- பாசபந்தக் கூட்டமே துணை என்று இருந்தோம் - சகாயமென்று நினைத்திருந்தோம், நமன் வரின் - காலன் வந்தால், என் செய்குவோம் — என்செய்யக் கடவோம், மனமே - நெஞ்சமே, நம்போல - நம்மைப்போல, சுத்தமூடர்-முழுமூடர், இவ் வையத்து உண்டோ இவ்வுலகத்தி லுண்டோ, எ-று.

மனமே, நாட்செல்ல நாட்செல்ல பிரபஞ்ச வாழ்வானது கனவு போலப் பொய்யாய் விடுவதைப் பிரத்தியக்ஷமாய்க் கண்டிருந்தும், பாசக்கட்டி லகப்பட்டுழலாநின்ற உறவினரே துணையென் றிருந்துவிட்டோம், இனிக் காலன்வருங்கால் என்செய்யக்கடவோம் என்பது கருத்து.

38. கடலெத்தனைமலை யெத்தனையத்தனை கன்மமதற்
குடலெத்தனையத் தனைகட னுண்மண லொக்குமிந்தச்
சடலத்தைநான்விடு முன்னேயுனைவந்து சாரவிருட்
படலத்தை மாற்றப்படாதோ நிறைந்தபராபரமே.

ப-ரை. கடல் எத்தனைமலை எத்தனை - கடல்களெத்தனைப் பரப் புள்ளன மலைகளெத்தனைப் பெருமை யுள்ளன. அத்தனை கன்மம்-அவ்வள வினையுடையது கன்மம், அதற்கு அக்கன்மத்துக் கீடாயுளவாகுன்ற, உடல் - சரீரங்கள், எத்தனை - எத்தனை, அத்தனை - அவ்வளவினை, கடல் - கடலின் கண்ணுண்டாயிருக்கிற, நுண்மணல் ஒக்கும்-நுண்ணியமணல் ஒத்திருக்கும், (ஆதலால்) இந்த சடலத்தை - இந்தச் சரீரத்தை, நான்விடுமுன்னே - நான்விட்டு நீங்குதற்கு முன்னமே. உன்னை வந்துசார - உன்னைவந் தடையும்படி, இருள்படலத்தை - இருட்கூட்டத்தை; மாற்றப்படாதோ - என்னிடத்து நின்றும் நீக்கப்படாதோ, நிறைந்த பராபரமே - எங்கும் வியாபித்திருக்கிற பராபரமே, எ-று.

இறைவனே, அளவற்ற பிறவிகளிற்பிறந்து வருந்தின அடியேன் இந்த வுடலைவிட்டு நீங்குவதற்கு முன்னே என்னை வந்தடையும்படி என் அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை நீங்கியருள லாகாதோ என்பது கருத்து.

39. நினைபு நினைவு நினையன்றி யில்லை நினைத்திடுங்கால்
வினையென்றொருமுத னின்னையல்லாது விளைவதுண்டோ
தனையுந்தெளிந்துன்னைச் சார்ந்தோர்களுள்ளச்செந் தாமரையா
மனையும்பொன்மன்றமு நின்றாடுஞ்சோதி மணிவிளக்கே.

ப-ரை. தன்னையும் தெளிந்து - தம்மையுந்தெளிந்து, உன்னை சார்ந்தோர்கள் - உன்னை யாசிரயித்தவர்களுடைய, உள்ளம் - மனமாகிய, செந்தாமரை ஆம்மனையும் - செந்தாமரை யென்கின்ற வீட்டினிடத்தும், பொன்மன்றமும் பொற்சபையி னிடத்தும், நின்று ஆடும் - நின்றுநடனம் பண்ணுகிற, சோதி-பிரகாசமுள்ள, மணிவிளக்கே - ரத்நதீபமே, நினையும் நினைவும் - நினைக்கின்ற நினைப்பும், நின்னை அன்றி இல்லை - உன்னையல்லதில்லை, நினைத்திடுங்கால்-நினைக்குமிடத்து, வினைஎன்ற ஒருமுதல் - கர்மமென்கின்ற ஒருமுதற்பொருள் நின்னை அல்லாது - உன்னையறி, விளைவது உண்டோ - முளைப்ப துண்டோ,

அன்பர்களுடைய மனத் தாமரையினும் பொன் னம்பலத்தினும் நின்றுநடிக்கின்ற ரத்நதீபமே, நான் நினைக்கின்ற நினைப்பு உன்னையன்றி யில்லையென்னுமிடத்து, உன்னை யறியாமல் எனக்கொரு தீமை யுண்டாகுமோ என்பது கருத்து.

40. உள்ளத்தையுமிங் கெனையுநின் கையினிலொப்புவித்துங்
கள்ளத்தைச்செய்யும் வினையால்வருந்தக் கணக்குமுண்டோ
பள்ளத்தில்வீழும் புனல்போற் படிந்துன்பரமவின்ப
வெள்ளத்தின்மூழ்கினர்க் கேயெளிதாந் தில்லைவித்தகனே.

ப-ரை. பள்ளத்தில் வீழும் - பள்ளத்திற் பாய்ந்து செல்லுகின்ற, புனல் போல் - நீர்போல, படிந்து - அமைந்து, உன்பரம இன்பவெள்ளத்தில் - உன் பரமானந்த சாகரத்தில், மூழ்கினர்க்கே - அழுந்தினவர்களுக்கே, எளிது ஆம் எளியனாகின்ற, தில்லைவித்தகனே - தில்லையின்மேவிய ஞானமயமே, உள்ளத்தையும் - மனத்தையும், இங்கு - இவ்விடத்து, என்னையும் - அடியேனையும் நின்கையினில் ஒப்புவித்தும் - உன்கையி லொப்புவித்தும், (இன்னமும்) கள்ளத்தைச்செய்யும் வினையால் - வஞ்சனையைச்செய்யும் கர்மத்தினால், வருந்த-துன்பமடைய, கணக்கும்உண்டோ - கணக்கு முளதோ, எ-று.

என்னையும் என்மனத்தையும் உன் கையினில் ஒப்புவித்தும் கர்மவயத்தனாய் வருந்துதல் எனக்குரித்தாமோ என்பதாம்.

41. கள்ளம்பொருந்து மடநெஞ்சமேகொடுங் காலர்வந்தா
லுள்ளன்பவர்கட் குண் டோவில்லையேயுல கீன்றவன்னை
வள்ளம்பொருந்து மலரடிகாணடன் றாடுமின்ப
வெள்ளச்செம்பாதம் புணையேயல்லாற்கதி வேறில்லையே.

ப-ரை. கள்ளம். பொருந்தும் - கபடம் பொருந்திய, மடநெஞ்சமே - அறியாமையுள்ள மனமே கொடுங்காலர் வந்தால் கொடிய யமபடர் வந்தால்-அவர்கட்கு – அவர்களுக்கு, உள்ளன்பு உண்டோ – அகத்தன் புளதோஇலேயே -,இல்லேயன்றே, உலகு ஈன்ற அன்னே-உலகத்தைப் பெற்றதாய், வள்ளம் பொருந்தும்-கிண்ணத்தைப் போலப் பொருந்தித் தோன்றுகிற,மலர்-தாமரை மலர்போன்ற, அடி - திருவடியை, காண – தரிசிக்கும்படி, மன்று—அம்பலத்தில், ஆடும்–நடிக்கின்ற, இன்பவெள்ளம் – ஆநந்தக்கடலாகியஇறைவனது செம்பாதம்-சேவடியாகிய, புணேயேயல்லாமல்–மரக்கலமேயன்றி, வேறுகதியில்லே - வேறுபுகலிடமில்லே, எ-று.

மனமே, கொடிய காலர்வந்தால், அவர்களுக்கு உள்ளன்புண்டோ இல்லே, நமது பிறவிக்கடலேக் கடப்பதற்கு இறைவனது திருவடியே மரக்கலமாம், ஆதலால் அதுவே நமக்குப் புகலிடம் என்பதுகருத்து.

42. தன்மயமான சுபாவத்தின் மெள்ளத் தலேப்படுங்கால்
மின்மயமான சகம்யா துரைத்தென் வெளியி லுய்த்த
சின்மயமுத்திரைக் கையேமெய் யாகத் தெளிந்த நெஞ்சே
நின்மய மென்மய மெல்லா நிறைந்த நிராமயமே.

ப–ரை. தன்மயம் ஆன சுபாவத்தில் - தன்மயமான இயற்கையில்,மெள்ள தலேப்படுங்கால் - மெல்லக் கலக்குமிடத்து, மின் மயம் ஆன-மின்னலி னியற்கையமைந்த, சகம்–உலகம், யாது உரைத்து என் – என்சொன்னுலென்ன,வெளியில் உய்த்த – வெளிப்படையாகத் தந்த சின்மய முத்திரைக்கையே-சின்முத்திரைக் கையே, மெய் ஆக-உண்மையாக, தெளிந்தநெஞ்சே - தெளிந்த மனமே, நின் மயம் என்மயம் எல்லாம் - உன்னுருவம்என்னுருவமாகிய எல்லாமும், நிறைந்த நிராமயமே பூர்ணமான நிராமயப்பொருளே, எ–று.

தன்மயமாகிய இயற்கையிற் பொருந்தினுல் நம்முருவங்க ளெல்லாம்பூர்ணமாகிய நிராமயப்பொருளி னுருவமேயென்பது கருத்து.

43. ஆயுங் கலேயுஞ் சுருதியுங் காண்டற் கரியவுனேத்
தோயும் படிக்குக் கருணேசெய் வாய்சுக வான்பொருளே
தாயும் பிதாவுந் தமருங் குருவுந் தனிமுதலு
நீயும் பரையுமென் றேயுணர்ந் தேனிது நிச்சயமே.

ப–ரை. ஆயும்–ஆராயப்படுகிற, கலேயும்-கலேகளும், சுருதியும்-வேதங்களும், காண்டற்கு அரிய உன்னே - காண்பதற் கரிதாகிய வுன்னே, தோயும்படிக்கு - வந்தடையும்படிக்கு, கருணேசெய்வாய் - கிருபைபுரிவாய், சுகவான்பொருளே-ஆநந்த ரூபமாகிய மேலானபொருளே, தாயும்-மாதாவும், பிதாவும்–தந்தையும், தமரும்-உறவினரும், குருவும்-ஆசாரியனும், தனி-ஒப்பற்றமுதலும்-முதற்பொருளும், நீயும் பரையும் என்றே-நீயும் பராசத்தியுமென்றே, உணர்ந்தேன்-அறிந்தேன், இது நிச்சயமே–இது உண்மையே, எ-று.

இறைவனே, உன்னையும் பிராட்டியையும் தந்தைதாயாராக அறிந்து உறுதியாய்நம்பி யிருக்கின்றேன், ஆதலால், அடியேன், வேதங்களுக்கு மெட்டாதவுன்னைவந் தடையும்படி கருணைசெய்யவேண்டும் என்பது கருத்து.

44. அல்லும் பகலு முனக்கே யபய மபயமென்று
சொல்லுஞ்சொ லின்னந் தெரிந்ததன் றோதுதிப் பார்கண்மனக்
கல்லுங் கரைக்கு மௌனாவுன தூ கருணையென்பாற்
செல்லும் பொழுதல்ல வோசெல்லு வேனந்தச் சிற்சுகத்தே.

ப-ரை. அல்லும்பகலும் - இரவும்பகலும், உனக்கே அபயம் அபயம் என்று-உனக்கே யபயமபயம் என்று— சொல்லும்சொல் - நான்சொல்லும்சொல்லானது, இன்னம்தெரிந்து அன்றோ-இன்னமும் கேட்கவில்லையோ, துதிப்பார்கள் - துதிப்பவர்களுடைய, மனக்கல்லும்-நெஞ்சமாகிய கல்லையும், கரைக்கும்—உருக்குகின்ற, மௌனா—மௌனகுருவே, உனதுகருணை- உன்கிருபையானது, என்பால்-என்னிடத்து, செல்லும்பொழு தல்லவோ- வியாபிக்கும்போதல்லவோ, அந்த சிற்சுகத்து-அந்த ஞானாநந்தத்தில், செலலுவேன்-புகுவேன்எ-று.

மௌனகுருவே, இரவும்பகலும் உனக்கே அபயமென்று அடியேன்சொல்லுஞ்சொல்லானது இன்னமும் உன்செவிகேட்கவில்லையோ! உன்கருணையென்னிடத் துண்டானாலல்லவோ அந்த ஞானாநந்தம் எனக்குண்டாம் என்பது கருத்து.

45. எல்லாஞ் சிவன்செய லென்றறிந் தாலவ னின்னருளை
யல்லாற் புகலிடம் வேறுமுண் டோவது வேநிலையா
நில்லாயுன் றற்றமி யேற்குக் கதியுண்டிந் நீணிலத்திற்
பொல்லா மயக்கத்தி லாழ்ந்தாவ தென்ன புகனெஞ்சமே.

ப-ரை. எல்லாம்-யாவும் சிவன்செயல் என்று அறிந்தால் - சிவன்செயலென்றுணர்ந்தால், அவன்-அவனது, இன்—இனிய, அருளை அல்லால்-அருளையன்றி, புகல் இடம்-புகுதற்குரிய இடம், வேறும் உண்டோ — மற்றுமுளதோ, அதுவேநிலை ஆநில்லாய் - அதுவேநிலையாக நிற்கக்கடவாய், (அப்படிநிற்பையாயின்) தமியேற்கு-தனியேனுக்கு, உன்னால் கதி உண்டு-உன்னால் சற்கதியுளது, இ நீள்நிலத்தில் - இந்தப்பெரியவுலகில், பொல்லாமயக்கத்தில் தீமையாகிய மயக்கத்தில், ஆழ்ந்து-அழுந்தினதினால், ஆவது-உண்டாவதாகிய பிரயோஜநம், என்ன—யாது, நெஞ்சமே-மனமே,புகல்-சொல்வாயாக, எ-று.

மனமே, எல்லாம் சிவன்செயலென் றுணர்ந்தால், இவனது இனிய அருளேயல்லது நமக்குப்புகலிடம் வேறுண்டோ, இல்லையாதலால், அந்தநிலையிற்றானே நிற்பையாயின் உன்னால் எனக்கு நற்கதியுண்டு, இதைவிட்டு இந்தப் பிரபஞ்சமாயையிலழுந்தி என்ன ஆதியமடைந்தா யென்பது கருத்து.

46. ஒளியே யொளியி னுணர்வே யுணர்வி னுவகை பொங்குங்
களியே களிக்குங் கருத்தே கருத்தைக் கவளங்கொண்ட
வெளியே வெளியின் விளைசுக மேசுகர் வீறுகண்டுந் [னே
தெளியேன் றெளிந்த வரைப்போற்றி டேனென்ன செய்குவ

ப-ரை. ஒளியே-தேஜஸ்ஸே, ஒளியின் உணர்வே-ஒளியையுடைய அறிவே, உணர்வின் - அறிவினிடத்து, உவகைபொங்கும் - சந்தோஷம்பெருகாநின்ற, களியே-களிப்பே, களிக்குங்கருத்தே - களிக்கின்ற கருத்தே, கருத்தைக் கவளம்கொண்ட - கருத்தினை விழுங்கின, வெளியே - சிதாகாயமே, வெளியின் - அவ்வாகாயத்தில், விளை-உண்டாகிற சுகமே-இன்பமே, சுகர்வீறுகண்டும்-சுகரது பெருமையைக் கண்டும், தெளியேன் தெளிந்திலேன், தெளிந்தவரை போற்றிடேன் தெளிந்தவர்களை வணங்கலுஞ் செய்யேன்என்னசெய்குவேன் (இனி உஜ்ஜீவநத்திற்கு விரகு)யாதுசெய்வேன், எ-று.

பரஞ்சோதியே, சுகமுனிவரது விரக்தி மஹிமையை யறிந்திருந்தும்தெளிவடைந்திலேன், தெளிந்தவரை வணங்குதலுஞ் செய்திலேன், இனி உய்வதற்குரிய வுபாயம்யாது செய்வேன் என்பது கருத்து.

47. மறக்கின்ற தன்மை யிறத்தலொப் பாகு மனமதொன்றிற்
பிறக்கின்ற தன்மை பிறத்தலொப் பாகுமிப் பேய்ப்பிறவி
இறக்கின்ற வெல்லைக் களவில்லை யேயிந்தச் சன்மவல்லல்
துறக்கின்ற நாளெந்த நாள்பர மேநின் றொழும்பனுக்கே.

ப-ரை. மறக்கின்ற தன்மை - மறக்குந்தன்மை, இறத்தல் ஒப்பாகும்இறத்தலுக்கு நிகராகும், மனம் ஒன்றில் பிறக்கின்றதன்மை, மனமானது ஒன்றில் பற்றுந்தன்மை, பிறத்தல் ஒப்பாகும் - பிறத்தலுக்கு நிகராகும், இப்பேய்ப்பிறவிகள், இறக்கின்ற எல்லைக்கு-கழிகின்ற வெல்லைக்கு, அளவில்லையே—வரம்பில்லையே, இந்த சன்மம் அல்லல்-இந்தப் பிறவித்துன்பத்தை, துறக்கின்ற நாள்-விட்டு நீங்குங்காலம், பரமே - பரம்பொருளே, நின் தொழும்பனுக்கு-உன் தொண்டனேனுக்கு, எந்தநாள் — எந்தக்காலம். (அறிந்திலேன்) எ-று.

பரனே, மறப்பு நினைப்புகள் இறப்புப் பிறப்புக்களுக்குச் சமானமாகும்உன் தொண்டனாகிய நான், இந்தப் பிறவித்துன்பங்களை யொழிக்குங்காலம் எந்தக்காலமோ வென்பது கருத்து.

48. காட்டிய வந்தக் கரணமு மாயையிக் காயமென்று
சூட்டிய கோலமு நானு மியங்கத் துறையிதனு
ளூட்டிய நான்றனக் கென்றே ரறிவற்ற நானிவற்றைக்
கூட்டிநின் றூட்டினை யேபர மேநல்ல கூத்திதுவே.

ப-ரை. காட்டிய-வகுத்துக் காட்டப்பட்ட, அந்தக்கரணமும் - அந்தக்கரணங்களும், மாயை – மாயாகாரியமாக, இக்காயம் என்று சூட்டியகோலமும் இந்தச் சரீரமென்று பெயர்சூட்டப்பெற்ற வுருவும், நானு இயங்க-பலவிதமாக

இயங்காநிற்க, துறை இதனுள் - பல துறைகளையுடைய இதற்குள்ளே, நாட்டிய—நிலைபெறுத்தப்பட்ட, நான்-நானே, தனக்கு என்று ஓர் அறிவு அற்ற நான்-தனக்கென்று ஒருணர்வில்லாத நான், இவற்றை - இவைகளை யெல்லாம் கூட்டி-ஒன்றாகச் சேர்த்து, நின்று ஆட்டினையே—நின்று ஆடுவித்தனையே, பரமே-பரம்பொருளே, இதுநல்ல கூத்தே-உனக்கு இதுநல்லகூத்தாயிருக்கின்றதோ, எ-று.

பரனே, எனக்கென்று ஓரறிவில்லாத என்னை, மாயாகாரியமாகிய இந்தச் சரீரத்திற்சேர்த்து நடிப்பிக்கின்றனையே, இது உனக்கு நல்ல கூத்தாயிருக்கின்றதோ என்பதாம்

49. பொல்லாத மாமர்க் கடமன மேயெனைப் போலடுத்த
வெல்லாற்றை யும்பற்றிக் கொண்டனை யேயென்னை நின்மயமா
நில்லா யருள்வெளி நீநானிற் பேனரு ணிட்டையொரு
சொல்லாற் பதிந்து பரிபூர ணானந்தந் தோய்குவனே.

ப-ரை. பொல்லாத-தீமையாகிய, மா-பெரிய, மர்க்கடமனமே-குரங்குநெஞ்சமே, என்னைப்போல்-என்னை பற்றிக்கொண்டாற் போலவே, அடுத்த எல்லாற்றையும் பற்றிக்கொண்டனையே - அடுத்த எல்லாவற்றையும் பற்றிக்கொண்டாயே, என்னை - இதுவென்ன, நீ அருள்வெளி-நீ அருள்வெளியில், நின்மயம் ஆநில்லாய்—தன்மயமாக நில்லாய், நான்-நான், அருள் நிட்டை-திருவருணிட்டையை, ஒரு சொல்லால் பதிந்து - (ஆசாரியன் சொல்லுகின்ற) ஒரு மொழியால் பதியப்பெற்று, நிற்பேன்—நில்லுவேன், பரிபூரணானந்தம்தோய்குவன்-பரிபூர்ணசுகத்தில் மூழ்குவேன், எ-று.

மனமே, என்னைப் பற்றிக்கொண்டாற்போல எல்லாப் பொருள்களையும் பற்றிக்கொண்டனையே, நீ அருள்வெளியில் நிற்பாயாயின், நான் ஆசார்யைகவசனத்தால் அருணிட்டைகூடி பரிபூர்ண சுகக்கடலில் முழுகுவேன் என்பதாம்.

50. வாராய்நெஞ் சேயுன்றன் றுன்மார்க்கம் யாவையும் வைத்துக்கட்டிங், காரா யடிக்கடி சுற்றுகின் றாயுன் னவல மதிக், கோராயிரம் புத்தி சொன்னாலு மோர்கிலை யோகெடுவாய், பாரா யுனைக் கொல்லு வேன்வெல்லு வேனருட்பாங்கு கொண்டே.

ப—ரை. நெஞ்சே-மனமே, வாராய் - வருவாயாக, உன்றன் துன்மார்க்கம் யாவையும்-உன் கெட்டவழிக ளெல்லாவற்றையும், வைத்துக்கட்டு - கட்டிவை, இங்கு-இவ்விடத்து நின்று, ஆராய் — நன்னெறியை யாராய்வாயாக, அடிக்கடி சுற்றுகின்றாய் - அடிக்கடி சுழலாநின்றாய், உன் அவலமதிக்கு-உன்சபலபுத்திக்கு, ஓர் ஆயிரம் புத்திசொன்னாலும்-ஓராயிரம்புத்திகளைச் சொல்லினும், ஓர்கிலை-ஆராய்கிலை, ஓ கெடுவாய்-ஆ கெடுவாய், பாராய்- பார்ப்பாயாக, உன்னை-உன்னை, அருள் பாங்குகொண்டு-திருவருட் பாங்கினால், கொல்லுவேன் - கொலைசெய்வேன், வெல்லுவேன் - (அன்றி) வென் றடக்குதலையாயினும் செய்வேன், எ-று.

கொல்லுவேன் என்றதற்கேற்ப, பாங்கு என்பதற்குக் கட்டாரியெனப் பொருளுரைப்பினுமாம். மனமே உன் துன்மார்க்க சஞ்சாரத்தைவிட்டு, சன்மார்க்கத்துக்குவா, பலகால் உனக்குப் புத்திசொன்னாலும் கேட்டிலை, உன்னைத் திருவருணெறியைக்கொண்டு வெல்லுவேன் என்பது கருத்து.

"சங்கற்ப நாசத்தா லெளிதாக மனநாசந் தானே யெய்தும்
அங்குற்ற மனமிறக்கிற் சநநமா ணங்களெனு மாறுமாயும் (நெஞ்சம்
இங்கிப்பா லெனைத்திருடுங் கள்ளனைக்கண் டேன்கண்டே னிவன்பேர்
பொங்குற்ற விவனாலே நெடுநாளுணந்தேனின்று பொன்றுவிப்பேன்"

என்றார் பிறரும்.

51. மாதத்தி லேயொரு திங்களுண் டாகி மடிவதைநின்
போதத்தி லேசற்றும் வைத்திலை யேவெறும் புன்மை நெஞ்சே
வேதத்தி லேதர்க்க வாதத்தி லேவிளங் காதுவிந்து
நாதத்தி லேயடங் காதந்த வான்பொரு ணாடிக்கொள்ளே.

ப-ரை. மாதத்திலே-ஒருமாதத்தில், ஒரு திங்கள்-ஒருசந்திரன், உண்டாகி மடிவதை - தோன்றி யொடுங்குவதை, நின் போதத்திலே-உன் அறிவினிடத்து, சற்றும் வைத்திலையே – சிறிதும் வைத்திலையே, வெறும்புன்மை, நெஞ்சே – சுத்த இழிவாகிய மனமே, வேதத்திலே – வேதங்களுள்ளும், தர்க்கவாதத்திலே-தர்க்கவாதத்துள்ளும், விளங்காது - விளங்காதது(எது.) விந்து நாதத்திலே அடங்காது-விந்து நாதங்களுள்ளு மடங்காதது(எது.) அந்தவான் பொருள் அந்தமேலான பொருளை, நாடிக்கொள்-ஆராய்ந்து பற்றிக்கொள்வாய். எ-று.

52. எங்கும் வியாபித் துணர்வா யுனக்கென் னிதயத்துள்ளே
தங்குந் துயரந் தெரியாத வண்ணந் தடைசெய்ததார்
அங்கங் குழைந்துள் ளுருகுமன் பாளர்க் கணைகடந்து
பொங்குங் கருணைக் கடலே சம்பூரண போதத்தனே.

ப-ரை. அங்கம் குழைந்து-சரீரம் வாடி, உள் உருகும் - மனமுருகுகின்ற, அன்பாளர்க்கு - அன்பர்களுக்கு, அணைகடந்துபொங்கும்-வரம்புகடந்துபொங்குகின்ற, கருணைக்கடலே – கருணைசமுத்திரமே, சம்பூரண போதத்தனேபரிபூர்ணஞானத்தையுடையவனே, எங்கும் வியாபித்துணர்வாய்-நீயெவ்விடத்தும்நிறைந்து எல்லாவற்றையு முணர்கின்றாய், (அவ்வாறாக) என் இதயம் தங்கும் துயரம் - என்னிருதயத்தில் நிலைபெற்ற துன்பம், தெரியாதவண்ணம்-(உனக்குத்) தெரியந்தவகை, தடைசெய்தது ஆர். மறைத்ததுயார். எ-று.

இறைவனே, நீயெங்கும் வியாபித்து எல்லாவற்றையு முணரவல்லை—அங்ஙனமாக, என் னிதயத்துன்பத்தை யுணராமைக்குக்காரண மென்னேவென்பது கருத்து.

53. வையக மாதர் சுகத்தையும் பொன்னையு மாயைமல
மெய்யையு மெய்யென்று நின்னடி யார்தம் விவேகத்தையு

மையமில் வீட்டையு மெய்நூலை யும்பொய்ய தாகவெண்ணும்
பொய்யர்தந் நட்பை விடுவதென் றோபரி பூரணமே.

ப-ரை. வையகம்—உலகில், மாதர் சுகத்தையும்-பெண்டி ரின்பத்தையும், பொன்னையும் - பொருளையும், மாயை-மாயா காரியமாகிய, மலம்--அழுக்குள்ள மெய்யையும் - உடம்பையும், மெய்யென்று - உண்மையென்று, நின்அடியார் தம் விவேகத்தையும் - உன்னடியார்களுடைய விவேகத்தையும், ஐயம் இல்வீட்டையும் - சந்தேகமில்லாத மோக்ஷத்தையும், மெய்நூலையும் உண்மைநூல்களையும், பொய்யதாக எண்ணும்-பொய்யாக வெண்ணுகின்றபொய்யர்தம் நட்பை-பொய்யாது சிநேகத்தை, விடுவது - விட்டொழிவது, என்றோ-எந்தக்காலமோ, பரிபூரணமே-பரிபூர்ணமே, எ-று.

பரிபூர்ண வஸ்துவே, மாதர் சுகமுதலியவற்றை மெய்யென்றும், உன்னடியாரது விவேக முதலியவற்றைப் பொய்யென்றும் எண்ணுகின்ற பொய்யர் நட்பைவிட் டொழிவது எந்தக்காலமோ என்பது கருத்து.

54. அளியுங் கனியொத் தருவினை யானொந் தயர்வுறுவேன்
தெளியும் படிக்குப் பரிபாக காலமுஞ் சித்திக்குமோ
வொளியுங் கருணையுமாறாத வின்பமு மோருருவாய்
வெளிவந் தடியர் களிக்கநின் றாடும் விழுப்பொருளே.

பரை. ஒளியும்-புகழும், கருணையும் - கிருபையும், மாறாத இன்பமும்நீங்காத இன்பமும், ஓர் உரு ஆய்-ஒருருவமாகி, வெளிவந்து - வெளிப்பட்டு, அடியர்க் களிக்க - அடியார்கள் களிக்கும்படி, நின்று ஆடும்-நின்று கூத்தாடுகின்ற, விழுப்பொருளே - மேம்பொருளே, அருவினையால்-வெல்லுதற் கரிதாகிய கர்மத்தினால், அளியும் கனி ஒத்து நொந்து - கனிந்த கனிபோன்றுநொந்து, அயர்வுறுவேன் - அயர்வடைகின்றநான், தெளியும்படிக்கு - தெளியும்வண்ணம், பரிபாக காலமும்-பரிபக்குவகாலமும், சித்திக்குமோ-எனக்குக் கிடைக்குமோ, எ-று.

இறைவனே, கனிந்த கனிபோல வினையால் நைந்து வருந்துவேனாகிய நான்தெளிவடையத்தக்க பரிபக்குவகாலமும் வாய்க்குமோ வென்பதுகருத்து.

55. அடையார் புரஞ்செற்ற தேவேநின் பொன்னடிக் கன்புசற்றும்
படையாத வென்னைப் படைத்திந்தப் பாரிற் படர்ந்தவினைத்
தடையாற் றளையிட்டு நெஞ்சம்புண் ணாகத் தளரவைத்தா
யுடையா யுடைய படியன்றி யான்செய்த தொன்றிலையே.

ப-ரை. அடையார் - பகைஞருடைய, புரம்-முப்புரங்களை, செற்ற-அழித்த, தேவே - தேவனே, நின்-பொன்னடிக்கு-உன் திருவடிக்கு, அன்பு- அன்பை, சற்றும் படையாத என்னை-சிறிதும் படைக்காத வென்னை, இந்தபாரில்படைத்து - இவ்வுலகில் சிருஷ்டித்து, படர்ந்த-பரவிய, வினை தடையால்-கர்மமாகிய விலங்கினால், தளையிட்டு-தாளைபூட்டி, நெஞ்சம்-மனமானது, புண்

ஆக-புண்பட, தளரவைத்தாய் - தளரவைத்தனை, உடையாய்-உடையவனாகிய நீ, உடையபடி அன்றி-உடைததாந் தன்மையன்றி, யான்செய்தது-நான்செய்தது, ஒன்று இல்லை-ஒன்றுமில்லை, எ-று.

இறைவனே, உன் திருவடிக் கன்பு சிறிது மில்லாத என்னை இந்தப்பிரபஞ்சத்திற் படைத்து, வினைத் தளையாற் றளைத்து, மனம் புண்பட்டுத்தளரவைத்தனை, எல்லாம் உன் செயலேயன்றி என்செயல் யாதுமில்லையென்பது கருத்து.

56. ஆடுங் கறங்குந் திரிகையும் போல வலைந்தலைந்து
காடுங் கரையுந் திரிவதல் லானின் கருணை வந்து
கூடும் படிக்குத் தவமுய லாத கொடியரெமன்
தேடும் பொழுதென்ன செய்வார் பரானந்த சிற்சுடரே.

ப-ரை. பரானந்த சிற்சுடரே-மேலாகிய இன்பத்தைத் தருகிற ஞானதீபமே, ஆடும்-அலைகின்ற, கறங்கும் - காற்றாடியையும், திரிகையும்போல-குலால சக்கரத்தையும்போன்று, அலைந்து அலைந்து-திரிந்து திரிந்து, காடும்கரையும் திரிவது அல்லால்-காட்டினும் கரையினுந் திரிவதன்றி, நின்கருணை-உன்கிருபை, வந்து கூடும்படிக்கு - வந்து அடையும்படிக்கு, தவம்முயலாதகொடியர்-தவத்தை முயன்று செய்யாத கொடியோர், எமன்-தேடும்பொழுது-யமன் தேடும்காலத்தில், என்னசெய்வார் - என்னசெய்யக்கடவர், எ-று.

இறைவனே, கறங்கு திரிகைகளையொத் துழலாநின்ற பாவிகள், யமபடர்வந்து தம்மைத் தேடிப்பிடிக்கும்போது யாதுசெய்வர் என்பதாம்.

57. கற்றும் பலபல கேள்விகள் கேட்டுங் கறங்கெனவே
சுற்றுந் தொழில்கற்றுச் சிற்றின்பத் தூடு சுழலினென்னாங்
குற்றங் குறைந்து குணமே லிடுமன்பர் கூட்டத்தையே
முற்றுந் துணையென நம்புகண் டாய்சுத்த மூடநெஞ்சே.

ப-ரை. சுத்த மூடநெஞ்சே-சுத்த மூடமனமே, கற்றும்-பல நூல்களைக்கற்றும், பலபல கேள்விகள் கேட்டும் - பற்பல கேள்விகளைக் கேட்டும், கறங்கு என-காற்றாடியைப்போல, சுற்றும்தொழில் கற்று - சுழலும்தொழிலைக்கற்று, சிற்றின்பத்தூடு சுழலின் - சிற்றின்பத்திற் சுழலாநிற்பின், என் ஆம்-என்ன பயனுண்டாம், குற்றம் குறைந்து - தோஷங்கள் குறைந்து, குணம்மேலிடும்-குணம் மேற்படுகின்ற, அன்பர் கூட்டத்தையே - அன்பர்குழுவினையே, முற்றும் துணையெனநம்பு - முழுதுந்துணையென்று நம்புவாயாக. எ-று.

மனமே, பல நூல்களைக்கற்றும், பலகேள்விகளைக் கேட்டும்,கறல்குபோலச் சுழலுந்தொழில் கற்றுச் சிற்றின்பத்தில் அழுந்துவதனால், என்னபிரயோஜநம், ஒன்றுமில்லையாதலால், அன்பர் கூட்டத்தையே முழுதும் துணையென்று நம்பியிரு என்பதாம்.

28. நீயென நானென வேறில்லை யென்னு நினைவருளத்
தாயென மோன குருவாகி வந்து தடுத்தடிமைச்
சேயெனக் காத்தனை யேபர மேநின் றிருவருளுக்
கேயென்ன செய்யுங்கைம் மாறுள தோசுத்த வேழையனே.

ப-ரை. நீ என - நீயென்றும், நான் என - நானென்றும், வேறு இல்லை என்னும் நினைவு - வேறில்லையென்கிற நினைப்பை, அருள்—எனக்குக் கிருபை செய்யும்பொருட்டு, தாய் என - தாயைப்போல, மோநகுரு ஆகிவந்து-மௌன குருவாகிவந்து, தடுத்து - (வேறுவிடயத்திற் செல்லாது) தடுத்து, அடிமைச் சேய் என - அடிமைக் குழந்தைபோல, காத்தனையே - காத்தருளினையே, பரமே - பரம்பொருளே, நின் திருவருளுக்கு - உன்திருவருட்கு, சுத்த ஏழையன் - சுத்த எளியேன், செய்யும் கைம்மாறு - செய்தற்குரிய ப்ரத்யுபகாரம் உளதோ - உண்டோ, என்ன - (உளதாயின்) அது என்னசொல்வாயாக. எ-று.

பரனே, நீ நானென்னும் வேற்றுமையில்லை யென்கிற நினைவை யெனக் கருள்செய்தற் பொருட்டுத் தாய்போல மௌநகுருவாய் வந்து என்னைத் தடுத் தாட்கொண்டு, அடிமைக் குழந்தைபோலக் காத்தருளினையே, உன்திருவருளுக்கு என்ன கைம்மாறுசெய்வேன் என்பதாம்.

59. ஆத்திரம் வந்தவர் போலலை யாம லரோகதிட
காத்திரந் தந்தென்னை யயன்னை போலுங் கருணைவைத்திம்
மாத்திர முன்னின் றுணர்த்தினை யேமௌ னாவினிநான்
சாத்திரஞ் சொன்ன படியிய மாதியுஞ் சாதிப்பனே.

ப-ரை. ஆத்திரம் வந்தவர்போல் - ஆத்திர முண்டானவர்போல, அலையாமல் - அலையாதிருக்கும் வண்ணம், அரோகம்-பிணியில்லாத, திடகாத்திரம் தந்து - த்ருடசரீரத்தைக் கொடுத்து, என்னை - என்னை, அன்னைபோலுங்கருணைவைத்து - தாயைபோலக் கருணைசெய்து, இம்மாத்திரம் - இம்மட்டாயினும், முன் நின்று, ப்ரத்யக்ஷமாய் நின்று, உணர்த்தினையே - அறிவுறுத்தினையே, மௌனா - மௌநகுருவே, இனி - இனி, நான் - அடியேன், சாத்திரம் சொன்னபடி - சாத்திரஞ் சொன்னவண்ணம் - இயமாதியும்—இயமம்முதலிய எண்வகையோக வுறுப்புக்களையும், சாதிப்பன் - செய்து முடிப்பேன். எ-று.

ஆத்திரம் - விரைவு. மௌநகுருவே, நீ பிரத்தியக்ஷமாய் எழுந்தருளிஎனக்கறிவுறுத்த வேண்டியவற்றை யறிவுறுத்தினையே, இனி அடியேன், சாத்திரம் சொன்னபடி இயமாதிகளையும் செய்துமுடிப்பேன் என்பது கருத்து.

உடல்பொய்யுறவு.

1. உடல்பொய் யுறவாயி னுண்மை யுறவாகக்
கடவாரார் தண்ணருளே கண்டாய் - திடமுடனே

உற்றுப்பார் மோன னொருசொல்லே யுண்மைநன்றாய்
பற்றிப்பார் மற்றவெல்லாம் பாழ்.

ப-ரை. உடல் - உடம்பே, பொய்யுறவு ஆயின் - பொய்யுறவானால், உண்மை உறவு ஆகக்கடவார் ஆர் - மெய்யுறவாகக் கடவர்யாவர், தண் அருளே-தண்ணிய திருவருளே, திடமுடனே - திடத்துடன், உற்றுப்பார் - உற்றுப்பார்ப்பாயாக, மோனன் - மௌனகுருவின், ஒருசொல்லே - ஒருமொழியே, உண்மை - மெய்யாம், நன்று ஆ - நன்றாக, பற்றிப்பார்-பற்றிப்பார்ப்பாயாக, மற்ற எல்லாம் - மற்றவைகளெல்லாம், பாழ் - பொய்யாம். எ-று.

மனமே சர்வதேச சர்வகால சர்வா வஸ்தைகளிலும் நம்மைவிட்டு நீங்காத இந்தச் சரீரமே நமக்குப் பொய்யுறவா யொழிந்தால், இனி மெய்யுறவாகக்கடவார் யார் ஒருவருமில்லை, ஆகையால், நமக்கு மெய்யுறவாவது திருவருளே, மௌனகுரு அருளிச்செய்த ஒருமொழியே மெய், மற்றவையாவும்பொய் என்பது கருத்து.

2. பாராதி பூதமெல்லாம் பார்க்குங்கா லப்பரத்தின்
சீராக நிற்குந் திறங்கண்டாய் - நேராக
நிற்குந் திருவருளி னெஞ்சேயா நிற்பதல்லாற்
கற்குநெறி யாதினிமேற் காண்.

ப-ரை. பார் ஆதி பூதம் எல்லாம் - பிருதுவி முதலிய பூதங்கள் யாவும் பார்க்குங்கால் - பார்க்குமிடத்து, அப்பரத்தின் - அந்தப் பரம்பொருளினது, சீர் ஆக - சிறந்தவடிவமாக, நிற்கும்திறம் - நிற்கும்விதத்தை; கண்டாய்-கண்டனே, (ஆதலால்) நெஞ்சே - மனமே; யாம் - நாம், நேராக நிற்கும் - நேராய்நிற்கிற, திருவருளில் - திருவருணிலையில் - நிற்பது அல்லாமல் - நிற்பதன்றி, இனிமேல் - இனிமேல், கற்கும்நெறியாது - கற்கவேண்டிய மார்க்கம் யாது.

மனமே, பிருதுவி முதலிய பூதங்கள்யாவும் ஆராயுமிடத்து, அந்தப் பரம்பொருளி னுருவாயிருத்தலைக் கண்டனை யாதலால், திருவருணிலையில் நிற்பதன்றி, இனி நமக்குக் கற்ப அடுப்பது என்னென்பதாம்.

3. மெய்யான தன்மை விளங்கினுல் யார்க்கேனும்
பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ - வையாவே
மன்னு நிராசையின்னம் வந்ததல்ல வுன்னடிமை
யென்னுநிலை யெய்துமா றென்.

ப-ரை. மெய்யானதன்மை விளங்கினுல் - உண்மையாந் தன்மை விளங்கினுல், யார்க்கு எனும் - யாவர்க்காயினும், பொய்யான தன்மை பொருந்துமோ - பொய்யாந்தன்மை பொருந்துமோ, ஐயாவே - ஐயனே, மன்னும் - நிலைபேறுடைய, நிராசை - அவா வறுதி, இன்னம் வந்தது அல்ல - இன்னமுமுண்டான தில்லை, (அங்ஙனமாக) உன் அடிமை என்னும் நிலை - உன்னடியனென்கிற நிலையை, எய்துமாறு என் - அடையும் வழியாது. எ-று.

யாவர்க்காயினும் மெய் விளங்கினல் பொய்நிலைக்குமோ, அடியேனுக்கு நிராசையின்னம் உண்டாகவில்லையே. உன்னடியன் யான் என்னு நிலையென க்கு எப்படியுண்டாகு மெனபதாம்.

4. அறியாமை மேலிட் டறிவின்றி நிற்குங்
குறியேற் கறிவென்ற கோலம் - வறிதேபா
நீயுணர்த்த நானுணரு நேசத்தா லோவறிவென்
றேயெனக்கோர் நாமமிட்ட தே.

ப—ரை. அறியாமை மேலிட்டு - அறிவின்மை மேற்பட்டு, அறிவு இன்றி நிற்கும்—அறிவற்றுநிற்கிற, குறியேற்கு-சிறியேனுக்கு, அறிவு என்றகோலம் — அறிவு என்கிறரூபம், வறிதே ஆம்—வீணேயாகும், நீ உணர்த்த-நீ என்னுண் ணின் றறிவிக்க, நான் உணரும் நேசத்தாலோ - நானறியு மன்பினலோ, என க்கு-அடியேனுக்கு, அறிவு என்று ஓர்நாமம் இட்டது - அறிவென்ருரு பெ யரிட்டது, எ-று.

அறியாமையே யதிகரித்து நிற்கிற எனக்கு அறிவென்னு முருவம் பொ ய்யாம், ஆயினும், நீ யுள்ளிருந் தறிவிக்க நானறிதலினலோ, எனக்குஅறி வெ ன்ருெரு பெயரிட்டது என்பதாம்.

5. ஏதுக்குச் சும்மா விருமனமே யென்றுனக்குப்
போதித்த வுண்மை யெங்கே போகவிட்டாய்—வாதுக்கு
வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போல் வாதாடினுயேயுன்
புந்தியென்ன போதமென்ன போ.

ப-ரை. ஏதுக்கு-(நீ யலைகின்றது) எற்றுக்கு, சும்மா இருமனமேயென் று-சும்மாவிரு நெஞ்சமேயென்று, உனக்குபோதித்த உண்மை-உனக்குப்போ தித்த உண்மைநிலையை, எங்கேபோகவிட்டாய் - எங்கேபோகவிட்டனை, வா துக்குவந்து எதிர்த்த — வாதுசெய்யவந் தெதிர்த்த, மல்லரைப்போல், மல்ல ரைப்போல, வாதாடினுயே - வாதுசெய்தனையே, உன்புந்தியென்ன-உன்புத் திதானென்ன, போதம்என்ன - அறிவுதானென்ன, போ-ஒழிவாயாக. எ-று.

மனமே, சும்மாவிரு என்று நான் உனக்குப் போதித்த வுண்மையைஎங் வே நழுவவிட்டாய், எதிர்த்தமல்லரைப்போல் என்னேடு வாதுசெய்கின்றனை யே, உன் புத்திமதிக ளென்ன என்பதாம்.

6. சகமனைத்தும் பொய்யெனவே தானுணர்ந்தாற் றுக்க
சுகமனைத்தும் பொய்யன்றே சோரா - திகபரத்தும்
விட்டுப் பிரியாத மேலான வத்துவிதக்
கட்டுக்கு ளாவதென்றே காண்.

ப-ரை. சகம் அனைத்தும் — பிரபஞ்சமெல்லாம், பொய்யென உணர்ந்தால் — மித்தையென்றறிந்தால், துக்கசுகம் அனைத்தும்-துன்பவின்பங்களெல்லாம், பொய் அன்றோ பொய்யா மல்லவோ, சோராது-தளராமல், இகபரத்தும்-இகபரங்களிலும், விட்டுப்பிரியாத - விட்டுநீங்காத, மேலான — மேன்மையாகிய, அத்துவிதம்-அத்துவிதமென்கிற, கட்டுக்குள் ஆவது-கட்டுக் குட்படுவது, என்றோ-எக்காலமோ, எ-று.

பிரபஞ்சமெல்லாம் பொய்யென்றறிந்தால், சுகதுக்கங்கள் யாவும் பொய்யாமல்லவோ, ஆதலால், அத்துவிதக் கட்டுக்குட்பட்டு நிற்பது எந்தக்காலமோ என்பதாம்.

7. கற்கண்டோ தேனோ கனிரசமோ பாலோவென்
சொற்கண்டா தேதெனநான் சொல்லுவேன் - விற்கண்ட
வான மதிகாண மௌனிமௌ னத்தளித்த
தானமதி லூறு மமிர்தம்.

ப—ரை. வில் கண்ட - ஒளிபெற்ற, வானமதி - சிதாகாயத்திலுள்ள, சந்திரமண்டலத்தை, காண - பார்க்கும்படி, மௌனி - மௌநகுரு, மௌனத்து அளித்த - மௌநநிலையாற் கிருபைசெய்த, தானமதில் - இடத்தில், ஊறும்—சுரக்கின்ற, அமிர்தம் - அமிர்தமானது, கற்கண்டோ - கற்கண்டுதானோ, தேனோ - தேன்றானோ, கனிரசமோ - முக்கனிகளின் சாறுதானோ, பாலோ—பால்தானோ, என் சொற்கு அண்டாது - என் சொல்லுக்கடங்காது, ஏது என நான் சொல்லுவேன் (இவற்றுள்) யாதென்று நான் சொல்லவல்லேன். எ—று.

சிதாகாயத்திலுள்ள சந்திரனிடத்துச் சுரக்கின்ற அமிர்தமானது கற்கண்டு முதலிய மதுரவஸ்துக்களுள் யாதென்றுசொல்லுவேன் என்பதாம்.

8. கேட்டலுடன் சிந்தித்தல் கேடிலா மெய்த்தெளிவால்
வாட்டமறு வுற்பவநோய் மாறுமோ - நாட்டமுற்று
மெய்யான நிட்டையினை மேவினர்கட் கன்றோதான்
பொய்யாம் பிறப்பிறப்புப் போம்.

ப—ரை. கேட்டலுடன் - சிரவணத்தோடு, சிந்தித்தல் - மநநம், கேடு இல்லா - கெடுதியில்லாத, மெய்த்தெளிவால் - உண்மையாகிய நிதித்யாநசம் இவைகளால், வாட்டம் அறு - துன்பம் நீங்காத, உற்பவநோய் - பிறவிப்பிணி, மாறுமோ - நீங்குமோ, நாட்டம் உற்று - ஆராய்ச்சி பொருந்தி, மெய் ஆன-உண்மையாகிய, நிட்டையினை - நிஷ்ட்டையை, மேவினர்கட் கன்றோ - பொருந்தினவர்களுக்கல்லவோ, பொய் ஆம்—பொய்யாகிய, பிறப்பு இறப்புபோம்—உற்பத்தி நாசங்கள் இல்லாதொழியும். எ—று.

சிரவண மநந நிதித்யாசநங்களாற் பிறவிப்பிணி நீங்காது, உண்மையாகிய நிஷ்டையைப் பொருந்தினவர்களுக்கு நீங்கும் என்பதாம்.

9. மாயாச கத்தை மதியாதார் மண்முதலா
யேயான தத்துவத்தி லெய்துவரோ - நேயானு
பூதிநிலை நிற்கப் பொருந்துவர்க ளன்னவர்த
நீதியையே யோர்மனமே நீ.

இ-ள். மாயாசகத்தை - மாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்சத்தை, மதியாதார்—ஒருபொருளாக மதியாதவர்கள், மண்முதலாய் ஆன-பிருதுவி முதலாகவுள்ள, தத்துவத்தில் - தத்துவக்குப்பையில், எய்துவரோ - பொருந்துவரோ, நேயம்-அன்புருவமான, அநுபூதி நிலைநிற்கப் பொருந்துவர்கள் - அநுபூதி நிலையில் நிற்கப் பொருந்துவார்கள், (ஆதலால்) அன்னவர் தம்நீதியையே-அவரது நீதியையே, நீ ஓர் - நீ அறி, மனமே நெஞ்சமே. எ-று.

மனமே, பிரபஞ்சத்தை ஒருபொருளாக மதியாதவர்கள் பிருதுவிமுதலிய தத்துவக்குப்பையிற் பொருந்துவரோ, பொருந்தார். அநுபூதி நிலையில் நிற்பர். ஆதலால் அவர்களுடைய நீதியையே நீயாராய்வாயாக என்பதாம்.

10. இகமுழுதும் பொய்யெனவே யேய்ந்துணர்ந்தா லாங்கே
மிகவளர வந்தவருண் மெய்யே - யகநெகிழப்
பாரீ ரொருசொற் படியே யனுபவத்தைச்
சேரீ ரதுவே திறம்.

ப—ரை. இகமுழுதும் - இவ்வுலகமுழுமையும், பொய்யெனவே-மித்தையென்றே, ஏய்ந்து உணர்ந்தால் - பொருந்தியறிந்தால், ஆங்கே - அப்பொழுதே, மிக வளரவந்த - மிகவும் பெருக்கமடையும்படி வந்த, அருள்-திருவருள், மெய்யே - உண்மையேயாம், அகம்நெகிழப் பாரீர் - மனமுருகப் பாருங்கள், ஒருசொல்படியே — ஒருமொழிப்படியே, அநுபவத்தைச்சேரீர் - அநுபவத்தைப் பொருந்துங்கள், அதுவே - அப்படிசெய்தலே, திறம்—உறுதியாவது.

இவ்வுலகமுழுதும் மித்தையென் றறிந்தால், அப்பொழுதே திருவருள் மெய்யாகவிளங்கும், ஆதலால், மனநெகிழப் பாருங்கள், ஆசாரியனது ஒருமொழிப்படியே அநுபவத்தை யடையுங்கள், அப்படிசெய்வதே உங்களுக்குறுதியாவது என்பதாம்.

11. ஆரணங்க ளாகமங்க ளியாவுமே யானந்த
பூரணமே யுண்மைப் பொருளென்னுங் - காரணத்தை
ஓராயோ வுள்ளுள்ளே யுற்றுணர்ந்தவ் வுண்மையினைப்
பாராயோ நெஞ்சே பகர்.

ப—ரை. ஆரணங்கள் - வேதங்கள், ஆகமங்கள் - ஆகமங்கள் (ஆகிய) யாவும் - எல்லாம், ஆனந்தபூரணமே - இன்பநிறைவே, உண்மைப்பொருள் என்னும் - உண்மைப்பொருளென்று சொல்லுகிற, காரணத்தை - ஹேதுவை ஒராயோ - ஆராய்ச்சிசெய்யாயோ, உள்ளுள்ளே உற்றுணர்ந்து - உள்ளிற்குள்

ளே தானே உற்றறிந்து, அவ்வுண்மையினை - அந்தமெய்யை, பாராயோ-பார்க்காயோ, நெஞ்சே பகர் - மனமே சொல்வாயாக. எ-று.

மனமே, வேதாகமங்க ளெல்லாம் ஆநந்த பூரணமே மெய்ப்பொருளென்று ஏககண்டமாய்ச் சொல்வதை ஆராய்ந்தடங்குவா யென்பதாம்.

12. நேராயம் மௌனநிலை நில்லாமல் வாய்பேசி
யாரா யலைந்தீர்நீ ராகெடுவீர் - தேரீர்
திரையுந் திரையுநதிச் சென்னியனை நாவாற்
கரையுங் கரையுமனக் கல்.

ப-ரை. நேராய் - நேராக, அம் மௌநநிலை நில்லாமல் - அந்தமௌநநிலையில் நிற்காமல், வாய்பேசி - வாயினாற் பேசிக்கொண்டு, நீர் - நீங்கள்; ஆராய் அலைந்தீர் - யாராக நினைந்தலைந்தீர்கள், ஆ கெடுவீர் - ஐயோ கெடுவீர்காள், தேரீர் - தெளியுங்கள், திரையும் திரையும் - அலைகள் பலகால் திரைந்துவிழுகின்ற, நதிசென்னியனை - கங்கைச்சடையனை, நாவால் - நாவினால், கரையும்-செபித்து உருகுங்கள், (அப்படிசெய்தால்) மனக்கல் - நெஞ்சமாகிய கல்லானது, கரையும் - உருகும். எ-று.

முமுட்சுக்களே, மௌநநிலையில் நில்லாமல் நீங்கள்வீணாக ஏன் அலைகிறீர்கள், கங்காதரனைப் பலகால் துதித்துருகுங்கள், உங்கள் மனக்கல்லுருகும் என்பதாம்.

13. அற்ப மனமே யகிலவாழ் வத்தனையுஞ்
சொற்பநங்கண் டாயுண்மை சொன்னேனுன்—கற்பனையொன்
றில்லா விடத்தே யெனைச்சும்மா வைத்திருக்கக்
கல்லாய்நீ தானோர் கவி.

ப-ரை. அற்பமனமே - அற்பமாகிய நெஞ்சமே, அகிலவாழ்வு அத்தனையும் - பிரபஞ்சவாழ்வெல்லாம், சொற்பனம் - கனவேயாம், நான் உண்மைசொன்னேன் - நான் யதார்த்தத்தைச் சொல்லிவிட்டேன், கற்பனை ஒன்று இல்லா இடத்து - கற்பனை சிறிதுமில்லாத இடத்தில், என்னை - என்னை, சும்மா வைத்திருக்க, சும்மாவைத்திருக்க, நீ ஓர் கவி கல்லாய் - நீ ஒரு கவியைக் கற்பாயாக. எ-று.

மனமே, பிரபஞ்ச வாழ்க்கையானது சொப்பனம்போலப் பொய்யாம். ஆதலால், கற்பனையற்ற இடத்தில் என்னைச் சும்மா இருத்தி வைப்பதற்கு ஒரு மொழியைக் கற்பாயாக என்பதாம்.

14. ஏதுந் திருவருளி னிச்சையா மென்றென்றெப்
போதும் பொருந்தும் புனிதர்பாற் - றீதுநெறி
செல்லுமோ செல்லாதே செல்லுமிட மின்பமலாற்
சொல்லுமோ வேதத் தொனி.

ப—ரை. ஏதும்-யாதும், திருவருளின் இச்சை ஆம் என்று-திருவருளின் சங்கற்பமே யாமென்று, எப்போதும்பொருந்தும்-எப்பொழுதும் அமைந்திருக்கிற, புனிதர் பால்-பரிசுத்தர்களிடத்தில், தீதுநெறிசெல்லுமோ—தீய நெறி செல்வதோ, செல்லாதே-செல்லாதன்றோ, செல்லும் இடம்-செல்லுமிடமானது, இன்பம் இல்லால்—ஆநந்தமன்றி, வேதத்தொனிசொல்லுமோ—வேதவொலி (வேறொன்றைச்) சொல்லுமோ. எ-று.

எல்லாம் திருவருளேயென் றமைந்திருக்கும் பரிசுத்தர்களிடத்தில்தீநெறிகள் செல்லா என்பதாம்.

15. கல்லேறுஞ் சில்லேறுங் கட்டியே றும்போலச்
சொல்லேறப் பாழ்த்த துளைச்செவிகொண்-டல்லேறு
நெஞ்சனென நிற்கவைத்தாய் நீதியோ தற்பரமே
வஞ்சனல்லே னீயே மதி.

இ-ள். கல்லேறும்—கல்லெறிதலையும், சில் ஏறும்-ஓடு எறிதலையும், கட்டியேறும்-மண்ணாங்கட்டி யெறிதலையும், போல-ஒத்திருக்க. சொல் ஏற-பலவகைச் சொற்க ளேறுதலால், பாழ்த்த-பாழான, துளைச்செவி கொண்டு-செவித்துளைகொண்டு, அல் ஏறு-அஞ்ஞான இருளேறிய, நெஞ்சன் என-மனத்தையுடையா னிவனென்று உண்மை நிலைகண்டோர் சொல்லும்படி, நிற்கவைத்தாய்-என்னை நிற்கச்செய்தனை, நீதியோ — இதுவுனக்கு நீதியாமோ, தற்பரனே தத்பரவஸ்துவே, வஞ்சன் அல்லேன்—வஞ்சக னல்லேன், நீயே மதி-நீயே மதித்தறிவாய். எ-று.

தற்பரனே, பல கேள்விகள் கேட்டுக் கலக்கமடைந்த மனத்தினையுடையா னிவனென்று என்னை உண்மை நெறியினர் சொல்ல வைத்தாய், இது உனக்கு நீதியோவென்பதாம்.

16. அப்பொருளு மாவு மாரணநூல் சொன்னபடி
தப்பிலாச் சித்தொன்றுஞ் சாதியினு-லெப்படியுந்
தேரிற் றுவிதஞ் சிவாகமமே சொல்லுநிட்டை
யாருமிடத் தத்துவித மாம்.

ப-ரை. அப்பொருளும்-அந்தப் பரம்பொருளும், ஆன்மாவும் - ஆன்மாவஸ்துவும், ஆரண நூல் சொன்னபடி-வேதநூல் சொன்னபிரகாரம், சாதியினல் சாதியால், தப்பு இல்லா சித்து ஒன்று ஆம்—குற்றமற்ற சித்து ஆகியஒருபொளேயாம், எப்படியும்-எவ்விதத்தினுலும், தேரின்-ஆராய்ந்தால், சிவாகமம் துவிதம் சொல்லும்-சிவாகமங்கள் துவிதத்தையே சொல்லும், நிட்டை ஆருமிடத்து-நிஷ்டை கூடுமிடத்தில், அத்துவிதம் ஆம்-அத்துவிதமாகும். எ-று.

சீவபரங்கள் சித்தென்னுஞ் சாதியால் ஒன்றேயாம் என்பதாம்.

17. வேத முதலாய் விளங்குஞ் சிவவடிவாம்
போத நிலையிற் பொருந்தாம - லேதமிகு

மோகாதி யல்லலிலே மூழ்கினையே நெஞ்சேயித்
தேகாதி மெய்யோ தெளி.

ப-ரை. வேத முதலாய்-வேதமுதலாகி, விளங்கும் – விளங்குகின்ற, சிவ வடிவு ஆம் – சிவரூபமாகிய, போதநிலையில் பொருந்தாமல் - ஞானநிலையிற் பொருந்தியிராமல், ஏதம் மிகும் - குற்றம் பெருகுகின்ற, மோகாதி அல்லலிலே - மோக முதலிய துன்பங்களில், மூழ்கினையே-அழுந்தினையே, நெஞ்சே மனமே, இத் தேகாதி-இந்தத் தேகாதிகள், மெய்யோ - மெய்யாமோ, தெளி தெளிவாயாக. எ–று.

மனமே, வேதமுதலாக விளங்குகின்ற சிவரூபமாகிய போத நிலையிற்பொருந்தியிராமல், மோகசாகரத்தில் அழுந்தினை, இந்தத் தேகாதிகள் மெய்யோ என்பதாம்.

18. நோக்கற் கரிதான நுண்ணியவான் மோனநிலை
தாக்கற் குபாயஞ் சமைத்தபிரான் - காக்குமுயி
ரத்தனைக்கு நானடிமை யாதலினால் யானெனதென
றித்தனைக்கும் பேசவிட மில்.

இ–ள். நோக்கற்கு அரிது ஆன - பார்த்தற் கருமையான, நுண்ணிய-நுட்பமான, வான்-மேலாகிய, மோன நிலை தாக்கற்கு - மௌநநிலையைப்பதித்தற்கு, உபாயம் சமைத்தபிரான் – உபாயம் அமைத்த எம்பெருமான், காக்கும் உயிர் அத்தனைக்கும் – காக்கின்ற வுயிர்க ளெல்லாவற்றுக்கும், நான் அடிமை ஆதலினால் – நான் அடிமை யாகையால், யான் எனது என்று – நான் என்னது என்று, இத்தனைக்கும் – இவ்வளவுக்கும், பேசு - பேசுதற்கு, இடம்இல்–இடமில்லை எ-று.

மோனநிலை யெனக்குண்டாம் வண்ணம்உபாயஞ்செய்த இறைவன்காக்கின்ற வுயிர்க ளெல்லாவற்றுக்கும் நான் அடிமையாதலால், நான் எனதுஎன்பதற்குச் சிறிதும் இடமில்லை யென்பதாம்.

19. ஒன்றுமற நில்லென் றுணர்த்தியநம் மோனகுரு
தன்றுணைத்தா ணீடுழி தாம்வாழ்க - வென்றென்றே
திக்கனைத்துங் கைகுவிக்குஞ் சின்மயராந் தன்மையர்க்கே
கைக்குவரு மின்பக் கனி.

ப-ரை. ஒன்றும் அற–ஒரு விகற்பமு மின்றி, நில் என்று உணர்த்திய-நில்லென் றறிவுறுத்தின, நம்-நம்முடைய, மோநகுரு–மௌநகுருவினது, துணைத்தாள்-இரண்டு திருவடிகள், நீடூழி வாழ்க–நீடூழி வாழக்கடவன, என்று என்றே–என்றுசொல்லியே, திக்கு அனைத்தும்-திசைக ளெல்லாவற்றினும், கைகுவிக்கும்–கைகூப்பிவணங்குகிற, சின்மயர் ஆம் தன்மையர்க்கே-சின்மயராகிய தன்மையையுடையவர்க்கே, இன்பக்கனி-(நிரதிசய) சுகக்கனியானது, கைக்குவரும் - கைக்குக்கிடைக்கும்; எ–று.

சிறிதும் விகற்பமில்லாமல் நிற்பாயாகவென்று என்னை யறிவுறுத்தினநம் மோனகுருவினது திருவடி வாழ்கவென்று எல்லாத் திசைகளிலுங் கைகுவிக்கும் அன்பர்களுக்கே இன்பக் கனியானது கைக்குக் கிடைக்கும் என்பதாம்.

20. மனத்தாலும் வாக்காலு மன்னவொண்ணு மோன
வினத்தாரே நல்ல வினத்தார் - கனத்தபுகழ்
கொண்டவரு மன்னவரே கூறரிய முத்திநெறி
கண்டவரு மன்னவரே காண்.

ப-ரை. மனத்தாலும்-மனத்தினாலும், வாக்காலும்-வாக்கினாலும், மன்னவொண்ணு-நிலைக்கக்கூடாத, மோனம் - மௌனநிலையையுடைய, இனத்தாரே கூட்டத்தாரே, நல்ல இனத்தார்-நல்ல கூட்டத்தார், கனத்த புகழ்கொண்டவரும் – பெரும்புகழைக் கொண்டவரும், அன்னவரே-அத்தன்மையரே, கூறுஅரிய-சொல்லுத லருமையாகிய, முத்திநெறி கண்டவரும்-மோக்ஷமார்க்கத்தைக்கண்டவரும், அன்னவரே-அத்தன்மையரே, எ–று.

மனோ வாக்குக்களுக் கெட்டாத மௌநஸமாஜத்தாரே சிறந்தவர் என்பதாம்.

21. கண்ணொளியே மோனக் கரும்பே கவலையுறப்
பண்ணொளிக்கு முள்ளொளியாம் பான்மையினைநண்ணிடவுன்
சித்த மிரங்கிலதென் சித்தந் தெளியாவே
றித்தனைக்குமா தரவுமில்.

ப–ரை. கண் ஒளியே-கண்ணுக்குள்ளொளியே, மோனக் கரும்பே-மௌனக் கரும்பே, கவலை யறப்பண் - கவலையறப்பண்ணுகின்ற, ஒளிக்கும் உள்ஒளி ஆம் பான்மையினை-ஒளிக்கும் உள்ளொளியாகிய தன்மையை, நண்ணிட-நான் பொருந்துமாறு, உன் சித்தம் இரங்கிலது-உன்சித்த மிரங்கவில்லை, என் சித்தம் தெளியா-என்மனந் தெளியாது, வேறு இத்தனைக்கும்–உன்னையன்றி வேறாக இத்தனைக்கும், ஆதரவும் இல்-ஆதரவுமில்லை, எ-று.

இறைவனே, ஒளிக்கும் ஒளியாகிய தன்மையைப் பொருந்துமாறு உன் சித்தமிரங்கி யருளல்வேண்டும், உன்னையன்றி வேறோ ராதரவில்லை யென்பதாம்.

22. அறியாமை சாரி னதுவா யறிவா
நெறியான போததுவாய் நிற்குங் - குறியாற்
சதசத் தருளுணர்த்தத் தானுணரா நின்ற
விதமுற் றறிவெனும்பேர் மெய்.

ப-ரை. அறியாமை சாரின்-அறியாமை பொருந்தினால், அது ஆய்-அவ்வறியாமையேயாகி, அறிவு ஆம் நெறி ஆனபோது - அறிவாகிய நெறியையடைந்தபோது, அது ஆய் நிற்கும் - அவ்வறிவாகவே நிற்கும், குறியால்-பெயரினால்,

சத்து அசத்து-சத்து அசத்தென்று, அருள் உணர்த்த—திருவருளறிவிக்க, தான் உணராநின்ற-தான் அறியாநின்ற, விதம் உற்று - விதத்தைப்பொருந்தி, அறிவு என்னும் பேர் மெய்-அறிவென்கிறபேர் மெய்யாம், எ-று.

அறியாமைசாரின் அதின் மயமாயும் அறிவுசாரின் அதின் மயமாயும் இருத்தலால், சதசத்தென் றுணரற்பாலது, திருவருளுணர்த்த உணரும் விதத்தைப்பொருந்தி அறிவு என்னும்பெயர் நிலைக்கும் என்பாதம்.

23. குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்ட திருமேனி
கருவொன்று மேனிநம்பாற் காட்டா - தருளென்று
கண்டவர்க்கே யானந்தங் கண்டுகொள லாமலது
கொண்டவர்க்கிங் கென்ன கிடைக்கும்.

ப-ரை. அருள் - திருவருளானது, குருலிங்க சங்கமம் ஆக கொண்ட-குருலிங்க ஜங்கமங்களாகக் கொண்ட, திருமேனி-தன் யதார்த்த ஸ்வரூபத்தை, கரு ஒன்றும் மேனி நம்பால் காட்டாது என்ன-கருப்ப சஞ்சாரமுள்ளவுருவத்தையுடைய நமக்குக் காட்டாது என்று, கண்டவர்க்கே-உண்மையையறிந்தவர்களுக்கே, ஆநந்தம் கண்டுகொளல் ஆம்-இன்பம் கண்டுகொள்ளல்கூடும். அல்லது கொண்டவர்க்கு-அதன்றி வேறு எண்ணங் கொண்டவர்களுக்கு, இங்கு என்னகிடைக்கும்-இவ்விடத்தென்ன கிடைக்கும், எ—று.

குரு-ஆசாரியன். லிங்கம் — இலிங்கரூபமாகிய இறைவனது விக்ரஹம். ஜங்கமம் — இயங்கியற்பொருள். இறைவன் குருலிங்க ஜங்கமங்களாயிருக்கும் உண்மை பரிபாகிகளுக் கன்றித் தெரிந்து இன்பமடைமல் கூடாதென்பதாம்.

24. புலியி னதளுடையான் பூதப் படையான்
பலியிரந்து மெல்லாம் பறிப்பான் - மலிபுனல்போல்
பொன்முடியான் முக்கட் புனிதன் சரண்புகுந்தோர்க்
கென்முடியா தேது முளதே.

ப-ரை. புலியின் அதள் உடையான் -- புலித்தோலையுடையவன், பூதப்படையான்-பூதப்படையை யுடையவன், பலியிரந்தும் - பலியேற்றும், எல்லாம் பறிப்பான்-எல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொள்வான், மலிபுனல் சேர்—நிறைந்த நீரையுடைய கங்காநதிசேர்ந்த, பொன்முடியான் — திருமுடியையுடையவன், முக்கண் புனிதன்-மூன்று கண்களையுடைய பரிசுத்தன், (அவனது) சரண் புகுந்தோர்க்கு-சரண மடைந்தவர்களுக்கு, என்முடியாது—எந்தக் காரியந்தான் முடியாது, ஏதும் உளதே-(முடியாத காரியம்) சிறிது முண்டோ, எ—று.

இறைவனைச் சரணடைந்தார்க்கு முடியாத காரியம் ஒன்றுமில்லை யென்பதாம். முடியென்றது சடையை.

25. சொல்லுக் கடங்காச் சுகப்பொருளை நாமெனவே
யல்லும் பகலு மாற்றுவதென் - நல்லசிவ

ஞானமயம் பெற்றோர்க ணாமில்லை யென்பரந்தோ
மோனமய மான முறை.

ப-ரை. சொல்லுக்கு அடங்கா-வாக்குக் கடங்காத, சுகப்பொருளை — சுக ரூபமான வஸ்துவை, நாம் என — நாமென்று, அல்லும்பகலும்-இரவும் பகலு ம், அரற்றுவது என் - இரைவதென்ன, நல்ல சிவம்—நல்ல சுபகரமாகிய, ஞான மயம் பெற்றோர்கள்—ஞானரூபத்தைப் பெற்றவர்கள், நாம் இல்லையென்பர்-நா மில்லை யென்பார்கள், அந்தோ - அன்னோ, (இதுவன்றோ) மோனமயம் ஆன முறை-மௌனரூபமான முறைமை, எ—று.

நல்ல என நிறுத்தி, சிவஞானமயம் எனப் பிரித்துரைப்பினு மிழுக்காது. அவாங்மா நஸகோசரமாகிய பரம்பொருளை நாமென்பது அடாது, ஞானியர் நாமென்ப தில்லையென்பர், அதுவன்றோ மௌனநிலையின் முறைமையென்ப தாம்.

26. ஐயா வருணகிரி யப்பா வுனைப்போல
மெய்யாக வோர்சொல் விளம்பினர்யார் - வையகத்தோர்
சாற்றரிதென் றேசற்றூர் தன்னனையாய் மூக்கணெந்தை
நாற்றிசைக்குங் கைகாட்டினான்.

ப-ரை. ஐயா—ஐயனே, அருணகிரி—சோணசலத்தி லெழுந்தருளியிருக்கி ற, அப்பா-அப்பனே, உன்னைப்போல — உன்னைப்போல, மெய்யாக-உண்மை யாக, ஓர் சொல்-ஒருமொழியை, விளம்பினர் யார்-சொன்னவர் யார், வையகத் தோர் - உலகத்தார், சாற்று அரிது என்று-சொல்லுதலருமையாகுமென்று, எ சற்றார்- இளைத்தார்கள், தன்னனையாய்-தன்னைத்தானே நிகர்த்தவனே, முக்க ண் எந்தை-மூன்று கண்களையுடைய எமது தந்தை, நாற்றிசைக்கும் கைகா ட்டினான்-நாற்றிசையிலுள்ளார்க்குங் கைகாட்டியருளினான். எ—று.

நாற்றிசைக்கும் யென்பதற்குச் சநகாதியர் நால்வர் பக்கலிலும் என்றுரை த்தலுமாம். அருணகிரியப்பா, முக்கணெந்தைகைகாட்டுதலா லுணர்த்தின பொருளை நீயொரு மொழியா லுணர்ந்தினையே, உன்னை நிகர்ப்பவர்யாவர் எ ன்பாதம்.

27. காதற்றுப் போனமுறி கட்டிவைத்தா லாவதுண்டோ
தீதற்ற காயமுமச் செய்கையே - போதமாய்
நிற்பரல்லா லிச்சகத்தி னோரார்க ணெந்திடினுந்
தற்பரமாக் கண்டிருப்பார் தாம்.

ப-ரை. காது அற்றுப்போன — காதற்றுப்போன, முறி-எழுதுமுறியை கட்டிவைத்தால் — கட்டிவைத்ததனால், ஆவது உண்டோ—உண்டாவதோர் ப யனுளதோ (இல்லை,) தீது அற்றகாயமும் - (பிணிமுதலிய) குற்றமற்ற சரீ ரமும், அச் செய்கை - அந்தத் தன்மையுள்ளதேயாகும், (ஆதலால்) போதமாய்

நிற்பர் அல்லால்-(அறிஞர்) ஞானவடிவாய் நிற்பரேயன்றி, இச்சகத்தில் - இவ்வுலகவியாபாரத்தில், நேரார்கள்-பொருந்தார்கள், நேர்ந்திடினும்பொருந்தினும், தற்பரம்ஆ கண்டிருப்பார்-(அதனை) தற்பரமாகவே பார்த்திருப்பார்கள்,

காதற்றமுறிபோல இவ்வுடம்பு பயனற்ற தாதலால் அறிஞர் ஞானரூபமாய் நிற்பர் என்பதாம்.

28. வெள்ளங் குலாவுசடை வெள்ளக் கருணையினன்
கள்ளங் குலாவுவஞ்சக் கள்ளனேன் - னுள்ளத்தி
லில்ல னென்று னன்னவன்று னெங்கும் வியாபகத்தா
னல்லனென்றுஞ் சொல்ல வழக்காம்.

ப-ரை. வெள்ளம் குலாவு - கங்கைதங்கிய, சடை – சடாபாரத்தையுடைய, வெள்ளக் கருணையினன்-கருணைசமுத்ரமாகிய இறைவன், கள்ளம்குலாவு-கபடம்பொருந்திய, வஞ்சக் கள்ளனேன்-வஞ்சனையுள்ள, கள்வனேனது, உள்ளத்தில்-மனத்தில், இல்லன் என்றால்-இலனென்றால், அன்னவன்தான் - அவனே, எங்கும்-எவ்விடத்தும், வியாபகத்தான் அல்லன் என்றும்-வியாபித்தலையுடைய னல்லனென்றும், சொல்ல - சொல்லுதற்கு, வழக்குஆம்-ஒரு வழக்குளதாகும், எ-று.

இறைவன் என்மனத்தி லிலனென்றால் அவனது சர்வவியாபகத்துக்குப் பழுதுண்டா மென்பதாம்.

29. தத்துவப் பேயோடே தலையடித்துக் கொள்ளாமல்
வைத்தவருண் மௌன வள்ளலையே-நித்தமன்பு
பூணக் கருதுநெஞ்சு போற்றக் கரமெழும்புங்
காணத் துடிக்குமிரு கண்.

ப-ரை. தவத்துவப் பேயோடே – தத்துவங்களாகிய பேய்களுடன், தலையடித்துக்கொள்ளாமல் – தலைமோதிக் கொள்ளாத வண்ணம், அருள்வைத்த அருள்புரிந்த, மௌனவள்ளலையே - மௌனோதாரனையே, நித்தம் - நாடோறும், அன்புபூண-அன்புசெய்ய, நெஞ்சு கருதும்-என்மனம்நினைக்கும், போற்ற– அஞ்சலிபண்ண, கரம் எழும்பும்–கைகளுயரும், காண-சேவிக்க, இரு கண்துடிக்கும்–இரு கண்களும் பதைக்கும், எ–று.

மௌனநிலையை யெனக் கறிவுறுத்தின இறைவனுக்கு அன்புசெய்ய என் மனம்விரும்பும், அஞ்சலிக்கக் கைகளுயரும், காணக் கண்பதைக்கும் என்பதாம்.

30. தொல்லைவினைக் கிடாய்ச் சுழல்கின்ற நானொருவன்
எல்லையிலா நின்கருணை யெய்துவனோ-வல்லவனே
மோன குருவே முழுதினையுந் தானுணர்ந்த
ஞான குருவே நவில்.

ப-ரை தொல்லைவினைக்கு ஈடு ஆய் - பழவினைக் கிடுநிறையாய், சுழல்கின்ற நான் ஒருவன்-திரிகின்ற நானொருவனும், எல்லை இல்லா-அளவில்லாத, நின்கருணை—உன்கிருபையை, எய்துவனோ-அடைவேனோ, வலலவன் ஆம் - எல்லாம் வல்லவனாகிய, மோனகுருவே – மௌனாசாரியனே, முழுதினையும்தான் உணர்ந்த- எல்லாவற்றையுந் தானேயறிந்த, ஞானகுருவே - ஞானத்தையுடைய ஆசாரியனே, நவில்—சொல்வாயாக, எ-று.

இறைவனே, கர்மாநுகுணமாகச் சுழலாநின்ற நான் உன் கருணைக்குரியனாவனோ என்பதாம்.

31. மூன்றுகண்ணா முத்தொழிலா மும்முதலா மூவுலகுந்
தோன்றக் கருணைபொழி தோன்றலே - யீன்றவன்னை
தன்னைப்போ லன்பு தழைத்தோ யொருதெய்வ
முன்னைப்போ லுண்டோ வுரை.

ப-ரை. மூன்றுகண்ணா - முக்கண்ணனே, முத்தொழிலா—முத்தொழிலையுடையவனே, மும்முதலா - மும்முதலா யுள்ளவனே, மூவுலகும்தோன்ற-மூன்றுலகங்களு முண்டாம்படி, கருணையொழி - கருணைமழைபொழிகின்றதோன்றலே - தெரியோனே, ஈன்ற அன்னைதன்னைப்போல் - பெற்றதாய்போல, அன்புதழைத்தோய் – அன்புமிக்கோனே, உன்னைப்போல் ஒருதெய்வம்உண்டோ - உன்னைப்போல வொருதெய்வ முளதோ, உரை சொல்வாய், எ-று.

மூன்று கண்களாவன - சோம சூரியாக்கினிகள். முத்தொழில்களாவன—சிருட்டி, திதி, சங்காரங்கள். மும்முதல் என்றது மும்மூர்த்திகளை. இவர்கள் ஜகதுத்பத்திஸ்திதி லயங்களுக்கு முதல்வர்களாதலால் இவர்களுக்குஇப் பெயருண்டாயிற்று. மூவுலகு—ஸ்வர்க்கமத்திய பாதாளங்கள். இறைவனே, உன்னைப்போ லொருதெய்வமுண்டோ என்பதாம்.

32. நேசிக்குஞ் சிந்தை நினைவுக்கு ளுன்னைவைத்துப்
பூசிக்குந் தானிறைந்த பூரணமா - யோசித்து
நின்றதல்லான் மோனா நிருவிகற்ப நிட்டைநிலை
யென்றுவரு மோவறியே னே.

ப-ரை. நேசிக்கும்—விசுவாசிக்கின்ற சிந்தை-என்மனமானது, நினைவுக்குள்-எண்ணத்தில், உன்னைவைத்துப் பூசிக்கும்-உன்னை வைத்துப் பூசியாநிற்கும், தான்-தானே, நிறைந்து-நிறைவுற்று, பூரணம் ஆய் யோசித்து நின்றது அல்லால்-நன்றாக ஆலோசித்து நின்றதேயன்றி, மோனா-மௌனகுருவே, நிருவிகற்ப நிட்டைநிலை - நிருவிகற்பநிஷ்டை நிலையானது, என்றுவருமோ - எப்பொழு துண்டாமோ, அறியேன்-உணர்ந்திலேன், எ-று.

இறைவனே, என்மனமானது உன்னைத் தன்னிடத் திருத்திப் பூசித்தலும், உன்னிலையைப்பற்றியாலோசித்தலும் செய்வதன்றி, நிர்விகற்பசமாதியை யடைந்ததில்லை யென்பதாம்.

33. அறிவி னறியாமை யற்றறிவாய் நின்று
பிறிவறவா னந்தமயம் பெற்றுக் - குறியவிழ்ந்தா
லன்றைக் குடல்வேண்டே னையாவிவ் வாக்கையையே
யென்றைக்கும் வேண்டுவனே யான்.

ப-ரை. அறிவின் அறியாமை அற்று - அறிவோடறியாமையற்று, அறிவாய்நின்று - அறிவுருவாய்நின்று, பிறிவுஅற-நீக்கமற, ஆநந்தமயம்பெற்று-ஆநந்தவடிவமடைந்து, குறி அவிழ்ந்தால் - நினைவொடுங்கினால், அன்றைக்கு-அப்பொழுது, உடல்வேண்டேன்-சரீரமெடுத்தலை விரும்பேன், (அப்படியல்லாதவிடத்து) ஐயா-ஐயனே, என்றைக்கும்-எப்பொழுதும், இவ்வாக்கையையே-இந்தச் சரீரத்தையே, யான்வேண்டுவன்-நான் விரும்புவேன், எ-று.

இறைவனே, அறிவறியாமைகளற்று, அறிவுருவாகி நின்று, ஆநந்தரூபமடைந்து, நினைவொடுங்கினால், அன்றைக்குச் சரீரத்தை விரும்பேன், அதுவரையும் சரீரம்வேண்டும் என்பதாம்.

34. உடலைப் பழித்திங் குணவுங் கொடாமல்
விடவிடவே நாடுவரோ மெய்யைப் - படபடென
வேண்டுவே னிந்தவுடன் மெய்யுணராப் பொய்யனா
னாண்டநீ தானே யறி.

ப-ரை. உடலைப் பழித்து - உடம்பை நிந்தித்து, இங்கு - இவ்விடத்து, உணவும் கொடாமல்-உணவையுந் தாராமல், மெய்யை விடவிடவே நாடுவரோ-உடம்பைவிட்டு நீங்குதற்கே விரும்புவார்களோ, (விரும்பார்கள் ஆதலால்) படபடென-விரைவாய், இந்தவுடல் - இந்தவுடம்பை, மெய் உணரா-உண்மையை யறியாத, பொய்யன் நான் - பொய்யனாகிய நான்-வேண்டுவேன்-விரும்பா நின்றேன், ஆண்ட நீதானே அறி - (இதனை) என்னை யாண்டருளின நீ தானே யறிவாயாக, எ-று.

அறிஞர்கள் இந்தவுடம்பைக் கொண்டு முத்தியடைய வேண்டுதலால் இதனைவருத்தார், நானும் அவ்வாறே. இவ்வெண்ணம் நீ யறியாததன்று என்பதாம்.

35. அறியாயோ வென்னையுநீ யாண்டநீ சுத்த
வெறியால் மயங்கவுமேன் விட்டாய் - நெறிமயங்கிக்
குன்றுஞ் செடியுங் குறுகுமோ வையாவே
கன்றுகெட்டாற் றுயருகே காண்.

ப-ரை. நீ என்னையும் அறியாயோ – நீ யென்னையு மறிந்திலையோ, ஆண்டநீ–என்னை யாண்டருளினநீ, சுத்தவெறியால்-சுத்த வெறியனாகி, மயங்கவும்-நான்மயங்கும் வண்ணமாகவும், என்விட்டாய்-என் கைவிட்டாய், ஐயாவே-ஐயனே, கன்றுகெட்டால் - கன்றுமறைந்தால், அருகேதாய்–அருகேயிருக்கிற

தாய்ப்பசுவானது, நெறிமயங்கி-வழிபிசகி, குன்றும்-குன்றுகளையும், செடியும்-செடிகளையும், குறுகுமோஅணுகுமோ, எ-று.

தாய்ப்பசுவானது தன் கன்று மறைந்தால் அதனையே தேடிக் கொள்வதன்றிக் குன்றையுஞ் செடியையும் அணுகாது. அதுபோல, என்னிலைமையையறிந்த நீ, உன்னை நீங்கி மயங்கும்படி என்னையேன் கைவிட்டாய் என்பதாம்.

36. ஏதுக் குடற்சுமைகொண் டேனிருந்தே னையனே
யாதிக்க மோன வருட்டாயே - சோதியா
மன்ன நிருவிகற்ப வானந்த நிட்டையிலே
பின்னமற நில்லாத பின்.

ப-ரை ஐயனே-ஐயாவே, ஆதிக்கம் - மேன்மையையுடைய, மோனம்-மௌனநிலையைத் தருகின்ற, அருள்தாயே கருணையுள்ள மாதாவே, சோதி ஆம்-தேஜோமயமாகிய, மன்ன - இறைவனே, நிருவிகற்பம்-நிர் விகல்பமாகிய, ஆநந்த நிஷ்டையிலே - சுகநிஷ்ட்டையில், பின்னம்அற நில்லாதபின்-பிரிவற நில்லாதபோது, ஏதுக்கு - எதின்பொருட்டாக, உடல்சுமைகொண்டு - உடற்பாரந்தாங்கி. ஏன் இருந்தேன்-என்ன பயனை அடைய இருந்தேன்- எ-று.

ஐயனே, நிர்விகற்ப நிஷ்டையை யடையாமல், இவ்வுடற்சுமையை யென்ன பயனடையும் பொருட்டுச் சுமந்து திரியாநின்றேன் என்பதாம்.

37. பின்னு முடற்சுமையாப் பேசும் வழக்கதனு
லென்னபல னுற்றிருந்தோமே - யன்னதனு
லானந்தந் தானே தானுகு மெம்மையனே
யேனிந்தத் துன்ப மினி.

ப-ரை. பின்னும்-மேலும், உடல் சுமை ஆ பேசும் வழக்கதனுல்-உடம்பைச் சுமையாகப் பேசுகின்ற வழக்கத்தினுல், என்னபலன்-என்ன பயனைநாம் உற்றிருந்தோம்-நாமடைந்திருந்தோம், அன்னதனுல் — அத்தன்மைத்தாகிய வுடலினுல், ஆனந்தம்-சுகமானது, தானேதான் ஆகும்-தானேதான் உண்டாகும், இனி-இந்தத் துன்பம் ஏன்-இனி யிந்தத் துக்கம்யாதுக்கு, எ—று.

உடம்பை நிந்திப்பதில் பயனில்லை, இவ்வுடம்பே முத்திக்குச் சாதநமாம் என்பது கருத்து.

38. துன்பக் கடலிற் றுளைந்ததெல்லாந் தீர்ந்ததே
யின்பக் கடலி லிருமென்ன - வன்பிற்
கரைந்து கரைந்துருகிக் கண்ணருவி காட்ட
விரைந்துவரு மானந் தமே.

ப-ரை. துன்பக்கடலில் - துக்கசாகரத்தில், துலைந்தது எல்லாம் தீர்ந்தது - அழுந்தின துக்கமெல்லாந் தீர்ந்தது, இன்பகடலில் - சுகசாகரத்தில், இரும் என்ன - இருங்கோளென்று உலகினர்க்கு அறிவுறுத்தி, அன்பி

ன்—அன்பினால், கரைந்து கரைந்து உருகி—சரீரம் மிகவாடி மனங்கசிந்து, கண்ணருவிகாட்ட—கண்ணருவிகாட்டின், ஆனந்தம்-இன்பமானது, விரைந்துவரும்-விரைவிலுண்டாகும், எ-று.

துக்கம் நீங்கிற்று இனிச் சுகமாயிருங்கோளென்று உலகத்தார்க்குப்போதித்துத் தானும் அன்பினால் மனங்கரைந்துகண்ணீரை அருவியாறுபோலக்காட்டினால், ஆனந்தமேலீடு விரைவிலுண்டா மென்பதாம்.

39. கரைந்துக ரைந்துருகிக் கண்ணீரா றாக
விரைந்தே நிருவிகற்ப மெய்த - நிரந்தரமு
நின்னையே சிந்திக்க நீகொடுத்தாய் மோனநா
னென்னைமுழு துங்கொடுத்தே னே,

ப—ரை கரைந்து கரைந்து-உடல் மிகமெலிந்து, உருகி மனநெகிழ்ந்து, கண்ணீர் ஆறு ஆக—கண்ணீர் ஆறுபோலப் பெருகவும், விரைந்து-விரைவாய், நிருவிகற்பம் எய்த-நிர்விகல்ப நிஷ்டையை யடையவும், நிரந்தரமும்-சதாகாலமும், நின்னையே சிந்திக்க-உன்னையே சிந்திக்கவும், நீகொடுத்தாய் நீதயைசெய்தாய், மோன - மௌனாசாரியனே, நான் என்னை முழுதும்கொடுத்தேன்-நான் என்னை முற்றுங்கொடுத்தேன். எ-று.

என்னை முழுதுங் கொடுத்தேன் என்றது சீவபோதமிழந்து சிவபோதமாய் நிற்றலை, நிருவிகற்ப நிஷ்டையை யடையவும் உன்னையே நினைக்கவும் என்னுடை லுயிர்களைக் கொடுத்தருளினை, அதற்குப்பிரதியாக என்னையுனக்குக்கொடுத்தேன் என்பதாம்.

40. அல்லும் பகலும்பே ரன்புடனே தானிருந்தாற்
கல்லு முருகாதே கன்னெஞ்சே - பொல்லாத
தப்புவழி யேனினைந்தாய் சந்ததமு நீயிறந்த
வெய்ப்பிலே யானந்தமே.

ப-ரை. அல்லும் பகலும் - இரவும் பகலும், பேரன்புடனே தானிருந்தால் பேரன்புடனிருந்தால், கல்லும் உருகாதோ-கல்லும் உருகிப்போகாதா, கல்நெஞ்சே-கல்மனமே, பொல்லாத - தீமையான, தப்புவழி-தப்புவழியை ஏன்நினைத்தாய்-ஏன்நினைந்தனை, சந்ததமும்-சதாகாலமும், நீ இறந்தஎய்ப்பிலே-நீயிறந்தவொடுக்கநிலையிற்றானே, ஆனந்தம்—சுகமுண்டு, எ-று.

மனமே அல்லும் பகலும் பேரன்போ டிருப்பின், கல்லுங்கரையும்அதைவிட்டு தீநெறியையேனினைந்தாய், நீயிறந்து நின்ற ஒடுக்க நிலையிற்றானே ஆநந்த முதிக்கும் என்பதாம்.

41. கொடுத்தேனே யென்னைக் கொடுத்தவுட னின்ப
மடுத்தேனே நீடூழி வாழ்ந்தே - யடுத்தேனே

பெற்றேனே பெற்றுப் பிழைத்தேனே சன்மவல்ல
லிற்றேனே யேழை யடியேன்.

ப-ரை. ஏழை அடியேன்—அறிவிலியாகிய அடியனேன், கொடுத்தேன் என்னை-என்னைக்கொடுத்தேன், கொடுத்தவுடன் - கொடுத்தவுடனே, இன்பம்மடுத்தேன்-இன்பத்தைப் பொருந்தினேன், நீடூழிவாழ்ந்து அடுத்தேன்—பல்லூழிக்காலம் வாழ்ந்தடுத்தேன், பெற்றேன் - பெறவேண்டியதைப்பெற்றேன், பெற்றுப் பிழைத்தேன்—பெற்று உஜ்ஜீவித்தேன், சன்ம அல்லல் இற்றேன்—பிறவித்துன்ப மற்றொழிந்தேன், எ—று.

ஏழையடியேன், என்னை யுனக்குக் கொடுத்த வுடன், பிறவித்துன்பமொழிந்தேன் என்பதாம்.

42. பெற்றோம் பிறவாமை பேசாமை யாயிருக்கக்
கற்றோ மெனவுரைக்கக் காரியமென் - சற்றேனு
நீக்கற்ற வின்ப நிலைபொருந்தி யேசற்று
வாக்கற்றாற் பேசுமோ வாய்.

ப-ரை. பிறவாமை பெற்றோம் - பிறவாமையாகிய பெரும்பேற்றையடைந்தோம், பேசாமையா யிருக்கக்கற்றோம்-மௌனமா யிருக்கக் கற்றனம், எனவுரைக்க — என்றுசொல்ல, காரியம் என்-காரியமென்ன, சற்றேனும்-சிறிதாயினும், நீக்கமற்ற-பிரிவற்ற, இன்பநிலை பொருந்தி-சுகநிலையையடைந்து, ஏசற்று-பழியற்று, வாக்கு அற்றால-வார்த்தைக்கு மூலமற்றுப்போனால்வாய் பேசுமோ வாயானது தானேபேசுமா, எ—று.

வார்த்தைக்கு மூலம் மனம், பிறவாமையை யடைந்தோம் மௌனமாயிருக்கக்கற்றோமென்பதில் என்னபயன், ஆநந்த நிலையையடைந்து அதிலழுந்திவிட்டால், வாய்பேசுமோ என்பதாம் "அரிந்ததலை வாயடங்குமவ்வளவ்வயன்றித் தெரிந்திடுமே நீயேதெளி,, என்றார் பிறரும்.

43. காலன் றனையுதைத்தான் காமன் றனையெரித்தான்
பாலன் பசிக்கிரங்கிப் பாற்கடலை - ஞாலமெச்சப்
பின்னே நடக்கவிட்டான் பேரருளை நாடாதார்க்
கென்னே நடக்கை யினி.

ப-ரை. காலன்தனை உதைத்தான் — யமனை யுதைத்தவனும், காமன்தனை எரித்தான்—மன்மதனை யெரித்தவனும், பாலன் பசிக்கு இரங்கி—பாலகனுடைய பசிக் கிரக்கமுற்று, பால் கடலை-க்ஷீர சாகரத்தை, பின்னே நடக்கவிட்டான் - பின்னே செல்லவிட்டவனுமாகிய இறைவனது, பேர் அருளைநாடதார்க்கு-பெரிதாகிய அருளை விரும்பாதவர்க்கு, இனி என் நடக்கை—இனிவேறென்ன நல்லொழுக்க முளது, எ—று.

பாலன் என்றது உபமந்யுவை. இவர் கௌதமரிஷிக்குப் புதல்வர், "பாலகனுர்க்கன்று பாற்கடலீந்திட்ட கோலச்சடையர்க்கே யுந்தீபற,, என்ருர் மேலோரும்.

44. விண்ணருவி மேன்மேல் விளங்குவபோ லேயிரண்டு
கண்ணருவி வெள்ளமொடு கைகூப்பித் - தண்ணமிர்த
வெள்ளமே யானந்த வெற்பே யெனத்தொழுவோ
ருள்ளமே ஞான வொளி.

ப—ரை. விண் அருவி மேல் மேல் விளங்குவபோலே - ஆகாயப்பெருக்கு மேன்மேல் விளங்குவனபோல, இரண்டு கண் அருவி வெள்ளமொடு — இரண்டு கண்களில் அருவிப்பெருக்குடன், கைகூப்பி-கைகுவித்து, தண் அமிர்த வெள்ளமே - தண்ணிய அமுதப்பெருக்கே, ஆநந்தவெற்பே-ஆநந்தமலையே, என என்று வாக்கினுற்சொல்லி, தொழுவோர் - காயத்தால்வணங்குவோர்களுடைய, உள்ளமே—மனமே, ஞான ஒளி-ஞானச்சுடராம். எ—று.

மழைத்தாரைப்போல கண்ணீர்த்தாரை யொழுகக் கைகூப்பி நின்றுஅமிர்தப்ரவாஹமே ஆநந்தமலையேஎன்று இறைவனைவணங்குவோர்களுடையமனமே ஞானச்சுடராம் என்பது கருத்து.

45. பிள்ளைமதிச் செஞ்சடையான் பேசாப் பெருமையினுன்
கள்ளவிழும் பூங்கொன்றைக் கண்ணியா - னுள்ளபடி
கல்லாலின் கீழிருந்து கற்பித்தா னோர்வசன
மெல்லாரு மீடேற் வே.

ப—ரை. பிள்ளைமதி - பாலசந்திரனையணிந்த, செஞ்சடையான்--செஞ்சடையையுடையவன் எவன், பேசாபெருமையினுன் - புகழ்ந்துபேசுதற்கரிய பெருமையையுடையவன் எவன், கள்அவிழும்-தேனேடு மலர்கின்ற, கொன்றைப்பூகண்ணியான்—கொன்றைமலர் மாலையைத்தரித்தவன்எவன், (அவன்) எல்லாரும் ஈடேறவே — யாவரும்கடைத்தேறும்பொருட்டாகவே, கல்லாலின் கீழ் இருந்து—கல்லாலினிழலி லெழுந்தருளியிருந்து, உள்ளபடி-யதார்த்தமாக, ஓர்வசனம் கற்பித்தான்—ஒருமொழியைக் கற்பித்தருளினுன். எ—று.

சந்த்ரசேகரன், கல்லாலின்கீழ் தக்ஷிணுமூர்த்தியா யெழுந்தருளி யிருந்து, யாவரு மீடேறும்படி ஒரு மொழியைச் சொல்லாமற் சொல்லியருளினுன் என்பதாம். சொல்லாமற் சொன்னமை "பேசாப் பெருபையினுன் என்பதனுற் பெறப்பட்டது

46. புலனைந்துந் தாமே பொரமயங்கிச் சிந்தை
யமலந் துழனு மடிமை - நலமிகுந்த
சித்தான மோன சிவனேநின் சேவடிக்கே
பித்தானு லுண்டோ பிறப்பு.

ப-ரை. புலன் ஐந்தும்—சப்தாதி விடயங்களைந்தும், தாமேபோர — தாமே வந்து தாக்குதலால், சிந்தைமயங்கி - மனமயங்கி, அலமந்து உழலும் — மிகவும் சுழலப்பெற்ற, அடிமை-அடியேன், நலம்நிறைந்த-நன்மை மிகுந்த, சித்து ஆன-ஞானமயமான, மோனசிவனே — மௌனநிலையை யுணர்த்துகின்றசிவனே,நின் சேவடிக்கே-உன் திருவடிக்கே, பித்து ஆனால் - பித்தேறப்பெற்றால், பிறப்பு உண்டோ-பிறவியுண்டோ, எ—று.

இறைவனே, உன் திருவடிக்கே பித்தானல், பிறகு எனக்குப் பிறவியுண்டோ வென்பதாம்.

47. நிறைகுடந்தா னீர்கொளுமோ நிச்சயமாம் மோன
முறையுணர்ந்தார் யாதை முயல்வார் - பிறையணிந்த
மிக்ககை லாயமலை வித்தகனே வேதியனே
செக்கரணி மேனியனே செப்பு.

ப—ரை. நிறைகுடம்—நிறைகுடமானது, நீர்கொளுமோ-நீரைக் கொள்ளுமோ, நிச்சயம் ஆம்-உறுதியாகிய, மோனமுறை உணர்ந்தார்—மௌனநிலையின் முறைமையை அறிந்தவர்கள், யாதை முயல்வார் - எதைமுயல்வார்கள் பிறை அணிந்த பிறையைத்தரித்த, மிக்க-மேலான, கைலாயமலை-கைலாயமலையின்கண் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, வித்தகனே-ஞான நிறைவுள்ளவனே, வேதியனே வேதப்ரதியாத்யனே, செக்கர் அணி மேனியனே-செம்மைநிறமுள்ள திருமேனியை யுடையானே, செப்பு-சொல்லு, எ-று.

சந்திரசேகரனாகிய கைலாசபதியே, நிறைகுடம் நீர் கொள்ளாததுபோல க்ருதக்ருத்யராயிருப்பவர் வேறொன்றை முயலார் என்பதாம்.

48. துங்கமழு மானுடையாய் சூலப் படை யுடையாய்
திங்களணி செஞ்சடையாய் சேவுடையாய்-மங்கையொரு
பாலுடையாய் செங்கட் பணியாயென் சென்னியின்மேற்
காலுடையாய் நீயே கதி.

ப-ரை. துங்கம்-பரிசுத்தமான, மழுமான் உடையாய்-மழுவையு மானையும் உடையவனே, சூலப்படை உடையாய் - சூலாயுதத்தை யுடையவனே, திங்கள் அணி-சந்திரகண்டத்தை யணிந்த, செஞ்சடையாய்-செஞ்சடையை யுடையானே, சே உடையாய் — இடபவாகனத்தை யுடையவனே, மங்கை உமாதேவியை, ஒருபால் உடையாய்—ஒருபாகத்தில் உடையானே, செங்கண் பணியாய் - செவந்த கண்களையுடைய சர்ப்பாபரணத்தை யுடையவனே, என் சென்னியின்மேல் - என் சிரசின்மீது வைத்தருளிய, கால் உடையாய் - திருவடியை யுடையவனே, நீயேகதி - நீயேபுகலிடம். எ-று.

மழுமான் முதலியவற்றை யுடையானே, நீயே அடியேனுக்குப் புகலிடம் என்பது கருத்து.

49. இனிய கருணைமுகி லெம்பிரான் முக்கட்
கனியமிர்த வாரியின்பக் கட்டி - தனிமுதல்வ
னித்தன் பரம னிமலனிறை வாய்நிறைந்த
சுத்தனமக் கென்றுந் துணை.

ப—ரை. இனிய - இனிதான, கருணைமுகில் - கருணைமழையைப் பொழிகின்ற மேகம், எம்பிரான் - எம்பெருமான், முக்கண் கனி - மூன்று கண்ணுள்ளகனி, அமிர்தவாரி - அமுதசாகரம், இன்பக்கட்டி - இன்பத்தைத் தருகின்ற கருப்புக்கட்டி, தனிமுதல்வன் - ஒப்பற்ற முதல்வன், நித்தன் - சாசுவதன், பரமன் - மேலானவன், நிமலன் - நிர்மலன், நிறைவாய் நிறைந்த—பூர்ணமாக நிறைந்த, சுத்தன் - பரிசுத்தன் (இத்தன்மைகளையுடைய இறைவனே) நமக்கு எங்களுக்கு, என்றும் துணை-எக்காலுந் துணையாகக்கடவான். எ—று.

கருணாவர்ஷம் பொழியு முக்கட்பிரானே நமக்கு எக்காலத்துந் துணையாயிருப்பவன் என்பதாம்.

50. நீதியாப் கல்லாலி னீழலின்கீ ழேயிருந்து
போதியா வுண்மையெல்லாம் போதித்தா - னேதில்
சனகாதி யாய தவத்தோர்க்கு ஞான
தினகரனு மௌன சிவன்.

ப—ரை. ஞான தினகரன் ஆம் - ஞான சூரியனாகிய, மௌனசிவன்-மௌனநிலையை யுணர்த்துஞ் சிவபிரான், நீதியாய் - நீதியையுடையவனாகி, கல்லாலின் - கல்லாலமரத்தின், நீழலின்கீழேயிருந்து-நிழலி லெழுந்தருளியிருந்து, ஏதம் இல் - குற்றமில்லாத, சனகாதி ஆய தவத்தோர்க்கு - சநகாதிகளாய தபோதனர்கட்கு, போதியா - போதிக்கக்கூடாத, உண்மையெல்லாம் - யதார்த்தங்களையெல்லாம், போதித்தான் - போதித்தருளினான். எ-று.

ஏதமில் என்பது ஏதில் என நின்றது.

ஞானசூரியனாகிய சிவபெருமான் கல்லாலி னிழலிலிருந்து சநகாதியராகிய பெருந்தவத்தினர்க்கு, பேதியாத வுண்மைப்பொருள்களையெல்லாம் போதித்தருளினான் என்பதாம்.

51. தேகச் செயலறனுஞ் சிந்தையுட னேகுழையில்
யோகநிலை ஞானிகளுக் கொப்புவதோ - மோகநிலை
யல்லலிலே வாழ்வாரோ வப்பனே நீயற்ற
வெல்லையிலே சும்மா விரு.

ப—ரை. தேகச்செயல்தானும் - சரீரச்செய்கையும், சிந்தையுடனே குழையில் - மனத்தோடொழிந்தால், யோகநிலை-யோகநிலையானது, ஞானிகளுக்கு ஒப்புவதோ - ஞானிகளுக்கு ஒத்திருப்பதோ, (அவர்கள்) மோகநிலை மோகநிலையாகிய, அல்லலிலே - துன்பத்தில், வாழ்வாரோ - வாழ்ந்திருப்பாரோ, அ

ப்பனே - அப்பா, நீ அற்ற எல்லையிலே - நீயென்பதற்ற இடத்தில், சும்மா இரு - சும்மாயிருக்கக்கடவாய். எ-று.

மனமே, ஞானியர்க்கு யோகநிலை ஒவ்வுமோ, ஒவ்வாது ஆதலால், நீயிறந்த வெல்லையிலே சும்மாவிருக்கக்கடவை யென்பதாம்.

52. சும்மா விருக்கச் சுகமுதய மாகுமே
இம்மாயா யோகமுனி யேனடா - தம்மறிவின்
சுட்டாலே யாகுமோ சொல்லவேண் டாங்கன்ம
நிட்டா சிறுபிள்ளாய் நீ.

ப-ரை. கன்ம நிட்டா - கர்ம நிஷ்டையை யுடையவனே, சிறுபிள்ளாய்-சிறுவனே, நீ-நீ, சும்மா இருக்க - சும்மாவிருக்கின், சுகம் உதயம் ஆகுமோ-சுகோதயமுண்டாகுமே, இம் மாயாயோகம் இனி யேன் அடா - இந்தமாயா காரியமாகிய யோகமேதுக்கேடா, தம் அறிவின்சுட்டாலே ஆகுமோ - தம்முடைய அறிவின் சுட்டுதலாலே சுகோதயமுண்டாகுமோ, சொல்லவேண்டாம்-அதைக்குறித்து வற்புறுத்திச் சொல்லவேண்டிற்றிலேம். எ-று.

கர்மநிஷ்டனுகிய சிறுபிள்ளாய், அறிவினுற்சுட்டாது சும்மாவிருக்கின் சுகோதயமாமே, ஏன்சுட்டிநின் றலைகிறு யென்பதாம்.

53 நீயற்ற வந்நிலையே நிட்டையதி னீயிலையோ
வாயற் றவனே மயங்காதே - போயற்
றிருந்தாலு நீபோகா யென்றுமுள்ளாய் சும்மா
வருந்தாதே யின்பமுண்டு வா.

இ-ள். நீ அற்ற - நீ யிறந்த, அந்நிலையே - அந்தநிலையே, நிட்டை - நிஷ்டை, அதில் - அதில், நீயிலையோ - நீயில்லையோ, வாய் அற்றவனே - வாயில்லாதவனே, மயங்காதே - மயங்கவேண்டாம், போய் அற்று இருந்தாலும்-சென்றற்றிருப்பினும், நீபோகாய் - நீபோகமாட்டாய், என்றும் உள்ளாய் - என்றும் உளை, சும்மா வருந்தாதே - சும்மா வருத்தப்படாதே, இன்பம் உண்டு-சுகம் உண்டு, வா - வருவாயாக. எ-று.

வாயற்றவன் - மௌனநிலையுள்ளவன். நீயிறந்துநின்ற நிலையே நிஷ்டை அதில் நீயுண்டு, வருந்தாதிரு, நமக்கின்பமுண்டு, வருவாயாக என்பதாம்.

54. வாவாவென் றின்பம் வரவழைக்குங் கண்ணீரோ
டாவாவென் றேயழுத வப்பனே - நீவாடா
வெல்லா நமக்கெனவே யீந்தனையே யீந்தபடி
நில்லா யதுவே நிலை.

ப-ரை. வாவாவென்று - வாவாவென்று, இன்பம் வரவழைக்கும் - சுகத்தை வருவிக்கின்ற, கண்ணீரோடு - கண்ணீருடன், ஆவா என்று அழுத-ஐயோவென்றழுத, அப்பனே - அப்பா, நீவாடா - நீ வருவாயோடா, எல்லாம்-

யாவும், நமக்கு எனவே ஈந்தனையே - நமக்கென்றே கொடுத்துவிட்டாயே, ஈந்தபடி - கொடுத்தபடி, நில்லாய் - நிற்பாயாக, அதுவேநிலை - அதுவேயுனக் குறுதியான நிலை. எ-று.

இன்பத்தை யுண்டாக்குங் கண்ணீரோடு நின்று ஆவாவென்றழுத அப்பனே, நீ வாடா, எல்லாப்பொருள்களையும் நமக்கென்றே கொடுத்தனையன்றே, கொடுத்தபடியே அந்நிலையிற்றானே நிற்பாயாக என்பதாம்.

55. நில்லாப் பொருளை நினையாதே நின்னையுள்ளோர்
சொல்லாப் பொருட்டிரளைச் சொல்லாதே - கல்லாத
சிந்தை குழைந்துசுகஞ் சேரக் குருவருளால்
வந்தவழி நல்ல வழி.

ப-ரை. நில்லாப்பொருளை நினையாதே - நிலை யில்லனவாகிய பொருள்களை நினைக்காதே, நின்னை உள்ளோர் - உன்னை யுள்ளிட்டோர், சொல்லார்—சொல்லத்தகாத, பொருள் திரளை சொல்லாதே - பொருட்டொகுதியைச்சொல்லாதே, கல்லாத சிந்தை குழைந்து - உறுதிப்பொருளைக் கல்லாத மனமானது உருகப்பெற்று, சுகம்சேர - சுகத்தையுடைய, குரு அருளால் - அருளிறையின் கருணையால், வந்தவழி - வந்தநெறியே, நல்லவழி - நல்ல நெறியாகும்.

நிலையில்லாத பொருளை நினையாதே, என்போலியர் சொல்லத்தகாதவார்த்தைகளைச் சொல்லாதே, மனமுருகி, இன்பத்தை யடையும்படி, குருவருளால் உண்டாகியவழியே நல்லவழியென்பதாம்.

56. வழியிதென்று மல்லா வழியிதென்றுஞ் சொல்லிற்
பழிபழியா நல்லருளாற் பார்த்தோர் - மொழியுனக்கே
யேற்றிருக்கச் சொன்னவன்றே யெங்கும்பெருவெளியாப்
பார்த்தவிட மெல்லா நீ பார்.

ப-ரை. வழி இது என்றும் - இது நன்னெறி யென்றும், அல்லாவழி இது என்றும் - இது தீநெறியென்றும், சொல்லின் - சொன்னால், பழிபழியாம் - பழிச்சதற்குரிய பழியாதும், நல் அருளால்பார்த்து—மேன்மையான கருணையால் நோக்கி, ஓர்மொழி - ஒருமொழியை, உனக்கு எற்றிருக்க - உனக்குப்பொருத்தமாயிருக்க, சொன்ன அன்றே - சொன்ன அன்றைக்கே, எங்கும் பெருவெளி ஆம்—எவ்விடத்தும் பெருவெளியாகும், பார்த்த இடம் எல்லாம்—முன்னே நீபார்த்த இடங்களையெல்லாம், நீபார் - இப்போது நீபார். எ-று.

உன்னைக் கிருபையால் நோக்கி ஒருமொழியைச் சொன்னபோதே எங்கும் பெருவெளியாகும், ஆதலால் நல்லவழியிது தீயவழி யிதுவெனல் தகுதியன்று யென்பதாம்.

57. பாரனைத்தும் பொய்யெனவே பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போ
லாருந் துறக்கை யரிதரிது - நேரே

மனத்துறவு மப்படியே மாணு விவற்றி
னுனக்கிசைந்த வாறொன்றே யோர்.

ப-ரை. பார் அனைத்தும் - பிரபஞ்சமெல்லாம், பொய்யெனவே-மித்தையென்றே, பட்டினத்துப் பிள்ளையைப்போல், பட்டிணத்தடிகள்போல, ஆரும் - எவரும், துறக்கை - துறத்தல், அரிது அரிது - அருமை அருமை, நேரே நேராக, மனத்துறவும் அப்படியே - அகத்துறவு மப்படியே, மாணு - மாணவகனே, இவற்றில் - இவற்றுள், உனக்கு இசைந்த ஆறு ஒன்றே - உனக்கிசைந்தவா றொன்றனையே, ஓர் - ஆராய்ந்து கைக்கொள்வாயாக. எ-று.

பட்டினத்துப்பிள்ளை அகத்துறவு புறத்துறவு என்னும் இரண்டினுஞ் சிறந்தவர், அவ்விரண்டினுள் உனக்கிசைந்ததாகிய ஒன்றனையே கைக்கொள்வாயாக என்பதாம். ஒன்று கைகூடின் மற்றொன்றும் கைகூடும் என்றதாயிற்று.

58. ஓராம லேபொருகா லுன்னும லுள்ளொளியைப்
பாராம லுள்ளபடி பார்த்திருந்தால் - வாராதோ
பத்துத் திசையும் பரந்தெழுந்தா னந்தவெள்ளந்
தத்திக் கரைபுரண்டு தான்.

ப-ரை. ஓராமல்-ஆராயாமலும், ஒருகால் உன்னுமல்-ஒருகால் நினையாமலும், உள்ஒளியை- உள்ளொளியினை, பாராமல் - நோக்காமலும், உள்ளபடி பார்த்திருந்தால்-யதார்த்தமாக நோக்கிக்கொண்டிருந்தால். ஆநந்தவெள்ளம்-இன்பப்பெருக்கானது, தத்தி-தாவி, கரைபுரண்டு-கரைகடந்து, எழுந்து-மேலெழுந்து, பத்துத்திசையும் பரந்து - பத்துதிக்கினும் பரவி, வாராதோ—வாராதோ. எ-று.

ஒன்றனை யாராய்தல் முதலியவற்றைச் செய்யாது சும்மா விருந்தால் ஆநந்தம் தானே யுண்டாகும் என்பதாம்.

59. தானன தன்மைவந்து தாக்கினு லவ்விடத்தே
வானுதி மாயை வழங்காவோ - ஞானுகேள்
உன்னுள்ளே தோன்று வுறவாகி நின்றதென
வென்னுள்ளே யென்று மிரு.

ப-ரை. தான் ஆன தன்மைவைத்து தாக்கினல்—தானகிய தன்மைவந்து பொருந்தினுல், அவ்விடத்தே-அவ்விடத்திற்றனே, வானுதிமாயை-ஆகாசமுதலிய மாயாகாரியங்கள், வழங்காவோ—நடையாடாவோ, ஞானு-ஞானவானே, கேள் கேட்பாய், உன்னுள்ளே-உனக்குள்ளே, தோன்றுவுறவு ஆகிநின்றது என-தோன்று வுறவாய் நின்றதுபோல்; என்னுள்ளே - எனக்குள்ளே, என்றும் இரு-என்றும் சும்மா இருப்பாயாக. எ-று.

தான் என்னும் அகங்காரம் தலையெடுத்தால், பிருதிவியாதி மாயாகாரியங்கள் நடையாடும். ஆதலால் உன்னுள்ளே நானடங்கியிருந்ததுபோல, என்னுள்ளே நீயடங்கியிரு என்பதாம்.

60. என்னை யுன்னை யின்னதிது வென்னுமை னிற்குநிலை
தன்னையருளென்ற தருணத்தி - லன்னைபெற்ற
பிள்ளைக்குஞ் சொல்லாத பெற்றிகண்டா ரையனே
யுள்ளத்தி னுள்ளே யுணர்.

ப-ரை. ஐயனே - ஐயா, என்னை உன்னை - என்னையும் உன்னையும், இன்னது இது என்னுமல் - இன்ன திதுவென்று சுட்டாமல், நிற்கும் நிலைதன்னை-நிற்கும் நிலையை, அருள் என்ற தருணத்தில் - அருள்செய்யவேண்டுமென்கிற சமயத்தில், அன்னை - தாயானவள், பெற்ற பிள்ளைக்கும்-தான்பெற்ற பிள்ளைக்கும், சொல்லாத-சொல்லககூடாத, பெற்றி-தன்மையைஉள்ளத்திலுள்ளே -ன்பெற்ற பிள்ளைக்கும், சொல்லாத-சொல்லக்கூடாத, பெற்றி- தன்மையைஉளத்திலுள்ளே - ல்னத்துக்குள்ளே, உணர்—அறிவாயாக.

என்னையும் உன்னையும் வேறுபடுத் துணராமல் நிற்கும்நிலையை யருள் செய்யவேண்டுமென்ற சமயத்தில் உண்டாகிய இன்பம், தாயானவள் தன்பெற்றபிள்ளைக்கும் சொல்லப்படாத தன்மைத்தென்பதாம்,

61. சொன்னவர்தா நிட்டை தொகுத்திரார் நிட்டையிலே
மன்னினவர் போதியார் மாமௌனன் - றன்னுள்
விருப்பாகக் கைகாட்டி மிக்க வடநீழ
லிருப்பா னிருவிகற்பத் தே.

ப-ரை. சொன்னவர்தாம்-பேசினவர்கள்தாம், நிட்டைதொகுத்து இரார்-நிட்டையில் தொகுக்கப்பட் டிருக்கமாட்டார்கள், நிட்டையிலே மன்னினவர்-நிஷ்டையில் படிந்தவர்கள், போதியார் – போதிக்கமாட்டார்கள்-மா-பெரிய, மௌநன் - மௌநநிலையை யுணர்த்து மிறைவன், தன்னுள் விருப்பாக தன்னுள்ளன்பு காரணமாக, கைகாட்டி-கைகாட்டினின்று, மிக்க வடநீழலில்-பெரியவடவாலவிருக்க நீழலின்கண், நிருவிகற்பத்தே யிருப்பான்-நிருவிகற்ப சமாதியி லிருப்பன். எ-று.

பேசுவோர் நிஷ்ட்டையில் நிலையார்; நிஷ்ட்டாபரர் பேசார், இதற்குச்சாக்ஷியாக, மஹாமௌநதேசிகன் அடுத்தார்மேல் விருப்பத்தோடு கைகாட்டிவடநிழலி லிருக்கின்றான், என்பதாம்.

32. இந்த நிருவிகற்பத் தெந்தை யிருக்கநிட்டை
சிந்தைநீ தேறுய் செகமனைத்தும் - வந்ததொடர்ப்
பாடுகெட வன்றேவோர் பாத்திரத்துக் காடல்ல
லாடுவதே நட்டு மவன்.

ப-ரை. இந்த நிருவிகற்பத்து-இந்த நிருவிகற்பசமாதியில், எந்தை நிட்டை இருக்க-எமது தந்தை நிஷ்டைகூடியிருக்க,நீ சிந்தை தேருய்-நீமனந் தெளியாய், செகம் அனைத்தும் - பிரபஞ்சமெல்லாம், வந்த - உண்டான தொடர்ப்பாடு-சம்பந்தமானது, கெட அன்ருே-நசித்தற்பொருட்டல்லவோ, ஓர்பாத்திரத்துக்கு ஆடல்-ஒருபாத்திரத்துக்காடுதல், அல்லால் - அல்லாக்கால், ஆடுவது என்-ஆடுவது யாதுக்கு, ஆட்டம் அவன்-எல்லாவுயிரையும் ஆட்டுவிக்கும் அவன், எ-று.

63. அவனே பரமு மவனே குருவு
மவனே யகில மனைத்து - மவனேதா
மானவரே சொன்ஞ லவரே குருவெனக்கு
நானவனுய் நிற்பதெந்த நாள்.

ப-ரை. அவனே பரமும்—பரமு மவனே, குருவும் அவனே-ஆசாரியனும் அவனே, அகிலம் அனைத்தும் அவனே-பிரபஞ்சமெல்லாம் அவனே, அவனே தாம் ஆனவரே-அவனே தாமானவர்களே, சொன்னுல் சொல்லுமிடத்து, அவரே-அவர்களே, எனக்கு குரு – எனக்கு ஆசாரியர், நான் அவன் ஆய் நிற்பது-நான் அவனுகி நிற்குங்காலம், எந்தநாள்-எந்தக்காலம். எ-று.

64. நாளவங்கள் போகாம ஞடோறு நந்தமையே
யாளவந்தார் தாளின்கீழாட் புகுந்தாய் - மீளவுன்னைக்
காட்டாம னிற்குங் கருத்தறிந்தா னெஞ்சேயுன்
ஞட்டாஞ னையமில்லை யால்.

ப-ரை. நாள் அவங்கள் போகாமல் - நாட்கள் வீண்காரியங்களிற் கழியாமல், நாள்தோறும்-தினந்தோறும், நம் தமையே - நம்மையே, ஆளவந்தார் -ஆளவந்த அருளிறையினது, தாளின்கீழ் - திருவடியின்கீழ், ஆட்புகுந்தாய்-அடிமைபுகுந்தனை, மீள-மறுபடியும், உன்னை காட்டாமல் நிற்கும் கருத்துஅறிந்தால்-உன்னைத் தோற்றுவியாமல் நிற்குங் கருத்தையறிந்தனையாயின், நெஞ்சே-மனமே, நான் உன்ஆள்தான்-நான் உன்னடிமைதான், ஐயம் இல்லை-சந்தேகமில்லை, எ-று.

மனமே, நமது வாஞள் வீணுளாய்க் கழியாமல் நம்மை யாட்கொளவந்த அருளிறையின் திருவடிக்கீழ் அடிமை புகுந்தால், இனி உன்னைக்காட்டாமல் நிற்குங் கருத்தையும் அறிவையாயின், நான் உன்னடிமையே; இதிற்சந்தேகமில்லை யென்பதாம்.

65. யான்ருே னெனலறலே யின்பநிட்டை யென்றருணைக்
கோன்ருே னுரைத்தமொழி கொள்ளாயோ - தோன்றி
யிழுக்கடித்தாய் நெஞ்சேநீ யென்கலைகள் சேரா
வழுக்கடிக்கும் வண்ணுர்போ லாய்.

ப-ரை. யான்தான் எனல் அறலே-யான்தான் என்பது அற்றொழிகை யே, இன்பநிட்டைஎன்று - சுகநிஷ்ட்டையென்று, அருணைக்கோன்தான்உ ரைத்தமொழி-அருணகிரிநாதன் சொன்னசொல்லை, கொள்ளாயோ-உட்கொ ள்ளாயோ, தோன்று-உண்டாகி, நெஞ்சே-மனமே, என்கலைகள்சோர-என்க லைகள் சோரும்படி, அழுக்கடிக்கும் - அழுக்கொழிக்க அடிக்கின்ற, வண்ணார் போலாய் - வண்ணாரையொத்து, நீ இழுக்கடித்தாய் - நீ என்னை இழுக்கடி த்தனை, எ-று.

மனமே, யான்தானென்ப தற்றிருத்தலே சுகநிஷ்ட்டையென்று அருண கிரிநாதர் அருளிச்செய்த மொழியைக் கொள்ளாயோ, வண்ணார் போன்று எ ன்கலைகள் சோர இழுக்கடித்தாய் என்பதாம். கலை-ஆடை நூலறிவு.

66. எங்குஞ் சிவமே யிரண்டற்று நிற்கினெஞ்சே
தங்குஞ் சுகநீ சலியாதே - யங்கிங்கென்
றெண்ணாதே பாழி லிறந்து பிறந்துழலப்
பண்ணாதே யானுன் பரம்.

ப-ரை. இரண்டு அற்று நிற்கின்-இரண்டற்று நின்றால், எங்கும் சிவமே- எவ்விடத்துஞ் சிவசொரூபமே, நெஞ்சே-மனமே, சுகம் தங்கும்-இன்பந்தங் கும், நீசலியாதே - நீசலிக்காதே, அங்கு இங்கு என்று எண்ணாதே - அவ்வி டத்துள்ளது இவ்விடத் தில்லையென்று நினையாதே, பாழில், வீணாக, இறந் து பிறந்து-இறந்தும் பிறந்தும், உழலப்பண்ணாதே-உழலச்செய்யாதே, யான் உன்பரம்-நான் உன்னடைக்கலம். எ-று.

மனமே, எவ்விடத்தினும் வியாபித்து நிற்பது சிவசொரூபமே, நமக்குச் சுகம் வாய்க்கும், நீ சலிக்கவேண்டாம், அங்குண்டு இங்கில்லை யென்று நினைக் காதே, இறந்தும் பிறந்தும் உழலும்படிப் பண்ண வேண்டாம், நான் உன் அ டைக்கலம் என்பதாம்.

67. மெய்யைப் பொய் யென்றிடவு மெய்யணையாப் பொய்ந்நெஞ்சே
பொய்யைத்தான் மெய்யெனவும் போகுமோ - வையமறத்
தன்மயத்தை மெய்யெனவே சார்ந்தனையே லானந்த
மென்மயமு நின்மயமு மே.

ப-ரை. மெய்யை பொய்யென்றிடவும்-சரீரத்தைப் பொய்யென்று நான் சொல்லவும், மெய் அணையா - மெய்யைப் பொருந்தாத, பொய் நெஞ்சே-பொ ய்மனமே, பொய்யைத்தான் - பொய்யைத்தானே, மெய்யெனவும்போகுமோ- மெய்யென்று சொல்லவுந் தகுமோ, ஐயம் அற சந்தேகமில்லாமல் தன்மயத் தை-தன்மயப்பொருளை, மெய்யெனவே சார்ந்தனையேல்-மெய்யென்றேயடை வாயானால், என்மயமும் நின் மயமுமே-என்னுருவும் உன்னுருவுமே, ஆனந்த ம்-சுகரூபமாம், எ-று.

மனமே, மெய்யைப் பொய்யென்றும் பொய்யை மெய்யென்றும் சொல்லத்தகுமோ, சந்தேகம் ஒழியும் வண்ணம், தன்மயத்தை மெய்யென்று துணிந்து அவனை யடைந்தனையாயின், என்னுருவமும் உன்னுருவமும் ஆனந்தவுருவமேயாம் என்பதாம்.

68. பூங்கா வனநிழலும் புத்தமுதுஞ் சாந்தபதம்
வாங்காத வானந்த மாமழையு - நீங்காவாஞ்
சொய்லிறந்து மாண்டவர்போற் றாமௌன பூமியினா
னில்லையென நின்ற விடம்.

பரை. சொல் இறந்து மாண்டவர்போல் - சொல்லற்று மாண்டவர்போல, தூ-பரிசுத்தமாகிய, மௌன பூமியில்-மௌநநிலயத்தில், நான் இல்லையென-நானில்லையென்று, நின்ற இடம்-நின்றவிடத்தில், பூங்காவன நிழலும் - கற்பகப் பூங்காவனத்தின் நிழலும், புத்தமுதும்-புதிய அமிர்தமும், சாந்தபதம் வாங்காத-சாந்தசப்தம் நீங்காத, ஆனந்த மாமழையும்-பேரின்பமழையும், நீங்காஆம்-நீங்காதிருப்பனவாம், எ-று.

நான் என்பதற்று மௌநபூமியில் நின்றவர்களுக்கு இந்திரபதமும் முத்தியும் வாய்க்குமென்பது கருத்து.

69. இடங்கான நல்லபொரு ளின்பமெனக் கேவ
லடங்காக் கருவி யனைத்து - முடனுதவ
மந்தார தாருவென வந்து மவுனகுரு
தந்தானோர் சொற்கொண்டு தான்.

ப-ரை. எனக்கு இடம்கானம்-எனக்கு இடம்காடாகவும், நல்ல-நல்லனவாகிய, பொருள் இன்பம் ஏவல்-பொருள் சுகம் ஏவல் (இவைகள்,) அடங்கா-அடங்காத, கருவி அனைத்தும்-கருவிகளெல்லாமுமாகவும், உடன் உதவ-உடனே யருளுதற்காக, மவுனகுரு—மௌநகுருவானவன், மந்தாரதாரு எனவந்து-மந்தார விருக்ஷத்தைப்போலவந்து, ஓர்சொல் கொண்டு தான்-ஒருமொழியைக்கொண்டே, தந்தான்—தந்தருளினன், எ—று.

மௌநகுருவானவர் எழுந்தருளி, எனக்கு இடம்பொரு ளேவல்களைக்கிருபை செய்தார் என்பதுகருத்து. மந்தாரம்-பஞ்சதருக்களி லொன்று "அணிபடையோர் நண்ணொரு நாலொன்பதாமவ ரேவலு நண்ணும்" என்றார் பட்டணத்தடிகளும்.

70. தானந் தவஞானஞ் சாற்றரிய சித்திமுத்தி
யானதையெல் லாந்தாமே யாகுமே - மோனகுரு
சொன்ன வொரு சொல்லாற் சுகமா யிருமனமே
இயின்ன மயக்கமுனக் கேன்.

ப-ரை. தானம்-கொடையும், தவம்-தவமும், ஞானம்-ஞானமும், சாற்று அரிய-சொல்லுதலரிய, சித்திமுத்திஆனவை - சித்திமுத்திகளு மானவைகளு மாகிய, எல்லாம் - யாவும், தாமே ஆகும்-தாமேயுண்டாம், மோனகுருசொன்ன-மோனகுருசொல்லிய, ஒருசொல்லால்-ஒருசொல்லினால், மனமே - நெஞ்சே, சுகமாய் இரு-சுகமாயிரு, இன்னம்-இன்னமும், உனக்கு-உனக்குமயக்கம் என்-மயக்கம் யாதுக்கு, எ-று.

மனமே, மௌனகுருசொன்ன ஒருமொழியைக் கொண்டு சும்மா இருப்பையாயின், தானம் தவம்முதலிய எல்லாம் உனககுண்டாம் என்பது கருத்து.

71. உன்னை யுடலை யுறுபொருளைத் தாவெனவே
யென்னை யடிமைக் கிருத்தினான் - சொன்னவொரு
சொல்லை மறவாமற் றோய்ந்தானெஞ் சேயுன்னா
லில்லை பிறப்பதெனக் கே.

ப-ரை. உன்னை-ஆவியாகிய வுன்னையும், உடலை-உடலையும், உறுபொருளை-இந்த ஆவியாக் கைகட்கு மறுமை யிம்மைகட்கு வேண்டுமெனக் கைக்கோடற்குரிய பொருளையும், தா என-தாவென் றேற்றுக்கொண்டு, என்னை என்னை, அடிமைக்கு இருத்தினான் - தொண்டுக்காக வைத்துக் கொண்ட அருளினற, சொன்ன ஒருசொல்லை - சொல்லிய ஒருமொழியை, மறவாமல்தோய்ந்தால் - மறவாசநுசந்திப்பையானால், நெஞ்சே-மனமே, உன்னாலே - உன்னாலே, எனக்கு-எனக்கு, பிறப்பது இல்லை-பிறத்தற்றொழில் இல்லை. எ-று.

நெஞ்சமே, உடல்பொருளாவிகளை யேற்றுக்கொண்டு என்னையடிமைகொண்ட அருளிறையானவன் சொன்ன வொருமொழியை மறவாதநுசந்திப்பையாயின், உன்னால் எனக்குப் பிறக்குந் தொழிலொழியும் என்பதாம்.

72. எனக்கு முனககு முறவில்லை யெனத்தேர்ந்து
நினைக்க வரிதான வின்பநிட்டை - தனைக்கொடுத்தே
யாசான் மவுனி யளித்தானெஞ் சேனையோர்
காசா மதியேனான் காண்.

ப-ரை. எனக்கும் உனக்கும்-எனக்கும் உனக்கும், உறவு இல்லையென-உறவாந்தன்மை யில்லையென்று, தேர்ந்து-தெளிந்து. நினைக்க அரிது ஆன - நினைத்தற்கரிதாகிய, இன்ப நிட்டைதனை-சுகநிஷ்ட்டையை, ஆசான்மௌநி-மௌனகுருவானவர், கொடுத்து அளித்தான் - கொடுத்தருளினான், (ஆதலால்) நெஞ்சே-மனமே உன்னை-உன்னை, நான்-நான், ஓர்காசாமதியேன்-ஒருகாசாக மதிக்கமாட்டேன், எ-று.

நெஞ்சே, எனக்கும் உனக்கும் உறவாந் தன்மையில்லையென்று நினைத்தற்கரிய சுகநிஷ்ட்டையை மௌனகுரு எனக்குக் கிருபைசெய்தார் ஆதலால், உன்னை ஒருகாசாக மதிக்கமாட்டேன் என்பதாம்.

73. ஆனந்த மோனகுரு வாமெனவே யென்னறிவின்
மோனந் தனக்கிசைய முற்றியதாற் - றேனுந்து
சொல்லெல்லா மோனந் தொழிலா தியுமோன
மெல்லாநன் மோனவடி வே.

ப-ரை. மோனகுரு - மௌநகுருவானவர், ஆனந்தம் ஆம் எனவே-ஆனந்தமுண்டாமென்ற மாத்திரையானே, என் அறிவில் - என்னறிவினிடத்து, மோனந்தனக்கு இசைய-மௌன நிலைக் கிணங்க, முற்றியது-முடிந்தது, (என்னனின்) தேன் உந்து சொல்லெல்லாம் மோனம்-தேன்போல ருசிக்கிற சொற்களெல்லாம் மோனரூபமே, தொழிலாதியும் மோனம் - செயல்முதலானவைகளும் மோனரூபமே, எல்லாம்—மற்றுள்ளனயாவும், மோனவடிவே-மோனரூபமே, எ-று.

மௌன குருவானவர், என்னறிவுக் கிணங்கச் சுகமுண்டா மென்று சொல்லி அவ்வாறே முடிவுபெற்றமையால், என்சொல் முதலிய யாவும் மௌன ரூபமாயின என்பதாம்.

74. எல்லாமே மோனநிறை வெய்துதலா லெவ்விடத்து
நல்லார்கண் மோனநிலை நாடினர் - பொல்லாத
நானெனவிங் கொன்றை நடுவே முளைக்கவிட்டிங்
கேனலைந்தேன் மோன குருவே.

ப-ரை. எல்லாமே-எல்லாப் பொருள்களுமே, மோன நிறைவு எய்துதலால்-மௌநபூர்த்தியை யடைதலால், நல்லார்கள் - நல்லவர்கள், எவ்விடத்தும்-எவ்விடத்தினும், மௌநநிலை நாடினர் - மௌனநிலையை விரும்பினர்கள், பொல்லாத நான் என-பொல்லாத நானென்று, இங்கு-இவ்விடத்து, ஒன்றை-ஒன்றினை, நடுவே முளைக்கவிட்டு- இடையேமுளைக்கவிட்டு, இங்கு-இவ்வுலகில், ஏன் அலைந்தேன்-யாதுகாரணமாகத் திரிந்தேன், மோன குருவே-மௌன குருவே, எ-று.

மௌநகுருவே, நல்லோர்கள் எல்லாப் பொருள்களும் மௌனபூர்த்தியை யடைதலால், எவ்விடத்தும் மௌந நிலையையே சிறந்ததாக நாடினர்கள், நானொருவனும் நான் என்றகங்கரித்து என்திரிந்து பயனிலியானேன் என்பதாம்.

75. மோன குருவளித்த மோனமே யானந்த
ஞான வருளுமது நானுமது - வானுதி
நின்ற நிலையுமது நெஞ்சப் பிறப்புமது
வென்றறிந்தே னனந்தமே.

ப-ரை. மோனகுரு அளித்த-மௌனகுரு அருளிச்செய்த, மோனமே-மௌந நிலையே, ஆநந்தம்-ஆநந்தமாகும், (என்னெனின்) ஞான அருளும் அது-ஞானத்தைத் தருகின்ற திருவருளுமதுவே, நானும் அது-நானும் அதுவே,

வான் ஆதிநின்ற நிலையும் அது-ஆகாயமுதலியவை நிற்றற் கிடமாயிருப்பதும் அதுவே, நெஞ்சப்பிறப்பும் அது-மனம்பிறத்தற் கிடமா யிருப்பதும் அதுவே, என்று அறிந்தேன்-என்றுணர்ந்தேன், (உணர்ந்தபின்) ஆனந்தமே - எல்லாம் ஆனந்த ரூபமாகவே தோற்றுகின்றன, எ-று.

மௌனகுரு பிரசாதித்த மௌனநிலையே சுகரூபமாகும், என்னெனின், ஞானவருளும், அதனை யடைதற்குரிய நானும், ஆகாய முதலியவை நிற்ப தற்கிடமும், மனப்பிறப்புக்குக் காரணமா யிருப்பதுவும் அதுவேயாதலால் என்பதுகருத்து.

76. அறிந்த வறிவெல்லா மறிவன்றி யில்லை
மறிந்த மனமற்ற மவுனஞ்-செறிந்திடவே
நாட்டினு னந்த நாட்டிற் குடிவாழ்க்கை
கூட்டினுன் மோன குரு.

ப-ரை. அறிந்த அறிவு, எல்லாம் - அறியப்பட்ட அறிபொருள்களெல்லாம், அறிவு அன்றி இல்லை - அறிவையன்றி வேருகவில்லை, மறிந்த-திரும்பின, மனம் அற்ற-மனமிறந்த, மவுனம் - மௌனநிலையானது, செறிந்திட - பொருந்த, மோனகுரு-மௌன குருவானவன், நாட்டினுன்-என்மனத்தினிலைபெறச் செய்தான், ஆனந்த நாட்டில் - இன்பமென்னும் நாட்டின்கண்,வாழ்க்கைகுடி-வாழ்ச்சிக் குடியாக, கூட்டினுன்-என்னைச் சேர்த்தான். எ-று.

மௌன குருவானவர் என்னை ஆநந்தநாட்டில் குடித்தனக் காரனுகச்செய்துவிட்டார், இனி நானறிந்தபொருள்களெல்லாம் என்னறிவி னிடத்தனவே யென்பதாம்.

77. குருவாகித் தண்ணருளைக் கூறுமின்னே மோனு
வுருநீ டுயிர்பொருளு மொக்கத் - தருதியென
வாங்கினையே வேறுமுண்மை வைத்திடவுங் கேட்டிடவு
மீங்கொருவ ருண்டோ வினி.

ப-ரை. குரு ஆகி-ஆசாரியனுகி, தண்ணருளைக் கூறுமுன்னே-தட்பமாகிய அருணிலையைச் சொல்வதற்குமுன்னே, மோனு - மௌனகுருவே, உரு-உடலையும், நீடு உயிர்-சாசுவதமான வுயிரையும், பொருளும் - பொருளையும், ஒக்க-ஒருசேர, தருதி என தருவாயென்று, வாங்கினையே - வாங்கிக்கொண்டனையே, வேறும்-மற்றும், உண்மைவைத்திட வும் - உண்மையைப் போதிக்கவும், கேட்டிடவும்-கேட்கவும், ஈங்கு-இவ்விடத்தில், இனி ஒருவர் உண்டோ இனியொருவர் உளரோ, எ-று.

மௌனகுருவே, நீ எனக்கு ஆசாரியனுகிவந்து அருணிலையைப் போதிக்குமுன்பே, உடல்பொரு ளாவிகளைத் தாவென்று வாங்கிக் கொண்டனையே இனி உண்மையைச் சொல்லவும் என்னிடத்துக் கேட்டுவாங்கவும் இவ்வுலகத்தில் ஒருவர் உளரோ என்பதாம்.

78. இனிய கருப்புவட்டை யென்னுவி லிட்டா
னனியிரத மாறாது நானுந் - தனியிருக்கப்
பெற்றிலேன் மோனம் பிறந்தவன்றே மோனமல்லாற்
கற்றிலே னேதுங் கதி.

ப-ரை. இனிய-இனியதாகிய, கருப்புவட்டை-கருப்பு வெல்லத்தை-என் நாவில் இட்டால்-என்னுவில் வைத்தால், நனி-மிகவும், இரதம்-இரதமானது, மாறாது-நீங்காது, நானும்-நானும், தனியிருக்க மோனம் பெற்றிலேன்-தனிமையாயிருக்க மோநத்தைப் பெற்றிலேன், பிறந்த அன்றே - ஜன்மித்த அன்றே, மோனம் அல்லால்-மோனமல்லது, ஏதும்-யாதும், கதி, புகலாதற்குரியதை, கற்றிலேன்-கற்றேனில்லை. எ-று.

79. எதுக்குஞ் சும்மா விருநீ யெனவுரைத்த
சூதுக்கோ தோன்றாத் துணையாகிப் - போதித்து
நின்றதற்கோ வென்னையா நீக்கிப் பிரியாமற்
கொன்றதற்கோ பேசாக் குறி.

ப-ரை. எதுக்கும்-யாதுக்கும், நீசும்மா இரு எனவுரைத்த-நீ சும்மாயிருவென்று சொன்ன, சூதுக்கோ-வஞ்சனைக்கோ, தோன்றா துணை ஆகி போதித்து நின்றதற்கோ - தோன்றாத் துணையாய் போதித்து நின்றதற்கோ, என்னையா-என்னையனே, நீக்கி - நீங்கச்செய்து, பிரியாமல் - பிரிக்காமல், கொன்றதற்கோ - கொன்றதற்குத்தானோ, பேசாகுறி - பேசாதிருக்குமடையாளம்.

80. குறியுங் குணமுமறக் கூடாத கூட்டத்
தறிவறிவாய் நின்றுவிட வாங்கே - பிறிவறவுஞ்
சும்மா விருத்திச் சுகங்கொடுத்த மோனநின்பாற்
கைம்மாறு நானொழிதல் காண்.

ப-ரை. குறியும்-அடையாளமும், குணமும்-குணமும், அற-இல்லாமல், கூடாத கூட்டத்து-கூடாத கூட்டத்தில், அறிவு அறிவு ஆய்நின்றுவிட-என்னறிவானது அறிவுருவாகவே நின்றுவிடவே, அங்கே-அப்பொழுதே, பிறிவு அறவும் - நீக்கமறவும், சும்மா இருத்தி-சும்மா இருக்கச்செய்து, சுகம்கொடுத்த-இன்பத்தைத் தந்த, மோன-மௌநகுருவே, நின்பால் - உன்னிடத்து, கைம்மாறு - செய்யவேண்டிய பிரதியுபகாரம், நான் ஒழிதல் - நான் ஒழிதலாம். எ-று.

குறிகுணங்க ளில்லாமல், கூடாத கூட்டரவில் என் சீவபோதம் உன்சிவபோதமாய் விட்ட மாத்திரையிற்றானே, இடையறாது சும்மா இருக்கச்செய்து இன்பத்தைத் தந்தருளின மௌனகுருவே, நான் என்பது அற்றொழிதலே உனக்கு நான் செய்தற்குரிய கைம்மாறும் என்பது கருத்து

81. நான்றா னெனுமயக்க நண்ணுங்கா லென்னுணை
வான்றா னெனநிறைய மாட்டாய்நீ - யூன்றாமல்

வைத்தமவு னத்தாலே மாயை மனமிறந்து
துய்த்துவிடு ஞான சுகம்.

ப-ரை. நான் தான் என்னும் மயக்கம் நண்ணுங்கால் — நான் தான் என்கிற மயக்கம் பொருந்துமிடத்து, என் ஆணை—என்மீது ஆணையாக, வான்என—ஆகாயத்தைப்போல, நீ நிறையமாட்டாய்-நீ பூர்ணமாக மாட்டாய்,ஒன்றுமல் வைத்த-ஒன்றிலும் பதியாதுவைத்த, மவுனத்தாலே - மௌனநிலையாலே, மாயைமனம் — மாயா ரூபமாகிய மனமே, இறந்து - நீ ஒடுங்கி, ஞானசுகம் துய்த்துவிடு-ஞானானந்தத்தை யனுபவி. எ—று.

மனமே, நான் தான் என்கிற மயக்கத்தைப் பொருந்தினையாயின் நீ பூர்ணமாகமாட்டாய், நீ யொன்றினும் பதியாமல் அருளிறைவைத்த மௌனநிலையினுல் ஒடுங்கி ஞானாநந்தத்தை யனுபவிப்பாயாக என்பதாம்.

82. ஞானநெறிக் கேற்றகுரு நண்ணரிய சித்திமுத்தி
தானந் தருமந் தழைத்தகுரு - மானமொடு
தாயெனவும் வந்தென்னைத் தந்தகுரு வென்சிந்தை
கோயிலென வாழுங் குரு.

ப-ரை. ஞான நெறிக்கு-ஞான மார்க்கத்துக்கு, எற்ற குரு-தகுதியாகியகுருவும், நண் அரிய-பொருந்துதற்கரிய, சித்தி முத்தி—சித்தி முத்திகளும், தானம் தருமம்-தான தர்மங்களும், தழைத்த குரு — செழித்தகுருவும், மானமொடு-பெருமையோடு, தாய் எனவும் வந்து - தாய்போலவும் வந்து, என்னைத்தந்தகுரு-என்னையீன்ற குருவும் (யாரெனின்,) என் சிந்தை-என்மனமே, கோயில் என-திருக்கோயி லாகக்கொண்டு, வாழும் - வாழ்கின்ற, குருமௌந குருவேயாம். எ-று.

மௌன குருவே ஞானமார்க்கத்துக்குத் தக்கதுருவும், சித்திமுத்திகளையடைவித்தற்குரிய குருவும், தான தருமங்கள் செழித்தற் கிடமாயிருக்குங்குருவும், தாய்போலெழுந்தருளி என்னை யீன்ற குருவும் ஆவன் என்பதாம்.

83. சித்துஞ் சடமுஞ் சிவத்தைவிட வில்லையென்ற
நித்தன் பரமகுரு நேசத்தாற் - சுத்தநிலை
பெற்றோமே நெஞ்சே பெரும்பிறவி சாராமற்
கற்றோமே மோனக் கரு.

ப-ரை. நெஞ்சே-மனமே, சித்தும் சடமும் - சித்துப்பொருளும் சடப்பொருளும், சிவத்தைவிட-சிவத்தையன்றி, இல்லை யென்ற-இல்லை யென்று சொன்ன நித்தன் - நித்தியனாகிய, பரமகுரு நேசத்தால் - பரமாசாரியனது நேசத்தினுல், சுத்தநிலை பெற்றோம்—பரிசுத்தமான நிலையையடைந்தோம்,பெரும்பிறவி சாராமல் - பெருப்பிறவியைச் சேராமல், மோனக் கரு கற்றோம்-மௌந நிலையாகிய வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டோம். எ-று.

சித்துப்பொருள்-உயிருள் பொருள், சடப்பொருள் - உயிரில் பொருள் மனமே, சித்துப்பொருளும் சடப்பொருளும் சிவத்தையன்றி வேருக வில்லையென்று சொன்ன குருவிசுவாசத்தால் சுத்தநிலையையடைந்தோம், பிறவியைச் சோாதவண்ணம் மௌநவித்தையைக் கற்ரேம் என்பதாம்.

ஏ ச ற் ற வ ந் நி லை.

1. ஏசற்ற வந்நிலையே யெந்தைபரி பூரணமாய்
மாசற்ற வானந்த வாரி வழங்கிடுமே
யூசற் சுழல்போ லுலகநெறி வாதனையாற்
பாசத்துட் செல்லாதே பல்காலும் பாழ்நெஞ்சே.

ப-ரை. ஏசு அற்ற-பழிப்பில்லாத, அந்நிலையே - அந்த மோனநிலையிலேயே, எந்தை-எமது பரமபிதா, பரிபூரணமாய்-பரிபூரணமாகி, மாசுஅற்ற-குற்றமில்லாத, ஆனந்தவாரி வழங்கிடும்-இன்பப் பெருக்கைத் தந்தருளுவன், ஊசல் சுழல்போல்-ஊசற்கயிற்றின் நிலையில்லாமைபோல, உலகநெறி வாதனையால்—பிரபஞ்சமார்க்கத்தின் வாதனையினல், பலகாலும்-பலதரமும், பாசத்துள்செல்லாதே-பாசத்தையுட்புகாதே, பாழ்நெஞ்சே-பாழான மனமே. எ-று.

ஏசறவு-ஒடுக்கம். ஏசற்ற அந்நிலை - கருவிக ளொடுங்கப் பெற்ற அந்த மோனநிலை. பழிப்பு—கருவிகளோடு கூடிநின்றதனு னுளதாய நிந்தை. மனமே, மோநநிலையிலிருந்தால் இறைவன் இன்பத்தைத் தந்தருளுவன், ஆதலால், இதைவிடுத்துப் பிரபஞ்சமார்க்கத்திற் செல்லாதே என்பதாம்.

2. பாழாகி யண்டப் பரப்பையெல்லாம் வாய்மடுத்து
மாழாழி யின்பத் தழுந்தப் படியாயோ
தாழாயோ வெந்தையருட் டாட்கிழ்நெஞ் சேயெனைப்போல்
வாழாது வாழ்ந்தழியா வண்ண மிருப்பாயே.

ப-ரை. பாழாகி – பாழ்பட்டு, அண்டப் பரப்பையெல்லாம்-லோக விஸ்திரணத்தை யெல்லாம், வாய் மடுத்தும்-உட்கொண்டும், ஆழ்-ஆழ்ந்த, ஆழி இன்பத்து-இன்பக் கடலில், அழுந்த-மூழ்க, படியாயோ - கல்லாயோ, நெஞ்சே-மனமே, எந்தை-எமது பரமபிதாவின், அருள் தாள் கீழ் - திருவருளுருவாகிய திருவடியின்கீழ், தாழாயோ- வணங்காயோ, (அப்படித் தாழ்வையாயின்) என்னைப்போல் என்னைப்போல, வாழாதுவாழ்ந்து-வாழாமல் வாழ்ந்து, அழியாவண்ணம் இருப்பாய்-அழியாம லிருக்கக்கடவாய், எ-று.

மனமே, இன்பக்கடலி லழுந்தாமல், இறைவனது திருவடியை வணங்கு, இவ்வாறு செய்வையாயின், என்றும் அழியாநிலையி லிருக்கக்கடவை யென்பதாம்.

3. இருப்பா யிருந்திடப்பே ரின்பவெளிக் கேகமக்குக்
குருப்பார்வை யல்லாமற் கூடக் கிடைத்திடுமோ
வருட்பாய் நமக்காக வாளவந்தார் பொன்னடிக்கீழ்
மருட்பேயர் போலிருக்க வாகண்டாய் வஞ்சநெஞ்சே.

ப-ரை. இருப்பாய்-இருப்பாயாக, இருந்திட-இருந்திடுதற்கு, நமக்கு-நங்கட்கு, குருப்பார்வை யல்லாமல்-குருகடாக்ஷ மில்லாமல், பேரின்பவெளிக்கு கூட கிடைத்திடுமோ - பேராநந்த வெளியைப்பொருந்தக் கிடைக்குமோ, நமக்காக - நம்பொருட்டு, அருள் பாய்-அருளைவிரித்து, ஆளவந்தார்-நம்மைத் தடுத்தாட் கொள்ளவந்த இறைவரது, பொன் அடிக்கீழ் - திருவடியின்கீழ், மருள்-மருள்கொண்ட, பேயர்போல் இருக்க-பேயர்போலே யிருத்தற்கு-வஞ்சநெஞ்சே வா-வஞ்சமனமே வருவாயாக; எ-று.

மனமே, பேரின்பவெளியி லிருத்தற்கு, நமக்குக்குருகடாக்ஷம் வேண்டும், ஆதலால், நம்மை யாட்கொள்ளவந்த அருளிறையின் திருவடிக்கீழ்அமைந்து, பேய்க்கோட்பட்டார்போல் உன்மத்தமா யிருக்க வருவாயாக என்பதாம்.

4. வஞ்சமோ பண்டையுள வாதனையா னீயலைந்து
கொஞ்சமுற்று யுன்னைக் குறைசொல்ல வாயுமுண்டோ
வஞ்சலஞ்ச லென்றிரங்கு மானந்த மாக்கடற்கீழ்
நெஞ்சமே யென்போல நீயழுந்த வாராயோ.

ப-ரை. வஞ்சமோ-வஞ்சகமோ, பண்டை உள்ள வாதனையால் - முன்னுள்ள வாசனையால், நீ அலைந்து - நீ திரிந்து, கொஞ்சம் உற்றாய் - சிறுமையை யடைந்தாய், உன்னைக் குறைசொல்ல - உன்னைக் குறைகூற, வாயும் உண்டோ-வாயு முளதோ, அஞ்சல் என்று - பயப்படாதே பயப்படாதேயென்று, இரங்கும்-இரங்குகின்ற, ஆனந்தமா கடற்கீழ்-பேராநந்தக் கடலில், நெஞ்சமே மனமே, என்போல-என்னைப்போல், நீ அழுந்தவாராயோ-நீ மூழ்கவாராயோ.

மனமே, உன்னிடத்து வஞ்சனையில்லை, பூர்வகர்ம வாசனையால் நீ யலைந்து தாழ்வடைந்தாய், உன்னைக் குறைகூற எனக்கு வாயு முளதோ, அஞ்சேலென் றிரங்கியருள்கின்ற ஆநந்தக்கட லுருவமாகிய இறைவனிடத்து இடையறாத அன்பு செய்வா யென்பதாம்.

5. வாரா வரவாய் வடநிழற்கீழ் வீற்றிருந்த
பூராய நம்மைப் புலப்படுத்த வேண்டியன்றோ
வோராயோ நெஞ்சே யுருகாயோ வுற்றிருந்து
பாராயோ வவ்வுருவைப் பார்க்கநிறை வாய்விடுமே.

ப-ரை. வாராவரவு ஆய் - வரத்தகாதவரவாகி, வடநிழல்கீழ் வீற்றிருந்த கல்லாலின் நீழலி லெழுந்தருளியிருந்த, பூராயம் - வரலாறு, நம்மை - நம்மை, லப்படுத்தவேண்டி அன்றோ - அறிவுறுத்த வேண்டியல்லவா, நெஞ்சே-மன

மே, ஓராயோ - இதனை நீயறியாயோ, உருகாயோ—உருக மாட்டாயோ, உற்றிருந்து பார'யோ - உற்றிருந்து நோக்காயோ, அவ்வுருவைப் பார்க்க - அந்தப் பூரணரூபத்தைப் பார்க்கின், நிறைவு ஆய்விடும்-பூரணமாகிவிடும். எ-று.

மனமே, இறைவன் கல்லாலின் நீழலில் வீற்றிருந்தது நம்மை யறிவுறுத்த வேண்டியல்லவா, அதனை நீ யுற்றுப்பார்த்தனையாயின், நமக்கு எல்லாக் காரியங்களும் முற்றுப்பெறும் என்பதாம்.

6. வாயாதோ வின்பவெள்ளம் வந்துன் வழியாகப்
பாயாதோ நானும் பயிராய்ப் பிழையேனே
வோயாம லுன்னி யுருகுநெஞ்சே யந்நிலைக்கே
தாயான மோனனருள் சந்திக்க வந்திடுமே.

ப—ரை. நெஞ்சே - மனமே, இன்பவெள்ளம் வாயாதோ - சுகப்பெருக்குக் கிடைக்காதோ, உன் வழியாகவந்து பாயாதோ - உன்வழியைப்பற்றி வந்து பரவாதோ, நானும் - (அதை யெதிர்பார்த்திருந்த) நானும், பயிர் ஆய்பிழையேனே - பயிராகப் பிழைக்கமாட்டேனே, ஓயாமல்-இடையறாமல், உன்னி-நினைத்து, உருகு - கரைவாயாக, அந்நிலைக்கே - அந்தநிலைக்கே, மோனன் அருள் - மௌனகுருவின் கிருபையானது, சந்திக்க வந்திடும் - நாம் சந்திக்கக் கிடைக்கும். எ-று.

மனமே, நீயிடையறாமற் கரைந்துருகு, இன்பங் கிடைக்கும், மோனகுருவின் அருளுமுண்டாகும் என்பதாம்.

7. வந்த வரவை மறந்துலகாய் வாழ்ந்துகன்ம
பந்தமுற வுன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர்யா
ரிந்தமதி யேனுனக்கிங் கென்மதிகே ளென்னாலே
சந்ததநெஞ் சேபரத்திற் சாரினின்ப முண்டாமே.

ப—ரை. நெஞ்சே - மனமே, வந்தவரவை மறந்து - நாம்வந்த வரவின்காரணத்தை மறந்து, உலகு ஆய் வாழ்ந்து - பிரபஞ்ச ரூபமாய்வாழ்ந்து, கன்மபந்தம் உற - கர்மப்பிணிப்பைப் பொருந்த, உன்னைப்படிப்பிக்க கற்றவர்யார்- உன்னைப் படிப்பிக்கக் கற்றவர்யாவர், உனக்கு இந்தமதி ஏன் - உனக்கு இந்தப்புத்தியேன், என்மதி கேள் - என் புத்தியைக்கேள், என்னாலே—என்னைக் கொண்டே, சந்ததம் - சதாகாலமும், பரத்தில்சாரின் - பரம்பொருளினிடத்திற் சேர்வையாயின், இன்பம் உண்டாம் - சுகமுண்டாம். எ—று.

மனமே, வந்தகாரியத்தை மறந்து பிரபஞ்சரூபமாய், கர்மபந்தத்தினாற் பிணிக்கப்பட்டு வருந்தும்படி யுனக்குக் கற்பித்ததுயார், இதைவிடுத்து, சதாகாலமும் பரத்திற் சிந்தைசெலுத்தினால், சுகமுண்டாகும் என்பதாம்.

8. இன்பமய மாயுலக மெல்லாம் பிழைப்பதற்குன்
னன்புநிலை யென்பா ரதுவுநினை யன்றியுண்டோ

வுன்புலத்தை யோரினருட் கொப்பாவாய் நெஞ்சேநீ
தென்புலத்தா ரோடிருந்து செய்பூசை கொண்டருளே.

ப-ரை. நெஞ்சே - மனமே, இன்ப மயமாய் - சுகரூபமாகி, உலகம் எல்லாம் - பிரபஞ்சமெல்லாம், பிழைப்பதற்கு - உஜ்ஜீவிப்பதற்கு, உன் அன்பு நிலை என்பார் - உன் அன்பே காரணமென்பார்கள், அதுவும் - அந்த அன்பு நிலையும், நின்னை அன்றி உண்டோ - உன்னையல்ல துளதோ, உன்புலத்தை ஓரின் - உன் னுளவை யாராய்ந்தால், அருட்கு ஒப்பு ஆவாய்—திருவருளுக்குச் சமானமாவாய், நீ—நீ, தென்புலத்தாரோடு இருந்து - தென்புலத்தா ருடனிருந்து, செய் பூசை - என்னுற் செய்யப்படுவதாகிய பூசனையை, கொண்டருள்—ஏற்றருள்வாயாக. எ-று.

மனமே, உலகமெல்லாம் உஜ்ஜீவித்தற்கு உன்னன்பே காரணம், நீ திருவருட்குச் சமானமாவாய், நீ என் தென்புலத்தாரோடு கூடியிருந்து, யான்செய்யும் பூசனைகளை யேற்பாயாக என்பதாம். தென்புலத்தார் - பிதிரர், அவரோடிருந்து செய்பூசைகொண்டருள் என்றமையால், நீயிறந்து படவேண்டுமென்றுராயிற்று.

9. அருளேயோ ராலயமா வானந்த மாயிருந்த
பொருளோடி யானிருக்கப் போயொளித்த நெஞ்சேநீ
மருடீர் முயற்கோடோ வான்மலரோ பேய்த்தேரோ
விருடீர நீயுறைந்த தெவ்விடமோ காணேனே.

ப-ரை. அருளே - திருவருளே, ஓர் ஆலயம் ஆ - ஓராலயமாக, ஆநந்தமாய் இருந்த - சுகரூபமாயிருந்த, பொருளோடு - பரம்பொருளோடு கூடி, யான் இருக்க - நானிருக்க, போய் ஒளித்த - போய்மறைந்த, நெஞ்சே—மனமே, நீ—நீ, மருள்தீர் - மயக்கமற்ற, முயல்கோடோ - முயற்கொம்போ, வான் மலரோ - ஆகாயத்தாமரை மலரோ, பேய்த்தேரோ - கானற்சலமோ, இருள் தீர - என்னுடைய அஞ்ஞானாந்தகாரம் நீங்கினவளவில், நீ உறைந்தது - நீ போய்த் தங்கினது, எவ்விடமோ - எந்த இடமோ, காணேன் - அதனை யான் அறிந்திலேன். எ—று.

அருட்கோயிற் கடவுளோடுகூடி யானிருக்க நீயொளித்துக் கொண்டனை, அப்போது, உன்னுரு, முயற்கொம்பு முதலியவற்றை யொத்திருந்தது, என்னவிச்சை கெட்டவளவிலே நீ யோடி யொளித்துக் கொண்டது எவ்விடத்தோ, அறிந்திலேன் பன்பதாம்.

10. எவ்விடத்தும் பூரணமா மெந்தைபிரான் றண்ணருளே
யவ்விடத்தே யுன்னைநெஞ்சே யாராயிற் கண்டிலனே
யவ்விடத்து மாயையிலே மாண்டனையோ வவ்விடமுஞ்
செவ்விடமே நீயுஞ் சென்னமற்று வாழியவே.

ப—ரை. எவ்விடத்தும் - எவ்விடத்திலும், பூரணம் ஆம் - நிறைவா யிருக்கிற, எந்தைபிரான் - எந்தையாகிய உபகார சீலனது, தண் அருளே - தண்ணிய திருவருளே, அவ்விடத்தே - அவ்விடத்திலே, நெஞ்சே - மனமே, உன்னை ஆராயின் - உன்னை ஆராயுமிடத்தே, கண்டிலன் - கண்டிலேன், அவ்விடத்து - அந்த இடத்தில், மாயையிலே மாண்டனையோ - மாயையிலே மடிந்தாயோ, அவ்விடமும் செவ்விடமே-அந்த இடமும் செவ்வையாகிய இடந்தான், நீயும்செனனம் அற்றுவாழிய - நீயும் பிறப்பற்று வாழக்கடவாய். எ-று.

மனமே, எவ்விடத்தும் இறைவனது பரிபூரண ரூபமே வியாபித்திருப்பது, அந்த நிலையில் உன்னைக் கண்டிலேன், மாயையால் மடிந்தாயோ, அப்படி உன்னுருத் தோற்றுதபடி யிருந்தவிடமும் உன் பிறவிக்கேட்டுக் கேதுவாகிய இடமே யென்பதாம்.

காடுங்கரையும்.

1. காடுங் கரையு மனக்குரங்கு
 கால்விட் டோட வதன்பிறகே
யோடுந் தொழிலாற் பயனுளதோ
 வொன்றாய்ப் பலவா யுயிர்க்குயிரா
யாடுங் கருணைப் பரஞ்சோதி
 யருளைப் பெறுதற் கன்புநிலை
தேடும் பருவ மிதுகண்டீர்
 சேர வாருஞ் சகத்தீரே.

ப—ரை. மனக்குரங்கு - மனமாகிய குரங்கு, காடும் கரையும்-காட்டினும் மேட்டினும், கால்விட்டு ஓட - கால்வீசி யோடாநிற்க, அதன்பிறகே - அதின் பின்னே, ஓடும் தொழிலால் – ஓடும் தொழிலினால், பயன் உளதோ - பிரயோஜனமுண்டோ, (இல்லையே) ஒன்று ஆய் – ஒன்றாகி, பல ஆய் - பலவாகி உயிர்க்கு உயிர் ஆய் - உயிருக்குயிராய், ஆடும் - நடிக்கின்ற, கருணைப்பரஞ்சோதி— கருணைப் பரஞ்சுடரினது, அருளைப் பெறுதற்கு - அருளைப்பெறும் பொருட்டு, அன்புநிலையை - அன்புநிலையை, தேடும் - தேடற்குரிய, பருவம் – சமயம், இது - இதுதான், (ஆதலால்) செகத்தீரே-உலகத்தீரே, சேரவாரும்-ஒருசேர வாருங்கள். எ-று.

உலகத் துள்ளவர்களே, மனம்போன விடங்களி லெல்லாம் அதன்பிறகே யோடுவதனுற் பயனில்லை, இறைவனது திருவருளைப் பெருகைக்குக் காரணமாகிய அன்புசெய்தற்குரிய தருணம் இதுவே, ஆதலால் நீங்கள் ஒருமித்துக்கூடி வாருங்கள் என்பதாம்.

2. சைவ சமய மேசமயஞ்
சமயா தீதப் பழம்பொருளைக்
கைவந் திடவே மன்றுள்வெளிக்
காட்டு மிந்தக் கருத்தைவிட்டுப்
பொய்வந் துழலுஞ் சமயநெறி
புகுத வேண்டா முத்திதருந்
தெய்வ சபையைக் காண்பதற்குச்
சேர வாருஞ் சகத்தீரே.

ப—ரை. சைவ சமயமே சமயம் - பல சமயங்களுள்ளும் சைவ சமயமொன்றுமே சற்சமயம், (ஏனெனின்) சமயாதீதப் பழம்பொருளை - சமயங்களுக்கெட்டாத அநாதி வஸ்துவை, கைவந்திட - கைவசமாம்படி, மன்றுள் பொற்சபையில், வெளிக்காட்டும் - வெளிப்படையாய்க் காட்டாநிற்கும், இந்தக்கருத்தைவிட்டு - இந்த அபிப்ராயத்தை விட்டு, பொய்வந்து உழலும் — பொய்மேலிட்டுழல்வதற் கேதுவாகிய, சமயநெறி - சமயமார்க்கங்களில், புகுதவேண்டாம் - நுழையவேண்டாம, முத்திதரும் - மோக்ஷத்தைகொடுக்கின்ற, தெய்வசபையைக் காண்பதற்கு - தெய்விகமமைந்த பொன்னம்பலத்தைச் சேவிப்பதற்கு, செகத்தீரே - உலகத்தீரே, சேரவாரும் - ஒருசேரவாருங்கள். எ—று.

உலகத் துள்ளவர்களே, சமயாதீதப்பொருளை வெளிப்படையாகக் காட்டவல்லது சைவசமயமாதலால், அதுவே சற்சமயம் என்பதாம்.

3. காக முறவு கலந்துண்ணக்
கண்டீ ரகண்டா காரசிவ
போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம்
பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமா
யேக வுருவாய்க் கிடக்குதையோ
வின்புற் றிடநா மினியெடுத்த
தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச்
சேர வாருஞ் செகத்தீரே.

ப—ரை. காகம் - காகமானது, உறவுகலந்து உண்ண கண்டீர் - தன் இனமாகிய காகங்களோடு கலர்து (கிடைத்ததைப்) புசிக்கக் கண்டீர்கள், (அவ்வாறு நாமுங் கலந்துண்ணல் கடன்மையாதலால்) அகண்ட ஆகாரம்-அகண்டரூபத்தையுடைய, சிவபோகம் என்னும் - சிவாநுபவம் என்கிற, பேரின்பவெள்ளம் - பேரானந்தப் பெருக்கானது, பொங்கி ததும்பி - பொங்கிவழிந்து பூரணமாய் - நிறைவாகி, ஏக வுருவாய் - ஏகரூபமாகி, கிடக்குது - (எளிதிற்கொள்ளக்) கிடவாநின்றது, ஐயோ - அந்தோ, நாம் இனி இன்புற்றிட - நாம் இனியாயினும் சுகமடைதற் பொருட்டு, எடுத்த தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்கு - நாம் எடுத்த இந்த மானுட சரீரம் விழுமுன்னே (அந்தப் பேரின்ப

வெள்ளத்தை) பருகுதற்கு, செகத்திரே - உலகத்திரே, சேரவாரும் - ஒருசேர வாருங்கள். எ-று.

உலகத்தாரே, ஒருபொருள் கிடைத்தால் அதனைத் தனியேயுண்ணுமல் இனத்தோடு கூடியுண்ணுங் காகம்போல, சிவபோகத்தை நாமெல்லாருங்கூடி யுண்ண வாருங்கள் என்பதாம்.

எடுத்ததேகம்.

கட்டளைக்கலிப்பா.

1. எடுத்த தேகம் பொருளாவி மூன்றுநீ
யெனக்கொன் றில்லை யெனமோன நல்நெறி
கொடுத்த போதுகொ டுத்ததன் ரேபினுங்
குளறி நானென்று கூத்தாட மாயையை
விடுத்த வாறுங்கண் ணீரொடு கம்பலை
விலகு மாறுமென் வேட்கைப்ர வாகத்தைத்
தடுத்த வாறும் புகலாய் சிரகிரித்
தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே.

ப-ரை. எடுத்த தேகம் - எடுத்த (இந்த மானுட) தேகம், பொருள்—பொருள், ஆவி - உயிர், மூன்றும் - ஆகிய இம்மூன்றும், நீ - நீயே, எனக்கு ஒன்று இல்லை என - எனக்கு ஒன்று மில்லையென்று சொல்லி, மோன நல்நெறிகொடுத்தபோது - மௌநநிலையாகிய சன்மார்க்கத்தை நீயெனக்குத் தந்தருளினபொழுது, கொடுத்தது அன்றே - நான் உனக்குக் கொடுத்துவிட்டதல்லவா, பின்னும் - மீட்டும், நான் என்று குளறி கூத்தாட - நான் என்று குழறிக் கூத்தாடும்படி, மாயையை விடுத்தவாறும் - மாயையை யேவினதற்குக் காரணத்தையும், கண்ணீரோடு கம்பலை விலகுமாறும் - கண்ணீருடன் கம்பலை விலகுதற்குக் காரணத்தையும், என்வேட்கை ப்ரவாகத்தை - என் ஆசை வெள்ளத்தை, தடுத்தவாறும் - தடைசெய்ததற்குக் காரணத்தையும், புகலாய் - சொல்லாய், சிரகிரி - சிரகிரியி லெழுந்தருளிய, தாயுமான தயாபரமூர்த்தியே - மாத்ருபூ தேசுவரனென்று சொல்லப்படுகிற கருணையிற் சிறந்த உருவமே. எ-று.

மாத்ருபூதேசுவரனே, நீ மௌநநிலையை யருள்செய்த காலத்தில், நான் உடல் பொருளாவிகளை உனக்குக் கொடுத்து விட்டேனல்லவா அங்ஙனமாக, மீட்டும் மாயைவயப்பட்டு நானென்று குழறுதல் முதலியவற்றைச் செய்துழலா நின்றேன் என்பதாம்.

2. நோயும் வெங்கலிப் பேயுந் தொடரநின்
னூலிற் சொன்னமுறையிய மாதிநான்
ரேயும் வண்ண மெனைக்காக்குங் காவலுந்
தொழும்பு கொள்ளுஞ் சுவாமியு நீகண்டா

யோயுஞ் சன்ம மினியஞ்ச லஞ்சலென்
றுலகங் கண்டு தொழவோ ருருவிலே
தாயுந் தந்தையு மானேய்சிரகிரித்
தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே.

ப-ரை. நோயும் - வியாதியும், வெம் - வெவ்விய, கலிப்பேயும் - தரித்திரமாகிய பைசாசமும், தொடர - தொடர்தலால், நின் நூலில் சொன்னமுறை உன்னூலாகிய வேதாகமங்களில் சொல்லிய முறையாக, இயமாதி - இயமாதிகளை, நான் தோயும் வண்ணம்-நான் பொருந்துமாறு, என்னைக் காக்கும் காவலும் - என்னை (வேறு விடயங்களிற் செல்லாது தடுத்துக்) காக்கின்ற காவலும், தொழும்பு கொள்ளும் சுவாமியும் - என்னை யடிமை கொள்ளும் சுவாமியும், நீ - நீயே, சன்மம் ஓயும் - பிறவி யொழிந்துபோம், இனி அஞ்சல் அஞ்சல் என்று - இனி அஞ்சாதே அஞ்சாதே யென்று சொல்லி, உலகம் கண்டு தொழ - உலகத்தார் பார்த்து வணங்கும்படி, ஓர் உருவிலே - ஓர் வடிவிற்றானே, தாயும் தந்தையும் ஆனேய் - தாயும் தந்தையு மானவனே, சிரகிரித் தாயுமான தயாபர மூர்த்தியே. எ-று.

மாத்ரு பூதேசுவரனே, வேதாகமோக்தமாக யுயமாதிகளை நான் செய்யும் வண்ணம் என்னைக் காக்கும் காவலும் எனக்குக் கடவுளும் நீயே, உன் பிறவி யொழியுமென்று சொல்லி, அச்சந்தீர்த்து, உலகுகண்டு தொழும்படி ஒருருவத்தில் தாயுந்தந்தையுமாய் வந்து சேவை சாதித்தருளினை யென்பதாம்.

முகமேலாம்.

1. முகமெ லாங்கணீர் முத்தரும் பிடச்செங்கை முகிழ்ப்ப
வகமெ லாங்குழைந் தானந்த மாகநல் லறிஞ
ரிகமெ லாந்தவ மிழைக்கின்று ரென்செய்கோ வேழை
சகமெ லாம்பெற நல்லரு ளுதரமாச் சமைந்தோய்.

ப-ரை. முகம் எல்லாம் - முகம் முழுமையும், கண்ணீர் முத்து அரும்பிட - கண்ணீராகிய முத்துக்க ளுதிர்ந்திட, செங்கை முகிழ்ப்ப-செங்கைகள் கூம்ப, அகம் எல்லாம் குழைந்து - மனமெல்லா முருகி, ஆனந்தமாக - இன்பமய மாதற்பொருட்டு, நல் அறிஞர் - சிறந்த அறிஞர்கள், இகம் எல்லாம் தவம் இழைக்கின்றார் - இகமுழுதும் தவம் செய்கிறார்கள், ஏழை - எளியனேன், என்செய்கோ - என்செய்வேனே, சகம் எலாம் பெற - உலகங்களையெல்லாம் பெறுதற்காக, நல் அருள் - சிறந்த அருளே, உதரம் ஆ சமைந்தோய் - திருவயிறுகச் சமைந்தவனே. எ-று.

அருளாகிய திருவயிற்றினின்று, உலகத் துயிர்களாகிய குழந்தைகளைத் தோற்றுவித்தவனே, அறிஞர், உன்னிடத் தன்புசெய்து தவமிழையாநிற்க, நான் யாதொரு சற்காரியமுஞ் செய்யாதிருக்கின்றேன், எவ்வாறு பிழைப்பேன் என்பதாம்.

திடமுறவே.

1. திடமுறவே நின்னருளைச் சேர்த்தென்னைக் காத்தாளக்
கடனுனக்கென் றெண்ணிநின்னைக் கைகுவித்தோ னலனோ
வடைவுகெட்ட பாழ்மாயையாழியிலே யின்னமல்லற்
படமுடியா தென்னுவிப் பற்றே பராபரமே.

ப—ரை. திடம் உற - திடம் பொருந்த, நின் அருளைச் சேர்த்து - உன்னருளைக்கூட்டி, என்னைக் காத்து ஆள-என்னைக் காத்துரக்ஷிக்க, உனக்குகடன் என்று எண்ணி - உனக்குக் கடனென்று நினைத்து, நின்னை - உன்னை, கைகுவித்தோன் - கைகூப்பி வணங்கினேன், நான் அல்லனோ - யானல்லேனோ, அடைவுகெட்ட - முறைகெட்ட, பாழ் - பாழான, மாயை ஆழியிலே - மாயசாகரத்தி லமிழ்ந்து, இன்னம் - இன்னமும், அல்லல்பட முடியாது - துன்பப்பட முடியாது, என் ஆவி பற்றே - என்னுயிர்க்கோ ராதாரமே, பராபரமே. என்றவாறு.

கடவுளே, உறுதியாக உன்னருளிற்கூட்டி என்னைக்காத்தருள்வது உன் கடனென்று நினைத்து உன்னைக் கைகூப்பி வணங்கினேன், வணங்கியும், மாயைக் கடலில் இன்னம் மூழ்கிவருந்த என்னால் முடியாதென்பதாம்.

2. ஆராமை கண்டிங் கருட்குருவாய் நீயொருகால்
வாராயோ வந்து வருத்தமெல்லாந் தீராயோ
பூராய மாகவருட் பூரணத்தி லண்டமுதற்
பாராதி வைத்த பதியே பராபரமே.

ப—ரை. ஆராமைகண்டு - என் தரியாமையைப் பார்த்து, இங்கு - இவ்விடத்து, அருட்குருவாய் - அருட்குருவாகி, நீ ஒருகால் வாராயோ - நீ ஒருதரம் வாராயோ, வந்து - வந்து, வருத்தம் எல்லாம் என் துன்பத்தையெல்லாம், தீராயோ - ஒழியாயோ, பூராயமாக - புராதநமாக, அருட்பூரணத்தில் - திருவருணிறைவில், அண்டமுதல் - உலகங்கட்கு முதற்காரணமாகிய, பார் ஆதி-பிருதிவி முதலாகிய பஞ்சமஹா பூதங்களை, வைத்த—வகுத்துவைத்த, பதியே-இறைவனே - பராபரமே. எ—று.

கடவுளே, என்னாற்றாமையைக்கண்டு, நீ அருட்குருவாகிவந்து என்துன்பமெல்லாம் ஒழியும்படி கிருபை புரியாயோ என்பதாம்.

3. வாழாது வாழவுனை வந்தடைந்தோ ரெல்லாரு
மாழாழி யென்னவரு ளாளு ரழுக்காற்றே
டேழா யெனவுலக மேசுமினி நானொருவன்
பாழாகா வாறுமுகம் பார்நீ பராபரமே.

ப—ரை. வாழாது - அநித்யவாழ்வு வாழாமல், வாழ - நித்யவாழ்வுபெற்று வாழ, உன்னைவந்து அடைந்தோர் எல்லாரும் - உன்னைவந் தடுத்தவர்களெல்

லாரும், ஆழ் - ஆழ்ந்த, ஆழி என்ன - கடலைப்போல, அருள்ஆனுர் - அருளுருவ மானுர்கள், அழுக்காற்ருேடு - பொருமையோடு கூடிய, எழாய் - அறிவிலீ, என - என்று, உலகம் ஏசும் - உலகம் பழித்தற்குரிய, நான் ஒருவன்- நானொருவனும், இனி பாழ் ஆகாவாறு - இனிப் பாழ் படாவண்ணம், நீ முகம் பார் - நீ என்முகம் பார்த்திரங்கு பராபரமே. எ-று;

கடவுளே, உன்னைவந் தடைந்தோரெல்லாரும் உன் னருளுருவமானுர்கள், நானொருவனும் பாழ்படாவண்ணம் என்முகம்பார்த் திரங்கவேண்டும் என்பதாம்.

4. உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்தென்னை யாட்டுகின்ற
கள்ளக் கருணையை யான்காணுந் தரமாமோ
வெள்ளத்தை மாற்றி விடக்குண்பார் நஞ்சூட்டும்
பள்ளத்தின் மீன்போற் பதைத்தேன் பராபரமே.

ப-ரை. உள்ளத்தினுள்ளே ஒளித்து-என் மனத்தினுள்ளே மறைந்து, என்னை ஆட்டுகின்ற—என்னை நடிப்பிக்கிற, கள்ளக் கருணையை-வஞ்சக் கருணையை, யான் காணும் தரம் ஆமோ-நான் காணுந் தரமாகுமோ, விடக்குஉண்பார்-ஊனுண்பவரால், வெள்ளத்தை மாற்றி - (இறைத்தல் முதலியவற்ருல்) நீரை வடியச்செய்து, நஞ்சு ஊட்டும்—விஷ மூட்டப்பெற்ற, பள்ளத்தில்-சிறுகுட்டையிலுள்ள, மீன்போல்-மீன்களைப்போல, பதைத்தேன்-துடித்தேன், பராபரமே, எ-று.

கடவுளே, என் மனத்தின்கண் மறைந்திருந்து என்னை யாட்டுகின்ற உன் கருணுதிசயத்தை யான் காண வல்லேலனே, விஷமூட்டப்பட்ட சிறுபள்ளத்திலுள்ள மீன்போலப் பதையாநின்றேன் என்பதாம்.

5. வாவிக் கமலமலர் வண்டாய்த் துவண்டு துவண்
டாவிக்கு ணின்றவுனக் கன்புவைத்தார்க் கஞ்சலென்பாய்
பூவிற்கும் வான்கடையிற் புல்விற்போர் போலவொன்றைப்
பாவிக்க மாட்டேன் பதியே பராபரமே.

ப-ரை. வாவி—தடாகத்திலுள்ள, கமலமலர் வண்டு ஆய்-தாமரை மலரில் வண்டுபோலாகி, துவண்டு துவண்டு-திவண்டு திவண்டு, ஆவிக்கு உள்நின்ற, உயிருக்குள்ளே நிலைத்திருக்கிற, உனக்கு-உன்மேல், அன்பு வைத்தார்க்கு- அன்புவைத்த தொண்டர்களுக்கு, அஞ்சல் என்பாய் — அஞ்சன்மின் என்போய், பூவிற்கும்-புஷ்பம் விற்கிற, வான்கடையில் - சிறந்தகடையில், புல்விற்போர்போல-புல் விற்பாரைப்போல, ஒன்றை-(உன்னையன்றி) வேருெருபொருளை, பாவிக்கமாட்டேன் - பாவனை பண்ணமாட்டேன், பதியே—இறைவனே பராபரமே, எ—று.

கடவுளே. தாமரைப்பூவில் வண்டுபோலத் துவன்டு துவண்டு, உயிர்க்குயிராய் நிற்குமுன்னை யஞ்சலிசெய்யு மன்பர்க்கு அஞ்சலென்பாய், நான், பூவி

ற்குங்கடையில் புல்விற்பார்போல, உன்னையன்றி வேறு தெய்வத்தை நினைப்பதுஞ் செய்யேன் என்பதாம்.

6. விண்ணாறு வெற்பின் விழுந்தாங் கெனமார்பிற்
கண்ணாறு பாய்ச்சிடுமென் காதல் வெள்ளங்கண்டிலையோ
தண்ணாறு சாந்தபதத் தற்பரமே நால்வேதப்
பண்ணாறு மின்பப் பதியே பராபரமே.

ப—ரை. விண் ஆறு-ஆகாயகங்கை, வெற்பின்—மலையாகிய, ஆங்கு - அவ்விடத்து, விழுந்தென விழுந்தாற்போல, மார்பில்-மார்பின்மீது, கண் ஆறு-கண்ணீர் நதியை, பாய்ச்சிடும்-பாய்ச்சுகின்ற, என் காதல்வெள்ளம் - என்னுசைப் பெருக்கை, கண்டிலையோ-பார்த்திலையோ, தண் நாறு - தட்பமேமிகுதியாய்த் தோற்றுகிற, சாந்தபதம் - சாந்தபதத்தையுடைய, தற்பரமே—தற்பரவஸ்துவே, நால்வேதப் பண்-நான்கு வேதப்பண்களுள்ளும், நாறும்-பிரகாசிக்கிற, இன்பம்-சுகரூபமாகிய, பதியே—இறைவனே, பராபரமே. எ—று.

கடவுளே, ஆகாயகங்கை மலைமேல் விழுந்தாற்போல, மார்பின்மீதுகண்ணீராற்றைப் பெருகச்செய்கிற என்னுசை வெள்ளத்தைப் பார்த்திலையோ என்பதாம்.

7. கூடியநின் சீரடியார் கூட்டமென்றோ வாய்க்குமென
வாடியவென் னெஞ்சுமுக வாட்டமுநீ கண்டிலையோ
தேடியநின் சீரருளைத் திக்கனைத்துங் கைகுவித்துப்
பாடியநான் கண்டாய் பதியே பராபரமே.

ப—ரை. கூடிய-சேர்ந்த, நின்சீர் அடியார் - உன்சிறந்த அடியார்களது, கூட்டம்-கூட்டமானது, என்று வாய்க்குமோ என-எப்பொழுது கிடைக்குமோவென்று, வாடிய-வாடின, என் நெஞ்சும்-என்மனத்தையும், முகவாட்டமும்-முகவாட்டத்தையும், நீ கண்டிலையோ-நீ பார்த்திலையோ, தேடிய-அறிஞராற் றேடப்பட்ட, நின்சீர் அருளை—உனது சிறந்த அருளைக் குறித்து, திக்கு-அனைத்தும் – திசைகளெல்லாவற்றினும், கைகுவித்து - கைகூப்பி, பாடியநான் துதித்த நானுக்கும், பதியே-முதல்வனே, பராபரமே. எ-று.

கடவுளே, உன்னடியார் கூட்டம் என்று வாய்க்குமென்று வாடின என் மனவாட்டத்தையும் முகவாட்டத்தையும் நீ பார்த்திலையோ, எல்லாத்திசைகளிலும் உன்னருளை நாடிக் கைகுவித்துத் துதியாநின்றேன் என்பதாம்.

8. நெஞ்சத்தி னூடே நினைவாய் நினைவூடு
மஞ்சலென வாழுமென தாவித் துணைநீயே
சஞ்சலமாற் றினியினிமே லுய்க்குபசா ரம்புகன்று
பஞ்சரிக்க நானார் பதியே பராபரமே.

ப—ரை. நெஞ்சத்தினூடே நினைவு ஆய்—மனத்தினுள்ளே நினைவாகிநினை வூடும் - நினைவினுள்ளும், அஞ்சல் என பயப்படாதே யென்றுநின்று, வாழும் வாழ்கின்ற, எனது ஆவித்துணை-என் னுயிர்த்துணையாகிய, நீயேநீதானே, சஞ் சலம் மாற்றினை-என் மனோசலனத்தை நீக்கினுப், இனிமேல்-இனிமேல், தாய் க்கு-தாயாகிய வுனக்கு, உபசாரம் புகன்று - உபசாரஞ்சொல்லி, பஞ்சரிக்க கெஞ்ச, நான் ஆர்-நான்யார், பதியே-தலைவனே, பராபரமே, எ—று.

கடவுளே, நினைவுக்குள் நினைவாயிருந்து, அஞ்சல் என்றருள்செய்கிறஎன் னுயிர்த் துணையாகிய நீ, என் மனோசலனங்களை நீக்கியருளினை, தாயாகியவுன க்கு உபசாரஞ்சொல்ல நான் யார் என்பதாம்.

9. புத்திநெறி யாகவுனைப் போற்றிப் பலகாலும்
முத்திநெறி வேண்டாத மூடனே னுகெடுவேன்
சித்திநெறிக் கென்கடவேன் சீரடியார்க் கேவல்செய்யும்
பத்திநெறிக் கேனுமுகம் ப்பார்நீ பராபரமே.

ப—ரை. புத்திநெறியாக—புத்திவழியாக, உன்னைப் பலகாலும் போற்றி— உன்னைப் பலதரமும் துதித்து, முத்திநெறிவேண்டாத — முத்திமார்க்கத்தை விரும்பாத, மூடனேன்-மூடனுகிய நான், ஆகெடுவேன்-ஐயோ கெடுவேன்சித் திநெறிக்கு என் கடவேன் - சித்தி மார்க்கத்துக்கு என் செய்யக்கடவேன், சீர் அடியார்க்கு - உன் சிறந்த அடியார்களுக்கு, ஏவல்செய்யும் — ஏவல்செய்தற்கு ரிய, பத்திநெறிக்கேனும் - பத்திமார்க்கம் எனக்குச் சித்தித்தற்பொருட்டாயி னும், நீ முகம்பார் - நீ யென்முகம்பார், பராபரமே. எ-று.

கடவுளே, புத்திவழியாக உன்னைப் பலகாலும் துதித்து. முத்திநெறியை விரும்பாத மூடனுகிய நான், சித்திகளை யடையும் வழிக்கு என்செயக்கடவே ன், உன்னடியார்க்கு ஏவல்செய்கின்ற பத்திமார்க்கம் எனக்கமையும் வண்ண மாயினும் என்முகம் பார்க்கவேண்டும் என்பதாம்,

10. கண்டறியேன் கேட்டறியேன் காட்டுநினை யேயிதயங்
கொண்டறியேன் முத்தி குறிக்குந் தரமுண்டோ
தொண்டறியாப் பேதைமையேன் சொல்லேனின் றொன்
மைமயெல்லாம், பண்டறிவாய் நீயே பகராய்பராபரமே.

ப—ரை. கண்டறியேன் - கண்டறிந்திலேன், கேட்டறியேன் - கேட்ட றிந்திலேன், காட்டும் நினையே—(எல்லாப் பொருள்களையும் பகுத்து) உணர்த் துகின்ற உன்னையே, இதயங்கொண்டு அறியேன்--இருதயத்தில் வைத் தறிந் திலேன், முத்தி குறிக்கும் தரமும் உண்டோ — (இப்படிப்பட்டஎனக்கு) முத்தியை நினைக்கும் யோக்யதையாயினு முளதோ, தொண்டு அறியா - அடி மைத்திற மறியாத, பேதைமையேன் — அறிவின்மையையுடையேன், நின் தொன்மையெல்லாம் சொல்லேன்-உன் பழமையெல்லாம் சொல்லியறியேன், பண்டு அறிவாய்-(இவற்றையெல்லாம்) முன்னமே யுணர்வாயாகிய, நீயே பக ராய் - நீயே சொல்லாய், பராபரமே. எ—று.

களவுளே, உன்னைக் கண்டுமிலேன், இதயத்தில் அமைத்துமிலேன், இப்படிப்பட்ட எனக்கு முத்தியை நினைத்தற்காயினுந் தகுதியுண்டோஉன்னடிமைத் திறமறியாத பேதையேன், உன் பழமையெல்லாம் சொல்லியறியேன், முன்னமே நீ யுணர்வாயாதலால் என்பதாம்.

தன்னை.

1. தன்னை யறியத் தனதருளாற் றானுணர்த்து
மன்னைப் பொருளெனவே வாழாமற் பாழ்நெஞ்சே
பொன்னைப் புவியைமடப் பூவையரை மெய்யெனவே
யென்னைக் கவர்ந்திழுத் திட் டென்னபலன்கண்டாயே.

ப-ரை தன்னை அறிய-தன்னை யுணர, தனது அருளால் - தன்திருவருளால், தான் உணர்த்தும் — தானே யுணர்த்துகின்ற, மன்னை - இறைவனை, பொருள் என வாழாமல்—உறுதிப்பொருளென்று வாழாமல், பாழ்நெஞ்சே-பாழ் மனமே, பொன்னை - பொன்னையும், புவியை - நிலத்தையும், மடப்பூவையரை — இளமை பொருந்திய மாதரையும் மெய்யென - மெய்யென்று கொண்டு, என்னை-என்னை, கவர்ந்து இழுத்திட்டு-பற்றியிழுத்திட்டு, என்ன பலன் கண்டாய் என்னபயனை யடைந்தாய். எ-று.

மனமே, தன்னை யுணருமாறு தன்னருளால் நமக்கறிவுறுத்துகின்ற இறைவனைவாழ்த்தி வாழாமல், பொன் மண் பெண் என்பவைகளை மெய்யென்று நம்பி, என்னை யவ்விடயங்களில் இழுத்துப்போய், நீ யென்னபயனடைந்தனை என்பதாம்.

ஆக்குவை.

1. ஆக்குவை மாயையாவு நொடிதனி லதனை மாள
நீக்குவை நிக்கமில்லா நினைப்பொடு மறப்புமாற்றிப்
போக்கொடு வரவுமின்றிப் புனிதநல் லருளாநந்தந்
தாக்கவுஞ் செய்வாயன்றோ சச்சிதானந்தவாழ்வே.

ப-ரை.. மாயையாவும்-மாயைகளெல்லாவற்றையும், ஆக்குவை-உண்டாக்குவாய், அதனை - அம்மாயையை, நொடிதனில்-நொடிப்பொழுதில் மாள நீக்குவை-ஒழிய நீக்கிவிடுவாய், நீக்கம்இல்லா-நீங்குதலில்லாத, நினைப்பொடு-நினைப்புடன், மறப்பும் - மறப்பையும், மாற்றி—ஒழித்து, போக்கொடுவரவும் இன்றி-போக்குடன் வரவும் இல்லாமல், புனிதம்—பரிசுத்தமாகிய நல்-சிறந்த, அருள ஆனந்தம் - அருளாநந்தத்தை, தாக்கவும் செய்வாய் அன்றோ-அடையவுஞ் செய்பவன் நீ யல்லவா, சச்சிதாநந்த வாழ்வே - அஸ்திபாதி ப்ரியவாழ்க்கையே.

சச்சிதாநந்தப் பொருளே, மாயாகாரியமாகிய பிரபஞ்சமுழுதையும்படைத்துக்காத்து அழிக்கவல்லே, போக்கொடு வரவற்ற அருளாநந்தத்தை யடையவுஞ் செய்வோன் நீயல்லையோ என்பதாம்.

கற்புறு சிந்தை

1. கற்புறு சிந்தைமாதர் கணவரை யன்றிவேறு
ரிற்புறத் தவரைநாடார் யாங்களு மின்பவாழ்வுந்
தற்பொறி யாகநல்குந் தலைவநின் னலதோர்தெய்வம்
பொற்புறக் கருதோங் கண்டாய் பூரணானந்தவாழ்வே.

ப-ரை. கற்பு உறு சிந்தை மாதர்-கற்பு மிகுந்த மனத்தையுடைய மாதர்கள், கணவரை அன்றி - தம்கணவரை நாடுதலன்றி, வேறு - அந்நியமாகிய, ஓர் இல்புறத்தவரை-ஒரு அயல்வீட்டாரை, நாடார்-நாடார்கள், (அதுபோல) யாங்களும்-நாங்களும், இன்பவாழ்வும்-சுகவாழ்க்கையையும், தற்பொறி ஆக நல்கும்-தன் செல்வமாகத் தந்தருள்கின்ற, தலைவ - முதல்வனே, நின்னலது-உன்னையன்றி, ஓர்தெய்வம் - மற்றொரு தெய்வத்தையே, பொற்புஉற-யாம் பொலிவடைதற் பொருட்டு, கருதோம்-நாடோம், பூரணாநந்த வாழ்வே – பரிபூரண சுகத்தையே வாழிடமாகக் கொண்டு அதனிடத்து வாழ்வோனே,

கடவுளே, கற்புடைமாதர், தங் கணவரையன்றி அயலாரை நாடாதது போல, யாங்கள் உன்னையன்றி வேறுதெய்வத்தைக் கருதோம் என்பதாம்.

2. முருந்திள நகையார்பார முலைமுகந் தழுவிச் செவ்வாய்
விருந்தமிர் தெனவருந்தி வெறியாட்டுக் காளாய்நாளு
மிருந்தலோ காயதப்பே ரினத்தனா யிருக்கவேழை
பொருந்தவுங் கதிமேலுண்டோ பூரணானந்தவாழ்வே.

ப-ரை. முருந்து-மயிலிறகினடிபோன்ற, இள நகையார்-சிறிய பல்வரிசையையுடைய மாதரது, பாரம் – பெரிய, முலைமுகம் - முலைமுகட்டை, தழுவி–தழுவிக்கொண்டு, செவ்வாய்-செவந்த அதராமிர்தத்தை, விருந்து - விருந்தாகக் கொடுக்கப்பட்ட, அமிர்து என--தேவாமிர்தம்போலக் கருதி, அருந்திபாகம்பண்ணி, வெறியாட்டுக்கு ஆள் ஆய்--வெறியாடலுக் காளாகி, நாளும் இருந்த–நாடோறுமிருந்த, லோகாயதப்பேர் – உலோகாயதம் என்னும் பேர் பூண்ட, இனத்தனாய் இருந்த ஏழை-கூட்டத்தானாயிருந்த அறிவிலியாகிய நான், மேல்கதி பொருந்தவும்-இனி யொருகால் நற்கதி யடையவும், உண்டோ–விரகுண்டோ, பூரணானந்தவாழ்வே, எ-று.

கடவுளே, மாதர் மயக்கிலகப்பட்டு, லோகாயதனுக் கினமாயிருக்கிற எனக்கு நற்கதியுமுண்டோ என்பதாம்.

3. தீதொலமொ மான்றும் வன்மை செறிந்திடப் படலம்போர்த்த
பாதகச் சிந்தைபெற்ற பதகனுன் பாதநீழ
லாதர வடைய வுள்ளன் பருள்கிலை யாயின்மற்றியார்
போதனை செய்யவல்லார் பூரணானந்தவாழ்வே.

ப-ரை. தீது எல்லாம் - தீமைகள் யாவும், ஒன்று ஆம் தன்மைசெறிந்து- ஒன்றாகக் கூடியிருந்தாற்போன்ற காடிந்யம் பொருந்தி, இருள் படலம்போர்த்த – அஞ்ஞாநாந்தகாரச் செறிவினால் மூடப்பெற்ற, பாதகச் சிந்தைபெற்ற- பாப சிந்தனையுள்ள, பதகன் – பாபியாகிய நான், உன் பாதநீழல் - உன் திருவடி நிழலை, ஆதரவு அடைய - ஆதாரமாக அடைய, உள்ளன்பு அருள்கிலேயாயின்-உள்ளன்பைத் தந்தருள்கிலேயானால், போதனைசெய்யவல்லார்-(என் பாவந்தொலையப்) போதிக்கவல்லார், மற்றுயார் - வேறுயாவர், பூரண, எ-று.

கடவுளே, தீமைகள்யாவும் ஒன்றாய்த் திரண்டாற்போன்ற மனத்தையுடையேன், உன் திருவடிநீழலை யடையும்வண்ணம் உள்ளன்பை யருள்செய்திலையாயின், வேறு யாவர் என்பாவந் தொலையப் போதிக்க வல்லார்என்பதாம்.

4. நாதனை நாதாதீத நண்பனை நடுவாய்நின்ற
நீதனைக் கலந்துநிற்க நெஞ்சமே நீவாவென்றால்
வாதனை பெருக்கியென்னை வசஞ்செய்து மனந்துன்மார்க்க
போதனை செய்தனன்றோ பூரணா னந்தவாழ்வே.

ப-ரை. நாதனை – இறைவனை, நாத அதீத-நாத தத்துவத்துக்கு மெட்டாத, நண்பனை-அன்பர்க் கன்பனை, நடுவாய்நின்ற நீதனை-பஞ்சகிருத்தியங்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கிற நீதிமானை, கலந்து நிற்க-கூடிநிற்க, நெஞ்சமே-மனமே, நீவா என்றால்–நீ வருகவென்றால், மனம் - என்மனமானது, வாதனை பெருக்கி-உலக வாசனையைப் பெருகச்செய்து, என்னை வசம் செய்து-என்னை வசிகரித்து, துன்மார்க்க போதனைசெய்தல்-துன்மார்க்க போதனைசெய்வது, நன்றோ–நன்மையோ, பூரணானந்த, எ-று.

கடவுளே, இறைவனைக்கூட வாவென் றழைத்தால், என்மனம் அதற்கிசையாமல், உலகவாசனையில், என்னை யிழுத்துச்சென்று தீநெறியையுபதேசித்து என்னை நசிக்கப்பண்ணுதல் அழகோ என்பதாம்.

5. எண்ணிய வெண்ணமெல்லா மிறப்புமேற் பிறப்புக்காசை
பண்ணியென் னறிவையெல்லாம் பாழாக்கி யெனைப்பாழாக்குந்
திண்ணிய வினையைக் கொன்று சிறியனை யுய்யக்கொண்டாற்
புண்ணிய நினக்கேயன்றோ பூரணானந்த வாழ்வே.

ப–ரை. எண்ணிய எண்ணம் எல்லாம்-நான் எண்ணிய நல்லெண்ணங்கள் யாவையும், இறப்புமேல் பிறப்புக்கு ஆசைபண்ணி - இறப்புக்கும் மேல்வரக்கடவதாகிய பிறப்புக்குமே விருப்பமாகச்செய்து, என் அறிவையெல்லாம் பாழாக்கி-என்னறிவு முழுதும் பாழ்படுத்தி, என்னைப்பாழ் ஆக்கும் -என்னைப் பாழாக்குகின்ற, திண்ணிய வினையை - வல்வினையை, கொன்று - கெடுத்து, சிறியனை உய்யக்கொண்டால்-சிறியேனை யுய்விக்க ஏற்றுக்கொண்டால், புண்ணியம்-அந்தப் புண்ணியம், நினக்கே அன்றோ - உனக்கேயல்லவா, பூரண,

கடவுளே, என்னறிவையும் என்னையும் பாழாக்குகின்ற வினையைக்கெடுத்துச் சிறியேனை உய்யக் கொண்டனையாயின், அதனுலுளதாகும் புண்ணியம் உனக்கே யுண்டாமல்லவா என்பதாம்.

6. பத்திநீ பத்திக்கான பலனுநீ பலவாச் சொல்லுஞ்
சித்திநீ சித்தர்சித்தித் திறமுநீ திறமார்மோன
முத்திநீ முத்திக்கான முதலுநீ முதன்மையான
புத்திநீ யெனக்கொன்றுண்டோ பூரணானந்தவாழ்வே.

ப-ரை. பத்தி நீ - பத்திரூபமா யிருப்பவனும் நீயே, பத்திக்குஆன பலனும் நீ-பக்திக்குரிய பல ரூபமாயிருப்பவனும் நீயே, பலஆ சொல்லும் சித்தி நீ-பலவகையாகச் சொல்லப்படுகிற சித்திகளும் நீயே, சித்தர் சித்தித் திறமும் நீ-சித்தாது சிததிவகைகளும் நீயே, திறம் ஆர்மோன முத்திநீ - உறுதியாகிய மோனமுத்தியும்நீயே, முத்திக்கு ஆன-முத்தியை யுதவுதற்குரிய, முதலும் நீ-முதல்வனும் நீயே, முதன்மையான புத்திநீ — முதன்மையாகிய அறிவும் நீயே, எனக்கு ஒன்று உண்டோ - எனக்கென்றொரு பொருளுளதோ, எ-று.

கடவுளே, பத்திமுதலிய எல்லாம் நீயேயா யிருக்கச்செய்தே, எனக்கென வொரு பொருளுண்டோ என்பதாம்.

7. தாயினு மினிய நின்னைச் சரணென வடைந்த நாயேன்
பேயினுங் கடையனுகிப் பிதற்றுதல் செய்தனன்றோ
தீயிடை மெழுகாய் நொந்தேன் றெளிவிலேன் வீணேகாலம்
போயின தாற்ற கில்லேன் பூரணானந்தவாழ்வே.

ப-ரை. தாயினும் இனிய நின்னை-தாயினு மினியனான வுன்னை, சரண் என அடைந்த நாயேன்—அடைக்கலமாக அடைந்த நாயினேன், பேயினும் கடையன் ஆகி-பேயினு மிழ்ந்தவனாகி, பிதற்றுதல் செய்தல் - பிதற்றுவது, நன்றோ - நன்மையோ, தீயிடை மெழுகு ஆய் நொந்தேன் - செந்தழலின் மெழுகுபோல வுருகினேன், தெளிவிலேன் — தெளிவிலாதேன், காலம்வீணே போயினது ஆற்றகில்லேன்—காலம்பயனற் றொழிந்ததைப்பற்றித் தரியேன், பூரண. எ-று.

கடவுளே, தாயினுமினியனான வுன்னைச் சரண்புகுந்த நான் பேயினுமிழிந்தேனாகிப் பிதற்றித்திரித லழகாமோ, அழலிலிட்ட மெழுகுபோலுருகி நொந்தேன், அன்றியும், காலம்வீணே கழிப்பதைக் குறித்து ஆற்றகில்லேன் என்பதாம்.

மலைவளர்காதலி.

1. பதியுண்டு நிதியுண்டு புத்திரர்கண் மித்திரர்கள்
பக்கமுண் டெக்காலமும்
பவிசுண்டு தவிசுண்டு திட்டாந்த மாகயம
படரெனுந் திமிரமணுகாக்

கதியுண்டு ஞானமாங் கதிருண்டு சதிருண்டு
காயசித் திகளுமுண்டு
கறையுண்ட கண்டர்பா லம்மைநின் றாளிற்
கருத்தொன்று முண்டாகுமே
னதியுண்ட கடலெனச் சமயத்தை யுண்டபர
ஞானவா னந்த வொளியே
நாதாந்த ரூபமே வேதாந்த மோனமே
நானெனு மகந்தை தீர்த்தென்
மதியுண்ட மதியான மதிவதன வல்லியே
மதுசூ தனன் றங்கையே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்கா தலிப்பெ ணுமையே.

ப—ரை. நதி உண்ட கடல் என—பல நதிகளையும் உட்கொண்ட கடல் போல, சமயத்தை உண்ட-பல சமயங்களையு முட்கொண்ட, பரம்-மேலான ஞான ஆனந்த வொளியே - ஞானானந்தச்சுடரே, நாதாந்த ரூபமே, நாததத்துவத்தின் முடிவாகிய வுருவே, வேதாந்த மோனமே-வேதமுடிவில் விளங்குகிற மௌநநிலையே, நான் என்னும் அகந்தை தீர்த்து - நானென்னுமசங்காரத்தைப் போக்கி; என்மதி உண்ட - என்னறிவை விழுங்கிய, மதிஆன—அறிவுருவமாகிய, மதிவதன வல்லியே — பூர்ண சந்த்ரனுக்கு நிகரானமுகத்தையுடைய கொடிபோல்வாளே, மது சூதனன் தங்கையே-திருமாலுக்குத் திருத்தங்கையே, வரைராஜனுக்கு — மலையரையனுக்கு, இரு கண்மணியாய் உதித்த - இரண்டு கண்மணிபோலத் தோன்றிய, மலைவளர் காதலிப்பெண் உமையே, கறை உண்ட கண்டர்பால் — விஷமுண்ட கண்டரிடத்துஅமர்ந்த, அம்மை — அன்னையே, நின் தாளில் — உன் திருவடியி னிடத்தில், கருத்து ஒன்றும் உண்டாகுமேல் — நினைப் பொன்றுமே யுளதாயின், பதிஉண்டு - நல்லிடமுண்டு, நிதி உண்டு — செல்வமுண்டு,புத்திரர்கள் — புத்திரரும், மித்திரர்கள்-மித்திரரும், பக்கம் - உறவினரும், உண்டு—உண்டு, எக்காலமும் - எப்போதும், பவிசு உண்டு, திறமை உண்டு, தவிசுஉண்டு-நல்ல சயனமுண்டு, திட்டாந்தமாக-த்ருஷ்டாந்தமாக, யமபடர் என்னும் திமிரம் அணுகா-யமதூதர் என்கிற இருள் அணுகாத, கதி உண்டு சிறந்தகதியுண்டு, ஞானம் ஆம் கதிர் உண்டு - ஞானமாகிய சூரியனுண்டு, சதுர்உண்டு - சதுரதையுண்டு, காயசித்திகளும் உண்டு, என்றவாறு.

இருளு மொளியும்போல, யமபடர்க்கும் ஞானத்துக்கும் பகையுண்மை தோன்ற, யமபடரெனுந திமிரமணுகாக் கதியுண்டு, ஞானமாங்கதிருண்டு" என்றார், மதுசூதநன்-மதுவென்பவனைக் கொன்றவன். தவிசு ஆசநமெனினுமாம். மலைவளர் காதலி—தேவைநகரி லெழுந்தருளியிருக்கின்ற தேவியார் திருப்பெயர், மலைவளர் காதலிப் பெண்ணுமையே, எனக்கு உன்திருவடிமே லன்பொன்று முளதாயின், பதிமுதலிய எல்லா முண்டாமென்பதாம்.

2. தெட்டிலே வலியமட ம்மாதர்வாய் வெட்டிலே
சிற்றிடையி லேநடையிலே
சேலொத்த விழியிலே பாலொத்த மொழியிலே
சிறுபிறை நுதற்கீற்றிலே
பொட்டிலே யவர்கட்டு பட்டிலே புனைகந்த
பொடியிலே யடியிலேமேற்
பூரித்த முலையிலே நிற்கின்ற நிலையிலே
புந்திதனை நுழையவிட்டு
நெட்டிலே யலையாம லறிவிலே பொறையிலே
நின்னடியர் கூட்டத்திலே
நிலைபெற்ற வன்பிலே மலைவற்ற மெய்ஞ்ஞான
நேயத்தி லேயுனிருதாண்
மட்டிலே மனதுசெல நினதருளுமருள்வையோ
வளமருவு தேவையரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெண்ணுமையே.

ப-ரை. வலிய மடமாதர்-வன்மையாகிய மடப்பத்வையுடைய மாதரது தெட்டிலே-வஞ்சகத்திலும், வாய் வெட்டிலே - வாயின் வெட்டுவார்த்தையிலும், சிற்றிடையிலே-சிறிய இடையிலும், நடையிலே – நடையிலும், சேல் ஒத்த விழியிலே-சேல்போன்ற கண்களிலும், பால ஒத்தமொழியிலே - பால் போன்ற இன்சொல்லினும், சிறுபிறை நுதல் கீற்றிலே – சிறுபிறைபோன்ற நெற்றி வகிரிலும், பொட்டிலே - அதிலிட்ட பொட்டிலும், அவர் கட்டுபட்டிலே-அவரணிந்திருக்கும் பட்டாடையிலும், புனைகந்த பொடியிலே-பூசப்பட்ட பரிமளப் பொடியிலும், அடியிலே-பாதங்களிலும், மேல் - மேலிடத்து, பூரித்த முலையிலே-இருமாந்த முலைகளிலும், நிற்கின்ற நிலையிலே - நிற்கிற நிலையிலும், புந்திதனை நுழையவிட்டு-புத்தியைப் புகவிட்டு, நெட்டிலே அலையாமல் - (மனம்) போனபோக்கிலே யுழலாமல், அறிவிலே–ஞானமார்க்கத்திலும், பொறையிலே-பொறுமையிலும், நின் அடியர் கூட்டத்திலே - உன் தொண்டர் குழாத்திலும், நிலைபெற்ற அன்பிலே - நிலைபெற்ற அன்பிலும், மலைவு அற்ற-மயக்கமற்ற, மெய்ஞ்ஞான நேயத்திலே-உண்மைஞான நேசத்திலும், உன் இருதாள் மட்டிலே - உன்னிரண்டு திருவடியினளவிலும் மனது செல்ல - என்மனஞ் செல்லும்படி, நினது அருளும் அருள்வையோ-உன்னருளையுந் தந்தருள்வையோ, வளம்மருவு - வளம்பொருந்திய, தேவை அரசே-தேவைநகர்க் கரைசியே, வரைராஜ, எ-று.

மலைவளர் காதலிப்பெண்ணுமையே, என்மனத்தை மாதர்வஞ்சனைமுதலியவற்றில் செலுத்தாமல் ஞானமார்க்க முதலியவற்றிற் |செலுத்துமாறு அருள்புரியவேண்டும் என்பதாம்.

வாய்ச்சொல் முதலியவற்றால் ஆடவரை வயப்படுத்துதற்குக் காரணம் வஞ்சனையாதலால், தெட்டு என அதனை முதற்கட் கூறினார், வாய்வெட்டு ஆடவர் சொற்களைக் கண்டித்துப்பேசுதல். இன்னதுபோலுஞ் சிற்றிடையென்னது சிற்றிடையென வாளா கூறினமையால், சிறுமையின் இறுதியெல்லையளவுங் கொள்ளப்படும். இதனை "எம்மையாளுடையாளிட்டிடையின்மின்னி" அகல்கின்ற வல்குற் றடமதுகொங்கை யவையவநீ – புகல்கின்றதென்னை நெஞ் சுண்டேயிடை" "பொட்டணி யானுதல் போயிறும் பொய்போ லிடையெனப்பூ ணிட்டணியான்" எனப் பல்லாற்றானும் புனைந்துரைக்கு மேலோர் கூற்றானுமுணர்க, நடை-அன்னப்பேட்டின் நடைபோலும்நடை. இதனை, "ஓங்குதெய்வ மருவளர் மாலையோர் வல்லியினொல்கி யனநடைவாய்ந்து" "சூன்முதிர் துள்ளுநடைப்பெடைக் கிற்றனைச் சேவல்செய்வான்-தேன்முதிர் வேழத்தின் மென்பூக்குதர் செம்மலூரன்" பேட்டனமடவ நடைபயில்பிடியை" "அன்னஞ் சிலம்பு நடையிளமானை" என்றற் றொடக்கத்தனவற்றாற் காண்க. சேலொத்த விழி-சேல்போல மிளிரும்கண். மிளர்தல்–வலமிடமாகப் பிறழ்தல். இதனை, "செழுநீர்த் தடத்துக் கயன்மிளிர்ந் தாலொப்பச் சேயரிக் கண், அழுநீர் துளும்பவலமருகின்றன" "வேல்போ னிறம்படைத்து வீரவாள் போலிரண்டு-சேல்போற் கயல்போற் றிசைபரந்து" "கயலோ நும்கண்கள்" "அங்கயற்கண்ணி" என்றற் றொடக்கத் தனவற்றானும் உணர்க. பாலொத்த மொழிபாலின் சுவைபோலுஞ் சுவையினையுடையமொழி இதனை, "பாலூறு தேன்வாய்ப்படிறீ கடைதிறவாய்" "பாலேய் மொழியினள்" என்றற் றொடக்கத் தனவற்றானும் உணர்க. சிறுபிறைநுதல் பூர்வபக்ஷத் தட்டமி சந்திரன்போலும், நெற்றி, இது, "பூருவபக்கத்தட்டமி விதுவைப்போ லொளிர்நுதலினாள்" என்றற்றொடக்கத்தனவற்றா னுணர்க. பொட்டு - "சிக்கரப்புள், ஒட்டுக்குளாவதுபோ லுள்ள பணக்காரர்களுன் பொட்டுக்குளாகவென்று பொட்டிட்டாள்" என்றபடி ஆடவரை வசிகரித்தற் பொருட்டு நெற்றியிலிடுந் திலகம்.

பூரித்தமுலை-"புலியூரம் பலவர்க்குற்ற பத்தியர்போலப் பணைத்திறுமாந்த பயோதரத்து,, "இருப்பைவிட் டயனார் நெடிதுநாட் டவஞ்செய் திருகையுஞ் சிந்தையும் வருந்திச், செருப்பயின் றிறந்த மதனனைச்சுட்டத் திருமுடிவேண்டுமென்றியானை, மருப்பையும் கும்பத்தலத்தையுஞ் சக்ரவாகத்தையும் வடகனகப், பொருப்பையும் படைத்துத் தெளிந்தபின் படைத்த புளகிதபூணமுலையாள்,, என்றபடி இறுமாந்தமுலை. நிற்கின்றநிலை – இவ்வாறான அவயவவொப்பனையோடு ஆடவருடைய கண்மனங்களைக் கவர்தற் குரித்தாய் நிற்கிற நிலை. தெட்டிலே வலிய எனவியைத்து, வஞ்சித்தலில் வலிய எனவுரைப்பினு மமையும். தெட்டுதல் முதலியவற்றாலும், மாதர் எனப்பன்மையாற் கூறினமையாலும், இது பொருட்பெண்டிரை நோக்கினதாகத் தோற்றுகின்றது.

3. பூதமுத லாகவே நாதபரி யந்தமும்
 பொய்யென் றெனைக்காட்டியென்
போதத்தி னடுவாகி யடியீறுமில்லாத
 போதபூ ரணவெளிக்கு
ளேதுமற நில்லென் றுபாயமா வைத்துநினை
 வெல்லாஞ்செய் வல்லசித்தா
மின்பவுரு வைத்தந்த வன்னையே நின்னையே
 யெளியேன் மறந்துய்வனோ
வேதமுத லானநல் லாகமத் தன்மையை
 விளக்குமுட் கண்ணிலார்க்கு
மிக்கநின் மகிமையைக் கேளாதசெவிடர்க்கும்
 வீறுட்வா தம்புகலுவாய்
வாதநோ யாளர்க்கு மெட்டாத முக்கணுடை
 மாமருந் துக்கமிர்தமே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
 வளர்கா தலிப்பெண்ணுமையே.

ப-ரை பூதமுதலாக—பிருதிவியாதி பூதமுதலாக, நாதபரியந்தமும்—நாதத த்துவம் வரைக்கும், பொய்யென்று-பொய்யாமென்று, என்னைக்காட்டி-என் னை யறிவுறுத்தி, என்போதத்தின் நடுவாகி - என்னறிவி னிடையாகி-அடியீ றும் இல்லாத—ஆதியந்தங்களில்லாத, போதபூரணவெளிக்குள்-ஞானபூர்ணமா கிய சிதாகாயத்தில், ஏதும் அறநில் என்று-ஒன்றுமற நிற்பாயென்று, உபாய மாவைத்து —உபாயமாவைத்து, நினைவு எல்லாம் - எண்ணங்களையெல்லாம், செய்வல்ல-பலிக்கச் செய்யவல்ல, சித்தாம்-ஞானமாகிய, இன்பவுருவைத்தந்த் சுகவடிவைத் தந்தருளிய, அன்னையே-தாயே, நின்னையே-உன்னையே, எளி யேன் ஏழையேன், மறந்து உய்வனோ — மறந்துய்வேனோ, வேதம்முதலான- வேதமுதலாகிய, நல்லாகமத்தன்மையை - நல்லாகமத்தன்மையை, விளக்கும் விளக்கிக்காட்டுகிற, உள் கண் இல்லார்க்கும் - அகக்கண்ணில்லாதார்க்கும், மிக்க-மேலான, நின் மகிமையை - உன் பெருமையை, கேளாத செவிடர்க்கு கேட்காத செவிடர்கட்கும், வீறுவாதம்புகலும்வாய்—விஞ்சியவாதம் பேசுகின் ற வாயையுடைய, வாதநோயாளர்க்கும் - வாதநோயாளிகட்கும், எட்டாத-எட் டப்படாத, முக்கண் உடை-மூன்று கண்களையுடைய, மாமருந்துக்கு—பெரிய அமிர்தத்துக்கு, அமிர்தமே - அமிழ்தாயிருப்பவளே, வரைராஜ, எ று.

மலைவளர் காதலிப்பெண்ணுமையே, பிருதுவிமுதல் நாததத்துவ மீறுயு ள்ளவைகள் பொய்யென்று என்னை யறிவுறுத்தி, என்னறிவிற் கறிவாகி சிதா காயத்திற் றங்குகவென் றுபாயங் கற்பித்து, எல்லாம்வல்ல ஞானாகந்தவுருவை த்தந்த அன்னையே, இவ்வாறு சர்வோபகார பூதையான வுன்னை, ஏழையேன் மறந்து, வேறோராற்றான் உய்யும்விரகுளேனோ வென்பதாம்.

"ஆறாறையு நீத்த தன்மேனிலை" என்றஆன்றோர் திருவாக்குக் கிணங்க, "பூதமுதலாகவே நாதபரியந்தமும் பொய்யென் றெனைக்காட்டி" யென்றார்.

4 மிடியிட்ட வாழ்க்கையா லுப்பிட்ட கலமெனவு
மெய்யெலா முள்ளு டைந்து
வீறிட்ட செல்வர்தந் தலைவாயில் வாசமாய்
வேதனைக ளுற வேதனுந்
துடியிட்ட வெவ்வினையை யேவினான் பாவிநான்
தொடரிட்ட தொழில்க ளெல்லாம்
துண்டிட்ட சாண்கும்பி யின்பொருட்டாயதுன்
றொண்டர்பணி செய்வ தென்றோ
வடியிட்ட செந்தமிழி னருமையிட் டாரூரி
லரிவையோர் பரவ வாயில்
அம்மட்டு மடியிட்டு நடைநடந் தருளடிக
ளடியீது முடியீ தென
வடியிட்ட மறைபேசு பச்சிளங்கிள்ளையே
வளமருவு தேவை யரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெ ணுமையே.

ப-ரை. மிடியிட்ட வாழ்க்கையால் - வறுமையாகிய வாழ்க்கையினால் உப்பு இட்ட கலம் எனவும்-உப்புவைத்த மட்கலம்போலவும், மெய்யெலாம் உள் உடைந்து - சரீரமெல்லாம் உள்ளுடைந்து, வீறிட்ட செல்வர்-மிகுந்தசெல்வரது, தலைவாசல்வாசமாய் தலைவாயிலே வாசஸ்தானமாகக் கொண்டு, வேதனைகள் உற-வேதனைகளையடைய, வேதனும்-பிரமனும், துடியிட்டவெவ்வினையை-பதைத்தற்குரிய வெவ்வினைகளை, ஏவினான்-ஏவிவிட்டான், பாவிநான்-பாவியாகிய நான், தொடரிட்ட தொழில்களெல்லாம் - தொடங்கினதொழில்கள் யாவும், துண்டிட்ட-துண்டிக்கப்பட்ட, சாண்கும்பியின் பொருட்டாயது-சாண்வயிற்றி னளவாயினவே, (இதைவிடுத்து) உன் தொண்டர்பணிசெய்வது என்றோ-உன்னடியார் பணிசெய்வதெக்காலமோ, அடியிட்டசெந்தமிழின் அருமையிட்டு - பழமையாகிய செந்தமிழின் அருமையைக்குறித்து, ஆரூரில் திருவாரூரின்கண், அரிவை—அரிவையாகிய, ஓர்பரவை-ஒப்பற்ற பரவையென்பாளது, வாயில்-தலைவாயிலாகிய, அம்மட்டும் - அதுவரைக்கும், அடியிட்டு-திருவடிகளையூன்றி, நடைநடந்தருளிய, அடிகள் - இறைவரது, அடி ஈது—மூலமிது, முடிஈது-ஈறு இது, என-என்று, வடியிட்ட - தெளிவித்த, மறை-வேதங்களை, பேசு பேசுகின்ற, பச்சிளங்கிள்ளையே-பச்சிளங்கிளியே, வளம் மருவு தேவையரசே - வளம்பொருந்திய தேவைநகர்க் கரசியே, வரைராஜ எ-று.

செந்தமிழி னருமையிட்டு, என்றது, சுந்தரமூர்த்தியின் செந்தமிழ்ப்பாடல்களின் அருமையைக் குறித்து என்றபடி.

மலைவளர் காதலிப் பெண்ணுமையே, யான் றொடங்கிச் செய்யுந்தொழில்கள்யாவும் சாண்வயிற்றின் பொருட்டேயாம், இதைவிடுத்து உன்னடியர் பணிசெய்வ தெக்காலமோ வென்பதாம்.

"பூணும் பணிக்கல்ல பொன்னுக்குத் தானல்ல பூமிதனைக்
காணும் படிக்கல்ல மங்கையர்க் கல்லநற் காட்சிக்கல்ல
சேணுங் கடந்த சிவனடிக்கல்லவென் சிந்தைகெட்டுச்
சாணும் வளர்க்க வடியேன் படுந்துயர் சற்றல்லவே.—என்றார் பட்டணத்தடிகளும்.

உப்பிட்ட மட்கலம் மேலுக்கு நன்குதோன்றினும், உட்புறத்து உளுத்துப் பொடியா யுதிர நிற்பதுபோல, இந்தச் சரீரமும் மேலுக்கு நன்குதோன்றினும், உள்ளிடம் மனோதுக்கம் முதலியவற்றால் சிதைந்து நிற்குமாதலால், உப்பிட்ட கலமெனவு மெய்யெலா முள்ளுடைந்து என்றார். "பொத்தையூன்சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசும்பொழுகிய பொய்க்கூரை,"யென்றார்மேலோரும், "செல்வரைப் பின்சென்று சங்கடம்பேசித் தினந்தினமும், பல்லினைக்காட்டிப் பரதவியாமல்,, என்றதற் கேற்ப, வீறிட்ட செல்வர்தந்தலைவாசல் வாசமாய் வேதனையுற என்றார்.

5. பூரணி புராதநி சுமங்கலை சுதந்தரி
புராந்தகி த்ரியம்பகி யெழிற்
புங்கவி விளங்குசிவ சங்கரி சஹஸ்ரதள
புஷ்பமிசை வீற்றி ருக்கும்
நாரணி மனாதீத நாயகிகுணாதீத
நாதாந்த சத்தி யென்றுன்
நாமமே யுச்சரித் திடுமடியர் நாமமே
நானுச் சரிக்க வசமோ
ஆரணி சடைக்கடவு ளாரணி யெனப்புகழ
வகிலாண்ட கோடி யீன்ற
அன்னையே பின்னையுங் கன்னியென மறைபேசு
மானந்த ரூப மயிலே
வாரணியு மிருகொங்கை மாதர்மகிழ் கங்கைபுகழ்
வளமருவுதேவை யரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெ ணுமையே.

ப-ரை. பூரணி (என்று) - பூரணியென்றும், புராதனி (என்று) புராதனி யென்றும், சுமங்கலை (என்று) - சுமங்கலையென்றும், சுதந்தரி (என்று) ஸ்வத ந்த்ரியென்றும், புராந்தகி (என்று) - புராந்தகியென்றும், த்ரியம்பகி (என்று) த்யம்பகியென்றும், எழில் - அழகுள்ள, புங்கவி (என்று) - புங்கவியென்றும், விளங்கு - விளங்குகின்ற, சிவசங்கரி (என்று) - சிவசங்கரியென்றும், சஹஸ்ர தள புஷ்பமிசை வீற்றிருக்கும் - ஸஹஸ்ரதளங்களுள்ள தாமரைமலரில்வீற்றி ருக்கிற, நாரணி (என்று)—நாரணியென்றும்; மநாதீதநாயகி (என்று) - மனத் துக்கெட்டாத இறைவியென்றும், குணாதீதம்-குணங்களற்ற, நாதாந்தசத்தி (என்று) — நாதாந்த சத்தியென்றும்; உன்நாமமே உச்சரித்திடும்—உன் திருநா மங்களையே யுச்சரிக்கின்ற, அடியர்நாமமே-அடியார்களுடைய திருநாமங்களை யே, நான் உச்சரிக்கவசமோ - நானுச்சரிக்கவசமாமோ, ஆர் அணிசடை -ஆத் திமலர் மாலையையணிந்த சடையையுடையகடவுள்-சிவபிரான், ஆரணி எனப் ப்புகழ-வேதமுதல்வியென்று துதிக்க, அகிலாண்டகோடியீன்ற-அண்டகோடி க ளெல்லாவற்றையு மீன்றருளிய, அன்னையே-தாயே, பின்னையும் -(அப்படி எல்லா வுலகங்களையு மீன்றருளிய) பின்னும், கன்னியென பாலையென்று, மறைபேசும்-வேதங்கள் துதிக்கின்ற ஆநந்தரூபம் மயிலே—சுகரூபமாகிய மயில் போல்வாளே, வார் அணியும் - கச்சையலங்கரிக்கின்ற, இருகொங்கைமாதர்— இரண்டு ஸ்தனபாரங்களி னழகையும், மகிழ்-மகிழ்ச்சியையு முடைய, கங்கை புகழ் — கங்கையால் புகழப்பெறற, வளமருவு தேவையரசே, வரைராஜ, எ-று.

ஆர் அணி சடை-அழகு நிறைந்த சடையெனினுமாம். மார் அணியும்- கச்சைத் தரித்த எனினும் பொருந்தும்.

மலைவளர்காதலிப் பெண்ணுமையே, பூரணி முதலியவாகிய உன் திருநா மங்களை யுச்சரிக்கின்ற உன்னடியார் திருநாமத்தை அடியேன் உச்சரிக்கவச மாமோ என்பதாம்.

பூரணி முதலிய திருநாமங்கள் இறைவனைப்பற்றி இறைவிக்கு முளவா தலால் இவ்வாறுகூறினர். பூரணி-சர்வவியாபிநி, புராதநி - பழையோள், சுமங் கலை-சுபங்கலியை. இது, "வேதாஞ்சகன் மால்புரந்தரன் வேகசண்டகுபேர ஞே, டாதியெண்டிசை பாலர்பொன்றவு மாதியந்தமிலாததோர்நாதர் பொன் றில ரேதுன் மங்கல நாணுறுந்திற மாதலால், "என்பதனுலினிதுவிளங்கும், சுதந்தரி - தன் வயத்தி. புராந்தகி-திரிபுர நாசநி. நாசநி. த்ரியம்பகி-முக்கண்ணி புங்கவி-தேவத்வ பூர்த்தியுள்ளவள். சங்கரி-சுகத்தை யுண்டாக்குபவள். சஹஸ் ரதள புஷ்பம்-ஆயிரமிதழ்களுள்ள தாமரைமலர். இதனைவடநூலார் ஸஹஸ்ரா ரகமலம் என்பர். இது மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டாநம், மணிபூரகம், அநாஹதம், விசுத்தி, ஆஜ்ஞேயம். என்னும் ஆறுதாரங்களுக்கு மேலுள்ளது, இது.

"மூலமணி பூரகத்தோ டிலிங்க மார்பு
　முதுகளம்விற் புருவநடு மொழிவதாறு
ஞாலமுமென் புனலுமனற் பிழம்புங் காலு
　நாதமுறு பெருவெளியு மனமுமாக

மேலணுகிக் குளபதத்தைப் பின்னிட் டப்பான்
மென்கமலத் தாயிரந்தோட் டருண பீடத்
தாலவிடம் பருகியதன் மகிழ்நரோடு.

மானந்த முறும்பொருளை யறியலாமே,,—என்பதனு லினிதுவிளங்கும். புஷ்பமிசை வீற்றிருக்கும் நாரணி - சிரத்திலே ஆயிரம் இதழுடனே கூடியிருக்கும் தாமரையின்நடுவே வீற்றிருக்கின்ற ஞான மகிழ்ச்சியையுடைய மின்போன்ற குண்டலிசத்தி, தன்னுடைய இரண்டு பாதகமலங்களிலும் எள்ளிருந்து ஊறிப் புறப்படும் அமுதம் உள்ளண்ணத்தின் வழியே நா நுனியைச் செலுத்திப் பருகுதலால் உடலிலே பரந்து எழுபத் திராயிரநாடிகளையும் நனைப்ப அதன்பின்பு கும்பித்த வாயுவை ரேசிப்ப, அதனுல் மீண்டு அவ்விடங்களையெல்லாம் அடைவிலேவிட்டுக் கீழ் இறங்கி தான் முன்னிருந்த பழையமூலாதாரத்திலே, ஒளியையுடைய பாம்புபோல உடல்வளைத்து, மேற்கொண்டிருக்கிற படத்தையுடையதாய், நாடோறும், மையையுடைய கயல்போன்ற கண்ணினுல் யோகநித்திரை செய்யும் சத்தி, இது

தாளிணைக் கமல மூறித் தருமமிழ் துடல மூழ்க
மீள்வப் பதங்கள் யாவும் விட்டுமுற் பழைய மூலம்.
வாளர வென்ன வாகம் வளைத்துயர் பணத்திேனுடு
நாளுமைக் கயற்கண்டுஞ்சு ஞானவானந்த மின்னே.—என்பதனு லினிது விளங்கும். மூலாதாரம் முதலியஆறுக்கும், குதம், குய்யம், நாபி, இதயம், அடிநா, நெற்றி என்பன முறையே யிடங்களாம். இவற்றின் விரிவெல்லாம் யோக நூல்களிற் காண்க,

6\. பாகமோ பெறவுனைப் பாடவறி யேன்மல
பரிபாகம் வரவு மனதிற்
பண்புமோ சற்றுமிலே நியமமோ செய்திடப்
பாவியேன் பாப ரூப
தேகமோ திடமில்லை ஞானமோ கனவிலுஞ்
சிந்தியேன் பேரின்பமே
சேரவென் ருற்கள்ள மனதுமோ மெத்தவுஞ்
சிந்திக்கு தென் செய்குவேன்
மோகமோ மதமோகு ரோதமோ லோபமோ
முற்றுமாற் சரிய மோதான்
முறியிட் டெனைக்கொள்ளு நிதியமோ தேடவெனின்
மூசுவரி வண்டுபோல
மாகமோ டவும்வல்ல னெனையாள வல்லையோ
வளமருவுதேவை யரசே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெ ணுமையே.

ப-ரை. உன்னை-உன்னை, பாகம்பெறப்பாட அறியேன் - பாகமமையப் பாட வறிந்திலேன், மலபரிபாகம் வரவும்-மலபரிபாக முண்டாதற்கும், மனதில் பண்புமோ சற்றும் இலை-மனதில் நற்குணமும் சிறிதுமில்லை, நியமமோ செய்திட-நியமம் பண்ணவென்றாலோ, பாவியேன்-பாபிஷ்டனாகிய எனது பாபரூப தேகமோ - பாவவடிவாகிய தேகமோ, திடம் இல்லை-த்ருடமில்லை, ஞானமோ - ஞானத்தையென்றாலோ, கனவிலும் சிந்தியேன் - கனவிலும் நினையேன், பேரின்பம் சேர என்றாலோ-பேரானந்தத்தை யடையவென்றாலோ, கள்ள மனதும்-கள்ளமனமும், மெத்தவும் சிந்திக்குது-மிகவுஞ் சிந்திக்கிறது, என்செய்குவேன்-நான் என்செயக்கடவேன், மோகமோ-மோகமென்றேயோ, மதமோ-மதமொன்றேயோ, குரோதமோ - குரோதமொன்றேயோ, லோபமோ - லோபமென்றேயோ, முற்றும்மாற்சரியமோ - முற்றுப்பெற்ற மாற்சரிய மொன்றேயோ, (இவைகள்யாவும்) முறியிட்டு என்னைக்கொள்ளும்-முறியெழுதி யென்னைக் கொள்ளாநின்றன, நிதியமோ தேட-வெனின்-பொருள் தேடவென்றாலோ, மூசு - (பலமலரினும்) மொய்க்குமியல்புள்ள, வரிவண்டுபோல - கீற்றமைந்த வண்டுபோல, மாகம் ஓடவும்வல்லன்—ஆகாயத்திலோடவும் வல்லேன், என்னை ஆளவல்லையோ - (இப்படிப்பட்ட) என்னையாளு மாற்ற லுடையையோ, வளமருவு தேவை யரசே, வரைராஜ எ—று.

மலைவளர்காதலிப் பெண்ணுமையே, உன்னைப் பாகம்பெறப் பாடுதல் முதலியவை செய்யவறியேன், ஆதலால் என்னை உய்விக்கும்பொருட்டு உன் பெருங்கருணை காரணமாக ஆண்டருளவல்லையோ என்பதாம்.

---

7. தாளேறு தாசுபோல் வினையேறு மெய்யெனுந்
தொக்கினுட் சிக்கி நாளுஞ்
சுழலேறு காற்றினிடை யழலேறு பஞ்செனச்
சூறையிட் டறிவை யெல்லாம்
நாளேற நாளேற வார்த்திக மெனுங்கூற்றி
னட்பேற வுள்ளு டைந்து
நயனங்க ளற்றதோ ரேறு போலவே
நானிலந் தனி லலையவோ
வேளேறு தந்தியைக் கனதந்தி யுடன்வென்று
விரையேறு மாலை சூடி
விண்ணேறு மேகங்கள் வெற்பேறி மறைவுற
வெருட்டிய கருங் கூந்தலாய்
வாளேறு கண்ணியே விடையேறு மெம்பிரான்
மனதுக் கிசைந்தமயிலே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெ ணுமையே.

ப-ரை. தூள் ஏறு-துகளேறப்பெற்ற, தூசுபோல் - வஸ்திரம்போல, வினை ஏறு-கர்மங்களேறப்பெற்ற, மெய் என்னும் – சரீரமென்கிற, தொக்கினுள் - தோற்பையுள்ளே, சிக்கி-அகப்பட்டு, நாளும்-நாடோறும், சுழல் ஏறு காற்றினிடை—தழற்காற்றி லகப்பட்ட, அழல் ஏறு பஞ்சு என-நெருப்புப்பட்ட பஞ்சுபோலப் பறக்கும்படி, அறிவையெல்லாம் சூறையிட்டு - அறிவைமுற்றுஞ் சூறையாடி, நாள் ஏற நாள் ஏற-தினங்கள்செல்லச்செல்ல, வார்த்திகம் என்னும்—மூப்பு என்கிற, கூற்றின்-யமனது, நட்பு ஏற-சிநேகம் அதிகரிக்க, உள்ளுடைந்து—மனங்கலங்கி, நயனங்கள் அற்றது - கண்களற்றதாகிய, ஓர் ஊர் ஏறுபோலவே-ஒரு ஊர்ப்பன்றிபோலவே, நான்-யான், நிலந்தனில்-பூமியினிடத்து, அலையவோ-திரிய (உனக்குத் திருவுளந்தானோ,) வேள்ஏறு தந்தியை-மன்மதனேறிநடத்தும் யானையை, கனதந்தியுடன் வென்று மேகங்களாகிய யானைகளோடு வென்று, விரையேறு மாலைசூடி - பரிமளம்விஞ்சிய மலர் மாலைகளைத் தரித்து, விண் ஏறு மேகங்கள் - ஆகாயத்தி லேறிச்சஞ்சரிக்கிற மேகங்கள், வெற்பு ஏறி மறைவுற-மலைமேலேறி மறைய, வெருட்டிய-அச்சுறுத்திய, கருங்கூந்தலாய்-கரிய கூந்தலையுடையாளே, வாள் ஏறுகண்ணியே-வாளின்றன்மை மிக்க கண்களையுடையாளே, விடையேறும் எம்பிரான் மனதுக்கு இசைந்த மயிலே—இடபமூரு மெம்பெருமானது திருவுளத்துக் கிசைந்த மயூரமே,|வரைராஜ, எ-று.

வேளேறுதந்தி – இருள். இது "இருண்மால் களிறும்," என்பதனுனும்; "கங்குல் களிறு," என்பதனுனுமுணர்க. வாள் ஏறு கண்ணி என்பதற்கு,ஒளிமிகுந்த கண்களை யுடையாள் எனினுமமையும். கனபந்தி எனவும் பாடம். இதற்கு மேகவரிசையென்பது பொருள்.

மலைவளர்காதலிப் பெண்ணுமையே, வினைப்போகமாகிய சரீரத்தின்கட்பட்டு, படாதனபட்டு, இறுதிக்காலத்தில் கூற்றுவன் வருவனென்றஞ்சிஉள்ளங்கலங்கிக் கண்கெட்ட வூர்ப்பன்றிபோல நானலையவோ என்பதாம்

8. பூதமொடு பழகிவள ரிந்திரியமாம்பேய்கள்
புந்திமுத லான பேய்கள்
போராடு கோபாதி ராக்ஷசப் பேய்களென்
போதத்தை யூட ழித்து
வேதனை வளர்த்திடச் சதுர்வேத வஞ்சன்
விதித்தானி வல்ல லெல்லாம்
வீழும் படிக்குனது மௌனமந் த்ராதிக்ய
வித்தையை வியந் தருள்வையோ
நாதவடி வாகிய மஹாமந்த்ர ரூபியே
நாதாந்த வெட்ட வெளியே
நற்சமய மானபயிர் தழையவரு மேகமே
ஞானவா னந்த மயிலே

வாதமிடு பரசமயம் யாவுக்கு முணர்வரிய
மகிமைபெறு பெரிய பொருளே
வரைராஜ னுக்கிருகண் மணியா யுதித்தமலை
வளர்காத லிப்பெ ணுமையே.

ப–ரை. பூதமொடு பழகிவளர் - பூதங்களோடு பழகிவளர்கின்ற, இந்திரியம் ஆம் பேய்கள்-இந்திரியங்களாகிய பேய்கள், புந்திமுதலான பேய்கள்-புத்திமுதலாகிய பேய்கள், போராடு - போராடுகின்ற, கோபாதி ராக்ஷசப்பேய்கள்-கோபம் முதலாகிய ராக்ஷசப்பேய்கள், (ஆகிய இவைகள்) என்போதத்தை ஊடு அழித்து-என்னறிவை யுள்ளழித்து, வேதனை வளர்த்திட - துன்பத்தை விருத்திசெய்யும்படி, சதுர்வேத வஞ்சன் விதித்தான்–பிரமன் வகுத்தான், இவ்வல்லல் ஏல்லாம்-இத் துன்பங்களெல்லாம், வீழும்படிக்கு-நசிக்கும்படிக்கு, உனது உன்னுடைய, மௌநமந்தரம் - மௌநமந்தரமாகிய, ஆதிக்ய வித்தையை-மேன்மையாகிய வித்தையை, வியந்து அருள்வையோ-மனமகிழ்ந் தருளிச்செய்வையோ, நாதவடிவாகிய – நாதரூபமாகிய, மஹாமந்த்ர ரூபியே-மஹாமந்த்ர ரூபமுள்ளவளே, நாதாந்த வெட்டவெளியே-நாதாந்தமாகிய வெறுவெளியே, நற்சமயமானபயிர் - (சைவம் என்ற) சற்சமயமாகியபயிர், தழையவருமேகமே-செழிக்கவருகின்ற மேகமே, ஞான ஆனந்த மயிலே-ஞானானந்தங்களை யுடைய மயிலே, வாதம் இடு-தர்க்கவாதஞ்செய்கிற, பரசமயம் யாவுக்கும்-இதரசமயங்க ளெல்லாவற்றுக்கும், உணர் அரிய-அறிதலருமையாகிய, மகிமைபெறு-மேன்மைபெற்ற, பெரியபொருளே -பெரியவஸ்துவே, வரைராஜ.

"சைவசமயமே சமயம்" என்பதனால், நற்சமயம் என்றதற்குச் சைவசமயம் என் றுரைக்கலாயிற்று, வேதனை வளர்த்திடச் சதுர்வேத வஞ்சன் விதித்தான் என்றது, அவனது கல்வியறிவிற் குரிய அஹிம்ஸை முதலிய நற்குணங்க ளிலனென்றதற்கு. சதுர்வேத அஞ்சன் எனப் பிரித்து, நான்குவேதங்களையும் அன்னவாகநத்தையு முடையன் என உரைத்தலும் பொருந்தும்.

மலைவளர்காதலிப் பெண்ணுமையே, இந்திரியப்பேய்கள் முதலியவை என்னறிவைக் கெடுத்து வேதனையை விருத்தி யடைவிக்கும்படிப் பிரமனாகிய வஞ்சன் விதித்தனன், இவ்வேதனைக ளெல்லாம் நிர்மூலமாம்படி, உனது மௌநமந்த்ரவித்தையை, மனமகிழ்ந்து எனக் கருள்புரிவையோ என்பதாம்.

அகிலாண்டநாயகி.

1 வட்ட மிட்டொளிர்பி ராணவாயு வெனு
நிகள மோடுகம னஞ்செயு
மனமெ னும்பெரிய மத்த யானையையென்
வசம டக்கிடின்மு மண்டலத்

திட்ட முற்றவள ராஜ யோகமிவன்
யோக மென்றறிஞர் புகழவே
யேழை யேனுலகி னீடு வாழ்வனினி
யிங்கி தற்குமனு மானமோ
பட்ட வர்த்தனர் பராவுசக்ரதர
பாக்ய மானசுக யோகமும்
பார காவியக வித்வ நான்மறை
பாராய ணஞ்செய்மதி யூகமும்
அட்ட சித்தியுந லன்ப ருக்கருளு
விருது கட்டியபொ னன்னமே
அண்ட கோடிபுகழ் காவை வாழுமகி
லாண்ட நாயகியெ னம்மையே.

ப-ரை. வட்டமிட்டு ஒளிர் – வட்டமிட்டுப் பிரகாசிக்கிற, பிராணவாயு என்னும்–ப்ராணவாயு வென்கிற, நிகளமோடு-விலங்குடன், கமனம்செய்யும் நடக்கின்ற, மனம் என்னும்–மனமென்கிற, பெரிய மத்தயானையை-பெரிய மதயானையை, என்வசம் அடக்கிடின்-என்வசத்தில் அடங்கும்படி செய்தால் மும்மண்டலத்து - மூன்றுலகங்களிலும், இட்டமுற்ற - விரும்பத்தகுதியான, வளம் – வளம்பொருந்திய, ராஜயோகம் - ராஜயோகமே, இவன்யோகம் என்று - இவனது யோகமென்று, அறிஞர் புகழ - அறிஞர் புகழும்படி, ஏழையேன்-எளியேன், உலகில் நீடுவாழ்வன் - உலகில் நெடுங்காலம் வாழ்வேன், இனி– இனி, இங்கு இதற்கும், அனுமானமோ-இவ்விடத்து இதற்கும்அனுமானந்தானே, பட்டவர்த்தனர்பராவு – பட்டவர்த்தநர் துதிக்கத்தக்க, சக்ரதர பாக்ய மான-சக்ரவர்த்தித்வ மென்கிற பாக்கியமாகிய, சுகயோகமும் - சுபயோகத்தையும், பாரகாவிய கவித்வம் - பெருங்காவிய கவித்வத்தையும், நான்மறை – நான்குவேதங்களை, பாராயணஞ்செய் – பாராயணஞ்செய்யும்படியான, மதியூகமும் - மதிநுட்பத்தையும், அட்டசித்தியும் - அட்டமாசித்திகளையும், நல் அன்பருக்கு அருள-நல்லடியார்க் கருள்செய்ய, விருதுகட்டிய-விருது கட்டிக்கொண்ட, பொன் அன்னமே – ஸ்வர்ண ஹம்சம்போல்பவளே, அண்டகோடி புகழ் - அண்டகோடிகள் புகழ்கின்ற, காவைவாழும்–திருவானைககாவில் வாழ்கின்ற, அகிலாண்ட நாயகி-அகிலாண்டநாயகியென்னும் திருநாமம்படைத்த, என் அம்மையே-என்தாயே. எ-று.

அகிலாண்ட நாயகியே, வாயுமனங்கள் என் வயப்படும் வண்ணம் அருள்புரிவையாயின், மூன்றுலகங்களும் புகழ யான் இனிது வாழ்வேன் என்பதாம்.

பெரியநாயகி - விருத்தம்.

1. காற்றைப் பிடித்துமட் காகத் தடைத்தபடி
கன்மப் புனற்கு ளூறுங்
கடைகெட்ட நவவாயில் பெற்றபசு மட்கலக்
காயத்து ளென்னை யிருத்திச்
சோற்றைச் சுமத்திநீ பந்தித்து வைக்கத்
துருத்திக்குண் மது வென்னவே
துள்ளித் துடித்தென்ன பேறுபெற் றேனருட்
டோயநீ பாய்ச்சல் செய்து
நாற்றைப் பதித்ததென ஞானமாம் பயிர்தனை
நாட்டிப் புலப் பட்டியு
நமனான தீப்பூடு மணுகாமன் முன்னின்று
நாடுசிவ போக மான
பேற்றைப் பகுத்தருளி யென்னையாள வல்லையோ
பெரியவகி லாண்ட கோடி
பெற்றநா யகிபெரிய கயிலைமா நகர்மருவு
பெரியநா யகி யம்மையே.

ப—ரை. காற்றைப் பிடித்து-வாயுவைப்பிடித்து, மட்காகத்து - மட்கலயத்தில், அடைந்தபடி-அடைத்தது போல, கன்மப் புனற்குள் ஊறும்-கர்மமாகிய நீரில் ஊறிக்கொண்டிருக்கிற, கடைகெட்ட - இழிந்த, நவவாயில்பெற்ற ஒன்பது வாயில்களையுடைய, பசு மட்கலம்-பச்சை மண்பாத்திரம்போன்ற, காயத்துள் - தேகத்தினுள்ளே, என்னை யிருத்தி - என்னை யிருக்கச்செய்து, சோற்றைச் சுமத்தி – அன்னத்தையேற்றி, நீ பந்தித்து வைக்க- நீ கட்டிவைக்க, துருத்திக்குள் மது என்ன-துருத்தியிலடைத்துவைத்த கள்ளைப்போல துள்ளித்துடித்து – துள்ளிப்பதைத்து, என்ன பேறு பெற்றேன் என்ன லாபமடைந்தேன், (ஒன்றுமில்லை யாதலால்) நீ அருள் தோயம் பாய்ச்சல் செய்து - நீ உன் திருவருளாகிய நீரைப்பாய்ச்சி, நாற்றைப் பதித்தது என- நாறு பதித்தாற்போல, ஞானம் ஆம் பயிரதனை நாட்டி - ஞானமாகிய பயிரை நட்டு, புலம் - புலன்களாகிய, பட்டியும் பட்டிமாடுகளும், நமன் ஆன - யமன் என்று சொல்லப்படுகிற, தீப்பூடும்-தீப்பூடும், அணுகாமல்-சேராமல், முன்னின்று-எதிரில்நின்று, நாடு-விரும்புதற்குரிய, சிவபோகம் ஆன பேற்றை-சிவானுபவமாகிய பலனை, பகுத்தருளி-பகிர்ந்தருளி, என்னை ஆள வல்லையோ -என்னையாண்டருள வல்லையோ, பெரிய - பெரிதாகிய அகிலாண்டகோடி - அகிலாண்டகோடிகளை, பெற்றநாயகி - ஈன்றருளிய இறைவியே, பெரிய- பெரிய, கயிலைமாநகர் மருவு - கயிலைமாநகரில் எழுந்தருளியிருக்கிற, பெரிய நாயகி அம்மையே—பெரியநாயகி யம்மையே. எ—று.

பெரியநாயகியம்மையே, சரீரத்துள் என்னை யிருத்திவைக்க, துருத்தியிற் கள்ளைப்போலத்துள்ளித் துடித்து என்ன பயனடைந்தேன், உன்னருளாகிய நீர் பாய்ச்சி, சிவாநுபவ விளைவை யெனக்குப்பகிர்ந்தருளி, என்னைக் காக்கவல்லையோ யென்பதாம்.

தந்தைதாய்.

1 தந்தைதாய் மகவுமனை வாழ்க்கை யாக்கை
சகமனைத்து மௌனிய ருடழைத்த போதே
யிந்திரசா லங்கனவு கான னீரா
யிருந்ததுவே யிவ்வியற்கை யென்னே யென்னே.

ப—ரை. தந்தைதாய்-தந்தைதாயார், மகவு-பிள்ளை, மனை-மனையாள், வாழ்க்கை-(இவர்களோடு கூடிவாழும்) வாழ்வு, யாக்கை - சரீரம், சகம்—இந்தப் பிரபஞ்சம், (ஆகிய) அனைத்தும்-எல்லாம், மௌநி அருள் தழைத்தபோதே—மௌந குருவினது அருள் செழித்தபோதே, இந்திரசாலம் (ஆய்) — இந்திரசாலம்போலவும், கனவு (ஆய்) - கனவுபோலவும், கானல் நீர் ஆய்-கானற்சலம்போலவும், இருந்ததுவே - இருந்ததே, இவ்வியற்கை - இந்தச் சுபாவம், என்னே என்னே-யாதே யாதே. எ-று.

மௌநகுருவின் அருள் என்னிடத்துத் தழைத்தபோதே, தந்தைதாய் முதலாக விவகரிக்கப்படுகிற பிரபஞ்சமுழுதும், இந்திரசால முதலியவைபோலப் பொய்யாயொழிந்த தென்பதாம்.

2. என்னைநான் கொடுக்க வொருப் பட்ட கால
மியா திருந் தென் னேதுபோயென் னென்னை நீங்கா
வன்னைபோ லருள்பொழியுங் கருணைவாரி
யானந்தப் பெருமுகிலே யரசே சொல்லாய்.

ப—ரை. என்னை—என்னையே, நான்கொடுக்க-நான்கொடுத்தற்கு, ஒருப்பட்ட காலம்—இசைந்த காலத்தில், யாது இருந்து என் - எது விருந்தாலென்ன, எது போய் என்-எதுபோனு லென்ன, என்னை நீங்கா - என்னைவிட்டுப்பிரியாத, அன்னைபோல்-தாயைப்போல, அருள்பொழியும் - அருள் மழையைச்சொரிகின்ற, கருணைவாரி-கருணைசமுத்திரமே, ஆனந்தப் பெருமுகிலே இன்பப்பெருமேகமே, அரசே - அதிராசனே, சொல்வாய் - சொல்வாயாக.

எல்லாப் பொருள்களையும் இருவகைக் கிழமையான் ஆளவல்லதானே யற்றொழியுங்காலத்து, அப்பொருள்கள் இருந்தென்ன போயென்ன என்பார், என்னைநான் கொடுக்க வொருப்பட்ட காலம் யாதிருந்தென் னேது போயென் என்றார். இறைவனே, என்னையே நான்கொடுக்க விசைந்தகாலத்தில், எது இருந்தாலுதா னென்ன எதுபோனுலுதானென்ன என்பதாம்.

3. அரசேநின் றிருக்கருணை யல்லா தொன்றை
யறியாத சிறியேனு னதனுன் முத்திக்
கரைசேரும் படிக்குனருட் புணையைக் கூட்டுங்
கைப்பிடியே கடைப்பிடியாக் கருத்துட்கண்டேன்.

ப—ரை. அரசே - அரசனே, நான்-யான், நின் திருக்கருணை அல்லாது உன் திருவருளை யன்றி, ஒன்றை அறியாத - வேறொருபொருளையுமறியாத, சிறியேன்-சிறியனேன், அதனுல்-ஆதலால், முத்திகரை சேரும்படிக்கு-முத்தியாகிய கரையை யடையும் வண்ணம், உன் அருள் புணையை - உன் திருவருளாகிய மரக்கலத்தை, கூட்டும்-கிடைக்கச்செய்கின்ற, கைப்பிடியே-உன் கைப்பிடியே, கடைப்பிடி ஆ-கருமமுடிக்குந் துணிவாக, கருத்துள் கொண்டேன் - மனத்துட்கொண்டேன். எ-று.

4. கண்டேனிங் கென்னையுமென் றன்னையு நீங்காக்
கருணையுநின் றன்னையுநான் கண்டேன் கண்டேன்
விண்டேனென் றெனைப்புறம்பாத் தள்ளவேண்டாம்
விண்டதுநின் னருட்களிப்பின் வியப்பா லன்றோ.

ப—ரை. இங்கு-இவ்விடத்து, என்னையும் கண்டேன் - என்னையும் பார்த்தேன், என்தனையும் நீங்கா கருணையும்-என்னையும் நீங்காதகருணையையும், நின் தன்னையும்-உன்னையும், நான் கண்டேன் கண்டேன் - நான்பார்த்தேன் பார்த்தேன், (ஆனுல்) விண்டேன் என்று - வெளிப்படச் சொன்னேனென்று, என்னைப் புறம்பு ஆ தள்ளவேண்டாம்-என்னை வெளியிற்றள்ளவேண்டாம், விண்டதும்-நான்சொன்னதும், நின் அருள் களிப்பின் - உன் திருவருட் களிப்பா லுளதாகிய, வியப்பால் அன்றோ - அதிசயத்தா லல்லவோ.

5. ஓவென்ற சுத்தவெளி யொன்றே நின்றிங்
குயிரையெல்லாம் வம்மினென வுவட்டாவின்பத்
தேவென்ற நீகலந்து கலந்து முத்தி
சேர்த்தனையேற் குறைவாமோ செகவிலாசம்.

ப—ரை. ஓ என்ற – ஓவென்று கொண்டாடத்தக்க, சுத்தவெளி ஒன்றே நின்று–வெறுவெளி யொன்றின்கண்ணே நின்று, இங்கு உயிரையெல்லாம்–இவ்விடத்துள்ள வுயிர்களையெல்லாம், வம்மின் என - வாருங்களென்றழைத்து, உவட்டா இன்பம்-தெவிட்டாத ஆநந்தத்தைத்தருகிற, தேஎன்ற-தெய்வமென்று சொல்லப்படுகிற, நீ கலந்து கலந்து - நீ கூடிக்கூடி, முத்திசேர்த்தனையேல்-மோக்ஷத்திற் சேர்த்தனையாயின், செகவிலாசம் குறைவு ஆமோ பிரபஞ்சலீலை குறைவுபடுமோ, எ—று.

6. செகத்தையெல்லா மணுவளவுஞ் சிதறா வண்ணஞ்
சேர்த்தணுவில் வைப்பயணுத் திரளை யெல்லா

மகத்துவமாப் பிரமாண்ட மாகச் செய்யும்
வல்லவா நீநினைந்த வாறே யெல்லாம்.

ப-ரை. செகத்தையெல்லாம்-பிரபஞ் சத்தையெல்லாம், அணுவளவும்-அணுபரிமாணமாயினும், சிதருவண்ணம் - சிதருதவகை, அணுவில்சேர்த்துவைப்பை - அணுவினிடத்துத் சேர்த்துவைப்பாய், அணுத்திரளையெல்லாம்-அணுக்கூட்டங்களை யெல்லாம், மகத்துவமா-பெருமையுள்ளனவாகத் தோன்ற, பிரமாண்டம் ஆகச்செய்யும் - ப்ரம்ஹாண்டமாகப் பண்ணுகின்ற, வல்லவா-சர்வசக்தனே, எல்லாம் — யாவும், நீ நினைந்த ஆறே - நீ சங்கற்பித்தபடியே. என்றவாறு.

7 சொல்லாலே வாய்துடிப்ப தல்லா னெஞ்சந்
துடித்திருக ணீரருவி சொரியத் தேம்பிக்
கல்லாலே யிருந்தநெஞ்சுங் கல்லான் முக்கட்
கனியேநெக் குறுகிடவுங் காண்பேன் கொல்லோ.

ப-ரை. சொல்லாலே-சொற்களாலே, வாய் துடிப்பதல்லால் - வாய்பதைப்பதன்றி, நெஞ்சம் துடித்து-மனம்பதைத்து, இரு கண் - இரண்டுகண்களும், நீர்-நீரை, அருவி சொரிய—அருவிபோலப்பொழிய, தேம்பி—வாடி, கல்லால்-கல்லாலின் நீழலி லெழுந்தருளியிருக்கிற, முக்கண் கனியே — மூன்றுகண்களையுடைய பலமே, கல்லால் ஏய் இருந்தநெஞ்சும்-கல்லானே யியன்றிருந்த மனமும், நெக்கு - நெகிழ்ந்து, உருகிடவும் காண்பேனோ - உருகவுங் காண்பேனோ. எ-று.

பெற்றவட்கே.

1. பெற்றவட்கே தெரியுமந்த வருத்தம் பிள்ளை
பெறுப்பேதை யடிவாளோ பேரா னந்த
முற்றவர்க்கே கண்ணீர்கம் பலையுண் டாகு
முறுதவரே கன்னெஞ்ச முடையராவார்.

ப-ரை. அந்த வருத்தம் — அந்தக் (கருவுயிர்க்குந்) துன்பம், பெற்றவட்கே தெரியும் - ஈன்றவளுக்கே தெரியும், பிள்ளை பெறுப்பேதை அறிவாளோ - பிள்ளைபெறுத பேதைப்பெண் அறிவாளோ, (அறியாள் அதுபோல) பேரானந்தம் உற்றவர்க்கே - பேரின்ப மடைந்தவர்களுக்கே, கண்ணீர் கம்பலை உண்டாகும்-கண்ணீர் கம்பலைக ளுளவாகும், உறுதவரே-அடையாதவரே, கல் நெஞ்சம் உடையர் ஆவார்-கன்னெஞ்சை யுடையவர்களாவார்கள். எ-று.

2. ஆவாவென் றழுதுதொழு மையராகி
யப்பனே யானந்த வடிகளேநீ

வாவாவென் றவர்க்கருளுங் கருணையெந்தாய்
வன்னெஞ்சர்க் கிரங்குவதெவ் வாறு நீயே

ப-ரை. ஆவா என்று அழுது - ஐயோவென்றழுது, தொழும் கையர்ஆகி-வணங்கிற கைகளையுடையவர்களாகி, அப்பனே-ஐயனே, ஆனந்தஅடிகளே இன்பத்தைத் தருகின்ற சுவாமியே, நீ வாவா என்றவர்க்கு - நீவாவாவென்றழைத்தவர்களுக்கு, அருளும்-அருள்செய்கிற, கருணை எந்தாய்-கருணையையுடைய எந்தையே, நீ-நீ, வன்னெஞ்சர்க்கு-வலியநெஞ்சினையுடையார்க்கு, இரங்குவது-இரங்கியருள்வது, எவ்வாறு-எவ்விதம். எ-று.

3. நீயேயிங் கெளியேற்குந் தாக மோக
நினைவூடே நின்றுணர்த்தி நிகழ்த்தலாலே
பேயேற்குந் தனக்கெனவோ ரன்பு முண்டோ
பெம்மானே யின்னமன்பு பெருகப் பாராய்.

ப-ரை. நினைவூடே நின்று உணர்த்தி நிகழ்த்தலாலே-நினைவின் கண்ணே நின்றறிவுறுத்தி நடத்துகையாலே, எளியேற்கும்-எளியேனுக்கும், தாகமோகம்-தாகமோகசுரூபமாயுள்ளவன், நீயே—நீயே, பேயேற்கும்-பேயனேனுக்கும், தனக்கு என—தனக்கென்று, ஓர் அன்பும் உண்டோ-ஒரு அன்புமுளதோ, பெம்மானே-பெருமானே, இன்னம்-இன்னமும், அன்புபெருகப்பாராய்-அன்புவளரப் பாராய். எ-று.

4. பாராயோ வென்றுயர மெல்லா மையா
பகருமுன்னே தெரியாதோ பாவி யேன்முன்
வாராயோ வின்னமொரு காலானாலு
மலர்க்காலென் சென்னிமிசை வைத்தி டாயோ.

ப—ரை. என் துயரம் எல்லாம்—என் துக்கங்களையெல்லாம், பாராயோபார்க்கமாட்டாயோ, ஐயா-ஐயனே, பகருமுன்னே-சொல்வதற்குமுன்பே, தெரியாதோ—தெரியாதா, பாவியேன்முன்-பாவியாகிய என்னெதிரில், இன்னம் ஒருகால் ஆனாலும்-இன்னம் ஒருதரமானாலும், வாராயோ-வரமாட்டாயோ, மலர்-தாமரைமலர்போன்ற, கால் - திருவடிகளை, என்சென்னிமிசைவைத்திடாயோ—என் சிரசின்மேல் வைக்கமாட்டாயோ. எ-று.

5. வைத்திடுங்கா லைப்பிடித்துக் கண்ணின் மார்பில்
வைத்தணைத்துக் கொண்டுகையால் வளைத்துக் கட்டிச்
சித்தமிசைப் புகவிருத்திப் பிடித்துக்கொண்டு
தியக்கமற வின்பசுகஞ் சேர்வதென்றோ.

ப-ரை. வைத்திடும் காலைப்பிடித்து (அப்படி என்சிரசின்மீது) வைக்கின்ற திருவடிகளைப்பிடித்து, கண்ணில் - கண்களிலும், மார்பில்-மார்பிலும், வைத்து அணைத்துக்கொண்டு—வைத்துத் தழுவிக்கொண்டு, கையால்வளைத்து

க்கட்டி-கையினால் வளைத்துக்கட்டி, சித்தமிசைப் புக இருத்தி-நெஞ்சின்மீது பொருந்த விருத்தி, பிடித்துக்கொண்டு-பற்றிக்கொண்டு, தியக்கம்அற-மயக்கமில்லாமல், இன்பசுகம்-பேரின்பத்தை, சேர்வதுஎன்றோ-அடைவதுஎக்காலமோ. எ-று.

6. சேராமற் சிற்றினத்தைப் பிரித்தெந்நாளும்
திருவடிப்பே ரினத்துடனே சேராவண்ண
மாராக நானலைந்தே னரசே நீதா
னறிந்திருந்து மாயையிலே னழுந்தவைத்தாய்.

ப—ரை. சிற்றினத்தை-சிற்றினத்தாரை, சேராமல் பிரித்து—சேராமல்வேறுபடுத்தி, எந்நாளும்-எக்காலமும், திருவடிப் பேரினத்துடனே—திருவடியையடைந்தபேரினத்தாரோடு, சேராவண்ணம்-கூடாதவகை, ஆர்ஆகநான் அலைந்தேன்-என்னை யாராக நினைத்து நான் அலைந்தேன், அரசே—அரைசனே, நீதான் அறிந்திருந்தும்-நீதானே யறிந்திருந்தும், ஏன்-யாதுக்கு, மாயையில் அழுந்த வைத்தாய்—மாயையில் மூழ்கவைத்தாய். எ—று.

7. வைத்தபொரு ளுடலாவி மூன்று நின்கை
வசமெனவே யான்கொடுக்க வாங்கிக்கொண்டு
சித்தமிசைப் புகுந்ததுதான் மெய்யோ பொய்யோ
சிறியேற்கிங் குளவுரையாய் திகையா வண்ணம்.

ப—ரை. வைத்த-தேடிவைத்த, பொருள்-பொருளும், உடல் - உடலும், ஆவி—ஆவியும் ஆகிய, மூன்றும்-மூன்றையும், நின் கைவசம்என உன்கையடையென்று, யான்கொடுக்க—நான்கொடுக்க, வாங்கிக்கொண்டு — எற்றுக்கொண்டு, சித்தமிசை-என்மனத்தினிடத்தில், புகுந்தது தான் – பிரவேசித்ததுதான், மெய்யோ பொய்யோ-உண்மையோ அபத்தமோ, இங்கு-இவ்விடத்தில், திகைபாவண்ணம்-மனம் மயங்காவண்ணம், சிறியேற்கு-சிறியேனுக்கு, உளவு உரையாய்-உட்கிடையைப் பேசு. எ—று.

8. திகையாதோ வெந்நாளும் பேரானந்தத்
தெள்ளமுத முதவாமற் றிவலை காட்டி
வகையாக வலக்கழித்தா யுண்டுடுத்து
வாழ்ந்தேனு னிரண்டுகான் மாடுபோலே.

ப—ரை. திகையாதோ-திகையாதா, எந்நாளும்-எக்காலமும்-பேரானந்தத் தெள் அமுதம் உதவாமல்-பேரின்பமாகிய தெளிந்த அமிர்தத்தைக்கொடாமல், திவலை காட்டி, வகையாக-வகைவகையாக, அலக்கழித்தாய், நான் இரண்டுகால் மாடுபோலே-நானிருகால்மாடுபோல, உண்டு உடுத்து வாழ்ந்தேன்-உண்டும் உடுத்தும் வாழ்ந்திருந்தேன். எ-று.

9. மாடுமக்கள் சிற்றிடையார் செம்பொ னுடை
வைத்தகன் தனமேடை மாட கூடம்

வீடுமென்பாற் றொடர்ச்சியோ விடை விடாமன்
மிக்ககதி வீடன்றோ விளங்கல் வேண்டும்.

ப-ரை. மாடு-மாடு, மக்கள்-பிள்ளைகள், சிற்றிடையார் - மாதர்கள், செம்பொன்-உயர்ந்தபொன், ஆடை-வஸ்திரம், வைத்த - ஈட்டிவைத்த, கனதனம் பெரியதனம், மேடை-மேடை, மாடகூடம்-மாளிகைசாலைகள், வீடும் என்பால்-விட்டோடுகிற என்னிடத்தில், தொடர்ச்சியோ - தொடர்ச்சியையுடையனவோ, இடைவிடாமல்-இடையீடின்றி, மிக்கதி-மேன்மையாகிய கதியென்று சொல்லப்படுகிற, வீடு அன்றோ-மோக்ஷமல்லவா, விளங்கல்வேண்டும்-பிரகாசித்தல்வேண்டும். எ-று.

10. விளங்கவெனக் குள்ளுள்ளே விளங்கா நின்ற
வேதகமே போதகமே விமல வாழ்வே
களங்கரகி தப்பொருளே யென்னை நீங்காக்
கண்ணுதலே நாதாந்தக் காட்சிப் பேறே.

ப-ரை. விளங்க-தெரியும்படி, எனக்கு உள்ளுள்ளே விளங்காநின்ற-எனக்கு உள்ளுள்ளே பிரகாசியாநின்ற, வேதகமே - வேதகப் பொருளே, போதகமே-சூசித்துணரும்பொருளே, விமலவாழ்வே-நிர்மலவாழ்க்கையே, களங்கரகிதப்பொருளே-களங்கமற்றவஸ்துவே, என்னை நீங்கா-என்னைப்பிரியாத, கண்ணுதலே-நெற்றி கண்ணனே, நாதாந்தம்—நாததத்துவத்தின்முடிவில், காட்சி-காட்சிப்பொருளாகிய, பேறே-லாபமே. எ-று.

11. நாதமே நாதாந்த வெளியே சுத்த
ஞாதுருவே ஞானமே ஞேயமே நல்
வேதமே வேதமுடி வான மோன
வித்தேயிங் கென்னை யினி விட்டி டாதே.

ப-ரை. நாதமே-நாதரூபமே, நாதாந்த வெளியே-நாதமுடிவாகிய வெளியே, சுத்த ஞாதுருவே-சுத்தமான ஞாதுருவே, ஞானமே-ஞானமே, ஞேயமே ஞேயமே, நல்வேதமே-சிறந்தவேதமே, வேத முடிவான - வேதமுடிவாகிய, மோன வித்தே-மௌந பீஜமே, இங்கு—இவ்விடத்து, என்னை—என்னை, இனி விட்டிடாதே - இனிக் கைவிட்டுவிடாதே. எ-று.

கல்லாலின்.

1 கல்லாலி னீழறனி லொருநால் வர்க்குங்
கட்வுணி யுணர்த்துவதுங் கைகாட் டென்றாற்
சொல்லாலே சொலப்படுமோ சொல்லுந் தன்மை
துரும்பு பற்றிக் கடல்கடக்குந் துணிபேயன்றோ.

ப-ரை. கல்லாலின் நீழறனில்-கல்லாலின்நிழலில் வீற்றிருந்து, ஒருநால்வர்க்கும்-சநகாதிகளாகிய ஒருநால்வருக்கும், கடவுள் நீஉணர்த்துவதும்-கடவுளாகிய நீயறிவுறுத்ததும், கைகாட்டு என்றால்-கைகாட்டுவதே யாமாயின், (அது) சொல்வாலே சொல்லப்படுமோ-சொல்லப்படுவதோ, சொல்லும் தன்மை-சொல்லுந் தன்மையானது, துரும்புபற்றிக் கடல்கடக்கும் துணிபேயன்றோ - துரும்பைத் துணையாகப் பற்றிக்கொண்டுகடலைக்கடந்து செல்லுந்துணிவினை நிகர்த்ததல்லவா. எ-று.

கடவுள் நீ என்பதைக் கடவுளே நீயெனப் பிரித்துரைத்தலுமாம். கடவுள்—எல்லாவற்றையுங் கடத்தலையுடையான். கைகாட்டல்—சும்மா விருவெனக் கையமைத்தல். சொல்லுந்தன்மை துரும்புபற்றிக் கடல்கடக்குந்துணிபேயன்றோ என்றமையால், கைகாட்டல் மரக்கலம் பற்றிக் கடல்கடத்தல் என்பது பெறப்படும்,

2. அன்றேவா மோவெனவுஞ் சமய கோடி
யத்தனையும் வெவ்வேறு யரற்ற நேரே
நின்றாயே நினைப்பெறுமா றெவ்வா றாங்கே
நின்னருள் கொண்டறிவதல்லா னெறிவேறுண்டோ.

ப-ரை. அன்றோ ஆமோ எனவும் - (பொருள் இது) அல்லவோ ஆமோ என்றும், சமயகோடி அத்தனையும் - சமயகோடிகள் யாவும், வெவ்வேறாய் அரற்ற - வேறு வேறாய் நின் றரற்றும்படி, நேரே நின்றாயே- (அவரவர் கொள்கைக் கிசைய) நேரே நின்றனையே, நினைப்பெறும் ஆறு எவ்வாறு — உன்னைப் பெறும்வழி யெவ்வழி, ஆங்கே - அவ்விடத்து, நின் அருள்கொண்டு-உன்னருளைக்கொண்டே, அறிவது அல்லால்—உணர்வதன்றி, நெறி-அறியு நெறி, வேறு உண்டோ-வேறுளதோ. எ-று.

3. நெறிபார்க்கி னின்னையன்றி யகிலம் வேறோ
நிலநீர்தீக் கால்வானு நீய லாத
குறியாது மில்லை யென்றால் யாங்கள் வேறோ
கோதையொரு கூறுடையாய் கூறாய் கூறாய்.

ப-ரை. நெறிபார்க்கின்-முறையாகப்பார்த்தால், நின்னை அன்றி—உன்னையல்லது, அகிலம் வேறோ-உலகம் வேறோ, நிலம் - பூமியும், நீர்-நீரும், தீ—நெருப்பும், கால்-காற்றும், வானும் ஆகாயமும், நீ அல்லாத குறியாதும் இல்லையென்றால்—நீ யல்லாத அடையாளம் சிறிதும் இல்லையென்றால், யாங்கள் வேறோ-நாங்கள் வேறாகுமோ, கோதை - உமாதேவியை, ஒரு கூறு உடையாய்-ஒருபாகத்தி லுடையானே, கூறாய் கூறாய் - சொல்லாய் சொல்லாய். எ-று.

வானும் என்ற வும்மை நில நீர் தீக்கால்களுக்குங்கூட்டி யுரைக்கப்பட்டது.

4. கூருய வைம்பூதச் சுமையைத் தாங்கிக்
குணமிலா மனமெனும்பேய்க் குரங்கின் பின்னே
மாருத கவலையுடன் சுழல வென்னை
வைத்தனையே பரமேநின் மகிமை நன்றே.

ப-ரை. கூறு ஆய-பாகிக்கப்பட்டனவாகிய, ஐம்பூதம்—பஞ்சபூதங்களாலாகப்பட்ட, சுமையை - உடற்சுமையை, தாங்கி – சுமந்து, குணம் இல்லா-குணமற்ற, மனம் என்னும்-மனமென்கிற, பேய்க் குரங்கின் பின்னே-பேய்கொண்ட குரங்கின்பின் ஜெடர்ந்து, மாருத கவலையுடன் - நீங்காத கவலையோடு, சுழல—சுழலும்படி, என்னை வைத்தனையே-என்னை வைத்தாயே, பரமே—பரம்பொருளே, நின் மகிமை நன்று-உன் பெருமை அழகிது. எ-று.

கூருய வைம்பூதம்-பஞ்சீகரிக்கப்பட்ட பஞ்சபூதம். இதன் விரிவெல்லாம் "ஐந்து பூதமும் பத்தாக்கி யதிற்பாதி நந்நான் காக்கி--வந்தன தூலபூதம்" என்னுந் தொடக்கத்தான்ருர் திருவாக்குக்களா னுணர்க. குரங்கேசலநமிக்குளதாக, பேய்க்குரங்கு என மனத்தையெடுத்தோதியது, அதினும் அதிகசலநமுள்ளது இம் மனமென்பதை வலியுறுத்தற்கு.

இது "திரிகையிலாயிரவெல்லாழிமண்விண்டருசிரபாத்
திரிகையிலாயிரவாநந்தநாடகிசேரிமகோத்
திரிகையிலாயிரமிக்குமைந்தாசெந்திலாயொருகால்
திரிகையிலாயிரக்கோடி சுற்றேடுந்திருத்துளமே." என்றற்ஜெடக்கத்துச் செய்யுட்களா னுணர்க.

5. நன்றெனவுந் தீதெனவு மெனக்கிங் குண்டோ
நானுகி நீயிருந்த நியாயஞ் சற்றே
யின்றெனக்கு வெளியானு லெல்லாம் வல்ல
விறைவாநின் னடியருட னிருந்து வாழ்வேன்.

ப-ரை. நன்று எனவும்-நன்மையென்றும், தீது எனவும் - தீமையென்றும், எனக்கு இங்கு உண்டோ - எனக்கிவ்வுலகத்தி லுளதோ, நீ நான் ஆகிஇருந்த நியாயம்-நீயே நானு யிருந்த நியாயமானது, இன்று-இப்பொழுது, எனக்கு-எனக்கு, சற்று வெளி ஆனுல் – சிறிது வெளியாயின், எல்லாம்வல்லஇறைவா - எல்லாம் செய்யவல்ல இறைவனே, நின் அடியருடன் இருந்து-உன்னடியாரோடு கூடியிருந்து, வாழ்வேன் - சுகஜீவியாய்வாழ்வேன். எ-று.

6. வாழ்வெனவுந் தாழ்வெனவுமிரண்டாப்பேசும்
வையகத்தார் கற்பனையா மயக்கமான
பாழ்மலையைக் கிழித்துதறிச் செயல்போய் வாழப்
பரமேநின் ஞனந்தப் பார்வை யெங்கே.

ப-ரை. வாழ்வு எனவும்-வாழ்வென்றும், தாழ்வு எனவும் - தாழ்வென்றும், இரண்டு ஆ பேசும் - இரண்டாகப்பேசுகிற, வையகத்தார் - உலகத்தாரது, கற்

பனை ஆம்-கற்பனையென்கிற, மயக்கம் ஆன - மயக்கமாகிய, பாழ்வலையை-பாழாகிய வலையை, கிழித்து உதறி-கிழித்துதறிவிட்டு, செயல்போய்வாழ-செயல் அற்று வாழ்வதற்கு, பரமே - பரமவஸ்துவே, நின்-உனது, ஆநந்தப் பார்வை எங்கே-ஆநந்த நோக்கமெங்கே. எ-று.

7. எங்கேயெங் கேயருளென் றெமையி ரந்தா
னேழையிவ னெனவுமெண்ணி யிச்சை கூறு
மங்கேயங் கேயெளிவந் தென்னை யாண்ட
வாரமுதே யுனைக்காண்பா னலந்துபோனேன்.

ப-ரை. ஏழை இவன் - ஏழையாகிய இவன், அருள் எங்கே எங்கேஎன்று அருள் எவ்விடத்தது எவ்விடத்தது என்று, எம்மை இரந்தான் எனவும் எண்ணி-எம்மை யாசித்தானென்றும் நினைத்து. இச்சை கூறும்-யான்விரும்புகிற, அங்கே அங்கே - அவ்வவ்விடங்களிலே, எளி வந்து - எளிதில் வந்து, என்னை யாண்ட-என்னை யாட்கொண்ட, ஆர் அமுதே-அரிய அமிர்தமே, உன்னை காண்பான் - உன்னைக் காணும்பொருட்டு, அலந்துபோனேன் - துன்பப்பட்டுப் போனேன். எ-று.

8. போனநாட் கிரங்குவதே தொழிலா யிங்ஙன்
பொருந்துநா ளத்தனையும் போக்கினே னென்
ஞானநா யகனேநின் மோன ஞான
நாட்டமுற்று வாழ்ந்திருக்கு நாளெந் நாளோ.

ப-ரை. போன நாட்கு-கழிந்த நாள்களைக் குறித்து, இரங்குவதே-இரங்கலே, தொழில் ஆ - தொழிலாகக்கொண்டு, இங்ஙன்-இவ்வாறு, பொருந்தும் நாள் அத்தனையும் - பொருந்துகின்ற நாள்களெல்லாவற்றையும், போக்கினேன்-கழித்துவிட்டேன், என் ஞானநாயகனே-என் ஞானத் தலைவா, நின்-உனது, மோன ஞான நாட்டம்-மௌனஞானநோக்கத்தை, உற்று-அடைந்து, வாழ்ந்திருக்கும் நாள் - வாழ்ந்திருக்கும் நாள், எந்நாளோ-எந்தநாளோ, எ-று.

9. நாட்பட்ட கமலமென்ன விதயமேவு
நறுந்தேனே துன்மார்க்க நாரிமார்கண்
வாட்பட்ட காயமிந்தக் காய மென்றோ
வன்கூற்று முயிர்பிடிக்க வருமந் நீதி.

ப-ரை. நாள்பட்ட கமலம் என்ன - அன்றலர்ந்த கமலம்போல (எண்ணி,) இதயம் மேவும்-என்னிதயத்திற் பொருந்திய, நறு தேனே - நறுவியதேனே, துன்மார்க்கம்-தீநெறியுள்ள, நாரிமார்-மாதர்களுடைய, கண்-கண்களாகிய, வாள்பட்ட காயம்-வாள்பட்ட சரீரம், இந்தக்காயம் - இந்தச் சரீரம், வல் கூற்றும்-வலியயமனும், உயிர் பிடிக்கவரும் அந்நீதி-உயிர் கவரவருகிற அந்த நியாயம், என்றோ-எக்காலமோ. எ-று.

10. நீதியெங்கே மறையெங்கே மண்விண்ணெங்கே
நித்தியராமவர்களெங்கே நெறிதப் பாத
சாதியெங்கே யொழுக்கமெங்கே யாங்க ளெங்கே
தற்பரநீ பின்னுமொன்றைச் சமைப்ப தானல்.

ப-ரை. தற்பர-தற்பரனே, நீ-நீயே, பின்னும் ஒன்றைச் சமைப்பது ஆனல்-வேறு மொன்றைச் சமைப்பதாயின், நீதி எங்கே - நியாய மெங்கே, மறை எங்கே - வேதங்களெங்கே, மண் விண் எங்கே - பூம்யந்த ரிக்ஷங்களெங்கே, நித்தியர் ஆம் அவர்களெங்கே - நித்தியராகிய அவர்களெங்கே, நெறிதப்பாத சாதி எங்கே - நெறி வழுவாத சாதி யெங்கே, ஒழுக்கம் எங்கே - ஆசாரம் எங்கே, யாங்களெங்கே-நாங்கள் எங்கே, எ-று.

11. ஆனலும் யானெனதிங் கற்ற வெல்லை
யதுபோது மதுகதிதா னல்லவென்று
போனலும் யான்போவ னல்லான் மோன
புண்ணியனே வேறுமொரு பொருளை நாடேன்.

ப-ரை. ஆனலும்-ஆயினும், இங்கு-இவ்விடத்து, யான் எனது அற்ற எல்லை-யான் எனது என்னும் அகங்கார மமகாரங்களற்ற இடமாகிய, அது போதும் - அது சாலும், அது - அவ்விடம், கதிதான் அல்ல என்று போனலும்-கதியல்லவென் றொழிந்தாலும், யான் போவன் அல்லால்-நான் போவேனல்லது, மோன புண்ணியனே - மௌனநிலையையறிவுறுத்தும் புண்ணியசீலனே, வேறும் ஒரு பொருளை நாடேன் - வேறுமோர் பொருளை விரும்பேன், எ-று.

12. பொருளேநின் பூரணமே விட்ட காலம்
போக்குவர வுண்டோதற் போத முண்டோ
விருடானுண் டோவல்லால் வெளிதா னுண்டோ
வின்பமுண்டோ துன்பமுண்டோ யாமங்குண்டோ

ப-ரை. பொருளே-வஸ்துவே, நின் பூரணம்-உனது நிறைவு, மேலிட்ட காலம்-அதிகரித்த காலத்தில், போக்கு வரவு உண்டோ-போக்கு வரவுகளுளவோ, தற்போதம் உண்டோ - தற்போத முளதோ, இருள்தான் உண்டோ-அந்தகாரந்தா னுளதோ, அல்லால் - அன்றி, வெளிதான் உண்டோ-ஒளிதானுளதோ, இன்பம் உண்டோ-சுகமுளதோ, துன்பம் உண்டோ-துக்கமுளதோ, யாம் அங்கு உண்டோ-நாங்கள் அவ்விடத்துளேமோ, எ-று.

13. உண்டோநீ படைத்தவுயிர்த் திரளி லென்போ
லொருபாவி தேகாதி யுலகம் பொய்யாக்
கண்டேயுமெள்ளளவு துறவு மின்றிக்
கரசினிக்கு ளலைந்தவரார் காட்டாய் தேவே.

ப-ரை. நீ படைத்த-நியுண்டாக்கின, உயிர்த்திரளில்—உயிர்த்தொகுதியில், என்போல் ஒருபாவி உண்டோ-என்போல ஒருபாபிஷ்டன் உளனோ, தேகாதி உலகம்-தேகாதி ரூபமாகிய உலகமானது, பொய் ஆ-பொய்யாயிருக்க, கண்டேயும் - பார்த்திருந்தும்; எள் அளவு — எட்டுணையாகிய, துறவும் இன்றி—துறவும் இல்லாமல், காசினிக்குள்-உலகத்துள், அலைந்தவர் - அலைந்தவர்கள், ஆர் யாவர், காட்டாய்—காட்டுவாய், தேவே-கடவுளே, எ-று.

14. தேவரெல்லாந் தொழச்சிவந்த செந்தாண் முக்கட்
செங்கரும்பே மொழிக்கு மொழி தித்திப்பாக
மூவர்சொலுந் தமிழ்கேட்குந் திருச்செவிக்கே
மூடனேன் புலம்பியசொன் முற்று மோதான்.

ப—ரை. தேவர் எல்லாம் - தேவர்களெல்லாரும், தொழ - வணங்கலால், சிவந்த - செவந்த, செந்தாள் - செவ்விய சீர் பாதங்களையும், முக்கண்—மூன்று கண்களையுமுடைய, செங்கரும்பே - செம்மையாகிய கரும்பே, மொழிக்கு மொழி - சொல்லுக்குச்சொல், தித்திப்பு ஆக - இனிதாக, மூவர்சொல்லும் - மூவர்பாடிய, தமிழ் - செந்தமிழ்ப்பாடல்களை, கேட்கும் திருச்செவிக்கு-கேட்கின்ற திருச்செவிகளுக்கு, மூடனேன் புலம்பியசொல் - மூடனாகிய யான் புலம்பியசொற்கள், முற்றுமோ—ஏற்கப்பெறுவனவோ, எ-று.

மூவராவார்—அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் எனப்படுவார். அப்பரைத்திருநாவுக்கரசு எனவும் வாகீசர் எனவுங் கூறுவர். இம்மூவர் தமிழ் இறைவரது திருச்செவிக்கு இனிமையைத்தரும் என்பதனை, "மூவர் தமிழ்க்குருகான்" எனவும், "ஒழித்திடும் பவப்பகை விரைந்துள்ளமேயோது மூதுணர்வோர் முற் — பழிச்சு பாடலை யரற்கவை விடார்க்கிளம் பாவைய ருரைபோலும்" எனவும் கூறிய அறிஞர் திருவாக்குக்களா னுணர்க. அவ்வாறு இறைவரது திருச்செவிக் கின்றமிழ் கூறியதே, "அரவக லல்குலார்பாலாசைநீத் தவர்க்கே வீடு-தருவமென் றனவில் வேதஞ் சாற்றிய தலைவன் றன்னைப் - பரவைதன் புலவிதீர்ப்பான் கழுதுகண் படுக்கும்பானு - ளிரவினிற் றூதுகொண்டோன்" எனவும், "தொடர்ந்தருளு மையர் திருவெங்கை லாணரச்சுந்தரர் சொற்-கடந்தாலும்," எனவும் கூறிய தூதுபோதல் முதலியவைகட்குக்காரணமென்க.

15. முற்றுமோ வெனக்கினியா னந்த வாழ்வு
மூதறிவுக் கினியாய் நின் முளரித் தாளிற்
பற்றுமோ சற்றுமில்லை யையோ வையோ
பாவிபடுங் கட்கலக்கம் பார்த்தி லாயோ.

ப—ரை. எனக்கு - சிற்றறிவினனாகிய எனக்கு, இனி-இனி, ஆனந்தவாழ்வு முற்றுமோ—சுகவாழ்வு கிடைக்குமோ, மூதறிவுக்கு - அறிஞரது பேரறிவுக்கு, இனியாய்—இனிமையைத் தருவோய், நின்-உனது, முளரி — தாமரை மலர்போன்ற, தாளில்-திருவடிகளில், பற்றுமோ சற்றும் இல்லை—அன்புமோ

சிறிதுமில்லை, ஐயோ ஐயோ - அந்தோ அந்தோ, பாவிபடும் கண்கலக்கம்—பாவியேன் படுகின்ற கண்கலக்கத்தை, பார்த்திலாயோ - பார்த்திலாயோ.

இறைவனது திருவடித் தாமரைப் பற்றிலாதார்க்கு, ஆனந்தவாழ்வு கிடைத்த லருமையாதலால், நின் முளரித்தாளிற் பற்றுமோ சற்றுமில்லை, எனக்கு இனி ஆனந்தவாழ்வு முற்றுமோ என்றார்.

16. பார்த்தனவெல் லாமழியு மதனாற் சுட்டிப்
பாராதே பார்த்திருக்கப் பரமே மோன
மூர்த்திவடி வாயுணர்த்துங் கைகாட் டுண்மை
முற்றியென தல்லல்வினை முடிவ தென்றோ.

ப—ரை. பார்த்தன எல்லாம் அழியும்-கண்டன யாவும் அழியாநிற்கும், அதனால்-ஆதலால், சுட்டிப்பாராதே பார்த்திருக்க — சுட்டிப்பாராமல் பார்த்திருக்க, பரமே - பரம்பொருளே, மோன மூர்த்திவடிவாய் உணர்த்தும் - மௌனகுரு ரூபமாகிவந் தறிவுறுத்திய, கைகாட்டு உண்மை - கைகாட்டலின் உண்மையானது, முற்றி-முற்றுப்பெற்று, எனது அல்லல்வினை-எனது துன்பத்திற் கேதுவாகிய கர்மங்கள், முடிவது - முடிவுபெறுவது, என்றோ - எக்காலமோ, எ—று.

17. என்றுளைநீ யன்றுளம்யா மென்ப தென்னை
யிதுநிற்க வெல்லாந்தா மில்லையென்றே
பொன்றிடச்செய் வல்லவநீ யெமைப்படைக்கும்
பொற்புடையா யென்னினது பொருந்திடாதே.

ப-ரை. நீ என்று உளை-நீ யென்று உள்ளாய், அன்று யாம் உளம்-அன்று நாங்களும் உள்ளோம், என்பது என்னை - என்று சொல்லுவது என்ன, இதுநிற்க-இது கிடக்க, எல்லாம் தாம் - எல்லாப்பொருள்களுமே, இல்லையென்றே-இல்லையாமாறே, பொன்றிடச்செய் வல்லவன் நீ-நசித்திடச்செய்தலில் வல்லவன் ஆகிய நீயே, எம்மைப் படைக்கும் பொற்பு உடையாய் என்னின்-எங்களைப்படைக்கின்ற பொலிவினை யுடையையென்றால், அது பொருந்திடாதே-அது பொருந்திடாதோ, எ-று.

18. பொருந்துசக மனைத்தினையும் பொய்பொய் யென்று
புகன்றபடி மெய்யென்றே போதரூபத்
திருந்தபடி யென்றிருப்ப தன்றே யன்றோ
வெம்பெருமான் யான்கவலை யெய்தாக் காலம்.

ப—ரை. பொருந்து சகம் அனைத்தினையும்—பொருந்திய பிரபஞ்சமெல்லாவற்றையும், பொய் பொய் என்று புகன்றபடி—பொய் பொய் என்று சொன்னபடி, மெய் என்றே-உண்மை யென்றே, போத ரூபத்து-ஞானரூபத்துடன், இருந்தபடி-இருந்தவண்ணம், என்று இருப்பது - எக்கால மிருப்பது,

அன்றே அன்றோ-அக்காலத்திலேயல்லவோ, எம்பெருமான் - எம்பெருமானே, யான்-நான், கவலை எய்தாக்காலம்-துன்பமடையாத காலம், எ-று.

19. காலமே காலமொரு மூன்றுங் காட்டுங்
காரணமே காரணகா ரியங்க ளில்லாக்
கோலமே யெனைவாவா வென்று கூவிக் [லாய்
குறைவறநின் னருள் கொடுத்தாற் குறைவோ சொல்

ப-ரை. காலமே-காலமே, காலம் ஒரு மூன்றும் காட்டும்-முக்காலங்களையும் காட்டுகின்ற, காரணமே-காரணமே, காரண காரியங்கள் இல்லா-காரண காரியங்க ளற்ற, கோலமே - உருவே, என்னை, வாவா என்று கூவி-வாவா என் றழைத்து, குறைவு அற-குறைவு நீங்க; நின் அருள்கொடுத்தால் உன்னருளைத்தந்தால், குறைவோ-குறைவாமோ, சொல்வாய் - சொல்வாய்.

20. சொல்லாய தொகுதி யெல்லாங் கடந்து நின்ற
சொரூபானந்தச்சுடரே தொண்ட னேனைக்
கல்லாகப் படைத்தாலு மெத்த நன்றே
கரணமுடனுறவு கலக்க மாட்டேன்

ப-ரை. சொல் ஆய தொகுதி யெல்லாம்-சொற்கூட்டத்தையெல்லாம் கடந்து நின்ற-தாண்டி நின்ற, சொரூபானந்தச் சுடரே - சொரூபானந்தச் சோதியே, தொண்டனேனை - அடிமையாகிய என்னை, கல்லாகிப் படைத்தாலும்-கல்லாக வகுத்தாலும். மெத்த நன்றே-மிகவும்நல்லதே, நான்-நான் கரணமுடன் - கரணங்களோடு, உறவு கலக்கமாட்டேன் — சிநேகிக்க மாட்டேன். எ-று.

21. கலங்காத நெஞ்சுடைய ஞான தீரர்
கடவுளுனைக் காணவே காய மாதி
புலங்காணார் நானொருவன் ஞானம் பேசிப்
பொய்க்கூடு காத்ததென்ன புதுமைகண்டாய்.

ப-ரை. கலங்காத நெஞ்சு உடைய-கலங்கா மனத்தையுடைய, ஞான தீரர்-ஞான தீரர்கள், கடவுள்-கடவுளே, உன்னைக் காணவே - உன்னைக்காணும்பொருட்டே, காயம் ஆதி — உடல் முதலானவைகளின், புலம்காணார் இடங்காணாதவர்க ளானார்கள், நான் ஒருவன்-யானொருத்தன், ஞானம் பேசி-வாசாஞானம்பேசி, பொய்க்கூடு காத்தது-பொய்யுடலைக் காத்திருந்தது, என்ன புதுமை-என்ன நூதனம் எ-று.

22. கண்டிலையோ யான்படும்பா டெல்லா மூன்று
கண்ணிருந்துந் தெரியாதோ கசிந்துள் ளன்பார்
தொண்டரடித் தொண்ட னன்றோ கருணைநீங்காச்
சுத்தபரிபூரணமாஞ் சோதி நாதா.

ப—ரை. யான் படும்பாடு எல்லாம் — நான் படும் துன்பத்தை யெல்லாம் மூன்று கண் இருந்தும் - மூன்று கண்கள் உனக்கிருந்தும், கண்டிலையோ-பார்த்திலையோ, தெரியாதோ - அன்றி உன் பூர்ண ஞானத்திற்குக் கோசரியாதோ, கசிந்து-உருகி, உள் அன்பு ஆர் - உள்ளன்பு நிறைந்த, தொண்டர்-தொண்டர்களுக்கு, அடித்தொண்டன் அன்றோ - திருவடித் தொண்டனே னல்லவோ, கருணை நீங்கா - கிருபை நீங்காத, சுத்தபரிபூரணம் ஆம் - சுத்த பரிபூர்ணமாகிய, சோதி நாதா-தேஜஸ்வையுடைய இறைவனே. எ—று.

23. சோதியா யிருட்பிழம்பைச் சூறையாடுந்
தூவெளியே யெனைத்தொடர்ந்து தொடர்ந்தெந்நாளும்
வாதியா நின்றவினைப் பகையை வென்ற
வாழ்வேயிங் குனைப்பிரிந்து மயங்குகின்றேன்.

ப-ரை. சோதியாய் - தேஜஸ்ஸாகி, இருள் பிழம்பை - இருட் கூட்டத்தை, சூறை ஆடும்-கொள்ளையிட்ட, தூவெளியே-பரிசுத்தமான ஆகாயமே. என்னைத் தொடர்ந்து தொடர்ந்து-என்னைப் பற்றிப்பற்றி, எந்நாளும் - எக்காலமும், வாதியாநின்ற—வருத்தா நின்ற, வினைப்பகையை வென்ற - கர்மசத்ருவைச் செயித்த, வாழ்வே-பெருவாழ்வே, உன்னைப்பிரிந்து—உன்னைவிட்டு இங்கு மயங்குகின்றேன்-இவ்விடத்து மயங்கா நின்றேன். எ-று.

24. மயக்குறுமென் மனமணுகாப் பாதைகாட்டி
வல்வினையைப் பறித்தனையே வாழ்வே நானென்
செயக்கடவேன் செயலெல்லா நினதே யென்று
செங்கைகுவிப் பேனல்லாற் செயல்வே றில்லை.

ப-ரை. மயக்குறும்-மயங்கச் செய்கின்ற, என் மனம் அணுகா-என்மனம் பொருந்தாத, பாதை காட்டி - வழிகாட்டி, வல்வினையைப் பறித்தனையே—வலிய கர்மங்களை வேரறக் களைந்தாயே, வாழ்வே - பெருவாழ்வே, நான் என்செயக்கடவேன்-யான் என்னசெய்யக் கடவேன், செயல் எல்லாம்—செய்கைகளெல்லாம், நினதே என்று—உனதேயாம் என்று, செங்கை, குவிப்பேன் அல்லால்-செவந்த கைகளைக் கூப்புவேனன்றி, செயல்—செய்கை, வேறு இல்லை-மற்றொன்றில்லை. எ-று.

25. வேறுபடுஞ் சமயமெல்லாம் புகுந்து பார்க்கின்
விளங்குபரம் பொருளேநின் விளையாட் டல்லால்
மாறுபடுங் கருத்தில்லை முடிவின் மோன
வாரிதியி னதித்திரள்போல் வயங்கிற் றம்மா.

ப-ரை. வேறுபடும்-ஒன்றற்கொன்று வேறுபடுகின்ற, சமயம் எல்லாம்-சமயங்களிலெல்லாம், புகுந்து பார்க்கின் - நுழைந்து பார்த்தால், விளங்கு-விளங்காநின்ற, பரம் பொருளே—பரவஸ்துவே, நின் விளையாட்டு அல்லால்-

உன் திருவிளையாட்டேயன்றி, மாறுபடும்கருத்து இல்லை-மாறுபடும் கருத்து இல்லையாகும், முடிவு இல் - முடிவற்ற, மோனவாரிதியில்—மௌநசாகரத்தில், நதித்திரள்போல் - நதியினம்போல, வயங்கிற்று - விளங்கிற்று. எ—று.

26. அம்மாவீ ததிசயந்தா னன்றோ வன்றோ
வகண்டநிலை யாக்கியென்னை யறிவாம் வண்ணம்
சும்மாவே யிருக்கவைத்தா யையா வாங்கே
சுகமயமா யிருப்பதல்லாற் சொல்வா னென்னே.

ப-ரை, அம்மா - ஆச்சரியம், ஈது - இது, அதிசயந்தான் அன்றோ அன்றோ - அதிசயமே யல்லவோ அல்லவோ, அகண்டநிலை ஆக்கி - அகண்டநிலையையுண்டாக்கி, என்னை - என்னை, அறிவு ஆம் வண்ணம் - அறிவுமயமாகும் வண்ணம், சும்மாவே இருக்கவைத்தாய் - சும்மாவேயிருக்கும்படிவைத்தனை, ஆங்கே - அவ்விடத்தே, சுகமயமாய் இருப்பது அல்லால் - சுகரூபமாயிருப்பதல்லது, சொல்வான் என் - சொல்லுதலுக் குரியதுயாது. எ—று.

27. என்னேநான் பிறந்துழல வந்த வாறிங்
கெனக் கெனவோர் செயலிலையே யேழையேன்பால்
முன்னைசெய் வினையெனவும் பின்னை வந்து
மூளும்வினை யெனவும்வர முறையே னெந்தாய்.

ப—ரை. இங்கு - இவ்விடத்து, நான் பிறந்து உழல - நான் ஜன்மித்துழலும்படி, வந்த ஆறு என் - வந்த பிரகாரம் யாது, எனக்கு என - எனக்கென்று, ஓர் செயல் இலையே - ஒருசெயலும் இல்லையே, ஏழை யேன்பால்—ஏழையாகிய என்னிடத்து, முன்னை செய்வினை யெனவும் - பூர்வமே செய்தவினையென்றும், பின்னைவந்து மூளும் வினையெனவும் - பின் வந்து பற்றுகின்ற வினையென்றும், வர - சொல்லப்பட்டு வருகைக்கு, முறை என் - முறைமை யாது, எந்தாய் - எந்தையே. எ-று.

28. தாயான தண்ணருளை நிரம்ப வைத்துத்
தமியேனைப் புரவாமற் றள்ளித் தள்ளிப்
போயான தென்கொலையா வேக தேசம்
பூரணத்துக் குண்டோதான் புகலல் வேண்டும்.

ப—ரை. தாய் ஆன - எனக்கு மாத்ருஸ்தாநமான, தண் அருளை - தண்ணிய அருளை, நிரம்பவைத்து - நிறையவைத்து, தமியேனைப்புரவாமல் - தனியேனைக்காவாமல், தள்ளித் தள்ளிப்போய் - தள்ளிச் தள்ளிச்சென்று, (அதனால்) ஆனது - உண்டான பிரயோஜநம், என் - யாது. ஐயா - ஐயனே, பூரணத்துக்கு - உனது பூரணவுநவத்துக்கு, ஏகதேசம் உண்டோ - ஏகதேசம் உளதோ, புகலல்வேண்டும் - சொல்லல்வேண்டும். எ-று.

29. புகலரிய நின்விளையாட் டென்னே யெந்தாய்
புன்மையறி வுடையவென்னைப் பொருளாப் பண்ணி

யிகல்விளைக்கு மலமாயை கன்மத் தூடே
யிடருறவுஞ் செய்தனையே யிரக்கமீதோ.

ப—ரை. புகல் அரிய - சொல்லுதற்கரிய, நின்விளையாட்டு - உன்திருவிளையாடல், என்னே - யாதே, எந்தாய் - எந்தையே, புன்மை அறிவு உடைய என்னை - அற்பமாகிய அறிவுடைய என்னை, பொருள் ஆபண்ணி - ஒருபொருளாகச்செய்து, இகல்விளைக்கும் - போர்விளைக்கின்ற, மலமாயை கன்மத்தூடே—மலமாயா கர்மங்களினிடையே யகப்பட்டு, இடர் உறவும் செய்தனையே-துக்கமடையவும் பண்ணினையே, இரக்கம் - உனக்கு உயிர்களின் மீதுள்ள இரக்கமானது, ஈதோ - இதுதானோ. எ—று.

30. இரக்கமொடு பொறையீத லறிவா சார
மில்லேனா னல்லோர்க ளீட்டங் கண்டாற்
கரக்குமியல் புடையேன்பாழ் நெஞ்ச மெந்தாய்
கருந்தாதோ வல்லுருக்கோ கரிய கல்லோ.

ப—ரை. இரக்கமொடு - இரக்கத்துடன், பொறை - பொறுமை, ஈதல்—கொடை, அறிவு—ஞானம், ஆசாரம் - ஒழுக்கம், இல்லேன்—இல்லாதவனாகிய, நான்—நான், நல்லோர்கள் ஈட்டம் கண்டால் - நல்லோர்களுடைய கூட்டத்தைப் பார்த்தால், கரக்கும் - ஒளிக்கின்ற, இயல்பு உடையேன் - இயற்கையுடையேன், பாழ்நெஞ்சம் (என்) பாழ்மனமானது, எந்தாய் - எந்தையே, கருந்தாதோ - இரும்போ, வல் உருக்கோ—வலிய வுருக்குத்தானோ, கரியகல்லோ-கருங்கல்லோ. எ-று.

பராபரக்கண்ணி.

1. சீராருந் தெய்வத் திருவருளாம் பூமிமுதற்
பாராதி யாண்ட பதியே பராபரமே.

இதன் பொழிப்புரை.

சிறப்பமைந்த தெய்வத்தன்மை பொருந்திய திருவருளென்னும் பூமிமுதலாக நிலவுலக முதலாகிய பூமிகளை யாண்டருளிய இறைவனே. எ—று.

திருவருளாம் பூமியென்றதனால, பாராதிகளும் பூமிகளாக்கி யுரைக்கப்பட்டன. நிலவுலக முதலாகிய பூமிகள் - சுவர்க்க, மத்திய - பாதாளங்கள், அன்றி, நிலமுதல் நாதமீறாகிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களாகிய பூமிகளென்னலுமாம். பராபரம் - பெருமையுடையா ரெல்லாருள்ளும் பெரியோன் எனினும், மோக்ஷநிலத்திலுள்ள பர்மான்மா எனினுமாம்.

2. கண்ணாரக் கண்டோர் கருப்பொருள்கா ணுமலருள்
விண்ணூடிருந்த வின்பவெற்பே பராபரமே.

பொ—ரை. கண்ணாரச் சேவித்தோர் பிறவியென்னும் பொருளைக் காணு தமைந்து நித்தியராய் வாழ்தற்பொருட்டு, கருணாகாசத்தில் நிலைபெற்றிருந்த ஆனந்தமலையே. எ—று.

சலநமற் றிருத்தலால், மலையென்றார். "அருணிதி தரவரு மானந்தமலையே" என்றார் திருவாதவூரடிகளும்.

3. சிந்தித்தவெல்லா மென்சிந்தை யறிந்தேயுதவ
வந்தகருணை மழைமேய பராபரமே.

பொ—ரை. கருதிய பொருள்களையெல்லாம் என் கருத்தறிந்தருள்செய்யும்பொருட்டு எழுந்தருளிவந்த தயாவர்ஷமே. எ—று.

எல்லாப் பொருள்களையுங் கொடுக்க வல்லது மழையாதலால், சிந்தித்தவெல்லாம் என் சிந்தையறிந்தே யுதவவந்தகருணை மழையேயென்றார்.

4. ஆராவமுதே யரசே யானந்த வெள்ளப்
பேராறே மோனப் பெருக்கே பராபரமே.

பொ—ரை. தெவிட்டாத அமிர்தமே, மோக்ஷநிலத்துக் கரசனே, சுகப்பெருக்கா லுண்டாகிய பெருநதியே, மௌனப்ரவாஹமே. எ—று.

அமுது என்றார் இறவாமைக்குக் காரணமா யிருத்தலால். அரசெனப் பொதுப்படக் கூறினும், மோக்ஷம் அவனாட்சியாதலால் மோக்ஷநிலத்துக் கரசனென் றுரைக்கப்பட்டது

5. ஆரறிவாரென்ன வனந்தமறை யோலமிடும்
பேரறிவே யின்பப் பெருக்கே பராபரமே.

பொ—ரை. உன்னை யறியவல்லார் யாவரென்று முடிவில்லனவாகிய வேதங்கள் முழங்குகின்ற பெரியஞானமே, ஆநந்தப்ரவாஹமே. எ—று.

பேரறிவு - பரமான்மா. இறைவனைப்போல நித்திய நிர்த்தோஷங்களாயுள்ள வேதங்கள் தாமறியமாட்டாமையால் பிறர் யாரறிய வல்லரென்னுங் கருத்தை யுட்கொண்டு அனந்தமறை ஆரறிவாரென்னவோலமிடும் என்றார்.

6. உரையிறந்த வன்பருளத் தோங்கொளியா யோங்கிக்
கரையிறந்த வின்பக் கடலே பராபரமே.

பொ—ரை. பேச்சற்ற அன்பரது மனத்தின்கண் பேரொளியாய்ப் பெருகிக் கரையில்லாது நிலைபெற்ற சுகக்கடலே. எ—று.

பேச்சற்ற அன்பர் மௌன நிலையையுடைய அன்பர்.

7. எத்திக்குந் தானகி யென்னிதயத் தேயூறித்
தித்திக்கு மானந்தத் தேனே பராபரமே.

பொ—ரை. எந்தத்திக்கினை யுற்றுநோக்கினும் அந்தத் திக்குகடோறுந் தானேயாய் நிற்றலுமன்றி, என்னிருதயத்துஞ் சுரந்து இனிக்கின்ற இன்பத் தேனே. எ—று.

எத்திக்கும் என்றது பத்துத்திக்கினையும். அவை கிழக்குமுதலிய எட்டுத் திசையும், பூமியும் ஆகாயமும். "பத்துத்திக்கும் பணிநுதற் கட்டிருவாளன்" என்றார் கபிலதேவரும். உள்ளும் புறத்துந் தித்திக்குந் தேனென்றிதனைக் கூறியது நாவொன்றற்கே சுவைபயக்குந்தேனை யொழித்தற்கு.

8. திக்கொடு கீழ்மேலுந் திருவருளாம் பொற்பறிந்தோர்
கைக்குள்வளர் நெல்லிக் கனியே பராபரமே.

பொ—ரை. எட்டுத் திசைகளோடு, பூமி ஆகாயங்களிலும் உன் திருவருள் வியாபித்து நீக்கமற நிறைந்திருக்குந்திறத்தை யறிந்த அறிஞரது கையினிடத்து விளங்குகின்ற நெல்லிப்பழமே, எ—று.

கீழ், மேல் - பண்பாகு பெயர்கள்.

9. முத்தே பவளமே மொய்த்தபசும் பொற்சுடரே
சித்தே யென்னுள்ளத் தெளிவே பராபரமே.

பொ—ரை. முத்தே, பவளமே, நெருங்கிய பசுமையாகிய பொன்னினொளியே, அறிவே, என்மனத் தெளிவே. எ—று.

நீறணிமேனியனாதலால் முத்தென்றார். "பவளத் தடங்குன்று எனவும்" "முக்கட் பவளமலை" எனவும் பிறர் கூறுதலானும், இறைவன் திருமேனி செந்நிறமாதலானும் பவளமென்றார். "பொன்பணைத் தன்னவிறை" எனத் திருவாதவூரடிகள் கூறுதலானும், பிறவிடங்களிற் கூறப்படுதலானும், மொய்த்தபசும் பொற்சுடர் என்றார். இங்ஙனம் பிரித்தறிதற்குக் கருவியாகிய அறிவுருவா யிருத்தலாற் சித்தென்றும், மனத் தெளிவுக்கு அறிவு கருவியாதலால் என்னுள்ளத் தெளிவே யென்றும் கூறினர். உயர்பொருள்களுள் சிறந்தனவாகிய முத்து, பவளம், பசும்பொன் முதலிய பிறிதின்கிழமைப் பொருள்களாகவும், அறிவுமுதலிய தற்கிழமைப் பொருள்களாகவும் கூறினரென்னலுமாம். இரத்தினவகையில் முத்துச் சிறந்தமைபற்றி முதற்கட் கூறப்பட்டது.

10. கண்ணே கருத்தே யென்கற்பகமே கண்ணிறைந்த
விண்ணே யானந்த வியப்பே பராபரமே.

பொ—ரை. (புறப்பொருளுணர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய) நேத்திரமே—(அகப்பொருளுணர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய) மனமே (எனக்கு எண்ணியவெண்ணியாங்குதவுதலால்), கற்பகமே, என் அறிவுநிறைந்த சிதாகாயமே, ஆனந்தத்தை யுதவுதலாகிய ஆச்சரியத்தை யுடையவனே. எ—று.

11. வாக்காய் மனதாய் மனவாக் கிறந்தவர்பாற்
றூக்காதே தாக்குந் தனியே பராபரமே.

பொ—ரை. வாக்காகி, மனமாகி, வாக்குமன மிறக்கப் பெற்றவரிடத்தில் பொருந்தாது பொருந்தும் தனிமைப்பொருளே. எ—று.

12. பார்த்தவிட மெல்லாம் பரவெளியாய்த் தோன்றவொரு
வார்த்தை சொல்லவந்த மனுவே பராபரமே.

பொ—ரை. நோக்கின விடங்களெல்லாம் பராகாயமாகித் தோன்றும்பொருட்டு, எனக்கு ஒருமொழியை யறிவுறுத்தவந்த மாநுஷரூபமே. எ—று.

மநுமந்திரமாதலால், மந்திரரூபமே யென்னலுமாம்.

13. வானந்த மண்ணினந்தம் வைத்துவைத்துப் பார்க்கவெனக்
கானந்தந் தந்த வரசே பராபரமே.

பொ—ரை. ஆகாய முடிவாகவும், பூமிமுடிவாகவும் வைத்து வைத்துப் பார்க்கும்படி, எனக் கின்பங்கொடுத்த அரசனே. எ—று.

அவரோஹணக்ரமமாகவும் ஆரோஹணக்ரமமாகவும் என்பார், வானந்த மண்ணினந்தம் என்றார்.

14. அன்பைப் பெருக்கியென தாருயிரைக் காக்க வந்த
வின்பப் பெருக்கே யிறையே பராபரமே.

பொ—ரை. அன்பை மிகுவித்து என்னரிய வுயிரைக் காக்க வந்த ஆநந்தப் பெருக்கே, இறைவனே. எ—று.

அரியவுயிர் என்றது மாநுடப் பிறவியை.

15. வானமெல்லாங் கொண்ட மௌனமணிப் பெட்டகத்துக்
கானபணி யான வணியே பராபரமே.

பொ—ரை. ஆகாயத்தை முழுதுந் தன்னிடத்தடக்கிக்கொண்ட மௌநநிலையாகிய அழகிய பெட்டகத்தில் வைத்தற்குரிய ஆபரணமே. எ—று.

இறைவன் தங்குதற் குரியதாதலால், மௌநநிலையை மணிப்பெட்டகமென்றார்.

16. ஓடுமிரு நிதியு மொன்றாகக் கண்டவர்க
ணாடும்பொருளான நட்பே பராபரமே.

பொ—ரை, ஓட்டையும் பெரியதிரவியத்தையும் ஒன்றென நோக்கிய அறிஞர்கள் தேடும்பொருளாகிய நண்பே. எ—று.

"ஓடும் பொன்னும்" என்றார் பிறரும்.

17. சித்தநினைவுஞ் செயுஞ் செயலு நீயெனவா
மூத்தமர்கட் கானவுறவே பராபரமே.

பொ-ரை. மனநினைவும், அந்நினைவின்படி செய்யுஞ் செய்கையும், நீயே யென் றுறுதிகொண்டு வாழ்கின்ற உத்தமர்களுக்குத் தகுதியான சுற்றமே.

செய்கை நிகழ்வது நினைவின் வழியாதலால், சித்த நினைவும் செயுஞ் செயலுமென்றார்.

18. போதாந்தப் புண்ணியர்கள் போற்றிசய போற்றியெனும்
வேதாந்த வீட்டில் விளக்கே பராபரமே.

பொ-ரை. போதாந்தத்தை யுடைய புண்ணியவான்கள், போற்றிசய போற்றி, என்று தோத்திரம்பண்ணுகிற, வேதாந்தமாகிய வீட்டிலேற்றிய தீபமே. எ-று.

போதாந்தம் - ஞானக் கொழுந்து. வேதாந்தவீட்டில் விளக்கு ஒருசொல்.

19. முத்தாந்த வீதி முளரிதொழு மன்பருக்கே
சித்தாந்த வீதிவருந் தேவே பராபரமே.

பொ-ரை. முத்தர்களுக்கு முடிவிடமாகிய மோக்ஷவீதியில் விளங்குகின்ற உன் திருவடித் தாமரையை வணங்குகின்ற அன்பர் பொருட்டே, சித்தாந்தவீதியி லெழுந்தருளுகிற தெய்வமே. எ-று.

20. ஈனந் தருமுடல மென்னதியா னென்பதற
வானந்தம் வேண்டி யலந்தேன் பராபரமே.

பொ-ரை. இழிவைத் தருகின்ற சரீரத்தை, எனது யான் என மமகரித்தும் அகங்கரித்தும் பேசுதல் அற்றொழிதற் பொருட்டு, உன்னைப் பெறுகையா லுண்டாகிற சுகத்தைவிரும்பி, கிடைக்கப் பெறுமையால் துன்பமடைந்தேன். எ-று.

21. என்புருகி நெஞ்ச மிளகிக் கரைந்துகரைந்
தன்புருவாய் நிற்க வலந்தேன் பராபரமே.

பொ-ரை. எலும்புருகப்பெற்று, மனங்கரைந்து, உருகியுருகி, அன்புருவமாகி நிற்கைக்குத் துன்பமடைந்தேன். எ-று.

வன்மையாகிய என்புருகுத லருமையென்பது தோன்ற, அலந்தேன் என்றார்.

22. சுத்த வறிவாய்ச் சுகம்பொருந்தி னல்லாலென்
சித்தந் தெளியா தென்செய்வேன் பராபரமே.

பொ-ரை. பரிசுத்தமாகிய அறிவுருவாகி, நித்தியாநந்தத்தை யடைந்தாலன்றி, என்சித்தம் தெளியாது, இதற்குயான் என்செயக்கடவேன்.

23. மாறு வனுபூதி வாய்க்கினல்லா லென்மயக்கந்
தேறுதென் செய்வேன் சிவமே பராபரமே.

பொ—ரை. இடையீடில்லாத சுகாநுபவம் கிடைத்தாலன்றி, என்மனமய க்கந் தெளியாது, இதற்கு யான் என்செயக்கடவேன் பரமசிவமே. எ-று

சுபம் கிடைத்தாலன்றி மனமயக்கமாகிய அசுபம் தீராதாதலால், சிவமே, மாறுவநுபூதி வாய்க்கினல்லால் என் மனமயக்கந்தேறாது என்றார்

24. தாகமறிந் தின்ப நிட்டை தாராயே லாகெடுவேன்
றேகம் விழுந்திடினென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ—ரை. எனக் குண்டாயிருக்கிற மோக்ஷதாகத்தை நீயுணர்ந்து சுக நிஷ்டையைக் கொடாயாயின், ஐயோ கெடுவேன், இவ்வருமையாகிய மாநு ஷதசரீரம் நசித்துவிடின், பின்னர் யான் என்செயக்கடவேன். எ-று.

தாகமுண்டாதற்குக் காரணம் தாபத்ரயாக்கினியா லுளதாகிய வெப்பம்.

25. அப்பாவென் னெப்பிலைப்பே யாற்றுகிலேன்
போற்றியென்று, செப்புவதல்லால் வேறென் செய்வே
ன் பராபரமே.

பொ—ரை. அப்பனே, எனக்கு உள்ளிடத்துதவும் நிக்ஷேபமே, பிறவி வெப்பத்தைச் சகிக்கிலேன், (இதனைத் தணித்தல்வேண்டும்) அதன் பொரு ட்டு உனக்கு நமஸ்காரம் என்று வாயினாற் சொல்லுதலன்றி, வேறு என்ன செயற்கரிய செயல்களைச் செய்யவல்லேன். எ-று.

செயற்கரிய செயல்கள் - இயம நியமாதிகள்.

26. உற்றறியு மென்னறிவு முட்கருவி போற்சவிமாண்
டற்றுமின்பந் தந்திலையே யையா பராபரமே.

பொ—ரை. (பொறிகளை வாயில்களாகப்) பொருந்திப் புலன்களை யறியு மென்னறிவும் உட்கருவிகள் ஒளி மழுங்கினாற்போல ஒளிமழுங்கி அறநசித் தும், இன்னமும் எனக்குச் சுகத்தைக் கொடுத்தாயில்லையே, ஐயனே. எ-று.

37. சொல்லா லடங்காச் சுகக்கடலில் வாய்மடுக்கி
னல்லா லென்றாக மறுமோ பராபரமே.

பொ—ரை. சொல்லச் சுருங்காத ஆநந்தசாகரத்தில் வாய்மடுத்துப்பருகி னாலன்றி, எனக்குண்டாயிருக்கிற மோக்ஷதாகம் அற்றொழியுமோ. எ-று.

28. பாராயோ வென்னைமுகம் பார்த்தொருகா லென்கவலை
தீராயோ வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே.

பொ—ரை. என்னை முகம்பாராயோ, ஒருகால் பார்த்து என் வியசனத் தைத் தீராயோ, நீ வாய்திறந்து சொல்லுவாயாக. எ-று.

29. ஓயாதோ வென்கவலை யுள்ளேயா னந்தவெள்ளம்
பாயாதோ வையா புகராய் பராபரமே.

பொ-ரை. என்கவலை யொழியாதோ, என் மனத்தின்கண்ணே இன்பப் பெருக்குப் பெருகிப் பாயாதோ, ஐயனே, சொல்லுவாயாக. எ-று.

30. ஒகோ வுனைப்பிரிந்தா ருள்ளங்கனலில்வைத்த
பாகோ மெழுகோ பகராய் பராபரமே.

பொ-ரை. ஓகோ, உன்னைப் பிரிந்தவரது மனம் நெருப்பிலிட்ட பாகு தானோ, அன்றி மெழுகுதானோ, சொல்லுவாயாக. எ-று.

பாகோ மெழுகோ என்றதனால், அவற்றினு மிக்குருகுகின்ற தென்பது கருத்து.

31. கூர்த்தவறி வத்தனையுங் கொள்ளைகொடுத் துன்னருளைப்
பார்த்தவனை னென்னைமுகம் பாராய் பராபரமே.

பொ-ரை. நான் நுண்ணிய அறிவு முழுதும் கொள்ளையாகக் கொடுத்து, உன் திருவருட்பேற்றை யெதிர்பார்த்தவன் ஆதலால், என்முகம் பார்த்தருளல்வேண்டும். எ-று.

அறிவைக் கொள்ளை கொடுத்தலாவது சிவபோதத்தைச் சிவபோதமுண்ணக்கொடுத்தல்.

32. கடலமுதே தேனே யென்கண்ணே கவலைப்
படமுடியா தென்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே.

பொ-ரை. பாற்கடலிற் பிறந்த அமிர்தமே, தேனே, என்கண்ணே, என் கவலையானது அநுபவித்து முடிவுபெறாது, ஆதலால், என்னை நீமுகம்பார்த்திரங்கி யருளல்வேண்டும்.

என்று மிறவாமை பயத்தலால் அமுதே யென்றும், நவிலுந்தோறும் நாமனங்கட்குச் சுவைபயத்தலால் தேனே யென்றும், இது நற்பொருள்இது தீப்பொருள் எனப் பகுத் துணர்த்தலால், கண்ணே யென்றும் கூறினார்.

33. உள்ளமறிவா யுழப்பறிவாய் நானேழை
தள்ளிவிடின் மெத்தத் தவிப்பேன் பராபரமே.

பொ-ரை. என் மனக்கருத்தை யுணர்வாய், நான் துன்பமுழந்தலைரிணர்வாய். நீ யென்னை யேற்றருளாது தள்ளிவிடுவையாயின், அறிவிலியாகிய நான் மிக வருந்துவேன், எ-று.

தள்ளிவிடினும் மீட்டு மடையுநெறி யுணராது வருந்துகின்றமையின் ஏழை தவிப்பேன் என்றார்,

34. கன்றினுக்குச் சேதா கனிந்திரங்கல் போலவெனக்
கென்றிரங்கு வாய்கருணை யெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. இளங்கன்றின்பொருட்டு, ஈன்றணிமையையுடைய பசுவானது கருணையினால் மனமுருகி யிரங்குதல்போல, கருணையையுடைய என்பரமபிதாவே, நீ என்பொருட்டு என்று இரங்கியருள்வாய், எ-று.

கருணை யெந்தாய் என்றமையால், கருணை பசுவிற்குங் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது.

35. எண்ணாத வெண்ணமெலா மெண்ணி யெண்ணி யேழைநெஞ்சம்
புண்ணாகச்செய்ததினிப்போதும்பராபரமே.

பொ—ரை. எண்ணக்கூடாத எண்ணங்களையெல்லாம் எண்ணி யெண்ணி, ஏழையேனது மனமானது, புண்படச்செய்தது, இனியமையும்.

36. ஆழித்துரும்பெனவே யங்கு மிங்கு முன்னடிமை
பாழிற் றிரிவதென்ன பாவம் பராபரமே.

பொ-ரை. உன்னடிமையாகிய நான், கடலிடைப்பட்ட திரணம்போல் அங்குமிங்குமாக வீணி லலைவது என்ன பாவப்பயன், எ-று.

அங்கும் இங்கும் என்றது, எண்ணரிய பிறவிக ளெடுத்தெடுத்து சுவர்க்கநரகங்களி லுழல்வதை நோக்கி.

37. கற்றவறிவா லுனைநான் கண்டவன்போற் கூத்தாடிற்
குற்றமென்றென் னெஞ்சே கொதிக்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. கல்விகற்ற அறிவினால், நான் உன்னைக்கண்டவன்போலநடித்தால், அந்நடித்தல் குற்றமென்று கொண்டு என் மனமே கொதிக்கின்றது,

38. ஐயோ வுனைக்காண்பா னாசைகொண்ட தத்தனையும்
பொய்யோ வெளியாப் புகலாய் பராபரமே.

பொ-ரை. ஐயோ, உன்னைக் காணும்பொருட்டு நான் ஆசைகொண்டதெல்லாம் பொய்தானோ, வெளிப்படையாகச் சொல்லுவாயாக, எ-று.

39. துன்பக்கண் ணீரிற் றுளைந்தேற்குன் னானந்த
வின்பக்கண் ணீர்வருவ தெந்நாள் பராபரமே.

பொ-ரை. துன்பத்தினால் ஒழுகுகின்ற கண்ணீரிற் படிந்த எனக்கு, உனது நிரதிசய சுகத்தினா லுளதாகும் இன்பக்கண்ணீர் ஒழுகுவது எந்நாளோ, எ-று.

சோகபாஷ்ப மொழிந்து ஆநந்தபாஷ்பம் பொழிவது எந்நாளோஎன்பதாம்.

40. வஞ்சனையும் பொய்யுமுள்ளே வைத்தழுக்கா றுயுளறு
நெஞ்சனுக்கு முண்டோ நெறிதான் பராபரமே.

பொ-ரை. வஞ்சனையையும் பொய்யையும் உள்ளே பொதிந்து வைத்து, பொருமை யுடையேனாகித் தடுமாறுகின்ற மனத்தையுடைய எனக்கும், நன் மார்க்கமுளதோ, எ-று.

வஞ்சனையையும் பொய்யையும் உள்ளே பொதிந்து வையாது அழுக்காற்றை யொழித்த மனத்தினை வுடையோர்க்கன்றி யெனப் பொருள்படுதலால், நெஞ்சனுக்கும் என்னு மும்மை யிறந்தது தழீஇயது நெறி முத்திநெறி. "முத்திநெறியறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனை" என்றார் திருவாதவூரடிகளும்.

41. பாசம்போய் நின்றவர்போற் பாராட்டி யானுனு
மோசம்போ னேனுன் முறையோ பராபரமே.

பொ—ரை. பாசத்தை யற்று நின்றவர்போல நடித்தும், நான் மோசம் போனேன், இது முறையோ எ—று.

முறையோவென்றது முறையீடாயினுமாம்.

42 நன்றறியேன் றீதறியே ஞனென்று நின்றவனா
ரென்றறியே ஞேனழை யென்னே பராபரமே.

பொ-ரை. நன்மை யறியேன், தீமையறியேன், நான் என்று அகங்கரித்து நின்றவன் யார் என்றறியேன், ஆதலால் நான் அறிவில்லாதவன், இதற்குக் காரணமென்னே, எ-று.

43 இன்று புதிதன்றே யெளியேன் படுந்துயா
மொன்று மறியாயோ வுரையாய் பராபரமே.

பொ—ரை. எளியேன் படுந்துன்பம் இன்று புதிதல்லவே, இதனை நீசிறிது முணர்ந்திலையோ, சொல்லாய், எ—று.

இந்தத் துன்பத்தை ஜந்ம பரம்பரையாய்த் துய்த்து வருகின்றேனென்பது கருத்து.

44. எத்தனைதான் சன்மமெடுத் தெத்தனைநான் பட்டதுய
ரத்தனையு நீ யறிந்த தன்றோ பராபரமே.

பொ—ரை. நான் எடுத்த ஜந்மங்க ளெத்தனை, அவைகளில் நானநுபவித்த துன்பங்களெத்தனை, அத்தனையும் நீ யறிந்ததல்லவோ, எ-று.

45. இந்தநாட் சற்று மிரங்கிலையேற் காலன்வரு
மந்தநாட் காக்கவல்லா ரார்காண் பராபரமே.

பொ—ரை. இன்று சிறிதும் என்மீ திரக்கஞ் செய்திலையாயின், காலன்வருமன்று, என்னைக் காத்தருள வல்லார் யாவருளர், எ-று.

காண் என்பதை முன்னிலையுரை யசையிடைச் சொல்லாகக் கொள்ளாது, நீயே தேடிப்பார் என்னும் பொருளதாகக் கோடலுமாம்.

46. உற்றுற்று நாடி யுளமருண்ட பாவியைநீ
சற்றிரங்கி யாளத் தகாதோ பராபரமே.

பொ-ரை. உற்றுப்பார்த்து உன்னைக் காணப் பெருமையால் மனமருண்ட பாவியேனை, நீ சிறிதிரக்கஞ்செய் தாளத்தகாதோ, எ-று.

47. எள்ளளவு நின்னைவிட வில்லா வெனைமயக்கிற்
றள்ளுதலா லென்னபலன் சாற்றாய் பராபரமே.

பொ-ரை. எள்ளளவாயினும் உன்னையன்றி வேறு துணையில்லாத என்னை, மீட்டும் பிறவிமயக்கமாகிய படுபள்ளத்தில் தள்ளுகையால், உனக்குண்டாகும் பயன்யாது, சொல்வாய், எ-று.

48. பாடிப் படித்துலகிற் பாராட்டி நிற்பதற்கோ
தேடியெனை யடிமை சேர்த்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. உலகின்கண்ணே உன்னைப் பாடிப் படித்துப் பாராட்டிநிற்கவோ, என்னை யடிமையாகத் தேடிச் சேர்த்தாய், எ-று.

49. சொன்னத்தைச் சொல்வதல்லாற்சொல்லறவென்சொல்லறுதிக்
கென்னத்தைச் சொல்வேனெளியேன்பராபரமே.

பொ-ரை. முதியோர் சொன்னதைச் சொல்லுவதன்றி, சொல்லுதலற்றொழிய, என்சொல்முடிவுக்கு என்சொல்லவல்லேன் ஏழையேன், எ-று.

50. சொல்லும் பொருளுமற்றுச் சும்மா விருப்பதற்கே
யல்லும் பகலு மெனக் காசை பராபரமே.

பொ-ரை, சொல்லுஞ் சொல்லும், அச்சொல்லின்பொருளும் ஒழிந்து, சும்மாவிருப்பதற்கே, இரவும் பகலும் எனக்காசையுண்டு, எ-று.

51. நேசநிருவிகற்ப நிட்டையல்லா லுன்னடிமைக்
காசையுண்டோ நீயறியா தன்றே பராபரமே.

பொ-ரை. நிருவிகற்ப சமாதியில் நேசமுண்டல்லது, உன்னடியேனுக்குப் பிறிதொன்றின்மேல் ஆசையுண்டோ, இது நீ யுணராத தல்லவே, எ-று.

52. துச்சனென வேண்டாமித் தொல்லுலகி லல்லல்கண்டா
லச்சமிக வுடையே னையா பராபரமே.

பொ-ரை. என்னை அற்பனென்று நினைத்தல் வேண்டாம், இந்தப்பழைய வுலகத்திலுள்ள துன்பங்களைக்கண்டால் அவைகட்கு மிகவும் அஞ்சுதலுடையேன், ஐயனே, எ-று.

53. கண்ணுவா ரேனுமுனைக் கைகுவியா ராயினந்த
மண்ணுவார் நட்பை மதியேன் பராபரமே.

பொ-ரை. என் நேத்திரம் போல்பவரேயாயினும் உன்னைக் கைகூப்பிவணங்காதாராயின், அந்த மண்ணுவார் சிநேகத்தை, நான் ஒருபொருளாகமதிக்கமாட்டேன். என்று.

"கரவாது வந்தியுங் கண்ணன்னுர்" என நட்பிற் சிறந்தோரைப் பெருநாவலர் கூறுதலுங் காண்க.

54. கொல்லா விரதங் குவலயமெல் லாமோங்க
எல்லார்க்குஞ் சொல்லுவதென் னிச்சை பராபரமே.

பொ-ரை. கொல்லா விரதமானது பூமண்டல முழுதும் விருத்தியடைய எல்லாருக்கும் அதனேற்றத்தை யெடுத்துச் சொல்லுதற்கே எனக்கு விருப்பமுள்ளது. எ-று.

கு-பூமி. வலயம் - மண்டலம்.

55. எத்தாற் பிழைப்பேனே யெந்தையே நின்னருட்கே
பித்தானேன் மெத்தவுநான் பேதை பராபரமே.

பொ-ரை. என் தந்தையே, எந்த வுபாயத்தினுல் உஜ்ஜீவிப்பேனே(அறியேன்) உன்னருட்பேற்றுக்கே பித்தனுயினேன், யான் மிகவும் அறிவில்லேன். என்றவாறு.

என்னைக் கைவிடுதல் தக்கதன்று என்பதாம்.

56. வாயினுற் பேசா மௌனத்தை வைத்திருந்துந்
தாயிலார் போனுன் றளர்ந்தேன் பராபரமே.

பொ-ரை. வாயைக்கொண்டு பேசாததாகிய மௌநநிலையை யெனக்குரித்தாக்கி வைத்திருந்தும், தாயில்லாத புதல்வர்தளர்தல்போல நான் தளர்ந்தேன் (இது தகுமோ.) எ-று.

57. அன்னையிலாச் சேய்போ லலக்கணுற்றேன் கண்ணுர
வென்னகத்திற் றுய்போ லிருக்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. தாயிலாப் பிள்ளைபோலத் துயரமடைந்தேன், கண்ணுர என் மனத்தில் தாய்போலிருக்கும் பராபரமே, எ-று.

58. உற்றுநினைக்கிற் றுயர முள்ளுள்ளே செந்தீயாய்ப்
பற்றநொந்தே னென்னைமுகம் பார்நீ பராபரமே.

பொ-ரை. உற்று நோக்கி யெண்ணினுல் துயரமானது உள்ளத்தினுள்ளே, செந்தீயைப்போலப் பற்றியெரிதலால் நொந்தேன், என்னை, நீ முகம்பார், எ-று.

உள்பெயரும்-எழனுருபும்,

59. பொய்யனிவ னென்றுமெள்ளப் போதிப்பார் சொற்கேட்டுக்
கைவிடவும் வேண்டாமென் கண்ணே பராபரமே.

பொ-ரை. இவன் பொய்யனென்று, பையப் போதிப்பவர்து சொல்லும் சொல்லைச் செவியேற்று, நீ என்னைக் கைவிடவேண்டாம், என் கண்போல் வானே என்றவாறு.

60. எண்ணமறிந்தே யிளைப்பறிந்தே யேழையுய்யும்
வண்ணந் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே.

பொ-ரை. என்னெண்ணத்தை யுணர்ந்து, என் மெலிவையுணர்ந்து, ஏழையேன் உய்யுமாறு திருக் கருணைவைத்தல்வேண்டும், எ-று.

61. நாட்டாதேயென்னையொன் றி னாட்டிப்பித மகிதங்
காட்டாதே யெல்லாநீ கண்டாய் பராபரமே.

பொ-ரை. என்னை ஒருபொருளில் நாட்டவேண்டாம், நாட்டி, அதன் கண்ணுள்ள நன்மை தீமைகளைக் காட்டாதே, எல்லாப் பொருள்களும் நீயே,

கண்டாய்-அசை.

62. உன்னைநினைந் துன்னிறைவி னுள்ளே யுலாவுமென்னை
யன்னைவயிற் றின்ன மடைக்காதே பராபரமே.

பொ-ரை. உன்னை நினைந்து, உன் னிறைவுக்குள்ளே யுலாவுகின்ற என்னை, இன்னமும் தாய்வயிற்றி லடைக்கவேண்டாம், எ-று.

63. பரமுனக்கென் றெண்ணும் பழக்கமே மாறு
வரமெனக்குத் தந்தருளென் வாழ்வே பராபரமே.

பொ-ரை. என்னைக் காத்தருளல் உனக்குப்பரம் என் றெண்ணுகின்ற பழக்கத்தையே, கொடாதவரமாக எனக்குத் தந்தருளல் வேண்டும், என்வாழ்ச் சிக்குக் காரணனே, எ-று.

64 வந்தித்து நின்னை மறவாக் கடனாகச்
சிந்திக்க நின்னதருள் செய்யாய் பராபரமே.

பொ-ரை. உன்னை வந்தித்து, மறவாமையைக் கடன்மையாகக்கொண்டு உன்னையே சிந்திக்க, உன்னருள்செய்தல்வேண்டும், எ-று.

65. எவ்வுயிரு மென்னுயிர்போ லெண்ணி யிரங்கவுநின்
றெய்வ வருட்கருணை செய்யாய் பராபரமே.

பொ-ரை. எவ்வகைப்பட்ட சிற்றுயிர்களையும், என்னரிய வுயிர்போல நினைத்து, அவைகட் கிரங்குமாறு, உன் தெய்வத்தன்மை யமைந்த அருளாகிய கருணையைச் செய்தல்வேண்டும், எ-று.

எவ்வுயிரும் என்றது ஓரறிவுயிரும் என்றபடி

66. வெட்டவெளிப்பேதையன்யான் வேறுகப டொன்றறியேன்
சிட்டருடன் சேரனந்த தெண்டன் பராபரமே.

பொ-ரை. நான் வெளிப்படையாகிய அறிவிலி, வேறு கபடமார்க்கங் களைச் சிறிதுமறிந்திலேன், (ஆதலால் நான் உய்யுமாறு) உன்னடியாருடன் சேர்ப்பாய், (அதன்பொருட்டு) உனக்கு அனேகமான தெண்டன் சமர்ப் பிக்கிறேன், எ-று.

67. இரவுபக லற்றவிடத் தேகாந்த யோகம்
வரவுந் திருக்கருணை வையாய் பராபரமே.

பொ-ரை. இராப்பகல் கள்ளறவிடத் திருத்தலாகிய ஏகாந்த யோகம்என க்குண்டாகவும் என்மீது உன்திருக்கருணை வைத்தல்வேண்டும், எ-று.

68. மால்காட்டிச் சிந்தை மயங்காம னின்றுசுகக்
கால்காட்டி வாங்காதே கண்டாய் பராபரமே.

பொ-ரை. எனக்கு ஆசைகாட்டி, அந்நிலையினின்று நான் மயங்கா வண் ணம் சுகாரம்பஞ்செய்து, நீக்காதே, எ-று.

69. எப்பொருளு நீயெனவே யெண்ணிநான்றேன்றுத
வைப்பையழி யாநிலையா வையாய் பராபரமே.

பொ-ரை. எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களும் நீயென்றே நினைத்து, நான் என்பது தலையெடாத ஞானபூமியை எனக்கு அழியா நிலையாக்கி வைத்தல் வேண்டும், எ-று.

ஞானபூமி ஏழுவகைப்படும், அவையாவன — சுபேச்சை, விசாரணை, தநு மாநசி, சத்துவாபத்தி, அசம்சத்தி, பதார்த்தபாவனை, துரியம் என்பன —இவ ற்றி னிலக்கணமெல்லாம் பெருநூல்களிற் காண்க, எ-று.

70. சும்மா விருப்பதுவே சுட்டற்ற பூரணமென்
றெம்மா லறிதற் கெளிதோ பராபரமே.

பொ-ரை. சும்மா இருப்பதேசுட்டுதலற்றபூர்ணநிலையென்று, எம்மா ல றியப்படுதற் கெளிதாகுமோ, எ-று.

சும்மாவிருத்தல்-அகப்புறக்கருவிக ளலையாதிருத்தல்.

71. முன்னொடு பின்பக்க முடியடிநாப் பண்ணறநின்
றன்னொடு நானிற்ப தென்றோ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ-ரை. முன், பின், இருபாரிசம், முடி, அடி, நடு, என்னுமிக் கூறு பாடுகள் அற்றொழியுமாறு, நான் உன்னோடு ஒன்றுபட்டு நிற்பது எந்நாளோ, சொல்வாய், எ-று.

சீவன் சிவத்தோ டொன்றுங் காலத்து இக்கூறுபாடுகள் தோன்றாவா தலால் இவ்வாறு கூறினர்.

72. மைவ்வண்ணாந் தீர்ந்த மௌனிசொன்ன தெவ்வண்ண
மவ்வண்ண நிட்டை யருளாய் பராபரமே.

பொ-ரை. அஞ்ஞான விருள்நீங்கிய மௌநகுரு சொன்னது எவ்வண்ணமோ, அவ்வண்ணமாகிய நிஷ்டையை அருள்செய்வாய், எ-று.

73. வித்தன்றி யாதும் விளைவதுண்டோ நின்னருளாஞ்
சித்தன்றி யாங்களுண்டோ செப்பாய் பராபரமே

பொ-ரை. விதையை யாதாரமாகக் கொண்டல்லது எப்பொருளும் விளைதலுண்டோ, இல்லையன்றே, அதுபோல, உன் திருவருளென்கிற ஞானத்தைக் கொண்டல்லது நாங்கள் உளமாவேமோ, சொல்வாய், எ-று.

74. ஆங்கார மற்றுன் னறிவான வன்பருக்கே
தூங்காத தூக்கமது தூங்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. அகங்காரம்நீங்கி, உன்விஷய ஞானரூபமான அன்பருக்கே உறங்காவுறக்க மோங்காநிற்கும், எ-று.

"தூங்காமற்றூங்கி" என்றார்பிறரும்.

75. சிந்தையவிழ்ந் தவிழ்ந்து சின்மயமா நின்னடிக்கே
வந்தவர்க்கே யின்பநிலை வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. மனம் நெகிழ்ந்து நெகிழ்ந்து. ஞானமயமாகிய வுன்றிருவடி நிழலின்கண் வந்தடைந்தவர்க்கே ஆநந்தநிலைகிடைக்கும், எ-று.

76. சொல்லாட வூமரைப்போற் சொல்லிறந்து நீயாகி
னல்லாலெனக்குமுத்தி யாமோ பராபரமே.

பொ-ரை. பேசாதவூமரைப்போலப் பேசற்று, நான் நீயாயினல்லது, எனக்கு முத்தியுளதாமோ, எ-று.

77. பேச்சாகா மோனம் பிறவா முளைத்ததென்றற்
காச்சாச்சு மேற்பயனுண் டாமோ பராபரமே.

பொ-ரை. பேசற்ற மோநநிலையானது தோன்றி விளைந்ததென்றற் சேதுவாயிற்று, ஆதலால், இனி அதன்பயனாகிய முத்தியுமெனக் குண்டாகும், ஐயமின்று, எ-று.

78. கெட்டியென்றுன் னன்பர்மலங் கெட்டயர்ந்தோர் பூரணமாந்
தொட்டிலுக்குட் சேய்போற் றுயின்றார் பராபரமே.

பொ-ரை. கெட்டிக்காரர் என்று உலகராற் சொல்லப்பட்ட உன்னன்பர், மும்மல சம்பந்தம் நசிக்கப்பெற்று, அயர்ந்து, ஒப்பற்ற பூரணநிலையாகிய தொட்டிலுக்குள்ளே, துணித்தொட்டிலிற்றுயிலுஞ் சிறார்போலத் துயின்றார்கள், எ-று.

79. காட்டவரு ளிருக்கக் காணு திருண்மலத்து
நாட்ட மெனக்குவர னன்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. காட்டுதற்கு உன் திருவருளிருக்க, அதனைமுன்னிட்டுக் காணுமல், இருளுருவாகியமலநாட்டம் எனக்குளதாதல் நன்மையோ, எ-று.

80. எத்தன்மைக் குற்ற மியற்றிடினுந் தாய்பொறுக்கு
மத்தன்மை நின்னருளு மன்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. எத்தன்மையதாகிய பெருங்குற்றத்தைப் பாலர்செய்தாலும், அதனைத் தாயானவள் பொறுத்துக் கொள்வாள், உன் திருவருளும் (எம்போலியாது குற்றம் பொறுத்தற்கு) அத்தன்மையதல்லவோ. எ-று.

81. எத்தனையோ தேர்ந்தாலு மென்னுலே யின்பமுண்டோ
சித்துருவே யின்பச் சிவமே பராபரமே.

பொ-ரை. எத்தனை தேர்ச்சியடைந்தாலும் என்னுல் எனக்குளதாவதோரின்பமுளதோ, அறிவுருவமே, சுகத்தைத்தருகின்ற பரமசிவமே. எ-று.

82. மண்ணொடுவிண் காட்டி மறைந்துமறை யாவருளைக்
கண்ணொடுகண் ணுகவென்று காண்பேன் பராபரமே.

பொ-ரை. பூமியோடு ஆகாயத்தைக்காட்டி, மறைந்து மறையாதிருக்கிற உன் திருவருளைக் கண்ணொடு கூடிய கண்ணொளிபோல எந்நாள்காணப்பெறுவேன். எ-று.

83. பஞ்சரித்து நின்னைப் பலகா லிரந்ததெல்லா
மஞ்சலெனும் பொருட்டே யன்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. என்னிழிதன்மைகாட்டிப் பலகாலு முன்னை நானிரந்ததெல்லாம், என்னை அஞ்சாதேயென்று நீ சொல்லி யருளற்பொருட்டேயல்லவோ.

84. எங்கெங்கே பார்த்தாலு மெவ்வுயிர்க்கு மவ்வுயிரா
யங்கங் கிருப்பதுநீ யன்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. எவ்வெவ் விடங்களிற் பார்த்தாலும், அவ்வவ்விடங்களில் எவ்வகைப்பட்ட வுயிர்களுள்ளும் அவ்வவ்வுயிர்களா யிருப்பது நீயல்லவோ. எ-று.

85. அனைத்துமாய் நின்றுயே யான்வேறு நின்னை
நினைக்குமா றெங்கே நிகழ்த்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. எல்லாப் பொருள்களும் நீயேயாகி நின்றனையே, அங்ஙனமாக நான்வேருகி நின்று, உன்னை நினைக்கும் வழியெப்படி சொல்வாய். எ-று.

86. நின்போதத் தாலே நினைப்பு மறப்புமென்று
லென்போத மெங்கே யியம்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. நினைப்பும் மறப்புமாகிய யாவும் உன்போதத்தாலே நிகழ்வன வாயின், என்போத மெங்கேயுளது சொல்வாய். எ-று.

போதம் - அறிவு.

87. ஒன்றைநினைந் தொன்றைமறந் தோடுமன மெல்லாநீ
யென்றறிந்தா லெங்கே யியங்கும் பராபரமே

பொ-ரை. ஒன்றை நினைந்தும் ஒன்றை மறந்தும் ஓடாநின்ற மனமானது, எல்லாப் பொருள்களும் நீயேயென் றறிந்ததாயின், எவ்விடத்துச் சஞ்சரிக்கும். எ-று.

88. கொழுந்தில் வயிரமெனக் கோதறவுள் ளன்பி
லழுந்து மவர்க் கேசுகமுண் டாகும் பராபரமே.

பொ-ரை. கொழுந்தினிடத்து வயிரமடங்கி யிருத்தல்போலக் குற்றம் நீங்க, உள்ளன்பினிடத் தழுந்தியிருப்பவர்க்கே ஆனந்தமுண்டாகும். எ-று.

89. பற்றும் பயிர்க்குப் படர்கொழுந்து போற்பருவம்
பெற்றவர்க்கே நின்னருடான் பேறும் பராபரமே.

பொ-ரை. பற்றியேறும் விளைவுக்குப் படர்கின்ற கொழுந்துபோலப்பருவமடைந்தவர்க்கே, உன்திருவருள் பயன்படும். எ-று.

90. யோகியர்க்கே ஞான மொழுங்காம்பே ரன்பான
தாகியரும் யோகமுன்னே சார்ந்தோர் பராபரமே.

பொ-ரை. யோகியர்க்கே ஞானமடைதல் உசிதமாகும், பெரிய அன்பினரான மோக்ஷதாக முள்ளவர்களும், முற்பிறப்பில் யோகஞ்சாதித் தடைந்தோராம். எ-று.

91. அல்லும் பகலு மறிவாகி நின்றவர்க்கே
சொல்லும் பொருளுஞ் சுவைகாண் பராபரமே.

பொ-ரை. அல்லும் பகலும் அறிவுருவாகி நின்றவர்கட்கு, சொல்லும் சொல்லினது பொருளும் சுவையாகும். எ-று.

92. எச்சிலென்று பூவை யிழந்தோர்க் குனைப்போற்றப்
பச்சிலையுங் கிள்ளப் படுமோ பராபரமே.

பொ-ரை. எச்சிலாய் விட்டதென்று பூவையிகழ்ந்தவர்கட்கு, உன்னையர்ச்சித்து வணங்கப் பச்சிலையையுங் கிள்ளல் தகுதியாமோ. எ-று.

எச்சிலென்று பூவையிகழ்தலாவது - வண்டினெச்சிலென் றெள்ளல்.

93. அந்தக் கரண மடங்கத் துறப்பதுவே
யெந்தத் துறவினுநன் றெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. மனமாதியந்தக் கரணங்கள் ஒடுங்கும்படி துறத்தலே, எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களைத் துறத்தலினும் நன்மையாம், எந்தையே. எ-று.

94. தன்னை யறிந்தாற் றலைவன்மேற் பற்றலது
பின்னையொரு பற்றுமுண்டோ பேசாய் பராபரமே.

பொ-ரை தன்னை யின்னுனென் றுணர்ந்தால், தலைவன்மேற் பற்றுண்டாதலன்றி, மற்றொருபற்றுமுளதாமோ, சொல்லாய். எ-று.

"தன்னையுந் தனக்காதாரத் தலைவனையுங் கண்டானேல், பின்னையத்தலைவன்றானே பிரமமாய்ப் பிறப்புத்தீர்வன்" என்றார் பிறரும்.

95. அன்பாற்கரைந்து கண்ணீ ராறுகண்ட புண்ணியருக்
குன்பால் வரவழிதா னுண்டோ பராபரமே.

பொ-ரை. அன்பினாலுருகி, தமது கண்ணீராற்றைக் கண்ட புண்ணியவான்களுக்கு, உன்னிடத்து வருதற்கு வழியுண்டோ. எ-று.

கண்ணீராறு தடுக்குமாதலால், வழிதானுண்டோ என்றார்.

96. தன்னை யறிந்தருளே தாரகமா நிற்பதுவே
யுன்னை யறிதற் குபாயம் பராபரமே.

பொ-ரை. தன்னையறிந்து, திருவருளே தாரகமாகக் கொண்டு, அத்திருவருள் நிலையில் நிற்றலே, என்னை யறிதற்குரிய வுபாயமாகும். எ-று.

97. கற்றகலை யானிலைதான் காணுமோ காண்பவெல்லா
மற்றவிடத் தேவெளியா மன்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. கற்றகலைகளி னுணர்ச்சியாற் பொருணிலை வெளியாமோ காணப்படுவனவெல்லாம் அற்றொழிந்த விடத்தல்லவோ வெளியாகும். எ-று.

98. கண்மூடிக் கண்விழித்துக் காண்பதுண்டோ நின்னருளாம்
விண்மூடி னெல்லாம் வெளியாம் பராபரமே.

பொ-ரை. கண் மூடியும் கண் விழித்தும் பொருளைக் காணலுண்டோ, நின் திருவருளாகிய ஆகாயங் கவிந்துகொண்டால், யாவும் வெளியாகும்.

99. நேரே நினதருளென் னெஞ்சைக் கவரினொன்றும்
பாரேன் சுகமும் படைப்பேன் பராபரமே.

பொ-ரை. உன்திருவருளானது, நேராக என்மனத்தைக் கவர்ந்துகொண்டால், வேறொருபொருளையும் பார்க்கமாட்டேன், ஆநந்தத்தையுமடைவேன்.

100. வான்காண வேண்டின் மலையேற லொக்குமுன்னை
நான்காணப் பாவனைசெய் நாட்டம் பராபரமே.

பொ-ரை. உன்னை நான் காணும்பொருட்டுப் பாவனை செய்கின்ற பாவனையானது, ஆகாயத்தைக் காணவிரும்பினேன் மலையேறுதலை நிகர்க்கும். பயன்படாதென்பது கருத்து.

101. வாதனைவிட் டுன்னருளின் மன்னினல்லால் வேறுமொரு
சாதனைதா னுண்டோநீ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ-ரை. மூவகை வாசனைகளைவிட்டு உன் திருவருளினிடத்துப் பொருந்தினாலன்றி, வீடுபேற்றுக்கு வேறுமொரு சாதனமுமுண்டோ, நீ சொல்லாய், எ-று.

102. பாரகமும் விண்ணகமும் பற்றாக நிற்பதருட்
டாரகத்தை பற்றியன்றோ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ-ரை. மண்ணகமும் விண்ணகமும் தமக்குத் தாரகமாகப் பற்றி நிற்பது, உன் திருவருளாகிய தாரகத்தைப் பற்றியல்லவோ சொல்லாய், எ-று.

தாரகம்- ஆதாரம்.

103. விளக்குந் தகளியையும் வேறென்றார் நின்னைத்
துளக்கமறச் சீவனென்று சொல்வார் பராபரமே.

பொ-ரை. உன்னைச் சலநமறச் சீவனென்று சொல்பவர், விளக்கையும் தகளியையும் வெவ்வேறுபொருள்களென்று சொல்வார்கள், எ-று.

104. பாராதி நீயாப் பகர்ந்தா லகமெனவு
மாராயுஞ் சீவனுநீ யாங்காண் பராபரமே.

பொ-ரை. பிருதிவிமுதலியவைகளை நீயாகச்சொல்லுமிடத்து, அகம் என்று ஆராயப்படும் சீவனும் நீயேயாகும், எ-று.

105. பொய்யைப் பொய்யென்றறியும் போதத்துக் காதரவுன்
மெய்யருளே யன்றோ விளம்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. பொய்ப்பொருளை உள்ளவாறு பொய்ப்பொருளே யாமென்றறியும்அறிவினுக்கு ஆதரவாயிருப்பது, உன்மெய்யருளே யல்லவோ, சொல்வாயாக எ-று.

106. வருவான்வந்தேனெனல்போன்மன்னியழியுஞ்சகத்தைத்
தெளிவாக வில்லையென்ற தீரம் பராபரமே.

பொ-ரை. நிலையாகக் காணப்பட்டழியுஞ்சகத்தைத்தெளிவாக இல்லையென்றதீரம், இனிவருவானொருவன் துணிவுபற்றிவந்தேனென்றலை யொக்கும். எ-று.

107. மாயா சகமில்லையேன் மற்றெனக்கோர் பற்றுமில்லை
நீயேநா னென்றுவந்து நிற்பேன் பராபரமே.

பொ-ரை. மாயாப்பிரபஞ்சமில்லையாயின், எனக்கு வேறுமொருபற்றுமில்லையாம், ஆகவே, நீயேநானென்று வந்துநிற்பேன். எ-று.

108. வானாதி நீயெனவே வைத்தமறை யென்னையுநீ
தானாகச் சொல்லாதோ சாற்றாய் பராபரமே.

பொரை. ஆகாயமுதலியவற்றை நீயென்றே சொல்லிவைத்தவேதம் என்னையும் நீயாகவே சொல்லாதோ, நீ சொல்வாய் எ-று.

109. வெள்ளக் கருணைமத வேழமா நின்னருட்கென்
கள்ளக் கருத்தே கவளம் பராபரமே.

பொரை. கருணை மதத்தையுடைய மதயானையாகிய உன்திருவருளுக்கு, என் வஞ்சகத்தையுடைய மனமே கவளமாகும். எ-று.

110. வண்டாய்த் துவண்டு மௌனமல ரணைமேற்
கொண்டார்க்கோ வின்பங் கொடுப்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. வண்டுபோலத்துவண்டு, மௌநமாகிய புஷ்ப சயநத்தின் மேலேறினவர்களுக்கேயோ, நீ சுகங்கொடுப்பாய். எ-று.

ஏனையர்க்குக் கொடாயோ வென்பது கருத்து.

111. மாயைமுத லாம்வினைநீ மன்னுயிர்நீ மன்னுயிர்த்தேர்ந்
தாயுமறி வானதுநீ யன்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. மாயைமுதலாகிய வினைக்கருவிகளும் நீ, அவைகளாற்றொழிற்பட்டு நிலைபெற்றிருக்கு முயிர்களும் நீ, நிலைபெற்றவுயிர்கள் மாயையைக் கடந்து தெளிந்து ஆராயுமறிவாயிருப்பதும் நீ யல்லவோ. எ-று.

112. என்னறிவும் யானுமென தென்பதுவு மாமிவைக
ளின்னவையே யன்றோ நிகழ்த்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. என்னறிவும், நானும், என தென்பதும் ஆகிய இவையாவும், உன்னுடையனவே யாமன்றோ, சொல்வாய். எ-று,

113. பாரறியா தண்டப் பரப்பறியா துன்பெருமை
யாரறிவார் நானோ வறிவேன் பராபரமே.

பொ-ரை. மண்ணுலகமறியாது, விண்ணுலகப் பரப்பறியாது, (அப்படிப்பட்ட) உன்பெருமையை, யாவரறியவல்லார், ஒருவருமில்லை (அங்ஙனமாக) நானோ அறியவல்லேன், எ-று.

114. அண்டமனைத் திலுமா யப்பாலுக் கப்பாலுங்
கொண்டநின்னை யாரறிந்து கொள்வார் பராபரமே.

பொ-ரை. எல்லா அண்டங்களுக் குள்ளாகி யிருப்பதுமன்றி அவற்றிற்குப் புறமான இடங்களையும், பரிபூர்ண வியாப்தியால் ஆக்ரமித்திருக்கின்ற உன்னை, யாவர் அறிந்து கொள்ளவல்லார். எ-று.

115. ஒப்புயர் வொன்றின்றி யொலிபுகா மோனவட்டக்
கப்பலுக்காம் வான்பொருணீ கண்டாய் பராபரமே.

பொ—ரை. சமாநாதிக ரஹிதமாய் சத்தமற்ற மௌநநிலையாகிய, விருத்தவடிவாகிய மரக்கலத்துக்கேற்ற மேலாகிய சரக்கு நீ எ—று.

116. என்போ லெளியவரு மெங்கெங்கும் பார்த்தாலு
முன்போல் வலியவரு முண்டோ பராபரமே.

பொ-ரை. எவ்வெவ்விடங்களில் ஆராய்ந்து பார்த்தாலும், என்னைப்போல எளியவர்களும், உன்னைப்போல வலியவர்களும் உண்டோ, எ-று

117. பார்க்கினண்ட பிண்டப் பரப்பனைத்து நின்செயலே
யார்க்குஞ் செயலிலையே யையா பராபரமே.

பொ—ரை. ஆராய்ந்து பார்த்தால், அண்டபிண்ட விரிவெல்லாம் உன் செய்கையின் காரியமாகவே யிருக்கின்றது, வேறொருவர்க்கும் ஒரு செயலுமில்லை, ஐயனே. எ-று.

118. ஒன்றே பலவே யுருவே யருவேயோ
வென்றே யழைப்பதுன்னை யென்று பராபரமே.

பொ-ரை. ஒரு பொருளாயிருப்பவனே, பல பொருள்களாயிருப்பவனே, உருவமாயிருப்பவனே, அருவமாயிருப்பவனே, ஓ வென்று முறையிட்டு உன்னை யழைப்பிப்பது எந்நாளோ. எ—று.

119. செப்புவதெல்லாஞ் செபநான் சிந்திப்ப தெல்லாநின்
றெப்பிறி யானமென வோர்ந்தேன் பராபரமே.

பொ—ரை. நான் பேசுவனயாவும் உன் செபமெனவும், நான் சிந்திப்பன யாவும் உன் தியானமெனவும், ஆராய்ந்தறிந்து கொண்டேன். எ-று.

120. ஆரிருந்தென்னார்போ யென்னாரமுதா நின்னருளின்
சீரிருந்தா லுய்வேன் சிவமே பராபரமே.

பொ-ரை. ஆரிருந்தாலென்ன லாபம் ஆர்போனல் என்னநஷ்டம் (ஒன்றுமில்லை) அரிய அமிர்தமாகிய உன் திருவருளின் பலமிருந்தால் நான்பிழைப்பேன், மங்களகரனே. எ-று.

அமுது பிழைப்பிக்கு மருந்தாதலால், 'ஆரமுதாநின்னருளின் சீரிருந்தா லுய்வேன்' என்றார்.

121. வஞ்சநமன் வாதனைக்கும் வன்பிறவி வேதனைக்கு
மஞ்சியுனை யடைந்தே னையா பராபரமே.

பொ-ரை. கபடத்தையுடைய இயமனது வேதனைக்கும், வலியபிறவி வேதனைக்கும் (ஆற்றாது) அஞ்சி, (அவைகளைநீக்கிக் காக்கவல்ல) உன்னைத் தஞ்சமடைந்தேன், ஐயனே. எ-று.

122. எந்தப் படியுன் னிதய மிருந்த தெமக்
கந்தப்படி வருவ தன்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. உன் திருவுள்ளமெவ்வாறுயிருந்ததோ, அவ்வாறுயன்றோ எமக்கு இன்பதுன்பங்களுண்டாவது. எ-று.

123. எந்நெந்த நாளு மெனைப்பிரியா தென்னுயிராய்ச்
சிந்தைகுடி கொண்டவருட் டேவே பராபரமே.

பொ-ரை. எக்காலத்தும் என்னைவிட்டு நீங்காமல், என்னுயிர்க்குயிராய், என்மனத்தினைக்குடியாகக்கொண்டிருந்த, அருட்டெய்வமே. எ-று.

எக்காலத்தும் என்றது இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு என்னும் முக்காலத்தை.

124. அஞ்சலஞ்ச லென்றடிமைக் கப்போதைக்கப்போதே
நெஞ்சி லுணர்த்து நிறைவே பராபரமே.

பொ-ரை. உன் தொண்டனாகிய எனக்கு, அப்போதைக்கப்போது, பயப்படாதே பயப்படாதே யென்று, என்மனத்திலிருந்தறிவிக்கின்ற பரிபூர்ணமே. எ-று.

125. என்னையுன்றன் கைக்களித்தார் யாவரென்னை யான்கொடுத்
பின்னையுன்னாற் பெற்றநலம் பேசேன் பராபரமே. [துப்

பொ-ரை. என்னை உன்கையிற் பிடித்துக் கொடுத்தவர்யாவர், என்னை நானே கொடுத்து, பிறகு, உன்னால் நானடைந்த பேற்றை எடுத்துப்பேசவலியிலேன். எ-று.

126. வாய்பேசா வூமையென வைக்கவென்றோ நீமௌனத்
தாயாக வந்தருளைத் தந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. வாய் பேசாதவூமை யென்று கண்டோர் சொல்லும்படி என்னை மௌனநிலையில்வைப்பதற்கென்றுதானோ, நீ மௌனத்தாயாய்வந்து உன் திருவருளை யெனக்குத் தந்தனை. எ-று.

127. தன்னைத்தந் தென்னைத் தடுத்தாண்ட நின்கருணைக்
கென்னைக்கொண் டென்னபல னெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. அறப்பெரியவுன்னை எனக்குக்கொடுத்து, அறச்சிறிய என்னைத்தடுத்தாட்கொண்ட உன்திருவருளுக்கு, என்னால் என்னபயன், எந்தையே,

"தந்ததுன் றன்னைக்கொண்ட தென்றன்னைச்சங்கராவார் கொலோ சதுரர்" என்றார் திருவாதவூரடிகளும்.

128. மார்க்கண்டர்க்காக மறலிபட்ட பாட்டை யுன்னிப்
பார்க்கினன்பர்க் கென்ன பயங்காண் பராபரமே

பொ—ரை. மார்க்கண்டமுனிவர் பொருட்டுவந்த இயமன் பட்டபாட்டை ஆலோசித்துப்பார்த்தால், உன்னடியார்க்கு என்னபயமுண்டு. எ-று.

இயமன் பட்டபாடு-இறைவன் திருவடியாலுதையுண்டு மூர்ச்சித்து விழுந்தமை.

129. சுட்டியுணா ராமற் றுரியநிலை யாய்வெளியில்
விட்டநின்னை யானோ வியப்பேன் பராபரமே.

பொ-ரை. ஒன்றை யெதிரிட்டறியாவகை, துரிய நிலையாகிய பரமாகாய த்தில் என்னைக்கொண்டுபோய்விடுத்த வுன்னை, நானோ புகழவல்லேன் எ-று.

"நானோ" என்னும் ஓகாரம் எதிர்மறையாதலால் அறிஞர் புகழவல்லார் என்பது கருத்து.

130. சூதொன்று மின்றியென்னைச் சும்மா விருக்கவைத்தா
யீதொன்றும் போதாதோ வின்பம் பராபரமே.

பொ-ரை. கபடங்கள் சிறிது மில்லாமல் என்னைச்சும்மா இருக்கும்படி வைத்தனை, இன்பங்கொடுப்பதாகிய இது ஒன்றுமே எனக்கமையாதோ.

131. வாயொன்றும் பேசா மௌனியாய் வந்தாண்ட
தேயொன்றும் போதாதோ வின்பம் பராபரமே.

பொ-ரை. சிறிதும் வாய் பேசாத மௌனகுருவாகி நீ எழுந்தருளி என்னை யாண்டதொன்றுமே எனக்கின்பங்கொடுக்க அமையாதோ, எ-று.

132. என்று மிருந்தபடிக் கென்னை யெனக்களித்த
தொன்றும் போதாதோ வுரையாய் பராபரமே

பொ-ரை. எக்காலத்தும் நானிருந்தபடிக்கு என்னை யெனக்குத் தந்ததாகிய ஒன்றுமே யமையாதோ, (இன்னும் நீ யெனக்குச் செய்யவேண்டியவுதவிகளுமுளவோ) சொல்வாய், எ—று.

உன்னை யெனக்களித்த தென்றது, தன்னை விடயங்களுக் கிரையாகாமல்தடுத்து, தன்னைத் தானே யநுபவித்தலாகிய ஆத்மாநுபவத்தை.

133. எண்டிசைகீழ் மேலான வெல்லாம் பெருவெளியாக்
கண்டவிடத் தென்னையுநான் கண்டேன் பராபரமே.

பொ—ரை. எட்டுத்திசைகளும் பூமியும் ஆகாயமுமாகிய எல்லாம் பெருவெளியாகக் கண்ட இடத்தில், என்னையும் நான்கண்டேன், எ-று

134. பித்தனையே தும்மறியாப் பேதையனை யாண்டவுனக்
கெத்தனைதான் றெண்ட னிடுவேன் பராபரமே.

பொ-ரை. பித்தனும் ஒன்றுமறியாத அவிவேகியுமாகிய என்னை யாண்டருளிய வுனக்கு, நான் எத்தனை தெண்டன் சமர்ப்பிப்பேன், எ-று.

எத்தனை தெண்டனிட்டாலும் நீ செய்த வுதவிக்குக் கைம்மாறாகாதென் பதுகருத்து.

235. தாயர்கர்ப்பத் தூடனமுந் தண்ணீருந் தந்தருளு
நேயவுனை யாரே நினையார் பராபரமே.

பொ-ரை தாய்வயிற்றினுள்ளும், அங்கபாங்கங்களையும் தந்தாண்ட நேயனே, உன்னை நினையாதவர்யாவரோ (ஒருவருமில்லை.) எ-று.

136. விரிந்த மனமொடுங்கும் வெளியினி னாகப்
பரந்த வருள்வாழி பதியே பராபரமே.

பொ-ரை. பரந்தமனங்குவியும் வெளியில், நானென்று முந்திவந்து பரந்தவுன் திருவருள்வாழக்கடவது, இறைவனே, எ-று.

137. சிந்தனைபோய் நானெனல்போய்த் தேக்கவின்ப மாமழையை
வந்துபொழிந் தனைநீ வாழி பராபரமே.

பொ-ரை. சிந்தித்தலற்று, நானென்பதற்று, நிறைவையடையும் வண்ணம் வந்து, பெரிதாகிய இன்பமழையைச் சொரிந்தாய், ஆதலால், நீவாழக்கடவை, எ-று.

138. தந்தேனை யோர்வசனந் தந்தபடிக் கின்பமுமாய்
வந்தேனே யென்றனைநீ வாழி பராபரமே.

பொ-ரை. ஒரு மொழியைப் போதித்தேனே, போதித்தவண்ணமே சுகரூபமாகிவந்தேனே, என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினை, ஆதலால், நீ வாழக்கடவை, எ-று.

139. மண்ணும் விண்ணும் வந்து வணங்காவோ நின்னருளைக்
கண்ணுறவுட் கண்டவரைக் கண்டாற் பராபரமே.

பொ-ரை. உன்திருவருளை, மனக்கண்ணிற் பொருந்தவுள்ளே கண்டுய்ந்த அன்பர்களைக் கண்டால், மண்ணுலகும் விண்ணுலகும் வந்து வணங்கமாட்டாவோ, எ-று.

140. என்றுங் கருணைபெற்ற வின்பத் தபோதனர் சொல்
சென்றசென்ற திக்கனைத்துஞ் செல்லும் பராபரமே.

பொ-ரை. உன் திருவருளைப் பெற்ற சுகரூபிகளாகிய தபோநிதிகளுடைய வாய்மொழியானது, எக்காலத்தும், போயின போயின திசைகளிளெல்லாம் செல்லும். எ-று

141. ஆடுவதும் பாடுவது மானந்தமாக நின்னைத்
தேடுவது நின்னன்பர் செய்கை பராபரமே.

பொ-ரை. ஆடுதலும் பாடுதலும் சந்தோஷமாக வுன்னைத் தேடித் திரிவதும் உன் தொண்டரது செய்கை. எ-று.

"ஆடுகின்றிலை கூத்துடையான் கழற்கன் பிலையென்புருகிப்-பாடுகின்றிலை பதைப்பதுஞ் செய்கிலை பணிகிலை பாதமலர்-சூடுகின்றிலை சூட்டுகின்றதுமிலை துணையிலிபிணநெஞ்சே - தேடுகின்றிலை தெருவுதோறலறிலை செய்வதொன்றறியேனே" என்றார் திருவாதரடிகளும்.

142. பொங்கியநின் றண்ணருளைப் புட்கலமாப் பெற்றவர்கட்
கெங்கெழுந்தென் ஞாயி றியம்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. பொங்கிப்ரவஹித்த உன் தண்ணிய அருளைப் பூர்ணமாகப்பெற்றவர்களுக்கு, சூரியன் கிழக்குத்திக்கில் உதித்தலொழிந்து, எந்தத்திக்கில் உதித்தால் தான் என்னபயம், சொல்வாய், எ-று.

"இங்கிப் பரிசேயெமக் கெங்கோனல் குதியேல்-எங்கெழிலென் ஞாயிறெமக்கு" என்றார் திருவாதவூரடிகளும்.

143. பாலரொடு பேயர்பித்தர் பான்மையென நிற்பதுவே
சீலமிகு ஞானியர்தஞ் செய்கை பராபரமே.

பொ-ரை. பாலகர், பேயர், பித்தர், ஆகிய இவர்களுடைய குணத்தையடைந்திருப்பதே, ஒழுக்கமிகுந்த ஞானிகளுடைய செய்கை. எ-று.

144. உண்டுடுத்துப் பூண்டிங் குலகத்தார் போற்றிரியுந்
தொண்டர்விளை யாட்டே சுகங்காண் பராபரமே.

பொ-ரை. உண்டும் உடுத்தும் பூண்டும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தார்போல இவ்விடத்து நடித்துத் திரிகின்ற தொண்டரது லீலையே, எமக்கு இன்பந் தருவதாயிராநின்றது. எ-று.

உண்ணல் அந்நபாநாதிகளை யெனவும், உடுத்தல் நூலாடை முதலியவற்றை யெனவும், பூணல் ஆபரணாதிகளை யெனவும், உரைத்துக்கொள்க.

145. கங்குல்பக லற்றதிருக் காட்சியர்கள் கண்டவழி
யெங்கு மொருவழியே யெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. இராப்பகல்களில்லாமல் சகோதயமாய் நின்ற பேரறிவினையுடையார் கண்ட நெறி, எவ்விடத்தாயினும் ஒரு நெறியே, எந்தையே. எ-று.

காட்சி - அறிவு, அது "மாசறுகாட்சியவர்" என்னுந் திருக்குறளானுமுணர்க.

146. காயநிலை யல்லவென்று காண்பா ருறங்குவரோ
தூயவருட் பற்றுத் தொடர்வார் பராபரமே.

பொ-ரை. சரீரமானது நிலையற்றதென்று அநுபவமாகக் காண்பவர் உறங்குவார்களோ (உறங்கார்) (மற்றென்னையெனின்), பரிசுத்தமாகிய திருவருளே பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு தொடர்வார். எ-று.

147. அப்புமுப்பும்போன்ற வயிக்பரா னந்தர்தமக்
கொப்புவமை சொல்லவும்வா யுண்டோ பராபரமே.

பொ-ரை. நீரும் அதனிடத்துக் கரைந் தொன்றுபட்ட உப்பும்போலச் சிவபோகத் தொன்றுபட்ட மேலான ஆநந்தத்தை யுடையவர்களுக்குச் சமாந மாக வுவமித்துச் சொல்லுதற்கும் வாயுண்டோ. எ-று.

148. சித்தந் தெளிந்து சிவமானோ ரெல்லோர்க்குங்
கொத்தடிமை யான குடிநான் பராபரமே.

பொ-ரை. மனந்தெளிந்து சிவரூபமாகிய அறிஞரெல்லார்க்கும், நான் கொத்தடிமையான குடியாவேன். எ-று.

149. தம்முயிர்போ லெவ்வுயிருந் தானென்று தண்ணருள்கூர்
செம்மையருக் கேவலென்று செய்வேன் பராபரமே.

பொ-ரை. தம்முயிர்போலவே யெவ்வுயிருமாமென்றெண்ணி, தண்ணிய அருள் மிகுந்த செவ்விய நடையையுடையவருக்கு, எக்காலத்து ஏவல்செய்யக் கடவேன். எ-று.

150. விண்ணுக்கும் விண்ணாகி மேவுமுனக் கியான்பூசை
பண்ணிநிற்கு மாறு பகராய் பராபரமே.

பொ-ரை. ஆகாயத்துக்கும் ஆகாயமாகிப் பொருந்துகின்ற வுனக்கு நான் பூசை பண்ணி நிற்கும் வழியை எனக்குச் சொல்லியருள்வாய். எ-று.

151. நெஞ்சகமே கோயி னினைவே சுகந்தமன்பே
மஞ்சனநீர் பூசைகொள்ள வாராய் பராபரமே.

பொ-ரை. என் மனமே கோயிலாகவும், என் சிந்தனையே பரிமளதிரவிய மாகவும், என்னன்பே திருமஞ்சன நீராகவும் கொண்டு, யான் செய்யும் பூசை யை ஏற்றுக்கொள்ளவாராய். எ-று.

152. கெட்டவழி யாணவப்பேய் கீழாக மேலான
சிட்டருனைப் பூசை செய்வார் பராபரமே.

பொ-ரை. துர்மார்க்கத்தையுடைய ஆணவப்பேயானது தாழும்படி, மே லாகிய சிஷ்டர்கள் உன்னைப் பூசைசெய்வார்கள். எ-று.

153. கால்பிடித்து மூலக் கனலைமதி மண்டபத்தின்
மேலெழுப்பிற் றேகம் விழுமோ பராபரமே.

பொ-ரை. வாயுவைத் தடுத்து மூலநெருப்பைச் சந்திரமண்டலத்தின்மே லெழுப்பினால், இந்தச் சரீரம் பொன்றிவிழுமோ. எ-று.

154. பஞ்சசுத்தி செய்துநின்னைப் பாவித்துப் பூசைசெய்தால்
விஞ்சிய ஞானம் விளங்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. பஞ்ச சுத்திபண்ணி, உன்னைப் பாவனை பண்ணிப் பூசைசெய்தால், மேலாகிய ஞானம் பிரகாசிக்கும். எ-று.

155. அன்பர்பணி செய்யவெனை யாளாக்கி விட்டுவிட்டா
லின்பநிலை தானேவந் தெய்தும் பராபரமே.

பொ-ரை. உன் தொண்டராது திருத்தொண்டைச் செய்வதற்கு என்னை யடிமையாக்கி விட்டு விட்டால், ஆநந்த நிலையானது தானே வந்து வாய்க்கும்.

156. மூர்த்திதலந் தீர்த்த முறையாற் றொடங்கினர்க்கோர்
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் என்னு மிவற்றைக் கிரமமாக ஆரம்பித்தவர்களுக்கு ஒரு மொழிசொல்வதற்கு, சதாசாரியரும் வந்து வாய்ப்பர்.

157. விரும்புஞ் சரியைமுதன் மெய்ஞ்ஞான நான்கு
மரும்புமலர் காய்கனிபோ லன்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. விரும்பப்பட்ட சரியை முதலாக மெய்ஞ்ஞான மிறுதியாகவுள்ள நான்கு பாதங்களும், அரும்பு; மலர், காய், கனிகளைப் போன்றனவல்லவோ, எ-று.

158. தானந் தவந்தருமஞ் சந்ததமுஞ் செய்வர்சிவ
ஞானந் தனையணைய நல்லோர் பராபரமே.

பொ-ரை. நல்லோர், சிவஞானத்தை யடையும்பொருட்டு, தானம் தவம் தருமம் என்பவறறைச் சதாகாலமுஞ் செய்வார்கள், எ-று.

159. சொன்னத்தைச் சொல்லித் தூடிக்கின்ற வாணவப்பேய்க்
கின்னல் வருவதெந்நா ளெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. சொன்னதையே சொல்லிப் பதைக்கின்ற ஆணவப் பேய்க்குத் துன்பம் உண்டாவது எக்காலமோ, எந்தையே, எ-று.

துன்பம் உண்டாவது - அழிவுண்டாவது.

160. இன்றோ விருவினைவந் தேறியது நானென்றோ
வன்றே விளைந்ததன்றோ வாற்றேன் பராபரமே.

பொ-ரை. இருவினை வந்து ஏறியது இன்றுதானோ, நான் எப்பொழுது உளனாயினேனோ, அப்பொழுதே யுண்டான தல்லவோ, இவ்விருவினைகளுக்கு நான் ஆற்றமாட்டேன், எ-று.

161. எண்ணமுந்தா னின்னைவிட வில்லையென்றால் யான்முனமே
பண்ணவினை யேது பகராய் பராபரமே.

பொ-ரை. உன்னையன்றி மனமும் இல்லையாயின், யான், முற்பிறப்புக்களில் பண்ணுதற்குக் கருமமேது, சொல்வாய், எ-று.

162. என்னையின்ன தென்றறியா வேழைக்கு மாகெடுவேன்
முன்னைவினை கூடன் முறையோ பராபரமே.

பொ - ரை. என்னை இன்னபொருளென் றுணராத அறிவிலேற்கும் ஐயோ கெடுவேன், பூர்வகன்மம் வந்து பொருந்துதல் முறையோ, எ-று.

163. அறியாநான் செய்வினையை யையாநீ கூட்டுங்
குறியே தெனக்குளவு கூறாய் பராபரமே.

பொ-ரை. நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணர அறியாத நான் செய்யுங் கருமங்களை, ஐயனே, நீ சேர்க்குங் குறியிடம் யாது, எனக்கு உளவு சொல்லக்கடவாய், எ-று.

164. என்னைக் கெடுக்க விசைந்தவிரு வினைநோய்
தன்னைக் கெடுக்கத் தகாதோ பராபரமே.

பொ-ரை. என்னைக் கெடுக்க வொருப்பட்ட இருவினைப் பிணியைக் கெடுத்தருள உனக்குத் தகாதோ. எ-று.

165. வல்லமையே காட்டுகின்ற மாமாயை நானொருவ
னில்லை யெனி னெங்கே யிருக்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. தனது சாமர்த்தியத்தையே காட்டுகின்ற பெரிய மாயையானது, நானொருவனில்லையாயின், எவ்விடத்திருக்கும். எ-று.
தனது முழுவல்லமையும் என்னிடத்துக் காட்டுகின்ற தென்பதாம்.

166. முக்குணத்தா லெல்லா முளைக்கப் பிரகிருதிக்
கிக்குணத்தை நல்கியதா ரெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. முக்குணங்களால் எல்லாப் பொருள்களும் உண்டாகும்படி, மூலம்பகுதிக்கு இந்தக் குணவிசேடத்தைக் கொடுத்தது யார், எந்தையே.

167. ஆற்றப் படாதுதுன்ப மையவென்னு லென்மனது
தேற்றப் படாதினியென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ-ரை. ஐயனே, துன்பம் என்னால் சகிக்கப்படாததா யிருக்கின்றது, என் மனமானது தெளிவிக்கப் படாததாயிருக்கின்றது; இனி என்செயக்கடவேன். எ-று.

168. பூராய மாய்மனதைப் போக்கவறியாமலையோ
ஆரா யலைந்தே னரசே பராபரமே.

பொ-ரை. வரலாற்று முறையாய் மனத்தை நசிப்பிக்க அறியாமல்,ஐயோ, நான் யாவனாக என்னை நினைத்து அலைந்தேன், அரசனே. எ-று.

169. சினமிறக்கக் கற்றாலுஞ் சித்தியெல்லாம் பெற்றாலு
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே.

பொ-ரை. கோவம் நசிக்க அப்பியாசித்தாலும், சித்திக ளெல்லாவற்றை யும் அடைந்தாலும் மனம் நசிக்கும்படி அப்பியாசியாதவர்களுக்கு பேச்சிருந் தென்னலாபம். எ-று.

170. வாதுக்கு வந்தெதிர்த்த மல்லரைப்போற் பாழ்த்தமன
மேதுக்குக் கூத்தாடு தெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. சண்டைசெய்ய வந்தெதிர்த்த மல்லர்களைப்போல, பாழாகிய மனமானது, என்னலாபமடையக் கூத்தாடுகின்றது, எந்தையே. எ-று.

171. சூதாடு வார்போற் றுவண்டு துவண்டுமனம்
வாதாடி னென்னபலன் வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. சூதாடுவோர்களைப்போல, மனந்தளர்ந்து தளர்ந்து, வாதாடி னால், அதற்கு என்னபயனுண்டாகும். எ-று.

172. கொள்ளித்தேள் கொட்டிக் குதிக்கின்ற பேய்க்குரங்காய்க்
கள்ளமனந் துள்ளுவதென் கண்டோ பராபரமே.

பொ-ரை. கொள்ளித் தேள்கொட்ட, அதனால், பதைக்கின்ற பேய்க்குர ங்குபோல, வஞ்சகத்தை யுடைய மனமானது துள்ளுவது என்னகருதியோ,

கொள்ளித் தேள்-கொட்டினால் நெருப்புக்கொள்ளிபோல் எரியச்செய்வ தாகிய தேள்.

173. வந்ததையும் போனதையும் வைத்துவைத்துப் பார்த்திருந்
சிந்தை யிதமகிதஞ் சேரும் பராபரமே. [தாற்

பொ-ரை. வந்த சமாச்சாரத்தையும் போனசமாசாரத்தையும் வைத்து வைத்து நோக்கிக் கொண்டிருந்தால், மனமானது, நன்மை தீமைகளைப் பொருந்தும், எ-று.

174. ஏறுமயிர்ப் பாலமுணர் விந்தவிட யங்கணெருப்
பாறெனவு நன்று வறிந்தேன் பராபரமே.

பொ-ரை. அறிவானது, ஏறிநடக்கின்ற மயிரினாற் செய்த வாரதியென் றும், இந்த விடயங்கள் நெருப்பாறு என்றும், நன்றாகத் தெரிந்து கொண் டேன், எ-று.

இந்த விடயங்கள் - இந்த ஐம்பொறிகளால் அநுபவிக்கப்பட்ட விடய ங்கள்.

175. பொறிவழியே யேழை பொறியா யுழல்வதுநின்
னறிவின் விதித்தவிதி யாமோ பராபரமே.

பொ-ரை. ஐம்பொறிகளின் வழியாகி, அறிவற்ற நான், சிற்றணுவாகி யலைவது, உன் சர்வஜ்ஞத்வத்தால் நியமித்த நியமநமாகுமோ, எ-று.

176. பாசசா லங்களெல்லாம் பற்றுவிட ஞானவைவாள்
வீசுநா ளெந்நாள் விளம்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. பாசக்கூட்டங்களெல்லாம் பற்றற் றொழியும்படி, ஞானமாகிய கூர்வாளை வீசுகின்றநாள் எந்தநாளோ, சொல்வாய், எ-று.

177. எந்த வுடலேனு மெடுத்தவுட னல்லதெனறு
சிந்தைசெய வந்ததிறஞ் செப்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. எந்தச் சரீரத்தினும் இப்போதெடுத்த இம்மாநுடசரீரம் நல்லதென்று சிந்திக்கவந்த என் நற்றிநத்திற்குக் காரண மின்னதென்று சொல்வாய், எ-று.

178. பொய்யெல்லா மொன்றாய்ப் பொருத்திவைத்த பொய்யுடலை
மெய்யென்றான் மெய்யாய் விடுமோ பராபரமே.

பொ-ரை. பொய்ப்பொருள்க ளெல்லாவற்றையும் ஒன்றாகத் திரட்டி அவற்றைக் கொண்டு பொருத்தி வைத்திருக்கிற பொய்யுடம்பை, மெய்ப்பொருளென்றுசொன்னால், மெய்ப்பொருளாகிவிடுமோ, எ-று,

179. மின்னனைய பொய்யுடலை மெய்யென்று நம்பியையோ
நின்னை மறக்கை நெறியோ பராபரமே.

பொ-ரை. மின்னலை யொத்த பொய்யுடம்பை மெய்யென்று நம்பி, அந்தோ, உன்னைமறந்தொழிதல், எனக்கு நல்ல மார்க்கமாகுமோ, எ-று.

180. நித்தியமொன் றில்லாத நீர்க்குமிழி போன்றவுடற்
கித்தனைதான் றுன்பமுண்டோ வென்னே பராபரமே.

பொ-ரை. நிலைபேறு சிறிதுமில்லாத நீர்க்குமிழிபோன்ற சரீரத்துக்கு இவ்வளவு துக்கங்களுளவாதல் தகுமோ, இது என்ன அநீதி, எ-று.

181. தேகமிறு மென்றுசடர் தேம்புவதென் னித்திரையி
னூகமறிந் தாற்பயந்தா னுண்டோ பராபரமே.

பொ-ரை. உடம்பழியுமென்று அவிவேகிகள் துக்கிப்பது யாதுக்கு, நித்திரைக் காலத்தில் நடக்குஞ்செய்தியை உய்த்துணர்ந்தால், பயமுண்டாகுமோ.

182. ஏதைச் சுமையா வெடுப்பா ரெடுத்தவுடற்
சேதமுறின் யாதுபின்னே செல்லும் பராபரமே.

பொ-ரை. எடுத்த சரீரம் அழியுமாயின், பிறகு, எந்தச்சரீரத்தைச் சுமையாக எடுப்பார்கள். அதன்பின், என்னகாரியம் சொல்லும், எ-று.

183. தோற்பாவை நாலாட் சுமையாகுஞ் சீவனென்றிங்
கார்ப்பா லெடுத்ததெவ ராலே பராபரமே.

பொ—ரை. தோலினுற்செய்த பிரதிமையாகிய இந்தவுடம்பு நாலாட்பார மாகும், சிவனென்றும், இவ்விடத்தில் ஆரவாரத்தோடு எடுக்கப் பட்டது யாவரால், எ-று.

184. ஞாலத்தை மெய்யெனவே நம்பிநம்பி நாளுமென்றன்
காலத்தைப் போக்கியென்ன கண்டேன் பராபரமே.

பொ-ரை. உலகத்தை மெய்யென்றே நம்பி நம்பி, நாள்தோறும் என்கால த்தைக் கழித்து என்ன பயனையடைந்தேன், எ-று.

185. பொய்யுலக வாழ்க்கைப் புலைச்சேரி வாதனைநின்
மெய்யருளின் மூழ்கின் விடுங்காண் பராபரமே.

பொ—ரை. பொய்யுலக வாழ்வாகிய புலைச்சேரியின் வாசனையானது, உன் மெய்யாகிய திருவருட்கடலில் முழுகினுல் விட்டொழியும். எ-று,

186. நூலேணி விண்ணேற நூற்குப் பருத்திவைப்பார்
போலே கருவிநன்னுல் போதும் பராபரமே.

பொ—ரை. ஆகாயத்தி லேறுதற்கு நூலேணியும் நூலின் பொருட்டு பரு த்தியும் வைப்பவர்போல, கருவி நூல்களும் வீட்டுநூல்களும் அமையும். எ-று,

187. சின்னஞ் சிறியார்கள் செய்தமணற் சோற்றையொக்கு
மன்னுங் கலைஞான மார்க்கம் பராபரமே.

பொ-ரை. நிலை பேறுள்ள சாஸ்திர ஞான நெறிகள்; மிகச்சிறிய குழைந் தைகள் சமைத்த மணற் சோற்றை யொத்துப் பயனற்றனவாகும். எ-று.

மணற்சோறு உண்ண வுதவாமையால் பயனற்றதாயிற்று, அதுபோலவே சாஸ்திர ஞானமும் பயனற்றதென்பது கருத்து.

188. வாசக ஞானத்தால் வருமோ சுகம்பாழ்த்த
பூசலென்று போமோ புகலாய் பராபரமே.

பொ-ரை. வாசகஞானத்தால் சுகமுண்டாமோ, உண்டாகாது ஆகையால் பாழாகிய வாசாஞானப் போர் என்றொழியுமோ, அறியேன். நீயே அருள் செய்யவேண்டும். எ-று-

189. கேட்டதையே சொல்லுங் கிளிபோல நின்னருளி
னூட்டமின்றி வாய்பேச னன்றோ பராபரமே.

பொ—ரை. கேட்டதையே சொல்லும் கிளிப்பிள்ளைபோல, உன்திருவரு ளில் விருப்ப மின்றி, வாய் பேசுதல் நன்மையாமோ. எ—று.

190. வெளியா யருளில் விரவுமன்பர் தேக
மொளியாய்ப் பிறங்கியது முண்டோ பராபரமே.

பொ—ரை. வெளியாகி, உன்றிருவருளிற் கலக்கின்ற உன்னன்பர்களுடைய சரீரங்கள், ஒளியாகி விளங்கினது முளதோ. எ-று.

191. காலமொரு மூன்றுங் கருத்தினுணர்ந் தாலுமதை
ஞாலந் தனக்குரையார் நல்லோர் பராபரமே.

பொ—ரை. நல்லோர்கள், முக்காலச்செய்திகளையும் தமது கருத்தினால் அறிந்திருப்பினும், அதனை, உலகத்தாருக்குச் சொல்லமாட்டார்கள். எ-று.

192. கொல்லா விரதமொன்று கொண்டவரே நல்லோர்மற்
றல்லாதார் யாரோ வறியேன் பராபரமே.

பொ—ரை கொல்லாமையாகிய விரதமொன்றை மேற்கொண்டவர்களே நல்லவர்கள், அவரையொழிந்த மற்றையோர்கள் யாவரோ அவர்பேர் சொல்ல அறியேன். எ—று.

பொல்லாரைப் பொல்லாரென்றலும் பாவமாதலால் யாவரோ அறியேன் என்றார். இது, 'தீயாரைக்காண்பதுவுந் தீதே' என்னும் ஔவை வெண்பாவானும் உணர்க. எ-று.

193. இல்லாத காரியத்தை யிச்சித்துச் சிந்தைவழி
யெல்லாமை நல்லோர் திறங்காண் பராபரமே.

பொ-ரை. பொய்யாகிய காரியத்தை விரும்பி, மனம் போனவழியே போகாதிருத்தல், நல்லோர்களுடைய காரியம். எ-று.

194. ஏதுவந்து மேதொழிந்து மென்னதியா னென்னார்கள்
போதநிலை கண்ட புலத்தோர் பராபரமே.

பொ-ரை. ஞானநிலையைக்கண்ட அறிஞர்கள், ஏதுவந்தாலும் எதுபோனாலும் அவற்றைப்பற்றி, என்னது யான் என்று மமகரித்தும் அகங்கரித்தும் பேசார்கள். எ-று.

195. ஆயிரஞ் சொன்னாலு மறியாத வஞ்சநெஞ்சப்
பேயரொடு கூடிற் பிழைகாண் பராபரமே.

பொ-ரை. ஆயிரஞ்சொல்லினும், விவேகமில்லாத வஞ்சகமனத்தையுடைய பேயருடன் சேர்ந்தால், அச்சேர்தல் குற்றமேயாம். எ-று.

196. மாயமயக் கொழிந்தார் மற்றொன்ற நாடுவரோ
நேயவரு ணிலையி னிற்பார் பராபரமே.

பொ-ரை. மாயையினாலுண்டாகின்ற மயக்கத்தை நீக்கினவர்கள், வேறொருபொருளை விரும்புவார்களோ, விரும்பார்கள், மற்றென்னெனின், அன்புமயமாகிய திருவருள் நிலையில் நிலை பெற்றிருப்பார்கள். எ-று.

197. நித்திரையிற் செத்தபிணை நேருமுடற் கிச்சைவையாச்
சுத்தர்களே நல்ல துறவோர் பராபரமே.

பொ-ரை. உறங்குங் காலத்தில் செத்தபிணத்துக்குச் சமானமாயிருக்கிற சரீரத்தின்மேல் விருப்பம்வையாத சுத்தாத்மாக்களே நல்லதுறவினர்.

198. எந்நெஞ்ச மேனு மிரங்குமே நின்னருட்குக்
கன்னெஞ்சரு முளரோ காட்டாய் பராபரமே.

பொ-ரை. உன் திருவருளின் பொருட்டு, எப்படிப்பட்ட மனமாயினும் உருகும், அவ்வாறு உருகாத கல்லையொத்த வன்மனத்தை யுடையோரும் உளரோ உளராகார், உளராயின், நீயேகாட்டாய், எ-று.

199. மந்தவறி வாகியின்பம் வாயா திருந் தலைந்தாற்
சிந்தைமயங் காதோவென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ-ரை. மந்தஞானமுடையேனாகி, சுகம் கிடையாமலிருந்து அலைவேனாயின், என்மனம் திகையாதோ, இத்திகைப்பை மாற்றுதற்கு நான் என்ன வுபாயம் செயக்கடவேன், எ-று.

200. தேடினே னெக்கனைத்துந் தெண்டனிட்டேன் சிந்தைநைந்து
வாடினே னென்மயக்க மாற்றாய் பராபரமே.

பொ-ரை. உன்னைப் பெறவேண்டித் திசைக ளெல்லாவற்றினும் தேடினேன், தேடிக்காணாமையால், திசைநோக்கி நமஸ்கரித்தேன், அவ்வாறுநமஸ்கரித்தும் உன்னைக் காணப்பெறாமையால் மனம்நொந்து வாடினேன், அவ்வாட்டத்தா லுண்டாகிய என்மயக்கத்தை நீக்கியருளாய், எ-று.

201. மடிமையெனு மொன்றை மறுத்தன்றோ வென்னை
யடிமைகொளல் வேண்டு மரசே பராபரமே.

பொ-ரை. சோம்பலென்னும் ஒருபொருளைத் தடுத்தல்லவோ, என்னை யடிமை கொள்ளவேண்டும், ஞானராஜனே, எ-று.

202. காலர்பயந் தீரவின்பக் காற்கபய மென்றெழுந்த
மாலைவளர்த் தனையே வாழி பராபரமே.

பொ-ரை. காலதூதர்களுடைய பயமானது நீங்கும்படி, சுகத்தைக் கொடுக்கின்ற உன் திருவடிக்கு அபயம் என்று வாயாற்சொல்லி, மனத்தின் கண் அதிகரித்த ஆசையை விருத்தியடைவித்தனையே, நீவாழ்வாயாக, எ-று.

203. நீர்ப்புற் புதமாய் நினைவருட்கே நின்றழியப்
பார்ப்பதல்லால் வேறுமொன்றைப் பாரேன் பராபரமே.

பொ-ரை. என்மனமானது உன் திருவருளின் பொருட்டு நீர்க்குமிழி போல நின்றழியப் பார்த்தால் செய்வேனல்லது வேறொருபொருளையும் பாரேன், எ-று.

204. நீர்க்குமிழி போலென் னினைவுவெளி யாய்க்கரையப்
பார்க்குமிட மெல்லாமுன் பார்வை பராபரமே.

பொ-ரை. என் மனமானது நீர்க்குமிழியையொத்து வெளிப்பட்டு உடனே உன்றிருவருள் வெள்ளத்திற்கரைந்து கலக்கும்படி, நோக்குமிடங்கள் தோறும் என்னோக்கம், எ-று.

205. ஆடியோய் பம்பரம்போ லாசையுட னெங்குமுனைத்
தேடியோய் கின்றேனென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ-ரை. ஆடி ஓய்ந்த பம்பரம்போல, அன்போடு உன்னை எவ்விடத்தும் தேடிக்காணப் பெறாமையால், ஓய்கின்றேன், வேறு என்னகாரியம் செய்யக் கடவேன், எ-று.

206. வேதாந்தஞ் சித்தாந்தம் வேறென்னார் கண்களிக்கு
நாதாந்தமோன நலமே பராபரமே.

பொ-ரை. வேதாந்தமும் சித்தாந்தமும் ஒன்றற்கொன்றுவேறுபட்டன வென்றுசொல்லாமல் சமரசமாகக்கண்ட அறிஞரது கண்களித்தற்குரிய, நாத தத்துவத்தி னிறுதியில் விளங்குகின்ற மௌனசுகமே, எ-று.

207. ஆனந்தமான நின்னை யன்றியொன்றை யுன்னாத
மோனந் தமியேற்கு முத்தி பராபரமே.

பொ-ரை. சுகரூபமான வுன்னையல்லது வேறுபொருளை நினையாதமௌன நிலையே, தனியேற்கு மோக்ஷம், எ-று.

208. எதுக்கு முன்னைவிட வில்லையென்று மென்கருத்தைச்
சோதிக்கவேண்டா நான் சொன்னேன் பராபரமே.

பொ-ரை. யாதொரு காரியத்துக்கும் உன்னையன்றி எனக்குவேறுதுணை யில்லையென்று நான் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டால், என்மனத்தைச் சோதனைசெய்ய வேண்டாம், நான் சொல்லிவிட்டேன், எ-று.

209. முத்தியினுந் தேகமிசை மூவிதமாஞ் சித்திபெற்றோ
ரெத்தனைபே ரென்றுரைப்ப தெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. முத்திக்காலத்தும் சரீரத்தி னிடத்தில் மூன்றுவிதமாகிய சித்தியை யடைந்தவர், எத்தனைபேர் என்று அளவிட்டுச் சொல்லுவது, எந்தையே, எ-று.

அளவிடக்கூடா தென்பதாம்.

210. நீயன்றிநானார் நினைவாரென் னெஞ்சகமார்
தாயன்றிச் சூலுமுண்டோ சாற்றாய் பராபரமே.

பொ—ரை. நீயல்லது நான்யார், எண்ணம்யார், என்மனம்யார், தாயையன்றிச் சூலுமுளதோ, சொல்லாய், எ-று.

"நானு ரென்னுள்ளமார் ஞானங்களா ரென்னையாரறிவார்" என்று திருவாதவூரடிகளும் பணித்தார்.

211. அங்கமே நின்வடிவ மானசுகர் கூப்பிடநீ
யெங்குமே னேனென்ற தென்னே பராபரமே.

பொ-ரை. தேகமே உனதுருவமாகிய சுகர் அழைக்க, நீ எவ்விடத்தும் ஏன் ஏன் என்றது என்ன ஆச்சரியம். எ-று.

212. கொள்ளை வெள்ளத் தண்ணருண்மேற் கொண்டு சுழித்தார்த்
திழுத்தால், கள்ளமனக்கப்பலெங்கே காணும் பராபரமே.

பொ-ரை. தண்ணிய வுன்திருவருளாகிய பெருவெள்ளமானது மேற்கொண்டு சுழித்து ஒலித்து இழுத்துக்கொண்டு சென்றால், வஞ்சகமனமாகிய மரக்கலமானது எவ்விடத்துத் தோன்றும். எ-று.

அருட்பெரு வெள்ளத்தில் அழுந்திவிடும் என்பதாம்.

213. எக்கலையுங் கற்றுணர்ந்தோ மென்றவர்க்குஞ் சம்மதஞ்சொல்
வக்கணையா லின்பம் வருமோ பராபரமே.

பொ—ரை. எல்லவகைப்பட்ட நூல்களையும் கற்று, அவற்றின் பொருள்களை உள்ளவாறு அறிந்திருக்கின்றோ மென்று அகங்கரித்து, கேட்பவர் யாவர்க்கும் தக்க சமாதானம் சொல்லுகின்ற வக்கணையினால், சுகம் வாய்க்குமோ.

உள்ளவாறு உணர்தலாவது - ஐயம் திரிபு அறிவுணர்தல், ஐயம் சந்தேகம்-குற்றியோமகனோ என்பது. திரிபு-ஒன்றை யொன்றாகவுணர்தல் அதுபழுதையைப் பாம்பென்பது. எ-று.

214. கல்லெறியப்பாசி கலைந்துநன்னீர் காணுநல்லோர்
சொல்லுணரின் ஞானம்வந்து தோன்றும் பராபரமே.

பொ-ரை. கல்லையெறிந்தால், மூடியிருந்த பாசியானது கலைந்து, அதனால்மூடப்பட்டிருந்த நல்ல நீரானது தோன்றும், அதுபோல, நல்லோர்களுடைய சொற்களின் பொருளையாராய்ந் தறிந்தால், ஞானம் வந்துவாய்க்கும். எ-று.

நல்லோர்சொல் ஞானத்தையுண்டாக்கும் என்பது, "அருளுடையோரைத் தவத்திற் குணத்திலருளிலன்பில் - இருளறு சொல்லினுங் காணத்தகும்" என்னும் பட்டணத்தடிகள் திருவாக்காலும் இனிதுவிளங்கும். எ—று.

215. நின்னையுணர்ந் தோர்கடமை நிந்தித்த பேயறிஞ
ரென்னகதி பெறுவா ரெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. உன்னை யுள்ளவா றுணர்ந்தவர்களை, நிந்தித்த பேயறிவையுடையோர், என்ன தூர்க்கதியை யடைவரோ, எந்தையே. எ-று.

216. என்னதியா னென்னலற்றோ ரெங்கிருந்து பார்க்கினுநின்
சன்னிதியா நீபெரிய சாமி பராபரமே.

பொ-ரை. எனது யான் என்று சொல்லுதலாகிய மமகார அகங்காரங்களை யொழித்த அறிஞர், எவ்விடத்து நின்று பார்த்தாலும், அவ்விடங்கள் எல்லாம் உன் சந்நிதியாக அவர்களுக்குத் தோன்றும், அந்தச்சந்நிதியில் நீயே மேலான தெய்வமாகத் தோன்றுவை. எ-று.

217. சோற்றுத்துருத்திச் சுமைசுமப்பக் கண்பிதுங்கக்
காற்றைப் பிடித்தலைந்தேன் கண்டாய் பராபரமே.

பொ-ரை. சோற்றுத்துருத்தியாகிய உடற்சுமையைச் சுமக்கும் பொருட்டு, கண் பிதுங்கும்படி, காற்றைத் தடைப்படுத்தித்திரிந்தேன். எ-று.

218. உள்ளபடி யொன்றை யுரைக்கினலர்க் குள்ளுறவாய்க் கள்ள
மின்றி யன்பாய்க் களிப்பேன் பராபரமே.

பொ-ரை. ஒருபொருளை ஒருவர் உள்ளவாறு சொன்னால், அவர்க்கு, உட்சுற்றமாகி, வஞ்சகமில்லாமல் அன்போடு சந்தோஷிப்பேன் எ-று.

219. அடுத்தவியல் பாகவொன்றை யான்பகர்வ தல்லாற்
றொடுத்ததொன்றை யான்வேண்டிச் சொல்வேன்
பராபரமே.

பொ-ரை. தகுந்த இயற்கையாக ஒரு பொருளை நான் சொல்லுவதன்றி, நான் சம்பந்தப்பட்ட ஒன்றைப்பற்றி, பக்ஷபாதமாய் நான் பேசமாட்டேன்.

220. உள்ளமறி யாதொருவ ரொன்றையுன்னிப் பேசிலையோ
துள்ளியிளங் கன்றாய்த் துடிப்பேன் பராபரமே.

பொ-ரை. என்மனக்கருத்தை யுணராமல், ஒருவர் ஒன்றை நினைத்துப் பேசினாராயின், அந்தோ, இளங்கன்று போலத் துள்ளித்துடிப்பேன். எ-று.

221 எல்லாரு மின்புற் றிருக்க நினைப்பதுவே
யல்லாமல் வேறொன் றறியேன் பராபரமே.

பொ-ரை. யாவரும் சுகம் பெற்றிருக்க நினைப்பதேயன்றி, நான் வேறு பொருளை நினைக்க அறியேன். எ-று.

222. முன்னாண் மெய்ஞ்ஞான முனிவர்தவ மீட்டுதல்போ
லிந்நாளிற் காணவெனக் கிச்சை பராபரமே.

பொ-ரை. முற்காலத்தில், மெய்ஞ்ஞானத்தையுடைய முனிவர், தவப்பொருளைச்சேகரித்தல்போல, இக்காலத்தில் சேகரித்தலைக் காணவேண்டுமென்று எனக்கு விருப்பமுண்டு. எ-று.

223. கன்ம மென்பதெல்லாங் களிசரவே மெய்ஞ்ஞான
தன்மநிலை சார்ந்ததன்பர் தன்மை பராபரமே.

பொ-ரை. கர்மமென்று சொல்லப்படவை யாவும் பற்றற, மெய்ஞ்ஞான மாகிய தர்மநிலையையடைந்தது, அன்பர் குணம். எ-று.

224. கண்டுயிலா தென்னறிவின் கண்ணூடே காட்சிபெற
மண்டியபேரொளி நீ வாழி பராபரமே.

பொ-ரை. கண்ணுறங்காத என்னறிவினிடத்தே கண்டு களிக்க மிகவும் விளங்கிய போரொளி நீயாகையால் நீ வாழக்கடவை. எ-று.

225. நானென தன்மையென்று நாடாம னுடைவின்ப
வானாகி நின்றனை நீ வாழி பராபரமே.

பொ-ரை. நானென்கிற தன்மையை எப்பொழுதும் விரும்பாமல், உன்னை விரும்ப, சுகவெளியாய் நின்றனையாதலால், நீ வாழக்கடவை. எ-று.

226. அகத்தூ டணுவணுவா யண்டமெல்லாந் தானாய்
மகத்தாகி நின்றனை நீ வாழி பராபரமே.

பொ-ரை. அணுவுக்குள்ளே யணுவாகி, அண்டங்களெல்லாம் தானேயாகி, மகத்தாகி, நின்றனையாதலால், நீ வாழக்கடவை. எ-று.

227. காரகமாங் கர்ப்பவறைக் கண்ணூடு மென்கண்ணே
வாரம்வைத்துக் காத்தனை நீ வாழி பராபரமே.

பொ-ரை. அந்தகாரத்துக் கிடமாயிருக்கிற கருப்பமாகிய வீட்டின் கண்ணும், என்னிடத்தே அன்புவைத்துக் காப்பாற்றினாய், ஆதலால் நீ வாழக்கடவை. எ-று.

228. புரந்தோர்தந் தேசமென்பார் பூமியைப்போ ராடி
யிறந்தோருந் தம்மதென்பா ரென்னே பராபரமே.

பொ-ரை. பூமியை யாண்டவர்கள், அதனைத் தமதுதேசமென்பார்கள், போர்செய்து மடிந்தவர்களும் அதனைத் தமது தேசமென்பார்கள், என்ன அறியாமையின் காரியம் இது. எ-று.

229. மூர்த்தியெல்லாம் வாழியெங்கண் மோனகுரு வாழியருள்
வார்த்தையொன்றும் வாழியன்பர் வாழி பராபரமே.

பொ-ரை. மூர்த்திகள் யாவும் வாழ்க, எங்கள் மௌனகுருவாழ்க, அருள் வார்த்தை என்றும் வாழ்க, அன்பர்களும் வாழ்க. எ-று.

230. சொல்லும்பொருளுந் தொடரா வருணிறையில்
செல்லும்படிக்கருணை செய்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. சொல்லும், சொற்பொருளும், தொடர்ந்து பற்றக்கூடாததிரு வருட் பூர்த்தியில் செல்லும்படிக்கு, நீ யருள்செய்தனை. எ-று.

231. இற்றைவரைக் குள்ளாக வெண்ணரிய சித்திமுத்தி
பெற்றவர்க ளெத்தனைபேர் பேசாய் பராபரமே.

பொ-ரை. இந்நாளளவுக்குள்ளே, நினைத்தற் கரியசித்தி முத்திகளை யடைந்தோர்கள் எத்தனைபேர், சொல்வாயாக. எ-று.

232. நாடுநகருநிசா னாட்டிய பாளயமு
மீடுசெயுமோ முடிவி லெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. நாடும், நகரமும், அடையாளங் குறித்த பாளயமும், முடிவுக் காலத்தில் பெருமையைக் கொடுக்குமோ, எந்தையே. எ-று

பாளயம்-படை.

233. தேடுந்திரவியமுஞ் சேர்ந்தமணிப் பெட்டகமுங்
கூடவருந் துணையோ கூறாய் பராபரமே.

பொ-ரை. தேடப்படுகிற திரவியமும். சேர்க்கப்பட்ட ரத்நப்பெட்டகமும், போங்காலத்தில், கூடவரத்தக்க துணைகளோ, சொல்வாய். எ-று.

234. தேடாததேட்டினரே செங்கைத் துலாக்கால்போல்
வாடாச்சமநிலையில் வாழ்வார் பராபரமே.

பொ-ரை. தேடப்படாத திருவருட் செல்வத்தை யுடையவர்களே, வணிகாது செவ்விய கையினிடத்துள்ள துலாக்கோல போல, வருந்தாத சமநிலையில் வாழ்வார்கள். எ-று.

235. நீராய்க்கசிந்துருகி நெட்டுயிர்த்து நின்றேனைப்
பாராததென்னோ பகராய் பராபரமே.

பொ-ரை. நீரைப்போலக் கசிந்துருகி, பெருமூச்சுவிட்டு நின்ற என்னை, கடைக்கண்பாராமைக்குக் காரணமென்னையோ, சொல்வாய். எ-று.

236. உள்ளபொருளாவி யுடன்மூன்று மன்றேதான்
கொள்ளைகொண்டநீயென் குறைதீர் பராபரமே.

பொ-ரை. என்னிடத் துள்ள பொருள் உயிர் உடம்பு என்கிற மூன்றையும் அந்நாளே கொள்ளை கொண்ட நீ, ஆதற்குப் பிரதியாக, என் குறைகளைத் தீர்க்கவேண்டும். எ-று.

237. ஆழ்ந்தாயே யிவ்வுலகி லல்லலெல்லாந் தீர்ந்தருளால்
வாழ்ந்தாயே யென்றனை நீ வாழி பராபரமே.

பொ—ரை. இப்பிரபஞ்ச வாழ்க்கையாகிய கடலில் முழுகினையே, இப்போது பிறவித்துன்பங்களெல்லாம் நீங்கி, என்கருணையினால் வாழ்ந்தனையே, என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினையாதலால், நீவாழி. எ—று.

238. தாரா வருளையெல்லாந் தந்தெனையு நின்னருளின்
வாராயோ வென்றனைநீ வாழி பராபரமே.

பொ—ரை. தரக்கூடாத அருள்முழுதும் தந்து, என்னையும், உன்திருவருளினால் வாராயோவென்று கூவினை, ஆதலால், நீவாழக்கடவை. எ—று.

239. ஆசையுன்மீ தல்லா லருளறிய வேறுமொன்றிற்
பாசம்வையே னின்கருணைப் பாங்காற் பராபரமே.

பொ—ரை. உன்திருவருட்பாங்கினால், உன்மீது ஆசைவைப்பதல்லது, உன் திருவருளறிய, மற்று மொருபொருளில் விருப்பம் வையேன். எ—று.

240. ஆதியந்த நீகுருவா யாண்டதல்லா னின்னையன்றிப்
போதனையு முண்டோ புகலாய் பராபரமே.

பொ—ரை. ஆத்யந்தமாய் நீ குருமூர்த்தமாகி வந்து எந்தனையாண்டதன்றி, உன்னையல்லது எனக்கு வேறுமொரு போதனையுமுளதோ, சொல்வாய்.

241. தானாக வந்து தடுத்தாண் டெனையின்ப
வானாகச் செய்தவின்ப வானே பராபரமே.

பொ—ரை யாதொரு முயற்சியுமின்றி யிருக்கச்செய்தே உன்பெருங்கருணையே ஹேதுவாக நீ தானே குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளி, என்னைவிஷயப்ரவணனாய்ப் பிறவித் துன்பங்களுக் காளாகாவகை தடுத்தாண்டு, சுகரூபியாக்கின சுகரூபியே. எ—று.

242. பற்றறத் திருக்குநெறி பற்றிக் கடன்மலையுஞ்
சுற்ற நினைக்குமனஞ் சொன்னேன் பராபரமே.

பொ—ரை. நான் தொடர்பற்றிருத்தற்குக் காரணமாகிய நன்னெறியைத் தொடர்ந்தால், என்மனமானது, கடலினும் மலையினும் சுற்றித்திரியநினைக்கின்றது, அச்செய்தியை, உன் சந்நிதியில் விண்ணப்பம் பண்ணிக்கொண்டேன், எ—று.

அம்மனத்தைத் தடுத்து என்னையாண்டருளல் வேண்டுமென்பதாம், "திரிகையிலாயிர வெல்லாழி மண்விண்டரு சிரபாத்—திரிகையிலாயிரவாகந்தநாடகி சரிமகோத் - திரிகையிலாயிர மிக்குமைந்தா செந்திலாயொருகால் - திரிகையிலாயிரக் கோடி சுற்றேடுக் திருத்துளமே" என்றார்பிறரும்.

243. படிப்பற்றுக் கேள்வியற்றுப் பற்றற்றுச் சிந்தை
துடிப்பற்றார்க் கன்றோ சுகங்காண் பராபரமே.

பொ-ரை. படித்தலுமற்று, கேட்டலுமற்று, என்றைப் பற்றலுமற்று, மனப்பதைப்புமற்று நின்றவர்க் கல்லவோ ஆநந்த முண்டாவது எ-று.

244. சத்தாகி நின்றோர் சடங்களி லிங்கமென
வைத்தாரு முண்டேயென் வாழ்வே பராபரமே

பொ-ரை. சத்துருவாகி நின்றவர்களுடைய உடம்புகளே, லிங்கரூபமாக வைத்தவர்களும் உளரோ, என்வாழ்வே. எ-று.

245. சித்த நிருவிகற்பஞ் சேர்ந்தா ருடற்றீபம்
வைத்தகர்ப்பூ ரம்போல் வயங்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. மனமானது நிருவிகற்ப சமாதியையடையப் பெற்றோர்களுடைய சரீரங்கள், தீபத்திலிட்ட கர்ப்பூரம்போலப் பிரகாசிக்கும். எ-று.

246. ஆதிகா லத்திலென்னை யாண்டனையே யிப்பானீ
போதியெனி னெங்கேநான் போவேன் பராபரமே.

பொ-ரை. பூர்வகாலத்திலேயே என்னை யாண்டருளினையே, இப்பொழுது நீ யகன்றுபோவென்றால், நான் எங்கேபோவேன். எ-று.

நாள் சென்றடையக் கடவார் ஒருவரு மில்லையென்பதாம்.

247. நாவழுத்துஞ் சொன்மலரோ நாளுதிக்கும் பொன்மலரோ
தேவையுனக் கின்னதென்று செப்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. அன்பாது நாவினால் வழுத்தப்பட்டுளவாகின்ற சொல்மலர்களோ, நாள்தோறும் அலர்கின்ற அழகிய நால்வகை மலர்களோ, உனக்கு இன்னவை வேண்டுமென்று சொல்வாய். எ-று.

248. கன்னறரும் பாகாய்க் கருப்புவட்டாய்க் கற்கண்டா
யின்னமுதா யென்னு ளிருந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. கருப்பஞ் சாற்றுற் காய்ச்சிய பாகுபோன்றும், கருப்புவெல்லம் போன்றும், கற்கண்டுபோன்றும், இனிய அமிர்தம் போன்றும் என்மனத்தின்கண்ணிருந்தாய். எ-று.

249. சிற்பரமே தற்பரமே தெய்வச் சுருதிசொன்ன
அற்புதமே யன்பே யறிவே பராபரமே.

பொ-ரை. சிற்பரமே, தற்பரமே, தெய்விகமான வேதங்களால் சொல்லப்பட்ட அற்புதமே, அன்பே, அறிவே. எ-று.

250. அறிவிப்பா னீயென்று லைம்புலன்க டந்தந்
நெறிநிற்பார் யாரே நிகழ்த்தாய் பராபரமே.

பெ-ரை. உள்ளிருந்து உணர்த்துவோன் நீயானால், ஐந்தாசைகளையும் வென்று, அந்த மேலான ஞானநெறியில் நிற்பவர் யாவரோ, நீயே சொல்வாய். எ-று.

ஐந்தாசைகள் - சப்தாதிகள்.

251. அந்தக் கரணமெனு மாகாத பேய்களெனை
வந்து பிடித்தாட்ட வழக்கோ பராபரமே.

பெ-ரை, அந்தக்கரணமென்கிற பொல்லாத பேய்வந்து என்னைப்பிடித்தாட்ட வழக்குண்டோ. எ-று.

252. ஐயரொடுங் கூடாம லந்தரங்க சேவைதந்த
தெய்வ வறிவே சிவமே பராபரமே.

பொ-ரை. ஐவரோடு சேராதவகை, எனக்கு அந்தரங்க சேவையைக்கொடுத்த தெய்விகமான ஞானமே, சிவமே. எ-று.

253. அருளாகி நின்றசுக மாகாம லையோ
இருளாகி நிற்க வியல்போ பராபரமே.

பொ-ரை. அருள்வடிவமாயிருக்கிற ஆநந்த ரூபமாகாமல், அந்தோ இருளுருவாகி நிற்றல் எனக்குப் பொருத்தமாகுமோ. எ-று.

254. அன்பரெல்லா மின்ப மருந்திடவும் யானொருவன்
துன்புறுத லன்றோநீ சொல்லாய் பராபரமே.

பொ-ரை. உன்னடியா ரெல்லாரும் சுகத்தை யநுபவிக்கவும், நானொருவனுமே துக்கத்தை யநுபவித்தல் உனக்கழகுதானோ, நீசொல்வாய். எ-று.

255. சந்ததமு நின்கருணை சாற்றுவதல் லால்வேறு
சிந்தையறி யேனுன்றன் சித்தம் பராபரமே.

பொ-ரை. சதாகாலமும் உன் கருணைப்ரபாவத்தை வியந்துரைத்தலன்றி மற்றொரு காரியத்தைச் சிந்தையாலுஞ் சிந்தித்தறியேன், இதற்குமேல் உன் திருவுளம். எ-று.

256. நானு னெனக்குளறு நாட்டத்தா லென்னைவிட்டுப்
போனாலு முன்னைவிட்டுப் போகேன் பராபரமே.

பொ-ரை. நான் நான் என்று குழறுகின்ற நோக்கத்தினால், நீயென்னைவிட்டு நீங்கினாலும், நான் உன்னைவிட்டு நீங்கேன். எ-று.

257. இக்காயம் பொய்யென்றோ ரீட்டத் துனக்கபயம்
புக்காதா ருண்டோ புகலாய் பராபரமே.

பொ-ரை. இந்தச்சரீரம் பொய்யென்றவர்களுடைய கூட்டத்துள், உனக்கு அபயம் புகாதாருளரோ, சொல்வாய். எ-று.

258. தானுதல் பூரணமே சாருமிட முண்டுயிரும்
வானுதியு மொழுங்காய் மன்னும் பராபரமே.

பொ-ரை. உயிர்களினும் அவைகளின் தோற்றத்துக்குக் காரணமாகிய ஆகாயமுதலிய பூதங்களினும் கிரமமாகநிலைபெற்றிருக்கும் இறைவனே தானே தானுதலாகிய உன் பரிபூர்ணநிலையே எனக்குச் சார்தற்குரிய இடமாயுள்ளது. எ—று.

259. உன்னுமனங் கர்ப்பூர வுண்டைபோ லேகரைய
மின்னுமா னந்த விளக்கே பராபரமே.

பொ-ரை. நினைக்கின்ற மனமானது கர்ப்பூரவுருண்டைபோலக் கரைந்து போம்படி மின்னுகின்ற ஆநந்த தீபமே. எ-று.

260. நாட்பட் டலைந்த நடுக்கமெலாந் தீரவுனக்
காட்பட்டுந் துன்பமெனக் காமோ பராபரமே.

பொ-ரை. நெடுநாளா யலைந்த நடுக்கங்கள் யாவும் நீங்க நான் உனக்குஆளாகியும், எனக்குத் துன்பங்கள் உண்டாகலாமோ. எ-று.

261. பாவிபடுங் கண்கலக்கம் பார்த்து மிரங்காதிருந்தா
லாவிக் குருதுணையா ரையா பராபரமே.

பொ-ரை. பாவியாகிய நான் படுகின்ற கண்கலக்கத்தைக்கண்டும் நீயிரங்காதிருந்தால், என்னுயிருக்கு உற்றதுணையாவார் யாவரோ, ஐயனே. எ-று.

262. நின்னிறைவே தாரகமாய் நின்றுசுக மெய்தாம
லென்னிறைவே பாவித்தே னென்னே பராபரமே.

பொ-ரை. உன் பரிபூர்ணத்தையே ஆதாரமாகக்கொண்டு நின்று, இன்பமடையாமல், என் பூர்ணத்வத்தையே நினைந்தேன், இது என்ன அநர்த்தம்.

263. நின்னைச் சரண்புகுந்தா னீகாக்கல் வேண்டுமல்லா
லென்னைப் புறம்விடுத லென்னே பராபரமே.

பொ-ரை உன்னைச் சரணமடைந்தால் நீ யென்னைக் காக்கவேண்டுமல்லது, என்னை உன் காவலுக்குப் புறத்தில் விடுதல் என்ன அநீதி. எ-று.

264. மாறாத துன்பமெல்லாம் வந்துரைத்தா னின்செவியி
லேறாத வாறே தியம்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. நீங்காத என் துக்கங்களையெல்லாம் உன் சந்நிதியில்வந்துவிண்ணப்பம் பண்ணினால், உன் திருச்செவிக் கேறாதவித மென்சொல்வாய்.

265. விஞ்சுபுலப பாடனைத்தும் வீறுதுன்பஞ் செய்யவந்த
அஞ்சுபுல வேடருக்கு மாற்றேன் பராபரமே.

பொ-ரை. மிகுந்த ஞானத்தின் பெருமையை யெல்லாம் மிக்க துன்பரூபமாக்கவந்த ஐம்புலன்களாகிய வேடர்களுக்கும் ஆற்றமாட்டேன். எ-று.

266. கன்னங் கரியநிறக் காமாதி ராக்ஷஸப்பேய்க்
கென்னையிலக் காகவைத்த தென்னே பராபரமே.

பொ-ரை. மிகவும் இருண்ட நிறத்தினையுடைய காமாதிகளாகிய ராக்ஷஸப்பேய்களுக்கு, என்னை லக்ஷ்யமாக வைத்தது என்ன அநியாயம். எ-று.

காமாதிகள்-காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மத்ஸரம், என்பன. இதனை அரிஷ்டவர்க்க மென்பர் வடநூலார். எ-று.

267. சித்திநெறி கேட்டல் செகமயக்கஞ் சன்மமற
முத்திநெறி கேட்டல் முறைகாண் பராபரமே.

பொ-ரை. சித்திமார்க்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுதல் உலகமயக்கமாம், பிறவி அற்றொழிதற் பொருட்டு, முத்திமார்க்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுதல் தக்க முறைமையாம். எ-று.

268. சிந்தை சிதையச் சிதையாத வானந்த
மெந்தவகை யாலேவந் தெய்தும் பராபரமே.

பொ-ரை. மனம் நசிக்க, நசியாத ஆனந்தமானது, எந்தவிதத்தினால்வந்து என்க்கு லபிக்கும். எ-று.

269. கூர்த்தவறி வாலறியக் கூடா தெனக்குரவன்
தேர்த்தபடி தானே தெரிந்தேன் பராபரமே.

பொ-ரை. நுண்ணிய அறிவினால் அறியக் கூடாதென்று, ஆசாரியன்தெளிவித்தவண்ணமே தெரிந்துகொண்டேன். எ-று.

270. பத்த ரருந்தும் பரமசுகம் யானருந்த
எத்தனைநாள் செல்லு மியம்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. உன்னடியார் அநுபவிக்கின்ற மேலாகியசுகத்தை நான் அநுபவிக்க எத்தனை நாள் செல்லும், சொல்வாய். எ-று.

271. தீரத்தி னற்றுறவு சேராம லிவ்வுலகிற்
பாரத் தனம்பேசல் பண்போ பராபரமே.

பொ-ரை. தைரியத்தினால் துறவுமார்க்கத்தை யடையாமல், இவ்வுலகத்தில் பெருந்தன்மை பேசிக்கொள்ளுதல் குணமாகுமோ. எ-று.

272. இந்த வெளியினையுண் டேப்பமிடப் பேரறிவாத்
தந்தவெளிக் கேவெளியாய்ச் சார்ந்தேன் பராபரமே.

பொ-ரை. இந்தப் பூதாகாயத்தையுண்டு ஏப்பமிடும்படி, பெரிதாகிய ஞானாகாயத்திற்றானே, வெளிப்படையாய்ச் சார்ந்தேன். எ-று.

273. உணர்த்து முனைநாடா துணர்ந்தவையே நாடி
யிணக்குறுமென் னேழைமைதா னென்னே பராபரமே.

பொ-ரை. உணர்த்தாநின்ற உன்னை நாடாமல், உணர்த்தப்பட்டவைகளை யேநாடி, அவைகளோடு இணங்கி வாழ்கின்ற என்னறிவின்மை தானிருந்தபடியென். எ-று.

274. உண்டுபோ லின்று முலகைத் திரமெனவுட்
கொண்டுநான் பெற்றபயன் கூறாய் பராபரமே.

பொ-ரை. இருப்பது போலத் தோன்றி இல்லாததாய் முடிகின்ற உலகத்தை, நிலையுள்ளதென்று நினைத்து, நானடைந்த பயனைச் சொல்வாய். எ-று.

275. உள்ளபடி யாதுமென வுற்றுணர்ந்தே னக்கணமே
கள்ளமனம் போனவழி காணேன் பராபரமே.

பொ-ரை. எல்லாம் உள்ளபடியே நிகழுமென்று ஆராய்ந்தறிந்தேன், அந்த க்ஷணத்திலேயே, வஞ்சக மனமானது போனவழியையுங்கண்டிலேன்.

276. சித்தமவுனஞ் செயல்வாக் கெலா மவுனஞ்
சுத்தமவுன மென்பாற் றோன்றிற் பராபரமே.

பொ-ரை. என்னிடத்துச் சுத்தமௌன முளதாயின், என்மனமானது மௌனம், செய்கை வாக்கு எல்லாம் மௌனம்.

செயல்-காயம். சுத்தமௌன முளதாயின் மனோவாக் காயங்கள் யாவும் மௌனமென்பதாம்.

277. எண்ணில்பல கோடியுயி ரெத்தனையோ வத்தனைக்குங்
கண்ணிற் கலந்தவருட் கண்ணே பராமரமே.

பொ-ரை. எண்ணிறந்த பலகோடிவகைப்பட்ட சீவராசிகள் எத்தனையோ, அத்தனைக்கும், கண்ணைக் கலந்திருந்த அருட்கண்ணே. எ-று.

278. எனக்கினியா ருன்போலு மில்லையென்றால் யானு
முனக்கினியா னாகா வுளவேன் பராபரமே.

பொ-ரை. உன்போலும் எனக்கு இனியவர் இல்லையாயின், நானும்இனியவனாகாத உளவுயாது. எ-று.

279. அண்டபிண்டங் காணே னகமும் புறமுமொன்றாக்
கண்டவென்னை நீகலந்த காலம் பராபரமே.

பொ-ரை. உள்ளும் புறமும் ஒன்றாகக்கண்ட என்னை நீகலந்த காலத்தில் அண்ட பிண்டங்களைக் கண்டிலேன். எ-று.

280. எத்தனையோ கோடி யெடுத்தெடுத்துச் சொன்னாலும்
சித்த மிரங்கிலையென் செய்வேன் பராபரமே.

பொ-ரை. எத்தனை கோடி விதமாக எடுத்தெடுத்து முறையிட்டாலும் உன்சித்தமிரங்கவில்லையே, இனியான் என் செயக்கடவேன். எ-று.

281. அன்றந்த நால்வருக்கு மற்புதமா நீயுரைத்த
தொன்றந்த வார்த்தையெனக் குண்டோ பராபரமே.

பொ-ரை. அந்நாளில் அந்த நால்வருக்கும் ஆச்சரியகரமாக நீயருளிச்செய்ததாகிய ஒருமொழி எனக்கு முண்டோ. எ-று.

நால்வர்-சநகாதியர்.

282. அப்பனென்று மன்னையென்று மாரியனென் றும்முன்னையே
செப்புவது முன்னிலையின் சீர்காண் பராபரமே.

பொ-ரை. தந்தையெனவும், தாய் எனவும், ஆசாரியனெனவும், உன்னையே பலவாறாகச் சொல்லுவதும், உனது நிலையினது சிறப்பாய் முடியும்.

283. கட்டுங் கனமுமந்தக் காலர்வரும் போதெதிர்த்து
வெட்டுந்தளமோ விளம்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. சனக்கட்டும், பெருமையும், அந்த யமபடர் வருங்காலத்தில் அவர்களையெதிர்த்து வெட்டுகின்ற படையாகுமோ. எ-று.

284. பேசாத மோனநிலை பெற்றன்றோ நின்னருளாம்
வாசாம கோசரந்தான் வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. பேசாத மௌனநிலையை யடைந்தாலல்லவோ, உன்னருளாகிய வாசாம கோசரம் கிடைக்கும். எ-று.

வாசாமகோசரம் வாசாம் அகோசரம் எனப்பிரியும். வாக்கினாலறியப்படாதது என்பது பொருள்.

285. கற்றாலுங் கேட்டாலுங் காயமழி யாதசித்தி
பெற்றாலு மின்பமுண்டோ! பேசாய் பராபரமே.

பொ-ரை. கல்விகற்றாலும், கேள்விகேட்டாலும், சரீரம் நசிக்காதசித்தியடைந்தாலும், சுகமுளதோ, சொல்வாய். எ-று.

காயமழியாத சித்தியைக் காயசித்தி யென்பர்.

286. கண்டவடி வெல்லாங் கரைக்கின்ற வஞ்சனம்போ
லண்டமெல்லா நின்னருளே யன்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. தான் தீண்டின வுருவெல்லாவற்றையும் கரைக்கின்ற அஞ்சனம்போல, அண்டங்கள் யாவும் நின்னருளுருவமே யல்லவோ. எ-று.

287. தன்செயலா லொன்றுமில்லை தானென்றா னென்பாவி
நின்செயலாய் நில்லா நினைவேன் பராபரமே.

பொ-ரை. என்செயலால் ஒன்று மில்லையென்றால், பாவியாகிய நான், உன் செயலாய் நில்லாத நினைவு என்னை. எ-று.

288. கொலைகளவு கட்காமங் கோபம்விட்டா லன்றோ
மலையிலக்கா நின்னருடான் வாய்க்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. கொலையையும், களவையும், கள்ளுண்டலையும், காமத்தையும், கோபத்தையும், விட்டாலல்லவோ, உன்னருள் மலையிலக்காகக் கிடைக்கும்.

289. தன்னை யறியாது சகந்தானு யிருந்துவிட்டா
லுன்னை யறியவரு ளுண்டோ பராபரமே.

பொ-ரை. தன்னை யுணராமல் உலகமே தானுயிருந்துவிட்டால், உன்னை யுணர்தற்குக் கருவியாகிய அருள் உள்ளதோ. எ-று.

290. ஒன்றிரண் டென்றுன்னு வுணர்வுகொடுத் துள்ளபடி
யென்று மென்னை வையா யிறையே பராபரமே.

பொ-ரை. ஒன்று இரண்டு என்று நினையாத அறிவைத்தந்து, எக்காலத்தும் உள்ளபடி என்னை வைக்கவேண்டும், இறைவனே. எ-று.

291. கருதுமடி யார்களுளங் காணவெளி யாகுந்
துரியநிறை வான சுகமே பராபரமே.

பொ-ரை. நினைக்கின்ற அடியார்களுடைய மனமானது காணும்படிவெளியாகின்ற துரிய பூமியில் நிறைந்திருக்கின்ற ஆநந்தமே, எ-று.

292. பொய்குவித்த நெஞ்சனருட் பொற்பறிந்து திக்கனைத்துங்
கைகுவித்து நிற்பதெந்தக் காலம் பராபரமே.

பொ-ரை. பொய்திரண்ட மனத்தினேன், உன் திருவருளின் மேன்மையை யறிந்து, திசைகளெல்லாவற்றிலும் கைகூப்பி நிற்பது எந்தக்காலமோ.

293. அத்துவித மான வயிக்ய வனுபவமே
சுத்தநிலை யந்நிலையார் சொல்வார் பராபரமே.

பொ-ரை அத்துவிதமாகிய ஐக்யாநுபவமே சுத்தநிலை, அந்நிலையின் பெருமையை யாவர் சொல்லவல்லார். எ-று.

294. வைத்தசுவ ரலம்பின் மண்போமோ மாயையினோர்க்
கெத்தனைபோ தித்துமென்னு மெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. வைத்த சுவரைக் கழுவினல் மண் போய்விடுமோ, போகாது, அதுபோல, மாயையிலகப்பட்டுழல்வார்க்கு, எவ்வளவு போதித்தாலும் என்ன பிரயோஜநம், எந்தையே, எ-று.

சுவரே மண்ணுதலால், "மண்போமோ" என்றார்.

295. பூட்டற்றுத் தேகமற்றுப் போகுமுன்னே நின்னருளைக்
காட்டத் தகாதோவென் கண்ணே பராபரமே.

பொ-ரை. பொருத்துக்களற்றுச் சரீரம் அழிவதற்கு முன்னமே, உன்னருளைக் காட்டத்தகாதோ. என்கண்ணே, எ-று.

296. சொல்லிற் பதர்களைந்து சொன்முடிவு காணுதார்
நெல்லிற் பதர்போல நிற்பார் பராபரமே.

பொ-ரை. சொற்களில் பதராகிய சொற்களைநீக்கி, சொல்லின் முடிவினை யறியாதவர், நெல்லுள்ள பதர்போலப் பயனற்றவர்களாய் நிற்பார். எ-று.

சொல்லிற் பதர்-பயனற்றசொல்.

297. அழுக்காற்று னெஞ்ச மழுங்கியபுன் மாக்க
ளிழுக்காற்று லின்பநல மெய்தார் பராபரமே.

பொ-ரை. பொறுமையால் மனம் வருந்திய கீழ்மக்கள், தமது துர்மார்க்கத்தால் சுகமாகிய நன்மையை யடையார்கள், எ-று.

298. தேகாதி பொய்யெனவே தேர்ந்தவுப சாந்தருக்கு
மேகாதி யுண்டோ மொழியாய் பராபரமே.

பொ-ரை. தேகம் முதலியவை பொய்யென்று தெளிந்த உபசாந்தர்களுக்கு மோகம் முதலியவை உளவாமோ, சொல்லாய், எ-று.

தேகாதி யென்றது, தநுகரண புவநபோகங்களை. மோகாதியென்றது, அரிஷ்டவர்க்கத்தை.

299. சாதனையெல் லாமவிழத் தற்போதங் காட்டாதோர்
போத நீ நல்குவதெப் போதோ பராபரமே.

பொ-ரை. சாதநங்களெல்லாம் ஒழிய, தற்போதம் தலையெடுக்காதவகை, ஒருபோதிப்பை எனக்கு நீயருளிச்செய்வது எந்தக்காலமோ. எ-று.

300. ஒன்றுமறி யாவிருளா முள்ளம் படைத்தவெனக்
கென்று கதிவருவ தெந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. ஒன்றையு முணராத இருளுருவமாகிய மனத்தையுடைய எனக்கு, நற்கதி யுண்டாவது எந்தக்காலம், எந்தையே, எ-று.

301. சிந்திக்குந் தோறுமென்னுட் சிற்சுகமா யூற்றூறிப்
புந்திக்கு ணின்றவருட் பொற்பே பராபரமே.

பொ-ரை. நினைக்குந்தோறும், என்னுள்ளே, ஞானசுகமாய் ஊற்றுச் சுரந்து, என்புத்திக்குள்ளே நிலைத்திருந்த அருட்பொலிவே. எ-று.

302. என்று மடைந்தோர்கட் கிரங்கார் குறிப்பனைத்துங்
கன்றை யுந்தகாலி கதைகாண் பராபரமே.

பொ-ரை. எக்காலத்தும் தம்மையாஸ்ரயித்தவர்களுக்கு இரங்காதவர்களுடைய நினைவெல்லாம், அணுகும் கன்றை அணுகவொட்டாமல் உதைக்கின்ற பசுக்கூட்டத்தின் கதையை நிகர்க்கும். எ-று.

303. குற்றங் குறையக் குணமே லிடவருளை
யுற்றவரே யாவிக் குறவாம் பராபரமே.

பொ-ரை. தீமைகள் குறைய, நன்மைகள் மேலிட, உன்னருளையடைந்தவர்களே, என்னுத்ம பந்துக்கள். எ-று.

304. ஒருரையால் வாய்க்கு முண்மைக் கோரனந்த நூல்கோடி
பேருரையாற் பேசிலென்ன பேறும் பராபரமே.

பொ-ரை. ஒருமொழியாற் கிடைக்கும் உண்மைப் பொருளின் பொருட்டு, ஒப்பற்ற, அளவில்லாத சாத்திரத் தொகுதிகளை, பெரிய வுரைகளோடு படித்தாலும் என்னபயனுண்டாம். எ-று.

305. சொல்லுஞ் சமயநெறிச் சுற்றுக்கு ளேசுழலு
மல்லலொழிவ தென்றைக் கையா பராபரமே.

பொ-ரை. சொல்லப்பட்ட சமயமார்க்கமாகிய சுற்றுக்குள் அகப்பட்டுச் சுழலாநின்ற துன்பமானது என்னைவிட்டு நீங்குவது என்று ஐயனே. எ-று.

306. பிடித்ததையே தாபிக்கும் போராண வத்தை
யடித்துத் துரத்தவல்லா ரார்காண் பராபரமே.

பொ-ரை. தான் பிடித்ததையே திரப்படுத்துகின்ற பெரிய ஆணவத்தை, அடித்துத் துரத்தவல்லவர் யாவர்; ஒருவருமில்லை. எ-று.

307. நேசத்தா னின்னை நினைக்குநினை வுடையார்
ஆசைக்கடலி லழுந்தார் பராபரமே.

பொ-ரை. அன்பினுல் உன்னை நினைக்கின்ற மனத்தையுடையவர், ஆசையாகிய கடலில் அமிழார். எ-று.

308. கள்ளாது கட்டுணவுங் காரியமோ நானொருசொல்
கொள்ளாத தோஷமன்றோ கூறாய் பராபரமே.

பொ-ரை. திருடாமல் கட்டுப்படவும் வேலையோ, நான் ஒருமொழியைக் கொள்ளாத குற்றமல்லவோ, சொல்லாய், எ-று.

309. சென்றவிட மெல்லாந் திருவருளே தாரகமாய்
நின்றவர்க்கே யானந்த நிட்டை பராபரமே.

பொ—ரை. போன இடமெல்லாம் திருவருளே ஆதாரமாகக்கொண்டுநின்றவர்க்கே, ஆநந்தத்துக்குக் காரணமாகிய நிஷ்டையுள்ளது. எ-று.

310. நீட்சி குறுகலிலா நித்யசுகா ரம்பசக
சாக்ஷியா முன்னைவந்து சார்ந்தேன் பராபரமே.

பொ-ரை. நீட்டலும் குறுக்கலு மில்லாத சாசுவதமாகிய சுகத்தொடக்கத்துக்கு ஹேதுவாகிய லோகசாக்ஷியாயிருக்கிற வுன்னை வந்தடைந்தேன்.

311. வானாதி தத்துவமாய் மன்னிநின்ற காரணநீ
நானாகி நிற்பதெந்த நாளோ பராபரமே.

பொ—ரை. ஆகாயமுதலிய தத்துவங்களாய் நிலைபெற்று நின்ற சர்வகாரணனே, நீயே நான் ஆகிநிற்பது எந்தக்காலமோ. எ—று,

312. காட்டத்தி லங்கி கடையவந்தா லென்னவுன்னும்
நாட்டத்தி னூடுவந்த நட்பே பராபரமே.

பொ-ரை. கடைதலால், விறகி னின்று நெருப்புண்டானது போல, நினைக்கின்ற நினைவினிடத்துண்டாகிய என்னுயிர்த் துணையே, எ-று.

313. நித்திரையாய்த் தானே நினைவயர்ந்தா னித்தநித்தஞ்
செத்தபிழைப் பானதெங்கள் செய்கை பராபரமே.

பொ-ரை நித்திரைசெய்து தானே நினைவுமறந்தால், நாள்தோறும், எங்கள் செய்கை, செத்தபிழைப்பாய் விட்டது, எ-று.

314. இன்பநிட்டை யெய்தாமல் யாதெனினுஞ் சென்றுமனந்
துன்புறுதல் வன்பிறவித் துக்கம் பராபரமே.

பொ—ரை. சுகநிஷ்டையை யடையாமல், மனமானது யாதொரு பொருளினும் சென்றழுந்தித் துக்கமடைதல் வலியபிறவித்துன்பம், எ-று.

315 பொய்யகல மெய்யான போதநிலை கண்டார்க்கோ
ரையமிலை யையமிலை யையா பராபரமே.

பொ-ரை. பொய் நீங்கும்படி உண்மையாகிய ஞானநிலையைக் கண்டவர்களுக்கு, ஒரு சந்தேகமில்லை ஒருசந்தேகமில்லை, ஐயனே, எ-று.

316. மந்திரத்தை யுன்னி மயங்கா தெனக்கினியோர்
தந்திரத்தை வைக்கத் தகாதோ பராபரமே.

பொ—ரை. மந்திரத்தை நினைத்து மயங்கமால், எனக்கு, இனி ஒரு உபாயத்தைக் கற்பிக்கத்தகாதோ. எ—று.

317. விண்கருணை பூத்தென்ன மேவியுயிர்க் குயிராய்த்
தன்கருணை தோன்றவரு டாய்நீ பராபரமே.

பொ-ரை. ஆகாயமானது கருணையைப் பூத்தாற்போல, உயிர்க்குயிராய்ப் பொருந்தி, தண்ணிய கிருபைதோன்ற அருள்செய்கின்ற தாய்நீயே. எ-று.

318. தன்மயமாய் நின்றநிலை தானேதா னாகிநின்றா
னின்மயமா யெல்லா நிகழும் பராபரமே.

பொ-ரை. தன்மயமாய் நின்ற நிலைதானே தானாகி நின்றால், எல்லாம்என் னுருவமாகவே நிகழும், எ-று.

319. எங்கி யிடையுநெஞ்ச லேழையைநீ வாவென்றே
பாங்குபெறச் செய்வதுன்மேற் பாரம் பராபரமே.

பொ-ரை. எக்கத்தையடைந்து நைகின்றமனத்தையுடைய எளியேனை, நீவாவென்றழைத்துச் சீர்பெறச்செய்வது உன்மீதுள்ள பாரமாகும். எ-று

320. ஆண்டநின்னை நீங்கா வடிமைகள்யா மாணவத்தைப்
பூண்டதென்ன கன்மம் புகலாய் பராபரமே

பொ-ரை. ஆண்டவனே, உன்னை நீங்காத அடிமைகள் நாங்கள், அப்படியிருக்க. நாங்கள் அகங்காரத்தை ஆபரணமாகப் பூண்டிருப்பதற்குக் காரணம் என்ன கர்மமோ, சொல்வாய், எ-று.

321. எங்கணுநீ யென்றா லிருந்தபடி யெய்தாம
லங்குமிங்கு மென்றலைய லாமோ பராபரமே.

பொ-ரை. எவ்விடத்தும் நீ நிறைந்திருக்கிறாயென்றால், இருந்தபடியே உன்னையடையாமல், அங்குள்ளது இங்குள்ளது என்று அலைபவொண்ணுமோ, எ-று.

322. கற்குமது வுண்டு களித்ததல்லா னின்னருளி
னிற்குமது தந்ததுண்டோ நீதான் பராபரமே.

பொ-ரை: கல்வியாகிய தேனைப்பருகிக் களித்ததல்லாமல் நீதான் உன் திருவருளில் நிற்றல் என்னுந் தேனைக் கொடுத்ததுண்டோ, எ-று.

323. அண்டபகி ரண்ட மறியாத நின்வடிவைக்
கண்டவரைக் கண்டாற் கதியாம் பராபரமே.

பொ-ரை. அண்டபகிரண்டங்களெல்லாம் அறியாத உன்னுருவைச் சேவித்தவரைச் சேவித்தால் மோக்ஷமுண்டாகும், எ-று.

324. கலக்கமுற நெஞ்சைக் கலக்கித் திருப்பத்
துலக்குபவ னீயலையோ சொல்லாய் பராபரமே.

பொ-ரை. கலக்க மடையும்படி மனத்தைக் கலங்கப்பண்ணி, மறுபடியும் தெளியப்பண்ணுவோன் நீயல்லவோ, சொல்வாய். எ-று.

325. சிந்தையு மென்போலச் செயலற் றடங்கிவிட்டால்
வந்ததெலா நின்செயலா வாழ்வேன் பராபரமே.

பொ-ரை. மனமும் என்னைப்போலச் செய்கையற்று ஒடுங்கி விட்டால், நேரிட்டதெல்லாம் உன் செயலாகவே பாவித்து வாழ்ந்திருப்பேன். எ-று.

326. பந்தமெலாந் தீரப் பரஞ்சோதி நீகுருவாய்
வந்த வடிவை மறவேன் பராபரமே.

பொ-ரை. பரஞ்சோதியே, என் பிறவிப்பிணிப்பு அவிழும்படி நீகுருவுருவாய் வந்தவடிவத்தை நான் மறக்கமாட்டேன். எ-று.

327. தானந்த மான சகச நிருவிகற்ப
வானந்த நிட்டையருளையா பராபரமே.

பொ-ரை. தானே முடிவாயிருந்த சகச நிருவிகற்ப ஆநந்த நிஷ்ட்டையை அருள் செய்யவேண்டும், ஐயனே. எ-று.

328. அல்லலெல்லாந் தீரவெனக் கானந்த மாகவொரு
சொல்லையென்பால் வைத்ததையென் சொல்வேன் பராபரமே.

பொ-ரை. துன்பமெல்லா மொழியும்படி, எனக்கு இன்பமுண்டாக, ஒரு மொழியை யெனக்குக் கிருபை செய்ததைப்பற்றி என் சொல்லிப்புகழ்வேன்.

329. சிந்தை மயக்கமறச் சின்மயமாய் நின்றவுன்னைத்
தந்தவுனக் கென்னையுநான் றந்தேன் பராபரமே.

பொ-ரை. மனமயக்கந் தீரும்படி, சித்துருவாய் நின்றவுன்னை எனக்குக் கொடுத்த வுனக்கு, நான் என்னையும் கொடுத்தேன், எ-று.

330. மைகாட்டு மாயை மயக்கமற நீகுருவாய்க்
கைகாட்ட வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே.

பொ-ரை. இருளுருவாகிய மாயாமயக்கமொழிய, நீ குருவடிவாய் எழுந்தருளிவந்து, கைகாட்டவும் சொப்பனங் கண்டேன், எ-று.

331. மால்வைத்த சிந்தை மயக்கறவென் சென்னிமிசை
கால்வைக்க வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே.

பொ-ரை. ஆசைவைத்த மனமயக்கம் அற, என்சிரசின்மீது உன் திருவடியை வைக்கவும் சொப்பனங் கண்டேன்; எ-று.

332. மண்ணுன மாயையெல்லா மாண்டுவெளி யாகவிரு
கண்ணுர வுங்கனவு கண்டேன் பராபரமே.

பொ-ரை. மண்ணாகிய மாயை முழுதும் மடிந்து வெளியாக, இரண்டு கண்களாரக் கனவுகண்டேன், எ-று.

333. மண்ணீர்மை யாலே மயங்காதுன் கையாலென்
கண்ணீர் துடைக்கவுநான் கண்டேன் பராபரமே.

பொ-ரை. பிரபஞ்சமாயையாலே மயங்காமல், உன்கையால், என்கண்ணீரைத் துடைக்கவும் நான் கடவுகண்டேன், எ-று.

334. உள்ளதுணரா வுணர்விலிமா பாவி யென்றே
மெள்ளமெள்ளக் கைநெகிழ விட்டாய் பராபரமே.

பொ-ரை. யதார்த்தத்தையறியாத அறிவில்லாத மஹா பாபியென்று தானே என்னை மெள்ளமெள்ளக் கைசோரவிட்டனே, எ-று.

335. எல்லா நினதுசெய லென்றெண்ணு மெண்ணமுநீ
அல்லா லெனக்குளதோ வையா பராபரமே.

பொ-ரை. எல்லாம் உன்செயலே யென்று நினைக்கின்றநினைவும் நீயேயன்றி, எனக்கென்று ஒரு எண்ணமுமுண்டோ, ஐயனே, எ-று.

336. பந்த மயக்கிருக்கப் பற்றொழிந்தே னென்றுளறு
மிந்த மய்க்க மெனக்கேன் பராபரமே.

பொ-ரை. பிறவிப்பிணிப்பின் மயக்கமிருக்க, பற்றுவிட்டேன் என்று உளறுகின்ற இந்தமயக்கம் எனக்கு ஏன், எ-று.

337. காட்சியெல்லாங் கண்ணைவிடக் கண்டதுண்டோ யாதினுக்கு
மாட்சியுன தருளே யன்றோ பராபரமே.

பொ-ரை. கண்ணையொழியக் காட்சிகள் யாவுமுளவோ, இல்லையே அதுபோல, எல்லாவற்றுக்கும் உன்திருவருளே ஆட்சியாமல்லவோ, எ-று.

ஆட்சி-உரிமை.

338. எட்டுத் திசையுமொன்றா யின்பமாய் நின்றவுன்னை
விட்டுப் பிரியவிடம் வேறோ பராபரமே.

பொ-ரை. எட்டுத்திசைகளிலும் ஒன்றாகி இப்பவுருவாய் நிலைபெற்றிருந்த உன்னை, விட்டுப் பிரிதற்கு, எனக்குவேறு இடம்உளதோ. எ-று.

339. பிரியா துயிர்க்குயிராய்ப் பின்னமற வோங்குஞ்
செறிவே யறிவே சிவமே பராபரமே.

பொ-ரை. நீங்காமல், உயிர்க்குயிராகி, கண்டிக்கப்படாமல் நின்ற அடர்த்தியே; அறிவே, சிவமே, எ-று.

340. ஏதேது சொன்னாலு மெள்ளளவு நீயிரங்காச்
சூதே தெனக்குளவு சொல்லாய் பராபரமே.

பொ-ரை. என்னென்ன சொன்னாலும் எள்ளத்தனையும் நீயிரக்கஞ்செய்யாத கபடம்யாது, எனக்கு உளவுசொல்வாய், எ-று.

341. கற்பனையாப் பாடுகின்றேன் கண்ணீருங் கம்பலையும்
சொற்பனத்துங் காணேனென் சொல்வேன் பராபரமே.

பொ-ரை கற்பனையாய்ப் பாடுகின்றேன், கண்ணீருங் கம்பலையும் என் சொப்பனத்தினுங் கண்டிலேன், இந்தத்தீவினையை யென்னென்று சொல்வேன், எ-று.

342. வன்பொன்று நீங்கா மனதிறப்ப மாறுப்பே
ரன்பொன்றும் போதுமெனக் கையா பராபரமே.

பொ-ரை வன்மையைச் சிறிதும் நீங்காத மனமிறக்க, உன்னிடத்து நீங்காத பேரன்பொன்றுமே எனக்கமையும், ஐயனே, எ-று.

343. ஏதுந் தெரியா வெளியேனை வாவெனநின்
போதநிலை காட்டிற் பொறுதோ பராபரமே.

பொ-ரை. ஒன்றுமறியாத எளியேனை வாவென்றழைத்து, உன்ஞானநிலையைக் காட்டினால், அது என்னால் தாங்கமுடியாதோ, எ-று.

344. ஓராம லெல்லாம் மொழிந்தேற்குன் றெய்வவரு
டாரா திருக்கத் தகுமோ பராபரமே.

பொ-ரை. எல்லாவற்றையும் ஆராயாமல் ஒழிந்த எனக்கு, உனதுதெய்விகமானகிருபையைச் செய்யாதிருந்தால், அது உனக்குத்தகுமோ, எ-று.

345. மோனந் தருஞான மூட்டியெனக் குவட்டா
வானந்த வாழ்க்கை யருளாய் பராபரமே.

பொ-ரை. எனக்கு மோனநிலையைத் தருகின்ற ஞானத்தையுண்டுபண்ணி, தெவிட்டாத இன்பவாழ்க்கையைக் கொடுத்தருளாய். எ-று.

346. வாடுமுகங் கண்டென்னை வாடாம லேகாத்த
நீடுங் கருணை நிறைவே பராபரமே.

பொ-ரை. வாடுகின்ற முகத்தைப்பார்த்து என்னை வாடாமல் காத்தருளிய பெருங்கருணை நிறைவே. .எ-று.

347. புந்தியினு னின்னடியைப் போற்றுகின்ற மெய்யடியார்
சிந்தை யிறப்போநின் றியானம் பராபரமே.

பொ-ரை உன் திருவடியை மனத்தினால் வணங்குகின்ற மெய்யன்பரது மனவிறப்போ உனது தியானம். எ-று.

348. உனக்குவமை யாக்கருணை யுள்ளவரும் வன்மைக்
கெனக்குவமை யானவரு மில்லை பராபரமே.

பொ-ரை. கருணையில் உனக்கு உவமையாயுள்ளவரும், வன்மையில் எனக்கு உவமையாயுள்ளவரும், இல்லை. எ-று.

349. தாயிருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போ லெவ்விடத்து
நீயிருந்து நான்றளர்ந்து நின்றேன் பராபரமே.

பொ-ரை. தாயிருந்தும் பிள்ளை தவித்தாற்போல, எவ்விடத்தும் நீயிருந்தும் நான் மனந்தளர்ந்து நின்றேன். எ-று.

350. வாயாற் கிணறுவெட்ட வாறேபோல் வாய்பேசிப்
பேயானார்க் கின்பமுண்டோ பேசாய் பராபரமே.

பொ-ரை. கிணறு தன்வாயினலே தூர்ந்தவிதம்போல வாசாஞானம்பேசிப் பேய்கொண்டார்க்குச் சுகமுண்டோ, எ-று.

351. பாவமென்று லேதும் பயமின்றிச் செய்யவிந்தச்
சீவனுக்கார் போதந் தெரித்தார் பராபரமே.

பொ-ரை. பாவமென்றாலோ சிறிதும் பயமில்லாமல் செய்வதற்கு, இந்தச் சீவனுக்கு ஞானம் போதித்தவர் யாவர், எ-று.

352. இன்ப நிருவிகற்ப மின்றேதா வன்றெனிலோ
துன்பம் பொறுப்பரிது சொன்னேன் பராபரமே.

பொ-ரை. இன்பத்தைக் கொடுக்கிற நிருவிகற்பசமாதி நிஷ்டையை இப்பொழுதே கிருபைசெய், அல்லவென்றாலோ துன்பம் பொறுத்தல் எனக்கு அருமையாகும், எ-று.

353. கற்குநிலை கற்றுற் கருவியவி ழாதருளாய்
நிற்குநிலை கற்பதுவே நீதம் பராபரமே.

பொ-ரை. கற்கத்தகுந்த நிலையைக் கற்றால் கருவிகளொடுங்காது, அருளுருவாய் நிற்கும் நிலையைக் கற்பதுவே நீதியாகும், எ-று.

354. காச்சச் சுடர்விடும்பொற் கட்டிபோ னின்மலமாய்ப்
பேச்சற் றவரே பிறவார் பராபரமே.

பொ-ரை. காய்ச்சுதலால் களிம்பற்று ஒளிவிடுகின்ற பொன்கட்டிபோல நிர்மலமாகப் பேச்சற்றிருப்பவரே மீண்டும் பிறவாதவர், எ-று.

355. பற்றெழிந்து சிந்தைப் பதைப்பொழிந்து தானேதா
னற்றிருப்ப தென்றைக் கமைப்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. இருவகைப் பற்றுமொழிந்து, மனப்பதைப்புமொழிந்து, தானேதான் என்பதுமொழிந்து நிற்றலை, எனக்கு என்றைக்கு அமைப்பாய்.

356 உருவெளிதான் வாதவூ ருத்தமர்க்கல் லாலினமுங்
குருவழிநின் றூர்க்குமுண்டோ கூறாய் பராபரமே.

பொ-ரை. நீ உருவு வெளிப்பாடாய் எழுந்தருளி வந்தது வாதவூர் உத்தமர்க்கே யன்றி, இன்னமும் குருவின் பணிவிடை வழியில் நின்றவர்க்கும் உண்டோ, சொல்வாய். எ-று.

357. தேகமியா தேனுமொரு சித்திபெறச் சிவன்முத்தி
யாகுநெறி நல்லநெறி யையா பராபரமே.

பொ-ரை. சரீரம் யாதாயினும் ஒரு சித்தியையடைய, சீவன் முத்தியை யடைகின்ற மார்க்கமே நல்லமார்க்கம், ஐயனே. எ-று.

358. உலகநெறி போற்சடல மோயவுயிர் முத்தி
யிலகுமெனல் பந்த வியல்போ பராபரமே.

பொ-ரை பிரபஞ்சமார்க்கம்போல, உடல்பிரிய, ஆன்மாமுத்திதேகமாய் விளங்குமென்று சொல்லுதல் பிறவிப்பிணிப்பின் சுபாவந்தானோ, எ-று.

359. பரமாப் பரவெளியாப் பார்ப்பதல்லான் மற்றெவர்க்குந்
திரமேது மில்லைநன்றாத் தேர்ந்தேன் பராபரமே.

பொ-ரை. பரமாகவும் பரவெளியாகவும் பார்ப்பதல்லது, யாவர்க்கும் வேறு உறுதி சிறிதுமில்லை, அதனை நன்றாகத் தெளிந்துகொண்டேன். எ-று.

360. தேடுவே னின்னருளைத் தேடுமுன்னே யெய்திநட
மாடுவே னானந்த மாவேன் பராபரமே.

பொ-ரை. உன் திருவருளைத் தேடாநிற்பேன், தேடுமுன்னமே உன்திருவருள்கிடைத்தால், நடனமாடுவேன், இன்பமயமாவேன். எ-று.

361. உள்ளங் குழைய வுடல்குழைய வுள்ளிருந்த
கள்ளங் குழையவென்று காண்பேன் பராபரமே.

பொ-ரை. மனங்குழையவும், சரீரங்குழையவும், மனத்திருந்த வஞ்சகங் குழையவும் என்றைக்குக் காணப்பெறுவேன், எ-று.

362 பட்டப் பகல்போலப் பாழ்த்தசிந்தை மாளினெல்லாம்
வெட்ட வெளியாக விளங்கும் பராபரமே.

பொ-ரை. பட்டப் பகல்போலப் பாழாகிய மனமிறந்தால், விரும்புவன வெல்லாம் வெட்டவெளியாக விளங்கும், எ-று.

363. பார்க்கினனுப் போற்கிடந்த பாழ்ஞ்சிந்தை மாளினெல்லாம்
யார்க்குச் சரியிடலா மையா பராபரமே.

பொ-ரை. பார்க்குமிடத்து அணுவைப்போல நுண்ணிதாகக் கிடந்த பாழ்மனமானது இறந்தால் என்னையாருக்கு உவமைசொல்லலாம், ஐயனே.

364. பாட்டுக்கோ வன்பினுக்கோ பத்திக்கோ வன்பர்தங்க
ணீட்டுக்கெல் லாங்குறுகி நின்றாய் பராபரமே.

பொ-ரை. அன்பர்களுடைய பாடலுக்கு மாத்திரமோ, அன்புக்கு மாத்திரமோ, பத்திக்குமாத்திரமோ, இவ்வாறு ஒவ்வொன்றுக்குமே யல்ல, அவர்களுடைய நீட்சிக்கெல்லாம் குறுக்கமடைந்து நின்றாய், எ-று.

365. முத்தாந்த வித்தே முளைக்குநில மாயெழுந்த
சித்தாந்த மார்க்கச் சிறப்பே பராபரமே.

பொ-ரை. முத்திவடிவாகிய சர்வகாரணமே, (அந்தமுத்தி) முளைக்கத்தக்க பூமியாயெழுந்த சித்தாந்த மார்க்கத்தின் மேன்மையே. எ-று.

366. உன்னு வெளியா யுறங்காத பேருணர்வா
யென்னுவிக் குள்ளே யிருந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. நினைக்கக்கூடாத ஆகாயமாய், உறங்காத பேரறிவாய், என்னுயிருக்குள்ளே யிருந்தாய். எ-று.

367. தத்துவமெல் லாமகன்ற தன்மையர்க்குச் சின்மயமா
நித்தமுத்த சுத்த நிறைவே பராபரமே.

பொ-ரை. தத்துவங்களெல்லாம் நீங்கின தன்மையையுடையவர்களுக்கு, ஞானமாகிய சாசுவதனே, முக்தனே, சுத்தபூர்ணமே, எ-று.

368. உள்ளக் கொதிப்பகல வுள்ளுள்ளே யானந்த
வெள்ள மலர்க்கருணை வேண்டும் பராபரமே.

பொ-ரை. என்மனக் கொதிப்பு நீங்கும்படி, என்மனத்தினுள்ளே; இன்ப வெள்ளத்தில் மலர்கின்ற மலராகிய உன்கருணை எனக்கு வேண்டும்.

369. என்னைப் பிரப்பதரு ளின்கடனு மென்கடனு
நின்னிற் பணியறவே நிற்கை பராபரமே.

பொ-ரை. என்னைக் காப்பது உன்திருவருளுக்குக் கடன்மையாய், உன் திருப்பணியில் மிகுதியும் நிற்கை என் கடன்மையாகும். எ-று.

370. தானேயா நன்னிலையைத் தந்தவரு ளானந்த
வானே மனதீத வாழ்வே பராபரமே.

பொ-ரை. நீதானே யாகின்ற நல்லநிலையை எனக்குக் கொடுத்த அருளாநந்த ஆகாயமே, மனத்துக்கெட்டாத வாழ்வே. எ-று.

371. மண்ணாதி பூதமெல்லாம் வைத்திருந்த நின்னிறைவைக்
கண்ணாரக் கண்டு களித்தேன் பராபரமே.

பொ-ரை. மண்முதலிய பூதங்களையெல்லாம் உள்ளே தங்கும்படிவைத்திருந்த உன் பரிபூர்ணநிலையைக் கண்ணாரக்கண்டு களித்தேன். எ-று.

372. அறியாமை யிதென் றறிவித்த வன்றேதான்
பிறியா வருணிலையும் பெற்றேன் பராபரமே.

பொ-ரை. அறியாமையின் சொரூபம் இதுவென்று எனக்கு அறிவித்த அன்றே, என்னைவிட்டு நீங்காத உன் திருவருளின்கண் யான் நிற்கும் நிலையையும் அடைந்தேன். எ-று.

373. தீதெனவு நன்றெனவுந் தேர்ந்துநான் றேர்ந்தபடி
யேது நடக்கவொட்டா தென்னே பராபரமே.

பொ-ரை. இது தீமையென்றும், இது நன்மையென்றும் தெளிந்து நான் தெளிந்த வண்ணம், நடக்கவொட்டாது, இதற்கு ஏதுவென்ன எ-று.

374. கண்டவறி வகண்டா காரமென மெய்யறிவிற்
கொண்டவர்க்கே முத்தி கொடுப்பாய் பராபரமே.

பொ-ரை. கண்ட காட்சியானது அகண்டரூபமென்று உண்மையறிவிற் கொண்டவர்களுக்கே முத்தியைக் கொடுப்பாய். எ-று.

375. ஈறுக் வல்வினைநா னென்னும லின்பசுகம்
பேறும் படிக்கடிமை பெற்றேன் பராபரமே.

பொ-ரை. வலிய வினைகள் முடிவாகும்படி, நான் என்று அகங்கரியாமல், பேரானந்தமே பிரயோஜநமாகும்படிக்கு, உன் அடிமைத்திறத்தை நானடைந்தேன். எ-று.

376. பெற்று ரனுபூதி பேசாத மோனநிலை
கற்று ருனைப்பிரியார் கண்டாய் பராபரமே.

பொ-ரை. சுவாநுபூதி நிலையைப் பெற்றவர்களும், பேசாத மௌநநிலையைக் கற்றவர்களும் உன்னைப் பிரியமாட்டார்கள். எ-று.

377. நீயேநா னென்று நினைப்பு மறப்புமறத்
தாயே யனையவரு டந்தாய் பராபரமே.

பொ-ரை. நீயே நான் என்று நினைப்பும் மறப்பும் இல்லாதொழியும்படி, தாயினது அருள்போன்ற அருளை எனக்குத் தந்தனை. எ-று.

378. சஞ்சலமற் றெல்லாநீ தானெனன் றுணர்ந்தேனென்
னஞ்சலியுங் கொள்ளா யரசே பராபரமே.

பொ—ரை. சலநமற்று, எல்லாப்பொருளும் நீயே யென்றறிந்துகொண் டேன், எனது அஞ்சலியையும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும், இறைவனேஎ-று.

379. பூதமுத லாதவரை பொய்யென்ற மெய்யரெல்லாங்
காதலித்த வின்பக் கடலே பராபரமே.

பொ—ரை. பிருதுமுதலாகிய பூதங்கள் முதலாக நாததத்துவம் வரைக் குமாகவுள்ள தத்துவங்களெல்லாம் பொய்யென்றுணர்ந்த மெய்யறிவினையு டையோர் விரும்பின ஆநந்தசாகரமே. எ-று.

380. வாக்குமன மொன்றுபட்ட வார்த்தையல்லால் வெவ்வேறாய்ப்
போக்குடைய வார்த்தை பொருந்தேன் பராபரமே.

பொ—ரை. வாக்கும் மனமும் ஒருதன்மைப்பட்ட வார்த்தையையன்றி, வெவ்வேறாய் போதனையுடைய வார்த்தையைப் பேசமனம் பொருந்தேன், யான். எ-று.

381. வன்மையினறி யெல்லா மதித்துணர்வாய்க் காகெடுவேன்
தன்மையொன்றுந் தோயாத் தடையோ பராபரமே.

பொ—ரை. மனவன்மையில்லாமல் எல்லாவற்றையும் திருவுளத்தடைத் தறியவல்ல வுனக்கு, என்பால் எழுந்தருள, ஐயோ கெடுவேன் எனக்கு நற் குணம் சிறிதும் பொருந்தாமை தடையாயிற்றே. எ—று.

382. பத்தர்சித்தர் வாழிபரி பக்குவர்கள் வாழிசெங்கோல்
வைத்தவர்கள் வாழிகுரு வாழி பராபரமே.

பொ-ரை. பத்தர்களும் சித்தர்களும் வாழ்க, பரிபாக மடைந்தவர்கள்வாழ் க, செங்கோல்பிடித்த அரசர்கள்வாழ்க, ஆசாரியன்வாழ்க, எ-று.

383. கல்லாதே னானாலுங் கற்றுணர்ந்த மெய்யடியர்
சொல்லாலே நின்னைத் தொடர்ந்தேன் பராபரமே.

பொ—ரை. நான் கற்கவேண்டிய ஏட்டு நூல்களைக் கல்லாதவனானாலும், அவற்றைக் கற்று உன்னையுள்ளபடி யறிந்த மெய்யன்பரது சொல்லைத் துணை யாகக்கொண்டு உன்னைப்பற்றினேன், எ-று.

384. சொல்லிறப்பச் சற்குருவாய்த் தோன்றிச் சுகங்கொடுத்த
நல்லவர்க்கே கொத்தடிமை நான்காண் பராபரமே.

பொ-ரை. பேச்சிறக்கும்படி, நீசதாசாரியனாய் வெளிப்பட்டு, இன்பங் கொடுத்த நல்லவார்த்தைக்கே நான் கொத்தடிமையானேன். எ-று.

385. முத்திக்கு வித்தான மோனக் கரும்புவழி
தித்தித் திடவிளைந்த தேனே பராபரமே.

பொ-ரை. மோக்ஷத்துக்குக் காரணமான மௌனநிலையென்ற கரும்பினிடத்தில், இனிக்கும்படி யுண்டான தேனே. எ-று.

386. நித்திரையும் பாழ்த்த நினைவுமற்று நிற்பதுவோ
சுத்தவரு ணிலைநீ சொல்லாய் பராபரமே.

பொ-ரை. நித்திரையும் பாழாகிய நினைவும் இறந்து நிற்பதுதானோ பரிசுத்தமான உன்திருவருளில் நிற்கும்நிலை, நீ சொல்வாய். எ-று.

387 மண்ணு மறிகடலு மற்றுளவு மெல்லாமுன்
கண்ணி லிருக்கவுநான் கண்டேன் பராபரமே.

பொ-ரை. பூமியும், அலைகள் மடங்குகின்ற கடலும், மற்றுமுள்ள பொருள்களும் ஆகிய எல்லாம், உன்திருவருளுக்கத்திலிருக்கவும் நான் பார்த்தேன். எ-று.

388. பூட்டிவைத்து வஞ்சப் பொறிவழியே யென்றனைநீ
யாட்டுகின்ற தேதோ வறியேன் பராபரமே.

பொ-ரை. கட்டிவைத்து, வஞ்சகமான ஐம்பொறிகளின் வழியே என்னை நீயாட்டுவிப்பதற்குக் காரணம் யாதோ, அறியேன். எ-று.

389. பொய்யுணர்வா யிந்தப் புழுக்கூட்டைக் காத்திருந்தேன்
உய்யும் வகையு முளதோ பராபரமே.

பொ-ரை. பொய்யுணர்ச்சி யுடையேனாய், இந்தப் புழுக்கூட்டைக் காத்திருந்தேன், எனக்குப் பிழைக்கும் விதமும் உண்டோ. எ-று.

பைங்கிளிக்கண்ணி.

1. அந்தமுட னாதி யளவாம லென்னறிவிற்
சுந்தரவான் சோதி துலங்குமோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. முடிவோடு முதலும் அளவிடப்படாமல், அழகிய மேலான சோதிசொரூபம் என்னறிவினிடத்து விளங்குமோ, சொல்லாய், பசுங்கிளியே. எ-று.

2. அகமேவு மண்ணலுக்கென் னல்லலெல்லாஞ் சொல்லிச்
சுகமான நீபோய்ச் சுகங்கொடுவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை என் மனத்தின்கண் பொருந்தியிருக்கிற இறைவனுக்கு, கிளியாகிய நீபோய், என் துன்பத்தையெல்லாம் சொல்லி, எனக்கு இன்பத்தைப் பெற்றுவந்து கொடுப்பாயாக. எ-று.

3. ஆவிக்கு ளாவியெனு மற்புதனார் சிற்சுகந்தான்
பாவிக்குங் கிட்டுமோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. உயிர்க்குயிர் எறாகின் சொல்லப்படுற அற்புத மூர்த்தியாகிய கடவுளது ஞானசுகம், இந்தப்பாவியாகிய எனக்கும் கிடைக்குமோ, நீசொல்லாய். எ-று.

4. ஆருமறி யாமலெனை யந்தரங்க மாகவந்து
சேரும் படியிறைக்குச் செப்பிவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. யாருமறியாத வண்ணம், ரகசியமாய் வந்து என்னை யணையும் படி என் தலைவனுக்கு நீ சொல்லி வருவாயாக. எ-று.

5. ஆறான கண்ணீர்க்கென் னங்கபங்க மானதையுங்
கூறாததென்னோ குதலைமொழிப் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. ஆறுபோலப் பெருகிய என் கண்ணீரின் அளவுக்கு, என்தேகம் வருந்தின வருத்தத்தையும் நீ சொல்லாத தென்னையோ, மழலைச்சொல்லையுடைய பசுங்கிளியே, எ-று,

6. இன்பருள வாடையழுக் கேறுமெமக் கண்ணல்சுத்த
வம்பரமா மாடை யளிப்பானோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. ஆடை அழுக்கேறப்பெற்ற எமக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கும் பொருட்டு, எம்மிறைவன், பரிசுத்தமான ஆகாயமாகிய ஆடையைக்கொடுப்பானோ, நீ சொல்லாய். எ-று.

7. உன்னாம லொன்றிரண்டென் றோராமல் வீட்டுநெறி
சொன்னார் வரவும்வகை சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. நினையாமலும் ஒன்று இரண்டு என்று ஆராயாமலும் முத்திநெறியை யெமக்கறிவுறுத்தின இறைவர், எம்மிடத்தில் வரும்படியாகவும்ஒரு உபாயத்தை நீ சொல்லக்கடவை, எ-று.

8 ஊருமிலார் பேருமிலா ருற்றார்பெற் றாருடனே
யாருமிலாரென்னை யறிவாரோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. தமக்கென ஓர் ஊரில்லாதவர், ஒரு பெயரில்லாதவர், உற்றார் பெற்றாருடனே யாரும் இல்லாதவர், இப்படிப்பட்டவர், என்னையறியக்கடவரோ. எ-று.

9 ஊரைப்பா ராமலெனக் குள்ளகத்து நாயகனார்
சீரைப்பார்த் தாற்கருணை செய்வாரோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. ஊரை நோக்காமல், என் உள்ளத்தின்கண் ணுள்ள இறைவரது சீரைநோக்கினால் கருணைசெய்வரோ, நீ சொல்லாய். எ-று

10. என்று விடியு மிறைவாவோ வென்றென்று
நின்ற நிலையெல்லா நிகழ்த்தாய்நீ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. இறைவனே, எமக்கு எக்காலம் விடியும் என்று பலகாற்சொல்லி, நான் விரைந்து நின்றநிலைமுழுதும், இறைவனுக்கு நீ சொல்வாய். எ-று.

11. எந்த மடலூடு மெழுதா விறைவடிவைச்
சிந்தை மடலாவெழுதிச் சேர்ப்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. எந்த எட்டிலும் எழுதவொண்ணாத எம்மிறைவரது உருவத்தை என் உள்ளமாகிய ஏட்டில் எழுதிச்சேர்ப்பேனோ. எ-று.

12. கண்ணுண்மணி போலின்பங் காட்டி யெனைப்பிரிந்த
திண்ணியரு மின்னம்வந்து சேர்வாரோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. கண்ணினுள்ளிருக்கிறமணிபோல், இன்பங்காட்டி என்னைப் பிரிந்த வன்மனத்தையுடையவரும், இன்னம்வந்து சேர்வாரோ. எ-று.

13. ஏடார் மலர்சூடே னெம்பெருமான் பொன்னடியாம்
வாடா மலர்முடிக்கு வாய்க்குமோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. இதழ்களோடு கூடிய மலர்களை முடியேன், எம்மிறைவரது திருவடியாகிய வாடாத மலர் எம்முடிக்குக் கிடைக்குமோ. எ-று.

14. கல்லேன் மலரேன் கனிந்தவன்பே பூசையென்ற
நல்லோர் பொல்லாவெனையு நாடுவரோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. கல் யாதுக்கு, அதின்மேலிடும் மலர் யாதுக்கு, பழுத்தஅன்பே பூசை என்று சொன்ன நல்லோர், பொல்லாதவனாகிய என்னையும் நாடுவாரோ, எ-று.

15. கண்டதனைக் கண்டு கலக்கந் தவிரெனவே
விண்டபெரு மானையுநான் மேவுவனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. எல்லாம் படைத்த இறை நிலையைப்பார்த்து மனக்கலக்கத்தை நீங்குவாய் என்று சொன்ன இறைவனையும் யான் இன்னும் ஒருகால் கலக்கப்பெறுவேனோ. எ-று.

16. காணாத காட்சி கருத்துவந்து காணாமல்
வீணாள் கழித்து மெலிவேனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. காணக் கூடாத இறைவரது காட்சியைமனங்களித்துக் காணப்பெறாமல், எம்முடையநாட்களை வீணாகக்கழித்து மெலிவேனோ, எ-று.

17. காந்த மிரும்பைக் கவர்ந்திழுத்தா லென்னவருள்
வேந்த னெமையிழுத்து மேவுவனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. இரும்பைக் காந்தமானது பற்றியிழுத்தாற்போல, கிருபைக்கரசனாகிய இறைவன் எம்மைப் பற்றியிழுத்துக்கலப்பானோ. எ-று.

18. காதலால் வாடினதுங் கண்டனையே யெம்மிறைவர்
போதரவா யின்பம் புசிப்பேனோ பைங்கிளியே

பொ-ரை. நான் ஆசையால் வாடினதையும் பார்த்தாயன்றே, எம்மிறைவர் வருகையால் இன்பத்தையநுபவிப்பேனோ. எ-று.

19. கிட்டிக்கொண் டன்பருண்மை கேளாப் பலவடிகொள்
பட்டிக்கு மின்பமுண்டோ சொல்லாய்நீ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. நெருங்கி, அன்புடையாரது உண்மைமொழியைக் கேளாமல், பல அடிகளை யேற்கின்ற பட்டிக்கடாவை யொத்த எனக்கும் இன்பம் உளதோ, நீசொல்வாய். எ-று.

20. கிட்டூராய் நெஞ்சிற் கிளர்வார் தழுவவென்று
னெட்டூர ராவரவர் நேசமென்னோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. சமீபமான ஊரினராய் என்மனத்தில் விளங்குவார் தழுவவேண்டுமென்று நினைத்து முயன்றால், நெடுந்தூரமான ஊரினராய் விடுவார், அவரது நட்பிருந்தவாறு என் எ-று.

21. கூறுங் குணமுமில்லாக் கொள்கையினு லென்கவலை
யாறும் படிக்கு மணைவாரோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை ஒருவகுப்பும் குணமும் இல்லாத கொள்கையை யுடையஇறைவர், என்துன்பம் தணியும்படி, என்னைத்தழுவுவரோ. எ-று.

22. சின்னஞ் சிறியேன்றன் சிந்தைகவர்ந் தானிறைவர்
தன்னந் தனியே தவிப்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. இறைவர், மிகவும் சிறியேனாகிய எனது மனத்தைக்கவர்ந்து கொண்டார், இனி நான் மிகத்தனியனாயிருந்து தவிப்பேனோ எ-று.

23. சிந்தைமருவித் தெளிவித் தெனையாள
வந்தகுருநாதனருள் வாய்க்குமோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. என்மனத்திற் பொருந்தியிருந்து, அந்தமனத்தைத் தெளியப்படுத்தி என்னை ஆளவந்த குருநாதனது கிருபை இன்னும் ஒருகால் கிடைக்குமோ. எ-று.

24. சொல்லிறந்து நின்ற சுகரூபப் பெம்மானை
யல்லும் பகலு மணைவேனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பேச்சற்று நின்ற ஆநந்தவடிவத்தையுடைய பெருமானை அல்லும் பகலும் இடையறாமல் தழுவப் பெறுவேனோ. எ-று.

25. தற்போதத் தாலே தலைகீழ தாகவைய
னற்போத வின்புவா நாட்செல்லுமோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. தற்போதத்தினால் நான் தலைகீழாய்நடத்தலால், இறைவனது நல்ல ஞானாநந்த முண்டாக நாள்கள் செல்லுமோ. எ-று,

26. தன்னையறியுந் தருணந் தனிற் றலைவ
ரென்னையணை யாதவண்ண மெங்கொளித்தார் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. தன்னை நான் அறியுஞ் சமயத்தில், இறைவர், என்னைத்தழுவாத வண்ணம் எவ்விடத்தில் ஒளித்துக் கொண்டார். எ-று.

27. தாங்கரிய மையலெல்லாந் தந்தெனைவிட் டின்னருளாம்
பாங்கியைச்சேர்ந்தாரிறைக்குப்பண்போசொல் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. தாங்கக் கூடாத ஆசையை யெல்லாம் கொடுத்து, என்னைவிட்டு, தன் இனிய அருளாகியதோழியையணைந்தார், இப்படிசெய்வது; இவரது இறைமைக் குணமாமோ, சொல்வாய். எ-று

28. தாவியதோர் மர்க்கடமாந் தன்மைவிட்டே யண்ணலிடத்
தோவியம்போ னிற்கினெனை யுள்குவரோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. தாவு மியற்கையுள்ள குரங்குக் குணம் போன்ற குணத்தைவிட்டு, இறைவரிடத்து, சித்திரம்போல அசைவற நிற்பின், என்னை நினைப்பரோ, எ-று.

29. தீராக்கருவழக்கைத் தீர்வையிட்டடங் கென்னையினிப்
பாரேறு தாண்டானைப் பற்றுவனே பைங்கிளியே.

பொ-ரை. ஒழியாத பிறவி வழக்கைத் தீர்த்து, என்னை, இனிஅப்பிறவி வழக்கைக் கொண்டு பூமியிற் பிரவேசியாத வண்ணம் என்னையாண்டருளினவனைச் சென்று பற்றுவேனே. எ-று.

30. தூங்கிவிழித் தென்னபலன் றூங்காமற் றூங்கிநிற்கும்
பாங்குகண்டாலன்றோ பலன்காண்பேன் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. உறங்கி விழித்தலால் என்னபயன், ஒரு பயனுமில்லை யாகலால்; உறங்காதுறங்கி நிற்கும் நெறியைக் கண்டாலல்லவோ பயன் அடைவேன், எ-று.

தூங்காமற் றூங்குதலாவது - நனவிற்சுழுத்திநிலையை யடைந்திருத்தல் "தூங்காமற்றூங்கிச் சுகம்பெறுவதெக்காலம்" என்றார்பட்டணத்தடிகளும்.

31. தொல்லைக் கவலை தொலைத்துத் தொலையாத
வெல்லையிலா வின்பமய மெய்துவனே பைங்கிளியே.

பொ-ரை. அநாதியாய்த் தொடர்ந்து வருகிற மனோதுக்கங்களை நீக்கி, இடையறுதலல்லையற்ற சுகருபத்தையடையப் பெறுவேனே. எ-று.

32. நன்னெஞ்சத் தன்பரெல்லா நாதரைச்சேர்ந் தின்பணைந்தார்
வன்னெஞ்சத்தாலேநான் வாழ்விழந்தேன் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. நன்மனத்தை யுடைய அன்பர்களெல்லாம், இறைவரையணைந்து சுகம் பெற்றார்கள். நானோ, வன்மனத்தாலே, பேராநந்த வாழ்க்கையிழந்து விட்டேன். எ-று.

33. நானே கருதின்வர நாடார் சும்மாவிருந்தாற்
றானே யணைவரவர் தன்மையென்னோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. நானே நினைத்தால், வரவொருப்படார், சும்மா இருந்தால், தானே வந்து என்னை யணைவர், ஆதலால், அவ்விறைவரது குணமிருந்தவாறென்னை. எ-று.

34. நீர்க்குமிழி போன்றவுட னிற்கையிலே சாசுவதஞ்
சேர்க்க வறியாமற் றிகைப்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை நிலையாமையால் நீர்க்குமிழிபோன்ற உடம்பானது நிற்கும் பொழுதே, நிலையுடைப் பொருளாகிய மோக்ஷசாம்ராஜ்யத்தை சேகரிக்க அறியாமல், திகைப்பேனோ. எ-று.

35. நெஞ்சகத்தில் வாழ்வார் நினைக்கின்வே றென்றணையார்
வஞ்சகத்தாரல்லரவர் மார்க்கமென்னோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. என் மனத்தின்கண்ணே வாழ்கின்றவர், யான் நினைத்தால்,வேறென்று என்னைத் தழுவார், ஆனால், அவர் வஞ்சகத்தை யுடைய ரல்லர், அவரது கொள்கை என்னையோ. எ-று.

36. பன்முத்தி ரைச்சமயம் பாழ்படக்கல் லாலடிவாழ்
சின்முத்திரையாரைதைச் சேர்வேனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பலமுத்திரைகளை யுடைய சமயங்கள் யாவும் பாழாம்படி, கல்லாலின் அடியிலெழுந் தருளியிருக்கிற சின் முத்திரையையுடைய இறைவனைச் சேர்வேனோ. எ-று.

37. பச்சைகண்ட நாட்டிற் பறக்குமுனைப் போற்பறந்தே
னிச்சையெல்லா மண்ணற் கியம்பிவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பச்சையாகிய சோலைகாணப்படுகின்ற நாட்டில் பறந்து செல்கின்ற உன்னைப்போல இறைவரையடையவிரைகின்றேன், ஆதலால் என்விருப்பத்தையெல்லாம் இறைவருக்குச்சொல்லித் திரும்பிவருவாயாக.

38. பாசபந்தஞ் செய்ததுன்பம் பாராம லெம்மிறைவ
ராசைதந்த துன்பமதற் காற்றேனான் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பாசப்பிணிப்பு எனக்குண்டாக்கின துன்பத்தை நோக்காமல், எம்மிறைவர் மேல்வைத்த விருப்பமானது எனக்கு உண்டாகின துன்பத்துக்குச் சகியேன் யான். எ-று.

39. பாராசை யற்றிறையைப் பற்றறநான் பற்றிநின்ற
பூராய மெல்லாம் புகன்றுவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. மண்ணாசை நீங்கி, இறைவனைப் பற்றற நான் பற்றி நின்றவாலாற்றை யெல்லாம் சொல்லிவா, எ-று.

40. பேதைப் பருவத்தே பின்றொடர்ந்தென் பக்குவமுஞ்
சோதித்தவண்ணல்வந்து தோய்வாரோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பேதைப் பருவத்திற்றானே பின்தொடர்ந்து, என்பக்குவத்தையும் சோதனைசெய்த இறைவர் வந்து என்னைக் கூடுவாரோ. எ-று.

41. பைம்பயிரை நாடுமுன்போற் பார்பூத்த பைங்கொடிசேர்
செம்பயிரை நாடித் திகைத்தேனுன் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பசுமையாகிய பயிரை நாடுகின்ற வுன்னைப்போல, உலகங்களையெல்லாம் ஈன்ற பசியகொடிபோன்ற வுமாதேவி சேரப்பெற்ற செம்பயிராகிய சிவபெருமானை நாடி நான் திகைத்தேன். எ-று.

42. பொய்க்கூடு கொண்டு புலம்புவனோ வெம்மிறைவர்
மெய்க்கூடுசென்று விளம்பிவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பொய்க் கூடாகிய சரீரத்தைச் சுமந்து புலம்புவேனோ, எம்மிறைவரது உண்மை நிலையாகிய சந்நிதியிற் போய்ச்சொல்லிவா. எ-று.

43. பொய்ப்பணி வேண்டேனைப் பொருட்படுத்தி யண்ணலென்பான், மெய்ப்பணியுந்தந்தொருகான் மேவுவனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பொய்த்தொண்டை விரும்பாத என்னை ஒருபொருளாக்கு, இறைவர், தமது மெய்த்தொண்டையும் எனக்குக் கிருபைசெய்து, இன்னும் ஒருகால் என்னைக் கூடுவரோ. எ-று.

44. மண்ணுறங்கும் விண்ணுறங்கு மற்றுளவெ லாமுறங்குங்
கண்ணுறங்கே னெம்மிறைவர் காதலாற் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. மண்ணுலகம் நித்திரைசெய்யும், விண்ணுலகம் நித்திரை செய்யும், மற்றுமுள்ள உலகங்களும் அவற்றின் கண்ணுள்ள பொருள்களும் ஆகிய எல்லாமும் நித்திரை செய்யும், எம்மிறைவர் மீதுவைத்தவிருப்பத்தால் நான் ஒருவனுமே கண்ணுறங்காதிருக்கிறேன. எ-று.

45. மட்டுப்படாத மயக்கமெல்லாந் தீரவென்னை
வெட்டவெளி வீட்டி லண்ணன் மேவுவனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை அளவுபடாத மயக்கம் நீங்கும்படி, இறைவர், வெறு வெளியாக வீட்டில் என்னைக் கூடுவரோ. எ-று.

46. மாலைவளர்த்தென்னை வளர்த்திறைவர் பன்னெறியாம்
பாலை வனத்தில்விட்ட பாவமென்னே பைங்கிளியே.

பொ-ரை. ஆசையை விருத்திசெய்து, அவ்வாசைக்கு இருப்பிடமாகிய என்னை வளர்த்து, இறைவர், பலசமய நெறியாகிய பாலை வனத்தில் விட்டதற்குக் காரணமாக நான்செய்த பாவமென்னையோ. எ-று.

47. மெய்யினைய் மாற்றவுழ்த மெத்தவுண்டெம் மண்ணறந்த
மையலினைய் தீர்க்க மருந்துமுண்டோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. உடம்பின் கண் உண்டாகிற பிணியை நீக்குதற் குரிய மருந்துகள் அநேகமுண்டு, எம்மிறைவர் உண்டாக்கிய ஆசைப்பிணியை நீக்குதற் குரிய மருந்தும் உளதோ. எ-று.

48. மேவுபஞ்ச வண்ணமுற்றாய் வீண்சிறையா லல்லலுற்றாய்
பாவிபஞ்ச வண்ணம் பகர்ந்துவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. பொருந்திய ஐவகை நிறங்களையடைந்தாய், ஆயினும் எங்களால்கூட்டில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிற பயனற்றசிறையினால் துன்பமடைந்தாய், இனி அச்சிறையினின்றும் வெளியில் விடுகின்றேன், உன் விருப்பப்படி சுகமாகப்போய் பாவியாகிய எனது இழிவாகியநிலையை இறைவருக்குச் சொல்லிவா, எ-று.

49. வாய்திறவா வண்ணமென்னை வைத்தாண்டார்க் கென்றுயரை
நீதிறவாச் சொல்லி னிசமாங்காண் பைங்கிளியே.

பொ-ரை. வாய்திறவாத வகையாக என்னை மோனநிலையிலிருத்தி, ஆண்ட இறைவருக்கு, என் துக்கத்தை, நீ வெளிப் படையாகச் சொன்னால், அவருக்கு நிசமாகும். எ-று.

50. வாட்டப்படாத மவுனவின்பங் கையாலே
காட்டிக் கொடுத்தானைக் காண்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. வாட்ட மடையாமைக்குக் காரணமாகிய மௌந சுகத்தைகையாற் காட்டிக் கொடுத்தவனை, நான் இன்னுமொருகால் காணப்பெறுவேனோ.

51. வாராவரவாக வந்தருளு மோனருக்கென்
பேராசை யெல்லாம்போய்ப் பேசிவா பைங்கிளியே.

பொ-ரை. வரப்படாத வரவாக வந்தருளின மோநகுருவுக்கு, எனது பேரவாமுழுதும் நீ சென்று சொல்லிவா. எ-று.

52. விண்ணவர்தம் பாலமுதம் வேப்பங்கா யாகவென்பாற்
பண்ணியதெம் மண்ணன்மயல் பார்த்தாயோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. தேவர்களிடத்துள்ள அமுதமானது எனக்கு வேப்பங்காய் போலக் கசக்கும்படிச் செய்தது எம்மிறைவர் மேல்வைத்த விருப்பமாம், இதனை நீ பார்த்தாயோ. எ-று.

53. விண்ணுள் வளியடங்கி வேறற்ற தென்னவருட்
கண்ணு ளடங்கிடவுங் காண்பேனோ பைங்கிளியே.

பொ·ரை. ஆகாயத்தின்கண் வாயு அடங்கி வேற்றுமையற்று நின்றாற் போல, நான் இறைவரது அருட்கண்ணில் அடங்கி வேற்றுமை யற்று நிற்க, வுங் காண்பேனோ. எ-று.

54. விண்ணார் நிலவுதவழ் மேடையிலெல் லாருமுற
மண்ணான வீட்டிலென்னை வைத்ததென்னோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை ஆகாயத்தை யளாவிய சந்திரிகை தவழ்கின்ற மேடையின் மீது அன்பர் எல்லாரும் இருக்க, என்னொருவனை மாத்திரம், மண்ணாகியவீட்டில் வைத்ததற்குக் காரணம் யாதோ எ-று.

நிலவுதவழ் மேடையென்றது, சந்திரமண்டலத்தின் ஒளியாகிய ஆயிரத்தெட்டிதழ்களோடு கூடியகமலத்தை. இது ஆறாதாரங்களுக்கும் மேற்பட்டிருப்பது. இதனை வடநூலார் ஸஹஸ்ரார கமலம் என்பர்.

55. உள்ளத்தி னுள்ளே யொளித்திருந்தென் கள்ளமெல்லாம்
வள்ளலறிந் தாலெனக்கு வாயுமுண்டோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. மனத்தின்கண் மறைந்திருந்து என்கள்ளத்தை யெல்லாம் இறைவர் அறிந்தால், எனக்குப் பேசுதற்கு ஒருவாய் என்பதும் உளதோ.

56. ஆகத்தை நீங்குமுன்னே யாவித் துணைவனைநான்
றாகத்தின் வண்ணந் தழுவுவனோ பைங்கிளியே.

பொ-ரை. இந்தவுடம்பை விட்டு நீங்குவதற்கு முன்னே, எனதுயிர்த்துணைவரை, நான் என் ஆசைப் பெருக்கத்தின்படி யணையப் பெறுவேனோ.

57. தானே சுபாவந் தலைப்படநின் றன்ஞான
வானு னவரும் வருவாரோ பைங்கிளியே.

பொ—ரை. தான் என்னுஞ் சுபாவமே தலைப்பட்டு நின்றால், ஞானாகாசமே யுருவாகவுடைய இறைவரும் என்னிடத்துக்கு எழுந்தருளுவரோ எ-று.

58. கள்வத் தலைவரவர் கைகாட்டிப் பேசாம
லுள்ளத்தில் வந்த வுபாயமென்னோ பைங்கிளியே.

பொ—ரை. கள்ள நாயகராகிய அவர், கைகாட்டிப் பேசாமலே, என்மனத்தின் கண் எழுந்தருளின வுபாயம் என்னையோ. எ—று.

வெளிப்படையாய் வார்த்தைசொல்லாமல் கையினுல் ஜாடைசெய்தமையாலும் அந்த ஜாடைக்கிணங்கித் தழுவச்சென்றுல் அகப்படாமல் விரைந்து வந்து மனத்திலொளித்தமையாலும் இறைவரைக் கள்ளத்தலைவர் என்றூர்.

—oo:✠:oo—

எந்நாட்கண்ணி.

தெய்வவணக்கம்.

1. நீர்பூத்த வேணி நிலவெறிப்ப மன்றுடுங்
கார்பூத்த கண்டனையான் காணுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கங்கை தங்கிய சடாபாரத்தில் சந்திரிகை வீசும்படி, அம்பலத்தில் நிருத்தம் செய்கின்ற கருங்கண்டனை, யான் கண்டுகளிக்கும் நாள் எந்தநாளோ, அறியேன் எ-று.

2. பொன்னுரு மன்றுண்மணிப் பூவைவிழிவண்டுசுற்று
மென்னுரமுதினல மிச்சிப்ப தெந்நாளோ.

பொ—ரை. பொற்சபையின் கண் நீலநிறம் பொருந்திய பூவைபோல்வாளாக வுமாதேவியின் கண்களாகிய வண்டுகள் சுற்றி மொய்க்கப் பெற்ற என் அரிய அமிர்தம்போன்ற சிவபெருமானது சுகத்தை, யான் விரும்புவது எந்தநாளோ. எ-று.

பூவை-நாகணவாய்ப்புள், (மயினு) இதுநிறப்பண்பினுலும் மொழியினுலும் உவமையாயிற்று.

3. நீக்கிமலக் கட்டறுத்து நேரேவெளியி லெம்மைத்
தூக்கிவைக்குந் தாளைத் தொழுதிடுநா ளெந்நாளோ.

பொ—ரை. மும்மலக் கட்டை நீங்கியறுத்து, வெள்ளிடையில் நேராகஎங்களைத் தூக்கிவைக்கின்ற திருவடிகளை வணங்கும்நாள் எந்தநாளோ எ-று.

4. கருமுகங் காட்டாமலென்றுங் கர்ப்பூரம்வீசுந்
திருமுகமே நோக்கித் திருக்கறுப்ப தெந்நாளோ.

பொ—ரை. பிறவியானது முகங்காட்டா தொழியும்படி என்றும் கர்ப்பூரமணம் வீசுகின்ற இறைவரது திருமுகத்தையே நோக்கி, என்மனோவிகாரங்களை யெல்லாம் சேதிப்பது எந்தநாளோ. எ-று.

5. வெஞ்சேலெனும் விழியார் வேட்கைநஞ்சுக் கஞ்சினரை
யஞ்சேலெனுங்கைக் கபயமென்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. விருப்பத்தைத்தருகிற சேல் மீன் என்று சொல்லத்தகுந்த கண்களையுடைய மாதரது ஆசையாகிய நஞ்சத்துக்கு அஞ்சினவர்களை. அஞ்சவேண்டாம் என்றழைக்குங்கையினுக்கு, நான் அபயம் என்றுசொல்லப் பெறுவது எந்நாளோ. எ-று.

6. ஆறுசமயத்து மதுவதுவாய் நின்றிலங்கும்
வீறுபரை திருத்தாண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆறுசமயங்களுள்ளும், அவ்வச்சமய தெய்வங்களாய் நின்று விளங்குகின்ற, மேலாகிய பராசத்தியினது திருவடியைப் பொருந்தும் நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

7. பச்சை நிறமாய்ச்சிவந்த பாகங்கலந் துலகை
யிச்சையுட னீன்றாளை யாங்காண்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. பச்சை நிறமுள்ளவளாய், சிவபெருமானது சிவந்தபாகம்கலந்து உலகங்களை இச்சையோடு பெற்றவுமாதேவியை, நாம் காண்பது எந்த நாளோ. எ-று.

8. ஆதியந்தங் காட்டா தகண்டிதமாய் நின்றுணர்த்தும்
போதவடிவா மடியைப் போற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. முதல் முடிவுகளைக் காட்டாமல், அகண்டாகாரமாய் நின்று அறிவுறுத்துகின்ற ஞானரூபமாகிய பராசத்தியின் திருவடியைவணங்குவது எந்தநாளோ. எ-று.

9. கங்கைநிலவுசடைக் காட்டானைத் தந்தையெனும்
புங்கவெண்கோட் டானைபதம் புந்திவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கங்கை நிலைபெற்ற சடாடவியையுடைய சிவபெருமானை, தந்தையென் றழைக்கிற, உயர்வாகிய வெண்கொம்பினையுடைய யானைமுகத் தோனாகிய விநாயகக் கடவுளின் திருவடியை எமதுமனத்தின்கண் ஊன்றுவது எந்நாளோ. எ-று.

10. அஞ்சுமுகங் காட்டாம லாறுமுகங் காட்டவந்த
செஞ்சரணச் சேவடியைச் சிந்தைவைப்ப தென்னாளோ.

பொ-ரை. நான் அச்சம் தோன்றுகின்ற முகத்தைக்காட்டாமல், தமது ஆறுமுகங்களை எமக்குக்காட்டவந்த பிள்ளையாருடைய, (அன்பருக்கு) செவ்விய அடைக்கல ஸ்தாநமாகிய திருவடித்தாமரையை எமது மனத்தில் வைப்பது எந்நாளோ. எ-று.

11. தந்தையிரு தாடுணித்துத் தம்பிரான் றாள்சேர்ந்த
வெந்தையிரு தாளிணைக்கே யின்புறுவ தென்னாளோ.

பொ-ரை. தந்தையின் இரண்டு கால்களையும் வெட்டி, இறைவனது திரு வடியையடைந்த; எமது தந்தையாகிய சண்டேசுர நாயனாரது திருவடியிணை யை யடைந்து இன்பமுறுவது எந்தநாளோ. எ று.

பிராமணகுலதிலகராகிய சண்டேசுரநாயனார் ஓர்நாள் பசுக்களை மேய்க்க ஓட்டிக்கொண்டுபோகும் இடையன் தன்னைமுட்டிய ஓர்பசுவைத்தடியாலடி க்கக்கண்டு, மனம்பொறாது அப்பசுமந்தைக்குரிய அந்தணர் சம்மதம் பெற்று அன்றுமுதல் தாமே அப்பசுக்களை மேய்த்துவந்தனர். அதுமுதல் பசுக்களெ ல்லாம் பெருகி அதிகமாகப் பால்சொரிய, நாயனார் மனங்களித்துத் தாம் பசு மேய்த்துவந்த மண்ணியாற்றங்கரையில் ஆத்திமரத்தின்கீழ்மணலினால் சிவ லிங்கப்பெருமானைப் பிரதிஷ்டைசெய்து பசுவின்பால், திருமஞ்சனஞ் செய் து துதித்துவந்தனர். இதை உணர்ந்த அவர்தந்தையார் நாயனார் நிலையறியா து, சிறுபிள்ளைத்தன்மையால் பாலைக்கறந்து மணலில்ஊற்றிவிடுகிறார் என்று நினைத்துத் திருமஞ்சனப் பாற்குடங்களைக் காலாலிடறிச்சிந்தினார். அதைக் கண்ட நாயனார் மனம்பொறாமல், அருகிலிருந்த கோலால் அவர்காலிலெறிய, அதுவேமழுவாய்த் தந்தையின் இரண்டுகால்களையுந்தறிக்க; மண்மேல் அலறி விழுந்தனர். விழுந்ததுகண்டும், நாயனார் மனக்கலக்கமின்றிச் சிவார்ச்சனை புரிந்துகொண்டிருக்க, பரமசிவன் ரிஷபவாகனத்தின்மேல் பார்வதி சமேதரா யெழுந்தருளிக் காட்சிகொடுத்தருள, நாயனாரும் சிவபதமடைந்தனர்.

தருமரபின்வணக்கம்.

1 துய்யகர மலராற் சொல்லாமற் சொன்னவுண்மை
ஐயனைக்கல் லாலரசை யாமணைவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. பரிசுத்தமாகிய கைத்தாமரையால், சொல்லாமற்சொன்னவுண் மை நிலையையுடைய ஐயனை, கல்லாலினிழலில், எழுந்தருளியிருந்த அரசனை, யாம் அடையப் பெறுவது எந்தநாளோ. எ-று.

2. சிந்தையினுக் கெட்டாத சிற்சுகத்தைக் காட்டவல்ல
நந்தியடிக் கீழ்க்குடியாய் நாமணைவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. மனத்துக் கெட்டாத ஞானாநந்தத்தைக் காட்டவல்லவனாகிய நந்தியின் திருவடியின் கீழ்க்குடியாய் நாம் அடைவது எந்தநாளோ. எ-று.

3. எந்தை சனற்குமர னாதியெமை யாட்கொள்வான்
வந்ததவத் தினரை வாழ்த்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. எந்தையாகிய சனற்குமாரர் முதலாக, எம்மை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு வந்த தபோநிதிகளைத் துதிப்பதெந்தநாளோ. எ-று.

ஆதிஎன்றமையால் அவர்மாணாக்கர் சத்தியஞானதரிசநிகளும், அவர் மாணாக்கர் பரஞ்சோதிமுனிவரும் அமையும்.

4. பொய்கண்டார் காணாப் புனிதமெனு மத்துவித
மெய்கண்ட நாதனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பொய்க்காட்சியார் காணாத பரிசுத்த நிலையென்கிற அத்துவித மார்க்கத்தையுடைய, மெய்கண்டதேவரது அருளைப் பொருந்துவது எந்த நாளோ. எ-று.

5. பாதிவிருத் தத்தாலிப் பார்விருத்த மாகவுண்மை
சாதித்தார் பொன்னடியைத் தான்பணிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. சிவஞானசித்தியாரின் ஓர்விருத்தத்தின் பாதியினாலேயே இந்தவுலகம் பயனற்றதாய்த்தோன்றும்படி, உண்மைஞானத்தைச் சாதித்து நின்ற சகலாகமபண்டிதரென்னும் காரணப்பெயர்பூண்ட அருணந்தி சிவாசாரியரது திருவடியை வணங்குவது எந்தநாளோ. எ-று.

"பாரிலுள்ள நூலெல்லாம் பார்ப்பானேன் சித்தியிலே, ஓர் விருத்தப் பாதிபோதும், என்னும் மேலோர் வாக்கானுமுணர்க.

6. சிற்றம்பல மன்னுஞ் சின்மயராந் தில்லைநகர்க்
கொற்றங் குடிமுதலைக் கூறுநா ளெந்நாளோ.

பொ—ரை சிற்றம்பலத்தில் நிலைபெற்ற ஞானரூபராகிய, தில்லைநகர்க் கொற்றங்குடி முதல்வர்க்கு ஆசாரியராகிய மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியரைப்புகழ்வது எந்தநாளோ. எ-று.

7. குறைவிலருண் ஞானமுதல் கொற்றங் குடியடிக
ணறைமலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. குறைவற்ற அருள்ஞானங்களுக்கு மூலமாகிய கொற்றங்குடியடிகளது தேன்மணங்கட்கிடமாகிய தாமரைமலர்போலும் திருவடிகட்கன்பு செய்தலைப் பெற்று நாமிருப்பது எந்தநாளோ. எ-று.

கொற்றங் குடியடிகள் உமாபதி சிவாசாரியர் துய்ய என்பது முதல் குறைவிலருள் என்பதீறாகவுள்ள இவ்வேழுபாட்டானும் முறையே, ஸ்ரீ கண்டபரமேச்சுரரையும், நந்திகேச்சுரரையும், சநற்குமாரரையும், சத்தியஞான தரிசநிகளையும், பரஞ்சோதி மாமுநிவரையும், மெய்கண்டதேவரையும், அருணந்தி சிவாசாரியரையும், மறைஞாநசம்பந்த சிவாசாரியரையும், கொற்றங்குடி உமாபதி சிவாசாரியரையும் துதித்தார், மூன்றும் பாட்டில், சநற்குமாரரும் ஆதி என்றதனால் சத்திய ஞானதரிசநிகளும், பரஞ்சோதி மாமுனிவரும் அடங்கியிருத்தல் காண்க.

8. நாளவங்கள் போகாம னன்னெறியைக் காட்டியெமை
யாளவந்த கோலங்கட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. எம்முடைய வாணாட்கள் வீணாட்களாய்க்கழியாமல் நன்னெறியைக்காட்டி, எங்களை ஆட்கொண்டரு வந்த திருக்கோலங்களுக்கு அன்புவைப்பது எந்தநாளோ. எ-று.

திருக்கோலங்கள் என்றது மற்றை யடியாரை.

9. என்னறிவை யுள்ளடக்கி யென்போல் வருமவுனி
தன்னறிவுக் குள்ளேநான் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. என்னறிவை விடயங்களிற் செல்லாது எனக்குள்ளடக்கிக் கொண்டு, என்போலமாநுடவுருக்கொண்டுவந்த மௌநதேசிகனது அறிவுக் குள்ளேநான் பொருந்துவது எந்தநாளோ. எ-று

10. ஆறுளொன்றை நாடினதற் காறுமுண்டா மென்றெமக்குக்
கூறு மவுனியருள் கூடுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆறு சமயங்களுள் ஒன்றை நாடுமிடத்து, அதற்குவழியுமுண்டாகும் என்று எமக்குச் சொல்லியருளிய மௌநதேசிகனது அருள்கிடைப்பது எந்தநாளோ, எ-று.

எந்தச்சமயமாயினும் அதற்கும் ஒருவழியுண்டென்பது கருத்து.

11. நில்லாமனின்றருளை நேரேபா ரென்றவொரு
சொல்லான் மவுனியரு டோற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ—ரை. நில்லாமல் நின்று, திருவருளை நேராக நோக்கக் கடவையென்ற ஒரு மொழியினால், மௌநகுருவினது கிருபைவெளிப்படுவது எந்தநாளோ. எ-று.

நில்லாமல் நிற்றலாவது – தானென்று நில்லாமல் திருவருளை முன்னிட்டு நிற்றல்.

12. வைதிகமாஞ் சைவ மவுனிமவு னத்தளித்த
மெய்திகழ்ந்தென் னல்லல் விடியுநா ளெந்நாளோ.

பொ—ரை. வைதிகமாகிய சைவநெறியையுடைய மௌநகுரு மௌநநிலையினாலுணர்த்திய உண்மைப் பொருள்விளங்கி, என்துன்பங்கள் தொலையும் நாள் எந்தநாளோ. எ—று.

13. வாக்கு மனமற்ற மவுனிமவு னத்தருளே
தாக்கவுமென்னல்லலெல்லாந் தட்டழிவதெந்நாளோ.

பொ-ரை. சொல்லும் மனமும் அற்றொழிந்த மௌநகுருவினது மௌநநிலையினால், திருவருள்வந்து தாக்கினவளவில், என்துன்பங்கள் முழுதும் நிலைமாறுவது எந்தநாளோ. எ-று.

அடியார்வணக்கம்.

1. வெம்பந்தந் தீர்த்துலகாள் வேந்தன் றிருஞான
சம்பந் தனையருளாற் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ—ரை. வெவ்விய பிறவிக்கட்டையொழித்து உலகத்தைக் காப்பாற்று கின்ற இறைவரது திவ்யஞானத்தின் கண் சம்பந்தத்தையுடைமையால் வந்த திருஞானசம்பந்தன் என்னும் திருநாமத்தையுடையவனை, திருவருள் துணையாகக் கொண்டு, அடையும் நாள் எந்நாளோ. எ—று.

2. ஏரின் சிவபோக மிங்கிவற்கே யென்னவுழ
வாரங்கொள் செங்கையர்தாள் வாரம்வைப்ப தெந்நாளோ.

பொ—ரை. அழகிய சிவபோகம் இவ்விடத்தில் இவனுக்கே யுரியதென்றுசொல்ல, உழவாரங்கொண்ட செந்தாமரைமலர்போன்ற திருக்கரங்களையுடைய திருநாவுக்கரசுசுவாமிகளின் திருவடியின் கண் அன்புவைப்பது எந்நாளோ. எ—று.

உழவாரம் - புல்முதலியவற்றைக்களையுங் கருவி. இவர் சிவாலயங்கள் தோறுஞ் சென்று அவ்விடங்களில் அடர்ந்திருக்கும் புல்முதலியவற்றைக் களையும்பொருட்டுத் தமது திருக்கரத்தில் இக்கருவியை யுடையராயிருந்ததனால்; இவரை உழவாரங்கொள் செங்கையர் என்றார்.

3. பித்தரிறை யென்றறிந்து பேதைபாற் றூதனுப்பு
வித்த தமிழ்ச் சமர்த்தர் மெய்புகழ்வ தெந்நாளோ.

பொ—ரை. இறைவர் பித்தரென்றறிந்து, பரவையாகிய ஒரு பெண்ணினிடத்தில் தூதாக அனுப்பின, தமிழ்வல்லாராகிய சுந்தரமூர்த்திகளின் உண்மை நிலையைப் புகழ்வது எந்நாளோ. எ—று.

4. போதவூர் நாடறியப் புத்தர்தமை வாதில்வென்ற
வாதவூரைய னன்பை வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ.

பொ—ரை, நாட்டார் யாவரும் போதவூர் இன்னதென் றுணரும்படிபுத்தரைவாதில் ஜயித்த திருவாதவூரின் கண் அவதரித்த, ஐயனாகிய மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் அன்பின் நிலையை இச்சிப்பது எந்நாளோ. எ—று.

போதவூர் - அறிவாகியவூர்.

5. ஒட்டுடன்பற் றின்றி யுலகைத் துறந்தசெல்வப்
பட்டினத்தார் பத்ரகிரி பண்புணர்வ தெந்நாளோ.

பொ—ரை. ஒட்டுப்பற்றுக்கள் இல்லாமல் உலகவின்பத்தைவிட்டுத் துறந்த, பேரின்பச் செல்வத்தையுடைய, பட்டணத்தார், பத்திரகிரியார், இவர்களுடைய குணத்தையறிவது எந்நாளோ. எ—று.

6. கண்டதுபொய் யென்றகண்டா காரசிவ மெய்யெனவே
விண்டசிவ வாக்கியர்தாண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கண்டது பொய்யென்றும், அகண்டரூபமாகிய சிவம் மெய் யென்றும் சொல்லியருளிய சிவவாக்கியரது திருவடியைப் பொருந்தும்நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

கண்டது - காணப்படுவதாகிய பிரபஞ்சம்.

7. சக்கர வர்த்தி தவராச யோகியெனு
மிக்கதிரு மூலனருண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தவத்தையுடைய ராஜயோகிகளுள் சக்ரவர்த்தியென்றுபுகழத் தகுந்த, மேலாகிய திருமூலரது அருளைப் பொருந்தும் நாள் எந்தநாளோ.

8. கந்தரனு பூதிபெற்றுக் கந்தரனு பூதிசொன்ன
வெந்தையரு ளுடி யிருக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கந்தரது பிரசாதத்தைபெற்று, கந்தரநுபூதி யென்னும் பிர பந்தம் செய்தருளின, எமது தந்தையாகிய அருணகிரிநாதரது அருளை நாடி யிருக்கும் நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

9. எண்ணரிய சித்த ரிமையோர் முதலான
பண்ணவர்கள் பத்தருள் பாலிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. அளவிடுதற்கரிதாகிய சித்தர், தேவர்கள் முதலானமேலோ ர்கள், பத்தர்கள், ஆகிய எல்லாரும் என்மீது அருள்பாலிப்பது எந்தநாளோ.

பாலித்தல்-வழங்கல்.

யாக்கையைப்பழித்தல்.

1. சுக்கிலமு நீருஞ் சொரிமலமு நாறுமுடற்
புக்குழலும் வாஞ்சையினிப் போதுமென்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. சுக்கிலமும், பலவகையாகிய நீர்களும், பொழிகின்றமலமும் நா றுகின்ற, இந்தச்சரீரத்திற் புகுந்து உழலவேண்டுமென்கிற ஆசையானது இனி யமையும் என்று நான்சொல்லுவது எந்தநாளோ. எ-று.

சுக்கிலம் - விந்து, நீர் - உதிரநீர் முதலியன.

2. நீர்க்குமிழி பூணமைத்து நின்றாலு நில்லாமெய்
பார்க்கு மிடத்திதன்மேற் பற்றறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. உண்மையைப்பார்க்கு மிடத்தில், நீர்க்குமிழியானது பூண்க ட்டப்பட்டு நின்றாலும், இச்சரீரம் நில்லாது, ஆதலால், இதன்மேலுள்ளபற் றொழிவது எந்தநாளோ. எ-று.

நீர்க்குமிழியினும் நிலையற்றது இந்தச்சரீரமென்பது கருத்து.

3. காக்கைநரி செந்நாய் கழுகொருநாள் கூடியுண்டு
தேக்குவிருந் தாமுடலைச் சீயென்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. காக்கை, நரி, செந்நாய், கழுகு, ஆகிய இவைகள் ஒருநாள்சேர்ந்து உண்டு ஏப்பமிடுதற்குரிய விருந்தாகின்ற வுடம்பைச் சீயென்று வெறுத் துரைப்பது எந்நாளோ. எ-று.

4. செங்கிருமி யாதி செனித்தசென்ம பூமியினை
யிங்கெனுட லென்னு மிழுக்கொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. செவந்த புழுக்கள் முதலியன பிறந்த ஜந்மபூமியை, இவ்விடத்தில், என்னுடம் பென்னுங் குற்றம் நீங்குவது எந்நாளோ. எ-று.

5. தத்துவர் தொண்ணூற்றறுவர் தாமாய்வா ழிந்நாட்டைப்
பித்தனு னென்னும் பிதற்றொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்கள் என்று சொல்லப்பட்டவர்கள் தாமாகவே கூடிவாழ்ந்திருக்கும் இந்தச்சரீரமாகிய நாட்டை, பித்தனாகிய நான், நான் என்கிற பிதற்றுதல் ஒழிவது எந்நாளோ. எ-று.

தத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறுவன:—பூதங்கள்:—பிருதுவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், ஆக ரு. ஞானேந்திரியங்கள்:—சுரோத்திரம், துவக்கு, சக்ஷு, சிங்குவை, கிராணம், ஆக ரு. தன்மாத்திரைகள்—சப்தம் ஸ்பரிசம், ரூபம், ரசம், கந்தம், ஆக ரு. கருமேந்திரியங்கள்:—வாக்கு பாதம், பாணி; பாயு உபஸ்தம். ஆக ரு அந்தக்காரணங்கள்:—மனம், புத்தி அகங்காரம், சித்தம், ஆக ச. ஆக ஆத்துமதத்துவம், உச. இதற்கு ஆத்துமதத்துவமென்றும், அசுத்ததத்துவமென்றும், போக்கியகாண்டமென்றும் பெயர். வித்தியாதத்துவங்கள்:—காலம், நியதி, கலை வித்தை, இராகம், புருடன், மாயை, ஆக எ. இதற்கு வித்தியாதத்துவமென்றும், சுத்தாசுத்ததத்துவமென்றும், போககாண்டமென்றும், பெயர். சிவதத்துவங்கள்:—சுத்தவித்தை, ஈஸ்வரம், சாதாக்கியம், சத்தி, சிவம், ஆக ரு. இதற்குச் சிவதத்துவமென்றும், சுத்ததத்துவமென்றும்: பிரேரககாண்டமென்றும் பெயர். இவை ௩௬-ம் உண்ணிலைக்கருவிகள்.

பிருதுவியின்கூறு:—மயிர், எலும்பு, தோல், நரம்பு, தசை, ஆக ரு. அப்புவின்கூறு:—ஒடுநீர், உதிரம், சுக்கிலம், மூளை, மச்சை, ஆக ரு. தேயுவின் கூறு:—ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பு, ஆக ரு வாயுவின்கூறு:—ஆகாரம், நித்திரை, பயம், மைதுனம், சோம்பு, ஆக ரு. ஆகாசத்தின் கூறு :காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், ஆக ரு. ஆகப்பூதகாரியம் உரு. தசவாயுக்களாவன:—பிராணன், அபானன், உதானன், வியானன், சமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகரன், தேவதத்தன், தனஞ்சயன், ஆக க0. தசநாடிகளாவன:—இடை, பிங்கலை, சுழிமுனை, காந்தாரி, அத்தி, சிகுவை, அலம்புடை, புருஷன், குகு, சங்கினி, ஆக க0. வசனாதிகளாவன:—வசனம், கமனம், தானம், விசர்க்கம், ஆனந்தம், ஆக ரு. வாக்குகளாவன சூக்குமை, பைசந்

தி, மத்திமை, வைகரி, ஆக ச. குணங்களாவன:—சத்துவம், ரசசு, தமசு-ஆக—ந. அகங்காரங்களாவன:—தைசசாகங்காரம், வைகாரிகாகங்காரம், பௌதாதிகாகங்காரம், ஆக ந. இவை கூO - ம் புறநிலைக்கருவிகள்.

6. ஊமொன்றி நாத னுணர்த்துமதை விட்டறிவே
னுமென்ற பாவிதலை நாணுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. இறைவர் உடம்பின் கண்ணே பொருந்தி அறிவிப்பதை மறந்து விட்டு, நான் அறிவேன் என்றுசொன்ன பாவியாகிய நான், தலைகுனிவது எந்தநாளோ. எ-று.

7. வேலையிலா வேதன் விதித்தவிந்த்ர சாலவுடன்
மாலைவியா பார மயக்கொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. வேலையற்ற பிரமன் வகுத்த இந்திரசாலம் போன்ற சரீரத்தொகுதிகளின் தொழில் மயக்கம் ஒழிவது எந்தநாளோ. எ-று.

8. ஆழ்ந்து நினைக்கி னரோசிகமா மிவ்வுடலில்
வாழ்ந்து பெறும் பேற்றை மதிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆழ்ந்து நினைத்தால் அருவருப்பாகிய இந்தச் சரீரத்தில் வாழ்ந்து, பெறற்குரிய மோக்ஷலாபத்தை மதிக்கும் நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

9. மும்மலச்சே றுன முழுக்கும்பி பாகமெனு
மிம்மலக்கா யத்து ளிகழ்ச்சிவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை மும்மலமாகிய சேற்றினுலுண்டாகிய, முழுக்கும்பீ பாகம்என்று சொல்லப்படுகின்ற, இந்தமல சரீரத்தில் வெறுப்பைவைப்பது எந்த நாளோ. எ-று.

10. நாற்றமிகக் காட்டு நவவாயில் பெற்றபசுஞ்
சோற்றுத் துருத்தி சுமையென்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. துர்க்கந்தம் மிகவும்வீசுகிற ஒன்பதுவாயில்களுள்ள பசுமையாகிய சோற்றுத் துருத்தியைச் சுமையென்று சொல்லுவது எந்தநாளோ. எ-று.

11. உருவிருப்ப வுள்ளேதா னூறு மலக்கேணி
யருவருப்பு வாழ்க்கையைக்கண் டஞ்சுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. உருவம் இருந்தபடியேயிருக்க, உள்ளேதானே சுரக்கின்றமலக்கேணியோடு கூடிய, அருவருப்பாகிய வாழ்வைக் கண்டு அஞ்சும் நாள் எந்தநாளோ. எ—று.

மாதரைப்பழித்தல்.

1. மெய்வீசு நாற்றமெல்லா மிக்கமஞ்ச ளான்மறைத்துப்
பொய்வீசும் வாயாற் புலையொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. தமது சரீரம்வீசுகிற துர்க்கந்தத்தையெல்லாம், மிக்க மஞ்சளால்மூடி, பொய்மணக்கின்ற வாயினையுடைய மாதரது நீசசம்பந்தத்தை யொழிவது எந்நாளோ. எ-று.

2. திண்ணியநெஞ் சப்பறவை சிக்கக் குழற்காட்டிற்
கண்ணிவைப்போர் மாயங் கடக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. திடமான மனமென்கிற பறவையானது அசப்படும்படி, கூந்தலாகிய காட்டின் கண், கண்ணிவைப்போராகிய மாதரது மாயத்தைக்கடக்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

3. கண்டுமொழி பேசிமனங் கண்டுகொண்டு கைவிலையாக்
கொண்டுவிடு மானர்பொய்க் கூத்தொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. பார்த்து, வார்த்தைசொல்லி, கருத்தையறிந்து கொண்டு எம்மைக் கைவிலையாகக் கொண்டு விடும் மாதர்களுடைய பொய்க் கூத்தை விட்டு நீங்குவது எந்நாளோ. எ-று.

4. காமனைவா வென்றிருண்ட கண்வலையை வீசுமின்னார்
நாமமறந் தருளை நண்ணுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. மன்மதனை வாவென்றழைத்து, இருண்ட கண்களாகிய வலைகளைவீசி யகப்படுத்துகிற மாதரது பெயரை மறந்து திருவருளையடையும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

5. கண்களில் வெண்பூளை காப்பக்கரு மையிட்ட
பெண்கண் மயறப்பிப் பிழைக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கண்களிலுள்ள வெள்ளிய பூளைமறையும்படி, அக்கண்களுக்குக் கரியமையெழுதின, பெண்களுடைய மயக்கத்தினின்றும் தப்பிப்பிழைக்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

6. வீங்கித் தளர்ந்து விழுமுலையார் மேல்வீழ்ந்து
தூங்குமதன் சோம்பைத் துடைக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பருத்துத் தொங்கு மியற்கையுள்ள ஸ்தநங்களையுடைய மாதர்கள் மேல்விழுந்து தூங்குகின்ற மன்மத சம்பந்தமாகிய சோம்பலைப்போக்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

7. கச்சிருக்குங் கொங்கை கரும்பிருக்கு மின்மாற்றம்
வைச்சிருக்கு மாதர் மயக்கொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கச்சணிந்த கொங்கைகளையும், கரும்பின் சுவைபோன்ற இன்சொல்லையும் தம்மிடத்து வைத்திருக்கின்ற மாதரது மயக்கத்தை நீங்குவது எந்தநாளோ. எ-று.

8. பச்சென்ற கொங்கைப் பசப்பியர்பா ழானமய
 னச்சென் றறிந்தருளை நண்ணுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பசுமையாகிய கொங்கைகளால் ஆடவரை மயக்கி வசப்படுத்து மாதரது, பாழாகிய மயக்கம் விஷமென்றுணர்ந்து, திருவருளை யடைவது எந்தநாளோ. எ-று.

9. உந்திச் சுழியா லுளத்தைச் சுழித்தகன
 தந்தித் தனத்தார் தமைமறப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. நாபியாகிய நீர்ச்சுழியினால் மனத்தைச் சுழித்திழுத்த, பெரிய யானை மத்தகத்தை யொத்த ஸ்தநங்களையுடைய மாதரை மறப்பது எந்தநாளோ. எ-று.

10. தட்டுவைத்த சேலை கொய்சகத்திற் சிந்தையெல்லாங்
 கட்டிவைக்கு மாயமின்னார் கட்டழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. தட்டுக்களமைந்த சேலையின்கொய்சகத்தில், ஆடவர்களுடைய மனத்தையெல்லாம் கட்டிவைக்கும் மாயத்தில்வல்ல மாதரது கட்டுக்குலைவது எந்தநாளோ. எ-று.

11. ஆழாழியென்ன வளவுபடா வஞ்சநெஞ்சப்
 பாழான மாதர்மயற் பற்றொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆழ்ந்த கடல்போல அளவிடப்படாத வஞ்சமனத்தையுடைய, பாழான பெண்களுடைய ஆசைப்பற்று விட்டு நீங்குவது எந்தநாளோ.

12. தூயபனித் திங்கள் சுடுவதெனப் பித்தேற்று
 மாய மடவார் மயக்கொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. வெண்மையாகிய குளிர்ச்சி பொருந்திய சந்திரன் சுடுகின்றது என்று பித்தேற்றுகிற, மாயத்தையுடைய மாதரது மயக்கத்தை ஒழிவது எந்தநாளோ. எ-று.

13. ஏழைக் குறும்புசெயு மேந்திழையார் மோகமெனும்
 பாழைக் கடந்து பயிராவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஏழைக்குறும்புபண்ணுகின்ற மாதர்களுடையமோகம்என்கிற பாழ்நிலத்தைத் தாண்டி, நான் விருத்தியடைவது எந்தநாளோ. எ-று.

14. விண்டுமொழி குளறி வேட்கைமது மொண்டுதருந்
 தொண்டியர்கள் கட்கடையிற் சுற்றொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. வெளிப்படையாய் மொழிதடுமாறி. ஆசையாகியகள்ளைமொண்டு தருகின்ற வேசையர்களது கடைக்கண்ணி லகப்பட்டுச் சுழல்வதைவிட்டு நீங்குவது எந்நாளோ. எ-று.

15. மெய்யிற் சிவம்பிறக்க மேவுமின்பம் போன்மாதர்
பொய்யிலின்பின் றென்று பொருந்தாநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. உண்மையிற் சிவமுண்டாக, அதனாலுண்டாகிற இன்பம்போல, மாதருடைய பொய்யினிடத்தில் இன்பம் இல்லையென்று அதைப்பொருந்தாத நாள் எந்நாளோ. எ-று.

தத்துவமுறைமை.

1. ஐம்பூதத் தாலே யலக்கழிந்த தோஷமற
வெம்பூத நாதனரு ளெய்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பஞ்சபூதங்களாலாகிய சரீரங்களோடுகூடி அலைந்து வருந்தின தோஷங்கள் நீங்கும்படி, எமது பூதநாதனாகிய சிவபெருமானது அருளையடையும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

2. சத்தமுத லாம்புலனிற் சஞ்சரித்த கள்வரெனும்
பித்தர் பயந்தீர்ந்து பிழைக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சத்தம் முதலாகிய விஷயங்களில் சஞ்சரித்த ஐம்பொறிக்கள்வர் என்கிற பித்தரது பயந்தீர்ந்து உய்யும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

3. நாளும் பொறிவழியை நாடாத வண்ணமெமை
யாளும் பொறியா லருள்வருவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. நாள்தோறும் பொறிவழியை நாடாவகையாகத் தடுத்து உங்களைரக்ஷிக்கிற அறிவினால், திருவருள் உண்டாவது எந்நாளோ. எ-று.

4. வாக்காதி யானகன்ம மாயைதம்பால் வீண்காலம்
போக்காம லுண்மை பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. வாக்குமுதலாகிய கன்மேந்திரியத்தாலுண்டாகிய மாயையினிடத்தில் வீண்காலம் போக்காமல், உண்மையைப் பொருந்தும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

5. மனமான வானரக்கைம் மாலையா காம
லெனையா ளடிகளடி யெய்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. மனமென்கிற குரங்கின் கையில் அகப்பட்ட பூமாலைபோலாகாமல், என்னை யாள்கின்ற சுவாமிகளுடைய திருவடியை யடையும்நாள் எந்நாளோ. எ-று.

6. வேட்டைப் புலப்புலையர் மேவாத வண்ணமனக்
காட்டைத் திருத்திக் கரைகாண்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. வேட்டையாடுகின்ற ஐம்புலப் புலையர் வந்து பொருந்தாதவண்ணம், மனமாகிய காட்டைத் திருத்திக் கரைகாண்பது எந்தநாளோ. எ-று.

7. உந்துபிறப் பிறப்பை யுற்றுவிடா தெந்தையருள்
வந்து பிறக்க மனமிறப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. இருவினைகள் செலுத்துகின்ற பிறப்பிறப்புக்களை யடைந்திடாவண்ணம், எமது தந்தையாகிய கடவுளின் அருள்தோன்றும் பொருட்டு மனமிறப்பது எந்தநாளோ, எ-று.

8. புத்தியெனுந் துத்திப் பொறியரவின் வாய்த்தேரை
யொத்துவிடா தெந்தையரு ளோங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. புத்தியென்கிற படப்பொறிகளையுடைய பாம்பினது வாயிற் பட்ட தவளையை யொத்துவிடாமல், எமது தந்தையாகிய கடவுளின் அருளானது ஓங்கும் நாள் எந்தநாளோ, எ-று.

9. ஆங்கார மென்னுமத யானைவாயிற் கரும்பா
யேங்காம லெந்தையரு ளெய்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆங்காரம் என்கிற மதயானை வாயிற் சிக்கினகரும்பை யொத்து ஏக்கங்கொள்ளாமல், எமது தந்தையாகிய கடவுளின் அருள்வந்து வாய்க்கும் நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

10. சித்தமெனும் பௌவத் திரைக்கடலில் வாழ்துரும்பாய்
நித்தமலை யாதருளி னிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சித்தமென்கிற, பெரிய அலைகளோடு கூடியகடலில் வீழ்ந்து அலைகின்ற துரும்புபோல நாள்தோறும் அலையாமல், அருளினது நிலையில் நிற்கும் நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

11. வித்தியா தத்துவங்க ளேழும் வெருண்டோடச்
சித்தபர போகத்தைத் துய்க்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும்வெருண்டு ஓடும்படி, சுத்தபரபோகத்தை யநுபவிக்கும் நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

வித்தியாதத்துவங்கள் தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களுள் அடங்கியிருத்தல்காண்க, சுத்தபரபோகம்-பரிசுத்தமாகிய சிவாநுபவம்.

12. சுத்தவித்தை யேமுதலாத் தோன்றுமோ ரைந்துவகைத்
தத்துவத்தை நீங்கியருள் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சுத்தவித்தை முதலாகவுண்டாகிய ஒரு ஐவகைத் தத்துவங்களையுங் கடந்து திருவருளையடையும் நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

சுத்த வித்தைமுதலாகிய ஐவகைத் தத்துவங்களாவன. இவற்றையும் ஷ௸ தத்துவங்களுட்காண்க

13. பொல்லாத காமப் புலைத்தொழிலி லென்னறிவு
செல்லாம னன்னெறியில் சேருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தீமையாகிய காமம் என்கிற நீசத்தொழிலில் என்னறிவு செல்லாதவகை, நன்மார்க்கத்திற் சேரும் நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

14. அடிகளடிக் கீழ்க்குடியா யாம்வாழா வண்ணம்
குடிகெடுக்கும் பாழ்மடிமைக் கூறொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கடவுள் திருவடிக் கீழ்க்குடியாய் நாம்வாழாதவகை எம்மைக் குடிகெடுக்குமியல்புள்ள பாழகிய சோம்பலின் கூறுபாட்டைவிட்டு நீங்குவது எந்தநாளோ. எ-று.

15. ஆனபுறக் கருவி யாறுபத்து மற்றுளவும்
போனவழி யுங்கூடப் புன்முளைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. உண்டாயிருக்கிற புறக்கருவிகளறுபதும் மற்றுள்ளனவும் போனவழியினும் அவைமீளாவகையாகப் புல் அடர்ச்சியாய் முளைப்பது எந்தநாளோ. எ-று.

16. அந்தகனுக் கெங்குமிரு ளானவா றுவறிவில்
வந்தவிருள் வேலை வடியுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. குருடனுக்கு எல்லாவிடத்தும் இருளேயாயிருத்தல் போல, என்னறிவினிடத்துண்டாகிய அஞ்ஞானவிருளாகிய கடல் வற்றுவது எந்தநாளோ. எ-று.

17. புன்மலத்தைச் சேர்ந்துமல போதம் பொருந்துதல்போய்
நின்மலத்தைச் சேர்ந்துமல நீங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. அற்பமாகிய மலசம்பந்தத்தையடைந்து மலபோதத்தை யடைவது நீங்கி, நிர்மலத்தன்மையை யடைந்து, மலசம்பந்தம் அற்றொழிவது எந்தநாளோ. எ-று.

மலபோதம்-மும்மலசம்பந்தமாகிய ஞானம்.

18. கண்டுகண்டுந் தேறாக் கலக்கமெல்லாந் தீரவண்ணம்
பண்டைவினை வேரைப் பறிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பார்த்துப் பார்த்தும் தெளிவடையாதிருக்கிற மனக்கலக்கமெல்லாம் தீரும்வகை, பழமையாகிய வினைகளின் வேரைப்பறித்தெறிவது எந்தநாளோ. எ-று.

19. பைங்கூழ் வினைதான் படுசாவி யாகவெமக்
கெங்கோன் கிரணவெயி லெய்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. இருவினையாகியபயிர், மிக்க சாவியாக, எங்களுக்கு. எம்மிறைவனது கிரணமாகிய வெயிலானது கிடைக்கும் நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

20. குறித்தவித மாதியாற் கூடும்வினை யெல்லாம்
வறுத்தவித்தாம் வண்ணமருள் வந்திடுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. நினைத்த விதம்முதலியவற்றால்வரும் வினைகள் எல்லாவற்றையும் வறுத்த வித்தாகச்செய்யும் வண்ணம் திருவருளுண்டாகும் நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

வறுத்தவித்து முளையாததுபோல வினைகள் விளையாவென்பதுகருத்து.

21. சஞ்சிதமே யாதி சரக்கான முச்சேறும்
வெந்தபொரி யாகவருண் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சஞ்சிதம் முதலாகிய சரக்குகள் என்கிற மூவகைச்சேறும்வெந்தபொரியாகப் போம்படி, திருவருளைப் பொருந்தும்நாள் எந்தநாளோ எ-று.

சஞ்சிதம் முதலாகிய என்றது சஞ்சித ஆகாமிய பிராரத்தங்களை.

22 தேகமுத லன்காத் திரண்டொன்றாய் நின்றிலகு
மோகமிகு மாயை முடியுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தேகமுதலாக நால்வகையாய் விரிந்து பிறகு திரண்டு ஏகமாகி நின்று விளங்குகின்ற, மோகம்மிகுகின்ற மாயாவிலாசம் முடிவுபெறுவது எந்நாளோ. எ-று.

தேகம் முதலாக என்றது தநுகரண புவநபோகங்களை.

23. சத்தமுதலாத் தழைத்திங் கெமக்குணர்த்துஞ்
சுத்தமா மாயை தொடக்கறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. சத்தம் முதலாக ஓங்கி, இவ்விடத்தில் எமக்கு அறிவுறுத்துகிற பெரிய சுத்தமாயையின் சம்பந்தம் அற்றொழிவது எந்நாளோ. எ-று.

24. எம்மை வினையை யிறையை யெம்பாற் காட்டாத
வம்மை திரோதை யகலுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. எம்மையும், வினைகளையும் இறைவனையும் எம்மிடத்துக்காட்டாது மறைக்கின்ற தாயாகிய திரோதாயிசக்தி என்னைவிட்டு நீங்கப்பெறுவது எந்நாளோ. எ-று.

திரோதாயிசத்தி-மறைக்குஞ்சத்தி.

25. நித்திரையாய் வந்து நினைவழிக்குங் கேவலமாஞ்
சத்துருவை வெல்லுஞ் சமர்த்தறிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. நித்திரையுருவாய் வந்து நினைவைக் கெடுக்கிற, கேவலாவஸ்த்தையாகிய சத்துருவை வெல்லும்படியான சாமர்த்தியத்தை யறிவது எந்நாளோ. எ-று.

கேவலாவஸ்த்தை-மறப்பு.

26. சன்னல் பின்னலான சகலமெனுங் குப்பையிடை
முன்னவன்ஞா னக்கனலை மூட்டுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சன்னல் பின்னலாகக் கிடக்கிற சகலாவஸ்தையாகிய குப்பையில், மூலகாரணனாகிய கடவுள் ஞானக்கினியை மூள்விப்பது எந்நாளோ. எ-று.

27. மாயா விகார மலமொழிசுத் தாவத்தை
தோயா வருளைத் தொடருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. மாயாவிகார மலத்தையொழிக்கின்ற சுத்தாவஸ்த்தையையடைந்து, அருளைப் பின்பற்றிச் செல்வது எந்நாளோ எ-று.

சுத்தாவஸ்த்தையாவன-இருவினையொப்பு பலபரிபாகம் முதலாயின.

தன்னுண்மை.

1. உடம்பறியு மென்னுமந்த வூழலெல்லாந் தீரத்
திடம்பெறவே யெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. உடம்பானது உணரும் என்கிற அந்த நரகவேதனைகளெல்லாம் நீங்கும்படி, உறுதியாக எங்களை நாங்கள் தெரிசிப்பது எந்நாளோ. எ-று.

2. செம்மை யறிவாலறிந்து தேகாதிக் குள்ளிசைந்த
வெம்மைப் புலப்படவே யாமறிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை செவ்விய அறிவினாலறிந்து, தேகாதிகளுக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற எங்களை வெளிப்படையாய் நாங்கள் அறிவது எந்நாளோ. எ-று.

3. தத்துவமாம் பாழ்த்த சடவுருவைத் தான் சுமந்த
சித்துருவா மெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. தத்துவமாகிய பாழ்பட்ட சடரூபத்தைத் தாக்கிநிற்கிற சித்துருவாகிய எங்களை நாங்கள் தெரிசிப்பது எந்நாளோ. எ-று.

4. பஞ்சப்பொறியை யுயிரென்னு மந்தப் பஞ்சமறச்
செஞ்செவே யெம்மைத் தெரிசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஐம்பொறிகளை உயிரென்கிற அந்தச் சிறுமை நீங்க, செவ்வை யாய் எங்களை நாங்கள் தெரிசிப்பது எந்நாளோ. எ-று.

5. அந்தக்கரணமுயி ராமென்ற வந்தரங்க
சிந்தையழிய வெம்மைத் தேர்ந்தறிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. அந்தக்கரணமே உயிர் என்கிற அந்தரங்க சிந்தையானது கெட, எங்களைநாங்கள் தெறிந்தறிவது எந்தநாளோ. எ-று.

6. முக்குணத்தைச் சீவனென்னு மூடத்தை விட்டருளா
லக்கணமே யெம்மை யறிந்துகொள்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. முக்குணத்தையே சீவன் என்கிற மூடத்தனத்தைவிட்டு,அருளால், அந்தக்ஷணமே எங்களை நாங்கள் அறிந்துகொள்வதுஎந்தநாளோ. எ-று.

7. காலையுயிரென்னுங் கலதிகள்சொற் கேளாமற்
சீலமுட னெம்மைத் தெளிந்துகொள்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. காற்றையே சீவனென்கிற மூதேவிகள் சொல்லைக் கேளாமல், நல்லொழுக்கத்தால் எங்களைநாங்கள் தெளிந்து கொள்வது எந்தநாளோ.எ-று.

8. வான்கெடுத்துத் தேடு மதிகேடர் போலவெமை
தாங்கெடுத்துத் தேடாம னன்கறிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆகாயத்தை மறைத்துத் தேடும் அறிவீனர்கள்போல, எங்களை நாமே|கெடுத்துத் தேடாதிருக்கும்படி, நாங்கள் நன்னெறியை யறிவது எந்தநாளோ. எ-று.

அருளியல்பு.

1. ஈனந்தருநா டிதுநமக்கு வேண்டா மென்
றானந்த நாட்டி லவதரிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. இழிவைக்கொடுக்கின்ற தேசமாகிய இதுஎங்களுக்கு வேண்டிய தில்லை யென்று இகழ்ந்து, ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கின்ற திருவருளாகிய நாட்டில், அவதரிப்பது எந்நாளோ எ-று.

2. பொய்க்காட்சி யான புவனத்தை விட்டருளா
மெய்க்காட்சி யாம்புவன மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பொஞ்ஞானமாகிய புவநத்தை நீங்கி, திருவருளாகிய உண்மை யறிவென்கிற புவநத்தைப் பொருந்துவது எந்நாளோ. எ-று.
புவநம்-உலகம்.

3. ஆதியந்தங் காட்டாம லம்பரம்போ லேநிறைந்த
நீதி லருட்கடலைச் சேருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. முதலிறுதிகளில்லாமல் ஆகாயம் போல நிறைந்த குற்றமற்ற அருட்கடலையடையும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

4. எட்டுத் திசைக்கீழ்மே லெங்கும் பெருகிவரும்
வெட்டவெளி விண்ணாற்றின் மெய்தோய்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. அஷ்ட திக்குகள், கீழ், மேல், என்கிற எவ்விடத்தும் பெருகி வருகிற வெறு வெளியாகிய ஆகாய கங்கையில் என்சரீரம்படிவது எந்நாளோ.

5. சூதாள மென்று சுருதியெல்லா மோலமிடு
மீதாள மானவெற்பை மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. இரகசியமான இடமென்று வேதங்கள் யாவும் முறையிடுகின்ற, மேலாகிய இடமென்கிற மலையைப் பொருந்தும்நாள் எந்நாளோ. எ-று.

6. வெந்துவெடிக் கின்றசிந்தை வெப்பகலத் தண்ணருளாய்
வந்துபொழி கின்ற மழைகாண்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை வெந்து; வெப்பம் பொறுக்காமல் வெடிக்கின்ற என்மனவெப்பம் தணியும்படி, தண்ணிய அருளுருவாய்வந்து சொரிகின்ற மழையைக் காண்பது எந்நாளோ. எ-று.

7. சூரியர்கள் சந்திரர்க டோன்றுச் சுயஞ்சோதிப்
பூரண தேயத்திற் பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சூரிய சந்திரர்கள் எதிராக வுதிக்காத சுயஞ்சோதியையுடைய பூரணநாட்டில் பொருந்தும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

8. கற்றுமன வெப்பக் கலக்கமெலாந் தீரவருட்
டென்றல்வந்து வீசுவெளி சேருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை புழுங்குகிற, மனவெப்பத்தினு லுண்டாகிய கலக்கங்கள் யாவும் நீங்கும்படி, அருளாகிய தென்றற் காற்றுவந்து வீசுகிற வெற்றிடத்தைச் சேரும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

9. கட்டுமன் செங்கோல் கடாவடிக்குங் கோலாக
வெட்டவெளிப் பொருளை மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பாசத்தாற் பிணிக்கிற இயமனது செங்கோல், எருமைக்கடாவோட்டுங் கோலாகும்படி, வெறுவெளியிற் பொருந்தியிருக்கும் வஸ்துவைப் பொருந்தும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

எருமைக்கடா - எமனது வாகனம், இயமனது செங்கோல் என்மீது செல்லாதென்பது கருத்து.

10. சாலக் கபாடத் தடைதீர வெம்பெருமா
னோலக்க மண்டபத்து ளோடுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. மாயாவிலாசக் கதவாகிய தடை நீங்கும்படி, எம்பெருமானது திருவோலக்க மண்டபத்துள்ளே ஓடும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

11. விண்ணவன்றா ளென்னும் விரிநிலா மண்டபத்தில்
தண்ணீ ரருந்தித் தளர்வொழிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கடவுளின் திருவடி என்கிற விரிந்த நிலாமண்டபத்தில் ஆநந்தமாகிய தண்ணீர்பருகி பிறவித்தளர்ச்சி நீங்குவது எந்நாளோ. எ-று.

12. வெய்யபுவி பார்த்து விழித்திருந்த வல்லலறத்
துய்ய வருளிற் றுயிலுநா ளெந்நாளோ.

பொ—ரை. கொடுமையாகிய புவனத்தைப் பார்த்து விழித்திருந்த துன்பம் நீங்கும்படி பரிசுத்தமாகிய திருவருளினிடத்துத் தூங்குவது எந்நாளோ.

விழித்திருந்த துன்பம் தூங்கினு லொழியு மாதலால் இவ்வாறு கூறினர்.

13. வெய்ய பிறவிவெயில் வெப்பமெலாம் விட்டகல
வையனடி நீழ லணையுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கொடிய பிறவிவெயிலின் வெப்பமெல்லாம் விட்டொழியும்படி, இறைவனது திருவடி நிழலையடைவது எந்நாளோ. எ—று.

14. வாதைப் பிறவி வளைகடலை நீந்தவையன்
பாதப் புணையிணையைப் பற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. வேதனையை யுண்டாக்குகிற பிறவியாகிய விளைந்தகடலை நீந்தும்படி, இறைவனது திருவடியாகிய மரக்கலத்தைப்பற்றும் நாள் எந்நாளோ.

15. ஈனமில்லா மெய்ப்பொருளை யிம்மையிலே காணவெளி
ஞானமெனு மஞ்சனத்தை நான்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. இழிவற்ற உண்மைப்பொருளை இம்மையிலே பார்க்கும்படி வெளிப்படையாக, அறிவென்னும் அஞ்சநத்தைநான் பெறுவது எந்நாளோ.

அஞ்சநம் புதையல் முதலியவற்றைக் கண்டெடுக்கும்படி கண்ணுக்குப் புலப்படுத்துவதோர் மை.

16. எல்லா மிறந்தவிடத் தெந்தை நிறை வாம்வடிவைப்
புல்லாமற் புல்லிப் புணருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. எல்லாவற்றையுங் கடந்த இடத்தில், எமது தந்தையின் பரிபூர்ணரூபத்தை, பொருந்தாமற் பொருந்தித்தழுவும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

பொருந்தாமற் பொருந்துதல்—தற்போதத்தாலன்றித் திருவருளை முன்னிட்டுப்பொருந்துதல்.

17. சடத்துளுயிர்போ லெமக்குத் தானுயிராய் ஞான
நடத்துமுறை கண்டுபணி நாம்விடுவ தெந்நாளோ.

பொ—ரை. உடலில் உயிர்போல் எங்களுக்கு உயிராகி, ஞானத்தை நடத்துமுறைமையைக் கண்டு, நாங்கள், தொழில்களெல்லாவற்றையும் விடுவது எந்நாளோ. எ-று.

18. எக்கணுமாந் துன்ப விருட்கடலை விட்டருளாம்
மிக்ககறையேறி வெளிப்படுவ தெந்நாளோ.

பொ—ரை. எவ்விடத்தும் நிறைந்திருக்கிற துன்பமாகிய இருட்கடலை விட்டு, திருவருளாகிய மேலாகிய கரையிலேறி வெளிப்படுவது எந்நாளோ.

பொருளியல்பு.

1. கைவிளக்கின் பின்னே போய்க் காண்பார்போன் மெய்ஞ்ஞான
மெய்விளக்கின் பின்னேபோய் மெய்காண்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கைவிளக்கின் பின்னேசென்று வேண்டியபொருளைக் காண்பவர்போல, உண்மைஞானமாகிய மெய்விளக்கின் பின்னேசென்று உண்மைப்பொருளைக் காண்பது எந்நாளோ. எ—று.

2. கேடில்பசு பாசமெல்லாங் கீழ்ப்படவுந் தானேமே
லாடுஞ் சகப்பொருளுக் கன்புறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. அழிவற்றபசுபாசம் என்கிற எல்லாம் கீழ்ப்படவும் மேலேநடிக்கிற ஆநந்தப் பொருளின் பொருட்டு அன்பு பொருந்துவது எந்நாளோ.எ-று.

3. ஆணவத்தை நீக்கி யறிவூடே யைவகையாக்
காணவத்தைக் கப்பாலைக் காணுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆணவமலத்தை நீக்கி, அறிவினிடத்தே, ஐந்துவகையாகக் காணப்பட்ட பஞ்சாவஸ்த்தைகளுக்கும் அப்பாற்பட்டபொருளைக் காண்கின்ற நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

பஞ்சாவஸ்த்தைகளாவன—சாக்கிரம், சொப்பநம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம் என்பன.

4. நீக்கப்பிரியா நினைக்க மறக்கக்கூடாப்
போக்குவரவற்ற பொருளணைவ தெந்நாளோ.

பொ—ரை. நீக்கவும் நீங்காத, நினைக்கவும் மறக்கவும் கூடாத, போக்குவரவற்ற பொருள்வந்து நம்மிடத்துப் பொருந்துவது எந்தநாளோ. எ-று.

5. அண்டருக்கு மெய்ப்பில்வைப்பா மாரமுதை யென்னகத்திற்
கண்டுகொண்டுநின்று களிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தேவர்களுக்கும் உற்றிடத் துதவும் பொருளாகிய அரிய அமிர்தத்தை, என்னுள்ளே கண்டுகொண்டு நின்று களிக்கின்ற நாள் எந்நாளோ.

6. காட்டுந்திருவருளே கண்ணாகக் கொண்டுபர
வீட்டின்ப மெய்ப்பொருளை மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. எல்லாப் பொருள்களையும் புலப்படுத்துகின்ற திருவருளைக் கருவியாகக்கொண்டு மேலாகிய மோக்ஷசுகத்தைக் கொடுக்கின்ற உண்மைப் பொருளை யடைவது எந்நாளோ. எ-று.

7. நானான தன்மை நழுவியே யெவ்வுயிர்க்குந்
தானான வுண்மைதனைச் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. நான் என்கிற அகங்காரகுணம் நழுவப்பெற்று, எவ்வகைப்பட்ட சீவர்களுக்கும் ஆதாரம் தானேயாயிருக்கிற, மெய்ப்பொருளையடையும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

8. சிந்தை மறந்து திருவருளாய் நிற்பவர்பால்
வந்தபொரு ளெம்மையுந்தான் வாழ்விப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. நினைப்பொழிந்து திருவருள் மயமாய்நிற்கும் அறிஞரிடத்து வந்தபொருள் எங்களையும் வாழ்விக்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

9. எள்ளுக்கு ளெண்ணெய்போ லெங்கும் வியாபகமா
யுள்ளவொன்றை யுள்ளபடி யோருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. எள்ளுக்குள்ளே எண்ணெய் வியாபித் திருப்பதுபோல எவ்விடத்தும் வியாபகமாயுள்ள ஒருபொருளை உள்ளபடி யறியும் நாள் எந்நாளோ

10. அருவுருவ மெல்லா மகன்றதுவா யான
பொருளெமக்கு வந்து புலப்படுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. அருவம் உருவம் என்கிற எல்லாம் நீங்கி, அது வென்னும் தற்பதப்பொருளானது, எமக்குவந்து புலப்படுவது எந்நாளோ. எ-று.

11. ஆரணமுங் காணா வகண்டிதா காரபரி
பூரணம்வந் தெம்மைப் பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. வேதங்களும் காணக்கூடாத, அகண்டரூபமான பரிபூரணப் பொருள் வந்து எம்மைப்பொருந்துவது எந்நாளோ, எ-று.

12. சத்தொடு சித்தாகித் தயங்கியவா னந்தபரி
சுத்த வகண்டசிவந் தோன்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சத்தும் சித்துமாகி விளங்குகின்ற, ஆநந்த மயமான பரிசுத்தத்தன்மையுள்ள அகண்டசிவம் வெளிப்படும் நாள் எந்நாளோ, எ-று.

13. எங்கெங்கும் பார்த்தாலு மின்புருவாய் நீக்கமின்றித்
தங்குந் தனிப்பொருளைச் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. எவ்வெவ்விடங்களிற் பார்த்தாலும் சுகரூபமாகி நீங்குதலில்லாமல் நிலைபெற்றிருக்கிற ஒப்பற்ற பொருளையடையும் நாள் எந்நாளோ-எ-று.

14. அடிமுடி காட்டாதசுத்த வம்பரமாஞ் சோதிக்
கடுவெளிவந் தென்னைக் கலக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. முதலிறுதிகளில்லாத சுத்தாகாசமாகிய தேஜோராசியென்கிற கடுவெளிவந்து என்னைப்பொருந்தும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

கடுவெளி-வெறுவெளி.

15. ஒன்றனையுங் காட்டா வுளத்திருளைச் சூறையிட்டு
நின்றபரஞ் சோதியுட னிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஒருபொருளையுந்தோன்ற வொட்டாமல் மறைக்கின்ற மனத்திருளாகிய அஞ்ஞானத்தைச் சூறையாடி நின்ற பரஞ்சோதியோடு சேர்ந்து நிற்கும் நாள் எந்நாளோ எ-று.

16. எந்தச் சமய மிசைந்துமறி வூடறிவாய்
வந்தபொருளே பொருளா வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. எந்தெந்தச்சமயங்களோடு இசைந்திருந்தாலும் அறிவுக்கறிவாய்த்தோன்றும் பொருளையே உறுதிப்பொருளாகத் துணிந்து அதனையடைய இச்சிப்பது எந்நாளோ. எ-று.

17. எவ்வாறிங் குற்றுணர்ந்தார் யாவரவர் தமக்கே
யவ்வாறாய் நின்றபொருட் கன்புவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. இவ்விடத்தில் எவ்வாற்றானும் ஆராய்ந்தறிந்தவர் யாவரோ, அவர்களுக்கே, அவர்கள் விரும்பினவாறே யாகித்தோன்றிய பொருளின் மேல் அன்புவைப்பது எந்நாளோ. எ-று.

18. பெண்ணா ணலியெனவும் பேசாம லென்னறிவின்
கண்ணூடே நின்றவொன்றைக் காணுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பெண் ஆண் அலி என்று பேசவொண்ணாமல், என்னறிவினிடத்தே நிலைத்திருந்த ஒருபொருளைக்காணும் நாள் எந்நாளோ, எ-று.

19. நினைப்பு மறப்புமற நின்ற பரஞ்சோதி
தனைப்புரமா வென்னறிவிற் சந்திப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. நினைத்தலும் மறத்தலும் ஒழியவே, அவ்விடத்து நின்ற பரஞ்சோதியை வெளிப்படையாய் என்னறிவினிடத்துச் சந்திக்கப்பெறுவது எந்நாளோ. எ-று.

ஆநந்தவியல்பு.

1. பேச்சுமூச் சில்லாத பேரின்ப வெள்ளமுற்று
நீச்சுநிலை காணு நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பேச்சு மூச்சற்ற பேராநந்த சாகரத்தை யடைந்து, நீச்சுநிலை தோன்றாமல் நிற்கிற நாள் எந்நாளோ. எ-று.

2. சித்தந் தெளிந்தோர் தெளிவிற் றெளிவான
சுத்த சுகக்கடலுட் டோயுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. மனந்தெளிந்தவரது தெளிவினிடத்துத்தெளிந்த பொருளான பரிசுத்த இன்பக்கடலுள் மூழ்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

3. சிற்றின்ப முண்டூழ் சிதையவனந் தங்கடல்போன்
முற்றின்ப வெள்ளமெமை மூடுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சிற்றின்பத்தை யநுபவித்த வூழ்வினை கெடும்படி, அநேகம் கடல்களைப்போலப் பெருகுகின்ற இன்பக்கடலானது எங்களை மூடிக்கொள்வது எந்நாளோ. எ-று.

4. எல்லையில்பே ரின்பமய மெப்படியென் றோர்தமக்குச்
சொல்லறியா வூமர்கள்போற் சொல்லுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. வரம்புகடந்த பேரானந்தரூபம் எவ்வாறிருப்பதென்று வினவினோர்க்கு, மறுமொழி சொல்லத்தெரியாத ஊமைகள்போல இங்கிதத்தால் சொல்லும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

இங்கிதம்-குறிப்பு.

5. அண்டரண்ட கோடி யனைத்து முகாந்தவெள்ளம்
கொண்டதெனப் பேரின்பங் கூடுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தேவாண்ட கோடிகளெல்லாம், ஊழிப்பெருக்குக் கவர்ந்தாற்போலப் பேரின்பவெள்ளம் வந்து எம்மை மூடுவது எந்நாளோ. எ-று.

6. ஆதியந்த மில்லாத வாதிய நாதியெனுஞ்
சோதியின்பத் தூடே துளையுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. அடிமுடிகளற்ற ஆதி அநாதியென்னும் விவகாரங்களுக்கிடமாயிருக்கிற சுயஞ்சோதியாகிய சுகக்கடலுள் முழுகுவது எந்நாளோ. எ-று.

7. சாலோக மாதி சவுக்கியமும் விட்டநம்பான்
மேலான ஞானவின்ப மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சாலோகம்முதலிய சுகங்களையும்வெறுத்து நீக்கின எம்மிடத்து மேலாகிய ஞானம் சுகம்பொருந்தும் நாள் எந்நாளோ, எ-று.

சாலோகம் முதலியனவாவன, சாலோகம், சாமீபம், சாரூபம், என்பன.

8. தற்பரத்தி னுள்ளேயுஞ் சாலோக மாதியெனும்
பொற்பறிந்தா னந்தம் பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தற்பரம் பொருளினுள்ளும் சாலோகம் முதலியவை யுண்டென்னுங் கருத்தையுணர்ந்து சுகமடைவது எந்நாளோ. எ-று.

9. உள்ளத்தி னுள்ளேதா னூருஞ் சிவாநந்த
வெள்ளந் துளைந்து விடாய்தீர்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. மனத்தினுள்ளே சுரக்கின்ற சிவாநந்தக் கடலில் முழுகி பிறவி வெப்பத்தாலுண்டாகிய விடாய் நீங்கப்பெறுவது எந்நாளோ. எ-று.

10. கன்னலுடன் முக்கனியுங் கற்கண்டுஞ் சீனியுமாய்
மன்னுமின்ப வாரமுதை வாய்மடுப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கருப்பஞ்சாற்றுடன் முக்கனிகளும் கற்கண்டும் சீனிசர்க்கரையும்போல நிலைபெற்றிருக்கிற ஆநந்தஹேதுவான அரிய அமிர்தத்தை வாய்மடுத்துப் பருகுவது எந்நாளோ, எ-று.

11. மண்ணூடுழன்ற மயக்கமெல்லாந் தீர்ந்திடவும்
விண்ணூ டெழுந்தசுக மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. மண்ணுலகத்திற் சுழன்ற மயக்கமெல்லாம் நீங்கும்படி சிதாகாயத்திலுண்டாகிய பேரின்பத்தைப் பொருந்தும் நாள் எந்நாளோ.

12. கானற் சலம்போன்ற கட்டுழலைப் பொய்தீர
வானமுதவாவி மருவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கானல் நீர்போன்ற உலகப்பொய்நீங்க, மேலாகிய அமிர்ததடாகத்தைப்பொருந்துவது எந்நாளோ. எ-று.

கட்டு உழலை – பிறவியாகியகட்டில் அகப்பட்டு உழல்வது, அதாவது உலகம்.

13. தீங்கரும்பென் றுலினியா தின்று லினிப்பனபோற்
பாங்குறும்பே ரின்பம் படைக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. இனிய கரும்பென்று சொன்னால் இனிக்காமல், தின்றால்இனிக்கும் கரும்புகள்போல, அநுபவத்தில் இனிமையைத்தருகிற பேராநந்தத்தைப்படைக்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

14. புண்ணிய பாவங்கள் பொருந்தாமெய் யன்பரெல்லா
நண்ணிய பேரின்பசுக நாமணைவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. புண்ணியபாவங்களைப் பொருந்தாத மெய்யடியரெல்லாரும் அடைந்த பேராநந்த சௌக்கியத்தை நாம் அடைவது எந்நாளோ. எ-று.

அன்புநிலைமை.

1. தக்கரவி கண்ட சரோருகம்போ லென்னிதய
மிக்கவருள் கண்டு விகசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. தனக்கிதமாகிய சூரியனைக்கண்ட தாமரை மலர்வதுபோல, என் இருதயமானது மேலாகிய திருவருளைக் கண்டு மலர்வது எந்நாளோ.

2. வானமுகில் கண்ட மயூரபக்ஷி போலவையன்
ஞானநடங் கண்டு நடிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆகாயத்தில் மேகத்தைக் கண்ட மயில்கள் நடிப்பதுபோல, இறைவனது ஞான நடநத்தைக்கண்டு நடிப்பது எந்நாளோ. எ-று.

3. சந்திரனை நாடுஞ் சகோரபக்ஷி போலறிவில்
வந்தபரஞ் சோதியையாம் வாஞ்சிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. சந்திரனையே விரும்புகின்ற சகோரப்பறவைபோல, அறிவினிடத்துத் தோன்றிள பரஞ்சோதியை யாம் விரும்புவது எந்நாளோ. எ-று.

4. குத்திரமெய்ப் புற்றகத்துக் குண்டலிப்பாம பொன்றுடுஞ்
சித்தனையென் கண்ணுற் றெரிசிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. வஞ்சகம் பொதிந்த சரீரமாகிய புற்றினிடத்துள்ள குண்டலி சக்தியாகிய பாம் பொற்றினையாட்டுகின்ற சித்தனை, என் கண்களாற் சேவிப்பது எந்நாளோ. எ-று

குண்டலிசத்தி யின்னதென்பதை 85 ஆம் பக்கத்திற்காண்க.

5. அந்தரத்தே நின்றாடு மானந்தக் கூத்தனுக்கென்
சிந்தைதிறை கொடுத்துச் சேவிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. சிதாகாயத்தின் கண்ணே நின்று நடிக்கிற ஆநந்தக்கூத்தனுக்கு, என்மனத்தைத் திறையாகக் கொடுத்துச் சேவித்து நிற்பது எந்நாளோ.

6. கள்ளனிவ னென்றுமெல்லக் கைவிடுதல் காரியமோ
வள்ளலே யென்று வருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. இவன் கள்வனென்று மெதுவாகக் கைவிடுதல் உன்காரியமாமோ, உதாரசிலனேயென்று வருந்தும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

7. விண்ணுடர் காணு விமலா பரஞ்சோதி
யண்ணுவா வாவென் றரற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தேவர்களும் காணக்கூடாத விமலனே, பரஞ்சோதியே, ஐய னே வரக்கடவை வரக்கடவையென்று இரையும்நாள் எந்நாளோ. எ-று.

8. ஏதேது செய்தாலு மென்பணிபோய் நின்பணியா
மாதேவா வென்று வருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. எந்தெந்தத் தொழிலைச் செய்தாலும், என்தொழில்போய் உன்தொழிலாயே முடிகின்றது, ஆதலால், மஹாதேவா, என்னிடத்திற்கு எழுந்தருள்வாயென்று வருந்தும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

9. பண்டுங் காணேனுன் பழம்பொருளே யின்றுமுனைக்
கண்டுங் காணேனெனவுங் கைகுவிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. அநாதிவஸ்துவே, உன்னை நான் முன்னுங்கண்டிலேன், இன்றும் கண்டிலேன், என்றுசொல்லியும் கைகூப்புவது எந்நாளோ. எ-று.

10. பொங்கேத மான புழுக்கமெல்லாந் தீரவின்ப
மெங்கே யெங்கேயென் றிரங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. அதிகரித்த குற்றங்களா லுண்டாகிய மனவருத்தமெல்லாம் நீங்கும்படி, சுகம் எங்கே யென்று இரங்கும்நாள் எந்நாளோ. எ-று.

11. கடலின்மடை கண்டதுபோற் கண்ணீரா றாக
வுடல்வெதும்பி மூர்ச்சித் துருகுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கடலில் மடைதிறந்தாற்போல, கண்ணீர் ஆறுபோலப்பெருக, சரீரம் வெதும்பி மூர்ச்சித்து மனம்உருகுகின்ற நாள் எந்நாளோ. எ-று.

12. புலர்ந்தேனென் முகஞ்சருகாய்ப் போனேனிற் காண
வலந்தேனென றேங்கி யழுங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. முகம்வாடினேன், உடல் சருகாயுலர்ந்தேன், உன்னைச் சேவிக்கும்பொருட்டு அலமந்தேன் என்றுசொல்லி, இரங்கிவருந்தும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

13. புண்ணீர்மை யாளர் புலம்புமா போற்புலம்பிக்
கண்ணீருங் கம்பலையுங் காட்டுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தொழுநோயாளர் புலம்புவதுபோலப்புலம்பி கண்ணீரையும் கம்பலையையும் காட்டும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

தொழுநோய்-குட்டநோய்.

14. போற்றேனென் றுனுமென்னைப் புந்திசெய்யும் வேதனைக்கிங்
காற்றேனாற் றேனென் றரற்றுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. உன்னை வணங்கேனாயினும், என்னை என்புத்திசெய்யும் வருத்தத்துக்கு, இவ்விடத்தில் சகியேன் என்று அரற்றும் நாள் எந்தநாளோ.

15. பொய்முடங்கும் பூமிசில பொட்டலறப் பூங்கமலன்
கைமுடங்க நான்சநநக் கட்டறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. பொய்தங்கிய உலகம் பொட்டலாயொழியவும், பிரமனது கையானது வேலையற்று முடங்கிக் கிடக்கவும், நான் பிறவிப்பிணிப்பு அறப்பெறுவது எந்நாளோ. எ-று.

பொட்டல்-வெற்றிடம்.

16. கற்குணத்தைப் போன்றவஞ்சக் காரர்கள்கை கோவாம
னற்குணத்தார் கைகோத்து நான்றிரிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கல்லையொத்த வன்மையையுடைய வஞ்சனைக்காரர்களுடைய கையைக் கோவாமல், நற்குணத்தாரது கையைக் கோத்துக்கொண்டு நான் திரிவது எந்நாளோ. எ-று.

17. துட்டனைமா மாயைச் சுழனீக்கி யந்தரமே
விட்டனையோ வென்று வியக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. துஷ்டனாகிய என்னை, பெரிய மாயையாகிய சுழலில்நின்று நீக்கி, சிதாகாயத்தினிடையே விட்டாயோவென்று, என்னைத் துதிக்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

அன்பர் நெறி.

1. அத்துவா வெல்லா மடங்கச்சோ தித்தபடிச்
சித்துருவாய் நின்றார் தெளிவறிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. அத்துவாக்களை யெல்லாம் முழுதும் சோதித்தவண்ணம் சித்துருவாகி நின்ற அறிஞரது தெளிந்த நிலையை நானுணர்வது எந்நாளோ. எ-று.

அத்துவாவெல்லாம் என்றது ஆறு அத்துவாக்களை, அவை மந்திரம், பதம், அக்கரம், புவநம், தத்துவம், கலை என்பன.

2. மூச்சற்றுச் சிந்தை முயற்சியற்று மூதறிவாய்ப், பேச்சற்
றோர் பெற்றவொன்றைப் பெற்றிடுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. மூச்சற்று, மனத்தின் முயற்சியற்று, பேரறிவையுடையராகி, பேச்சற்ற அறிஞர்பெற்ற ஒப்பற்றமுத்தியை நான் பெற்றிடும்நாள் எந்நாளோ.

3. கோட்டாலை யான குணமிறந்த நிர்க்குணத்தோர்
தேட்டாலே தேடுபொருள் சேருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. துன்பத்துக் கேதுவான குணமற்ற நிற்குணத்தினர் தேடவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் தேடும் பொருள் நமக்குக் கிடைப்பது எந்நாளோ. எ-று.

4. கெடுத்தே பசுத்துவத்தைக் கேடிலா வானந்த
மடுத்தோரடுத்தபொருட் கார்வம்வைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. பசுத்தன்மையை யழித்து, அழிவில்லாத ஆநந்தத்தை யடுத்தவர்கள் அடைந்த பொருளை யடைதற்பொருட்டு, அதனிடத்தில் நான் விருப்பம் வைப்பது எந்நாளோ. எ-று.

பசு - சீவன்.

5. கற்கண்டா லோடுகின்ற காக்கைபோற் பொய்ம்மாயச்
சொற்கண்டாலோடுமன்பர் தோய்வறிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கல்லைக் கண்டால் ஓடுகிற காகம்போல, பொய்யாகிய மாயச் சொல்லைக் கண்டால் ஓடுகின்ற உன்னன்பரது கூட்டரவின் நலத்தை நானறிந்துகொள்வது எந்நாளோ. எ-று.

கூட்டரவு - சம்பந்தம்.

6. மெய்த்தகுலங் கல்விபுனை வேடமெல்லா மோடவிட்ட
சித்தமொன்றுஞ் சேராச் செயலறிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. உண்மையாகிய குலம், கல்வி, அலங்கரிக்கப்பட்ட வேடம், இவையெல்லாம் நீங்கின மனத்தையுடையோர், ஒன்றிலும் தோயாதிருக்குஞ் செயலை நானுணர்ந்து கொள்வது எந்நாளோ. எ-று.

7. குற்றச் சமயக் குறும்படர்ந்து தற்போத
மற்றவர்கட் கற்றபொருட் கன்புவைப் தெந்நாளோ.

பொ-ரை. குற்றத்தை யுண்டாக்குகிற சமயக் கெடுதிகளைக் கெடுத்து தற்போத மற்றவர்களுக்கென்று அறுதியிடப்பட்ட பொருளின்மேல் யாம் அன்புவைப்பது எந்நாளோ. எ-று.

தற்போதம் - சீவ அறிவு.

8. தர்க்கமிட்டுப் பாழாஞ் சமயக் குதர்க்கம்பிட்டு
நிற்குமவர் கண்டவழி நேர்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. தர்க்கம் பேசிப் பாழாகிற சமயக்குதர்க்கங்களை யொழிந்து நிற்போர் கண்டமார்க்கத்தின் நேர்மையை யாம் அடைவது எந்நாளோ.எ-று.

9. வீறியவே தாந்தமுதன் மிக்க கலாந்தவரை
யாறுமுணர்ந் தோருணர்வுக் கன்புவைப்பதெந்நாளோ.

பொ-ரை. மேலாகிய வேதாந்தம் முதல் மிகுந்த கலாந்தம் வரைக்குமாக வுள்ள ஆறு அந்தங்களையு முணர்ந்தோர்களுடைய உணர்ச்சியின்பொருட்டு யாம் அன்புவைப்பது எந்நாளோ. எ-று.

வேதாந்த முதலிய ஆறும் 42-ஆம் பக்கத்தில் காண்க.

10. கண்டவிட மெல்லாங் கடவுண்மய மென்றறிந்து, கொண்
டநெஞ்சர் நேயநெஞ்சிற் கொண்டிருப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. பார்த்த விடமெல்லாம் பரமனுருவமே யென்றுணர்ந்துகொண்ட மனத்தினையுடையவரது நேசத்தை என்மனத்திற் கொண்டிருப்பது எந்நாளோ. எ-று.

11. பாக்கியங்க ளெல்லாம் பழுத்துமனம் பழுத்தோர்
நோக்குந் திருக்கூத்தை நோக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. எல்லாப் பாக்கியங்களும் பெற்று மனமடங்கினவர்கள் நோக்குகின்ற திருக்கூத்தை நான் நோக்குகின்ற நாள் எந்நாளோ. எ-று.

12. எவ்வுயிருந் தன்னுயிர்போ லெண்ணுந் தபோதனர்கள்
செவ்வறிவை நாடிமிகச் சிந்தைவைப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. எந்த வுயிர்களும் தன்னுயிர்போல நினைக்கின்ற தபோதனர்களது செவ்விய வுணர்ச்சியை விரும்பி, அதன்பொருட்டு நான் விருப்பம் வைப்பது எந்நாளோ. எ-று.

---

* அறிஞநறை.

1. இருநிலனாய்த் தீயாகி யென்றதிருப் பாட்டின்
பெருநிலையைக் கண்டணைந்து பேச்சறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. "இருநிலனாய்த் தீயாகி" என்று சொன்ன திருப்பாட்டினது பெரிய நிலையைக்கண்டு, அதனிடத்துப் பொருந்தி, நான் பேச்சற்று நிற்பது எந்நாளோ. எ-று.

2. அற்றவர்கட் கற்றசிவ னாமென்ற வத்துவித
முற்றுமொழி கண்டருளின் மூழ்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "உற்றவர் கட்கற்ற சிவனும்" என்று சொன்ன அத்துவித முழுச்சொல்லைக்கண்டு, நான் அருட்கடலில் முழுகும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

* இந்தப் பதினான்கு கண்ணிகளிலும் ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டிய மேற்கோள்களை, உரையுடன், இப்புத்தக முடிவில் சேர்த்து வெளியிடுவோம்.

3. தானென்னை முன்படைத்தா னென்ற தகவுரையை
நானென்னு உண்மைபெற்று நாமுணர்வ தெந்நாளோ.

பொ—ரை. "தானென்னை முட்படைத்தான்" என்று சொன்ன தகுதியான சொல்லின் பொருளை, நான் என்று அகங்கரித்துப் பேசாத வுண்மை நிலையைப் பெற்று யாம் அறிவது எந்நாளோ. எ-று.

4. என்னுடைய தோழனுமா யென்ற திருப் பாட்டி
னன்னெறியைக் கண்டுரிமை நாஞ்செய்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை: "என்னுடைய தோழனுமாய்" என்று சொன்ன திருப்பாடலின் நன்மார்க்கத்தைக் கண்டு, நாம் அதனிடத் துரிமை பாராட்டுவது எந்நாளோ. எ-று.

5. ஆருடனேசேரு மறிவென்ற வவ்வுரையைத்
தேரும்படிக் கருடான் சேருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "ஆருடனே சேருமறிவு" என்று சொல்லிய அச்சொற்பொருளைத் தெளியும்படிக்கு, திருவருள் என்னைச் சேர்வது எந்நாளோ. எ-று.

6. உன்னிலுன்னு மென்ற வுறுமொழியா லென்னிதயந்
தன்னிலுன்னி நன்னெறியைச் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "உன்னிலுன்னும்" என்று சொல்லிய மேலாகிய மொழியினால், என்னிருதயத்தில் நினைத்து நன்மார்க்கத்தையடையும் நாள் எந்நாளோ.

7. நினைப்பறவே தானினைந்தே னென்றனிலை நாடி
யனைத்துமா மப்பொருளி லாழுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "நினைப்பற வேதா னினைந்தேன்" என்றுசொல்லிய நிலையை நாடி எல்லாப்பொருளுந் தானேயாய்நின்ற அந்தப் பொருளினிடத்து நான் அழுந்தும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

8. சென்றுசென் றேயணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றாகி
நின்றுவிடு மென்றநெறி நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "சென்று சென்றே யணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்தொன்றாகி நின்று விடும்" என்று சொல்லிய மார்க்கத்தில் யான் நிற்கும் நாள் எந்நாளோ.

9. ஆதியந்த மில்லா வரியபரஞ் சோதியென்ற
நீதிமொழி கண்டதுவாய் நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "ஆதியந்த மில்லா" அரிபரஞ்சோதி, என்று சொல்லிய நீதிமொழிகண்டு, அப்பொருளாகவே நான் நிற்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

10. பிறிதொன்றி லாசையின்றிப் பெற்றிருந்தே னென்ற
நெறியுடையான் சொல்லினிலே நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "பிறிதொன்றி லாசையின்றிப் பெற்றிருந்தேன்," என்று சொன்ன நெறியுடையவனது சொல்லில், நான் நிலைநிற்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

11. திரையற்ற நீர்போற் றெளியவெனத் தேர்ந்த
வுரைபற்றி யுற்றங் கொடுக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "திரையற்ற நீர்போற்றெளிய" என்று சொல்லித் தெளிவித்தசொல்லைப் பொருந்தி, அதனிடத்து நான் ஒடுங்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

12. அறியா வறிவி லவிழ்ந்தேற வென்ற
நெறியாமுறை யுணர்ந்து நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. அறியாவறிவி லவிழ்ந்தேற, என்று சொல்லிய நல்ல நெறிக்கேதுவாகிய சொற்பொருளை யறிந்து நான் நிற்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

13. எனக்கு ணீயென்று மியற்கையாப் பின்னு
முனக்குண னென்ற வுறுதிகொள்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. "எனக்குணீயென்று மியற்கையாய் பின்னு முனக்குணன்" என்று சொன்ன உறுதிமொழியை யான் மனங்கொள்வது எந்நாளோ. எ-று.

14. அறிவை யறிவதுவே யாகும் பொருளென்
றுறுதிசொன்ன வுண்மையினை யோருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. "அறிவை யறிவதுவே யாகும் பொருள்" என்று உறுதியாய்ச் சொன்ன வுண்மை நிலையை யாராய்ந்தறிவது எந்நாளோ. எ-று.

நிந்த நிலை.

1. பண்ணினிசை போலப் பரமன்பா னின்றதிற
மெண்ணியரு ளாகி யிருக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பண்ணொடு கூடிய இசைபோல், வேறுபாடில்லாமல் இறைவனிடத்துக் கலந்திருக்குந் திறத்தை யாலோசித்து, நான் அருள்வடிவாகியிருக்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

2. அறிவோ டறியாமை யற்றறிவி னூடே
குறியிலறி வுவந்து கூடுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. நினைப்பு மறப்புக்களற்ற பரஞானத்தினிடத்துக் குறியாக, என் அறிவுவந்து சேரும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

3. சொல்லான் மனத்தாற் றொடாச்சம் பூரணத்தி
னில்லா நிலையாய் நிலைநிற்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. சொல்லினாலும் மனத்தினாலும் தொடவொண்ணாத பரிபூர்ணநிலையில், நில்லா நிலையாய், நான் நிலைநிற்பது எந்நாளோ. எ-று.

நில்லா நிலையாய் நிலைநிற்பதாவது - தற்போதத்தை முன்னிடாது திருவருளை முன்னிட்டு நிற்றல்.

4. செங்கதிரின் முன்மதியந் தேசடங்கி நின்றிடல்போ
லங்கணனார் தாளி லடங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சூரியனுக்கு முன்னே சந்திரன் ஒளிமழுங்கி நின்றிடல்போல, இறைவனது திருவடி நிழலில் நான் அடங்கி நிற்பது எந்நாளோ. எ-று.

5. வானூ டடங்கும் வளிபோல வின்புருவாங்
கோனூ டடங்குங் குறிப்பறிவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆகாயத்தில் அடங்குகின்ற காற்றைப்போல, சுகரூபமாகிய இறைவனிடத்தில் நான் அடங்கும்படியான குறிப்பை யுணர்வது எந்நாளோ.

ஆகாயமும் காற்றும் அபேதமாயிருத்தல்போல இறைவனும்நானும் அபேதமாயிருக்கவேண்டும் என்பதாம்.

6. செப்பரிய தன்கருணைச் சிற்சுகனார் பூரணத்தி
லப்பினிடை யுப்பா யணையுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சொல்லுதற்கரிய தண்ணிய கருணையோடு கூடிய ஞானாநந்தத்தையுடைய இறைவனது பரிபூரண நிலையில், நீரிற்கலந்த வுப்புப்போல நான் கலப்பது எந்நாளோ. எ-று.

இறைவற்கு ஞாநாந்தங்க ளியல்பாதலால் இவ்வாறு கூறினர். அப்பினிடையுப்பாய் என்றார் மேற்பாட்டிற்போல அபேதத்தை யுணர்த்தற்கு.

7. தூயவறிவான சுகரூப சோதி தன்பாற்
றீயினிரும் பென்னத் திகழுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பரிசுத்த அறிவாகிய ஆநந்தரூபத்தையுடைய தேஜசினிடத்தில், நெருப்பில் இரும்புகலந்தாற்போல நான்கலந்து விளங்குவது எந்நாளோ.

8. நீதணையாக் கர்ப்பூர தீபமென நானகண்ட
சோதியுட னொன்றித் துரிசறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கெடுதியணுகாத கர்ப்பூரமும் தீபமும்போல, நான் அகண்டவொளியோடுபொருந்தி, குற்றத்தினின்று நீங்குவது எந்நாளோ எ-று.

நீதணையாமை—காற்றுமுதலிய வற்றாற் சலியாமை.

9. ஆராருங் காணாத வற்புதனர் பொற்படிக்கீழ்
நீரார் நிழல்போ னிலாவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. எவ்வெவரும் காணவொண்ணாத அற்புதமூர்த்தியின் திருவடியின் கீழ் நற்குணமமைந்த நிழல்போல நான் நிலைபெறுவது எந்நாளோ. எ-று.

அற்புதம்-ஆச்சரியகரம்.

10. எட்டாத் தொலையாத வெந்தைபிரான் சந்நிதியில்
பட்டப் பகல்விளக்காய்ப் பண்புறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. கலியாணகுணங்கள் மனத்தினால் எட்டமுடியாத எந்தை பெருமானது சந்நிதியில், பட்டப்பகலி லேற்றிய தீபம்போல நான் விளங்குவது எந்நாளோ. எ-று.

பட்டப்பகல் விளக்கு-ஒளிமழுங்கி நிற்றல்போல, இறைவன் சந்நிதியில் நான் ஒளிமழுங்கிநிற்கவேண்டுமென்பதாம்.

11. கருப்புவட்டா வாய்மடுத்துக் கண்டார்நாப் போல
விருப்புவட்டா வின்புருவை மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கருப்பு வெல்லத்தை வாயினாலுண்டு அதன் சுவையைக் கண்டாரது நாவைப்போல. விருப்புமாறாத சுகரூபத்தை நான் பொருந்தும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

12. துச்சப் புலனாற் சுழலாமற் றண்ணருளா
லுச்சிக் கதிர்ப்படிக மெவ்வுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. அற்பமாகிய விஷய விருப்பத்தாற் சுழலாமல், தண்ணியதிருவருளால், உக்கிகாலத்துச் சூரியனுக்கெதிரிலிட்டபடிகத்தைநான் ஒத்திருக்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

உச்சிக்கதிர்ப்படிகம் நெருப்பைக்கக்கி அடுத்தபொருள்களைத் தீப்பது போல, சப்தாதி விஷயங்களை நான் தீர்க்கவேண்டுமென்பதாம்,

13. இப்மா நிலத்தி லிருந்தபடியே யிருந்து
சும்மா வருளைத் தொடருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. நான் இவ்வுலகத்தில், இருந்தபடியேயிருந்து, சும்மா திருவருளைத் தொடரும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

14. தானவனாந் தன்மையெய்தித் தண்டமென வண்டமெங்கு
ஞானமத யானை நடத்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தான் அவனாகிய தன்மையையடைந்து, உலகமெல்லாம் செல்வழியாகக் கொண்டு, ஞானமாகிய மதயானையை நான் நடத்தும்நாள் எந்நாளோ. எ-று.

தண்டம் - யானைசெல்வழி.

15. ஒன்றிரண்டு மில்லதுவா யொன்றிரண்டு முள்ளதுவாய்
நின்ற சமத்துநிலை நேர்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஒன்றிரெண்டென்பன இல்லாததாகி, ஒன்றிரண்டென்பன வுள்ளதாகி, நின்ற சமநிலையை நான் நேராயடைவது எந்நாளோ. எ-று.

16. பாச மகலாமற் பதியிற் கலவாமன்
மாசில் சமத்துமுத்தி வாய்க்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பாசம் நீங்காமலும் பதியோடு கலக்காமலும் இருக்கிற எனக்கு, குற்றமில்லாத சமநிலையிலுண்டாவதாகிய முத்தி கிடைக்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

சமநிலையாவது - இருவினையொப்பு. பாசம்-பசுபதிகளின் ஒற்றுமை கெட அவற்றினிடை நிற்கும் தடை.

17. சிற்றறிவு மெள்ளச் சிதைந்தெம்மான் பேரறிவை
யுற்றறியா வண்ணமறிந் தோங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சிற்றுணர்வு மெதுவாக அழியப்பெற்று எம்மிறைவனது பேரறிவைப் பொருந்தி, அறியாத வகையாயறிந்து நான் விருத்தி யடையும்நாள் எந்நாளோ. எ-று.

18. தந்திரத்தை மந்திரத்தைச் சாரினவை யாமறிவென்
றெந்தையுணர் வேவடிவா வெய்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தந்திரத்தையும் மந்திரத்தையும் சார்ந்தால் அறிவுக்குக்குற்றமுண்டாகும் என்று எமது தந்தையாகிய கடவுளின் அறிவே என் உருவாக நான் பொருந்தும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

19. போக்குவர வற்றவெளி போனிறைந்த போதநிலை
நீக்கமறக் கூடி நினைப்பறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. போக்கு வரவில்லாத ஆகாயம்போல நிறைந்த ஞானநிலையை நீங்குதலில்லாமல் சேர்ந்து நான் நினைப்பு அற்றொழிவது எந்நாளோ. எ-று.

20. காண்பானுங் காட்டுவதுங் காட்சியுமாய் நின்றவந்த
வீண்பாவம் போயதுவாய் மேவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. காண்பவனும், காட்டப்படுபொருளும், காட்சியும் ஆகி நின்ற அந்த வீணாகிய நினைப்பு நீங்கி, அதுவாகவே பொருந்தும் நாள் எந்நாளோ.

அது - தற்பதப்பொருளாகிய பரம்.

21. வாடாதே நாளுவாய் மாயாதே யெங்கோவை
நாடாதேநாடி நலம்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. வாடாமலும், நானுவிதமாய்க் கெடாமலும், எம்மிறைவனை நாடாமல் நாடி, நான் நன்மையைப் பெறுவது எந்நாளோ. எ-று.

22. ஆடலையே காட்டியென தாடலொழித் தாண்டான்போற்
றாடலை மேற்சூடித் தழைக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. தனது நடநத்தைக் காட்டி எனது ஆடலை யொழித்து ஆண்டருளிய இறைவனது திருவடியை எனதுசிரசின்மேல் தரித்து நான் ஓங்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

ஆடலிரண்டனுள் பின்னது மநோசலநம்.

23. மேலொடு கீழில்லாத வித்தகனூர் தம்முடனே
பாலொடுநீர் போற்கலந்து பண்புறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. மேலுங் கீழுமில்லாத ஞான சொரூபரோடு, பாலுடன் சேர்ந்த நீர்போலக்கலந்து நான் உயர் குணத்தை யடைவது எந்நாளோ. எ-று.

பண்பு – ஆநந்தகுணம்

24. அறியா தறிந்தெமையா ளண்ணலைநா மாகக்
குறியாத வண்ணம் குறிக்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை எம்மை யாண்டருளிய பெரியோனை அறியாம லறிந்து நாமாக நினையாத வண்ணம் நினைக்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

25. ஓராமன் மந்திரமு முன்னும னம்பரனைப்
பாராமற் பார்த்துப் பழகுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆராயாமலும், மந்திரத்தை நினையாமலும் நம் மிறைவனைப் பாராமற் பார்த்து நான் அவனோடு பழகும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

26. ஊன்பற்று மென்னோ டுறவுபற்றும் பூரணன்பால்
வான்பற்றுங் கண்போன் மருவுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. உடம்பையே யுறுதிப்பொருளாகப்பற்றுகிற என்னுடன் உறவாடுகின்ற பூரணனிடத்து, ஆகாயத்தைப்பற்றுகிற கண்போல நான் பொருந்தும் நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

27. ஆண்டான் மௌனி யளித்தவறி வாலறிவைத்
தூண்டாமற் றூண்டித் துலங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆண்டவனாகிய மௌநிகொடுத்தருளிய அறிவாகிய தூண்டுகோலால் என்னறிவாகிய தீபத்தைத்தூண்டாமல் தூன்டிநான் விளங்கும் நாள் எந்தநாளோ. எ-று.

28. ஆணவத்தோ டத்துவித மானபடி மெய்ஞ்ஞானத்
தா ணுவினோ டத்துவிதஞ் சாருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. நான் ஆணவத்துடன் இரண்டறக்கலந்தாற்போல மெய்ஞ்ஞானத்தையுடைய இறைவனுடன் இரண்டறக்கலக்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.
அத்துவிதம்-அபேதம்.

நிலைபிரிந்தோர்கூடுதற்குபாயம்.

1. கன்மநெறி தப்பிற் கடுநரகென் றென்னுளு
நன்மைதரு ஞானநெறி நானணைவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. செய்கருமங்கள் வழிதவறினால், தவறினவர்களுக்குக் கடுமையான நரகங்களுளவாமென்று நினைத்து, எக்காலமும் நலத்தையேகொடுக்கிற ஞானமார்க்கத்தை நான் அடைவது எந்நாளோ. எ-று.

2. ஞானநெறி தானே நழுவிடினு முப்பதத்து
ளானமுத்தி நல்குமென வன்புறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஞானமார்க்கமொன்றுமே நழுவிவிட்டாலும், மற்றமூன்றுபாதங்களால் சிவர்களுக் கிதமாகிய முத்தி கிடைக்குமென்று, அவற்றில் அன்புமிகுவது எந்நாளோ. எ-று.

முப்பதம்-சரியை கிரியை யோகங்கள் இவையுண்டாயிருப்பின், ஞானமும் சோபானக்கிரமமாய்க் கைகூடுமென்பதாம் சோபானம்-படி.

3. பன்மார்க்க மான பலவடிபட் டேனுமொரு
சொன்மார்க்கங் கண்டு துலங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பலவழிகளாகிய பல அடிபட்டவனாகிய நானும், ஒருசொல்வழியைக்கண்டு விளங்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

ஒருசொன்மார்க்கம்-ஒருமொழியால் உண்டாகும் நன்னெறி. அதாவது ஞானநெறி.

4. அத்துவித மென்ற வன்னியச்சொற் கண்டுணர்ந்து
சுத்தசிவத்தைத் தொடருநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. அத்துவிதம் என்கிற வேறுசொல்லைக்கண்டறிந்து, சுத்தசிவத்தைப்பற்றும் நாள் எந்நாளோ, எ-று.

இதுவரையில் துவிதநெறியிலிருந்தேனென்பது கருத்து. சுத்தசிவம் பரிசுத்தமாகிய பரம்பொருள்.

5. கேட்டன்முத லன்காலே கேடிலா நாற்பதமும்
வாட்டமற வெனக்கு வாய்க்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. கேட்டல் முதலாகிய நான்கினாலும், கெடுதியில்லாத நான்குபதங்களும் துன்பமற எனக்குக்கிடைக்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

கேட்டல்-முதல்நான்காவன, கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், சுவாநுபவம் என்பன.

6. என்னதியா னென்பதற வெவ்விடமு மென்னுசான்
சன்னிதியாக் கண்டுநிட்டை சாதிப்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. எனதுயான்என்பது அற்றொழியும்படி எவ்விடத்தையும் எனது குருநாதன் சந்நிதியாகக்கண்டு நான் நிஷ்டை சாதிப்பது எந்நாளோ எ-று

7. நாம்பிரம மென்று னடுவேயொன் றுண்டாமா
றேம்பியெல்லா மொன்றாய்த் திகழுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. நாமே பிரமம் என்றுசொன்னால் நடுவே ஒன்று உண்டாகுமாதலால். எல்லாம் ஒன்றாய் நிறைந்துவிளங்குவது எந்நாளோ. எ-று.

ஒன்று-அகங்காரம்.

8. முச்சகமே யாதி முழுதுமகண் டாகார
சச்சிதா னந்தசிவந் தானென்ப தெந்நாளோ.

பொ-ரை. மூன்றுலோகம் முதலாக முற்றும், அகண்டரூப சச்சிதாநந்த சிவமே யென்பது எந்நாளோ. எ-று.

மூன்றுலோகங்களாவன-சுவர்க்கம், மத்தியம், பாதாளம் என்பன.

9. எவ்வடியும் பூரணமா மெந்தையுரு வென்றிசைந்த
அவ்வடிவுக் குள்ளே யடங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. எவ்வுருவமும், பூரணமாகிய எந்தையின் உருவமேயென்றிசைந்த அவ்வுருவத்துக்குள்ளே நான் ஒடுங்கும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

10. சிந்தித்த தெல்லாஞ் சிவபூ ரணமாக
வந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. நான் நினைத்ததெல்லாம் சிவத்தினது பூர்ண நிலையாகக்கொண்டு அதனைத் துதித்து வாழ்த்திவணங்குகிற நாள் எந்நாளோ. எ-று.

11. தாங்கியபார் விண்ணாதி தானேஞா னக்கினியா
யோங்குமி யோகவுணர் வுற்றிடுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. சேடனால் சுமக்கப்பட்ட பூமி, மேலுலகு முதலியன. தனக்குத்தானே ஞானக்கினியாய்த் தழைக்கிற யோகவுணர்ச்சி எனக்குப்பொருந்தும் நாள் எந்நாளோ. எ-று.

12. ஆசனமூர்த் தங்களற வகண்டாகாரசிவ
பூசைசெய வாசை பொருந்துநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. ஆசனமும் மூர்த்தங்களும் இல்லாதொழிய அகண்டாகாரமாகிய சிவபூசைசெய்ய எனக்கு விருப்பமுண்டாகும்நாள் எந்நாளோ. எ-று.

13. அஞ்செழுத்தி னுண்மை யதுவான வப்பொருளை
நெஞ்சழுத்தி யொன்றாகி நிற்குநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. பஞ்சாக்ஷரத்தின் உண்மையாகிய அந்தப்பொருளை நான்என் மனத்திற் பதித்து அதனோடு ஒன்றாகி நிற்கும் நாள் எந்தநாளோ, எ-று.

14. அவ்வுயிர்போ லெவ்வுயிரு மானபிரான் றன்னடிமை
யெவ்வுயிரு மென்றுபணி யாஞ்செய்வ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. அகரவுயிர் மற்றெல்லா வெழுத்தும் தானேயாய் நிற்றல்போல எவ்வுயிரும் தானேயான இறைவனது அடிமைகளே எல்லாவுயிர்களுமென்று துணிந்து, யாம் அவன்பணிவிடைசெய்வது எந்தநாளோ. எ-று.

அகரவுயிர் எல்லாவெழுத்துக்களிலும் வியாபித்து நிற்றல்போல இறைவன் எல்லா வுயிர்களிலும் வியாபித்திருக்கிறானென்பதாம்.

15. தேசிகர்கோ னான திறன்மவுனி நந்தமக்கு
வாசி கொடுக்க மகிழுநா ளெந்நாளோ.

பொ-ரை. குருராஜனான வெற்றிபொருந்திய மௌனி நமக்கு வாசிகொடுக்க நாம் மகிழ்ச்சியடைவது எந்தநாளோ. எ-று.

வாசி-குதிரை, மேன்மை. வாசிகொடுத்தல்-வாயுதாரணை கைகூடச்செய்தல்.

16. குருலிங்க சங்கமமாக் கொண்டதிரு மேனி
யருண்மயமென் றன்புற் றருள்பெறுவ தெந்நாளோ.

பொ-ரை. குருலிங்க சங்கமங்களாகக் கொண்ட திருமேனிகள் அருள் வடிவேயென்று நிச்சயித்து அவற்றின்கண் அன்பு மிகுந்து, திருவருளைப்பெறுவது எந்தநாளோ. எ-று.

குரு-ஆசாரியன், லிங்கம் - விக்கிரகரூபமாகிய சிவம், சங்கமம் - பத்தர் குழாம்.

காண்பேனோவென்கண்ணி.

1. சிந்திக்குந் தோறுந் தெவிட்டா வமுதேயென்
புந்திக்கு ணீதான் பொருந்திடவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. நினைக்குந்தோறும் தெவிட்டாத அமிர்தமே, என் புத்திக்குள்ளே நீவந்து பொருந்தியிருக்கவும் நான் காணப்பெறுவேனோ. எ-று.

2. கேவலத்தி னன்கிடந்து கீழ்ப்படா தின்பவருட்
காவலன்பா லொன்றிக் கலந்திடவுங் காண்பேனோ.

பொ—ரை. கேவலாவத்தையில் நான் கிடந்து தாழ்வடையாதவண்ணம், சுகத்ஸதத்தருகிற அருளிறைவனிடத்திற் கலந்தொன்றாகவும் காணப்பெறு வேனோ. எ—று.

கேவலம்-மறப்பு.

3. துரியங் கடந்தவொன்றே தூவெளியாய் நின்ற
பெரியநிறை வேயுனைநான் பெற்றிடவுங் காண்பேனோ.

பொ—ரை. துரியபதத்தைக்கடந்து ஒப்பற்ற பொருளே, பரிசுத்தாகாரமாய் நின்ற பெரிய பூரணமே, உன்னை நான் பெறவும் காண்பேனோ. எ-று.

துரியபதம் 4-ம் பக்கத்திற் காண்க.

4. மாசற்ற வன்பர்நெஞ்சே மாறாத பெட்டகமாத்
தேசுற்ற மாமணிநின் றேசினையுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. குற்றமில்லாத அன்பர் மனமே நீங்காத பெட்டியாகக்கொண்டு, அதனிடத்துத் தங்கிய ஒளிமிகுந்த மாணிக்கமே, உன்னொளியையும் நான் காணப் பெறுவேனோ. எ-று.

5. மாயா விகார மலமகல வெந்தைபிரா
னேயானு பூதி நிலைபெறவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. மாயா விகாரமாகிய மலினம் நீங்கும்படி எந்தை பெருமானது நேயாநுபூதி நிலையை யடையவுங் காண்பேனோ. எ-று.

நேயம்—அன்பு. அநுபூதி-அநுபவம்

6. பொய்யுலகும் பொய்யுறவும் பொய்யுடலும் பொய்யெனவே
மெய்யநினை மெய்யெனவே மெய்யுடனே காண்பேனோ.

பொ-ரை. பொய்யுலகமும், பொய்யுறவினரும், பொய்யுடம்பும் பொய் யென்று நிச்சயித்து, மெய்யனே உன்னை மெய்யென்று துணிந்து, இந்தச் சரீரத்தோடும் உன்னைக் காண்பேனோ. எ-று.

7. வாலற்ற பட்டமென மாயா மனப்படலங்
காலற்று வீழவுமுக் கண்ணுடையாய் காண்பேனோ.

பொ—ரை. வாலற்றுவிழுந்த காற்றாடிபோல, மாயையாகிய மனோமாலிந்யம் அடியற்று விழுந்திடவும், மூன்று கண்களையுடையவனே, நான் காண்பேனோ. எ-று,

மனோமாலிந்யம்-மனக்களங்கம்.

8. உள்ளும் புறம்பு மொருபடித்தாய் நின்றுசுகங்
கொள்ளும் படிக்கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண்பேனோ.

பொ—ரை. உள்ளிலும் வெளியிலும் ஒரு தன்மையாய் நின்று சுகமடையும்படிக்கு, இறைவனே, நீ என்னைச் சேரவும் காண்பேனே. எ—று.

9. காட்டுகின்ற முக்கட் கரும்பே கனியேயென்
ஆட்டமெல்லாந் தீரவுன தாடலையுங் காண்பேனே.

பொ—ரை. தோற்றுகின்ற முக்கண்கரும்பே, கனியே, என் ஆடல் எல்லாம் நீங்கும்படி, உனது ஆடலையும் காண்பேனே. எ-று.

கண்-கணு.

10. தூங்காமற் றூங்கிச் சுகப்பெருமா னின்னிறைவி
னீங்காம னிற்கு நிலைபெறவுங் காண்பேனே.

பொ—ரை. சிவபெருமானே, உறங்காதுறங்கி, உன் பரிபூர்ண நிலையில் நான் நீங்காது நிற்கிற நிலையை யடையவும் காண்பேனே. எ-று.

11. வாதவூ ராளிதனை வான்கருணை யால்விழுங்கும்
போதவீ ரேறேநின் பொன்னடியுங் காண்பேனே.

பொ—ரை. திருவாதவூரடிகளை மிகுந்த கிருபையினால் விழுங்கிய ஞானதேசத்துக் கிறைவனே, உன்திருவடியையும் காண்பேனே. எ-று.

விழுங்கியது-சிதம்பரத்தில் தன்னோடு கலக்கச்செய்தது.

12. சாட்டையிலாப் பம்பரம்போ லாடுஞ் சடசால
நாட்டமற வெந்தைசுத்த மூனவெளி காண்பேனே.

பொ-ரை. சாட்டையில்லாத பம்பரம்போல, ஆடுகிற சரீரத்தொகுதியின் விருப்பொழிய, எமதுதந்தையின், சுத்தஞானகாயத்தைக் காண்பேனே.

சாட்டையில்லாப் பம்பரம்போலாடுஞ் சடசாலம் என்றது, சாட்டையின் வேகம் அடங்கி யாடும் பம்பரம்போல ஞானப்பொலிவின்றிச் சஞ்சரிக்கிற சரீரத் தொகுதியை.

13. மன்றாடும் வாழ்வே மாகதஞ்சேர் மாணிக்கக்
குன்றேநின் றாட்கீழ்க் குடிபெறவுங் காண்பேனே.

பொ-ரை. அம்லபத்தில் நடிக்கின்ற எமது வாழ்க்கையே, மரகதம் சேர்ந்த மாணிக்கமலையே, உன் திருவடியின்கீழ்க்குடியாயிருக்கவும் காண்பேனே.

மரகதம்-உமாதேவி. மாணிக்கக்குன்று-சிவபெருமான்.

14. பொய்யென் றறிந்துமெமைப் போகவொட்டா தையவிந்த
வையங் கனமயக்க மாற்றிடவுங் காண்பேனே.

பொ-ரை. ஐயனே, இந்தவுலகத்தின் பெரியமயக்கம் உலகத்தைப்பொய்யென்றுணர்ந்தும், எங்களை மேற்கதிக்குப்போகவொட்டாது, ஆகையால் இதனை நீக்கிடவும் காண்பேனே. எ—று.

15. தாயினுநல்ல தயாளுவே நின்னை யுன்னித்
தீயின்மெழு கொத்துருகுஞ் சிந்தைவரக் காண்பேனோ.

பொ-ரை. தாயைப்பார்க்கிலும் நல்லதயாளுவே, உன்னை நினைத்துநெருப்பிலிட்ட மெழுகைப்போல வுருகாநின்ற மனம் எனக்குண்டாகவும் காண்பேனோ. எ-று.

16. என்செயினு மென்பெறினு மென்னிறைவா வேழையன்யா
னின்செயலென் றுன்னு நினைவுவரக் காண்பேனோ.

பொ-ரை. என்னசெய்தாலும், அச்செயலுக்கேற்க என்ன அடைந்தாலும் என்தலைவனே, அறிவிலேனாகிய நான் அவற்றையெல்லாம் உன்செயலென்று நினைக்கிற நினைவு எனக்குண்டாகக் காண்பேனோ. எ-று.

17. எள்ளத் தனையு மிரக்கமிலா வன்பாவி
யுள்ளத்து மெந்தை யுலாவிடவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. எள்ளளவாயினும் இரக்கமில்லாத வலிய பாவியாகிய எனது மனத்திலும் எமது தந்தை உலாவிடவும் காண்பேனோ. எ-று.

18. வஞ்சகத்துக் காலயமாம் வல்வினையே னுகெடுவே
னெஞ்சகத்தி லையாநீ நேர்பெறவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. வஞ்சனைகளுக்கு ஆலயமாகிய வலிய வினைகளை யுடையேன், ஐயோகெடுவேன், எனது நெஞ்சினுள்; ஐயனே, நேராகவரப்பெறவும் காண்பேனோ. எ-று.

19. தொல்லைப் பிறவித் துயர்கெடவு மெந்தைபிரான்
மல்லற் கருணை வழங்கிடவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. பழமையாகிய பிறவித்துன்பம் கெட்டொழியவும் எந்தை பெருமான்; தனதுவளமாகிய கருணையையருள்செய்யவும் காண்பேனோ.

20. வாளாருங் கண்ணார் மயற்கடலி லாழ்ந்தேன்சற்
றாளாக வெந்தை யருள்செயவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. வாள்போன்ற கண்களையுடைய மாதரது ஆசைக்கடலில் அழுந்தினேன், அடியேன், உன்திருவடிக்கு அடிமையாகும்படி நீ கிருபைசெய்யவும் காண்பேனோ. எ-று.

21. பஞ்சாய்ப் பறக்குநெஞ்சப் பாவியைநீ கூவியையா
அஞ்சாதே யென்று வுன்னருள் செயவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை பஞ்சுபோலப் பறக்கின்ற மனத்தையுடைய பாவியேனை நீ வலிய அழைத்து, ஐயனே அகப்படாதேயென்று, உன் இனியகிருபை செய்யவும் காண்பேனோ. எ-று.

22. ஆடுகறங் காகி யலமந் துழன்றுமனம்
வாடுமென்னை யையாநீ வாவெனவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. சுழலாநின்ற காற்றாடியை யொத்து அலைந்துழன்று மனம் வாடுகின்ற என்னை, ஐயனே நீ வாவென்றழைக்கவும் காண்பேனோ. எ-று.

23. சிட்டார்க் கெளிய சிவனேயோ தீவினையேன்
மட்டற்ற வாசை மயக்கறவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. அடியார்க்கெளியவனாகிய சிவபெருமானே, ஓ, தீவினையேனாகிய நான், எல்லையில்லாத ஆசையின் மயக்கமற்றொழியவுங் காண்பேனோ.

24. உண்ணின் றுணர்த்து முலப்பிலா வொன்றேநின்
தண்ணென்ற சாந்தவருள் சார்ந்திடவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. எனக்குள்ளே யிருந்தறிவிக்கிற அழிவற்ற தனிப்பொருளே, உன்குளிர்ந்த சாந்தத்தோடுகூடிய அருளைச் சார்ந்திடவும் காண்பேனோ-எ-று.

25. ஓடுங் கருத்தொடுங்க வுள்ளுணர்வு தோன்றநினைக்
கூடும்படிக் கிறைநீ கூட்டிடவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. பலவழிகளாக வோடுகின்ற மனமொடுங்கவும், உள்ளுணர்வு தோன்றவும், உன்னைக்கூடும்படிக்கு, இறைவனே, நீ கூட்டவும் காண்பேனோ எ-று.

26. வாக்கான் மனத்தான் மதிப்பரியாய் நின்னருளை
நோக்காம னோக்கிநிற்கு நுண்ணறிவு காண்பேனோ.

பொ-ரை வாக்கினாலும் மனத்தினாலும் மதித்துணர. அரியவனே. உன்னருளைப்பாராமற் பார்க்கின்ற நுண்ணிய அறிவும் எனக்குண்டாகக்காண்பேனோ. எ-று.

27. இவ்வுடம்பு நீங்குமுனே யெந்தாய்கே ளின்னருளா
மவ்வுடம்புக் குள்ளே யவதரிக்கக் காண்பேனோ.

பொ-ரை. நான் இந்தச்சரீரம் விடுமுன்னே, எந்தையே, கேட்பாயாக, உன்னருளாகிய அந்தவுடம்புக்குள்ளே பிறக்கவும் காண்பேனோ. எ-று.

அவ்வுடம்புக்குள்ளே யவதரித்தல்-அவ்வுடம்பி லொன்றுதல்.

28. நித்தமா யொன்றாய் நிரஞ்சனமாய் நிர்க்குணமாஞ்
சுத்தவெளி நீவெளியாய்த் தோன்றிடவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. நித்தியமாயும். ஒன்றாயும், நிரஞ்சநமாயும், நிர்க்குணமாயுமிருக்கிற சுத்தவெளியாகிய நீ வெளிப்படையாய் என்னெதிரே தோன்றவுங்காண்பேனோ. எ-று.

29. கண்ணிறைந்த மோனக் கருத்தேயென் கண்ணே யென்
னுண்ணிறைந்த மாயை யொழிந்திடவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. கண்களில் நிறைந்த மோனக்கருத்தே, என் கண்ணே என் மனத்தில் நிறைந்த மாயையானது நீங்கிடவும் நான் காண்பேனோ. எ-று.

30. அத்தா விமலா வருளாளா வானந்த
சித்தா வெனக்குனருள் செய்திடவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. அத்தனே, விமலனே, அருளாளனே, ஆநந்த சித்தனே, எனக்கு உன்கிருபைசெய்யவும் நான் காண்பேனோ. எ-று.

31. வீணேபிறந் திறந்து வேசற்றே னாசையறக்
காணே னிறைநின் கருணைபெறக் காண்பேனோ.

பொ-ரை. பயனின்றியே பிறந்தும் இறந்தும் விடாய்த்தேன், ஆசையொழியக் காண்கிலேன், சிறிதேனும் உன் கருணையை நான் பெறக் காண்பேனோ. எ-று.

32. சட்டையொத்த விவ்வுடலைத் தள்ளுமுன்னே நான்சகச
நிட்டையைப் பெற்றையா நிருவிகற்பங்காண்பேனோ.

பொ—ரை. சட்டைபோன்ற இந்தச் சரீரத்தைக் கீழே வீழுமுன்னே, நான் சகச நிஷ்டையை யடைந்து, ஐயனே, நிருவிகற்ப சமாதியையுங்காண்பேனோ. எ-று.

சகச நிஷ்டை-சதாநிஷ்டை. நிருவிகற்பம்—வேறுபாடற்றது.

33. எல்லாந் தெரியு மிறைவாவென் னல்லலெல்லாஞ்
சொல்லா முனீதான் றெருகுத்திரங்கக் காண்பேனோ.

பொ-ரை. எல்லாவற்றையுமறிகின்ற இறைவனே, என் துன்பத்தை யெல்லாம் சொல்லாமுன்னே, நீயே யிரங்கியருளக் காண்பேனோ. எ—று.

34. அண்டபகி ரண்ட மனைத்து மொரு படித்தாக்
கண்டவர்கள் கண்டதிருக் காட்சியையுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. அண்டபகிரண்டங்களெல்லாம் ஒரு தன்மையதாகக்கண்டவர்கள் கண்டஉன் திருக்காட்சியையுங் காண்பேனோ. எ—று.

காட்சி-தரிசனம்.

35. ஊனிருந்த காய முடனிருப்ப வெந்தை நின்பால்
வானிருந்த தென்னவுநான் வந்திருக்கக் காண்பேனோ.

பொ-ரை. மாமிசம்பொருந்தியசரீரத்தோடிருக்கச்செய்தே, எந்தையே, உன்னிடத்து மேன்மையமைந்திருத்தல்போல நான்வந்து உன்னிடத்தமைந்திருக்கவும் காண்பேனோ. எ-று.

36. தினையத் தனையுந் தெளிவரியாப் பாவியே
னினைவிற் பரம் பொருணீ நேர்பெறவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. தினையளவாயினும் தெளிவில்லாதபாவியேனது நினைவின்கண்பரம்பொருளாகிய நீ, நேர்படவுங்காண்பேனோ. எ-று.

37. துன்பமெனுந் திட்டனைத்துஞ் சூறையிட வையாவே
யின்ப வெள்ளம் வந்திங் கெதிர்ப்படவுங் காண்பேனோ.

பொ-ரை. துக்கமென்கிற மேடுகளையெல்லாம் வாரிக்கொண்டுபோம்படி, ஐயனே, சுகப்பெருக்குவந்து இவ்விடத்தில் எதிர்ப்படவும் நான்காண்பேனோ.

ஆகாதோவென்கண்ணி.

1. கல்லாத நெஞ்சங் கரைந்துருக வெத்தொழிற்கும்
வல்லாய் நின்னின்பம் வழங்கினு லாகாதோ.

பொ-ரை. கல்லாதமனமானது கரைந்துருகும்படி, எத்தொழிலினும்வல்லவனே, உன் சுகத்தை எனக்குக்கொடுத்தால் ஆகாதோ. எ-று.

2. என்னை யறியவெனக் கறிவாய் நின்றருணின்
றன்னை யறிந்தின்பநலஞ் சாரவைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. என்னையின்னனென்றுநான் அறியும்பொருட்டு, எனக்கறிவாகி நின்றருளிய உன்னையறிந்து, இன்பநலத்தை நான் சேரவைத்தாலாகாதோ.

3. பொய்ம்மயமே யானபுரைதீர வெந்தையின்ப
மெய்ம்மயம் வந்தென்னை விழுங்கவைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. பொய்யுருவமான குற்றம் நீங்க, எந்தையே, உனதுமெய்யுருவம் வந்து என்னை விழுங்கச்செய்தால் ஆகாதோ. எ—று.

4. மட்டிலாச் சிற்சுகமாம் வாழ்வேநின் னின்பமயம்
சிட்டர்போல் யானருந்தித் தேக்கவைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. எல்லையில்லாத ஞானசுகமாகியவாழ்க்கையே, உனது ஆநந்தருபத்தை, உன்னன்பர்போல நான் அனுபவித்துத்தேக்கும்படிச்செய்தால் ஆகாதோ. எ-று..

5. அத்தாநின் பொற்று ளடிக்கே யனுதினமும்
புத்தாக்கி யின்பம் பெருகவைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. ஐயனே, உன் திருவடியின் கீழிருத்தற்கே, நாள்தோறும் பித்தேறச்செய்து, எனக்குச்சுகம்பெருகவைத்தால் ஆகாதோ. எ-று.

6. மெல்லியரார் மோக விழற்கிறைப்பே னையாநின்
னெல்லையி லானந்தநல மிச்சித்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. மாதர்களுடைய மோகமாகிய விழற்புல்லைப் பயிராக்கும்பொருட்டு என்னறிவாகிய நீரை இறைப்பவனுகிய நான், ஐயனே, உனதுஎல்லையில்லாத இன்பநலத்தை விரும்பினுல் ஆகாதோ. எ-று.

7. சுட்டழகா யெண்ணுமனஞ் சூறையிட்டா னந்தமயக்
கட்டழகா நின்னைக் கலக்கவைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. சுட்டுதலையே அழகாகநினைக்கிற மனத்தைச் சூறையாடி ஆநந்தரூபமாகிய கட்டழகனே, நான் உன்னைக் கலக்கவைத்தால் ஆகாதோ. எ-று.

சுட்டு என்பதின் விவரத்தை 300-ஆம் பக்கத்திற்காண்க.

8. சோதியே நந்தாச் சுகவடிவே தூவெளியே
ஆதியே நின்னை யறியவைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. சோதியே, கெடாத இன்புருவமே, பரிசுத்தாகாயமே, முதலே; நான் உன்னை யுணரவைத்தால் ஆகாதோ. எ-று.

9. நேசஞ் சிறிதுமிலே னின்மலனே நின்னடிக்கே
வாதஞ் செயவிரங்கி வாவென்று லாகாதோ.

பொ-ரை. அன்பு சிறிதுமில்லேன், நிர்மலனே, என் திருவடியின்கீழேவசிக்கும்படி இரங்கியருளி, என்னை வாவென்றழைத்தால் ஆகாதோ. எ-று.

10. என்னறிவுக் குள்ளே யிருந்ததுபோ லையாவே
நின்னறிவு ணின்னுடன்யா னிற்கவைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. என்னுணர்வுக்குள்ளே நீ யிருந்ததுபோல், ஐயனே, உன்னுணர்வுக்குள்ளே உன்னோடு நான் ஒன்றி நிற்கும்படிச்செய்தால்ஆகாதோ.எ-று.

11. ஆதிப்பிரானேயென் னல்ல லிருளகலச்
சோதிப்ரகாயமயந் தோன்றுவித்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. ஆதிப்பெருமானே, எனது துன்பத்திற்குக் காரணமான அஞ்ஞானவிருள் நீங்கும்படி, சுயஞ்சோதி சொரூபம் எனக்குத்தோன்றும்படிச் செய்தால் ஆகாதோ. எ-று.

12. ஆசைச் சுழற்கடலி லாழாம லையாநின்
நேசப்புணைத்தா ணிறுத்தினு லாகாதோ.

பொ-ரை. ஆசையாகிய சுழல்களையுடைய பிறவிக்கடலில்அழுந்தாமல், ஐயனே, நேசித்தற்குரிய உன் திருவடியாகிய மரக்கலத்தை நானடையநிறுத்தினுல் ஆகாதோ. எ-று.

13. பாசநிகளங்க ளெல்லாம் பஞ்சாகச் செஞ்செவே
யீசவென்னை வாவென் றிரங்கினு லாகாதோ.

பொ—ரை. பாசவிலங்குகளெல்லாம் செவ்வே பஞ்சாய்ப் பறக்க, ஈசனே, என்னை வாவென்றழைத்து இரங்கி யருளினல் ஆகாதோ. எ-று.

14. ஓயாவுள்ளன்பா யுருகிவாய் விட்டரற்றிச்
சேயாகியெந்தை நின்னைச் சேரவைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. இடையறாத உள்ளன்பை யுடையேனய், மனங்கரைந்து வாய் திறந்தலறி, குழந்தைபோன்று, எந்தையே, உன்னைநான் சேரும்படிச்செய்தால் ஆகாதோ, எ-று.

15. ஆதியாம் வாழ்வா யகண்டிதமாய் நின்றபரஞ்
சோதிநீ யென்னைத் தொழும்ப னென்று லாகாதோ.

பொ-ரை. முதல்வாழ்வாகி, பிரிக்கப்படாததாகி நின்ற மேலாகிய சோதியே, நீ என்னை உன் தொண்டன் என்றால் ஆகாதோ. எ-று.

16. விண்ணாரக் கண்ட விழிபோற் பரஞ்சோதி
கண்ணார நின்னிறைவைக் காணவைத்தா லாகாதோ.

பொ—ரை. ஆகாயத்தை நிறையப்பார்த்த கண்போல, பரஞ்சோதியே என் கண்ணார உனது பரிபூரண வியாபகத்தை நான் காணவைத்தால் ஆகாதோ. எ-று.

17. சேராமற் சேர்ந்துநின்று சின்மயனே நின்மயத்தைப்
பாராமற் பாரெனநீ பக்ஷம்வைத்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. கூடாமல் கூடிநின்று, உன்னுருவத்தை நோக்காமல் நோக்கென்று, ஞானசொரூபனே, நீஎன்மீது பட்சம்வைத்தால்ஆகாதோ. எ-று,

18. கண்ணாடி போலவெல்லாங் காட்டுந் திருவருளை
உண்ணாடியையா வுருகவைத்தா லாகாதோ,

பொ-ரை. எல்லாப்பொருள்களையும் கண்ணாடி காட்டுவதுபோலக் காட்டுகிற திருவருளை, ஐயனே, நான் என் மனதால் நோக்கியுருகச்செய்தால் ஆகாதோ. எ—று,

19. மூலவிருள் கால்வாங்க மூதறிவு தோன்றவருட்
கோலம்வெளியா வெந்தை கூடுவித்தா லாகாதோ.

பொ-ரை. பிறவிக்கு மூலமாகிய அஞ்ஞானவிருள் வேரற்றுப்போகவும், பேரறிவுண்டாகவும், திருவருட்கோலம் வெளிப்படவும், எந்தையே, நீ சேர்வித்தால் ஆகாதோ. எ-று.

20. சாற்றரிய வின்பவெள்ளந் தாக்குமதி னீமுளைக்கி
ஊற்றமுறு மென்னவதி லுண்மைசொன்ன லாகாதோ.

பொ-ரை. சொல்லரிய இன்பப்பெருக்குத் தோற்றுவதில் நீ தோன்றினால், ஊற்றமுண்டாமென்று எனக்கு அதின் உண்மை வெளியிட்டால் ஆகாதோ, எ-று.

ஊற்றம் - கெடுதி, நான் என்று விவரிக்க வேண்டியதை நீ யெனக்கூறினார். சிவாநந்தத்தை யெதிரிட்டறிதல் கூடாதென்பது கருத்து.

21. கையுங் குவித்திரண்டு கண்ணருவி பெய்யவரு
ளையநின்றாட் கீழே யடிமைநின்றா லாகாதோ.

பொ-ரை. கைகளையுங் கூப்பி இரண்டு கண்களும் அருவிகள்போலநீரைப்பொழிய அருள் செய்கின்ற ஐயனே, உன் திருவடியின் கீழே அடியேன் நின்றால் ஆகாதோ. எ-று.

இல்லையோவென்கண்ணி.

1. ஏதுந் தெரியா தெனைமறைத்த வல்லிருளை
நாதநீ நீக்கவொரு ஞானவிளக் கில்லையோ.

பொ-ரை. யாதொரு பொருளுந் தோன்ற வொட்டாமல் என்னை மறைத்த வலிய அஞ்ஞானவிருளை, நாதனே, நீ விலக்குதற்கு உன்னிடத்தில் ஒப்பற்ற ஞானதீபம் இல்லையோ, எ-று.

2. பணியற்று நின்று பதைப்பறவென் கண்ணுண்
மணியொத்த சோதியின்ப வாரியெனக் கில்லையோ.

பொ-ரை தொழில்கள் யாவுமொழித்துநின்று சலனமற, என்கண்மணி போன்ற சோதியே, இன்பப்பெருக்கு எனக்குக் கிடைப்ப தில்லையோ-எ-று

3. எம்மா லறிவதற வெம்பெருமான் யாதுமின்றிச்
சும்மாவிருக்கவொரு சூத்திரந்தா னில்லையோ.

பொ-ரை. எம்பெருமானே, எங்களால் அறியப்படுத லொழிந்து யாதொரு முயற்சியு மில்லாமல் சும்மா இருக்கும்படி ஒரு உபாயந்தானில்லையோ,

4. நாய்க்குங் கடையானே னதாநின் னின்பமயம்
வாய்க்கும் படியினியோர் மந்திரந்தா னில்லையோ.

பொ-ரை. நாயகனே, அடியேன் நாயிலும் இழிந்தவன் ஆனேன், உன் சுகரூபம் எனக்குக் கிடைக்கும்படி ஒரு மந்திரமு மில்லையோ, எ-று.

5. ஊனாக நிற்கு முணர்வை மறந்தையாநீ
தானாக நிற்கவொரு தந்திரந்தா னில்லையோ.

பொ-ரை. ஐயனே, உடம்பே நானாக நினைக்கிற ஞானத்தை மறந்து, நான் நீயேயாகி நிற்பதற்கு ஒரு உபாயமாயினு மில்லையோ, எ-று.

6. அல்லும் பகலு மகண்டவடிவே யுனைநான்
புல்லும்படி யெனக்கோர் போதனைதா னில்லையோ.

பொ-ரை. அகண்டரூபமே, இரவிலும் பகலிலும் நீக்கமில்லாமல் உன்னை நான் தழுவும்படி எனக்கு ஓர் போதிப்பும் இல்லையோ. எ-று.

வேண்டாவோவென்கண்ணி.

1. கண்டவடி வெல்லாநின் காட்சியென்றே கைகுவித்துப்
பண்டுமின்று நின்றவென்னைப் பார்த்திரங்க வேண்டாவோ.

பொ-ரை. கண்ட வுருவங்கள் யாவும் உன் தரிசனமேயென்று கைகூப்பி முன்னும் இப்போது அந்த நிலையிலே நின்ற என்னைப் பார்த்து இரங்கியருள வேண்டாவோ, எ-று.

2. வாதனையோ டாடு மனப்பாம்பு மாயவொரு
போதனை தந்தையா புலப்படுத்த வேண்டாவோ.

பொ-ரை. ஐயனே, விஷய வாசனையோடு கூடி யாடுகின்ற மனமென்னும் சர்ப்பம் மடிய எனக்கு உன் திருமந்திரத்தைத் போதித்து அதனை எனக்கு அறிவுறுத்த வேண்டாவோ, எ-று.

3. தன்னை யறியத் தனியறிவாய் நின்றருளு
நின்னையறிந் தென்னறிவை நீங்கிநிற்க வேண்டாவோ.

பொ-ரை. தன்னை யறியும்பொருட்டு ஒப்பற்ற அறிவாய் நின்றருள்செய்கிற உன்னை யறிந்து, என்னறிவை யொழித்து நிற்கவேண்டாவோ. எ-று.

4. அள்ளக் குறையா வகண்டிதா னந்தமென்னும்
வெள்ளமெனக் கையா வெளிப்படுத்த வேண்டாவோ.

பொ-ரை. முகக்கக் குறையாத அகண்டாநந்த மென்கிற வெள்ளத்தை, ஐயனே, எனக்கு வெளிப்படுத்த வேண்டாவோ, எ-று.

அகண்ட ஆநந்தம் - அளவுபடுத்தப்படாத இன்பம்.

5. அண்டனேயண்ட ரமுதேயென் னுருயிரே
தொண்டனேற் கின்பந் தொகுத்திரங்க வேண்டாவோ.

பொ-ரை. தேவனே, தேவாமிர்தமே, என் அரியவுயிரே, உன்தொழும்பனாகிய எனக்கு இன்பங்கொடுத்து இரங்க வேண்டாவோ. எ-று.

6. பாராதே நின்று பதையாதே சும்மாதான்
வாராயெனவும் வழிகாட்ட வேண்டாவோ.

பொ—ரை. எதிரிட்டுப்பாராதே, நின்றுதுடியாதே, சும்மாவருவாய்என்று நீ எனக்கு முத்திநெறியைக்காட்ட வேண்டாவோ. எ-று.

நல்லறிவேயென்கண்ணி.

1. எண்ணிறைந்த மேன்மைபடைத் தெவ்வுயிர்க்கு மவ்வுயிராய்க்
கண்ணிறைந்த சோதியைநாங் காணவா நல்லறிவே.

பொ—ரை. அன்பாது மனோரதங்களெல்லாம் நிறைந்தமேன்மையைப் பொருந்தி, எவ்வகைப்பட்ட ஜீவராசிகளுக்கும் அவ்வவ்வுயிர்களாய், அவற்றின் கண் நிறைந்து நிற்கிற ஒளியை, யாம்பார்க்க எனது நற்புத்தியே, நீ வருவாயாக. எ—று.

2. சித்தானநாமென் சடத்தைநா மென்னவென்றுஞ்
சத்தான வுண்மைதனைச் சாரவா நல்லறிவே.

பொ-ரை. சித்தாகிய நாம், சடத்தை நாம் என்று சொல்வதற்குக்காரணம் யாது என்று (விசாரித்து அதனையொழித்து) எக்காலத்தும் சத்தாயிருக்கிற உண்மைப்பொருளையடைய நல்லறிவே நீ வருவாயாக. எ-று.

3. அங்குமிங்கு மெங்குநிறை யற்புதனார் பொற்பறிந்து
பங்கயத்துள் வண்டாய்ப் பயன்பெறவா நல்லறிவே.

பொ—ரை. அவ்விடத்தும் இவ்விடத்தும் எவ்விடத்தும் நிறைந்திருக்கிற அற்புத மூர்த்தியின் மேன்மையையறிந்து, தாமரைமலரில் வண்டுபோலப்பயனடைய நற்புத்தியே நீ வருவாயாக. எ-று.

4. கான்றசோ றென்னவிந்தக் காசினிவாழ் வத்தனையும்
தோன்றவருள் வெளியிற் றோன்றவா நல்லறிவே.

பொ-ரை. கக்கின சோறுபோல, இந்தவுலகவாழ்க்கை முழுதும் அருவுருப்பாய்த்தோன்றும்படி திருவருளாகிய வெளியின்கண் தோன்றுமாறுநற்புத்தியே நீ வருவாயாக. எ-று.

பலவகைக்கண்ணி.

1. என்னரசே கேட்டிலையோ வென்செயலோ வேதுமில்லை
தன்னரசு நாட்டாகித் தத்துவங்கூத் தாடியதே.

பொ-ரை. என்னிறைவனே, என்தொழிலென்பது சிறிதுமில்லை தத்துவங்கள் யாவும் என்னுடம்பைசதன்னரசு நாடாகக்கொண்டு நடனஞ்செய்ததை நீ கேட்டறிந்தாயில்லையோ. எ-று.

2. பண்டொருகா னின்பாற் பழக்கமுண்டோ வெந்தைநினைக்
கண்டொருகாற் போற்றக் கருத்துங் கருதியதே.

பொ-ரை. எந்தையே ஒருகால் உன்னைக்கண்டு வணங்க என்மனம் நினைந்தது, அதனால், பூர்வம் ஒருகால் உன்னிடத்தில் அதற்குப்பழக்கமுண்டோ நீ சொல்வாய். எ-று.

வேறு.

3. கண்டனவே காணுமன்றிக் காணவோ காணவென்
கொண்டறிவே னெந்தைநினைக் கூடுங் குறிப்பினையே.

பொ-ரை, பார்த்தனவே தோன்றுவதன்றிப் பார்க்காதனவோதோன்றா, அங்ஙனமாக, எந்தையே, உன்னையடையும் நிதாநத்தை இதுவரையில் அறியாத நான் இப்போது யாதுகொண்டறியக்கடவேன், எ-று.

4. கல்லா லடியில்வளர் கற்பகமே யென்னளவோ
பொல்லா வினைக்குப் பொருத்தந்தான் சொல்லாயோ.

பொ-ரை. கல்லாலின் மூலத்தில் தழைத்தகற்பகத்தருவே, பொல்லாதவினைகளுக்கு என்னிடந்தான் பொருத்தமோ, வேறிடமில்லையோ நீ சொல்லாய். எ-று.

5. தப்பிதமொன் றின்றியது தானாக நிற்கவுண்மை
செப்பியது மல்லாலென் சென்னியது தொட்டனையே.

பொரை. தவறு ஒன்றுமில்லாமல், அதுவேதானாகிநிற்கும்படி; எனக்கு ஒரு உண்மைமொழி சொன்னதுமல்லாமல் குருவடிவாய்வந்து என்சிரசையுந் தீண்டினையே. எ-று,

சிரசைதீண்டுதலை ஹஸ்தமஸ்தக சம்யோகம் என்பர் வடநூலார்.

வேறு.

6. மாசான நெஞ்சனிவன் வஞ்சனென்றோ வாய்திறந்து
பேசாமௌனம் பெருமான் படைத்ததுவே.

பொ-ரை. மலினமுள்ள மனதை யுடையவனாகிய இவன் வஞ்சகன் என்று தானோ, எம்பெருமானே, நீ பேசாமையாகிய மௌநநிலையையடைந்தது. எ-று.

7. கற்பதெல்லாங் கற்றேமுக் கண்ணுடையாய் நின்பணியாய்
நிற்பதுகற் றன்றோ நிருவிகற்ப மாவதுவே.

பொ-ரை. மூன்றுகண்களை யுடையவனே, கற்கவேண்டு மவற்றையெல்லாங் கற்றுளோம் ஆயினும் உன்பணியின்கண் நிற்பதைக் கற்றாலன்றோ நிருவிகற்பமடைவது, எ-று.

8. முன்னளவில் கன்ம முயன்றா னிவனென்றோ
வென்னளவி லெந்தா யிரங்கா திருந்ததுவே.

பொ—ரை இவன் முற்காலத்தில் அளதற்ற தீவினைகளை முயன்றுசெய்தான் என்று திருவுளம்பற்றியோ என்னிடத்தில் இரக்கஞ்செய்யாதிருந்தது, எந்தையே, எ-று.

வே று.

9. நெஞ்சகம் வேறாகி நினைக்கூட வெண்ணுகின்ற
வஞ்சகனுக் கின்டமெந்தாய் வாய்க்குமா றெவ்வாறே.

பொ-ரை. மனம் வேறுபட்டு, உன்னைக்கலக்க எண்ணுகிற வஞ்சகனாகிய எனக்கு. எந்தையே, இன்பங் கிடைக்கும்வழி யெப்படி, எ—று.

மனம் வேறுபடாதிருப்பினன்றோ இன்பங் கிடைக்கும் என்பது கருத்து.

வே று.

10. பள்ளங்க டோறும் பரந்தபுனல் போனுலகி
லுள்ளம் பரந்தா லுடையாயென் செய்வேனே.

பொ-ரை. உடையவனே, பள்ளத்தாக்குகளிலெல்லாம் பரவிய நீர்போல உலகவியாபாரத்தின்கண் என் மனம் பரவினல் உன் திருவருளுதவியின்றி நான் யாதுசெய்வேன், எ-று.

11. முன்னினைக்கப் பின்மறைக்கு மூடவிரு ளாகெடுவே
னென்னினைக்க வென்மறக்க வெந்தை பெருமானே.

பொ-ரை. எந்தைபெருமானே, முன்னே நினைத்தால் அதனை உடனே மறைக்கிறது மூடத்தன்மையாகிய அஞ்ஞானவிருள். ஆதலால், நான் என்ன காரியத்தை நினைப்பேன் என்னகாரியத்தை மறப்பேன், எ-று.

12. வல்லாளா மோனநின் வான்கருணை யென்னிடத்தே
யில்லாதே போனு னெவ்வண்ண முய்வேனே.

பொ—ரை. சர்வவல்லமை யுள்ளவனே, மௌனநிலையை யுடையவனே உனது மேலாகியகருணை என்னிடத்தில்லா தொழிந்தால், நான் எவ்வாறு பிழைப்பேன், எ-று.

வான் கருணை-மேகம்போலக் கைம்மாறு கருதாத கருணை என்றலும் பொருந்தும்.

வே று.

13. வாக்குமனமு மவுனமுற வெந்தை நின்னை
நோக்கு மவுனமிந்த நூலறிவி லுண்டாமோ.

பொ-ரை. எந்தையே, வாக்கும் மனமும் மௌனநிலையை யடையும்படி உன்னையே நோக்கிநிற்கிற மௌனநிலையானது இந்தச் சாஸ்திரஞானத்தினு லுண்டாகுமோ, எ-று.

அநுபவ ஞானத்தாலுண்டாகு மென்பது கருத்து.

14. ஒன்றாய்ப் பலவா யுலகமெங்குந் தானேயாய்
நின்றாயை யாவெனீ நீங்கற் கெளிதாமோ.

பொ-ரை. ஐயனே, உலகமுழுதினும் ஒன்றாயும் பலவாயும் நீயேயாகி நின்றனே, ஆதலால், நீ என்னை நீங்குதற்கு எளிதாகுமோ, எ-று.

நீங்கின், உனது சருவ வியாபகத்துக்குப் பழுதாமென்பது கருத்து.

15. ஆவித்துணையே யருமருந்தே யென்றனைநீ
கூவியழைத்தின்பங் கொடுத்தாற் குறைவாமோ.

பொ-ரை. உயிர்த்துணையே, அரியதேவாமிர்தமே, என்னை நீ வலிய அழைத்து, இன்பத்தைத் தந்தால் உனக்குக் குறையுண்டாகுமோ, எ-று

16. எத்தனையோ நின்விளையாட் டெந்தாய்கே ளிவ்வளவென்
றத்தனையு மென்னு லறியுந் தரமாமோ.

பொ-ரை. எந்தையே, கேட்பாயாக, உன் திருவிளையாடல்கள் எவ்வள வோவுள்ளன, அவ்வளவும், "இத்தனையென்று என்னால் அறியப்படும் தரத்த னவோ, எ-று.

17. தேடுவார் தேடுஞ் சிவனேயோ நின்றிருத்தாள்
கூடுவான் பட்டதுயர் கூறற் கெளிதாமோ.

பொ-ரை. தேடுதற்குரியரால் தேடப்படுகிற சிவனே, ஓ உன் திருவடி யைக் கூடுவதற்கு நான் பட்டதுன்பம் சொல்லுதற்கு எளிதாகுமோ, எ-று.

தேடுவார் - இருவினை யொப்பும் மலபரிபாகமும் கைவந்தவர்.

வேறு.

18. பற்றினதைப் பற்றுமெந்தாய் பற்றுவிட்டாற் கேவலத்தி
லுற்றுவிடு நெஞ்சமுனை யொன்றிநிற்ப தெப்படியோ.

பொ-ரை. எந்தையே, என்மனமானது, பிடித்ததையே பிடிக்கும், பிடி ப்பைவிட்டால், கேவலாவஸ்தையைப் பொருந்தும், இவைகளை யொழிந்து, அம்மனமானது உன்னைப்பொருந்தி நிற்பது எவ்வாறே, எ-று.

19. ஒப்பிலா வொன்றேநின் னுண்மையொன்றுங் காட்டாமற்
பொய்ப்புவியை மெய்போற் புதுக்கிவைத்த தென்னேயோ.

பொ-ரை. ஒப்பற்ற ஒருபொருளே, உன்னுண்மை நிலையைச் சிறிதுங் காட்டாமல், பொய்யுலகத்தை மெய்போலப் புதுக்கிவைத்தது என்னேயோ,

20. காலால் வழிநடவுங் காலத்தே கண்முளைத்தாற்
போலே யெனதறிவிற் போந்தறிவாய் நில்லாயோ.

பொ-ரை. காலைக்கொண்டு வழிநடவும் காலத்தில் கண்ணுண்டானாற் போல, என்னறிவினிடத்தே தோன்றி அறிவுருவாய் நிற்கமாட்டாயோ-எ-று.

21. தன்னரசு நாடாஞ் சடசால பூமிமிசை
யென்னரசே யென்னை யிறையாக நாட்டினையோ.

பொ-ரை. என்னிறைவனே, தன்னரசு நாடாகிய சடசால பூமியின்மேல், என்னை யிறைவனாக்கி வைத்தனையோ, எ-று.

என்னையிறையாக்கி வைத்தனையோ என்றது, என்னைச் சடசாலத்துள் தலைவனாக்கி வைத்தாயோ என்றபடி — சடசாலம்-அசித்துப் பொருள்களின் கூட்டம்.

வேறு.

22. திங்க ளமுதாநின் றிருவாக்கை விட்டரசே
பொங்கு விடமனைய பொய்ந்நூல் புலம்புவேனோ.

பொ-ரை. சந்திரனிடத்துள்ள அமுதம்போன்ற உனது திருவாக்கை விட்டு, இறைவனே, அதிகநித்த விஷயத்தை யொத்த பொய்சாத்திரங்களைக் கற்றுப் புலம்புவேனோ, எ-று.

திங்கள் — இறைவனது திருமுகமண்டலத்துக்கு உவமம். திங்களது சந்திரனையணிந்த அமுதமயனே என இறைவனை விளிப்பினுமாம்.

23. உன்னவுன்ன வென்னையெடுத் துள்விழுங்கு நின்னிறைவை
யின்னமின்னங் காணாம லெந்தாய் சுழல்வேனோ.

பொ-ரை. நினைக்க நினைக்க, என்னையெடுத்து உள்ளே பொருந்த விழுங்குகிற உன் பூர்ணநிலையை இன்னமுங்காணாமல், எந்தையே சுழல்வேனோ.

24. ஆரா வமுதனைய வானந்த வாரியென்பாற்
றாராம லையாநீ தள்ளிவிட வந்ததென்னோ.

பொ-ரை. ஐயனே, தெவிட்டாத அமுதம்போன்ற ஆநந்தசாகரத்தை எனக்குக் கொடுக்காமல், நீ என்னைத் தள்ளிவிடும்படி நேரிட்டதற்குக் காரணம் யாதோ, எ-று.

நின்றநிலை.

1. நின்றநிலையேநிலையாவைத்தானந்த
நிலைதானேநிருவிகற்பநிலையுமாகி
என்றுமழியாதவின்பவெள்ளந்தேக்கி
இருக்கவென்னைத்தொடர்ந்துதொடர்ந்திழுக்குமந்தோ.

பொ-ரை. நான் நின்ற நிலையையே நன்னிலையாக வைத்த ஆநந்தநிலையே நிருவிகற்ப நிலையாகி, எக்காலத்தும் அழியாத சுகவெள்ளத்தைத்தேக்கெறிந்திருக்கும்படி, என்னைப்பற்றிப் பற்றியிழுக்கின்றது, எ-று.

2. இருக்காதிமறைமுடிவுஞ்சிவாகமாதி
இதயமுங்கைகாட்டெனவேயிதயத்துள்ளே
ஒருக்காலேயுணர்ந்தவர்கட்கெக்காலுந்தான்
ஒழியாதவின்பவெள்ளமுலவாநிற்கும்.

பொ-ரை. இருக்கு முதலிய வேதாந்தப்பொருளும், சிவாகமம் முதலானவைகளுடைய கருத்துப்பொருளும், கைகாட்டு என்றே, ஒருமிக்க அறிந்த அறிஞருக்கு, எக்காலத்தும் நீங்காத ஆநந்தப் பெருக்குப் பெருகா நிற்கும்.

கைகாட்டு – கையமைத்தல்.

3. கற்றதுங்கேட்டதுந்தானேயேதுக்காகக்
கடபடமென்றுருட்டுதற்கோகல்லாலெம்மான்
குற்றமறக்கைகாட்டுங்கருத்தைக்கண்டு
குணங்குறியற்றின்பநிட்டைகூடவன்றோ.

பொ-ரை. கற்றகல்வியும் கேட்ட கேள்வியும் எதன்பொருட்டு, கடம்என்றும் படம் என்றும் தர்க்கம் பேசிப் பிதற்றுதற்குத்தானோ, கல்லாலினிழலிலெழுந்தருளிய எம்பெருமான், நமது பிழைகளெல்லாம் ஒருங்கே நசிக்கும்படி. கைகாட்டினகருத்தை யுணர்ந்து, குணங்குறிகளை நீங்கி, சுகநிஷ்டையை யடைதற்கல்லவோ, எ-று.

பாடுகின்ற பனுவல்.

1. பாடுகின்ற பனுவலோர்க, டேடுகின்ற செல்வமே
நாடுகின்ற ஞானமன்றி, லாடுகின்ற வழகனே.

பொ-ரை. பாடப்பட்ட சாஸ்திரஞான முள்ளவர்கள், அந்த ஞானத்துக்குப்பயன் நீ யாதலால், அவர்களால் தேடப்படுகிற செல்வமே, யாவரும் விரும்புகின்ற சிற்சபையில் நிருத்தஞ்செய்கின்ற அழகனே, எ-று.

2. அத்தனென்ற நின்னையே, பத்திசெய்து பனுவலால்
பித்தனென்று பேசவே, வைத்ததென்ன வாரமே.

பொ-ரை. எல்லாருக்கும் பரமபிதாவாகிய உன்னையே பத்திபண்ணி,பித்தனாகிய நான்; நூல்களாற்புகழ்ந்து பேசும்படி என்னை வைத்தற்குக் காரணம் என்ன அன்பின மிகுதியோ, அறிகிலேன், எ-று.

3. சிந்தையன்பு சேரவே, கைந்துநின்னை நாடினேன்
வந்துவந்த வின்பமே, தந்திரங்கு தானுமே.

பொ—ரை. மனத்தின் கண் அன்புமிக, அதுகாரணமாக, நைந்து, உன்னை விரும்பினேன், ஆதலால், சிவனே, என்னிடத்துப் பலமுறை வந்து சுகம் தந்து, தூங்கியருளல் வேண்டும், எ-று.

4. அண்டரண்டம் யாவுநீ, கொண்டுநின்ற கோலமே
தொண்டர்கண்டு சொரிகணீர், கண்டநெஞ்சு கரையுமே.

பொ—ரை. அண்டங்களிலுள்ளவர்களும், அவர்களுக் கிருப்பிடமாகிய அண்டங்களும் ஆகிய எல்லாம் நீ கொண்டு நின்ற கோலமேயாகத் தொழும்பர்கள்கண்டு, ஆநந்த மிகுதியால் பொழியா நின்ற கண்ணீரைக்கண்ட என் மனம் உருகாநிற்கும், எ-று.

5. அன்னைபோல வருண்மிகுத்து, மன்னுஞான வாதனே
என்னையே யெனக்களித்த, நின்னைநாளு நினைவனே.

பொ—ரை. தாய்போலக் கிருபைமிகுந்து நிலைபெற்றிருக்கிற ஞானக்கொடையாளனே, என்னையே எனக்குக் கிருபைசெய்த வுன்னை நாளும், நினைக்கக் கடவேன், எ—று.

என்னையென்றது ஆன்மாவை.

ஆநந்தக்களிப்பு.

1. ஆதியநாதியுமாகி எனக் கானந்தமாயறி வாய்நின் றிலங்குஞ்
சோதிமௌனியாய்த்தோன்றி-அவன், சொல்லாதவார்த்தை
யைச் சொன்னாண்டிதோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள் ஆதி அநாதியும் ஆகி – எல்லாவற்றிற்கும் தான்முதலாகி தனக்கொருமுதலில்லாததாகி, எனக்கு—என்னளவிலும், ஆநந்தம் ஆய்-சுகத்தைக் கொடுப்பவனாகி நின்று இலங்கும்-நின்று விளங்குகின்ற, சோதி—தேஜோராசியாகிய இறைவன், மௌநியாய்த்தோன்றி – மௌநதேசிகனாயெழுந்தருளி, அவன்-அவ்விறைவன், சொல்லாதவார்த்தையை—வாயினாற் சொல்லக்கூடாத வார்த்தையை, சொன்னாண்டி - கைகாட்டினால் உணர்த்தினானேடி, தோழீ—ஹேசகீ, சங்கர, எ-று.

2. சொன்னசொல் லேதென்று சொல்வேன் என்னைச் சூதாய்த்
தனிக்கவே சும்மாவிருத்தி, முன்னிலை யேதுமில்லாதே-சுக,
முற்றச் செய்தேயென்னைப் பற்றிக்கொண்டாண்டி—சங்கர சங்
கர சம்பு.

இ—ள். சொன்னசொல்-சொன்னசொல்லை, ஏது என்று சொல்வேன்-யாதென்று சொல்லுவேன், என்னை அடியேனை, சூது ஆய்-கபடமாக, தனிக்க-தனிமையாக, சும்மா இருத்தி - சும்மா இருக்கச்செய்து, முன்னிலையேதும்

இல்லாதே - முன்னிலைச்சுட்டொன்று மில்லாமலே, சுகம் முற்றச்செய்து-ஆநந்தம் மேலிடச்செய்து, என்னைப்பற்றிக்கொண்டாண்டி - என்னைக்கவர்ந்து கொண்டானேடி, சங்கர, எ-று.

3. பற்றியபற்றறவுள்ளே தன்னைப் பற்றச்சொன்னான்பற்றிப் பார்த்தவிடத்தே, பெற்றதை யேதென்று சொல்வேன் சற்றும், பேசாதகாரியம் பேசினான்தோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். பற்றிய பற்று அற - பற்றின பற்றுக்கள் இல்லாமல், உள்ளே — உள்ளேதானே, தன்னைப்பற்றச்சொன்னான்-தன்னையே ஆதாரமாகப் பற்றும்படி சொல்லினான், பற்றிப்பார்த்த இடத்து-அவ்வாறுபற்றி நோக்கினவிடத்தில், பெற்றதை-நான் அடைந்த பேற்றை, ஏது என்று சொல்வேன்-யாதென்று சொல்லமாட்டுவேன், சற்றும்-சிறிதும், பேசாத-பேசத்தகாத. காரியம்-காரியத்தை, பேசினான்-பேசினன், தோழீ-ஹேசகீ, சங்கர, எ-று.

4. பேசாவிடும்பைகள்பேசிச் - சுத்தபேயங்கமாகிப்பிதற்றித் திரிந்தேன், ஆசாபிசாசைத்துரத்தி-ஐய, னடியிணைக்கீழே யடக்கிக்கொண்டாண்டி—சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். பேசா இடும்பைகள் பேசி—பேசத்தகாத துன்பத்துக் கேதுவான வார்த்தைகளைப் பேசி, சுத்தப்பேய் அங்கம் ஆகி – சுத்தப்பேயுடம்பாகி,பிதற்றித்திரிந்தேன் - உளறித்திரிந்தேன், (அப்படி யிருக்கும்போது) ஆசாபிசாசைத்துரத்தி - ஆசையாகிய பேயையோட்டி,ஐயன்-இறைவன் அடியிணைக்கீழே-தன் திருவடியிணையின்கீழே, அடக்கிக்கொண்டாண்டி - ஒடுக்கிக்கொண்டானேடி சங்கர, எ—று.

5. அடக்கிப்புலனைப்பிரித்தே - அவனாகியமேனியிலன்பைவளர்த்தேன், மடக்கிக்கொண்டானென்னைத்தன்னுட் - சற்றும் வாய்பேசா வண்ண மரபுஞ்செய் தாண்டி—சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். அடங்கி-ஒடுக்கி, புலனைப்பிரித்து - ஐம்புலன்களை வேறுபிரித்து, அவன் ஆகியமேனியில்-அவனது ஹிதமான திருமேனியின்கண், அன்பை வளர்த்தேன்-அன்பைப் பெருகினேன், (அப்படி பெருக்கினவுடனே) என்னை—அடியேனை, தன்னுள் மடக்கிக்கொண்டான்-தனக்குள்ளே யொடுக்கிக்கொண்டு, சற்றும்-சிறிதும், வாய்பேசாவண்ணம்-வாய்பேசாதவகை, மரபும் செய்தாண்டி-உபாயத்தையும் செய்தானேடி, சங்கர, எ-று.

6. மரபைக்கெடுத்தனன்கெட்டேன் இத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லிடின்வாழ்வெனக்கில்லை, கரவுபுருஷனுமல்லன் - என்னைக் காக்குந்தலைமைக்கடவுள்காண்மின்னே-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். மரபைக்கெடுத்தனன்-முறைமையையழித்தான், கெட்டேன் - ஆகெடுவேன், இத்தை-இதனை, வாய்விட்டுச் சொல்லிடின - வாய்திறந்து சொன்னால், எனக்கு வாழ்வு இல்லை-எனக்குச் சுகவாழ்க்கையில்லையாகும், காவு புருஷனும் அல்லன் – (அவன்) சோராநாயகனும் அல்லன், (மற்றென்னெனின்) என்னைக்காக்கும்-என்னைக் காக்கின்ற; தலைமைக்கடவுள்-முதன்மையுடைய தெய்வமேயாவன். சங்கர, எ-று.

7. கடலின்மடை விண்டதென்ன - இருகண்களு மானந்தக்கண் ணீர்சொரிய, உடலும்புளகிதமாக-என, துள்ளமுருகவுபா யஞ்செய்தாண்டி—சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். கடலின் மடைவிண்டது என்ன - கடலின் மடை திறந்தாற்போல, இருகண்களும்-இரண்டுகண்களும், ஆநந்தக் கண்ணீர்சொரிய-இன்பக் கண்ணீரைப் பொழியவும், உடலும் புளகிதம் ஆக-உடம்பும் புளகமரும்பவும், எனது உள்ளம் உருக – என்மன முருகவும், உபாயம் செய்தாண்டி-உபாயம் பண்ணினேனடி, சங்கர, எ-று.

8. உள்ளதுமில்லதுமாய்முன் - னுணர்வதுவாயுன்னுளங்கண்ட தெல்லாம், தள்ளெனச் சொல்லியென்னையன் - என்னைத், தானுக்கிக்கொண்டசமர்த்தைப்பார் தோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். உள்ளதும் இல்லதும் ஆய் - உள்பொருளும் இல்பொருளுமாகி முன் உணர்வது ஆய்-எதிரேகண்டறியத்தக்க பொருளுமாகி, உன் உள்ளம் கண்டது எல்லாம்-உன்மனத்தினுல் பார்க்கப்பட்ட பொருள்களெல்லாவற்றையும், தள் எனச்சொல்லி-தள்ளென்று சொல்லி, என் ஐயன்-என்னிறைவன், என்னை அடியேனை, தான் ஆக்கிக்கொண்ட – தானேயாகச் செய்துகொண்ட, சமர்த்தைப்பார்-வல்லமையைப்பார், தோழீ-ஹேசகீ, சங்கர. எ-று.

9. பாராதிபூதநீயல்லை - உன்னிப் பாரிந்திரி யங்கரணநீ யல்லை, யாராயுணர்வுநீயென்றான் - ஐய, னன்பாயுரைத்தசொல்லா னந்தந்தோழி—சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். பார் ஆதிபூதம்-பிருதவி முதலிய பஞ்சபூதங்களும், நீ அல்லை – நீயாகாய், உன்னிப்பார்-யோசித்துப்பார், இந்திரியம்-இந்திரியங்களும், கரணம்-கரணங்களும், நீ அல்லை-நீ யாகாய், ஆராய் - (இவற்றையெல்லாம்) ஆராய்ந்தறிகின்ற, உணர்வு-அறிவே, நீ என்றான் – நீயென்றுசொல்லினன், ஐயன்-இறைவன், அன்பாய் உரைத்தசொல்—அன்போடு சொன்னசொல், ஆநந்தம்-இன்பமாயிருக்கிறது, தோழீ, எ-று.

10. அன்பருக்கன்பான மெய்யன் - ஐய னானந்தமோனனருட் குருநாதன், தன்பாதஞ் சென்னியில் வைத்தான் என்னைத் தானறிந்தேன்மனந்தானிறந்தேனே—சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். அன்பருக்கு-தன்னிடத் தன்புள்ளாரிடத்து, அன்பு ஆனமெய்யன்-அன்புசெய்கிற வுண்மையன், ஐயன் - தலைவன், ஆனந்தமோனன்-இன்பத்துக்குக் காரணமாகிய மௌநநிலையினன், அருள் குரு நாதன்-கிருபையுள்ள குருதேசிகன், தன்பாதம் சென்னியில்வைத்தான்-தன் திருவடியை என் சிரசின் மீது சூட்டினன். (சூட்டவே) என்னைத்தானறிந்தேன் - என்னை நானறிந்து கொண்டேன், (அறிந்துகொள்ளவே) மனம் தான் இறந்தேன்-மனமிறக்கப்பெற்றேன், எ-று,

11. இறப்பும்பிறப்பும்பொருந்த-எனக், கெவ்வண்ணம்வந்ததென்றெண்ணியான்பார்க்கில், மறப்பு நினைப்புமாய்நின்ற - வஞ்ச, மாயாமனத்தால் வளர்ந்ததுதோழி-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். இறப்பும் பிறப்பும்பொருந்த-சாதலும் பிறத்தலும் என்னையடைய, எனக்கு எவ்வண்ணம் வந்தது என்று-எனக்கு எப்படியுண்டாயினவென்று, யான் எண்ணிபார்க்கில்-நான் ஆலோசித்துப் பார்க்குமிடத்தில், மறப்பும் நினைப்பும் ஆய் நின்ற-கேவலசகலரூபமாய்நின்ற, வஞ்சம் மாயாமனத்தால்-வஞ்சனையுள்ளதும் மாயாகாரியமுமாகிய மனத்தினால், வளர்ந்தது விருத்தியடைந்தது, தோழீ. எ-று.

12. மனதேகல் லாலெனக்கன்றோ-தெய்வ, மௌனகுருவாகி வந்துகைகாட்டி, எனதாம் பணியறமாற்றி - அவ னின்னருள் வெள்ளத் திருத்திவைத்தாண்டி-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். எனக்கு-அடியேனுக்கு, மனது-மனம், கல்லால் அன்றோ-கல்லினால் சமைக்கப்பட்டிருப்பதல்லவோ (அப்படியிருக்க) தெய்வம்-தெய்வத்தன்மையமைந்த, மௌநகுரு ஆகி-மௌநதேசிகனாகி. வந்து-எழுந்தருளி, கைகாட்டி-கைக்குறிகாட்டி, எனது ஆம்பணி-எனதாக்கியசெயலை, அறமாற்றி-முற்றுமில்லாமல் நீக்கி, அவன்-அவ்விறைவனது, இன் அருள் வெள்ளத்து-இனிய அருட்கடலில், இருத்திவைத்தாண்டி-அமிழ்த்திவைத்தானேடி, சங்கர.

13. அருளா லெவையும் பாரென்றான்-அத்தை, யறியாதே சுட்டியென் னறிவாலேபார்த்தேன், இருளான பொருள் கண்டதல்லால்-கண்ட, வென்னையுங்கண்டில னென்னேடி தோழி - சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். அருளால் திருவருளை முன்னிட்டு, எவையும் - எப்பொருளையும், பார் என்றான்-நோக்கென்று சொன்னான், அத்தை அறியாதே - அதனுண்மையையுணராமலே, என்னறிவாலே சுட்டிப்பார்த்தேன் - என்னறிவினால் எதிரிட்டு நோக்கினேன், (நோக்கினவிடத்து) இருளானபொருள் - இருள்என்கிற பதார்த்தத்தை, கண்டது அல்லால்-பார்த்ததேயன்றி, கண்ட-(அவ்விருளைப்) பார்த்த, என்னையும்கண்டிலன்-என்னையும் அவ்விடத்துப் பார்த்திலேன், என்னேடி-இது என்ன புதுமையேடி. எ-று.

14. என்னையுந் தன்னையும் வேறா உள்ளத், தெண்ணாதவண்ண மிரண்டற நிற்கச், சொன்னது மோவொரு சொல்லே- அந்தச், சொல்லால்விளைந்த சுகத்தையென் சொல்வேன்-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். என்னையும் தன்னையும் வேறு ஆ - என்னையும் தன்னையும் வெவ்வேறாக, உள்ளத்து எண்ணாதவண்ணம் - மனத்தில்நினையாதவகை, இரண்டு அறநிற்க இரண்டென்பதற்றொழிய நிற்கும்படி, சொன்னதுமோ-சொன்ன மொழியுமோ, ஒருசொல்லே—ஒருமொழியே, அந்தச்சொல்லால்-அந்த ஒருமொழியினால், விளைந்த-உண்டாகிய, சுகத்தை - இன்பத்தை, என்சொல்வேன்—என்னென்றுரைக்கேன். எ-று.

15. விளையுஞ் சிவானந்த பூமி - அந்த, வெட்டவெளி நண்ணித் துட்டவிருளாங், களையைக் களைந்துபின் பார்த்தேன்-ஐயன், களையன்றி வேறொன்றுங் கண்டிலன்தோழி - சங்கர சங்கர சம்பு.

இ—ள். விளையும்-(இன்பம்) விளையத்தக்க, சிவானந்தபூமி-சிவானந்தபூமியாகிய, அந்தவெட்டவெளி நண்ணி-அந்தவெறுவெளியைப்பொருந்தி, துட்டஇருள் ஆம்-கெட்ட இருள் என்கிற, களையைக்களைந்து-களையைப் பறித்தெறிந்து, பின்பார்த்தேன்-பிறகு நோக்கினேன், (நோக்கினவிடத்தில்) ஐயன்களை அன்றி-இறைவனது அழகையேயன்றி, வேறு ஒன்றும் கண்டிலன்-வேறொரு பொருளையும் கண்டிலேன், தோழீ. எ-று.

16. கண்டார் நகைப்புயிர் வாழ்க்கை - இரு, கண்காணநீங்கவுங் கண்டோந் துயிறன்,கொண்டாற்போற் போனாலும்போகும்- இதிற் குணமேது நலமேது கூறாய்நீதோழி - சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். உயிர்வாழ்க்கை-(உடம்பின்கண்) உயிர்வாழ்ந்திருக்கும் வாழ்க்கையானது, கண்டார்நகைப்பு-பார்த்தோர்நகைத்தற்கிடமாம், (ஏனெனின்) இரு கண்காண - நம்முடைய இருகண்களும்பார்க்க, நீங்கவும் கண்டோம்-(உயிர்உடம்பைவிட்டு) நீங்கிப்போகவும் பார்த்தோம், துயில்கொண்டார்போல் போனாலும்போகும்-உறங்குவார்போலிருந்து நீங்கினும் நீங்கும், இதில்-இவ்வுயிர்வாழ்க்கையில், குணம் ஏது - நல்லநீர்மையாது, நலம் ஏது-நன்மையாது, நீ கூறாய் நீ சொல்லாய், தோழீ. எ-று.

17. நலமேது மறியாத வென்னைச் சுத்த, நாதாந்தமோனமா நாட்டாந்தந்தேசஞ், சலமேதுமில்லாமலெல்லாம்-வல்லான்-றாளாலென் றலைமீது தாக்கினன்தோழி-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். நலம் ஏதும் அறியாத என்னை-நன்மைசிறிது முணராத என்னை, சுத்தம் பரிசுத்தமாகிய, நாதாந்தமோனம் ஆம்-நாதமுடிவென்கிற மோனநிலையாகிய, நாட்டம் தந்து-நோக்கத்தைக்கொடுத்து, சஞ்சலம் ஏதும் இல்லாமல்-சலநம் சிறிதுமில்லாமல், எல்லாம் வல்லான். சர்வசக்தனாகிய இறைவன், தாளால்-தன் திருவடியால், என்தலைமீதுதாக்கினான்—என் சிரத்தின்மேல் பரிசித்தான், தோழீ. எ-று.

தாளால் தாக்கினான் என்றது—திருவடி தீக்ஷையை.

18. தாக்குநல் லானந்தசோதி-அணு, தன்னிற்சிறிய வென்னைத்தன் னருளாற், போக்குவரவற்றிருக்குஞ்-சுத்த, பூரணமாக்கினான் புதுமைகாண்மின்னே-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். தாக்கும்-பரிசிக்கிற, நல்-சிறந்த, ஆநந்தம் - இன்பஹேதுவாகிய, சோதி-ஒளியுருவாகிய கடவுள், அணுதன்னிற்சிறிய என்னை-அணுவினுஞ்சிறியேனாகிய என்னை, தன் அருளால்-தன்கிருபையினால், போக்குவரவு அற்றிருக்கும்-போதல் வருதல் என்பவையற்றிருக்கிற, சுத்தபூரணம் ஆக்கினான்—முழுப்பூர்ணநிலையிலிருக்கப்பண்ணினான், புதுமை—ஆச்சரியம், மின்னே-பெண்ணே. எ-று.

19. ஆக்கியளித்துத் துடைக்குந்-தொழி லத்தனை வைத்து மெள் ளத்தனையேனுந், தாக்கறநிற்குஞ் சமர்த்தன் - உள்ள, சாக்ஷியைச் சிந்திக்கத் தக்கதுதோழி-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். ஆக்கி-சிருஷ்டிசெய்து, அளித்து-காத்து, துடைக்கும்-அழிக்கிற தொழில் அத்தனைவைத்தும்—தொழிலனைத்தும் தன்னிடத்தில் வைத்திருந்தும் எள் அத்தனையேனும்-எள்ளளவாயினும், தாக்கு அறநிற்கும்சமர்த்தன்-(அவற்றோடு) பற்று அறநிற்கும் சாமர்த்தியமுடையவன், உள்ள-அவன் இருக்கிற, சாக்ஷியை—சர்வசாக்ஷிரூபத்தை, சிந்திக்கத்தக்கது-நினைக்கத்தக்கது, தோழீ.

தாக்கு-சம்பந்தம்.

20. சிந்தை பிறந்தது மாங்கே-அந்தச், சிந்தையிறந்ததுதெளிந் ததுமாங்கே, எந்தநிலைகளுமாங்கே-கண்ட, யான்றானிரண்டற்றிருந்ததுமாங்கே சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். சிந்தை பிறந்ததும் ஆங்கே-மனம் பிறந்ததும் அவ்விடத்தே. அந்தச்சிந்தை - அந்தமனம், இறந்து தெளிந்ததும் ஆங்கே-நசிக்க என்னறிவுதெளிவடைந்ததும் அவ்விடத்தே, எந்தநிலைகளும் ஆங்கே—எந்தநிலைமைகளும் அவ்விடத்தே, கண்ட-பார்த்த, யான்தான் - நான்தான், இரண்டு அற்று இருந்ததும் ஆங்கே—இரண்டொழிந்து நின்றதும் அவ்விடத்தே. எ—று.

21. ஆங்கென்று மீங்கென்று முண்டோ - சச்சி, தானந்தசோதியகண்டவடிவாய், ஓங்கிநிறைந்தது கண்டாற்-பின்ன ரொன்றென் றிரண்டென் றுரைத்திடலாமோ-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். ஆங்கு என்றும் ஈங்கு என்றும் உண்டோ - அவ்விடத்தென்று ம் இவ்விடத்தென்றுமுளதோ, சச்சிதாநந்த சோதி-சச்சிதாநந்தவொளி, அக ண்டவடிவாய்-அகண்டரூபமாகி, ஓங்கிநிறைந்தது கண்டால் - உயர்ந்து பரிபூ ரணமாகியிருப்பதைப்பார்த்தால், பின்னர்—அதன்பிறகு, ஒன்று என்று-ஒன் றென்றும், இரண்டு என்று—இரண்டு என்றும், உரைத்திடலாமோ-சொல்லலா மோ. எ-று.

22. என்றுமழியுமிக் காயம்-இத்தை, யேதுக்குமெய்யென்றிருந்தீ ருலகீர், ஒன்றுமறியாத நீரோ-யம-னோலைவந்தாற் சொல்ல வுத்தரமுண்டோ-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். இக்காயம்-இந்தச்சரீரம், என்றும் அழியும்—எப்பொழுதும் அழிந் துபோகு மியல்புடையதேயாம், இத்தை-ஏதுக்கு என்னகாரணமாக, மெய்யெ ன்று இருந்தீர்-உண்மையென்று நினைத்திருந்தீர்கள், உலகீர்-உலகத்தாரே, ஒன் றும் அறியாதநீரோ-ஒன்றையுமுணராத நீங்களோ, யமன் ஓலைவந்தால்-யமன து ஓலைவந்ததானால், சொல்ல அதற்குவகைசொல்ல, உத்தரம் உண்டோ-மறு மொழியுள்ளதோ. எ-று.

23. உண்டோ நமைப்போலவஞ்சர்-மல, மூறித்ததும்புமுடலைமெ ய்யென்று, கொண்டோ பிழைப்பதிங்கையோ-அருட், கோல த்தைமெய்யென்றுகொள்ள வேண்டாவோ சங்கரசங்கரசம்பு.

இ-ள். நம்மைப்போலவஞ்சர் உண்டோ - நம்மைப்போலவஞ்சகர்கள்உள ரோ, மலம் ஊறிததும்பும்-மலஞ்சுரந்து துளும்புகிற, உடலை - சரீரத்தைமெ ய்யென்றுகொண்டோ-உண்மையென்றுகொண்டுதானோ இங்குபிழைப்பது— இவ்விடத்துப்பிழைப்பது, ஐயோ-அந்தோ, அருட்கோலத்தை-திருவருட்கோ லத்தை, மெய்யென்று கொள்ளவேண்டாவோ உண்மையென்று கொள்ளவே ண்டாவோ. எ-று.

24. வேண்டா விருப்பும் வெறுப்பும்-அந்த,வில்லங்கத் தாலேவிளை யுஞ் சனனம், ஆண்டா னுரைத்த படியே-சற்றுமசையாதிரு ந்துகொள் ளறிவாகி நெஞ்சே-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். விருப்பும் வெறுப்பும்-ஆசையும் நிராசையும், வேண்டா-வேண்டப் படா, அந்த வில்லங்கத்தாலே-அந்த அநர்த்தத்தினாலே, சநநம்விளையும்-பிறவி யுண்டாகும், (ஆதலால் அவைகளைவிடுத்து) ஆண்டான் உரைத்தபடியே-ஆண் டவன் சொன்னவண்ணமாகவே, சற்றும்-சிறிதும், அசையாது - சலிக்காமல்_ அறிவு ஆகி இருந்துகொள்-அறிவுருவமாகியிருந்து கொள்ளாய், நெஞ்சே- மனமே. எ-று.

25. அறிவாரு மில்லையோ வையோ - என்னை, யாரென்றறியாத வங்கதேசத்தில், வறிதேகாமத்தியிற் சிக்கி உள்ள, வான் பொருடோற்கவோ வந்தேனுன் தோழி-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். அறிவாரும் இல்லையோ-உணர்வாரும் இல்லையோ, ஐயோ-அந்தோ, என்னை-என்னை, யார் என்று அறியாத-யாவரென்றுணராத. அங்கதேசத்தில்-சரீரமாகிய தேசத்தில், வறிதே-பயனில்லாமலே, காமத்தீயில் சிக்கி-காமமாகிய தீபத்திலகப்பட்டு, உள்ள-என்னிடத்துள்ள. வான்பொருள்-மேலாகிய ஞானநிதியை, தோற்கவோ-இழக்கவோ, நான்வந்தேன் - யான்வந்தேன், தோழீ. எ-று.

26. வந்தவரவை மறந்து மிக்க, மாதர்பொன்பூமி மயக்கத்திலாழும், இந்தமயக்கை யறுக்க-எனக், கெந்தைமெய்ஞ்ஞான வெழில்வாள் கொடுத்தான்-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். வந்தவரவை மறந்து-வந்தவரத்தை மறந்து, மிக்க-மிகுதியாகிய, மாதர்-மாதருடையவும், பொன்-பொன்னினுடையவும், பூமி-பூமியினுடையவும், மயக்கத்தில்-மயக்கமாகிய கடலில், ஆழும்-அழுந்துகிற, இந்தமயக்கை அறுக்க இந்தமயகத்தைச் சேதிக்க, எனக்கு-என்றனக்கு, எந்தையாகிய இறைவன், மெய்ஞ்ஞானம்-உண்மைஞானமாகிய, எழில்வாள்-அழகியவாளை, கொடுத்தான்-தந்தருளினன். எ-று.

27. வாளாருங் கண்ணியர் மோகம் யம, வாதைக்கனலை வளர்க்கு மெய் யென்றே, வேளானவனுமெய்விட்டான்-என்னின், மிக்கோர் துறக்கை விதியன்றோ தோழி-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். வாள் ஆரும் கண்ணியர்-வாள்போலும் கண்களையுடைய மாதரது, மோகம்-ஆசையானது, யமவாதை-யமவேதனையென்கிற, கனலை-அக்கினியை, வளர்க்கும்-விருத்திபண்ணும், மெய்யென்றே-இது சத்தியமென்றே, வேள் ஆனவனும்-மன்மதனும், மெய்விட்டான் என்னின்-சரீரத்தைவிட்டான் என்னுமிடத்து, மிக்கோர்-மேலோர், துறக்கை-அதனைவிடுதல், விதி அன்றோ-விதியல்லவோ, தோழீ. எ-று.

28. விதிக்கும் பிரபஞ்ச மெல்லாஞ் - சுத்தவெயின் மஞ்சளென்னவே வேதாகமங்கள், மதிக்கு மதனை மதியார்-அவர்மார்க்கந் துன்மார்க்கஞ் சன்மார்க்கமோ மானே-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். விதிக்கும்-சிருஷ்டிக்கப்படுகிற, பிரபஞ்சம் எல்லாம்-பிரபஞ்சமுழுதும், சுத்தவெயில் மஞ்சள் என்னவே-கடுவெயிலிலிட்ட மஞ்சளென்றே, வேதாகமங்கள்-வேதம் ஆகமம் என்னுமிவைகள். மதிக்கும் அதனை - மதிப்பதை, மதியார்-மதியாதவர்களாகிய, அவர் அவர்களுடைய, மார்க்கம் – நெறியானது, துன்மார்க்கம்–தீநெறியே யாம், சன்மார்க்கமோ-நன்னெறியாமோ (நீசொல்வாய்) மானே-பெண்ணே. எ-று.

வெயிலில் இட்ட மஞ்சள் சிறிதும் ஒளிசெய்யாதுபோல, இவர் தீநெறியும் விளங்காதென்பதாம்.

29. துன்மார்க்க மாதர் மயக்கம்-மனத், துயர்க்குபற்றுது சொன்னேன் சனகன், தன்மார்க்க நீதிதிட்டாந்தம்-அவன், ஞானந்தமான சதானந்த னன்றோ-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். துன்மார்க்கம்-தீநெறியையுடைய மாதர்மயக்கம்-பெண்கள் மையல், மனம்தூயர்க்கு-மனத்தூய்மையுடையோரை, பற்றுது-தொடாது, சொன்னேன்-சொல்லிவிட்டேன், (இதற்கு) சனகன்தன் - ஜநகமஹாராஜனது, நீதிமார்க்கம்-நீதிநெறியே, திட்டாந்தம்-திருஷ்டாந்தமாகும், அவன் தான்-அவன்ருன், அந்தம் ஆன-முடிவான, சதாநந்தன் அன்ருே-இடையருத இன்பத்தையுடையவனல்லவா. எ-று.

சுகர் முதலியோரது சந்தேகத்தை நீக்கினவனுதலால், சநகனை இல்லறஞானியரிற் சிறந்தவனுக மதித்தெடுத்துரைத்தார்.

30. அன்றென்று மாமென்று முண்டோ-உனக், கானந்தம்வேண்
டி னறிவாகிச் சற்றே, நின்ருற் றெறியு மெனவே - மறை,
நீதியெம் மாதி நிகழ்த்தினன் ருேழீ-சங்கர சங்கர சம்பு.

இ-ள். அன்று என்றும்-அல்லவென்றும், ஆம் என்றும் - ஆகுமென்றும் உண்டோ-உளதோ, உனக்கு ஆநந்தம் வேண்டின் உனக்கு இன்பம் வேண்டியிருந்தால், அறிவுஆகி-அறிவுருவமாகி, சற்றே நின்ருல்-சற்று நிற்பையாயின், தெரியும் எனவே-தெரியலாமென்றே, மறை நீதி-வேதநீதிகளை, எம் ஆதி-எமது முதல்வன், நிகழ்த்தினன்-எனக்குச் சொன்னன், தோழீ-ஹேசகீ, சங்கர

அகவல்.

திருவருண் ஞானஞ் சிறந்தருள் கொழிக்குங்
குருவடி வான குறைவிலா நிறைவே
நின்ற வொன்றே நின்மல வடிவே
குன்றுப் பொருளே குணப்பெருங் கடலே
ஆதியு மந்தமு மானந்த மயமாஞ்
சோதியே சத்தே தொலைவிலா முதலே
சீர்மலி தெய்வத் திருவரு ளதனுற்
பார்முத லண்டப் பரப்பெலா நிறுவி
அண்டச முதலா மெண்டரு நால்வகை
எழு பிறவியிற் ருழா தோங்கும்
அனந்த யோனியி னினம்பெற மல்க
அணுமுத லசல மான வாக்கையுங்
கணமுத லளவிற் கற்ப காலமுங்
கன்மப் பகுதித் தொன்மைக் கீடா
இமைப்பொழு தேனுந் தமக்கென வறிவிலா
ஏழை யுயிர்த்திரள் வாழ வமைத்தனை
எவ்வுடலெடுத்தா ரவ்வுடல் வாழ்க்கை.

இன்ப மெனவே துன்ப மிலையெனப்
பிரியா வண்ண முரிமையின் வளர்க்க
ஆதர வாகக் காதலு மமைத்திட்
டேக மின்றியே தேக நானென
அறிவுபோலறி யாமை யியக்கிக்
காலமுங் கன்மமும் கட்டுங் காட்டியே
மேலு நரகமு மேதகு சுவர்க்கமும்
மாலற வகுத்தனை யேலும் வண்ணம்
அமையாக் காதலிற் சமய கோடி
அறம்பொரு ளாதி திறம்படு நிலையிற்
குருவா யுணர்த்தி யொருவர்போ லனைவருந்
தத்த நிலையே முத்தி முடிவென
வாத தர்க்கமும் போத நூல்களும்
நிறைவிற் காட்டியே குறைவின்றி வயங்க
அங்கங்கு நின்றனை யெங்கு மாகிச்
சமயாதீதத் தன்மை யாகி
இமையோர் முதலிய யாவரு முனிவருந்
தம்மைக் கொடுத்திட் டெம்மை யாளென
ஏசற் றிருக்க மாசற்ற ஞான
நலமுங் காட்டினை ஞானமி லேற்கு
நிலையுங் காட்டுதி னின்னருட் கடனே.

இ-ள். திருவருள் ஞானம் சிறந்து-திருவருள் ஞானம் மிகுந்து, அருள் கொழிக்கும்-அருளைப் பொழிகின்ற, குருவடிவான-குருமூர்த்தமா யெழுந்தருளிய, குறைவு இல்லா நிறைவே-குறைவற்ற பரிபூரணமே, நின்ற ஒன்றே-அழியாத ஒருபொருளே, நின்மல வடிவே-மலமற்ற உருவே, குன்றுபொருளே-ஒருகாலும் குறையாத வஸ்துவே, பெருகுணக்கடலே-பெரிதாகிய நற்குணக்கடலே, ஆதியும் அந்தமும் - முதலினும் இறுதியினும், ஆனந்தமயம் ஆம்-இன்பவுருவான, சோதியே - தேஜோராசி, சத்தே - உண்மையே, தொலைவு இல்லாமுதலே-அழிதல் இல்லாத முதற்பொருளே, சீர்மலி-சிறப்புமிக்க, தெய்வம்-தெய்வத்தன்மையுள்ள, திருவருளதனால்-திருவருளினால், பார்முதல்-பூமிமுதலாகிய. அண்டப்பரப்பு எல்லாம்-அண்டவிஸ்தீர்ணத்தை யெல்லாம். நிறுவி-நிலைபெறுத்தி, அண்டசம்முதலாம்-அண்டஜம்முதலாகிய, எண்தரும்-எண்ணலளவையைத்தந்த, நால்வகை-நான்குவகையாகத் தோன்றுவனவாகிய, எழுபிறவியில்-எழுபிறப்பில். தாழாது-தங்கியிராமல், ஓங்கும்-அதிகரித்த, அநந்தயோனியின் - முடிவற்றயோனிகளின், இனம்பெறமல்க - இனத்தை யடையவும் நிறையவும், கணம்முதல் அளவின், க்ஷணம் முதலாகிய அளவி

னைக்கொண்ட, கற்பகாலமும் - கற்பகாலத்தளவும், கன்மப்பகுதி-வினைப்பகுதியின், தொன்மைக்கு ஈடா-பழமைக்கேற்ப, இமைப்பொழுதேனும்-இமைப்பொழுதாயினும், தமக்குஎன—தமக்கென்று. அறிவு இல்லா சுய அறிவில்லாத, ஏழை-உயிர்த்திரள்-ஏழைகளாகிய ஜீவராசிகள், வாழ-வாழும்படி, அமைத்தனை—அமைத்திருக்கிறாய், எவ்வுடல் எடுத்தார்-எந்தச் சரீரத்தை எடுத்தவர்கள், அவ்வுடல் வாழ்க்கை—அவ்வுடலோடு கூடி வாழும் வாழ்க்கையை, இன்பம் எனவே - சுகமென்று நினைத்தே, துன்பம் இல்லையென — துக்கமில்லையென்று, பிரியாவண்ணம—நீங்காவகை, உரிமையின் வளர்க்க - உரிமையோடு வளர்க்க, ஆதரவாக-ஆதரவாய். காதலும் அமைத்திட்டு-ஆசையையும் அமைத்து, ஊகம் இன்றியே-யுக்தியில்லாமலே, தேகம் நான் என - சரீரம் நான் என்று, அறிவுபோல்-ஞானத்தைப்போல, அறியாமை இயக்கி - அஞ்ஞானத்தை விளங்கப்பண்ணி, காலமும் காலப்பாகுபாட்டையும், கன்மமும்-வினைப்பாகுபாட்டையும், காட்டும்—அவற்றிற்குரிய நியமத்தையும், காட்டி-காண்பித்து, மேலும்-இன்னமும்; நரகமும்-(அவற்றின்பயனுருவாயமைந்த) நரகவிசேடங்களையும், மேதகுசுவர்க்கமும் - மேன்மைபொருந்திய சுவர்க்க விசேடத்தையும், ஏலும்வண்ணம்-பொருந்தும்வகை, மால் அறவகுத்தனை — மயக்கமறவகுத்தருளினை, அமையாதாகலின்-அடங்காத ஆசையையுடைய, சமயகோடி-சமயத்தொகுதிகளின் உண்மையையும், அறம்பொருள் ஆதி-தர்மார்த்தம் முதலியவைகளையும், திறம்படுநிலையின்-உறுதியாகிய நிலைமையால், குருவாயுணர்த்தி—ஆசாரியனாகிவந்து அறிவுறுத்தி, ஒருவர்போல்—ஒருவரைப்போல, அனைவரும்-எல்லாரும், தத்தம் நிலையே - தங்கள் தங்கள் நிலைகளே, முத்திமுடிவுஎன — முத்திமுடிவென்று, வாததர்க்கமும் - தர்க்கவாதங்களும், போதநூல்களும்-அறிவுநூல்களும், நிறைவிற்காட்டி — பூர்ணமாகக்காட்டி குறைவுஇன்றிவயங்க—குறைவறவிளங்கும்படி, அங்கங்குநின்றனை-அவ்வவ்விடங்களில் நின்றாய், எங்கும்ஆகி-எவ்விடத்து வியாபித்து, சமயாதீதத்தன்மையாகி—சமயாதீத குணத்தையுடையையாகி, இமையோர்முதல் யாவரும்-தேவர் முதலான யாவரும், முனிவரும்-முனிவர்களும், தம்மைக் கொடுத்திட்டு-தங்களைச்சமர்ப்பித்து, எம்மை ஆள்என - எங்களை யாளவேண்டுமென்று, ஏசற்றிருக்க—இளைத்திருக்க, (அவர்களுக்கு) மாசு அற்ற-குற்றமற்ற, ஞானநலமும் காட்டினை-ஞானநிலையாகிய நன்மையையும் காட்டினாய், ஞானம் இல்லேன்கு-ஞானமில்லாதவனாகிய எனக்கு, நிலையும் - என்பரிபாகத்துக்குத்தக்க நிலையையும், காட்டுதல்-காட்டியருளுதல் நின்அருள் கடன்-உன் திருவருளுக்குக் கடன்மையாகும், எ-று.

வண்ணம்.

அருவென் பனவுமன்றி உருவென் பனவுமன்றி
அகமும் புறமுமன்றி முறைபிற மாது
குறியுங் குணமுமன்றி நிறைவுங் குறைவுமன்றி
மறையொன் றெனவிளம்ப விமலம தாகு

அசலம் பெறவுயர்ந்து விபுலம் பெறவளர்ந்து
சபலஞ் சபலமென் றுளறிவினர் காண
ஞானவெளி யடைமேவு முயிராய்.

இ-ள். அருவென்பனவும் அன்றி-அருவங்கள் என்றுசொல்லப்படுவனவும் அல்லாமல், உருஎன்பனவும் அன்றி-உருவங்கள் என்றுசொல்லப்படுவனவும் அல்லாமல், அகமும் புறமும் அன்றி - உள்ளும் வெளியும் அல்லாமல், முறைபிறழாது-கிரமம் தப்பாமல், குறியும்குணமும் அன்றி - இன்ன அடையாளம் இன்னகுணம்என்பதுமில்லாமல், நிறைவும் குறைவும் அன்றி நிறைதலும் குறைதலுமில்லாமலும், மறை வேதங்கள். ஒன்று எனவிளம்ப-ஒருபொருளென்று சொல்ல, விமலம் ஆகி-நிர்மலமாகி, அசலம்பெற உயர்ந்து - சலனமில்லாமல் ஓங்கி, விபுலம்பெறவளர்ந்து – விசாலமுண்டாகவளர்ந்து, சபலம் சபலம் என்று-நன்மையாகியபேறு நன்மையாகியபேறு என்று, உள்-நினைக்கின்ற, அறிவினர்-அறிஞர்கள், காண–காணும்படி, ஞானவெளி இடை–சிதாகாயத்தினிடத்தில், மேவும்-பொருந்துகின்ற, உயிர்ஆய்-பிராணனுகி. எ-று.

அனலொன் றிடவெரிந்து புகைமண்டிடுவதென்று
புனலொன்றிடவகழ்ந்து மடிவிலதூதை
சருவும்பொழுதுயர்ந்து சலனம் படுவதென்று
சமர்கொண்டழிவதன்றோ ரியல்பினதாகும்
அவனென்பதுவுமன்றி அவளென் பதுவுமன்றி
அதுவென்பதுவுமன்றி எழில்கொடுலாவும்
ஆருநிலையறியாதபடியே. (வ)

இ-ள். அனல் ஒன்றிட-நெருப்புப்பற்ற, எரிந்து-எரியாநின்று, புகைமண்டிடுவது அன்று–புகைமிகுவது அல்ல, புனல் ஒன்றிடநீர்பெருக, அமிழ்ந்து-அதனுள்ளழுந்தி, மடிவு இல்லது - அழிதல் இல்லாதது, ஊதைசருவும்பொழுது-காற்று வீசும்பொழுது, உயர்ந்து-மேலெழுந்து, சலனம்படுவது அன்று-அசைவுண்டாவது அல்ல, சமர்கொண்டு அழிவது அன்று-யுத்தத்தினுல் அழிவது அல்ல, ஒரு இயல்பினது ஆகும்-ஒரு இயற்கையுள்ளதாகும், அவன் என்பதுவும் அன்றி-அவன்என்பதுவும் அல்லாமல், அவள்என்பதுவும்அன்றி-அவளென்பதுவுமல்லாமல், அது என்பதுவும் அன்றி-அது என்பதுவும் அல்லாமல், ஆரும்-எவரும், நிலை அறியாதபடி-நிலைமையை அறியாவண்ணம்,எழில்கொடு-அழகுகொண்டு, உலாவும்-சஞ்சரிக்கும் எ-று.

இருளென்பதுவுமன்றி ஒளியன்பதுவுமன்றி
எவையுந்தனுளடங்க வொருமுதலாகும்
உளதென்பதுவுமன்றி இலதென்பதுவுமன்றி
உலகந்தொழவிருந்த வயன்முதலோர்கள்

எவருங்கவலைகொண்டு சமயங்களில்விழுந்து
சுழலும்பொழுதிரங்கி அருள்செயுமாறு
கூறரியசகமாயையறவே.

இ-ள். இருள் என்பதுவும் அன்றி-இருள் என்பதுவும் அல்லாமல், ஒளி என்பதுவும் அன்றி-ஒளிஎன்பதுவும் அல்லாமல், எவையும்-எவ்வகைப்பட்ட பொருள்களும், தன் உள் அடங்க - தன்னுள்ளே ஒடுங்க, ஒருமுதல் ஆகும்-ஒப்பற்றமுதற்பொருள் ஆகும், உளது என்பதுவும் அன்றி உள்ளது என்பதும் இல்லாமல், இலது என்பதுவும் அன்றி-இல்லது என்பதுவும் அல்லாமல் உலகம்தொழ இருந்த-உலகங்களெல்லாம் வணங்கும்படி இருந்த, அயன் முதலோர்கள்-பிரமன்முதலானோர்கள், எவரும்-யாவரும், கவலைகொண்டு-துன்பங்கொண்டு, சமயங்களில்விழுந்து-சமயநெறிகளாகிய குழிகளில்வீழ்ந்து, சுழலும்பொழுது-சுற்றும்போது, இரங்கி-இரக்கஞ்செய்து, அருள்செய்யும் ஆறு-கிருபைபண்ணும்வகை, கூறு அரிய-சொல்லுதற்கரிய, சகம்மாயை-பிரபஞ்ச மாயையானது, அற-நீங்கும்படி. எ-று.

என்தென்பதையிகழ்ந்து அறிவின்றிரளினின்று
மறிவொன்றெனவிளங்கு முபயமதாக
அறியுந்தரமுமன்று பிறியுந்தரமுமன்று
அசரஞ்சரமிரண்டி னொருபடிபாகி
எதுசந்ததநிறைந்த தெதுசிந்தனையிறந்த
தெதுமங்களசுபங்கொள் சுகவடிவாகும்
யாதுபரமதை நாடியறிநீ. (௭)

இ-ள். எனது என்பதை இகழ்ந்த-எனது என்னும் மமகாரத்தைவெறுத்த, அறிவின் திரளில் நின்றும்-அறிவின் கூட்டத்தில் நின்றும், அறிவு ஒன்று என-ஞானம் ஒன்றேஎன்று, விளங்கும்-பிரகாசிக்கின்ற, உபயம் அது ஆக-இரண்டாக, அறியும் தரமும் அன்று-அறியும் தன்மையையுடையதும் அல்ல, பிறியும் தரமும் அன்று-நீங்கும் தன்மையையுடையதும் அல்ல, அசரம் சரம் இரண்டின்-அசரம்சரம் என்னும் இரண்டனுள்ளும், ஒருபடியாகி-ஒரு தன்மைத்தாகி, சந்ததம்-சதாகாலமும், நிறைந்தது-நிறைந்திருப்பது, எது-எந்தப்பொருள், சிந்தனை இறந்தது எது-மனம் இறந்தபொருள் எது, மங்கள சுபம்கொள்-மிகுந்த சுபத்தைக்கொண்ட, சுகவடிவு ஆகும்-ஆனந்தரூபமாகிறது, யாது - எது, (இப்படிப்பட்ட குணங்களை யுடையதாகிய) யாது - எது பரம் பொருளோ, அதை-அந்தப்பொருளை, நீ நாடி அறி - நீவிரும்பி உணரக்கடவாய். எ-று.

பருவங்குலவுகின்ற மடமங்கையர்தொடங்கு
கபடந்தனில்விழுந்து கெடுநினைவாகி
வனையின்புடைமறிந்த மறியேன்றவசமுண்டு
வசனந்திரமுமின்றி அவரிதழூறல்

பருகுந்தொழிலிணங்கி யிரவு பகலும் மின்சொல்
பகரும்படி துணிந்து குழலழகாக
மாலைவகைபலசூடியுடனே.

இ-ள். பருவம் குலவுகின்ற மங்கைப்பருவத்தினால் விளங்குகிற, மடமங்கையர் தொடங்கு-இளம்பெண்கள் ஆரம்பிக்கின்ற, கபடந்தனில் விழுந்து வஞ்சகமார்க்கத்தில் விழுந்து, கெடுநினைவு ஆகி-கெட்ட எண்ணத்தையுடையையாகி, வலையின் புடைமறிந்த – வலையினிடத்தகப்படுத்தப்பட்ட, மறிஎன்று-மான்போன்று, அவசமுண்டு-பரவசப்பட்டு, வசநம்திரமும் இன்றி-மொழியில் உறுதியில்லாமல், அவர்-அந்தப்பெண்களுடைய, இசழ் ஊறல்-அதராமிர்தத்தை, பருகுந்தொழில்–உண்ணுந்தொழிலுக்கு, இணங்கி இசைந்து, இரவும்பகலும்-அல்லும்பகலும், இன்சொல்-அவரது மதுரவசநாமிர்தத்தை, பருகும்படி துணிந்து-பானம் பண்ணநிச்சயித்து, குழல் அழகு ஆக–அவரது கூந்தலுக்கு அழகுண்டாம்படி, பலமாலைவகை சூடி-பலமலர்மாலை வகைகளைத் தரித்து, உடனே-உடனே.எ-று

பதுமந்தனையிசைந்து முலையென்றதையுகந்து
வரிவண்டெனவுழன்று கலிலெனவாடுஞ்
சிறுகிண்கிணிசிலம்பு புனைதண்டைகண்முழங்கும்
ஒலிநன்றெனமகிழ்ந்து செவிகொளநாசி
பசுமஞ்சளின்வியத்த மணமுந்திடமுகந்து
பவமிஞ்சிடவிறைஞ்சி வரிசையினூடு
காலின்மிசைமுடிசூடிமயலாய்.

இ-ள். பதுமம் தனையிசைந்த–தாமரையரும்பையொத்த - முலைஎன்று ஸ்தநமென்று, அதை உகந்து-அதனைவிரும்பி, வரிவண்டு என-ரேகைகளையுடைய வண்டுபோல, உழன்று அதைச்சூழ்ந்து அலைந்து, கலில்என ஆடும்கலில் என்று ஒலிக்கும்படி இசைந்தாடுகிற, சிறுகிண்கிணி - சிறியகிண்கிணிகளும், சிலம்பு–சிலம்புகளும், புனை அலங்கரிக்கப்பட்ட, தண்டைகள்–தண்டைகளும், முழங்கும்-சத்திக்கிற, ஒலி-தொனி, நன்று என-அழகிதென்று, மகிழ்ந்து-களிகூர்ந்து, செவிகொள–செவியேற்க, நாசி - மூக்கானது, பசுமஞ்சளின்-பசுமையாகிய மஞ்சளினது, வியந்த-புகழத்தக்க, மணமும்-பரிமளத்தையும், திடம்-அதின் உறுதியையும், உகந்து-விரும்பி, பவம்மிஞ்சிட-பாவம் அதிகரிக்க, இறைஞ்சி-வணங்கி, வரிசையினூடு-வரிசையாய், காலின்மிசை–அவர்களுடைய காலின்மீது, முடிசூடி-சிரம்வைத்து, மயல்ஆய்-மயக்கம்கொண்டு.

மருளுந்தெருளும்வந்து கதியன்பதைமறந்து
மதனனென்சலதிபொங்கவிரணமதான
அளிபுண்டனைவளைந்து விறல்கொண்டுறவளைந்து
சுரதஞ்சுகமிதென்று பரவசமாகி

மருவுந்தொழின்மிகுந்து தினமுந்தினமும்விஞ்சி
வலரும்பிறைகுன்றந்த படிமதிசோர
வானரமததனமேனிதிரையாய்.

இ-ள். மருளும் தெருளும்வந்து - மயக்கமும் தெளிவுமுண்டாகி, கதியென்பதைமறந்து - நற்கதியென்பதை மறந்து, மதநன்சலதிபொங்க—காமக்கடல்பொங்க இரணமதான-ரணமாகிய, அளிபுண்தன்னை—அளிந்தபுண்ணை வளைந்து—சூழ்ந்து, விரல்கொண்டு—விரலினால், உற அளைந்து - மிகவும்பரிசித்து, சாதம் இது-புணர்ச்சியாகிய இது, சுகம்என்று-இன்பமென்று, பரவசம் ஆகி-பரவசப்பட்டு, மருவும் தொழில்மிகுந்து—புணருந்தொழில் அதிகப்பட்டு; தினமும் தினமும் - நாள்தோறும், விஞ்சிவளரும் மிஞ்சிவிருத்தியடைகின்ற, பிறை-சந்திரன், குறைந்தபடி-கலைகுறைந்தாற்போல, மதிசோர - அறிவு சோர்வடைய, மேனி-சரீரம், வானரம் என - குரங்கின் சரீரம் என்னலாம்படி, திரை ஆய், திரைந்து. எ-று.

வயதும்படவெழுந்து பிணியுந்திமிதிமென்று
வரலுஞ்செயலழிந்து ளிருமலுமாகி
அலுமுஞ்செலுதலின்றி விழியுஞ்சுடர்களின்று
முகமுங்களைகளின்று சறியனநாடி
மனையின்புறவிருந்த வினமுங்குலைகுலைந்து
கலமஞ் செயவுருண்டயமன்வரும்வேளை
எதுதுணைபழிகாரமனமே.

இ-ள். வயதும்பட - வயசும் முதிர்ந்துவர, பிணியும் (அடங்கிக்கிடந்த) வியாதிகளும், எழுந்து-மேலெழுந்து திமிதிமி என்று வரலும்-திமிதிமியென்று உற்சாகத்தோடு வருதலும், செயல் அழிந்து-செய்கையற்று, உள் உள்ளே, இருமலும் ஆகி-இருமலும் உண்டாகி, அன்னமும் செல்லுதல்இன்றி-அன்னமிறங்குதலும் இல்லாமல், விழியும் சுடர்கள் இன்று-கண்களும் ஒளியுடையனஅல்ல, முகமும் களைகள் இன்று - முகத்திலும் அழகில்லை, சரிஎன நாடி-முடிவுதானென்று ஆலோசித்து, மனை-மனைவியும், இன்பு உறஇருந்த இனமும்-சுகமுண்டானபோது அநுபவிக்க இருந்த சுற்றமும், குலைகுலைந்து-கட்டுக்குலைந்து, கலகம்செய்ய-பேரொலிசெய்ய, இருண்டயமன் - கருநிறத்தையுடைய கூற்றுவன், வரும்வேளை - நம்மை நாடிவருங்காலத்தில், துணை எது—நமக்குத் துணையாய் நின்று கார்க்கக்கடவதுயாது; பழிகாரமனமே - எனக்குப் பழியையுண்டாக்கிற நெஞ்சமே எ-று.

தாயுமானசுவாமிகள்பாடல்
மூலமும் உரையும்
முற்றிற்று.

அருள்வாக்கிய அகவல்.

இஃது: தாயுமானசுவாமிகளுடைய

மாணாக்கராகிய

அருளையரென்பவர்

மேற்படி சுவாமிகளைத் துதிசெய்தது

திருவளர் கருணைச் சிவானந்த பூரண
மொருவரு மறியா வொருதனிச் சித்து
நவந்தரு பேதமாய் நாடக நடித்துற்
பவந்தனை நீக்கிப் பரிந்தருள் பராபரங்
கண்ணுங் கருத்துங் கதிரொளி போல
நண்ணிட வெனக்கு நல்கிய நன்மை
யொன்றாய்ப் பலவா யொப்பிலா மோனக்
குன்றாய் நிறைந்த குணப்பெருங் குன்ற
மண்ணையும் புனலையும் வளியையுங் கனலையும்
விண்ணையும் படைத்த வித்திலா வித்து
பந்த மனைத்தையும் பாழ்பட நூறியென்
சிந்தையுட் புகுந்த செழுஞ்சுடர்ச் சோதி
விள்ளொணா ஞானம் விளங்கிய மேலோர்
கொள்ளை கொண் டுண்ணக் குறைவிலா நிறைவ
தாட்டா மரைமலர்த் தாணிணைப் பவர்க்குக்
காட்டா வின்பங் காட்டிய கதிநிலை
வாக்கான் மனத்தான் மதித்திட வரிதென
நோக்கா திருக்க நோக்கிய நோக்க
மாதியா யறிவா யகண்டமா யகண்ட
சோதியாய் விரிந்து துலங்கிய தோற்றம்
பரவெளி தன்னிற் பதிந்தவென் னுளத்தின்
விரவி விரவி மேற்கொளும் வெள்ளஞ்
சுட்டுக் கடங்காச் சோதி யடியார்
மட்டுக் கடங்கும் வான்பெருங் கருணை
யெல்லைக் கடங்கா வேகப் பெருவெளி
தில்லைப் பொதுவிற் றிருநடத் தெய்வம்
வாதவூ ரெந்தையை வரிசையாய் விழுங்கும்
போதவூர் மேவுகர்ப் பூர விளக்கு

சுகரை யகண்டத் தூவெளி யெல்லாந்
திகழவே காட்டுஞ் சின்மய காக்ஷி
செழுந்தமி ழப்பரைச் சிவலிங்க மாகி
விழுங்கிய ஞான வித்தக வேழ
மெழிறரு பட்டினத் திறைவரை யென்று
மழிவிலா விலிங்க மாக்கிய மநாதி
சாந்த பூமி தண்ணருள் வெள்ள
மார்ந்த நீழ லசையாக் ககனம்
பரவுவார் நெஞ்சிற் பரவிய மாட்சி
யிரவுபக லற்ற வேகாந்தக் காட்சி
யாட்சிபோ லிருக்கு மகிலந் தனக்குச்
சாக்ஷியா யிருக்குந் தாரகத் தனிமுத
லாணும் பெண்ணு மலியுமல் லாததோர்
தாணுவாய் நின்ற சத்தாந் தனிச்சுட
ரென்று மெண்ணெயு மெப்படி யப்படி
யுள்ளும் புறம்பு முலாவிய வொருபொரு
ளளவிலா மதந்தொறு மவ்வவர் பொருளென்
வுளநிறைந் திருக்கு மொருபொற் பணிதி
துள்ளு மனப்பேய் துடிக்கத் தறிக்கக்
கொள்ளு மோனவாள் கொடுத்திடு மாசு
பெரிய பேறு பேசாப் பெருமை
யரிய வுரிமை யளவிலா வளவு
துரிய நிறைவு தோன்றா வதீதம்
விரியுநல் லன்பு விளைத்திடும் விளைவு
தீராப் பிணியாஞ் செனன மறுக்க
வாரா வரவாய் வந்த சஞ்சீவி
யாலைக் கரும்புபா கமுதக் கட்டிநீள்
சோலைக் கனிபலாச் சுளைகத லிக்கனி
பாங்குறு மாங்கனி பாறேன் சருக்கரை
யோங்குகற் கண்டுசேர்த் தொன்றாய்க் கூட்டி
யருந்திய ரசமென வறிஞர் சமாதியிற்
பொருந்திய வின்பம் பொழிசிற்சு கோதய
மெங்கணு நிறைந்த வியல்பினை யெனக்குச்
செங்கையால் விளங்கத் தெரித்தமெய்த் தேசிகன்
தன்னையறி வித்துத் தற்பர மாகி
யென்னுளத் திருந்தரு ளேக நாயக
னடிமுடி யில்லா வரும்பொரு டனக்கு
முடியடி யிதுவென மொழிந்திடு முதல்வன்
மெய்யலான் மற்றவை மெய்யல வெல்லாம்

பொய்யென வறியெனப் புன்னகை புரிந்தோ
னருளும் பொருளு மபேதமா யிருந்து
மிருதிற னென்னு மியலுமுண் டென்றோ
னருளுனக் குண்டே லருளும் வெளிப்படும்
பொருண்மயந் தானே பொருந்துமென் றுரைத்தோன்
சத்தசத் திரண்டு தன்மையுந் தானே
யொத்தலாற் சதசத் துனக்கென வுரைத்தோ
னுணவ மறுவிடி னருளுறு தென்னக்
காணரு நேர்மையாற் காணவே யுரைத்தோன்
சென்மமுள் ளளவுந் தீரா திழுக்கும்
கன்மம் விடாதெனக் காட்டிய வள்ள
லுளதில தெனவு முறுதலான் மாயை
வளமில தெனவும் வகுத்தினி துரைத்தோ
னில்லறத் திருந்து மிதய மடங்கிய
வல்லவன் றானே மகாயோகி யென்றோன்
துறவறத் திருந்துஞ் சூழ்மனக் குரங்கொன்
றறவகை யறியா னஞ்ஞானி யென்றோ
னிறவா மனந்தா னிறக்க வுணர்த்திப்
பிறவா வரந்தரும் பேரறி வாள
னத்தன தருளா லனைத்தையு மியக்குஞ்
சுத்தமா மாயையின் றோற்றமென் றுரைத்தோ
னிருண்மல மகல விசைந்ததி லழுத்தும்
பொருளருட் டிரோதைப் பொற்பெனப் புகன்றோன்
வீறு சிவமுதல் விளம்பிய படியே
யாரு மனுதியென் றறிஞருக் குரைப்போன்
கொல்லா விரதங் குவலயத் தோர்க
ளெல்லாம் பெறுமினென் றியம்பிய தயாநிதி
தருமமுந் தானமுந் தவமும் புரிபவர்க்
குரிமையா யவரோ டுறவு கலப்பவன்
றன்னுயிர் போலத் தரணியின் மருவிய
மன்னுயி ரனைத்தையும் வளர்த்திடும் வேந்தன்
களவுவஞ் சனைகள்செய் கருமிக டமக்குந்
தெளிவுவந் துறவருள் செய்திடுந் திறத்தோன்
தான்பெறும் பேறு சகமெலாம் பெறவே
வான்பெறுங் கருணை வழங்கிய மாரி
தஞ்சமென் றடைந்த தாபதர் தம்மை
யஞ்சலென் றாளு மறிஞர் சிகாமணி
சீவகோ டிகளுஞ் சித்தர்கோ டிகளும்
யாவரும் புகழ யாவையு முணர்ந்தோன்

யானென தென்று விறைவனெம் பெருமான்
ருனவ னுகிய தலைவனெங் கோமா
னருண கிரியார்க் காறு முகன்சொலும்
பொருணல மல்லது பொருளென மதியான்
பூத முதலாப் பொலிந்திடு நாத
பேதமுங் கடந்த பெருந்தகை மூர்த்தி
மூலா தாரமும் முதலா யுள்ள
மேலா தாரமும் வெறுவெளி கண்டவன்
மண்டல மூன்றிலு மன்னிய வுருவிலுங்
கண்டவை யத்திலுங் கடவுளாய் நின்றோன்
பகர்சம யந்தொறும் பரமே யிருந்து
சுகநடம் புரியுந் தொழிலெனச் சொன்னோன்
பேதவ பேத பேதா பேத
போத மிதுவெனப் புகன்றிடும் புண்ணிய
னதுநா னெனவே யாற்றிடு மனுபவஞ்
சதுர்வே தாந்தத் தன்மையென் றுரைத்தோ
னல்லும் பகலு மறிவா னோர்க்குச்
சொல்லும் பொருளுஞ் சுமையெனச் சொன்னோன்
சுதனே குருவாஞ் சுவாமிநா யகற்கெளி
னதிக மெய்ஞ்ஞான மல்லவோ வென்றோ
னேசயோ கத்துறு நிருபரெல் லாந்தொழு
மிராஜயோ கத்திறை யிராஜயோ கத்தான்
பொறுமை தெளிவு புனித வாசார
மறுவிலா வண்மை வார மியற்கை
தண்ணமர் சாந்தந் தயங்கிய கீர்த்தி
யெண்ணெண் கலைபயி லிணையிலாக் கல்வி
நல்ல விரக்க நடுநிலை சத்திய
மில்லை யென்னும லெவர்க்குந் தருங்கொடை
நற்குண னெல்லா நண்ணிய பெருந்தகை
சிற்குண வாரி திருவருட் செல்வன்
கரமே லெடுத்துக் கருத்துற வணங்கிப்
பரமே யுனக்குப் பரமெனப் பகர்ந்தோ
னலடி மேவு மரசினை யடுத்தே
சீலமெய்ஞ் ஞானந் தெளிந்தன னென்னவுஞ்
சித்த மௌனி திடசித்த மாக
வைத்த நிலையின் வளர்ந்தன னெனவு
மூலன் மரபின் முளைத்த மௌனிதன்
பாலன்யா னெனவும் பரிவொடும் பகர்ந்தோன்
வடமொழி யியற்கையின் மகிமையை புணர்ந்து

திடமுற முப்பொருட் டிறத்தையுந் தெளிந்து
கண்டமு தென்னக் கனிரச மென்னத்
தண்டமிழ் மாரி தன்னைப் பொழிந்து
சித்தியு முத்தியுஞ் சிறந்தருள் கொழிக்கு
நித்திய நிரஞ்சன நிராலம்ப நிறைவைப்
பாடியு நாடியும் பணிந்தெழுந் தன்பா
லாடியு மாற்றியு மகங்குழை வெய்தியு
முடலங் குழைய வுரோமஞ் சிலிர்ப்பப்
படபடென் றுள்ளம் பதைத்துப் பதைத்துப்
பாங்குறு நெட்டுயிர்ப் பாகிப் பரதவித்
தேங்கி யேங்கி யிரங்கி யிரங்கி
யோய்ந்த பம்பரம்போ லொடுங்கியே சிறிது
மேய்ந்த விழிக ளிமைப்பது மின்றிச்
சோர்ந்து சோர்ந்து துவண்டு துவண்டுமெய்
யார்ந்த வன்போ டவசமுற் றடிக்கடி
யுண்ணடுக் குறவே யுருகியே சற்றுத்
தண்ணமர் மொழியுந் தழுதழுத் திடவே
யுள்ளும் புறம்பு மொருமித் துருகி
வெள்ள நீர்போல் விழிநீர் பெருக்கிக்
கன்று பசுவைக் கருதிக் கதறிச்
சென்றுசென் றோடித் திகைப்பது போல
வென்புநெக் குடைய விருகரங் குவித்துப்
புன்புலால் யாக்கை பொருந்தா தினியென
வுணர்ந்துணர்ந் தன்பா யுவகைமேற் கொண்டினிக்
கணம்பிரி யேனெனக் கருதியே குறித்துத்
திருவுரு வெல்லாந் திருநீ றிலங்க
விருகர நளின மியன்முடி குவித்துப்
பூரண சந்திரன் போலொளி காட்டுங்
காரண வதனங் கவின்குறு வெயர்வுற
விளநிலா வெனவே யிலங்கிய சிறுநகை
தளதள வென்னத் தயங்கி யெழில்பெற
வித்தன்மை யெல்லா மிசைந்து மிவனருள்
சித்தெனச் சிவகதி தேர்ந்தவ ருரைப்பப்
பாத்திர மாடப் பரிவுட னாடிச்
சாத்திரங் காட்டித் தயவுசெய் தருளும்
வல்லவ னெனவே மன்னுயிர்க் காக

வெல்லையி லன்ப னிவனேன விளங்கி
யீனவுலகத் தியற்கைபொய் யென்றே
ஞானநூன் மெய்யென நவின்றினி திரங்கிக்
கேவல சகலங் கீழ்ப்பட மேலாய்
மேவருஞ் சுத்த மெய்யினை நல்ல
வருளே யுருவுகொண் டவனியில் வந்த
பொருளே யிவனெனப் பொலிந்திடும் புனிதன்
சைவஞ் சிவனுடன் சம்பந்த மென்பது
மெய்வளர் ஞானம் விளக்குமென் றிசைத்தோன்
கதிர்விழி யொளியுறக் கலத்தல்சித் தாந்த
விதிமுறை யாமென விளம்பிய மேலோன்
முடிவினி லாகம முறைமையி னுண்மையை
யடியரைக் குறித்துரைத் தருளிய வண்ணல்
சிதம்பர நேர்மை திறமாவுரைத்திறை
பதம்பர வெனப்பகர் பரமமெய்ஞ் ஞானி
முத்திபஞ் சாக்கர முறைமையி லயிக்கியஞ்
சத்திய மிதுவெனச் சார்ந்தவர்க் குரைத்தோ
னஞ்செழுத் துள்ளே யனைத்தையுங் காட்டியென்
னெஞ்சழுத் தியகுரு நீதி மாதவ
னெல்லா நிறைந்த விறைவன் செயலெனக்
கல்லா வெனக்குங் கருணைசெய் கடவுள்
குருவரு ளாலே கூடுவ தல்லாற்
றிருவரு ளுறுதெனத் தெரிந்திட வுரைத்தோன்
குருவுரு வருளெனக் கொண்டபின் குறையாப்
பொருண்மய மாமெனப் புகன்றிடு போத
னைந்தமூர்த் திகளையு மெழிற்குரு வடிவெனச்
சிந்தையிற் றியக்கறத் தேர்ந்தவர்க் குரைத்தோன்
சதாசிவ மென்றபேர் தான்படைத் ததுதா
னதாவதே பொருளென் றெடுத்தெடுத் துரைத்தோன்
கல்லானை கன்னல் கவர்ந்திடச் செய்தவ
னெல்லாம் வல்லசித் தெம்மிறை யென்றோ
னெவ்வுயிர் தோறு மிறைமே வியதிறஞ்
செவ்விய பிறம்படி செப்பிடு மென்றோ
னெவ்வண மெவரெவ ரிசைத்தன ரவரவர்க்
கவ்வண மாவனெம் மானென வறைந்தோ
னொருப்பாண னுக்கே யொருசிவ னுட்படின்
வருமடி யார்திறம் வழுத்தொணு தென்றோன்
சிவனடி யாரைச் சிவனெனக் காண்பவ

னெவனவன் சிவனே யென்றெடுத் துரைத்தோன்
விருப்பு வெறுப்பினை வேரறப் பறித்துக்
கருப்புகா தென்னைக் காத்தருள் செய்தோ
னிருசொல் லுரையா தியானின்ப மெய்த
வொருசொல் லுரைத்த வுயர்குண பூதா
னத்துவா மார்க்க மாறையு மகற்றித்
தத்துவா தீதத் தன்மையைத் தந்தோன்
றிருமகண் மருவிய திகழ்வள மறைசையில்
வருமுணர் வாளன் மருளிலா மனத்தா
னெண்ணிய வெண்ணமெல் லாந்தெரிந் தெனக்குத்
தண்ணருள் செய்தவன் றூயு மானவ
னொருமொழி பகர்ந்த வுதவியா லவன்ற
னிருபத முப்போ திறைஞ்சிவாழ்த் துவனே.

முற்றிற்று.

[illegible]

[illegible] 37-675 [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible] 4 [illegible]

29 - 1-9-15

[illegible]

22. 3. 14ல். [illegible] ரூபாய் 10-0-0

[illegible] 10 க்கு [illegible] 20-0-0

[illegible] 10 க்கு [illegible] 2-8-0

ஆக 32-8-8

கழிவு 2-8-0 ரூபாய்

[illegible]

[illegible] 30-0-0

[illegible]